

Uwagi do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu deregulacji prawa gospodarczego i administracyjnego oraz doskonalenia zasad opracowywania prawa gospodarczego (UA8)

Lp.	Jednostka redakcyjna, której uwaga dotyczy/ pkt Uzasadnienia/ pkt OSR	Podmiot zgłaszający	Uwaga/Propozycja zmian zapisu	Stanowisko MRiT
1.	Uwaga ogólna	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	<p>Dziękujemy za możliwość zaopiniowania istotnego dla gospodarki projektu tzw. ustawy deregulacyjnej.</p> <p>Na wstępie, chcielibyśmy zwrócić uwagę na potrzebę gruntownej reformy struktury sądownictwa upadłościowo-restrukturyzacyjnego, co staje się wg. nas sprawą nie tylko ważną, ale też ważną i pilną.</p> <p>Reforma w tym zakresie doprowadzi też do lepszego dostępu obywateli i społeczeństwa do procedur upadłościowych i restrukturyzacyjnych.</p> <p>Na zwrócenie uwagi zasługuje też postulat utworzenia sformalizowanego samorządu zawodowego doradców restrukturyzacyjnych, co zwiększy profesjonalizm tej profesji i efektywność nadzoru nad doradcami, a także ułatwi egzekwowanie odpowiedzialności dyscyplinarnej.</p> <p>Odnosząc się natomiast ogólnie do założeń ustawy, Sekcja INSO Instytutu Allerhanda ocenia projekt generalnie pozytywnie, zwłaszcza w odniesieniu do zmian w zakresie formy czynności prawnych i ułatwień w procedurach związanych z leasingiem.</p>	Uwaga informacyjna.
2.	Uwaga ogólna	Polska Izba Ubezpieczeń	<p>Proponowane przepisy nie dotyczą wprost prowadzenia działalności ubezpieczeniowej, zakłady ubezpieczeń są jednak przedsiębiorcami i niektóre projektowane regulacje mogą mieć wpływ na ich działalność. W szczególności pozytywnie należy ocenić:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wprowadzenie weksla elektronicznego, - możliwość doręczenia załączników (w tym załączników znacznych rozmiarów) na trwałym nośniku innym niż papier, - doprecyzowanie, że decyzja autokontrolna może polegać również na zmianie a nie tylko uchyleniu pierwotnej decyzji, - możliwość odroczenia lub rozłożenia na raty odsetek za zwłokę w zakresie kary administracyjnej, 	Uwaga informacyjna.

			<ul style="list-style-type: none"> - wprowadzenie formy dokumentowej umowy leasingu, - wzmocnienie mediacji w postępowaniu cywilnym, - możliwość zaliczania do kosztów uzyskania przychodów ekspertyz, opinii i usług doradczych świadczonych przez jednostki inne niż naukowe, - wezwania miękkie, - deregulację stosowania pieczętek, - uprzednie przedstawienie przedsiębiorcy, najpóźniej wraz z doręczeniem zawiadomienia, wstępnej listy dokumentów i informacji związanych z zakresem przedmiotowym kontroli, których udostępnienia oczekuje organ kontroli w trakcie kontroli, - wprowadzenie zasady one in, one out, - wprowadzenie konieczności dokonania OSR ex post, - wprowadzenie zasady odpowiednio długiego vacatio legis. 	
3.	Uwaga ogólna	Polskie Stowarzyszenie Gipsu	Przed wszystkim chcemy podziękować za prorozwojowe dla gospodarki podejście i chęć deregulacji niektórych aspektów prawa gospodarczego. Wierzymy, że taki kierunek działań ministerstwa przyspieszy wzrost gospodarczy i pozwoli wielu przedsiębiorstwom na większą przewidywalność.	Uwaga informacyjna.
4.	Uwaga ogólna	Związek Telewizji Kablowych w Polsce Izba Gospodarcza	<p>Na wstępie należy wskazać, że Państwa oczekiwanie dotyczące zgłoszenia uwag do projektu ustawy deregulacyjnej w formie załączonej tabeli nie może zostać przez nas uwzględnione albowiem pozostaje ono w rażącej sprzeczności z konstytucyjnym zakazem, iż nikogo nie można zmuszać do czynienia tego czego prawo mu nie nakazuje [art. 31 ust. 2 zd. 2 w zw. z art. 8 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2.04.1997 r. (Dz. U. nr 78 poz. 483 z późn. zm.), zwanej dalej Konstytucją RP].</p> <p>Ustawodawca konstytucyjny będący najwyższym ustawodawcą w naszym kraju (art. 8 Konstytucji RP) mówi w rzeczonym przepisie oczywiście o prawie powszechnie obowiązującym w ujęciu art. 87 Konstytucji RP, nad którym to prawem z pewnością żaden przedstawiciel rządu polskiego nie stoi; inna sprawa, że zaproszenie do udziału w konsultacjach publicznych nie stanowi samo w sobie źródła jakiegokolwiek prawa, więc tym bardziej tą drogą nie byłoby prawnie dopuszczalne narzucanie uczestnikom konsultacji publicznych obowiązku zgłaszania uwag za pośrednictwem dołączonej tabeli.</p> <p>Zauważyć także należy, że nierzadko zgłaszane uwagi dotyczą całej instytucji prawnej, a nie jedynie konkretnego przepisu, stąd w takich wypadkach trudno byłoby uwagi umieszczać w tabeli i odnosić je do konkretnego przepisu projektu aktu prawnego.</p> <p>Zważyć wreszcie należy, że zgłaszanie uwag do projektów aktów w tabeli</p>	Uwaga przyjęta do wiadomości.

			jest nierzadko mało czytelne, zaś uzasadnienie uwag rozciągnięte na wiele stron, stąd taka forma zgłaszania uwag nie wydaje się być optymalną formą ich zgłaszania.	
5.	Uwaga ogólna	prof. UAM dr hab. Joanna Mucha, kierownik Centrum Wsparcia Mediacji przy Wydziale Prawa i Administracji , Zakład Postępowania Cywilnego WPIA Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu oraz Jakub Świtluk, mediator i trener mediacji, Biuro Mediacji Gospodarczej MEDIATOR.WAW.PL	<p>Projekt Państwa Resortu oceniamy zdecydowanie pozytywnie, jako logiczny i konieczny krok nie tylko w rozwoju mediacji, ale w realizacji jej wielkiego potencjału dla efektywności i odciążenia sądownictwa, tym samym dla poprawy warunków prowadzenia działalności gospodarczej, a w ogólnym efekcie także dla budowy kultury odpowiedzialnego dialogu w społeczeństwie. Mediacja, choć bezdyskusyjnie skuteczna, nigdzie w Europie nie rozwinęła się na większą skalę bez wsparcia ustawodawczego, Państwa inicjatywa wpisuje się więc w międzynarodowy trend, jest też zgodna z europejskimi regulacjami i orzecznictwem. Jednocześnie, naszym zdaniem, ma tę przewagę wobec innych rozwiązań, że rozpoczyna najmniej kontrowersyjnie i niejako od najważniejszych podmiotów: precyzuje obowiązki sądów w stosowaniu mediacji (nim te, ewentualnie, zaczną sprawdzać takie prejurysdykcyjne wykorzystanie jej przez strony) w sprawach z udziałem podmiotów profesjonalnych, od których można zasadnie oczekiwać więcej niż od ogółu obywateli.</p> <p>W naszych propozycjach skupiliśmy się nad obszarami, w których dostrzeżliśmy jeszcze pewien potencjał większej skuteczności. Poszerzyliśmy katalog spraw polecanych mediacji administracyjnej oraz mediacji w sprawach pracy. Skonkretyzowaliśmy obowiązek informowania o próbie polubownej w pozwie, aby utrudnić jego obchodzenie, jak to jest niestety obecnie. Zaproponowaliśmy drobne, ale przydatne dla Państwa koncepcji, korekty dotyczące kierowania do mediacji (termin i brak zgody) oraz przepisów prawa pracy, dotąd kolidujących ze stosowaniem mediacji umownej. Na koniec pozwoliliśmy sobie dołączyć uwagi niejako polemiczne wobec krytyki Projektu, która już jest zauważalna, a naszym zdaniem merytorycznie nieuzasadniona.</p>	Uwaga informacyjna.
6.	Uwaga ogólna	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Na wstępie, pragnę wyrazić głębokie zadowolenie branży funduszy inwestycyjnych związane z zamieszczeniem w Projekcie, ważnej dla bieżącego funkcjonowania funduszy inwestycyjnych, zmiany polegającej na umożliwieniu prowadzenia dla co najmniej dwóch funduszy inwestycyjnych zarządzanych przez jedno towarzystwo funduszy inwestycyjnych, w ramach produktu finansowego, wspólnego rachunku bankowego (art. 15 Projektu, s. 16 i nast.). Zmiana ta była postulowana	Uwaga informacyjna.

			przez środowisko funduszy inwestycyjnych od kilka lat.	
7.	Uwaga ogólna	Naczelna Rada Adwokacka	Bardzo pozytywnie ocenić należy fakt podjęcia prac deregulacyjnych m.in. na gruncie prawa gospodarczego i prawa administracyjnego. Ważne jest, aby proces ten przebiegał z pełnym poszanowaniem procedury legislacyjnej oraz charakteryzował się realnym wpływem zainteresowanych podmiotów na kształt procedowanych projektów, zwłaszcza na etapach konsultacji i opiniowania. Grunt ku temu został już stworzony przez powołanie zarządzeniem MRiT Zespołu do spraw Deregulacji i Dialogu Gospodarczego.	Uwaga informacyjna.
8.	Uwaga ogólna	Polska Izba Stacji Kontroli Pojazdów	W naszej ocenie proponowane zmiany wpisują się w zasadę stanowienia prawa przyjaznemu przedsiębiorcom, a także stanowią rozwiązanie istotnych problemów, z którymi obecnie mierzy się nasza branża.	Uwaga informacyjna.
9.	Uwaga ogólna	Polska Izba Komunikacji Elektronicznej	Nasza Izba co do zasady popiera prowadzenie przedmiotowych działań deregulacyjnych, niemniej wskazujemy na jej poważne braki w zakresie poprawy środowiska prawnego w którym funkcjonują polskie przedsiębiorstwa telekomunikacyjne. Wskazujemy, że głównymi problemami z jakim borykamy się w polskich przepisach są utrudnienia prawne i instytucjonalne w zakresie budowy sieci telekomunikacyjnych, w tym sieci najnowszej generacji dostępu do Internetu szerokopasmowego, a także w zakresie dostosowania umów abonenckich do zmieniających się warunków rynkowych, biznesowych i technologicznych.	Uwaga informacyjna.
10.	Uwaga ogólna	Polska Izba Firm Szkoleniowych	Polska Izba Firm Szkoleniowych, dziękując za zaproszenie wyraża pozytywną opinię o przedłożonym projekcie. Nie zgłaszamy uwag szczegółowych do tego projektu. Pragniemy jednocześnie zwrócić uwagę, że zakres przedmiotowy tej ustawy nie wyczerpuje wszystkich oczekiwanych uproszczeń i ułatwień czyniących prawo gospodarcze przyjaźniejszym dla przedsiębiorców. Mamy nadzieję, że jest to krok w dobrym kierunku po którym nastąpią kolejne, służące podobnemu celowi.	Uwaga informacyjna.
11.	Uwaga ogólna	Pomorska Izba Rzemieśnicza MSP	<p>W dalszych pracach nad doskonaleniem zasad opracowywania prawa gospodarczego rekomendujemy Komunikat Komisji Europejskiej (KOM(2008) 394 wersja ostateczna) Program „Small Business Act” dla Europy. Nie jest to dokument wiążący, ale został zatwierdzony przez Radę UE i otrzymał wsparcie ze strony Rady Europejskiej i Parlamentu Europejskiego.</p> <p>W komunikacie określono szereg zasad mających na celu promowanie przedsiębiorczości w UE i ułatwianie rozwoju małym przedsiębiorstwom, w tym poprzez zmniejszenie obciążeń regulacyjnych. Dlatego przypominamy</p>	<p>Uwaga informacyjna.</p> <p>Odpowiedź jak przy uwadze Związku Rzemiosła Polskiego zgłoszonej w ramach opiniowania.</p> <p>Projektodawca kieruje się wskazanymi zasadami, zwłaszcza w zakresie propozycji dotyczących rozdziału 6 PP.</p>

			<p>go ponownie przy okazji prac nad I pakietem deregulacyjnym.</p> <p>Jako kluczowe rekomendujemy:</p> <p>Opracowywanie przepisów zgodnie z zasadą „think small first” – co prawidłowo należy tłumaczyć jako: „najpierw rozważaj rozwiązania na miarę małej firmy”</p> <p>Stosowanie zasady pomocniczości i proporcjonalności w inicjatywach legislacyjnych i administracyjnych</p> <p>Stosowanie wspólnych dat wejścia w życie rozporządzeń i decyzji wpływających na działalność gospodarczą; publikowanie corocznych zestawień dot. wejścia w życie takich przepisów</p> <p>Zapewnienie realizowanie celów politycznych przy jednoczesnym minimalizowaniu kosztów i obciążeń dla przedsiębiorstw, w tym przy użyciu inteligentnego zestawu instrumentów, takich jak wzajemne uznawanie, samoregulacja i współregulacja</p> <p>Przeprowadzanie dokładnych ocen wpływu przyszłych inicjatyw legislacyjnych i administracyjnych na mśp („test mśp”) i uwzględnianie wyników przy opracowywaniu wniosków legislacyjnych</p> <p>Przeprowadzanie konsultacji z zainteresowanymi stronami, w tym organizacjami mśp, trwających co najmniej 8 tygodni przed przyjęciem wszelkich wniosków legislacyjnych lub propozycji administracyjnych, które mają wpływ na działalność przedsiębiorstw</p> <p>Wykorzystanie szczególnych środków dla małych i mikro-przedsiębiorstw, takich jak odstępstwa, okresy przejściowe i zwolnienia (szczególnie w zakresie wymogów informacyjnych lub dotyczących sprawozdawczości), a także stosowanie innych środków dopasowanych do specyficznych potrzeb mśp</p> <p>Dostosowanie instrumentów polityki publicznej do potrzeb mśp: ułatwienie mśp udziału w zamówieniach publicznych oraz lepsze wykorzystanie możliwości pomocy państwa dla mśp</p> <p>Korzystania z przepisów dotyczących elastyczności w odniesieniu do MŚP przy wdrażaniu prawodawstwa unijnego oraz unikania nadmiernej regulacji (tzw. „gold-plating”).</p>	
12.	Uwaga ogólna	Dolnośląska Izba Rzemieślnicza	<p>Zasady funkcjonowania rzemiosła są obecnie uregulowane w ustawie z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle, która ostatnią modyfikację przeszła 1 stycznia 2020 r. Wówczas na nowo określono definicję rzemieślnika i</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa.</p> <p>Projekt nowelizacji ustawy o</p>

			<p>definicję rzemiosła. Wprowadzone zmiany okazały się korzystne dla środowiska rzemieślniczego, jednakże przyjęta definicja rzemieślnika wykluczyła z działalności rzemieślniczej liczną grupę podmiotów (np. niektóre spółki kapitałowe).</p> <p>Zgodnie ze zgłaszanymi oczekiwaniami przedstawicieli środowiska - przedsiębiorcy rzemieślnicy powinni mieć prawo do prowadzenia działalności w wybranej przez nich swobodnie formie prawnej, zaś cechami ich wyróżniającymi powinny pozostać kwalifikacje zawodowe w rzemiośle, nabyte na podstawie dowodów kwalifikacji zawodowych określonych w ustawie o rzemiośle.</p> <p>Aktualne brzmienie ustawy o rzemiośle nie obejmuje definicją rzemieślnika znacznej grupy przedsiębiorstw działających np. w formie spółki kapitałowej. W konsekwencji niezbędne jest kierowanie przez te spółki uczniów nie na egzamin czeladniczy do izby rzemieślniczej, a do okręgowej komisji egzaminacyjnej na egzamin zawodowy. Natomiast w przypadku, jeśli pracodawca niebędący według obecnej definicji rzemieślnikiem, mimo kwalifikacji zawodowych w rzemiośle, prowadzenia działalności i kształcenia młodocianego pracownika w rzemiośle, skieruje ucznia na egzamin czeladniczy do izby rzemieślniczej - nie otrzyma dofinansowania kosztów kształcenia.</p> <p>Co istotne, jak pokazuje praktyka, ze względu na stopień skomplikowania przepisów ustawy o rzemiośle - obecnie dużą trudnością dla przedsiębiorców jest dokonanie oceny, czy przysługuje im status rzemieślnika; również w urzędach gminy rozstrzygających wnioski o dofinansowanie kosztów kształcenie występują duże rozbieżności interpretacyjne.</p> <p>Co więcej, zgodnie z obecnymi przepisami dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianego pracownika (art. 122 Prawa oświatowego) odbywa się tylko w przypadku zdania przez młodocianego egzaminu zawodowego bądź czeladniczego, na co pracodawca nie ma bezpośredniego wpływu.</p> <p>Mając na uwadze powyższe, Dolnośląska Izba Rzemieślnicza we Wrocławiu pozytywnie ocenia projektowane zmiany.</p>	<p>rzemiośle – zgodnie z postulatami środowiska rzemiosła - wprowadza możliwość prowadzenia działalności gospodarczej przez rzemieślników w formie spółki kapitałowej.</p>
13.	Uwaga ogólna	Dolnośląska Izba Rzemieślnicza	<p>W dalszych pracach nad doskonaleniem zasad opracowywania prawa gospodarczego rekomendujemy Komunikat Komisji Europejskiej (KOM(2008) 394 wersja ostateczna) Program „Small Business Act” dla Europy. Nie jest to dokument wiążący, ale został zatwierdzony przez Radę UE i otrzymał wsparcie ze strony Rady Europejskiej i Parlamentu Europejskiego.</p>	<p>Uwaga informacyjna.</p> <p>Odpowiedź jak przy uwadze Związku Rzemiosła Polskiego zgłoszonej w ramach opiniowania.</p>

		<p>W komunikacie określono szereg zasad mających na celu promowanie przedsiębiorczości w UE i ułatwianie rozwoju małym przedsiębiorstwom, w tym poprzez zmniejszenie obciążeń regulacyjnych. Dlatego przypominamy go ponownie przy okazji prac nad I pakietem deregulacyjnym.</p> <p>Jako kluczowe rekomendujemy:</p> <p>Opracowywanie przepisów zgodnie z zasadą „think small first” – co prawidłowo należy tłumaczyć jako: „najpierw rozważaj rozwiązania na miarę małej firmy”</p> <p>Stosowanie zasady pomocniczości i proporcjonalności w inicjatywach legislacyjnych i administracyjnych</p> <p>Stosowanie wspólnych dat wejścia w życie rozporządzeń i decyzji wpływających na działalność gospodarczą; publikowanie corocznych zestawień dot. wejścia w życie takich przepisów</p> <p>Zapewnienie realizowanie celów politycznych przy jednoczesnym minimalizowaniu kosztów i obciążeń dla przedsiębiorstw, w tym przy użyciu inteligentnego zestawu instrumentów, takich jak wzajemne uznawanie, samoregulacja i współregulacja</p> <p>Przeprowadzanie dokładnych ocen wpływu przyszłych inicjatyw legislacyjnych i administracyjnych na mśp („test mśp”) i uwzględnianie wyników przy opracowywaniu wniosków legislacyjnych</p> <p>Przeprowadzanie konsultacji z zainteresowanymi stronami, w tym organizacjami mśp, trwających co najmniej 8 tygodni przed przyjęciem wszelkich wniosków legislacyjnych lub propozycji administracyjnych, które mają wpływ na działalność przedsiębiorstw</p> <p>Wykorzystanie szczególnych środków dla małych i mikro-przedsiębiorstw, takich jak odstępstwa, okresy przejściowe i zwolnienia (szczególnie w zakresie wymogów informacyjnych lub dotyczących sprawozdawczości), a także stosowanie innych środków dopasowanych do specyficznych potrzeb mśp</p> <p>Dostosowanie instrumentów polityki publicznej do potrzeb mśp: ułatwienie mśp udziału w zamówieniach publicznych oraz lepsze wykorzystanie możliwości pomocy państwa dla mśp</p> <p>Korzystania z przepisów dotyczących elastyczności w odniesieniu do MŚP przy wdrażaniu prawodawstwa unijnego oraz unikania nadmiernej regulacji (tzw. „gold-plating”).</p>	<p>Projektodawca kieruje się wskazanymi zasadami, zwłaszcza w zakresie propozycji dotyczących rozdziału 6 PP.</p>
--	--	---	---

14.	Uwaga ogólna	Izba Rzemieśnicza Mazowska, Kurpi i Podlasia w Warszawie	<p>W dalszych pracach nad doskonaleniem zasad opracowywania prawa gospodarczego rekomendujemy Komunikat Komisji Europejskiej (KOM(2008) 394 wersja ostateczna) Program „Small Business Act” dla Europy. Nie jest to dokument wiążący, ale został zatwierdzony przez Radę UE i otrzymał wsparcie ze strony Rady Europejskiej i Parlamentu Europejskiego.</p> <p>W komunikacie określono szereg zasad mających na celu promowanie przedsiębiorczości w UE i ułatwianie rozwoju małym przedsiębiorstwom, w tym poprzez zmniejszenie obciążeń regulacyjnych. Dlatego przypominamy go ponownie przy okazji prac nad I pakietem deregulacyjnym.</p> <p>Jako kluczowe rekomendujemy:</p> <p>Opracowywanie przepisów zgodnie z zasadą „think small first” – co prawidłowo należy tłumaczyć jako: „najpierw rozważaj rozwiązania na miarę małej firmy”</p> <p>Stosowanie zasady pomocniczości i proporcjonalności w inicjatywach legislacyjnych i administracyjnych</p> <p>Stosowanie wspólnych dat wejścia w życie rozporządzeń i decyzji wpływających na działalność gospodarczą; publikowanie corocznych zestawień dot. wejścia w życie takich przepisów</p> <p>Zapewnienie realizowanie celów politycznych przy jednoczesnym minimalizowaniu kosztów i obciążeń dla przedsiębiorstw, w tym przy użyciu inteligentnego zestawu instrumentów, takich jak wzajemne uznawanie, samoregulacja i współregulacja</p> <p>Przeprowadzanie dokładnych ocen wpływu przyszłych inicjatyw legislacyjnych i administracyjnych na mśp („test mśp”) i uwzględnianie wyników przy opracowywaniu wniosków legislacyjnych</p> <p>Przeprowadzanie konsultacji z zainteresowanymi stronami, w tym organizacjami mśp, trwających co najmniej 8 tygodni przed przyjęciem wszelkich wniosków legislacyjnych lub propozycji administracyjnych, które mają wpływ na działalność przedsiębiorstw</p> <p>Wykorzystanie szczególnych środków dla małych i mikro-przedsiębiorstw, takich jak odstępstwa, okresy przejściowe i zwolnienia (szczególnie w zakresie wymogów informacyjnych lub dotyczących sprawozdawczości), a także stosowanie innych środków dopasowanych do specyficznych potrzeb mśp</p>	<p>Uwaga informacyjna.</p> <p>Odpowiedź jak przy uwadze Związku Rzemiosła Polskiego zgłoszonej w ramach opiniowania.</p> <p>Projektodawca kieruje się wskazanymi zasadami, zwłaszcza w zakresie propozycji dotyczących rozdziału 6 PP.</p>
-----	--------------	--	---	---

			<p>Dostosowanie instrumentów polityki publicznej do potrzeb mśp: ułatwienie mśp udziału w zamówieniach publicznych oraz lepsze wykorzystanie możliwości pomocy państwa dla mśp</p> <p>Korzystania z przepisów dotyczących elastyczności w odniesieniu do MŚP przy wdrażaniu prawodawstwa unijnego oraz unikania nadmiernej regulacji (tzw. „gold-plating”).</p>	
15.	Uwaga ogólna	Beskidzka Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bielsku - Białej	<p>W dalszych pracach nad doskonaleniem zasad opracowywania prawa gospodarczego rekomendujemy Komunikat Komisji Europejskiej (KOM(2008) 394 wersja ostateczna) Program „Small Business Act” dla Europy. Nie jest to dokument wiążący, ale został zatwierdzony przez Radę UE i otrzymał wsparcie ze strony Rady Europejskiej i Parlamentu Europejskiego.</p> <p>W komunikacie określono szereg zasad mających na celu promowanie przedsiębiorczości w UE i ułatwianie rozwoju małym przedsiębiorstwom, w tym poprzez zmniejszenie obciążeń regulacyjnych. Dlatego przypominamy go ponownie przy okazji prac nad I pakietem deregulacyjnym.</p> <p>Jako kluczowe rekomendujemy:</p> <p>Opracowywanie przepisów zgodnie z zasadą „think small first” – co prawidłowo należy tłumaczyć jako: „najpierw rozważaj rozwiązania na miarę małej firmy”</p> <p>Stosowanie zasady pomocniczości i proporcjonalności w inicjatywach legislacyjnych i administracyjnych</p> <p>Stosowanie wspólnych dat wejścia w życie rozporządzeń i decyzji wpływających na działalność gospodarczą; publikowanie corocznych zestawień dot. wejścia w życie takich przepisów</p> <p>Zapewnienie realizowanie celów politycznych przy jednoczesnym minimalizowaniu kosztów i obciążeń dla przedsiębiorstw, w tym przy użyciu inteligentnego zestawu instrumentów, takich jak wzajemne uznawanie, samoregulacja i współregulacja</p> <p>Przeprowadzanie dokładnych ocen wpływu przyszłych inicjatyw legislacyjnych i administracyjnych na mśp („test mśp”) i uwzględnianie wyników przy opracowywaniu wniosków legislacyjnych</p> <p>Przeprowadzanie konsultacji z zainteresowanymi stronami, w tym organizacjami mśp, trwających co najmniej 8 tygodni przed przyjęciem</p>	<p>Uwaga informacyjna.</p> <p>Odpowiedź jak przy uwadze Związku Rzemiosła Polskiego zgłoszonej w ramach opiniowania.</p> <p>Projektodawca kieruje się wskazanymi zasadami, zwłaszcza w zakresie propozycji dotyczących rozdziału 6 PP.</p>

			<p>wszelkich wniosków legislacyjnych lub propozycji administracyjnych, które mają wpływ na działalność przedsiębiorstw</p> <p>Wykorzystanie szczególnych środków dla małych i mikro-przedsiębiorstw, takich jak odstępstwa, okresy przejściowe i zwolnienia (szczególnie w zakresie wymogów informacyjnych lub dotyczących sprawozdawczości), a także stosowanie innych środków dopasowanych do specyficznych potrzeb mśp</p> <p>Dostosowanie instrumentów polityki publicznej do potrzeb mśp: ułatwienie mśp udziału w zamówieniach publicznych oraz lepsze wykorzystanie możliwości pomocy państwa dla mśp</p> <p>Korzystania z przepisów dotyczących elastyczności w odniesieniu do MŚP przy wdrażaniu prawodawstwa unijnego oraz unikania nadmiernej regulacji (tzw. „gold-plating”).</p>	
16.	Uwaga ogólna	Małopolska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Krakowie	<p>W dalszych pracach nad doskonaleniem zasad opracowywania prawa gospodarczego rekomendujemy Komunikat Komisji Europejskiej (KOM(2008) 394 wersja ostateczna) Program „Small Business Act” dla Europy. Nie jest to dokument wiążący, ale został zatwierdzony przez Radę UE i otrzymał wsparcie ze strony Rady Europejskiej i Parlamentu Europejskiego.</p> <p>W komunikacie określono szereg zasad mających na celu promowanie przedsiębiorczości w UE i ułatwianie rozwoju małym przedsiębiorstwom, w tym poprzez zmniejszenie obciążeń regulacyjnych. Dlatego przypominamy go ponownie przy okazji prac nad I pakietem deregulacyjnym.</p> <p>Jako kluczowe rekomendujemy:</p> <p>Opracowywanie przepisów zgodnie z zasadą „think small first” – co prawidłowo należy tłumaczyć jako: „najpierw rozważaj rozwiązania na miarę małej firmy”</p> <p>Stosowanie zasady pomocniczości i proporcjonalności w inicjatywach legislacyjnych i administracyjnych</p> <p>Stosowanie wspólnych dat wejścia w życie rozporządzeń i decyzji wpływających na działalność gospodarczą; publikowanie corocznych zestawień dot. wejścia w życie takich przepisów</p> <p>Zapewnienie realizowanie celów politycznych przy jednoczesnym minimalizowaniu kosztów i obciążeń dla przedsiębiorstw, w tym przy użyciu</p>	<p>Uwaga informacyjna.</p> <p>Odpowiedź jak przy uwadze Związku Rzemiosła Polskiego zgłoszonej w ramach opiniowania.</p> <p>Projektodawca kieruje się wskazanymi zasadami, zwłaszcza w zakresie propozycji dotyczących rozdziału 6 PP.</p>

			<p>inteligentnego zestawu instrumentów, takich jak wzajemne uznawanie, samoregulacja i współregulacja</p> <p>Przeprowadzanie dokładnych ocen wpływu przyszłych inicjatyw legislacyjnych i administracyjnych na mśp („test mśp”) i uwzględnianie wyników przy opracowywaniu wniosków legislacyjnych</p> <p>Przeprowadzanie konsultacji z zainteresowanymi stronami, w tym organizacjami mśp, trwających co najmniej 8 tygodni przed przyjęciem wszelkich wniosków legislacyjnych lub propozycji administracyjnych, które mają wpływ na działalność przedsiębiorstw</p> <p>Wykorzystanie szczególnych środków dla małych i mikro-przedsiębiorstw, takich jak odstępstwa, okresy przejściowe i zwolnienia (szczególnie w zakresie wymogów informacyjnych lub dotyczących sprawozdawczości), a także stosowanie innych środków dopasowanych do specyficznych potrzeb mśp</p> <p>Dostosowanie instrumentów polityki publicznej do potrzeb mśp: ułatwienie mśp udziału w zamówieniach publicznych oraz lepsze wykorzystanie możliwości pomocy państwa dla mśp</p> <p>Korzystania z przepisów dotyczących elastyczności w odniesieniu do MŚP przy wdrażaniu prawodawstwa unijnego oraz unikania nadmiernej regulacji (tzw. „gold-plating”).</p>	
17.	Uwaga ogólna	Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości Pomorza Środkowego w Słupsku	<p>W dalszych pracach nad doskonaleniem zasad opracowywania prawa gospodarczego rekomendujemy Komunikat Komisji Europejskiej (KOM(2008) 394 wersja ostateczna) Program „Small Business Act” dla Europy. Nie jest to dokument wiążący, ale został zatwierdzony przez Radę UE i otrzymał wsparcie ze strony Rady Europejskiej i Parlamentu Europejskiego.</p> <p>W komunikacie określono szereg zasad mających na celu promowanie przedsiębiorczości w UE i ułatwianie rozwoju małym przedsiębiorstwom, w tym poprzez zmniejszenie obciążeń regulacyjnych. Dlatego przypominamy go ponownie przy okazji prac nad I pakietem deregulacyjnym.</p> <p>Jako kluczowe rekomendujemy:</p> <p>Opracowywanie przepisów zgodnie z zasadą „think small first” – co prawidłowo należy tłumaczyć jako: „najpierw rozważaj rozwiązania na miarę małej firmy”</p>	<p>Uwaga informacyjna.</p> <p>Odpowiedź jak przy uwadze Związku Rzemiosła Polskiego zgłoszonej w ramach opiniowania.</p> <p>Projektodawca kieruje się wskazanymi zasadami, zwłaszcza w zakresie propozycji dotyczących rozdziału 6 PP.</p>

			<p>Stosowanie zasady pomocniczości i proporcjonalności w inicjatywach legislacyjnych i administracyjnych</p> <p>Stosowanie wspólnych dat wejścia w życie rozporządzeń i decyzji wpływających na działalność gospodarczą; publikowanie corocznych zestawień dot. wejścia w życie takich przepisów</p> <p>Zapewnienie realizowanie celów politycznych przy jednoczesnym minimalizowaniu kosztów i obciążeń dla przedsiębiorstw, w tym przy użyciu inteligentnego zestawu instrumentów, takich jak wzajemne uznawanie, samoregulacja i współregulacja</p> <p>Przeprowadzanie dokładnych ocen wpływu przyszłych inicjatyw legislacyjnych i administracyjnych na mśp („test mśp”) i uwzględnianie wyników przy opracowywaniu wniosków legislacyjnych</p> <p>Przeprowadzanie konsultacji z zainteresowanymi stronami, w tym organizacjami mśp, trwających co najmniej 8 tygodni przed przyjęciem wszelkich wniosków legislacyjnych lub propozycji administracyjnych, które mają wpływ na działalność przedsiębiorstw</p> <p>Wykorzystanie szczególnych środków dla małych i mikro-przedsiębiorstw, takich jak odstępstwa, okresy przejściowe i zwolnienia (szczególnie w zakresie wymogów informacyjnych lub dotyczących sprawozdawczości), a także stosowanie innych środków dopasowanych do specyficznych potrzeb mśp</p> <p>Dostosowanie instrumentów polityki publicznej do potrzeb mśp: ułatwienie mśp udziału w zamówieniach publicznych oraz lepsze wykorzystanie możliwości pomocy państwa dla mśp</p> <p>Korzystania z przepisów dotyczących elastyczności w odniesieniu do MŚP przy wdrażaniu prawodawstwa unijnego oraz unikania nadmiernej regulacji (tzw. „gold-plating”).</p>	
18.	Uwaga ogólna	Kujawsko-Pomorska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bydgoszczy	<p>W dalszych pracach nad doskonaleniem zasad opracowywania prawa gospodarczego rekomendujemy Komunikat Komisji Europejskiej (KOM(2008) 394 wersja ostateczna) Program „Small Business Act” dla Europy. Nie jest to dokument wiążący, ale został zatwierdzony przez Radę UE i otrzymał wsparcie ze strony Rady Europejskiej i Parlamentu Europejskiego.</p> <p>W komunikacie określono szereg zasad mających na celu promowanie przedsiębiorczości w UE i ułatwianie rozwoju małym przedsiębiorstwom, w tym poprzez zmniejszenie obciążeń regulacyjnych. Dlatego przypominamy</p>	<p>Uwaga informacyjna.</p> <p>Odpowiedź jak przy uwadze Związku Rzemiosła Polskiego zgłoszonej w ramach opiniowania.</p> <p>Projektodawca kieruje się wskazanymi zasadami, zwłaszcza w zakresie propozycji dotyczących rozdziału 6 PP.</p>

			<p>go ponownie przy okazji prac nad I pakietem deregulacyjnym.</p> <p>Jako kluczowe rekomendujemy:</p> <p>Opracowywanie przepisów zgodnie z zasadą „think small first” – co prawidłowo należy tłumaczyć jako: „najpierw rozważaj rozwiązania na miarę małej firmy”</p> <p>Stosowanie zasady pomocniczości i proporcjonalności w inicjatywach legislacyjnych i administracyjnych</p> <p>Stosowanie wspólnych dat wejścia w życie rozporządzeń i decyzji wpływających na działalność gospodarczą; publikowanie corocznych zestawień dot. wejścia w życie takich przepisów</p> <p>Zapewnienie realizowanie celów politycznych przy jednoczesnym minimalizowaniu kosztów i obciążeń dla przedsiębiorstw, w tym przy użyciu inteligentnego zestawu instrumentów, takich jak wzajemne uznawanie, samoregulacja i współregulacja</p>	
19.	Uwaga ogólna	Izba Rzemieślnicza oraz Małej i Średniej Przedsiębiorczości w Tarnowie	<p>W dalszych pracach nad doskonaleniem zasad opracowywania prawa gospodarczego rekomendujemy Komunikat Komisji Europejskiej (KOM(2008) 394 wersja ostateczna) Program „Small Business Act” dla Europy. Nie jest to dokument wiążący, ale został zatwierdzony przez Radę UE i otrzymał wsparcie ze strony Rady Europejskiej i Parlamentu Europejskiego.</p> <p>W komunikacie określono szereg zasad mających na celu promowanie przedsiębiorczości w UE i ułatwianie rozwoju małym przedsiębiorstwom, w tym poprzez zmniejszenie obciążeń regulacyjnych. Dlatego przypominamy go ponownie przy okazji prac nad I pakietem deregulacyjnym.</p> <p>Jako kluczowe rekomendujemy:</p> <p>Opracowywanie przepisów zgodnie z zasadą „think small first” – co prawidłowo należy tłumaczyć jako: „najpierw rozważaj rozwiązania na miarę małej firmy”</p> <p>Stosowanie zasady pomocniczości i proporcjonalności w inicjatywach legislacyjnych i administracyjnych</p> <p>Stosowanie wspólnych dat wejścia w życie rozporządzeń i decyzji</p>	<p>Uwaga informacyjna.</p> <p>Odpowiedź jak przy uwadze Związku Rzemiosła Polskiego zgłoszonej w ramach opiniowania.</p> <p>Projektodawca kieruje się wskazanymi zasadami, zwłaszcza w zakresie propozycji dotyczących rozdziału 6 PP.</p>

			<p>wpływających na działalność gospodarczą; publikowanie corocznych zestawień dot. wejścia w życie takich przepisów</p> <p>Zapewnienie realizowanie celów politycznych przy jednoczesnym minimalizowaniu kosztów i obciążeń dla przedsiębiorstw, w tym przy użyciu inteligentnego zestawu instrumentów, takich jak wzajemne uznawanie, samoregulacja i współregulacja</p> <p>Przeprowadzanie dokładnych ocen wpływu przyszłych inicjatyw legislacyjnych i administracyjnych na mśp („test mśp”) i uwzględnianie wyników przy opracowywaniu wniosków legislacyjnych</p> <p>Przeprowadzanie konsultacji z zainteresowanymi stronami, w tym organizacjami mśp, trwających co najmniej 8 tygodni przed przyjęciem wszelkich wniosków legislacyjnych lub propozycji administracyjnych, które mają wpływ na działalność przedsiębiorstw</p> <p>Wykorzystanie szczególnych środków dla małych i mikro-przedsiębiorstw, takich jak odstępstwa, okresy przejściowe i zwolnienia (szczególnie w zakresie wymogów informacyjnych lub dotyczących sprawozdawczości), a także stosowanie innych środków dopasowanych do specyficznych potrzeb mśp</p> <p>Dostosowanie instrumentów polityki publicznej do potrzeb mśp: ułatwienie mśp udziału w zamówieniach publicznych oraz lepsze wykorzystanie możliwości pomocy państwa dla mśp</p> <p>Korzystania z przepisów dotyczących elastyczności w odniesieniu do MŚP przy wdrażaniu prawodawstwa unijnego oraz unikania nadmiernej regulacji (tzw. „gold-plating”).</p>	
20.	Uwaga ogólna	Izba Rzemieślników i Przedsiębiorców w Kielcach	<p>W dalszych pracach nad doskonaleniem zasad opracowywania prawa gospodarczego rekomendujemy Komunikat Komisji Europejskiej (KOM(2008) 394 wersja ostateczna) Program „Small Business Act” dla Europy. Nie jest to dokument wiążący, ale został zatwierdzony przez Radę UE i otrzymał wsparcie ze strony Rady Europejskiej i Parlamentu Europejskiego.</p> <p>W komunikacie określono szereg zasad mających na celu promowanie przedsiębiorczości w UE i ułatwianie rozwoju małym przedsiębiorstwom, w tym poprzez zmniejszenie obciążeń regulacyjnych. Dlatego przypominamy go ponownie przy okazji prac nad I pakietem deregulacyjnym.</p>	<p>Uwaga informacyjna.</p> <p>Odpowiedź jak przy uwadze Związku Rzemiosła Polskiego zgłoszonej w ramach opiniowania.</p> <p>Projektodawca kieruje się wskazanymi zasadami, zwłaszcza w zakresie propozycji dotyczących rozdziału 6 PP.</p>

			<p>Jako kluczowe rekomendujemy:</p> <p>Opracowywanie przepisów zgodnie z zasadą „think small first” – co prawidłowo należy tłumaczyć jako: „najpierw rozważaj rozwiązania na miarę małej firmy”</p> <p>Stosowanie zasady pomocniczości i proporcjonalności w inicjatywach legislacyjnych i administracyjnych</p> <p>Stosowanie wspólnych dat wejścia w życie rozporządzeń i decyzji wpływających na działalność gospodarczą; publikowanie corocznych zestawień dot. wejścia w życie takich przepisów</p> <p>Zapewnienie realizowanie celów politycznych przy jednoczesnym minimalizowaniu kosztów i obciążeń dla przedsiębiorstw, w tym przy użyciu inteligentnego zestawu instrumentów, takich jak wzajemne uznawanie, samoregulacja i współregulacja</p> <p>Przeprowadzanie dokładnych ocen wpływu przyszłych inicjatyw legislacyjnych i administracyjnych na mśp („test mśp”) i uwzględnianie wyników przy opracowywaniu wniosków legislacyjnych</p> <p>Przeprowadzanie konsultacji z zainteresowanymi stronami, w tym organizacjami mśp, trwających co najmniej 8 tygodni przed przyjęciem wszelkich wniosków legislacyjnych lub propozycji administracyjnych, które mają wpływ na działalność przedsiębiorstw</p> <p>Wykorzystanie szczególnych środków dla małych i mikro-przedsiębiorstw, takich jak odstępstwa, okresy przejściowe i zwolnienia (szczególnie w zakresie wymogów informacyjnych lub dotyczących sprawozdawczości), a także stosowanie innych środków dopasowanych do specyficznych potrzeb mśp</p> <p>Dostosowanie instrumentów polityki publicznej do potrzeb mśp: ułatwienie mśp udziału w zamówieniach publicznych oraz lepsze wykorzystanie możliwości pomocy państwa dla mśp</p> <p>Korzystania z przepisów dotyczących elastyczności w odniesieniu do MŚP przy wdrażaniu prawodawstwa unijnego oraz unikania nadmiernej regulacji (tzw. „gold-plating”).</p>	
21.	Uwaga ogólna	Izba Rzemieślnicza i Przedsiębiorczości w Białymstoku	<p>W dalszych pracach nad doskonaleniem zasad opracowywania prawa gospodarczego rekomendujemy Komunikat Komisji Europejskiej (KOM(2008) 394 wersja ostateczna) Program „Small Business Act” dla Europy. Nie jest to dokument wiążący, ale został zatwierdzony przez Radę UE i otrzymał wsparcie ze strony Rady Europejskiej i Parlamentu Europejskiego.</p>	<p>Uwaga informacyjna.</p> <p>Odpowiedź jak przy uwadze Związku Rzemiosła Polskiego zgłoszonej w ramach opiniowania.</p> <p>Projektodawca kieruje się</p>

		<p>W komunikacie określono szereg zasad mających na celu promowanie przedsiębiorczości w UE i ułatwianie rozwoju małym przedsiębiorstwom, w tym poprzez zmniejszenie obciążeń regulacyjnych. Dlatego przypominamy go ponownie przy okazji prac nad I pakietem deregulacyjnym.</p> <p>Jako kluczowe rekomendujemy:</p> <p>Opracowywanie przepisów zgodnie z zasadą „think small first” –co prawidłowo należy tłumaczyć jako: „najpierw rozważaj rozwiązania na miarę małej firmy”</p> <p>Stosowanie zasady pomocniczości i proporcjonalności w inicjatywach legislacyjnych i administracyjnych</p> <p>Stosowanie wspólnych dat wejścia w życie rozporządzeń i decyzji wpływających na działalność gospodarczą; publikowanie corocznych zestawień dot. wejścia w życie takich przepisów</p> <p>Zapewnienie realizowanie celów politycznych przy jednoczesnym minimalizowaniu kosztów i obciążeń dla przedsiębiorstw, w tym przy użyciu inteligentnego zestawu instrumentów, takich jak wzajemne uznawanie, samoregulacja i współregulacja</p> <p>Przeprowadzanie dokładnych ocen wpływu przyszłych inicjatyw legislacyjnych i administracyjnych na mśp („test mśp”) i uwzględnianie wyników przy opracowywaniu wniosków legislacyjnych</p> <p>Przeprowadzanie konsultacji z zainteresowanymi stronami, w tym organizacjami mśp, trwających co najmniej 8 tygodni przed przyjęciem wszelkich wniosków legislacyjnych lub propozycji administracyjnych, które mają wpływ na działalność przedsiębiorstw</p> <p>Wykorzystanie szczególnych środków dla małych i mikro-przedsiębiorstw, takich jak odstępstwa, okresy przejściowe i zwolnienia (szczególnie w zakresie wymogów informacyjnych lub dotyczących sprawozdawczości), a także stosowanie innych środków dopasowanych do specyficznych potrzeb mśp</p> <p>Dostosowanie instrumentów polityki publicznej do potrzeb mśp: ułatwienie mśp udziału w zamówieniach publicznych oraz lepsze wykorzystanie możliwości pomocy państwa dla mśp</p> <p>Korzystania z przepisów dotyczących elastyczności w odniesieniu do MŚP przy wdrażaniu prawodawstwa unijnego oraz unikania nadmiernej regulacji (tzw. „gold-plating”).</p>	<p>wskazanymi zasadami, zwłaszcza w zakresie propozycji dotyczących rozdziału 6 PP.</p>
--	--	--	---

22.	Tytuł	Związek Telewizji Kablowych w Polsce Izba Gospodarcza	<p>Wstępna uwaga jaką można poczynić jest tego rodzaju, że zawarte w projekcie ustawy deregulacyjnej zapisy nie wprowadzają nadmiernie dużych obciążeń, czy też uproszczeń dla przedsiębiorców, stąd użycie w nazwie ustawy szumnego pojęcia „<i>deregulacji</i>” jest poczynione zdecydowanie na wyrost</p> <p>Z pewnością natomiast zakresu regulacji zawartej w projekcie ustawy deregulacyjnej nie sposób porównać chociażby z zakresem uproszczeń i obciążeń będących efektem działalności Nadzwyczajnej Komisji Deregulacyjnej Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej poprzedniej kadencji pod przewodnictwem posła dr Bartłomieja Wróblewskiego z Poznania.</p> <p>Pierwszym zatem postulatem zgłaszanym z naszej strony jest wprowadzenie nowej nazwy projektu ustawy deregulacyjnej, która nie będzie sugerowała dokonywania za jej pośrednictwem deregulacji prawa gospodarczego i administracyjnego, w sytuacji gdy w rzeczywistości jej zakres żadnej deregulacji nie wprowadza.</p> <p>Wystarczającą zatem zmianą będzie ograniczenie nazwy ustawy do nazwy „ustawa o zmianie niektórych ustaw z zakresu prawa gospodarczego i prawa administracyjnego”.</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Nie jest planowana zmiana tytułu projektu.</p>
23.	tytuł	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p>Uwaga ogólna w zakresie tytułu projektu – Opracował Dr Jacek Piecha, Katedra Prawa i Postępowania Administracyjnego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski</p> <p>Przed przystąpieniem do oceny rozwiązań szczegółowych, należy zwrócić uwagę na pewną wątpliwość dotyczącą samego tytułu opiniowanego Projektu ustawy. Mianowicie zgodnie z tytułem Projektu celem jego uchwalenia jest m. in. „deregulacja prawa gospodarczego i administracyjnego”. Należy jednak zwrócić uwagę, że tytuł ten, zawiera pewien błąd natury semantycznej. Otóż, Projekt zakłada deregulację określonych gałęzi prawa, podczas gdy prawo nie jest przedmiotem deregulacji. Prawo jest bowiem nośnikiem określonych norm, które oddziałują na dane stosunki. A zatem przedmiotem regulacji (a w istocie reglamentacji) jest określony rodzaj stosunków czy działalności. Innymi słowy, mówiąc, że coś trzeba uregulować, odnosimy się do określonego wycinka rzeczywistości społecznej, a nie do prawa w znaczeniu przedmiotowym (nikt nie mówi o tym, że trzeba uregulować np. prawo gospodarcze). Deregulacja zaś jest procesem, w którym dany rodzaj działalności, uprzednio poddany regulacji (reglamentacji prawnej), staje się</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Nie jest planowana zmiana tytułu projektu.</p>

			<p>wolny (w całości lub w części) od obostrzeń czy też pewnych ciężarów uprzednio nałożonych przez państwo poprzez regulację prawną. Przedmiotem regulacji/deregulacji są więc określone sfery życia społecznego. Prawo więc, samo w sobie nie może być więc przedmiotem deregulacji.</p> <p>Takie sformułowanie tytułu Projektu, narusza w mojej ocenie §16 pkt 3 w zw. z §18 ust. 1 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 283). Zgodnie z przywołanymi przepisami, w tytule ustawy zamieszcza się „ogólne określenie przedmiotu ustawy” (§16) ale „w sposób adekwatnie informujący o jej treści”. W przypadku przedłożonego do opinii Projektu, tytuł zawiera w sobie nieścisłość o charakterze semantycznym, co powinno zostać skorygowane na etapie dalszych prac legislacyjnych. Można rozważyć tytuł nawiązujący do deregulacji „niektórych sfer działalności gospodarczej” albo „obrotu gospodarczego”.</p>	
24.	Art. 1 (zmiany w ustawie – Prawo wekslowe)	Związek Polskiego Leasingu	Branża leasingowa pozytywnie ocenia inicjatywę umożliwienia stosowania w obrocie prawnym weksla w formie elektronicznej.	<p>Uwaga informacyjna.</p> <p>Wyjaśnienie Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
25.	Art. 1 pkt 1 (zmiany w ustawie – Prawo wekslowe)	PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.	Proponujemy rozważenie możliwości wprowadzenia do ustawy sposobu wypełniania weksla elektronicznego oraz formy składania podpisu pod wekslem elektronicznym, poprzez wprowadzenie w tym zakresie stosownych regulacji w dodawanym art. 10b. W celu zapewnienia pewności w obrocie gospodarczym uregulowania w tym zakresie powinny znaleźć się w ustawie, a nie w rozporządzeniu, które zostanie wydane na podstawie art. 10c.	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
26.	Art.1 pkt 1 (zmiany w ustawie – Prawo wekslowe)	Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach	Proponowana zmiana może mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo obrotu gospodarczego z uwagi na brak dookreślenia konkretnych wymogów prawnych co do technologii wytworzenia takiego weksla oraz zapewniającej weryfikację stron takiego stosunku wekslowego powstałego poprzez weksel elektroniczny.	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
27.	Art. 1 pkt 1 (zmiany w ustawie – Prawo wekslowe)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	Proponujemy się rozważenie możliwości wprowadzenia do ustawy sposobu wypełniania weksla elektronicznego oraz formy składania podpisu pod wekslem elektronicznym, poprzez wprowadzenie w tym zakresie stosownych regulacji w dodawanym art. 10b. W celu zapewnienia	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego</p>

			<p>pewności w obrocie gospodarczym uregulowania w tym zakresie powinny znaleźć się w ustawie, a nie w rozporządzeniu, które zostanie wydane na podstawie art. 10c.</p>	<p>procesu legislacyjnego.</p>
28.	<p>Art. 1 pkt 1 (zmiany w ustawie – Prawo wekslowe)</p>	<p>Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie</p>	<p>Proponujemy usunięcie przecinka przed spójnikiem „i” w art. 10c ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe: „(...) wzór formularza elektronicznego weksła, i dokonywania innych (...)”.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
29.	<p>Art. 1 (zmiany w ustawie – Prawo wekslowe)</p>	<p>Związek Banków Polskich</p>	<p>W pierwszej kolejności chcielibyśmy wrazić wdzięczność za uwzględnienie postulatu sektora bankowego ws. elektronizacji weksła zgłoszonego przez Związków Banków Polskich pismem z dnia 10 stycznia br. Zgłoszony przez ZBP pakiet zmian przepisów został wypracowany przez Grupę roboczą ds. rejestrów rozproszonych i blockchain przy Ministerstwie Cyfryzacji (MC), która oparała swoją koncepcję e-weksła na wprowadzeniu do prawa polskiego przepisów rangi ustawowej odpowiadających Ustawie Modelowej UNICITRAL z 2017 r. o zbywalnych elektronicznych dokumentach elektronicznych. W projekcie ustawy o deregulacji oprócz uwzględnienia zgłoszonej propozycji w zakresie przepisów Kodeksu Cywilnego i Kodeksu Postępowania Cywilnego zaproponowane zostały również zmiany do ustawy Prawo wekslowe, które nie były przewidywane w przedmiotowej koncepcji, z uwagi na wątpliwości przytoczone w raporcie ww. Grupy roboczej przy MC pt. „Weksle elektroniczne w technologii blockchain” z dnia 7 listopada 2019 r. Grupa robocza zwróciła przede wszystkim uwagę, że w uzasadnieniu do art. I Ustawy Modelowej UNICITRAL wyraźnie zaznaczono na reprezentowane w trakcie obrad UNICITRAL sprzeczne stanowiska co do skuteczności krajowych regulacji kreujących e-weksle w kontekście postanowień Konwencji Genewskiej (która jest umową międzynarodową). Dalej Grupa podkreśliła, że wątpliwości tych UNICITRAL nie rozstrzyga, pozostawiając poszczególnym państwom decyzję co do objęcia e-weksli regulacją dotyczącą zbywalnych dokumentów elektronicznych. Zatem jak wskazała Grupa robocza nie jest pewne, czy e-weksle będą traktowane jako weksle w świetle systemów prawnych tych państw, które nie przyjmą regulacji odpowiadającej Ustawie Modelowej. Z tego względu, w celu ułatwienia globalnego obrotu wszelkimi papierami wartościowymi opartymi na nośnikach elektronicznych jest uzasadnione podjęcie starań o zmiany Konwencji Genewskiej dotyczącej weksła i czeku — jako alternatywnej drożdy zapewniającej elektronicznemu wekslowi</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

			<p>prawną skuteczność. Natomiast na obecnym etapie należy wdrożyć do prawa polskiego regulacje oparte na Ustawie Modelowej, ponieważ istnieją wątpliwości co do tego, czy weksle elektroniczne mogą być wekslami w rozumieniu art. 1 i 101 Prawa wekslowego, co z kolei może rodzić ryzyko w obrocie takim instrumentem.</p> <p>W związku z powyższym zwracamy się z prośbą o pogłębioną analizę i ostrożną ocenę uwzględniania zmian w tym zakresie w ustawie Prawo wekslowe.</p> <p>Jednocześnie chcieliśmy zwrócić uwagę, że od strony technologicznej wymóg trwałego nośnika (jak wskazano w uzasadnieniu projektu) wydaje się niewystarczający, aby zabezpieczyć podstawowe własności e-weksla tj. zabezpieczenie przed „double spending”. Dlatego też w rekomendacjach wskazano użycie technologii blockchain weksel w formie NFT (NonFungibleToken).</p>	
30.	Art. 1 (zmiany w ustawie – Prawo wekslowe)	Związek Banków Polskich	<p>Art. 10a – proponuje się następujące brzmienie:</p> <p>„Art. 10a. Weksel może być sporządzony także w postaci elektronicznej. Ilekroć w ustawie jest mowa o wekslu, w tym wekslu niepełnym w chwili wystawienia, należy przez to rozumieć także weksel w postaci elektronicznej, zwany dalej „elektronicznym wekslem”, chyba że ustawa stanowi inaczej”;</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
			<p>Art.10a-c - przepisy te radykalnie rozszerzają instytucję weksla, nadają mu wręcz nowe znaczenie, powinny zatem znaleźć się w art.1 definiującym weksel (która to definicja staje się zawężona). Artykuł 10 reguluje częstą w praktyce instytucję weksla niepełnego i dlatego przyłączanie do niego zapisów a-c redakcyjnie nie jest wskazane.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
			<p>Art.10c - budzi wątpliwości, czy delegacja nie jest zbyt szeroka, a tym samym regulacja nowelizacyjna w tej ustawie zbyt wąska. Na podstawie tego przepisu Minister Sprawiedliwości będzie zobligowany do stworzenia praktycznie drugiego prawa wekslowego (dla weksla elektronicznego). Wydaje się, że wobec abstrakcyjności zobowiązania wekslowego i związanej z tym formalności, można oczekiwać szerszego uregulowania ustawowego.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

			Art. 88 i 90 - proponowana zmiana spowoduje powstanie luki prawnej, jej uzupełnienie rozporządzeniem wydanym w wykonaniu art. 10c prowadzi do zbędnej komplikacji.	Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.
31.	Art. 1 (zmiany w ustawie – Prawo wekslowe)	Stowarzyszenia Notariuszy Rzeczypospolitej Polskiej	W związku z propozycją zmiany ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (art. 1 Projektu), z punktu widzenia porządku prawnego, w takim samym zakresie (tj. co do formy dokumentu) zmianie powinny ulec przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936r. Prawo czekowe (tj.Dz.U.2016, poz.462). Tym bardziej, że w samym Uzasadnieniu do Projektu, w części dotyczącej zmian kodeksu cywilnego, jest mowa o elektronicznym czeku (str.18 pkt 2) Uzasadnienia do Projektu). Wprawdzie w obrocie prawnym tak weksel jak i czek straciły na swym znaczeniu (przy czym czek zdecydowanie bardziej), to jednak nadal oba te papiery wartościowe funkcjonują w systemie prawa gospodarczego. I pomimo tego, że w praktyce notarialnej przyjęcie weksla/czeku na przechowanie jest czynnością występującą niezmiernie rzadko, to jednak, mając na uwadze zaproponowaną zmianę w odniesieniu do weksla, propozycja zmian powinna także obejmować prawo czekowe i przewidywać nie tylko możliwość sporządzenia czeku w formie elektronicznej, ale także przyjęcie na przechowanie czeku elektronicznego.	Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.
			Mając na uwadze powyższe należy jednak zwrócić uwagę, że obecne brzmienie art.79 ustawy z dnia 14 lutego 1991r. Prawo o notariacie (tj. Dz.U. 2022, poz. 1799), zawierające katalog czynności notarialnych może budzić wątpliwości interpretacyjne, co do możliwości przyjęcia na przechowanie tak sporządzonego papieru wartościowego, dlatego ZG SNRP proponuje zmiany i w tym zakresie, odnoszące się nie tylko do doprecyzowania katalogu czynności notarialnych, przewidzianych w powołanym art.79 prawa o notariacie, ale także odnoszące się do przepisów objętych rozdziałem 8 prawa o notariacie: „Przyjmowanie na przechowanie”. Szczegółowe propozycje zmian przepisów zostały zawarte w załączniku „Tabela uwag”.	Uwaga informacyjna. Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.

32.	Art. 1 (zmiany w ustawie – Prawo wekslowe)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p>Zmiany w Prawie Wekslowym - Opracował dr hab. Artur Nowacki, prof. UW, Katedra Prawa Handlowego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski</p> <p>1. Projektowane przepisy przewidują wprowadzenie do ustawy - Prawo wekslowe (dalej jako pr. wekslowe) regulacji weksla w postaci elektronicznej (określanego jako "elektroniczny weksel"), w tym wprowadzenia w przepisach wykonawczych wzoru takiego weksla oraz wzoru innych czynności dokonywanych na takim wekslu (art. 1 pkt 1 projektowanej ustawy). "Elektroniczny weksel" byłby wekslem w rozumieniu pr. wekslowego (art. 1 pkt 1 projektowanej ustawy), z zastrzeżeniem niestosowania do niego przepisów pr. wekslowego o odpisach i wtóropisach weksla (art. 1 pkt 2 do 4 projektowanej ustawy).</p> <p>2. Na wstępie należy zwrócić uwagę na usterkę w art. 1 pkt 3 projektowanej ustawy, którym projektodawca chciał zapewne dokonać zmiany nie art. 88 pr. wekslowego, ale art. 89 pr. Wekslowego, a sama zmiana miała zapewne polegać na wprowadzeniu do niego nie zdania trzeciego, ale zdania czwartego. Wyłączyłoby ono stosowanie do "elektronicznego weksla" zdania drugiego i trzeciego art. 89 (a nie zdania pierwszego i drugiego art. 88 pr. wekslowego). Zmiana ta miałaby być konsekwencją braku istnienia odpisów i wtóropisów "elektronicznego weksla", do których odwołują się właśnie przepisy art. 89 pr. wekslowego.</p>	<p>Uwaga informacyjna.</p> <p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p> <p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
-----	--	---------------------------------	--	---

			<p>3. Zamiast określenia “elektroniczny weksel” zgrabniejsze wydawałoby się określenie “weksel elektroniczny”. Wprowadzenie tego pojęcia jest jednak w ogóle zbędne, skoro, jak wskazano dalej, cała projektowana regulacja może zostać znacznie okrojona (rezygnacja z projektowanych nowych art. 10b i 10c pr. wekslowego oraz ze zdania drugiego art. 10a pr. wekslowego) a w projektowanych zmianach w zakresie art. 68a, art. 88 i art. 89 pr. wekslowego wystarczyłoby napisać, zamiast “elektronicznego weksla”, po prostu “weksla w postaci elektronicznej”. Zwalniałoby to całkowicie z konieczności wprowadzania definicji. Jest to przy tym wystarczająco skrótowe i poręczne określenie.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
			<p>4. Projektowany art. 10a pr. wekslowego nie powinien odwoływać się do sporządzenia weksla. Pr. wekslowe stanowi jedynie o sporządzeniu odpisu weksla, tudzież o sporządzeniu protestu, ale w kontekście weksla używa określenia “wystawienie weksla” (i dalej “wystawca weksla” a nie “sporządzający weksel”). Przepis ten mógłby więc brzmieć krótko np. “Weksel może być wystawiony także w postaci elektronicznej”.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

		<p>5. Nie jest jasna potrzeba wprowadzenia urzędowych formularzy weksla elektronicznego oraz innych czynności wekslowych dotyczących takiego weksla (szczególnie, że - i trafnie - nie przewiduje się posługiwanie tymi formularzami w konkretnym systemie teleinformatycznym utrzymywanym przez państwo, jak to np. jest z niektórymi określonymi przepisami wzorami czynności korporacyjnych jak umowa spółki czy jej statut). Jeśli już tworzyć takie wzory, niejasne byłoby też pozostawienie poza tymi formularzami weksli wystawianych w postaci "tradycyjnego" dokumentu (projektowane przepisy przewidują bowiem zastosowanie formularzy tylko do "elektronicznych weksli"). Ponadto trudność sprawiłoby niewątpliwie przewidzenie w tych formularzach wszystkich możliwych kombinacji, jeśli chodzi o treść weksla czy treść czynności wekslowych, co powoduje, że szczególnie krytycznie należy ocenić przymus posługiwania się formularzami w przypadku wystawienia weksla w postaci elektronicznej. W konsekwencji tego wszystkiego należy postulować zaniechanie projektowanych zmian polegających na wprowadzeniu art. 10b i 10c pr. wekslowego.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>6. Niezależnie od wcześniejszych uwag do tego przepisu, można zauważyć, że projektowany art. 10a pr. wekslowego pozostaje niespójny z terminologią projektowanej ustawy w zakresie regulacji KC dotyczącej papierów wartościowych "na nośniku elektronicznym". Przepis odwołuje się bowiem do weksla "w postaci elektronicznej" (a nie, konsekwentnie z projektowaną regulacją KC: weksla "na nośniku elektronicznym"). Pozostawałoby to natomiast spójne z terminologią postulowaną w niniejszej opinii, gdzie postulowane jest konsekwentne zastąpienie w projektowanych przepisach KC (art. 921(15a) KC) odwołań "na nośniku elektronicznym" właśnie przez "w postaci elektronicznej" (papier wartościowy "w postaci elektronicznej" a nie papier wartościowy "na nośniku elektronicznym").</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

			<p>7. Zbędny jest projektowany art. 10a zd. 2 pr. wekslowego. Skoro bowiem zd. 1 tego artykułu przesądzi dopuszczalność wystawiania weksla w postaci elektronicznej, nie ma już potrzeby wskazywania, że przez weksel należy rozumieć także weksel w postaci elektronicznej. Przesądzenie takie może natomiast wywoływać wątpliwości w przypadku innych typów papierów wartościowych, gdzie nie ma i nie projektuje się takiego dodatkowego zrównania papierów wartościowych danego typu “w postaci elektronicznej” z papierami wartościowymi danego typu w postaci “tradycyjnego” dokumentu.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
			<p>8. Osobną kwestią pozostają zmiany w infrastrukturze wymiaru sprawiedliwości, które byłyby konieczne, aby zapewnić funkcjonalną ekwiwalentność weksli w postaci elektronicznej, szczególnie w postępowaniu nakazowym.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

			<p>Zmiany w Prawie wekslowym - Opracował r.pr. dr hab. Marcin Dziurda, prof. UW, Katedra Postępowania Cywilnego, Uniwersytet Warszawski</p> <p>Projekt przewiduje wprowadzenie możliwości sporządzenia weksla w formie elektronicznej (art. 10a-10c ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe).</p> <p>Propozycję tę, co do zasady, należy ocenić pozytywnie. Kluczowe jest jednak, czy rozporządzenie wydane na podstawie art. 10c Prawa wekslowego rzeczywiście będzie zapewniać bezpieczeństwo obrotu.</p>	<p>Uwaga informacyjna.</p> <p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
			<p>Zmiany w Prawie wekslowym – Opracował r. pr. dr Maciej Bieszczad</p> <p>1. Brzmienie Projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu deregulacji prawa gospodarczego i administracyjnego oraz doskonalenia zasad opracowywania prawa gospodarczego z dnia 5 kwietnia 2024 r. (dalej: Projekt) w kształcie zaproponowanym przez Pro-jektodawcę uniemożliwia weryfikację tego, czy możliwa będzie realizacja instytucji prawa wekslowego, które związane są ściśle z materialną formą weksla oraz ze ściśle sformalizowanymi zasadami jego sporządzania (zob. np. art. 13 ust. 2 ustawy Prawo wekslowe tj. z dnia 21 grudnia 2021 r. Dz. U. z 2022 r. poz. 282, dalej: PrWeksl oraz art. 31 ust. 3 PrWeksl – miejsce umieszczenia podpisu na wekslu warunkuje to, czy jego złożenie będzie równoznaczne z indosowaniem weksla in blanco [podpis umieszczony na od-wrotnej stronie weksla lub na przedłużku], czy z udzieleniem poręczenia; art. 23 PrWeksl – ustanowienie terminu umownego do przyjęcia weksla musi nastąpić na wekslu i musi być objęte podpisem tego, kto termin ustanowił; art. 25 ust. 1 PrWeksl – miejsce umieszczenia podpisu na wekslu warunkuje to, czy trasat skutecznie przyjmie weksel; art. 88 PrWeksl – miejsce napisania protestu warunkuje skuteczność jego złożenia). Ocena możliwości zastosowania wszystkich instytucji prawa</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

			<p>wexslowego do weksla, który miałby być sporządzony i podpisany w formie elektronicznej, wymaga przedstawienia przez Projektodawcę rozwiązań technicznych (technologicznych), które według Projektodawcy mają zostać określone w akcie wykonawczym. Należałoby jednak rozważyć, czy zmiany, które mają wynikać z elektronicznej formy weksla, nie są zagadnieniami na tyle istotnymi (bo decydującymi o ważności lub nieważności weksla, o powstaniu zobowiązania wekslowego, ewentualnie o innych skutkach, których przykłady wymieniono wyżej), że należy umieścić je w ustawie, a nie w akcie rangi podstawowej (zob. § 25 ust. 1 Załącznika do Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” tj. z dnia 29 lutego 2016 r. Dz. U. z 2016 r. poz. 283 odnośnie do zawartości ustawy). Oznaczone rozwiązania techniczne będą mieć dla projektowanej nowelizacji znaczenie bardzo istotne przede wszystkim ze względu na to, że weksel jest dokumentem o ściśle sformalizowanej konstrukcji, który powoduje powstanie zobowiązania w rezultacie ścisłego przestrzegania wymaganych przez prawo formalności.</p> <p>2. W przekonaniu opiniującego wprowadzenia weksla w formie elektronicznej uwarunkowane jest zapewnieniem rozwiązań technicznych, które zapewnią pełną skuteczność i stosowność obowiązujących przepisów PrWeksl. Poprawa środowiska prawnego i instytucjonalnego oraz wprowadzenie uproszczeń odnoszących się do działalności gospodarczej (a taki jest cel i potrzeba ustawy) nie może powodować, że przyczyny techniczne (technologiczne) ograniczać będą skuteczność instytucji prawnych uregulowanych przez PrWeksl, które w prawie niezmienionym kształcie obowiązują od blisko osiemdziesięciu lat.</p>	<p>Uwaga informacyjna.</p> <p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
--	--	--	--	--

			<p>3. Brzmienie Projektu w zaproponowanym kształcie uniemożliwia weryfikację tego, czy możliwa będzie skuteczna ochrona uprawnień osób zobowiązanych wekslowo przez wyeliminowanie z obrotu prawnego weksla w wersji elektronicznej w rezultacie spełnienia świadczenia przez zobowiązanego wekslowo. Dotychczasowa forma weksli gwarantowała unikatowość dokumentów kreujących zobowiązanie wekslowe (przez zachowanie formy pisemnej i wymóg własnoręcznego podpisu), a uprawnienie do domagania się fizycznego wydania weksla wystarczająco chroniło interes zobowiązanego. W proponowanej nowelizacji brak jest rozwiązań, które zagwarantują zobowiązanemu wekslowo skutek równoważny temu, który powstaje na skutek zwrotu weksla zobowiązanemu wekslowo (zob. art. 39 PrWeksl i żądanie wydania weksla pokwitowanego przez posiadacza przy zapłacie). Rozwiązania te są obecnie uregulowane w PrWeksl i trudno wyobrazić sobie przyczyny, z których rozwiązania tego samego rodzaju, z tym że przewidziane dla weksla sporządzonego i podpisanego w formie elektronicznej, miałyby znaleźć się w akcie rangi podustawowej. Przede wszystkim o umieszczeniu regulacji dotyczących tożsamyh instytucji w różnych aktach prawnych nie powinna decydować forma, w jakiej wystawiany jest weksel.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
			<p>4. Brzmienie przepisu art. 10a Projektu jest nie do pogodzenia z brzmieniem przepisu art. 1 pkt 8 PrWeksl oraz art. 101 pkt 7 PrWeksl. Projektodawca sformułował nieprecyzyjną definicję „elektronicznego weksla”, wskazując, że weksel może być sporządzony także w postaci elektronicznej; ilekroć w ustawie jest mowa o wekslu należy przez to rozumieć weksel w postaci elektronicznej, chyba że ustawa stanowi inaczej. Dla usunięcia wątpliwości w definicji weksla elektronicznego należałoby rozważyć, czy definicja nie powinna zawierać informacji o dopuszczalności jego sporządzenia w postaci elektronicznej oraz o dopuszczalności jego podpisania w formie elektronicznej, z przynajmniej rodzajowym określeniem rodzaju tego podpisu. Konieczność kazuistycznego i precyzyjnego oznaczenia sposobu dokonania podpisu wynika ze szczególnego formalizmu koniecznego przy sporządzaniu weksli (między innymi ze względu na zdolność weksli do kreowania zobowiązań abstrakcyjnych, oderwanych od causy, a także z różnorodnych skutków prawnych, jakie może wywołać czynność konwencjonalna w postaci złożenia na wekslu podpisu, np. może skutkować indosowaniem weksla, poręczeniem za zobowiązanie wekslowe, przyjęciem weksla przez trasata,</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

		<p>oprotestowaniem weksla). Potrzeba wyraźnego wskazania, że weksel może być sporządzony oraz podpisany w wersji elektronicznej wynika też z tego, że przepis art. 781 § 2 ustawy Kodeks cywilny tj. z dnia 2 sierpnia 2023 r. (Dz. U. z 2023 r. poz. 1610, forma elektroniczna czynności prawnej) nie kreuje podtypu formy pisemnej (co mogłoby dawać podstawę do zrównania skutków złożenia na wekslu podpisu własnoręcznego ze skutkami złożenia na nim podpisu elektronicznego), a odrębny typ formy szczególnej. W nauce prawa wskazuje się, że „oświadczenie woli złożone w formie elektronicznej jest równoważne z oświadczeniem woli złożonym w formie pisemnej. Skutki złożenia podpisu elektronicznego są równoznaczne skutkom złożenia podpisu własnoręcznego, ale podpis elektroniczny nie może zastąpić podpisu własnoręcznego. Tak więc, skutki złożenia na wekslu podpisu elektronicznego nie są równoznaczne skutkom złożenia podpisu własnoręcznego ponieważ przesłanką konieczną zachowania formy pisemnej w prawie wekslowym jest złożenie podpisu własnoręcznego, na wekslu. Także na wekslu in blanco podpis własnoręczny nie będzie mógł być zastąpiony przez podpis zaawansowany.”. Precyzyjne oznaczenie rodzaju podpisu elektronicznego przy-czyni się do usunięcia wątpliwości co do ważności weksla sporządzonego i podpisanego w formie elektronicznej.</p>	
		<p>5. Niezależnie od tego trzeba wskazać na wątpliwości związane z dopuszczalnością ustanowienia tzw. weksla elektronicznego na gruncie ratyfikowanych umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną. Rzeczpospolita Polska jest stroną Konwencji w sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych (Dz. U. 1937 nr 26 poz. 175, dalej: Konwencja Genewska). Z Załącznika II do Konwencji Genewskiej (a dokładniej z jego art. 2) wynika, że każda z Wysokich Układających się Stron ma prawo, co do zobowiązań, zaciągniętych w materii wekslu trasowanego na jej obszarze, postanowić, w jaki sposób może być zastąpiony sam podpis, byleby tylko urzędowe oświadczenie, wypisane na wekslu trasowanym, stwierdzało wolę tego, kto dał podpis. Rzecz-pospolita Polska nie poczyniła stosownego zastrzeżenia, co powoduje, że podpis pod wekslem bez wątpienia powinien być własnoręczny (co powoduje z kolei, że wymogu tego nie będzie spełniał podpis elektroniczny). Może to spowodować, że weksle elektroniczne nie będą traktowane jak weksle w rozumieniu Konwencji Genewskiej, której Rzeczpospolita Polska jest stroną. Załącznikiem nr I do Konwencji Genewskiej jest jednolita ustawa o wekslach trasowanych i własnych, od</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

		<p>której jedyne dopuszczalne odstępstwa wyczerpująco określa Załącznik nr II do Konwencji Genewskiej. Na problem ten zwraca-ją uwagę autorzy raportu pt. „Weksle elektroniczne w technologii blockchain” przygotowanego w ramach Ministerstwa Cyfryzacji, Grupy roboczej ds. rejestrów rozproszonych i blockchain z dnia 7 listopada 2019 r.” (zob. str. 34 raportu).</p>	
		<p>Zmiany w Prawie wekslowym – Opracowała r. pr. dr Anna Zalesińska</p> <p>Uwaga dot. art. 1 pkt 1</p> <p>1) W ocenie Opiniującej nie ma uzasadnienia do tworzenia osobnego od weksła bytu prawnego w postaci „weksła elektronicznego”, z następujących przyczyn:</p> <p>a) w pierwszej kolejności termin ten jest użyty właściwie jedynie w kontekście wyłączenia stosowania przepisów ustawy – Prawo wekslowe, które można zastąpić odwołaniem do właściwego artykułu (na marginesie wskazać należy, że w tym samym projekcie w art. 4 pkt 4 pojawia się już sformułowanie odnoszące się do postaci utrwalenia, tj. „wksel na nośniku elektronicznym”, więc sam projekt jako taki jest niespójny wewnętrznie);</p> <p>b) tworzenie bytów prawnych może powodować wątpliwości w zakresie możliwości korzystania z weksła elektronicznego, jeżeli w innych aktach prawnych nie będzie wprost wskazane, że dotyczy również „weksła elektronicznego”;</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

			<p>c) co do funkcji celu pomiędzy „wekslem elektronicznym” a wekslem nie ma różnic (różnią się jedynie postacią utrwalenia), co tym bardziej podważa sens tworzenia nowego bytu;</p> <p>d) i wreszcie ustawodawca konsekwentnie nie rozróżnia istniejących instytucji, co do nazwy w przypadku, gdy utrwalanie następuje w postaci elektronicznej. Przykładowo na gruncie przepisów prawa cywilnego (materialnego i procesowego) nie został wyodrębniony osobny byt w postaci dokumentu elektronicznego, pozwu elektronicznego, protokołu elektronicznego, etc. Ustawodawca konsekwentnie referuje jedynie do postaci utrwalenia. Rozróżnienie terminologiczne ma miejsce wtedy kiedy mamy do czynienia z różnymi instytucjami, np. Elektroniczne Postępowanie Upominawcze nie jest postacią elektroniczną postępowania upominawczego, ale odrębnym postępowaniem odrębnym.</p> <p>Mając na uwadze powyższe w projektowanym art. 10a należałoby zrezygnować ze sformułowania „zwany dalej wekslem elektronicznym”.</p>	
			<p>2) Brak przedłożenia projektu rozporządzenia, o którym stanowi projektowany art. 10c uniemożliwia odniesienie się bardziej szczegółowo do terminologii i konstrukcji prawnych w zakresie prawa nowych technologii dotyczących weksla sporządzonego w postaci elektronicznych.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
33.	Art. 1 pkt 1 (zmiany w ustawie – Prawo wekslowe)	Izba Domów Maklerskich	<p>Istnieje rozbieżność pomiędzy tekstem projektowanej ustawy a uzasadnieniem w zakresie wymaganej formy elektronicznego weksla. Zgodnie z art. 10a ust. 1 zd. 1 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe w brzmieniu zmienianym projektowaną ustawą, weksel może być sporządzony także w postaci elektronicznej. Projektowana ustawa nie precyzuje na czym polegać ma postać elektroniczna elektronicznego weksla. W uzasadnieniu do projektowanych zmian związanych z wekslem elektronicznym jest natomiast mowa o formie elektronicznej, co sugeruje formę bardziej solenną, tj. wymagającą opatrzenia kwalifikowanym</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

			<p>podpisem elektronicznym (art. 78¹ § 1 Kodeksu cywilnego). W szczególności w pkt. 2 uzasadnienia do projektowanej ustawy wskazano, co następuje: „<i>Uzupełniając w stosunku do zmian w Kodeksie cywilnym i w Kodeksie postępowania cywilnego jako zmiany wynikowe zaproponowano zmiany w ustawie – Prawo wekslowe, przy założeniu, że elektroniczny weksel ma podlegać takim samym zasadom i mieć takie samo znaczenie w obrocie jak tradycyjny weksel. Dla spełnienia tego celu jest niezbędne zastrzeżenie, że wszelkie czynności związane z elektronicznym wekslem muszą być dokonywane w formie elektronicznej.</i>” Wyrażenie „postać elektroniczna” jest w przepisach z zakresu prawa rynku kapitałowego stosowane dla określenia formy niewymagającej opatrzenia kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Przykładowo: art. 13 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. – o obrocie instrumentami finansowymi, art. 6 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach. Mając powyższe na uwadze wskazane jest doprecyzowanie projektowanej ustawy w zakresie art. 10a ust. 1 zd. 1 Prawa wekslowego pod kątem formy wymaganej dla sporządzenia elektronicznego weksla, celem usunięcia wątpliwości odnośnie tego, czy dla ważności elektronicznego weksla konieczne jest podpisanie go kwalifikowanym podpisem elektronicznym.</p>	
34.	Art. 1 pkt 2 (zmiany w ustawie – Prawo wekslowe)	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	<p>Przepis art. 1 pkt 2 Projektu dotyczy zmian w Prawie wekslowym polegających na dodaniu nowego art. 68a Prawa wekslowego o treści: Art. 68a. Do elektronicznego weksla nie stosuje się przepisów art. 64 – 68. Przepisy art. 64 – 68 Prawa wekslowego dotyczą wtóropisów i odpisów weksla. Oznacza to, że regulacja wyłącza stosowanie do elektronicznego weksla przepisów dotyczących wtóropisów i odpisów. Skutkiem takiego wyłączenia jest pozbawienie uczestników obrotu pewności co do liczby egzemplarza danego weksla istniejących w obrocie. Jest bowiem możliwe utworzenie kopii elektronicznego weksla, która to kopia będzie posiadała wszystkie elementy i cechy oryginału.</p> <p>Brak regulacji w tym zakresie tworzy ryzyko zwielokrotniania pliku będącego nośnikiem weksla w celu zwiększenia zobowiązań wystawcy weksla. Wystawca nie będzie miał kontroli nad liczbą funkcjonujących egzemplarzy wystawionych przez siebie weksli elektronicznych w obrocie, a więc i nad wysokością swoich zobowiązań. Również podmioty</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

			nabywające weksle, np. w drodze indosu, nie będą miały wiedzy o tym, czy nabywają oryginał weksla czy też jego kopie.	
35.	Art. 1 (zmiany w ustawie – Prawo wekslowe)	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	<p>Projektowana ustawa nie wprowadza zmian przepisów art. 13, art. 25, art. 31 ustawy Prawo wekslowe, które to przepisy wskazują na konieczność dokonania określonych czynności na przedniej, czy też odwrotnej stronie weksla. Weksel elektroniczny, ze względu na brak fizycznej formy, nie posiada przedniej ani odwrotnej strony. Zmiany w ustawie Prawo wekslowe powinny objąć również wspomniane powyżej przepisy art. 13, 25 i 31. Zmiana tych przepisów w zakresie weksla elektronicznego powinna przewidywać dopuszczenie dokonywania czynności związanych z wekslem elektronicznym w odpowiednich miejscach formularza, zamiast na „przedniej” lub „odwrotnej” stronie weksla. Zmiana powinna zostać wprowadzona na poziomie aktu rangi ustawowej. W obecnym stanie prawnym, jakiegokolwiek przepisy aktu niższego rzędu, tj. planowanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, umożliwiające dokonywanie czynności wekslowych w sposób inny niż ww. art. 13, art. 25 i art. 31 Prawa wekslowego, będą sprzeczne z przepisami tej ustawy, a tym samym niezgodne z konstytucją. W konsekwencji, nie będą mogły być stosowane w obrocie prawnym. W dalszej konsekwencji spowoduje to wątpliwość co do skuteczności czynności prawnych dokonanych wobec weksli elektronicznych na podstawie przedmiotowego rozporządzenia. Takie wątpliwości spowodują, że weksle elektroniczne nie będą używane w obrocie, co jest sprzeczne z celem ustawodawcy.</p> <p>W pozostałym zakresie regulacja jest trudna do oceny, ze względu na bardzo szeroką delegację ustawową wyrażającą się w upoważnieniu Ministra Sprawiedliwości do ustalania wzoru formularza i dokonywania innych czynności dotyczących weksla. Poczynienie dalszych uwag jest uzależnione od przedstawienia przez Ministra Sprawiedliwości projektu rozporządzenia.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
36.	Art. 1 (zmiany w ustawie – Prawo wekslowe)	Izba Gospodarcza Farmacja Polska	<p>Projekt wprowadza możliwość sporządzania weksla w formie elektronicznej.</p> <p>Ustawa precyzuje procedury związane z wekslem elektronicznym, wskazuje, że czynności dotyczące elektronicznego weksla dokonuje się na formularzu; Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z ministrami cyfryzacji i gospodarki określi wzór formularza weksla elektronicznego. Elektroniczny weksel ma podlegać takim samym zasadom i mieć takie samo znaczenie w obrocie jak tradycyjny weksel. Zmianę oceniamy korzystnie. Wydaje się, że umożliwienie posługiwania się wekslem</p>	<p>Uwaga informacyjna.</p> <p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

			elektronicznym stanowi wyraz dostosowania tego instrumentu do rzeczywistości cyfrowej, dając możliwość wygodnego ustanowienia zabezpieczenia wiarygodności. Bardzo ważne jest prawidłowe uregulowanie szczegółowych aspektów związanych z bezpieczeństwem, zabezpieczeniem wiarygodności, identyfikacji nabywców i zbywców weksla, aby zapobiec sfałszowaniu weksla.	
37.	Art. 2 pkt 1 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p>Zmiany w Kodeksie postępowania administracyjnego - Opracował Dr Jacek Piecha, Katedra Prawa i Postępowania Administracyjnego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski</p> <p>Projektodawca proponuje dodanie do art. 33 KPA nowego § 5. W świetle proponowanego rozwiązania, pełnomocnik w postępowaniu administracyjnym nie będzie obowiązany do dołączania pełnomocnictwa, jeśli organ może stwierdzić umocowanie na podstawie publicznego wykazu, ewidencji lub innego rejestru, do którego organ ten ma dostęp drogą elektroniczną.</p> <p>Propozycję należy przyjąć z aprobatą. Ułatwi to z pewnością prowadzenie postępowania administracyjnego, zwłaszcza w przygotowywaniu wniosków czy składanych stanowisk. Niemniej, rozwiązanie to może powodować pewne wątpliwości i problemy w praktyce i warto je zasygnalizować. Mianowicie, na gruncie prawa cywilnego, pełnomocnikiem może być każda osoba posiadająca zdolność do czynności prawnych w tym także ograniczoną zdolność do czynności prawnych (vide: art. 98 oraz art. 100 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 1610 ze zm.), a w efekcie, na gruncie prawa cywilnego możliwe jest, aby pełnomocnikiem była osoba prawna. Oczywiście, w postępowaniu administracyjnym, zgodnie z art. 33 § 1 KPA, pełnomocnikiem może być tylko osoba fizyczna. Można wysnuć przypuszczenie, że wprowadzenie § 5 do art. 33 KPA, może spowodować, że niektórzy pracownicy organów administracji będą odczytywać przepis w ten sposób, że pośrednio ustawodawca dopuszcza możliwość występowania w postępowaniu administracyjnym pełnomocnika będącego osobą prawną. Oczywiście, z prawnego punktu widzenia, sytuacja taka nie ma miejsca (zakresy przepisów art. 33 § 1 KPA i projektowanego art. 33 § 5 KPA są odmienne), niemniej warto zwrócić uwagę na tę kwestię w uzasadnieniu Projektu.</p>	<p>Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>Uzasadnienie odniesie się do tej kwestii.</p>

38.	Art. 2 pkt 1 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Izba Gospodarcza Farmacja Polska	Umożliwienie niedołączania przez pełnomocnika do akt oryginału lub urzędowo poświadczonego odpisu pełnomocnictwa jeśli umocowanie pełnomocnika można ustalić na podstawie publicznego wykazu, ewidencji lub innego rejestru, do którego organ ten ma dostęp drogą elektroniczną. <u>Zmiana pozytywna.</u>	Uwaga przyjęta do wiadomości.
39.	Art. 2 pkt 2 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.	Celowe jest ustalenie sekwencji minimalnych działań organu administracji publicznej, po których może nastąpić niemożność ustalenia adresu osoby fizycznej. W obecnym kształcie może dojść do powstania rozbieżności w praktyce organów administracji publicznej.	Uwaga nie zostanie uwzględniona. Organ administracji publicznej w każdy możliwy i zgodny z prawem sposób ma obowiązek ustalić adres osoby fizycznej.
40.	Art. 2 pkt 2 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	Celowym pozostaje ustalenie sekwencji minimalnych działań organu administracji publicznej, po których może nastąpić niemożność ustalenia adresu osoby fizycznej. W obecnym kształcie może dojść do powstania rozbieżności w praktyce organów administracji publicznej.	Uwaga nie zostanie uwzględniona. Organ administracji publicznej w każdy możliwy i zgodny z prawem sposób ma obowiązek ustalić adres osoby fizycznej.
41.	Art. 2 pkt 2 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	Brzmienie tej regulacji przejęto z art. 151a § 1 Ordynacji podatkowej, nie uwzględniono jednak, że brzmienie art. 45 Kpa jest inne niż art. 151 Ordynacji. W art. 45 Kpa, który jest zasadą poprzedzającą wyjątek wprowadzany art. 45a, nie ma mowy o osobach prawnych i jednostkach organizacyjnych jak w art. 151 Ordynacji. Artykuł 45 Kpa stanowi o doręczeniu jednostkom organizacyjnym i organizacjom społecznym. Przede wszystkim jednak, w art. 45 Kpa jest mowa tylko o doręczeniu pod adresem lokalu siedziby. Nie ma tam mowy o doręczeniu na adres działalności, jak ma to miejsce w art. 151 § 1 Ordynacji. Proponowane brzmienie art. 45a § 1 Kpa pozwala doręczyć osobie fizycznej upoważnionej do reprezentowania, tylko jeżeli nie ustalono miejsca prowadzenia działalności. Jednocześnie jednak, brak jest podstawy do doręczenia pod ustalonym adresem działalności. Art. 45a Kpa powinien opierać się o rozwiązanie z art. 45 Kpa, albo należy zmienić również art. 45 Kpa na sposób przewidziany w art. 151 Ordynacji. Propozycja zmian zapisu Art. 45a. § 1 Jeżeli podany przez osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej w tym organizację społeczną adres jej siedziby nie istnieje, został wykreślony z rejestru lub jest niezgodny z odpowiednim rejestrem, pismo doręcza się osobie	Uwaga zostanie uwzględniona. W tym zakresie użyte w art. 45a KPA wyrażenie "miejsca prowadzenia działalności" zostanie zastąpiony wyrażeniem "adresu siedziby".

			fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata także wtedy, gdy reprezentacja ma charakter łączny z innymi osobami. albo Art. 45a. § 1. Jeżeli podany przez osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej w tym organizację społeczną adres jej siedziby nie istnieje, został wykreślony z rejestru lub jest niezgodny z odpowiednim rejestrem, pismo doręczenia się pod adresem prowadzenia działalności do rąk osób uprawnionych do odbioru pism, a jeżeli nie można ustalić miejsca prowadzenia działalności, pismo doręcza się osobie fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata także wtedy, gdy reprezentacja ma charakter łączny z innymi osobami.	
42.	Art. 2 pkt 2 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Naczelna Rada Adwokacka	<p>Po art. 45 K.p.a. dodany ma zostać art. 45a w następującym brzmieniu:</p> <p>„Art. 45a. [Doręczenie zastępcze]</p> <p>§ 1. Jeżeli podany przez osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej adres jej siedziby nie istnieje, został wykreślony z rejestru lub jest niezgodny z odpowiednim rejestrem i nie można ustalić miejsca prowadzenia działalności, pismo doręcza się osobie fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata także wtedy gdy reprezentacja ma charakter łączny z innymi osobami.</p> <p>§ 2. W razie niemożności ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata pismo pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia.</p> <p>§ 3. Uznanie doręczenia, o którym mowa w § 2, za dokonane następuje z dniem sporządzenia przez organ administracji publicznej adnotacji o niemożności ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata.</p> <p>§ 4. Organ administracji publicznej obowiązany jest utrwalić w aktach sprawy, w drodze adnotacji, brak możliwości ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata.”</p> <p>2) Projektowa zmiana jest niewątpliwie potrzebna, bowiem zwiększy ona skuteczność działania organów administracyjnych, co najszybciej powinno zostać zaobserwowane w zakresie postępowań egzekucyjnych, do których stosuje się odpowiednio przepisy K.p.a. Wydaje się jednak, że nie został do końca wykorzystany potencjał rozwiązania w postaci doręczania korespondencji osobie fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata w sytuacji, gdy reprezentacja ma charakter łączny.</p>	<p>Ad 2-4. Wyjaśnienie.</p> <p>W projektowanym przepisie chodzi o możliwość doręczenia jednej z osób fizycznych. Jednocześnie w przypadku reprezentacji łącznej, w przypadku gdy nie jest możliwe ustalenie adresu jednej z osób fizycznych reprezentujących stronę, to organ będzie ustalał adres kolejnej osoby fizycznej uprawnionej do reprezentowania strony. W związku z tym wydaje się, że nie jest konieczne uzupełnienie przepisu o kolejne rozwiązania.</p> <p>Ad 5-7. Wyjaśnienie.</p> <p>W przypadku sporządzenia adnotacji organ administracji publicznej ma obowiązek wskazać jakie podjął czynności w celu dokonania określonych ustaleń i taki jest cel sporządzenia adnotacji z podjętych czynności. W pozostałym zakresie aktualne pozostają wyjaśnienia z pkt 2-4.</p> <p>Ad 8. Uwaga zostanie</p>

			<p>3) Otóż, organ w sytuacji gdy nie jest możliwe ustalenie miejsca prowadzenia działalności podmiotu, jest zobowiązany do doręczenia pisma osobie fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata. Natomiast, w razie niemożności ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata pismo pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia. Z przepisu nie wynika jednak, aby w przypadku, gdy reprezentacja ma charakter łączny, organ był zobowiązany do podjęcia próby doręczenia pisma do każdej z osób reprezentujących łącznie adresata. Tym samym możliwa jest sytuacja, w której organ podejmie próbę doręczenia pisma tylko jednej z osób fizycznych reprezentujących adresata i pozostawi w aktach pismo ze skutkiem doręczenia, bez podjęcia próby doręczenia kolejnej osobie fizycznej również go reprezentującej.</p> <p>4) Zasadne byłoby zatem wskazanie w przepisie, iż organ musi zweryfikować wszystkie osoby fizyczne reprezentujące adresata, tak aby w pełni wykorzystać szansę skutecznego doręczenia pisma adresatowi.</p> <p>5) Drugie zastrzeżenie dotyczy obowiązku utrwalenia w aktach sprawy, braku możliwości ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata, w drodze adnotacji. Adnotacja ta, zgodnie z proponowanym brzemieniem przepisu, może ograniczać się do stwierdzenia, iż „<i>W związku z niemożnością ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata pismo pozostawiono w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia na dzień DD.MM.RRRR roku.</i>”</p> <p>6) Za niewystarczające jednak należy uznać, opatrzenie pisma jedynie powyższą adnotacją. Celowe byłoby jej zwięzłe uzasadnienie, zawierające wskazanie co do osób fizycznych (upoważnionych do reprezentowania adresata), których adres był poszukiwany oraz m.in. miejsc (rejestrów), które weryfikowano celem ustalenia adresu(ów). Z uzasadnienia winno wynikać bowiem na czym polegała niemożność ustalenia adresu. Zasadniczo bowiem nie jest ona czymś oczywistym, stąd wymagane winno być jej wykazanie przez organ. W ten sposób, zwłaszcza w sytuacji gdy reprezentacja ma charakter łączny, w aktach</p>	<p>uwzględniona.</p> <p>W przepisie zostanie wskazane, że chodzi o "adres miejsca zamieszkania lub adres aktualnego miejsca pobytu osoby fizycznej".</p>
--	--	--	---	---

			<p>znalazłaby się pełna informacja, na temat doręczenia zastępczego i jego skuteczności (uzyskanej w drodze niemożności doręczenia i pozostawienia pisma w aktach).</p> <p>7) Mając na uwadze powyższe uwagi, należałoby zaproponować następujące brzmienie § 3 i § 4 projektowanego art. 45a K.p.a. (prawa kolumna):</p> <table><tr><th>Brzmienie z Projektu</th><th>Brzmienie proponowane</th></tr><tr><td><p>§ 3. Uznanie doręczenia, o którym mowa w § 2, za dokonane następuje z dniem sporządzenia przez organ administracji publicznej adnotacji o niemożności ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata.</p><p>§ 4. Organ administracji publicznej obowiązany jest utrwalić w aktach sprawy, w drodze adnotacji, brak możliwości ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata.</p></td><td><p>§ 3. Organ administracji publicznej obowiązany jest utrwalić w aktach sprawy, w drodze adnotacji z uzasadnieniem, brak możliwości ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata, a w przypadku gdy reprezentacja ma charakter łączny z innymi osobami, brak możliwości ustalenia adresu żadnej z osób fizycznych upoważnionych łącznie do reprezentowania adresata.</p><p>§ 4. Uznanie doręczenia, o którym mowa w § 2, za dokonane następuje z dniem sporządzenia przez organ administracji publicznej adnotacji, o której mowa w § 3.</p></td></tr></table> <p>8) Na zakończenie, zwrócić należy uwagę, że projektowany przepis nie wskazuje, o jaki adres osoby fizycznej chodzi w art. 45a. Czy jest to adres miejsca zamieszkania, zameldowania, czy też (być może) adres miejsca pracy? Brak zawarcia w przepisie tego uściślenia, może być interpretowany, iż możliwa jest każda z trzech podanych opcji adresu.</p>	Brzmienie z Projektu	Brzmienie proponowane	<p>§ 3. Uznanie doręczenia, o którym mowa w § 2, za dokonane następuje z dniem sporządzenia przez organ administracji publicznej adnotacji o niemożności ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata.</p> <p>§ 4. Organ administracji publicznej obowiązany jest utrwalić w aktach sprawy, w drodze adnotacji, brak możliwości ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata.</p>	<p>§ 3. Organ administracji publicznej obowiązany jest utrwalić w aktach sprawy, w drodze adnotacji z uzasadnieniem, brak możliwości ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata, a w przypadku gdy reprezentacja ma charakter łączny z innymi osobami, brak możliwości ustalenia adresu żadnej z osób fizycznych upoważnionych łącznie do reprezentowania adresata.</p> <p>§ 4. Uznanie doręczenia, o którym mowa w § 2, za dokonane następuje z dniem sporządzenia przez organ administracji publicznej adnotacji, o której mowa w § 3.</p>	
Brzmienie z Projektu	Brzmienie proponowane							
<p>§ 3. Uznanie doręczenia, o którym mowa w § 2, za dokonane następuje z dniem sporządzenia przez organ administracji publicznej adnotacji o niemożności ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata.</p> <p>§ 4. Organ administracji publicznej obowiązany jest utrwalić w aktach sprawy, w drodze adnotacji, brak możliwości ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata.</p>	<p>§ 3. Organ administracji publicznej obowiązany jest utrwalić w aktach sprawy, w drodze adnotacji z uzasadnieniem, brak możliwości ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata, a w przypadku gdy reprezentacja ma charakter łączny z innymi osobami, brak możliwości ustalenia adresu żadnej z osób fizycznych upoważnionych łącznie do reprezentowania adresata.</p> <p>§ 4. Uznanie doręczenia, o którym mowa w § 2, za dokonane następuje z dniem sporządzenia przez organ administracji publicznej adnotacji, o której mowa w § 3.</p>							
43.	Art. 2 pkt 2 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p>Zmiany w Kodeksie postępowania administracyjnego - Opracował Dr Jacek Piecha, Katedra Prawa i Postępowania Administracyjnego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski</p> <p>Proponowane rozwiązanie jest częściowo wzorowane na art. 151a ustawy</p>	<p>Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>W związku z tym dodane zostanie do przepisu: "Adnotację organ administracji publicznej sporządza</p>				

			<p>z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 2383 ze zm.). Wydaje się, że ułatwi ono prowadzenie postępowań administracyjnych w omawianych przypadkach – tj. braku możliwości ustalenia siedziby jednostki organizacyjnej, a także w dalszej kolejności osoby fizycznej reprezentującej taką jednostkę.</p> <p>Jedyną uwagę, którą można wysunąć w omawianym zakresie, to problematyka projektowanego § 3 i § 4. Zgodnie z § 3 uznanie doręczenia za dokonane (tj. przyjęcie fikcji doręczenia poprzez pozostawienie pisma w aktach sprawy) następuje z dniem sporządzenia przez organ adnotacji o niemożności ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata. A zatem, adnotacja taka będzie miała istotne znaczenie z perspektywy ewentualnego badania prawidłowości postępowania. Zgodnie zaś z § 4 organ jest obowiązany utrwalić w aktach sprawy w drodze adnotacji, brak możliwości ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata. Z uwagi na szczególny charakter tej adnotacji, należy w mojej ocenie podkreślić, że sporządzenia adnotacji powinno nastąpić możliwie szybko, tj. niezwłocznie, po ustaleniu braku możliwości ustalenia adresu.</p>	niezwłocznie i utrwała w aktach sprawy."
44.	Art. 2 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Fundacja „Indicium”	<p>Proponuje się dodatkowo dodanie do Kodeksu postępowania administracyjnego art. 45b o treści:</p> <p><i>Na wniosek strony doręczenie może być dokonane na wskazany przez nią adres skrytki pocztowej. W tym wypadku pismo sądowe przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe składa się w placówce pocztowej tego operatora, umieszczając zawiadomienie o tym w skrytce pocztowej adresata. Art. 44 stosuje się odpowiednio.</i></p> <p>Zauważyć trzeba, że doręczenie na adres skrytki pocztowej możliwe jest już w postępowaniu cywilnym, karnym, sądownoadministracyjnym i prowadzonym na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej. Kodeks postępowania administracyjnego pozostaje więc ostatnią z głównych ustaw regulujących prawo procesowe, która nie przewiduje jeszcze takiej możliwości. Nie wydaje się, aby występowały istotne problemy ze stosowaniem dotychczasowych regulacji w tym zakresie, więc mogą one zostać także przeniesione do Kodeksu postępowania administracyjnego bez potrzeby zmiany ich brzmienia.</p> <p>Proponowana zmiana wpisuje się także w założenia projektu oraz jego dotychczasową zawartość. Wielu przedsiębiorców, szczególnie większe podmioty, korzysta bowiem ze skrytek pocztowych. Korzystanie ze skrytki pocztowej może zarówno ułatwić zarządzanie znaczną ilością</p>	<p>Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>Z tym, że w zaproponowanym przepisie wykreślone zostanie słowo „sadowe”.</p> <p><i>„Na wniosek strony doręczenie może być dokonane na wskazany przez nią adres skrytki pocztowej. W tym wypadku pismo sądowe przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe składa się w placówce pocztowej tego operatora, umieszczając zawiadomienie o tym w skrytce pocztowej adresata. Art. 44 stosuje się odpowiednio.”</i></p>

			<p>korespondencji, jak i odbieranie poczty osobom bez stałego adresu (w tym bezdomnym) lub z utrudnioną możliwością odbioru poczty pod adresem prowadzenia działalności.</p> <p>Postępująca informatyzacja w obszarze postępowania administracyjnego nie spowodowała jeszcze całkowitego wyparcia standardowej formy korespondencji, a w niektórych przypadkach stosowanie formy elektronicznej nie jest możliwe – np. w odniesieniu do zaświadczeń które muszą być przedstawione w postępowaniu przed sądem lub za granicą. Regulacje w zakresie doręczeń „tradycyjnych” pozostają więc istotne dla wielu przedsiębiorców.</p>	
45.	Art. 2 pkt 3 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	<p>Zasadnym pozostaje zmiana sposobu określenia katalogu spraw, jakie mogą zostać poddane mediacji, poprzez zastosowanie enumeratywnego katalogu spraw, jakie nie mogą zostać poddane mediacji.</p> <p>Należy wskazać, że „uznanie administracyjne” nie posiada definicji legalnej i jest pojęciem wypracowanym w doktrynie prawa administracyjnego.</p> <p>Doprecyzowanie przepisów dotyczących mediacji w postępowaniu administracyjnych powinno przyczynić się do upowszechnienia zastosowania mediacji w sprawach administracyjnych.</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Tworzenie katalogu negatywnego spraw administracyjnych, w których nie jest możliwe przeprowadzenie mediacji nie jest celowe. Istotą mediacji administracyjnej jest wyjaśnienie i rozważenie okoliczności faktycznych i prawnych sprawy oraz dokonanie ustaleń dotyczących jej załatwienia w granicach obowiązującego prawa, w tym przez wydanie decyzji lub zawarcie ugody. W każdym przypadku, gdy mediacja mogła być pomocna w zakończeniu postępowania należałoby ją rozważyć. Pojęcie "uznania administracyjnego", choć nie zostało zdefiniowane w prawie, posiada ugruntowaną i uznawaną w orzecznictwie definicję. W prawie często występują pojęcia, które są precyzowane w doktrynie i orzecznictwie, np. "interes społeczny" czy "słuszny interes obywateli".</p>
46.	Art. 2 pkt 3	PGE Polska Grupa	Zasadne jest zastosowanie enumeratywnego katalogu spraw, jakie nie	Uwaga nie zostanie

	(zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Energetyczna S.A.	<p>mogą zostać poddane mediacji. Należy wskazać, że „uznanie administracyjne” nie posiada definicji legalnej i jest pojęciem wypracowanym w doktrynie prawa administracyjnego. Doprecyzowanie przepisów dotyczących mediacji w postępowaniu administracyjnym powinno przyczynić się do upowszechnienia zastosowania mediacji.</p>	<p>uwzględniona.</p> <p>j.w.</p>
47.	Art. 2 pkt 3 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego – dot. art. 96a § 1 a k.p.a.)	<p>prof. UAM dr hab. Joanna Mucha, kierownik Centrum Wsparcia Mediacji przy Wydziale Prawa i Administracji, Zakład Postępowania Cywilnego WPIA Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu oraz Jakub Świtluk, mediator i trener mediacji, Biuro Mediacji Gospodarczej MEDIATOR.WAW.PL</p>	<p>Poszerzenie przykładowej listy spraw do mediacji administracyjnej</p> <p><u>Proponowana zmiana:</u></p> <p>Art. 96a § 1a k.p.a.: Sprawą, której charakter pozwala na przeprowadzenie mediacji, jest w szczególności sprawa rozstrzygana w ramach uznania administracyjnego, w tym dotycząca:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) koncesji, zezwoleń lub pozwoleń na prowadzenie działalności gospodarczej, 2) budownictwa i architektury, 3) zagospodarowania przestrzennego, 4) ochrony środowiska i przyrody, 5) gospodarki wodnej, 6) nieruchomości, 7) rolnictwa i leśnictwa, 8) własności przemysłowej. <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Projektowany przepis zakłada swoiste doprecyzowanie spraw, w których dopuszczalne jest przeprowadzenie mediacji („której charakter pozwala na przeprowadzenie mediacji”), w tym poprzez wyodrębnienie (w szczególności) sprawy rozstrzyganej w ramach uznania administracyjnego. Znacznie bardziej precyzyjny katalog spraw, w których mediacja administracyjna może być prowadzona zawarty jest jednak w podrzędnym do ustawy (kodeksu postępowania administracyjnego) akcie prawnym, jakim jest rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 2 czerwca 2017 roku w sprawie wysokości wynagrodzenia i podlegających zwrotowi wydatków mediatora w postępowaniu administracyjnym (Dz.U. 2017, poz. 1088). Być może warto byłoby rozważyć przeniesienie tego katalogu do</p>	<p>Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>MRiT uzupełni przepis.</p> <p>Wyjaśnienie.</p> <p>Umieszczenie przepisów będzie przedmiotem komisji prawniczej.</p>

			projektowanego przepisu art. 96a § 1a k.p.a. Wydaje się bowiem, że zamieszczenie swoistej „podpowiedzi” w akcie prawnym, do którego organy administracji publicznej sięgają najczęściej (a przecież nie jest takim aktem prawnym rozporządzenie w sprawie wysokości wynagrodzenia mediatora) byłoby zachętą do częstszego kierowania do mediacji w toku postępowania administracyjnego, a zarazem dawałoby wyraźną podstawę prawną uzasadniającą decyzję urzędniczą w tej kwestii.	
48.	Art. 2 pkt 3 i 4 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p>Zmiany w Kodeksie postępowania administracyjnego - Opracował Dr Jacek Piecha, Katedra Prawa i Postępowania Administracyjnego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski</p> <p>Jak można wyinterpretować z treści uzasadnienia jednym z celów nowelizacji jest próba upowszechnienia rozstrzygania spraw administracyjnych w drodze mediacji, m. in. poprzez zwiększenie świadomości prawnej obywateli w tym zakresie.</p> <p>Wydaje się jednak, że projektowane rozwiązania nie będą tych realizowały tego celu – w ocenie sporządzającego niniejszą opinię, będą po pierwsze, w pewnym zakresie ograniczały możliwość przeprowadzania mediacji w postępowaniach administracyjnych, a przepisy te będą mogły służyć przedłużaniu trwania postępowań administracyjnych. Stąd też wydaje się, że proponowane w art. 2 pkt 3 i 4 Projektu rozwiązania należy oceniać krytycznie.</p>	Uwaga informacyjna.

		<p>A) Dodanie §1a do art. 96a KPA</p> <p>W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że dodanie § 1a do art. 96a w proponowanym brzmieniu, będzie zawężyło możliwość prowadzenia mediacji. Jak wynika bowiem z uzasadnienia, Projektodawca przyjął, że zasadniczo mediacja może zostać przeprowadzona w szczególności w sprawach, w których rozstrzygnięcie dokonywane jest w ramach uznania administracyjnego.</p> <p>O ile trzeba zgodzić się z poglądem, że rzeczywiście, sprawy, w których organ rozstrzyga w ramach uznania są szczególnie predystynowane do prowadzenia mediacji, to jednak nie oznacza to, że tylko w takich sprawach można prowadzić mediację. Oczywiście, Projektodawca posługuje się w proponowanym przepisie art. 96a § 1a zwrotem „w szczególności”, to jednak uwzględniając praktykę administracyjną, stwierdzenie takie będzie stanowiło punkt odniesienia oceny czy dana sprawa „ma potencjał mediacyjny”, a w rezultacie, może dojść do wykluczenia w tym zakresie innych spraw, w których organ nie działa w granicach uznania administracyjnego. Chodzi tu między innymi o sprawy w zakresie wydawania decyzji środowiskowych, wydawania decyzji o warunkach zabudowy, czy wydawania koncesji geologiczno-górnictwowych, a ponadto tych sprawach, w których organ dysponuje daleko idącą swobodą w związku ze stosowaniem zwrotów niedookreślonych (trzeba tu zaznaczyć, że istnienie zwrotu niedookreślonego nie stanowi działania organu w ramach uznania administracyjnego).</p> <p>Ponadto, wobec brzmienia aktualnego art. 96a § 1 KPA, w świetle którego „w toku postępowania może być przeprowadzona mediacja, jeżeli pozwala na to charakter sprawy” wprowadzenie omawianego §1a jest zabiegiem zbędnym – kwestia regulowana w projektowanym przepisie została bowiem uregulowana w sposób kompletny w art. 96a § 1 KPA.</p> <p>Należy więc stwierdzić, że wprowadzenie § 1a do art. 96a w projektowanym brzmieniu jest zupełnie zbędne w świetle treści art. 96a § 1 KPA, a ponadto może wywołać skutki zupełnie odmienne od zamiarów Projektodawcy – ograniczając w rzeczywistości przypadki mediacji w postępowaniu.</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>MRiT, na skutek uwag innego podmiotu, dokona dalej idącej modyfikacji przepisu i proponuje nadać mu brzmienie, jak zaproponowane w uwadze nr 47 w tabeli.</p>
--	--	--	---

			<p>B) Zmiany w art. 96b KPA</p> <p>Projektodawca proponuje, dodanie w art. 96b § 1 zdania „zawiadomienie o możliwości przeprowadzenia mediacji może być dokonywane więcej niż raz oraz na każdym etapie postępowania”.</p> <p>Proponowane rozwiązanie nie jest w założeniu błędne, ale trzeba tutaj zwrócić uwagę, że może prowadzić do przedłużania trwania postępowania przez organ (zwłaszcza w sytuacjach, w których organ nie będzie miał odpowiednich środków kadrowych, albo po prostu sprawa będzie w oczach społeczności lokalnej czy z perspektywy politycznej miała charakter kontrowersyjny). Organ może wykorzystywać projektowany przepis art. 96b § 1 zd. 2 do wielokrotnego zawiadamiania o możliwości przeprowadzenia mediacji – każde takie zawiadomienie, uwzględniając zasady doręczeń pism w postępowaniu, w pozornie legalny sposób wydłuża czas trwania postępowania o około 14 dni. Zachodzi przy tym obawa, że projektowany §4 nie będzie stanowił realnej przeszkody w takim działaniu.</p> <p>Stąd też, regulacja ta, pomimo dobrych zamiarów, może zostać wykorzystana w celu przedłużania postępowania nie tylko przez strony, ale także przez sam organ administracji.</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>W zamierzeniu MRiT okoliczność przedłużenia postępowania z powodu mediacji stanowi negatywną przesłankę do dokonywania przez organ zawiadomień o możliwości przeprowadzenia mediacji.</p>
49.	Art. 2 pkt 4 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego) art. 4 pkt. 1, 2 i 3 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	Stowarzyszenie Notariuszy RP	Stowarzyszenie Notariuszy RP prowadzące Ośrodek Mediacji, a także propagujące mediację jako alternatywną metodę rozwiązywania sporów, pozytywnie opiniuje zmiany zaproponowane w Projekcie, w art. 2 pkt 4 oraz w art. 4 pkt. 1, 2 i 3.	Uwaga informacyjna.
50.	Art. 2 pkt 5 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p>Zmiany w Kodeksie postępowania administracyjnego - Opracował Dr Jacek Piecha, Katedra Prawa i Postępowania Administracyjnego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski</p> <p>Projektodawca proponuje wprowadzenie zasady umarzania postępowań administracyjnych (wszczętych na żądanie strony), jeśli zaistniały przesłanki tzw. obligatoryjnego zawieszenia postępowania administracyjnego, o których mowa w art. 97 § 1 pkt 1-3a KPA i w określonym czasie (trzech lat) nie zostaną usunięte przyczyny</p>	<p>Uwaga częściowo zostanie uwzględniona i wyjaśniona.</p> <p>W zakresie wykreślenia § 6 w art. 97 KPA uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>W zakresie przepisu proponowanego art. 97 KPA proponuje się nowe brzmienie tego</p>

		<p>uzasadniające to zawieszenie. Rozwiązanie takie ma dotyczyć tylko postępowań na żądanie strony, co wynika z treści projektowanego art. 97 § 4 i zostaje podkreślone w projektowanym art. 97 § 6.</p> <p>Co do proponowanego rozwiązania można wnieść dwie uwagi. Pierwsza z nich, o kluczowym charakterze dotyczy celu samego postępowania administracyjnego jakim jest rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej. Otóż organ administracji publicznej ma dążyć do ustalenia praw lub obowiązków materialnoprawnych podmiotu administrowanego. Każda przerwa w tym postępowaniu, a także jego zakończenie bez ustalenia tych praw lub obowiązków stanowi wyjątek od głównego celu, deklarowanego w art. 7 KPA.</p> <p>Wprowadzenie projektowanego rozwiązania stanowi przejaw daleko idącego oportunistycznego procesu. O ile takie postępowanie jest uzasadnione w przypadku zawieszenia postępowania na podstawie art. 98 KPA (samo zawieszenie następuje z inicjatywy strony inicjującej postępowanie), o tyle wprowadzenie takiego rozwiązania w przypadku zaistnienia obligatoryjnych przesłanek do zawieszenia, (na które strony nie mają przecież wpływu) rodzi daleko idące wątpliwości.</p> <p>Pierwszą z nich jest to, że w zasadzie w potocznie rozumianym interesie organu jest, aby postępowania wszczynane na wniosek, co do których zaistnieją przesłanki ich zawieszenia na podstawie art. 97 § 1 pkt 1 – 3a KPA, nie były podejmowane – wszakże, pozwala to przesunąć środki kadrowe w inne obszary administrowania. Po drugie, prowadzi to do zdjęcia pewnego rodzaju odpowiedzialności z organów administracyjnych. Otóż, dotychczas w przypadku zaistnienia przesłanek do zawieszenia postępowania, o których mowa wyżej, organ na podstawie art. 99 KPA miał obowiązek poczynić niezbędne kroki w celu usunięcia przeszkody do dalszego prowadzenia postępowania. Rozwiązanie takie jest uzasadnione przede wszystkim tym, że ziszczenie się tych przesłanek (tj. przesłanek z art. 97 § 1 KPA) nie jest zależne od samej strony. Oczywiście, art. 99 KPA nie przestanie obowiązywać, ale wejście w życie projektowanych rozwiązań (art. 97 § 4 – 6) może wpłynąć negatywnie na motywację organu do realizacji obowiązku z art. 99 KPA. Co prawda, Projektodawca wprowadza swoisty bezpiecznik, który w zamierzeniu ma chronić strony. W myśl projektowanego art. 97 § 4 in fine umorzenie postępowania może nastąpić „o ile nie sprzeciwiają się temu pozostałe strony oraz nie zagraża to interesowi społecznemu”.</p> <p>Gwarancja ta nie jest jednak, w przekonaniu opiniującego, wystarczająca. Nie będzie ona odgrywała istotnej roli np. w sytuacji, w której</p>	<p>przepisu, które zabezpieczy interes strony:</p> <p>„§ 4. Jeżeli w okresie trzech lat od daty zawieszenia postępowania, wszczętego na żądanie strony, nie ustąpią przyczyny uzasadniające zawieszenie postępowania, o których mowa w § 1 pkt 1–3a, organ administracji publicznej może, w drodze decyzji, umarzać postępowanie, o ile nie sprzeciwiają się temu pozostałe strony oraz nie zagraża to interesowi społecznemu.</p> <p>§ 5. W przypadkach innych, niż wymienione w § 1 pkt 1-3a, organ administracji publicznej, przed wydaniem decyzji o umorzeniu postępowania, wyznacza stronom siedmiodniowy termin na wniesienie sprzeciwu, o którym mowa w § 4.</p> <p>§ 6. W przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 1–3a, decyzję o umorzeniu postępowania, o której mowa w § 4, pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia.”</p> <p>Niemniej przepis ten może zostać dodatkowo doprecyzowany w związku z innymi zgłoszonymi uwagami w tym zakresie.</p>
--	--	--	---

			<p>wnioskodawca będący jedyną stroną postępowania utraci zdolność do czynności prawnych, a w wyniku przeoczenia nie zostanie ustanowiony jego przedstawiciel. Podobnie w przypadku śmierci jedynej strony postępowania, jeśli z różnych względów będzie trudno odnaleźć obiektywnie istniejącego spadkobiercę.</p> <p>Stąd też do projektowanych zmian należy podchodzić z dużą ostrożnością. Druga uwaga ma charakter techniczny. Otóż wątpliwa jest zasadność wprowadzania projektowanego § 6, który stanowi, że przepisu §4 (tj. przepisu umożliwiającego umorzenie postępowania w przypadku długotrwałego istnienia omawianych przeszkód) nie stosuje się do postępowań administracyjnych wszczętych z urzędu. Jest to umyślne wprowadzanie superfluum, albowiem w projektowanym § 4 jednoznacznie wskazuje się, że chodzi o postępowania wszczęte na żądanie strony. Z tego względu, proponowany § 6 należy wykreślić.</p>	
51.	Art. 2 pkt 5 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Naczelna Rada Adwokacka	<p>1. W art. 97 K.p.a. dodane mają zostać § 4-6 w następującym brzmieniu: „§ 4. Jeżeli w okresie trzech lat od daty zawieszenia postępowania, wszczętego na żądanie strony, nie zostaną usunięte przyczyny uzasadniające zawieszenie postępowania, o których mowa w § 1 pkt 1–3a, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, umarza postępowanie, o ile nie sprzeciwiają się temu pozostałe strony oraz nie zagraża to interesowi społecznemu. § 5. Decyzję o umorzeniu postępowania, o której mowa w § 4, pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia. § 6. Przepisu § 4 nie stosuje się do postępowań administracyjnych wszczętych z urzędu.”</p> <p>2. Zgodzić się należy, że umarzanie zawieszonych postępowań, ma charakter porządkujący system prawny. Jednak, argument ten nie może zostać postawiony ponad interesem prawnym strony, dlatego też przyjęcie przedmiotowego przepisu w zaproponowanym kształcie uznać należy za szkodliwe dla strony postępowania (lub jej spadkobierców), która rozstrzygnięciem postępowania jest wciąż zainteresowana.</p> <p>3. Po pierwsze, nie powinno się poszukiwać analogii pomiędzy art. 97 a art. 98 K.p.a. dla uzasadnienia 3-letniego terminu. W art. 98 K.p.a. dysponentem zawieszenia postępowania są same strony, a w zakresie jego podjęcia już sam wnioskodawca. Natomiast, art. 97 K.p.a. dotyczy zawieszenia postępowania z przyczyn obiektywnych i zewnętrznych, tj. niezależnych od stron.</p>	<p>Uwaga zostanie częściowo uwzględniona.</p> <p>Co do zasady zaproponowane zostało nowe brzmienie tego przepisu: <i>”§ 4. Jeżeli w okresie trzech lat od daty zawieszenia postępowania, wszczętego na żądanie strony, nie ustąpią przyczyny uzasadniające zawieszenie postępowania, o których mowa w § 1 pkt 1–3a, organ administracji publicznej może, w drodze decyzji, umarza postępowanie, o ile nie sprzeciwiają się temu pozostałe strony oraz nie zagraża to interesowi społecznemu. § 5. W przypadkach innych, niż wymienione w § 1 pkt 1-3a, organ administracji publicznej, przed wydaniem decyzji o umorzeniu postępowania, wyznacza stronom siedmiodniowy termin na wniesienie sprzeciwu, o którym mowa w § 4. § 6. W przypadku, o którym mowa w</i></p>

			<p>4. Po drugie, przyjęcie 3-letniego terminu dla umorzenia postępowania zawieszonego z przyczyn obligatoryjnych (przesłanki z art. 97 § 1 pkt 1-3a K.p.a.), tylko ze względu na zachowanie swoistej spójności z art. 98 § 2 K.p.a. jest argumentem nieprzekonywującym i niewystarczającym. Dla wyznaczenia długości tego terminu najistotniejsza powinna być ocena ile w rzeczywistości czasu potrzebuje strona (bądź jej spadkobiercy) na usunięcie skutków wystąpienia przyczyn obligatoryjnego zawieszenia postępowania.</p> <p>5. Odpowiedzią na to pytanie mogą być dane co do długości postępowań o stwierdzenie nabycia spadku. Otóż, z analizy Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości z 2022 roku, mającej za przedmiot tę kwestię¹, warto zaczerpnąć następujące wnioski i informacje:</p> <p>a. postępowania trwające od 2 do 4 lat były najczęściej występującymi w całym badaniu²,</p> <p>b. wśród zawieszonych postępowań najwięcej było zawieszonych przez okres 18 miesięcy, a sprawy, w których orzeczenia o zawieszeniu zostały wydane, trwały najczęściej 2 lub 3 lata,</p> <p>c. w zaledwie 2,5% przeanalizowanych spraw sąd mógł wywiązać się z obowiązku wynikającego z art. 6 K.p.c. i rozstrzygnąć sprawę na pierwszej rozprawie; zasadą wydaje się niestety, że w postępowaniu o stwierdzenie nabycia spadku sąd prowadzi co najmniej kilka rozpraw – najczęściej między 4 a 6 – sytuacja taka miała miejsce w 32,8% analizowanych postępowań,</p> <p>d. czas oczekiwania na pierwszą rozprawę, wynosił zazwyczaj 4–6 miesięcy (21,4% spraw), a w 10% spraw wyniósł jednak 1 rok lub więcej,</p> <p>e. najdłużej trwające postępowanie (8 lat i 4 miesiące) było przy tym postępowaniem z największą liczbą uczestników – wzięło w nim udział 94</p>	<p><i>§ 1 pkt 1–3a, decyzję o umorzeniu postępowania, o której mowa w § 4, pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia.”</i></p> <p>Niemniej termin może zostać przedłużony z 3 do 5 lat. Można również w § 4 dodać proponowaną w pkt 3 dodatkową przesłankę. Natomiast wydaje się, że w proponowany § 5 jest zbędny. W przypadku, o którym mowa w tym przepisie nie dojdzie do sytuacji wznowienia postępowania ani rażącego naruszenia prawa. Pozostawienie decyzji o umorzeniu w aktach sprawy w przypadkach, o których mowa w § 1 pkt 1–3a ma na celu ułatwienie w zakresie doręczenia.</p>
--	--	--	---	---

¹ Dr Sławomira Kotas-Turoboyska „Przyczyny przewlekłości wieloletnich postępowań o stwierdzenie nabycia spadku”, Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości, Warszawa 2022, link: chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcglclefindmkaj/https://iws.gov.pl/wp-content/uploads/2022/12/IWS_Kotas-Turoboyska-S._Przyczyny-przewleklosci-wieloletnich-postepowan-o-stwierdzenie-nabycia-spadku.pdf [dostęp: 17.04.2024].

² Na potrzeby przygotowanego opracowania analizie poddano 201 spraw, w których orzeczono o stwierdzeniu nabyciu spadku po 207 spadkodawcach. Badane sprawy pochodziły od 26 losowo wybranych sądów rejonowych z terenu kraju. Przedmiot badania stanowiły najdłużej trwające, prawomocnie, merytorycznie zakończone sprawy o stwierdzenie nabycia spadku (symbol 218), w których do otwarcia spadku doszło po 28 czerwca 2009 r.

			<p>spadkobierców ustawowych; sąd przeprowadził w tej sprawie 10 rozpraw³.</p> <p>6. Długotrwałość postępowań o stwierdzenie nabycia spadku – jak wynika z omawianego badania - to problem złożony, a wpływ na to ma wiele czynników, nierzadko trudnych do skatalogowania. Jako najistotniejsze warto wskazać:</p> <ul style="list-style-type: none"> a. niemal nieustannie rosnący wpływ spraw cywilnych, a tym samym zwiększanie obciążenia orzeczników pracą, b. pojedyncze błędy czy niedopatrzona osoby pracującej nad sprawą (nie tylko orzeczników, ale też pracowników sekretariatu), w tym niewłaściwa organizacja postępowań i nadużywanie możliwości zawieszania postępowania, c. konieczność poszukiwania spadkobierców i kontynuowania postępowania dowodowego, d. niestawiennictwo uczestników, e. problemy z doręczeniami, f. celowe działania stron i uczestników nakierunkowane na przewlekanie postępowań. <p>7. Z powyższego wynika, że nie należy spodziewać się istotnego przyspieszenia postępowań o stwierdzenia nabycia spadku w najbliższych latach, co oznacza, że aktualnie oraz w najbliższej przyszłości termin 3 lat, po którym miałyby następować umorzenie obligatoryjnie zawieszonych postępowań, jest za krótki.</p> <p>8. Po trzecie, brzmienie projektowanego § 5 nie oddaje celu, jaki przepis ten miałby realizować zgodnie z uzasadnieniem Projektu. Otóż, jak wskazano w uzasadnieniu: „<i>W art. 97 § 5 K.p.a. proponuje się, aby w przypadku umorzenia postępowania decyzja w tym zakresie dla stron, o których mowa w art. 97 § 1 pkt 1-3a K.p.a., pozostawiana była w aktach sprawy ze względu na to, że strony te są już albo nieznane albo niezdolne do czynności prawnych.</i>” Tym samym przedmiotowa decyzja miałaby być doręczana jedynie „pozostałym stronom”. Natomiast, z literalnego brzmienia przepisu § 5 wynika, że decyzji, o której mowa w § 4, nie doręcza się żadnej ze stron, pozostawiając ją ze skutkiem doręczenia (wobec wszystkich stron) w aktach sprawy.</p>	
--	--	--	---	--

³ Co warte zauważenia, sąd nie prowadził w tej sprawie szerokiego postępowania dowodowego, ograniczając je do przyjmowania zapewnień spadkowych. Ani razu nie zawiesił też postępowania. Postępowanie to trwało jednak tak długo z uwagi na konieczność wzywania do udziału w sprawie kolejnych spadkobierców, ponieważ większość z nich składała oświadczenia o odrzuceniu spadku. Ostatecznie spadkobiercą stała się zstępna dziadków spadkodawcy, zamieszkująca za granicą, która mimo prawidłowego doręczenia nie zajęła stanowiska w sprawie.

			<p>9. Niezależnie od tej literalnej nieścisłości, rozwiązanie to jest nieprawidłowe, ponieważ decyzja, o której mowa w § 4 byłaby decyzją kończącą postępowanie w sprawie i każda ze stron powinna mieć możliwość jej zaskarżenia. Ponadto, przez jej niedoręczenie na adres strony, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte, organ utraciłby możliwość poinformowania następców prawnych tej strony o losach (a może i nawet o samym fakcie prowadzenia) owego postępowania. Byłoby to szczególnie niepożądane w postępowaniach, w których jedynym uczestnikiem jest (była) strona, na której wniosek to postępowanie zostało wszczęte.</p> <p>10. Po czwarte, żadna z dwóch przesłanek wskazanych w § 4, umożliwiających umorzenie zawieszonego postępowania, nie odnosi się do interesu prawnego strony, na wniosek której postępowanie to zostało wszczęte. A przecież umorzenie postępowania może oznaczać niemożność wszczęcia na jej wniosek (w przyszłości) nowego postępowania (związanego z tym samym uprawnieniem), w związku z upływem określonego terminu. Tym samym, w projektowanych przepisach powinien być wskazany literalnie interes prawny strony (na wniosek której postępowanie zostało wszczęte) oraz jej następców prawnych, którzy jej następcami prawnymi już są (zasadniczo od chwili śmierci spadkodawcy), ale nie zostało to jeszcze potwierdzone przez sąd lub notariusza.</p> <p>11. Podsumowując, celem jaki powinna spełniać projektowana regulacja, powinno być niedopuszczenie, aby doszło do umorzenia postępowania przez zakończeniem postępowania o stwierdzenie nabycia spadku po wnioskodawcy oraz aby nie został naruszony interes prawny wnioskodawcy.</p> <p>12. Mając na uwadze powyższe uwagi, należałoby zaproponować następujące brzmienie projektowanych § 4-6 art. 97 K.p.a. (prawa kolumna):</p>	
--	--	--	---	--

			<table><tr><th>Brzmienie z Projektu</th><th>Brzmienie proponowane</th></tr><tr><td><p>§ 4. Jeżeli w okresie trzech lat od daty zawieszenia postępowania, wszczętego na żądanie strony, nie zostaną usunięte przyczyny uzasadniające zawieszenie postępowania, o których mowa w § 1 pkt 1–3a, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, umarza postępowanie, o ile nie sprzeciwiają się temu pozostałe strony oraz nie zagraża to interesowi społecznemu.</p><p>§ 5. Decyzję o umorzeniu postępowania, o której mowa w § 4, pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia.</p><p>§ 6. Przepisu § 4 nie stosuje się do postępowań administracyjnych wszczętych z urzędu.</p></td><td><p>§ 4. Jeżeli w okresie pięciu lat od daty zawieszenia postępowania, wszczętego na żądanie strony, nie zostaną usunięte przyczyny uzasadniające zawieszenie postępowania, o których mowa w § 1 pkt 1–3a, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, umarza postępowanie, o ile:</p><ol style="list-style-type: none">1. nie sprzeciwiają się temu pozostałe strony,2. nie zagraża to interesowi społecznemu,3. nie zagraża to interesowi prawnemu strony, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte lub interesowi prawnemu jej prawdopodobnych następców prawnych.<p>§ 5. Skierowanie do osoby zmarłej decyzji, o której mowa w § 4, nie stanowi rażącego naruszenia prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2, a doręczenie osobie zmarłej decyzji, o której mowa w § 4 nie może stanowić przesłanki wznowienia postępowania.</p><p>§ 6. Przepisu § 4 nie stosuje się do postępowań administracyjnych wszczętych z urzędu.</p></td></tr></table>	Brzmienie z Projektu	Brzmienie proponowane	<p>§ 4. Jeżeli w okresie trzech lat od daty zawieszenia postępowania, wszczętego na żądanie strony, nie zostaną usunięte przyczyny uzasadniające zawieszenie postępowania, o których mowa w § 1 pkt 1–3a, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, umarza postępowanie, o ile nie sprzeciwiają się temu pozostałe strony oraz nie zagraża to interesowi społecznemu.</p> <p>§ 5. Decyzję o umorzeniu postępowania, o której mowa w § 4, pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia.</p> <p>§ 6. Przepisu § 4 nie stosuje się do postępowań administracyjnych wszczętych z urzędu.</p>	<p>§ 4. Jeżeli w okresie pięciu lat od daty zawieszenia postępowania, wszczętego na żądanie strony, nie zostaną usunięte przyczyny uzasadniające zawieszenie postępowania, o których mowa w § 1 pkt 1–3a, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, umarza postępowanie, o ile:</p> <ol style="list-style-type: none">1. nie sprzeciwiają się temu pozostałe strony,2. nie zagraża to interesowi społecznemu,3. nie zagraża to interesowi prawnemu strony, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte lub interesowi prawnemu jej prawdopodobnych następców prawnych. <p>§ 5. Skierowanie do osoby zmarłej decyzji, o której mowa w § 4, nie stanowi rażącego naruszenia prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2, a doręczenie osobie zmarłej decyzji, o której mowa w § 4 nie może stanowić przesłanki wznowienia postępowania.</p> <p>§ 6. Przepisu § 4 nie stosuje się do postępowań administracyjnych wszczętych z urzędu.</p>	
Brzmienie z Projektu	Brzmienie proponowane							
<p>§ 4. Jeżeli w okresie trzech lat od daty zawieszenia postępowania, wszczętego na żądanie strony, nie zostaną usunięte przyczyny uzasadniające zawieszenie postępowania, o których mowa w § 1 pkt 1–3a, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, umarza postępowanie, o ile nie sprzeciwiają się temu pozostałe strony oraz nie zagraża to interesowi społecznemu.</p> <p>§ 5. Decyzję o umorzeniu postępowania, o której mowa w § 4, pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia.</p> <p>§ 6. Przepisu § 4 nie stosuje się do postępowań administracyjnych wszczętych z urzędu.</p>	<p>§ 4. Jeżeli w okresie pięciu lat od daty zawieszenia postępowania, wszczętego na żądanie strony, nie zostaną usunięte przyczyny uzasadniające zawieszenie postępowania, o których mowa w § 1 pkt 1–3a, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, umarza postępowanie, o ile:</p> <ol style="list-style-type: none">1. nie sprzeciwiają się temu pozostałe strony,2. nie zagraża to interesowi społecznemu,3. nie zagraża to interesowi prawnemu strony, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte lub interesowi prawnemu jej prawdopodobnych następców prawnych. <p>§ 5. Skierowanie do osoby zmarłej decyzji, o której mowa w § 4, nie stanowi rażącego naruszenia prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2, a doręczenie osobie zmarłej decyzji, o której mowa w § 4 nie może stanowić przesłanki wznowienia postępowania.</p> <p>§ 6. Przepisu § 4 nie stosuje się do postępowań administracyjnych wszczętych z urzędu.</p>							
2.	Art. 2 pkt 5 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Izba Gospodarcza Farmacja Polska	Umarzanie zawieszonych postępowań: Przewidziane jest wprowadzenie terminu, po upływie którego postępowanie zawieszone z przyczyn obligatoryjnych, w oparciu o podstawy wymienione w art. 97 § 1 KPA, będzie ulegało umorzeniu, o ile nie będą sprzeciwiać się temu pozostałe strony oraz nie będzie zagrażało to interesowi społecznemu — 3 lata od daty zawieszenia postępowania. Zmianę oceniamy raczej pozytywnie.	Uwaga informacyjna.				
3.	Art. 2 pkt 5	Regionalna Izba	Należy wskazać na ryzyko przedwczesnego umorzenia zawieszonego	Wyjaśnienie.				

	(zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Gospodarcza w Katowicach	postępowania administracyjnego wszczętego na żądanie strony, w szczególności mając na względzie przyczyny zawieszenia zawarte w art. 97 § 1 pkt 1–3a k.p.a. i w trudności z ewentualnym wyrażeniem sprzeciwu wobec umorzenia przez takie strony postępowania	<p>Co do zasady zaproponowane zostało nowe brzmienie tego przepisu:</p> <p><i>"§ 4. Jeżeli w okresie trzech lat od daty zawieszenia postępowania, wszczętego na żądanie strony, nie ustąpią przyczyny uzasadniające zawieszenie postępowania, o których mowa w § 1 pkt 1–3a, organ administracji publicznej może, w drodze decyzji, umarza postępowanie, o ile nie sprzeciwiają się temu pozostałe strony oraz nie zagraża to interesowi społecznemu.</i></p> <p><i>§ 5. W przypadkach innych, niż wymienione w § 1 pkt 1–3a, organ administracji publicznej, przed wydaniem decyzji o umorzeniu postępowania, wyznacza stronom siedmiodniowy termin na wniesienie sprzeciwu, o którym mowa w § 4.</i></p> <p><i>§ 6. W przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 1–3a, decyzję o umorzeniu postępowania, o której mowa w § 4, pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia."</i></p> <p>Niemniej termin może zostać przedłużony z 3 do 5 lat. Można również w § 4 dodać dodatkową przesłankę umorzenia postępowania, tj. gdy nie zagraża to interesowi prawnemu strony, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte lub interesowi prawnemu jej prawdopodobnych następców prawnych.</p>
4.	Art. 2 pkt 6	Krajowa Izba Radców	Zmiany w Kodeksie postępowania administracyjnego - Opracował Dr	Uwaga przyjęta do wiadomości.

	(zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Prawnych	<p>Jacek Piecha, Katedra Prawa i Postępowania Administracyjnego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski</p> <p>Projektodawca proponuje dodać do art. 109 KPA § 3 i §4, które mają umożliwić wydawanie „decyzji w formie hybrydowej”. Chodzi tu o możliwość doręczania załączników do decyzji na nośniku innym niż papier (np. w formie elektronicznej). Możliwość taka będzie jednak uwarunkowana zgodą strony.</p> <p>Rozwiązanie takie należy ocenić pozytywnie.</p>	
5.	Art. 2 pkt 6 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Izba Gospodarcza Farmacja Polska	<p>Ułatwienia w komunikacji elektronicznej — decyzje hybrydowe Nowelizacja umożliwia zastępowanie dokumentów papierowych przez nośniki elektroniczne w niektórych przypadkach, co może przyspieszyć i uprościć procedury.</p> <p>Planowane jest wprowadzenie rozwiązania, zgodnie z którym załączniki do decyzji wydanej w postaci papierowej mogą być doręczone na innym trwałym nośniku informacji, za zgodą strony wyrażoną na piśmie albo ustnie do protokołu. Możliwe ma być doręczanie załączników (w tym załączników znacznych rozmiarów) na trwałym nośniku innym niż papier.</p> <p>Zmiana wydaje się pozytywna — dużo zależy od tego, jak będzie funkcjonować w praktyce.</p>	Uwaga informacyjna.
6.	Art. 2 pkt 7 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p>Zmiany w Kodeksie postępowania administracyjnego - Opracował Dr Jacek Piecha, Katedra Prawa i Postępowania Administracyjnego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski</p> <p>Projektodawca proponuje zmianę art. 125 § 3 KPA przy czym zmiana ta jest naturalną konsekwencją nowelizacji PPSA i umożliwienia wniesienia sprzeciwu wobec postanowienia kasatoryjnego. Zmianę należy ocenić pozytywnie.</p>	Uwaga informacyjna.
7.	Art. 2 pkt 7 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.	<p>Celem zwiększenia poziomu świadomości stron postępowania o możliwości skorzystania ze środka zaskarżenia, celowym jest nadanie przedmiotowej jednostce redakcyjnej brzmienia:</p> <p><i>„§ 3. Postanowienie, które może być zaskarżone do sądu administracyjnego, doręcza się stronie wraz z pouczeniem o dopuszczalności wniesienia sprzeciwu od postanowienia lub skargi oraz uzasadnieniem faktycznym i prawnym. Pouczenie powinno zawierać wskazanie organu, do jakiego sprzeciw lub skarga ma być wniesiona, terminu, wymogów formalnych skutecznego wniesienia pisma oraz</i></p>	<p>Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>Niemniej w tym zakresie zostanie zmieniany art. 124 KPA.</p>

			informacji o koniecznych opłatach.”	
8.	Art. 2 pkt 7 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	Celem zwiększenia poziomu świadomości stron postępowania o możliwości skorzystania z środka zaskarżenia, celowym jest nadanie przedmiotowej jednostce redakcyjnej brzmienia: „§ 3. <i>Postanowienie, które może być zaskarżone do sądu administracyjnego, doręcza się stronie wraz z pouczeniem o dopuszczalności wniesienia sprzeciwu od postanowienia lub skargi oraz uzasadnieniem faktycznym i prawnym. Pouczenie powinno zawierać wskazanie organu do jakiego sprzeciw lub skarga ma być wniesiona, terminie, wymogach formalnych skutecznego wniesienia pisma oraz koniecznych opłatach.</i> ”	Uwaga zostanie uwzględniona. Niemniej w tym zakresie zostanie zmieniany art. 124 KPA.
9.	Art. 2 pkt 8 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Krajowa Izba Radców Prawnych	Zmiany w Kodeksie postępowania administracyjnego - Opracował Dr Jacek Piecha, Katedra Prawa i Postępowania Administracyjnego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski Projektodawca proponuje zmianę art. 132 § 1 KPA w ten sposób, że przepis ten ma jednoznacznie wskazywać, że w toku dokonywania przez organ I instancji autokontroli decyzji będącej przedmiotem odwołania, organ, w przypadku uznania, że odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie, może (a wręcz powinien) w przypadku uchylenia decyzji w całości także umorzyć postępowanie. Istota zmiany zasługuje na aprobatę. W ocenie opiniującego jednak, dla uniknięcia wątpliwości należałoby wprost przewidzieć również możliwość umorzenia postępowania w części. Obecne brzmienie projektowanego przepisu odnosi się bowiem ogólnie do umorzenia postępowania, a zatem można wywodzić, że chodzi o umorzenie w całości. Tymczasem należy zwrócić uwagę, że art. 105 § 1 KPA rozróżnia zakresy umorzenia postępowania administracyjnego. Z tego też względu należałoby proponowane brzmienie art. 132 § 1 pkt 1 sformułować w następujący sposób: „uchyli zaskarżoną decyzję w całości lub w części i w tym zakresie orzeknie co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umorzy postępowanie odpowiednio w całości albo w części, lub...”.	Uwaga zostanie uwzględniona. Przepis otrzyma następujące brzmienie: „§ 1. <i>Jeżeli odwołanie wniosły wszystkie strony, a organ administracji publicznej, który wydał decyzję, uzna, że to odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie, może wydać nową decyzję, w której uchyli zaskarżoną decyzję w całości lub w części i rozstrzygnie sprawę albo uchylając tę decyzję – umorzy postępowanie w całości lub w części.</i> ”
10.	Art. 2 pkt 9 (zmiany w ustawie –	Krajowa Izba Radców Prawnych	Zmiany w Kodeksie postępowania administracyjnego - Opracował Dr Jacek Piecha, Katedra Prawa i Postępowania Administracyjnego, Wydział	Uwaga nie zostanie uwzględniona.

	Kodeks postępowania administracyjnego)		<p>Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski</p> <p>Projektodawca proponuje, aby wydłużyć czas, w którym organ I instancji jest obowiązany przesłać odwołanie organowi wyższego stopnia. Obecna regulacja art. 133 KPA przewiduje, że organ I instancji jest obowiązany przesłać organowi odwoławczemu odwołanie wraz z aktami sprawy w terminie 7 dni od dnia, w którym organ ten otrzymał odwołanie. Projektodawca proponuje wydłużenie tego terminu do 14 dni.</p> <p><u>Propozycję tę należy ocenić zdecydowanie krytycznie.</u></p> <p>Projektodawca wychodzi z założenia, że „Autokontrola decyzji w terminie 7 dni jest terminem zbyt krótkim na dokonanie ponownej analizy zebranego materiału dowodowego w związku z wniesionym odwołaniem od decyzji organu pierwszej instancji. Mogą występować przypadki, że organ pierwszej instancji, w obawie o przekroczenie terminu zawitego przekazuje sprawę do instancji wyższego stopnia, bez dogłębnej analizy w trybie autokontroli, co wpływa na wydłużenie całościowego postępowania” . Trzeba się zgodzić z faktem, że organy rzadko korzystają z uprawnień autokontrolnych, ale nie można zgodzić się co do zidentyfikowanych przyczyn takiego stanu rzeczy. Twierdzenia Projektodawcy nie zostały przy tym poparte żadnymi dowodami. Projektodawca nie wspomina też, że przeprowadził analizę przyczyn braku częstego korzystania przez organy administracji publicznej z uprawnień autokontrolnych. Można odnieść wrażenie, że Projektodawca prezentuje w tym przypadku myślenie „życzeniowe”. Z doświadczenia sporządzającego niniejszą opinię wynika, że to nie czas jest problemem w dokonywaniu autokontroli, a przynajmniej nie jest to czynnik kluczowy. Kluczowym jest to po pierwsze, brak chęci przyznania się do błędu, a po drugie po prostu podejście kadr administracji, polegające na tym, że potocznie mówić „lepiej pozbyć się problemu - niech się tym martwi organ wyższego stopnia”.</p> <p>Wydaje się zatem, że można z dużym prawdopodobieństwem założyć, iż proponowana zmiana nie przełoży się na zwiększenie ilości wydawanych decyzji w trybie autokontroli, a jeśli tak, to efektem będzie realne wydłużenie czasu trwania postępowań administracyjnych – co jest zdecydowanie sprzeczne z założonymi celami Projektu.</p> <p>Wprowadzanie omawianej zmiany powinno zostać poprzedzone wnikliwą analizą powodów rzadkiego korzystania przez organy I instancji z trybu art.</p>	<p>Przepis ma na celu skrócenie postępowania poprzez umożliwienie organowi I instancji dokonanie rzeczywistej, realnej Autokontroli. Obecny termin 7 dni na przekazanie akt nie pozwala na analizę i wydanie nowej decyzji. Jednocześnie ewentualnie można doprecyzować przepis poprzez wskazanie, że wraz z odwołaniem organ pierwszej instancji przekazuje organowi drugiej instancji odpowiedź na odwołanie wraz z uzasadnieniem dlaczego nie uznał tego odwołania, co bardziej oddawałoby cel zmiany tego przepisu.</p>
--	--	--	---	---

			133 KPA. Dopiero wówczas można kompleksowo uregulować tę kwestię. Samo proponowane wydłużenie terminu (bez dokonania uprzednich badań i w efekcie wprowadzenia również innych zmian), będzie z dużym prawdopodobieństwem (graniczącym z pewnością) powodowało wydłużenie czasu trwania administracyjnego toku instancji i rozstrzygnięcia sprawy.	
11.	Art. 2 pkt 10 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	Proponujemy usunięcie przecinka przed spójnikiem „i”: <i>„§ 2. Pracownik organu administracji publicznej podlega odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa, jeżeli ze swojej winy doprowadził do naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, o którym mowa w § 1; i naraził ten organ na odpowiedzialność odszkodowawczą”</i>	Wyjaśnienie. Przepis w tym zakresie zostanie zmieniony m.in. poprzez wykreślenie „i naraził ten organ na odpowiedzialność odszkodowawczą”. Wynika to z faktu, że obecne brzmienie odnosi się do zdarzenia, które nie nastąpiło a intencją tego przepisu jest to aby doszło do faktycznej konieczności zapłaty przez organ odszkodowania, co wynika też z przepisów szczególnych.
12.	art. 2 pkt 10 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Naczelna Rada Adwokacka	1. Po art. 139 K.p.a. dodany ma zostać art. 139a w następującym brzmieniu: „Art. 139a [Związanie organu pierwszego stopnia wskazaniem organu odwoławczego] § 1. Organ odwoławczy przy ponownym rozpatrywaniu odwołania, w przypadku stwierdzenia nieuzasadnionego naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, który polega na nieuwzględnieniu: 1) wskazanych przez organ odwoławczy okoliczności, które należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, o których mowa w art. 138 § 2 zdanie drugie, lub 2) określonych przez organ odwoławczy wytycznych w zakresie wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, o których mowa w art. 138 § 2a – zarządza wyjaśnienie przez organ pierwszej instancji przyczyn i ustalenie pracowników winnych naruszenia tego obowiązku, a w razie potrzeby także podjęcie środków zapobiegających naruszeniu tego obowiązku w przyszłości.	Uwaga zostanie uwzględniona. Przepis, w celu doprecyzowania intencji projektodawcy, otrzyma następujące brzmienie: <i>„Art. 139a. § 1. W przypadku, o którym mowa w art. 138 § 2 i § 2a, organ pierwszej instancji jest związany wytycznymi organu odwoławczego, chyba że przepisy prawa uległy zmianie lub organ pierwszej instancji uzasadni przyczyny odstąpienia od wytycznych organu odwoławczego.. § 2. Organ odwoławczy przy rozpatrywaniu odwołania wniesionego od decyzji organu pierwszej instancji wydanej w</i>

		<p>§ 2. Pracownik organu administracji publicznej podlega odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa, jeżeli ze swojej winy doprowadził do naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, o którym mowa w § 1, i naraził ten organ na odpowiedzialność odszkodowawczą.”</p> <p>2. Jest to bardzo trafna propozycja regulacji.</p> <p>3. Należy jednak zgłosić zastrzeżenie do zasadności jednej przesłanki, od której zależy odpowiedzialność porządkowa, dyscyplinarna bądź inna, pracownika administracji, który ze swojej winy doprowadził do naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, o którym mowa w § 1. Chodzi o narażenie organu na odpowiedzialność odszkodowawczą.</p> <p>4. Ratio legis projektowanego przepisu to doprowadzenie do stanowczego obowiązku organu pierwszej instancji zastosowania się do treści decyzji organu odwoławczego. Zostało to bardzo precyzyjnie wyjaśnione w uzasadnieniu Projektu. Zabrakło jednak choć jednego zdania, dlaczego, gdy jednak organ pierwszej instancji nie stosuje się do treści decyzji organu odwoławczego, przesłanką odpowiedzialności pracownika ma być narażenie organu na odpowiedzialność odszkodowawczą.</p> <p>5. Przecież regulacja ta nie ma służyć ochronie organu administracyjnego przed ewentualnymi konsekwencjami finansowymi, lecz ochronie strony, która nie ma doświadczać przedłużania postępowania o kolejne miesiące, a nawet i lata, z tego względu, iż organ pierwszej instancji uchybił swojemu obowiązkowi.</p> <p>6. Utrzymanie w projektowanym przepisie przesłanki narażenia organu na odpowiedzialność odszkodowawczą, czyni perspektywę pociągnięcia do odpowiedzialności porządkowej, dyscyplinarnej bądź innej pracownika, który ze swej winy doprowadził do naruszenia, iluzoryczną.</p> <p>7. Skoro zaś, ta perspektywa odpowiedzialności pracownika jest iluzoryczna, to iluzoryczne jest również zrealizowanie tą projektowaną regulacją celu, jaki jej przyświeca, a mianowicie zminimalizowanie prawdopodobieństwa przedłużenia postępowania przez niesubordynację organu pierwszej instancji względem organu odwoławczego.</p>	<p>związku z przekazaniem sprawy do ponownego rozpatrzenia, w przypadku stwierdzenia nieuzasadnionego naruszenia przez organ pierwszej instancji, które polega na nieuwzględnieniu:</p> <p>1) wskazanych przez organ odwoławczy okoliczności, które należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, o których mowa w art. 138 § 2 zdanie drugie, lub</p> <p>2) określonych przez organ odwoławczy wytycznych w zakresie wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, o których mowa w art. 138 § 2a</p> <p>– zarządza wyjaśnienie przez organ pierwszej instancji przyczyn i ustalenie pracowników winnych naruszenia tego obowiązku, a w razie potrzeby także podjęcie środków zapobiegających naruszeniu tego obowiązku w przyszłości.</p> <p>§ 3. Pracownik organu administracji publicznej podlega odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa, jeżeli z nieuzasadnionych przyczyn doprowadził do naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, o którym mowa w § 1.”</p>
--	--	---	--

			<p>8. W przypadku wielu rodzajów postępowań, zwłaszcza w których organem odwoławczym jest minister, może chodzić o uniknięcie ryzyka przedłużenia postępowania o kilka lat (a w skrajnych przypadkach nawet o kilkanaście). Około 3-4 lata trwa bowiem rozpatrywanie odwołań od decyzji organu pierwszej instancji np. tylko przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Departament Nieruchomości i Infrastruktury Wsi). Do tego dochodzi czas potencjalnego postępowania sądowoadministracyjnego, a na koniec powrót do punktu wyjścia, czyli organu pierwszej instancji, w konsekwencji właśnie niezastosowania się do wytycznych organu odwoławczego.</p> <p>9. Należy przy tym zauważyć, że przepis art. 139a § 2 K.p.a. nie stanowi i tak samodzielnej podstawy prawnej odpowiedzialności dyscyplinarnej, służbowej lub porządkowej pracownika. Podlega on bowiem takiej odpowiedzialności na mocy przepisów odrębnych i dopiero jeżeli one zawierają postanowienia, które pozwolą na pociągnięcie do odpowiedzialności pracownika, to może być wszczęte wobec niego właściwe postępowanie. Jak widać zatem mechanizm pociągnięcia do odpowiedzialności pracownika za przedmiotowe uchybienie jest złożony i w znacznym stopniu angażujący dla organów (tak I jak i II instancji). Dlatego też, warto posłużyć się dodatkowo argumentem ekonomiki postępowania mającego ustalić odpowiedzialność pracownika i nie nakładać na organy obowiązku wykazywania zbędnych przesłanek.</p> <p>10. Mając na uwadze powyższe uwagi, należałoby zaproponować następujące brzmienie § 2 projektowanego art. 139a K.p.a. (prawa kolumna):</p>	
--	--	--	---	--

			<table><tr><th>Brzmienie z Projektu</th><th>Brzmienie proponowane</th></tr><tr><td>§ 2. Pracownik organu administracji publicznej podlega odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa, jeżeli ze swojej winy doprowadził do naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, o którym mowa w § 1, i naraził ten organ na odpowiedzialność odszkodowawczą.</td><td>§ 2. Pracownik organu administracji publicznej podlega odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa, jeżeli ze swojej winy doprowadził do naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, o którym mowa w § 1.</td></tr></table> <p>11. Dodatkowo, usunąć należy błąd redakcyjny w § 1 projektowanego art. 139a K.p.a. Słowo „który” zastąpić należy słowem „które”, bowiem ten zaimek przymiotny odnosi się do „nieuprawnionego naruszenia”, a nie do „obowiązku”.</p>	Brzmienie z Projektu	Brzmienie proponowane	§ 2. Pracownik organu administracji publicznej podlega odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa, jeżeli ze swojej winy doprowadził do naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, o którym mowa w § 1, i naraził ten organ na odpowiedzialność odszkodowawczą.	§ 2. Pracownik organu administracji publicznej podlega odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa, jeżeli ze swojej winy doprowadził do naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, o którym mowa w § 1.	
Brzmienie z Projektu	Brzmienie proponowane							
§ 2. Pracownik organu administracji publicznej podlega odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa, jeżeli ze swojej winy doprowadził do naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, o którym mowa w § 1, i naraził ten organ na odpowiedzialność odszkodowawczą.	§ 2. Pracownik organu administracji publicznej podlega odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa, jeżeli ze swojej winy doprowadził do naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, o którym mowa w § 1.							
13.	Art. 2 pkt 10 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p>Zmiany w Kodeksie postępowania administracyjnego - Opracował Dr Jacek Piecha, Katedra Prawa i Postępowania Administracyjnego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski</p> <p>Zmianę tę należy zaaprobować – wydaje się, że jednoznaczne wskazanie obowiązku przeprowadzenia analizy przyczyn pominięcia przez organ I instancji wytycznych lub wskazanych okoliczności wskazanych przez organ II stopnia w decyzji kasatoryjnej, będzie mobilizowało i motywowało pracowników organu I stopnia do dokładnej analizy decyzji wydanej przez organ odwoławczy.</p> <p>Należy zgłosić jednak uwagę krytyczną (o charakterze technicznym) co do proponowanego przepisu art. 139a. We wstępie do wyliczenia Projektodawca proponuje następujące brzmienie przepisu: „Organ odwoławczy przy ponownym rozpatrywaniu odwołania, w przypadku stwierdzenia nieuzasadnionego naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, który polega na nieuwzględnieniu”. Sformułowanie to należy odczytywać, że obowiązkiem organu I instancji było nieuwzględnienie wytycznych czy wskazanych okoliczności. Wydaje się, że należałoby przepis ten sformułować w prostszy, bardziej czytelny sposób, np.:</p>	<p>Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>Przepis, w celu doprecyzowania intencji projektodawcy, otrzyma następujące brzmienie: „Art. 139a. § 1. W przypadku, o którym mowa w art. 138 § 2 i § 2a, organ pierwszej instancji jest związany wytycznymi organu odwoławczego, chyba że przepisy prawa uległy zmianie lub organ pierwszej instancji uzasadni przyczyny odstąpienia od wytycznych organu odwoławczego.. § 2. Organ odwoławczy przy rozpatrywaniu odwołania wniesionego od decyzji organu pierwszej instancji wydanej w związku z przekazaniem sprawy do ponownego rozpatrzenia, w przypadku stwierdzenia</p>				

			„Organ odwoławczy przy ponownym rozpatrywaniu odwołania, w przypadku stwierdzenia nieuzasadnionego naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku uwzględnienia:...”	<p><i>nieuzasadnionego naruszenia przez organ pierwszej instancji, które polega na nieuwzględnieniu:</i></p> <p>1) <i>wskazanych przez organ odwoławczy okoliczności, które należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, o których mowa w art. 138 § 2 zdanie drugie, lub</i></p> <p>2) <i>określonych przez organ odwoławczy wytycznych w zakresie wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, o których mowa w art. 138 § 2a</i></p> <p>– <i>zarządza wyjaśnienie przez organ pierwszej instancji przyczyn i ustalenie pracowników winnych naruszenia tego obowiązku, a w razie potrzeby także podjęcie środków zapobiegających naruszeniu tego obowiązku w przyszłości.</i></p> <p><i>§ 3. Pracownik organu administracji publicznej podlega odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa, jeżeli z nieuzasadnionych przyczyn doprowadził do naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, o którym mowa w § 1.”</i></p>
14.	Art. 2 pkt 10 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	URZĄD M.ST. WARSZAWY Biuro Architektury i Planowania Przestrzennego (AM) Wydział Organizacji	Dodano art. 139a, który jednoznacznie zobowiązuje organ I instancji do uwzględnienia wytycznych organu II instancji przy ponownym rozpatrywaniu sprawy, pod karą ustalenia pracowników winnych naruszenia tego obowiązku. Taki pracownik będzie podlegał odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej lub innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa, jeżeli ze swojej winy	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że przepis otrzyma nowe brzmienie: „Art. 139a. § 1. W przypadku, o</p>

		i Finansów	<p>doprowadził do naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, o którym mowa w § 1, i naraził ten organ na odpowiedzialność odszkodowawczą. Jeśli to oznacza, że ew. polemika z argumentami organu II instancji, zgodnie z ww. zmianą w kpa, będzie traktowane jako rażące naruszenie prawa, negatywnie opiniujemy taką zmianę. To byłaby bardzo niekorzystna zmiana, przekazująca zbyt duże uprawnienia organom II instancji. Zmiana zaproponowana nie jest także przemyślana pod kątem ew. sytuacji, w której dojdzie do uchylecia decyzji przez sąd. Co do zasady od wiążącego rozstrzygania różnic interpretacyjnych są sądy. Organ administracji zyskuje de facto kompetencje orzecznicze co nie powinno mieć miejsca w państwie prawa. Poważne wątpliwości budzi sformułowanie „nieuzasadnione naruszenie przez organ”. Projekt zmiany opiniujemy jednoznacznie negatywnie.</p>	<p><i>którym mowa w art. 138 § 2 i § 2a, organ pierwszej instancji jest związany wytycznymi organu odwoławczego, chyba że przepisy prawa uległy zmianie lub organ pierwszej instancji uzasadni przyczyny odstąpienia od wytycznych organu odwoławczego.</i></p> <p><i>§ 2. Organ odwoławczy przy rozpatrywaniu odwołania wniesionego od decyzji organu pierwszej instancji wydanej w związku z przekazaniem sprawy do ponownego rozpatrzenia, w przypadku stwierdzenia nieuzasadnionego naruszenia przez organ pierwszej instancji, które polega na nieuwzględnieniu:</i></p> <p><i>1) wskazanych przez organ odwoławczy okoliczności, które należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, o których mowa w art. 138 § 2 zdanie drugie, lub</i></p> <p><i>2) określonych przez organ odwoławczy wytycznych w zakresie wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, o których mowa w art. 138 § 2a</i></p> <p><i>– zarządza wyjaśnienie przez organ pierwszej instancji przyczyn i ustalenie pracowników winnych naruszenia tego obowiązku, a w razie potrzeby także podjęcie środków zapobiegających naruszeniu tego obowiązku w przyszłości.</i></p> <p><i>§ 3. Pracownik organu administracji</i></p>
--	--	------------	--	---

				<p>publicznej podlega odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa, jeżeli z nieuzasadnionych przyczyn doprowadził do naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, o którym mowa w § 1.”</p> <p>Intencją tego przepisu jest to, aby miał zastosowanie wyłącznie w przypadku gdy nie zostanie wyjaśnione dlaczego organ pierwszej instancji odstąpił od wytycznych organu odwoławczego. Zatem jeżeli organ pierwszej instancji w uzasadnieniu do decyzji wyjaśni z jakich powodów odstąpił od wytycznych organu drugiej instancji, wówczas nie będzie miał zastosowania art. 139a KPA. W związku z tym wprowadzono nowe brzmienie tego przepisu w § 1. Jednocześnie użyte w dalszych paragrafach wyrażenie "nieuzasadnione przyczyny" ma odnosić się do braku wskazania przez organ pierwszej instancji uzasadnienia w zakresie odstąpienia od wytycznych organu drugiej instancji lub odstąpienia od tych wytycznych ze względu na zmianę przepisów prawa, co zostało obecnie podkreślone w § 1.</p> <p>Należy też podkreślić, że w przypadku uchylecia decyzji przez organ drugiej instancji pomimo, że organ pierwszej instancji zastosował wytyczne organu drugiej instancji nie</p>
--	--	--	--	--

				<p>ma wpływu na zastosowanie art. 139a KPA. Przepis ten nie ma zastosowania w takim przypadku. Jednocześnie wskazano wprost w przepisie jaka jest jego intencja. Należy też wskazać, że projektowany art. 139a KPA nie stanowi samodzielnej podstawy odpowiedzialności pracownika, lecz odsyła do przepisów szczegółowych.</p> <p>Aktami prawnymi regulującymi kwestię odpowiedzialności osobistej pracowników organów administracji publicznej są:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ustawa z 16.9.1982 r. o pracownikach urzędów państwowych; 2) ustawa z 21.11.2008 r. o służbie cywilnej; 3) ustawa z 20.1.2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa. <p>W związku z tym odpowiedzialność wystąpi tylko wtedy gdy wystąpią przesłanki przewidziane w ww. przepisach szczególnych. I tak na przykład, aby funkcjonariusz publiczny mógł ponieść finansowe konsekwencje swoich działań, to musi nastąpić nałożenie obowiązku zapłaty odszkodowania dla pokrzywdzonego za szkodę poczynioną przy wykonywaniu władzy publicznej, z rażącym naruszeniem prawa, na podstawie prawomocnego wyroku sądu lub ugody przed nim zawartej.</p>
--	--	--	--	--

15.	Art. 2 pkt 10 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Odnosnie dodania w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego art. 139a należy stwierdzić, że proponowane rozwiązanie wprowadzające odpowiedzialność porządkową lub dyscyplinarną za nieuzasadnione naruszenie przez organ pierwszej instancji obowiązku realizowania wytycznych organu drugiej instancji może budzić wątpliwości. Odpowiedzialność musiałaby się opierać na ocenie przesłanki „nieuzasadnionego naruszenia obowiązku”, co samo w sobie budzić może sprzeciw, gdyż przesłanki odpowiedzialności powinny być sformułowane w sposób konkretny i zrozumiały.</p> <p>Dopuszczenie swobodnej oceny przez pracodawcę, czy naruszenie obowiązku i związana z nim odpowiedzialność, jest uzasadniona lub nieuzasadniona, może spotkać się z krytyką z punktu widzenia zgodności z Konstytucją takich rozwiązań.</p> <p>Ponadto traktowanie wytycznych organu drugiej instancji jako wiążących organ orzekający w pierwszej instancji (naruszenie obowiązku może mieć miejsce tylko w przypadku, gdy uznamy wytyczne organu drugiej instancji za wiążące) może naruszać konstytucyjną zasadę dwuinstancyjności. Organ pierwszej instancji utraci bowiem prawo do swobodnej oceny, a będzie musiał działać w określonych przez organ drugiej instancji ramach.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że przepis otrzyma nowe brzmienie:</p> <p><i>„Art. 139a. § 1. W przypadku, o którym mowa w art. 138 § 2 i § 2a, organ pierwszej instancji jest związany wytycznymi organu odwoławczego, chyba że przepisy prawa uległy zmianie lub organ pierwszej instancji uzasadni przyczyny odstąpienia od wytycznych organu odwoławczego.</i></p> <p><i>§ 2. Organ odwoławczy przy rozpatrywaniu odwołania wniesionego od decyzji organu pierwszej instancji wydanej w związku z przekazaniem sprawy do ponownego rozpatrzenia, w przypadku stwierdzenia nieuzasadnionego naruszenia przez organ pierwszej instancji, które polega na nieuwzględnieniu:</i></p> <p><i>1) wskazanych przez organ odwoławczy okoliczności, które należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, o których mowa w art. 138 § 2 zdanie drugie, lub</i></p> <p><i>2) określonych przez organ odwoławczy wytycznych w zakresie wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, o których mowa w art. 138 § 2a</i></p> <p><i>– zarządza wyjaśnienie przez organ pierwszej instancji przyczyn i ustalenie pracowników winnych</i></p>
-----	---	------------------------------------	--	--

				<p><i>naruszenia tego obowiązku, a w razie potrzeby także podjęcie środków zapobiegających naruszeniu tego obowiązku w przyszłości.</i></p> <p><i>§ 3. Pracownik organu administracji publicznej podlega odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa, jeżeli z nieuzasadnionych przyczyn doprowadził do naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, o którym mowa w § 1.”</i></p> <p>Intencją tego przepisu jest to, aby miał zastosowanie wyłącznie w przypadku gdy nie zostanie wyjaśnione dlaczego organ pierwszej instancji odstąpił od wytycznych organu odwoławczego. Zatem jeżeli organ pierwszej instancji w uzasadnieniu do decyzji wyjaśni z jakich powodów odstąpił od wytycznych organu drugiej instancji, wówczas nie będzie miał zastosowania art. 139a KPA. W związku z tym wprowadzono nowe brzmienie tego przepisu w § 1. Jednocześnie użyte w dalszych paragrafach wyrażenie "nieuzasadnione przyczyny" ma odnosić się do braku wskazania przez organ pierwszej instancji uzasadnienia w zakresie odstąpienia od wytycznych organu drugiej instancji lub odstąpienia od tych wytycznych ze względu na zmianę przepisów prawa, co zostało</p>
--	--	--	--	---

				<p>obecnie podkreślone w § 1.</p> <p>Należy też podkreślić, że w przypadku uchylecia decyzji przez organ drugiej instancji pomimo, że organ pierwszej instancji zastosował wytyczne organu drugiej instancji nie ma wpływu na zastosowanie art. 139a KPA. Przepis ten nie ma zastosowania w takim przypadku. Jednocześnie wskazano wprost w przepisie jaka jest jego intencja.</p> <p>Należy też wskazać, że projektowany art. 139a KPA nie stanowi samodzielnej podstawy odpowiedzialności pracownika, lecz odsyła do przepisów szczegółowych.</p> <p>Aktami prawnymi regulującymi kwestię odpowiedzialności osobistej pracowników organów administracji publicznej są:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ustawa z 16.9.1982 r. o pracownikach urzędów państwowych; 2) ustawa z 21.11.2008 r. o służbie cywilnej; 3) ustawa z 20.1.2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa. <p>W związku z tym odpowiedzialność wystąpi tylko wtedy gdy wystąpią przesłanki przewidziane w ww. przepisach szczególnych. I tak na przykład, aby funkcjonariusz publiczny mógł ponieść finansowe konsekwencje swoich działań, to musi nastąpić nałożenie obowiązku zapłaty odszkodowania dla</p>
--	--	--	--	--

				<p>pokrzywdzonego za szkodę poczynioną przy wykonywaniu władzy publicznej, z rażącym naruszeniem prawa, na podstawie prawomocnego wyroku sądu lub ugody przed nim zawartej.</p>
16.	Art. 2 pkt 11-13 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p>Zmiany w Kodeksie postępowania administracyjnego - Opracował Dr Jacek Piecha, Katedra Prawa i Postępowania Administracyjnego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski</p> <p>Projektodawca proponuje również wprowadzenie zmian w dziale IVa KPA – tj. w dziale regulującym proceduralne aspekty administracyjnych kar pieniężnych.</p> <p>W tej części Projekt zakłada wprowadzenie definicji zaległej administracyjnej kary pieniężnej (art. 2 pkt 11 Projektu), wprowadzenie dodatkowych zasad w zakresie wykonywania kar administracyjnych oraz zaległych kar administracyjnych (art. 2 pkt 12 Projektu), oraz wprowadzenia możliwości udzielania ulg w zapłacie kar pieniężnych z urzędu (art. 2 pkt 13 Projektu).</p> <p>Zmiany te należy ocenić co do zasady pozytywnie.</p>	<p>Uwaga informacyjna.</p>
17.	Art. 2 pkt 11 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	<p>Należy zapewnić brzmienie uwzględniające specyfikę funkcjonowania syndyka w postępowaniu upadłościowym, a nadzorcy lub zarządcy w postępowaniu restrukturyzacyjnym – i w tym zakresie trzeba wziąć pod uwagę zakaz spełniania świadczeń z wierzytelności objętych układem – zgodnie z ustawą – Prawo restrukturyzacyjne.</p>	<p>Uwaga niezrozumiała.</p>
18.	Art. 2 pkt 12 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach	<p>Zasadnym zdaje się być umożliwienie złożenia wyjaśnień w przedmiocie niedotrzymania terminu płatności podzielonej na raty – w przypadku którejkolwiek z rat przed wygaśnięciem decyzji o rozłożeniu tej płatności na raty bądź odroczeniu płatności, zamiast sugerowanego w projekcie ustawy rozwiązania, tj. wygaśnięcia z mocy prawa decyzji o rozłożeniu na raty administracyjnej kary pieniężnej bądź odroczeniu terminu płatności.</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Rozłożenie na raty jest ulgą, odstępstwem od obowiązku wynikającego z przepisów prawa w postaci zapłaty administracyjnej kary pieniężnej za naruszenie prawa. Zatem propozycja jest zbyt daleko idąca.</p>

19.	Art. 2 pkt 12 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	Jw., z tym dodatkowym zastrzeżeniem, że rozłożenie administracyjnej kary pieniężnej na raty nie może kolidować z przepisami prawa upadłościowego – jak chociażby w kontekście kwalifikacji jako wierzytelności upadłościowej – lub też w zgodności z prawem restrukturyzacyjnym, jako wierzytelności układowej.	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Jw.</p> <p>Dodatkowo należy wyjaśnić, że jeśli chodzi o analizę przepisów ustaw szczególnych to należy zwrócić uwagę na brzmienie art. 189a § 1 KPA w sprawach nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej lub udzielania ulg w jej wykonaniu stosuje się przepisy niniejszego działu. Zgodnie z art. 189a § 2 KPA w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, 2) odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, 3) terminów przedawnienia nakładania administracyjnej kary pieniężnej, 4) terminów przedawnienia egzekucji administracyjnej kary pieniężnej, 5) odsetek od zaległej administracyjnej kary pieniężnej, 6) udzielania ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej <p>- przepisów niniejszego działu w tym zakresie nie stosuje się.</p> <p>Projektowane rozwiązania będą stanowiły uzupełnienie regulacji przewidzianych w przepisach szczególnych, przy poszanowaniu zasady, że przepis szczególny ma pierwszeństwo przed przepisem</p>
-----	--	---	---	---

				<p>ogólnym. Przepisy KPA w zakresie reguł nakładania kar i udzielania ulg w jej wykonaniu będą przepisami ogólnymi, z tym jednakże zastrzeżeniem, że uregulowania w przepisach odrębnych poszczególnych aspektów materii dotyczącej kar administracyjnych, przepisów proponowanego działu nie będzie stosowało się w zakresie tych aspektów (art. 189a § 2 KPA). Należy też zauważyć, że administracyjne kary pieniężne wprowadzone zostały nowelizacją KPA z 2017 r. (ustawa z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2017 r. poz. 935; dalej ustawa z 2017 r.). Ustawa z 2017 r. nie dokonywała zmian w żadnej ustawie szczegółowej, w której zawarte były już przepisy dotyczące zasad nakładania administracyjnych kar pieniężnych. Należy też wskazać na uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego w składzie siedmiu sędziów z 9 czerwca 2022 r. (sygn. akt III OPS 1/21), w której sąd wskazał, na intencje, jakie przyświecały prawodawcy, który wprowadził przepisy działu IVa KPA. Ustawodawcy zależało, aby przepisy te miały charakter ogólny i subsydiarny względem obowiązujących regulacji, które dotyczą administracyjnych kar pieniężnych. W ocenie Sądu,</p>
--	--	--	--	--

				<p>przepisy działu IVa KPA nie modyfikują dotychczas obowiązujących rozwiązań materialnoprawnych, lecz je uzupełniają. Stanowią zatem dopełnienie konstrukcji administracyjnych kar pieniężnych, które obowiązywały w systemie prawa w dniu wejścia w życie przepisów działu IVa KPA, w zakresie elementów określonych w art. 189a §2 KPA (a więc przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, odstąpienia od jej nałożenia lub udzielenia pouczenia, terminów przedawnienia nakładania i egzekucji administracyjnej kary pieniężnej, odsetek od zaległej kary i udzielania ulg w jej wykonaniu). Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił również, że przepisy działu IVa KPA są unormowane w KPA, a więc w ustawie podstawowej dla prawa administracyjnego. Przepisy te mają charakter ogólny i porządkujący instytucje poszczególnych gałęzi prawa (co stanowi argument natury systemowej). Jednocześnie w projektowanym przepisie art. 189i KPA wskazano, że przepis ten będzie miał zastosowanie wówczas gdy przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Zatem w tym zakresie nie jest też konieczna zmiana art. 189a §2 KPA.</p>
20.	Art. 2 pkt 13 (zmiany w ustawie –	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i	Jw., z tym dodatkowym uzupełniającym zastrzeżeniem, że postępowanie upadłościowe i restrukturyzacyjne rządzi się swoimi prawami jeśli idzie o	Wyjaśnienie.

	Kodeks postępowania administracyjnego)	Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	<p>prorowadzenie egzekucji, a w tym także zakazem egzekucji co do wierzytelności objętych układem – lub też traktowania postępowania upadłościowego jako tzw. egzekucji uniwersalnej (generalnej).</p>	<p>Jw.</p> <p>Jeśli chodzi o analizę przepisów ustaw szczególnych to należy zwrócić uwagę na brzmienie art. 189a § 1 KPA w sprawach nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej lub udzielania ulg w jej wykonaniu stosuje się przepisy niniejszego działu. Zgodnie z art. 189a § 2 KPA w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, 2) odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, 3) terminów przedawnienia nakładania administracyjnej kary pieniężnej, 4) terminów przedawnienia egzekucji administracyjnej kary pieniężnej, 5) odsetek od zaległej administracyjnej kary pieniężnej, 6) udzielania ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej <p>- przepisów niniejszego działu w tym zakresie nie stosuje się.</p> <p>Projektowane rozwiązania będą stanowiły uzupełnienie regulacji przewidzianych w przepisach szczególnych, przy poszanowaniu zasady, że przepis szczególny ma pierwszeństwo przed przepisem ogólnym. Przepisy KPA w zakresie reguł nakładania kar i udzielania ulg w jej wykonaniu będą przepisami</p>
--	--	---	--	---

				<p>ogólnymi, z tym jednakże zastrzeżeniem, że uregulowania w przepisach odrębnych poszczególnych aspektów materii dotyczącej kar administracyjnych, przepisów proponowanego działu nie będzie stosowało się w zakresie tych aspektów (art. 189a § 2 KPA). Należy też zauważyć, że administracyjne kary pieniężne wprowadzone zostały nowelizacją KPA z 2017 r. (ustawa z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2017 r. poz. 935; dalej ustawa z 2017 r.). Ustawa z 2017 r. nie dokonywała zmian w żadnej ustawie szczegółowej, w której zawarte były już przepisy dotyczące zasad nakładania administracyjnych kar pieniężnych. Należy też wskazać na uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego w składzie siedmiu sędziów z 9 czerwca 2022 r. (sygn. akt III OPS 1/21), w której sąd wskazał, na intencje, jakie przyświecały prawodawcy, który wprowadził przepisy działu IVa KPA. Ustawodawcy zależało, aby przepisy te miały charakter ogólny i subsydiarny względem obowiązujących regulacji, które dotyczą administracyjnych kar pieniężnych. W ocenie Sądu, przepisy działu IVa KPA nie modyfikują dotychczas obowiązujących rozwiązań</p>
--	--	--	--	--

				<p>materialnoprawnych, lecz je uzupełniają. Stanowią zatem dopełnienie konstrukcji administracyjnych kar pieniężnych, które obowiązywały w systemie prawa w dniu wejścia w życie przepisów działu IVa KPA, w zakresie elementów określonych w art. 189a §2 KPA (a więc przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, odstąpienia od jej nałożenia lub udzielenia pouczenia, terminów przedawnienia nakładania i egzekucji administracyjnej kary pieniężnej, odsetek od zaległej kary i udzielania ulg w jej wykonaniu). Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił również, że przepisy działu IVa KPA są unormowane dla prawa administracyjnego. Przepisy te mają charakter ogólny i porządkujący instytucje poszczególnych gałęzi prawa (co stanowi argument natury systemowej). Jednocześnie w projektowanym przepisie art. 189i KPA wskazano, że przepis ten będzie miał zastosowanie wówczas gdy przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Zatem w tym zakresie nie jest też konieczna zmiana art. 189a §2 KPA.</p>
21.	Art. 3 pkt 1 (zmiany w ustawie – Kodeks cywilny)	Związek Polskiego Leasingu	Branża leasingowa pozytywnie ocenia inicjatywę umożliwienia stosowania formy dokumentowej dla umowy leasingu w zakresie przedstawionym w projekcie ustawy.	Uwaga informacyjna.
22.	Art. 3 pkt 1 (zmiany w ustawie –	Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce	Zgodnie z art. 3 pkt 1 Projektu ustawy, art. 709 ² k.c. otrzymuje brzmienie: „Art. 709 ² . Umowa leasingu wymaga zachowania formy dokumentowej.”	Uwaga przyjęta do wiadomości.

	Kodeks cywilny – dot. projektowanego art. 709 ²)	(ZPF)	<p>ZPF pozytywnie ocenia kierunek zmiany dotyczący rezygnacji z obowiązującego obecnie wymogu zawarcia umowy leasingu w formie pisemnej <i>ad solemnitatem</i>, gdzie niezachowanie przepisanej formy pisemnej skutkowało bezwzględną nieważnością umowy leasingu (art. 73 § 1 k.c.). Zastrzeżenie formy pisemnej pod rygorem nieważności przewidzianej dla umowy leasingu wydłuża proces zawierania umów leasingu, który jest, obok kredytu, kluczowym instrumentem, po który sięgają polscy przedsiębiorcy w celu sfinansowania swoich inwestycji i tanim źródłem pozyskania finansowania na środki trwałe (udział polskich przedsiębiorstw, które korzystały z leasingu wyniósł w 2022 roku 40%, co potwierdzają dane Komisji Europejskiej). Postulowana zmiana z pewnością znacznie ułatwi i przyspieszy efektywność i dynamikę udzielania finansowania w formie leasingu.</p> <p>W tym miejscu warto wskazać, iż przepisy wprowadzone w okresie pandemii w ramach rządowych tarcz antykryzysowych uprawnili Agencję Rozwoju Przemysłu oraz jej spółkę zależną – ARP Leasing do zawierania umów w formie dokumentowej. Praktyka wykazała, że umowy podpisane przez ARP Leasing w formie dokumentowej nie wygenerowały żadnego dodatkowego ryzyka.</p> <p>ZPF pragnie jeszcze raz podkreślić, iż umożliwienie zawarcia umowy leasingu w formie dokumentowej niesie szereg korzyści dla rynku, takich jak: zmniejszenie kosztów zawarcia umowy, zwiększenie dostępności na rynku rozwiązań finansowych, zwiększenie elastyczności, wygody i szybkości udzielania finansowania dla przedsiębiorców, a także eliminację obiegu dokumentów w formie papierowej, a w konsekwencji korzyści w zakresie ekologii.</p> <p>Podsumowując powyższe, ZPF popiera proponowaną zmianę.</p>	
23.	Art. 3 pkt 1 (zmiany w ustawie – Kodeks cywilny)	Izba Gospodarki Elektronicznej	<p>E-Izba pozytywnie ocenia propozycję dopuszczenia mniej rygorystycznej formy prawnej dla umowy leasingu. Podkreślić należy, że obecnie (w szczególności po nowelizacji Kodeksu cywilnego z dnia 8 września 2016 r.), niewiele umów nazwanych posiada tak rygorystyczny wymóg. Proponowana zmiana znacznie ułatwi zawieranie umów leasingu z klientami, co jest istotne w dobie elektronicznego obrotu.</p>	<p>Wyjaśnienie. Uwaga traktowana jest jako postulat dalszej zmiany przepisów. Będzie on rozpatrywany w perspektywie prac nad dalszymi projektami deregulacyjnymi.</p>

			<p>Jednocześnie e-Izba pragnie zwrócić uwagę, że podobny problem związany z wymaganiem formy pisemnej pod rygorem nieważności występuje na gruncie w Ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Obecnie obowiązujące przepisy zakładają, że jedyną dopuszczalną formą zawarcia umowy o przeniesienie autorskich praw majątkowych oraz umowy licencyjnej wyłącznej jest forma pisemna pod rygorem nieważności, co uniemożliwia przeprowadzanie takich czynności np. drogą mailową lub z wykorzystaniem profilu zaufanego. W rzeczywistości, w realiach gospodarki cyfrowej, przedsiębiorcy posługują się w większości środkami komunikacji elektronicznej, a wymóg korzystania z analogowych form dokumentów spowalnia proces biznesowy i utrudnia przeprowadzanie transakcji. Często przedsiębiorcy, którzy ustalili zasady nabycia praw autorskich majątkowych w drodze mailowej są po kilku latach zaskoczeni, że nigdy nie nabyli prawa do stworzonej dla nich aplikacji, czy strony internetowej. Dopasowanie przepisów do dzisiejszych realiów biznesowych zlikwiduje powyższe problemy.</p>	
24.	Art. 3 (zmiany w ustawie – Kodeks cywilny)	Związek Telewizji Kablowych w Polsce Izba Gospodarcza	<p>Trudno jest zaakceptować bezkrytyczne zastąpienie w przepisie art. 709² k.c. formy pisemnej umowy leasingowej formą dokumentową tejże umowy, co uczyniono na mocy art. 3 pkt. 1 projektu ustawy deregulacyjnej.</p> <p>O ile bowiem należy podzielić przekonanie przemawiające za potrzebą dopuszczenia zawierania umowy leasingowej także w formie dokumentowej(art. 77² k.c.), to zupełnie nie sposób zrozumieć dlaczego to jednocześnie wyeliminowano z obrotu prawnego dotychczasową możliwość zawierania umów leasingowych w formie pisemnej (art. 78 § 1 zd. 1 k.c.).</p> <p>Tego rodzaju regulacja bowiem to klasyczny przykład przysłowiowego „wylewania dziecka z kąpielą”.</p> <p>Efektom takiej regulacji będzie bowiem likwidacja biur przedsiębiorców świadczących usługi leasingowe albowiem skoro i tak na miejscu nie będzie dopuszczalne zawarcie umowy leasingu w formie pisemnej(bo przecież nadanie nowego brzmienia art. 709² k.c. tę formę zawarcia umowy eliminuje z obrotu prawnego) to zbędne stanie się ich utrzymywanie.</p> <p>Takie zaś rozwiązanie z jednej strony prowadzić będzie do masowych zwolnień pracowników u przedsiębiorców świadczących usługi leasingowe, gdyż skoro nie będą obsługiwali klientów w biurach to po prostu okażą się zbędni, z drugiej zaś strony prowadzić będzie do znaczącego pogorszenia sytuacji prawnej osób pragnących zawrzeć</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Możliwość zawarcia umowy w formie dokumentowej nie uniemożliwia zawarcia jej także w formie pisemnej.</p>

		<p>umowę leasingową, w tym i konsumentów, którzy będą zawierali umowy leasingu różnorodnych rzeczy nie mogąc na miejscu się z nimi naocznie zapoznać, a to z tego powodu, że potencjalny przedmiot umowy leasingu nie będzie po prostu stał zlokalizowany w biurze przedsiębiorcy świadczącego usługi leasingu, a stąd już prosta droga do stania się ofiarą zwyczajnego oszustwa, nabywania przysłowiowego „kota w worku”, gdyż dany przedmiot np. samochód będzie pięknie prezentował się na zdjęciach, natomiast w rzeczywistości okaże się podrasowanym starym rzęchem, którego jakości nie można było sprawdzić na miejscu w biurze leasingodawcy lub na parkingu leasingodawcy przed zawarciem umowy leasingu.</p> <p>Co więcej może się okazać, że leasingobiorca w ogóle nie otrzyma przedmiotu umowy leasingu, a już w oparciu o postanowienia umowy leasingowej zawartej na odległość będzie musiał uprzednio zapłacić opłatę administracyjną i opłatę wstępną leasingodawcy, a także ubezpieczenie przedmiotu umowy leasingu do zakładu ubezpieczeniowego, a jednocześnie okaże się że leasingodawca po prostu zniknął ze sfery obrotu gospodarczego wraz ze środkami finansowymi leasingobiorców.</p> <p>Równie niepojęte są przyczyny pominięcia przez projektodawcę możliwości zawarcia umowy leasingu w formie elektronicznej (art. 78¹ § 1 k.c.), mimo iż z uzasadnienia projektu ustawy deregulacyjnej wyraźnie wynika, że projektodawca jest zwolennikiem zawierania umów leasingu na odległość, a temu właśnie służyłoby zawieranie umów w formie elektronicznej.</p> <p>Nie sposób także zgodzić się z przekonaniem wyrażonym w uzasadnieniu projektu ustawy deregulacyjnej jakoby forma dokumentowa miała pozytywnie wpłynąć na bezpieczeństwo stron obrotu oraz na usprawnienie i przyspieszenie zawierania umów leasingowych w większym jeszcze stopniu niż przy zawieraniu tychże umów przy pomocy podpisu elektronicznego weryfikowanego za pomocą kwalifikowanego certyfikatu, czyli w formie elektronicznej.</p> <p>Bezpieczeństwo bowiem obrotu prawnego przy zawieraniu jakichkolwiek umów zapewnia w o wiele większym stopniu zawieranie umów w formie pisemnej, gdy obie ich strony składają własnoręczne podpisy (art. 78 § 1 zd. 1 k.c.) lub też w formie elektronicznej, gdy obie strony podpisują umowy za pośrednictwem kwalifikowanego podpisu elektronicznego (art. 78¹ § 1 k.c.), niż w przypadku zawierania umów w formie dokumentowej (art. 77² k.c.), która to forma prawna umowy tak naprawdę nie daje nadmiernie dużej pewności co do tożsamości kontrahenta umownego, a już z</p>	
--	--	---	--

			<p>pewnością ta pewność nie jest tak duża jak w przypadku zawarcia umowy w formie pisemnej lub elektronicznej.</p> <p>Proponujemy zatem, aby w nowej regulacji art. 709² k.c. dopuścić możliwość zawarcia umowy leasingu w każdej z trzech powyżej wzmiankowanych, a przewidzianych w kodeksie cywilnym form prawnych, a zatem tak w formie dokumentowej, jak i w formie pisemnej oraz w formie elektronicznej (zmiana art. 3 pkt. 1 ustawy deregulacyjnej).</p> <p>Proponujemy także z uzasadnienia projektu ustawy deregulacyjnej zawartego w pkt. 1 uzasadnienia zmiany kodeksu cywilnego usunąć nieprawdziwe uzasadnienie wyrażone w zdaniu o brzmieniu „Zawieranie umów leasingu w formie dokumentowej, bez konieczności posiadania podpisu elektronicznego weryfikowanego za pomocą kwalifikowanego certyfikatu, pozwoli usprawnić i przyspieszyć zawieranie tego typu umów, a także (winno być „także”- <u>przyp. P.W.</u>) wpłynie pozytywnie na bezpieczeństwo stron obrotu.”.</p>	
25.	Art. 3 pkt 1-3 (zmiany w ustawie – Kodeks cywilny)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p>Projektowane przepisy dotyczące Leasingu - Opracował dr hab. Artur Nowacki, prof. UW, Katedra Prawa Handlowego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski</p> <p>1. Projektowane przepisy przewidują zmianę KC w zakresie regulacji leasingu. Obejmują one zastąpienie wymagania, dla zawarcia umowy leasingu, zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności formą dokumentową bez zastrzeżenia takiego rygору (art. 3 pkt 1 projektowanej ustawy), a ponadto przewidują dopuszczenie dla dokonywania pewnych innych czynności w związku z umową leasingu zachowania, obok formy “na piśmie”, także formy dokumentowej lub formy elektronicznej (art. 3 pkt 2 o 3 projektowanej ustawy).</p> <p>2. Liberalizację wymagania formy dla zawarcia umowy leasingu należy uznać za rozwiązanie trafne, jednak tylko przy zastrzeżeniu sankcji nieważności umowy leasingu w razie niezachowania formy dokumentowej. Nie ma uzasadnionego powodu, aby umożliwiać ważne zawarcie umowy leasingu bez zachowania chociażby formy dokumentowej. Zastrzeżenie sankcji nieważności umowy leasingu w razie niezachowania tej formy nie będzie przy tym stanowiło istotnej przeszkody przy zawieraniu umów leasingu. Ze względu na ich obszerność i skomplikowanie nie są to bowiem umowy, które mogłyby być w praktyce zawierane bez posłużenia się dokumentem zawierającym co najmniej oświadczenie woli jednej ze stron.</p>	Uwaga do wyjaśnienia w trakcie konferencji uzgodnieniowej.

			<p>Pozwolenie przez ustawodawcę stronom na zawarcie ważnej umowy leasingu bez zachowania formy dokumentowej mogłoby, całkowicie wbrew interesom tych stron, prowadzić następnie do niepotrzebnych sporów odnośnie do treści zawartej umowy, a także do sporów co do ewentualnego dokonania i treści uzupełnień lub zmian tej umowy (dla których stosownie do art. 77 § 1 KC forma dokumentowa również nie byłaby wówczas potrzebna pod rygorem nieważności). Sankcja nieważności, nie stanowiąc więc istotnego utrudnienia dla praktyki obrotu, zapewnia każdej ze stron większe bezpieczeństwo prawne, eliminując niepewność.</p> <p>Do tej pory z brakiem zastrzeżenia przez ustawodawcę sankcji nieważności w razie niezachowania wymaganej formy czynności prawnej mieliśmy do czynienia najczęściej tam, gdzie ustawodawca historycznie wymagał zastrzeżenia aż formy pisemnej. Wymaganie takie było często wprowadzane w okresie przed regulacją przez ustawodawcę formy dokumentowej. Z jednej strony ustawodawca wysyłał więc stronom jasny sygnał co do tego, jaką według niego formę powinny one zachować przy zawieraniu umowy (czyli formę pisemną). Z drugiej próbował on osłabić ten, rodzący praktyczne problemy, rygorizm formy brakiem wprowadzenia sankcji nieważności na wypadek niezachowania tej formy. Wobec projektowanego przejścia przy zawieraniu umowy leasingu z wymagania formy pisemnej na mniej uciążliwe wymaganie formy dokumentowej, tego rodzaju kompromis nie jest już potrzebny.</p> <p>3. Odnośnie natomiast do zmian przewidzianych w art. 3 pkt 2 do 3 projektowanej ustawy, należy je uznać za trafne, szczególnie w związku z liberalizacją wymagania formy odnośnie do samego zawarcia umowy leasingu, jednak tylko przy poprawnym sformułowaniu nowych przepisów. W prawie polskim obowiązuje bowiem zasada zastępowalności form prawnych słabszych formami silniejszymi. Dlatego nie ma potrzeby stwierdzania w projektowanych przepisach, że stosowne oświadczenie wymaga zachowania formy pisemnej, formy dokumentowej lub formy elektronicznej, a wystarczy stwierdzenie, że wymaga ono formy dokumentowej. W takiej sytuacji, i bez osobnego zastrzeżenia w projektowanych przepisach, zachowanie formy pisemnej lub elektronicznej z nadatkiem spełni to wymaganie.</p>	
26.	art. 3 ust. 2 (zmiany w ustawie – Kodeks cywilny)	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	<p>Konieczność uwzględnienia postanowień ustawy – Prawo upadłościowe oraz ustawy – Prawo restrukturyzacyjne, które przewidują specjalny reżim dla wypowiedzania umów oraz możliwości zgodnego z prawem regulowania należności, a w tym rat leasingowych.</p>	<p>Wyjaśnienie. Brak propozycji brzmienia przepisu albo kierunku zmian.</p>

27.	Art. 3 pkt 2 (zmiany w ustawie – Kodeks cywilny)	PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.	<p>Celowe jest wprowadzenie obowiązku wyznaczenia finansującemu odpowiedniego terminu do usunięcia zmian w rzeczy, na przykład minimum 14 dni, w szczególności zważywszy na sankcję. Stąd niniejszej jednostce redakcyjnej powinno zostać nadane brzmienie:</p> <p><i>„Art. 709¹¹. Jeżeli mimo upomnienia przez finansującego na piśmie, w formie dokumentowej lub elektronicznej, korzystający narusza obowiązki określone w art. 709⁷ § 1 lub w art. 709⁹ albo nie usunie zmian w rzeczy dokonanych z naruszeniem art. 709¹⁰, pomimo wyznaczenia terminu, nie krótszego niż 14 dni finansujący może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia”.</i></p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Już obecne przepisy nie przewidują ograniczenia czasowego w tym zakresie.</p>
28.	Art. 3 pkt 2 (zmiany w ustawie – Kodeks cywilny)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	<p>Celowym pozostaje wprowadzenie obowiązku wyznaczenia finansującemu odpowiedniego terminu do usunięcia zmian w rzeczy, na przykład minimum 14 dni, w szczególności zważywszy na sankcję. Stąd niniejszej jednostce redakcyjnej powinno zostać nadane brzmienie:</p> <p><i>„Art. 709¹¹. Jeżeli mimo upomnienia przez finansującego na piśmie, w formie dokumentowej lub elektronicznej, korzystający narusza obowiązki określone w art. 709⁷ § 1 lub w art. 709⁹ albo nie usunie zmian w rzeczy dokonanych z naruszeniem art. 709¹⁰, pomimo wyznaczenia terminu, niekrótszego niż 14 dni finansujący może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia”.</i></p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Już obecne przepisy nie przewidują ograniczenia czasowego w tym zakresie.</p>
29.	Art. 3 pkt 3 (zmiany w ustawie – Kodeks cywilny – dot. dotyczy: art. 709 ¹³ § 2)	Naczelna Rada Adwokacka	<p>1.W art. 709¹³ K.c. § 2 otrzymać ma następujące brzmienie:</p> <p><i>„§ 2. Jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć korzystającemu na piśmie, w formie dokumentowej lub elektronicznej, odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia. Postanowienia umowne mniej korzystne dla korzystającego są nieważne.”</i></p> <p>2.Zważywszy że bezskuteczny upływ dodatkowego terminu do zapłacenia zaległych rat z tytułu umowy leasingu wiąże się z daleko idącą konsekwencją w postaci możliwości wypowiedzenia owej umowy przez finansującego, ważne jest, aby termin ten nie był iluzoryczny. Zasadne byłoby zatem doprecyzowanie, iż nie może on być krótszy aniżeli 14 dni, tak aby nie pozostawiać żadnej ze stron ewentualnego pola do nadużyć bądź zarzewia niepotrzebnego sporu.</p> <p>3.Mając na uwadze powyższą uwagę, należałoby zaproponować</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Już obecne przepisy nie przewidują ograniczenia czasowego w tym zakresie.</p>

			<p>następujące brzmienie § 2 art. 709¹³ K.c. (prawa kolumna):</p> <table><tr><th>Brzmienie z Projektu</th><th>Brzmienie proponowane</th></tr><tr><td><p>§ 2. Jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć korzystającemu na piśmie, w formie dokumentowej lub elektronicznej, odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia. Postanowienia umowne mniej korzystne dla korzystającego są nieważne.</p></td><td><p>§ 2. Jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć korzystającemu na piśmie, w formie dokumentowej lub elektronicznej, odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości, nie krótszy niż 14 dni, z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia. Postanowienia umowne mniej korzystne dla korzystającego są nieważne.</p></td></tr></table>	Brzmienie z Projektu	Brzmienie proponowane	<p>§ 2. Jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć korzystającemu na piśmie, w formie dokumentowej lub elektronicznej, odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia. Postanowienia umowne mniej korzystne dla korzystającego są nieważne.</p>	<p>§ 2. Jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć korzystającemu na piśmie, w formie dokumentowej lub elektronicznej, odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości, nie krótszy niż 14 dni, z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia. Postanowienia umowne mniej korzystne dla korzystającego są nieważne.</p>	
Brzmienie z Projektu	Brzmienie proponowane							
<p>§ 2. Jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć korzystającemu na piśmie, w formie dokumentowej lub elektronicznej, odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia. Postanowienia umowne mniej korzystne dla korzystającego są nieważne.</p>	<p>§ 2. Jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć korzystającemu na piśmie, w formie dokumentowej lub elektronicznej, odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości, nie krótszy niż 14 dni, z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia. Postanowienia umowne mniej korzystne dla korzystającego są nieważne.</p>							
30.	Art. 3 pkt 4 (zmiany w ustawie – Kodeks cywilny)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p>Projektowane przepisy dotyczące Papierów Wartościowych – opracował dr hab. Artur Nowacki, prof. UW, Katedra Prawa Handlowego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski</p> <p>1. Projektowane przepisy przewidują zmianę Kodeksu cywilnego (KC) w zakresie regulacji papierów wartościowych (art. 3 pkt 4 projektowanej ustawy). W tym zakresie dokonują one implementacji ustawy modelowej UNCITRAL o elektronicznych zbywalnych dokumentach. Następuje to poprzez regulację w KC “papierów wartościowych na nośniku elektronicznym”.</p> <p>2. Mimo braku obowiązku implementacji ustawy modelowej, regulacja tej problematyki w KC jest pożądana, a Polska byłaby jednym z pierwszych krajów na świecie, który przyjąłby taką regulację (w tym drugim w Europie po Wielkiej Brytanii). Jednocześnie oznacza to, że regulacja ta może w praktyce wyprzedzać potrzeby obrotu. Jest tak szczególnie dlatego, że potrzeby te materializują się obecnie głównie w zakresie papierów wartościowych, często poddawanych skądinąd właśnie prawu angielskiemu.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p> <p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>				

		<p>3. Ze względu na ograniczone możliwości sięgnięcia w kontekście regulacji tej problematyki do doświadczeń państw systemu prawa kontynentalnego, nowa regulacja powinna zostać wprowadzona ze szczególną ostrożnością. Być może uzasadniałoby to wydzielenie tej zmiany do osobnego projektu ustawy. Mogłoby to być okazją do szerszej, bardziej pogłębionej dyskusji wokół tej prawdziwie rewolucyjnej zmiany, szczególnie, że projektowaną ustawę w tym akurat zakresie trzeba ocenić bardzo krytycznie.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>4. W świetle projektowanych przepisów implementacja ustawy modelowej do prawa polskiego w dużej mierze miałyby nastąpić poprzez wykorzystanie tłumaczenia przepisów tej ustawy na język polski. Jest to podejście nieoptymalne i dlatego należy w to miejsce zasugerować podejście zastosowane w Wielkiej Brytanii, a więc regulację własną, inspirowaną wprawdzie ustawą modelową UNCITRAL, ale dostosowaną pod względem terminologii i przede wszystkim potrzeb i sposobu funkcjonowania praktyki obrotu do lokalnych uwarunkowań. Projektowane przepisy pozostają przy tym mocno niespójne z tradycją KC, co obrazuje np. następujące zdanie: "Dokumentem na nośniku elektronicznym jest informacja sporządzona, przekazana, otrzymana i przechowywana [sic!] w sposób elektroniczny, obejmująca w zasadnych przypadkach również informacje dodatkowe, powiązane lub dołączone [sic!] [...]" (projektowany art. 921(15a) § 3).</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>5. Należy tutaj dodać, że projektowane przepisy opierają się na tłumaczeniu ustawy modelowej, które w wielu elementach trzeba określić jako istotnie wadliwe (przykładem jest kluczowy art. 10 ustawy modelowej, do czego przyjdzie jeszcze wrócić). Skutkuje to tym, że są one w wielu przypadkach niezrozumiałe, a co najmniej bardzo trudno zrozumiałe. Przez to będą one podatne na różne interpretacje, czasami zupełnie odległe od celu tych przepisów na gruncie ustawy modelowej. Co więcej, z obszernej regulacji ustawy modelowej skopiowano w ramach projektowanej ustawy jedynie niektóre przepisy, a wybór ten ma charakter arbitralny i jest w wielu miejscach nieuzasadniony. Pominęto bowiem część przepisów o podstawowym znaczeniu dla tej problematyki, jak np. dotyczący zmiany treści dokumentu w postaci elektronicznej art. 16 ustawy modelowej. Z kolei niektóre przepisy, akurat wybrane do implementacji, nie mają na gruncie prawa polskiego praktycznego znaczenia (np. art. 6 ustawy modelowej).</p>	<p>Wyjaśnienie Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

		<p>6. Projektowane przepisy wprowadzają nowe pojęcia: “dokument na nośniku elektronicznym” (projektowany art. 921(15a) § 3 KC) i “papier wartościowy na nośniku elektronicznym” (projektowany art. 921(15a) § 4 KC). Stanowi to niepotrzebne odejście od dotychczasowej konwencji językowej, gdzie KC, obok odwołań do “formy elektronicznej” (co nie jest tutaj relewantne), wspomina o “postaci elektronicznej” (np. o “oświadczeniu woli w postaci elektronicznej” czy, co będzie tutaj relewantne, o “dokumencie w postaci elektronicznej” (art. 81 § 2 KC)). Projektowane pojęcia należy więc konsekwentnie zastąpić odwołaniami właśnie do “dokumentu w postaci elektronicznej” (gdyby to pojęcie było w ogóle potrzebne) oraz przede wszystkim do “papieru wartościowego w postaci elektronicznej”. Jest przy tym skądinąd oczywiste, że papier wartościowy w postaci elektronicznej znajduje się na nośniku elektronicznym.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>7. Za wadliwe należy ocenić brzmienie projektowanego art. 921(15a) § 1 KC, jak również fakt, że otwiera on projektowaną regulację. Przepis ten, czytany z osobna, mógłby uzasadniać błędny wniosek, że w każdym przypadku dla powstania papieru wartościowego w postaci elektronicznej wystarczające będzie, aby zamiast złożenia podpisu na dokumencie stanowiącym lub mającym stanowić papier wartościowy, dokument ten został po prostu sporządzony na nośniku elektronicznym i opatrzony kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Tymczasem kluczowe w tym zakresie wymagania formułuje projektowany art. 921(15a) § 6 KC, znajdujący się dopiero w dalszej części regulacji. Projektowany art. 921(15a) § 1 KC reguluje natomiast kwestię relatywnie drugorzędną, a więc przypadek, gdy ma nastąpić złożenie podpisu na papierze wartościowym. Nie powinien on więc otwierać regulacji.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>8. Dlatego warto rozważyć, aby nową regulację rozpoczynał właśnie projektowany art. 921(15a) § 6 KC (przy uwzględnieniu wskazanych niżej zasadniczych zmian w projektowanej treści tego przepisu). Przepis ten powinien stwierdzać, kiedy papier wartościowy może mieć postać elektroniczną. Ujmując to inaczej, powinien on więc określać przesłanki dopuszczalności tego, aby papier wartościowy miał postać elektroniczną (stosując terminologię językową przyjętą w prawie polskim: powinien on określać przesłanki dopuszczalności tego, aby papier wartościowy “był wystawiany lub emitowany w postaci elektronicznej”, a nie, jak wadliwie stwierdza projekt, znowu niepotrzebnie odchodząc od konwencji językowej: “był sporządzany w formie dokumentu na nośniku elektronicznym”). Kompleksowe oraz dokonane w sposób niebudzący</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

		<p>wątpliwości określenie wszystkich przesłanek dopuszczalności wystawienia lub emisji papieru wartościowego w postaci elektronicznej w jednym przepisie i to przepisie otwierającym regulację papierów wartościowych w postaci elektronicznej, zwolniłoby ustawodawcę od osobnego przesądzania dopuszczalności wystawiania lub emisji papierów wartościowych w postaci elektronicznej czy innego przesądzania ekwiwalentności takiej postaci papieru wartościowego wobec papieru wartościowego w “tradycyjnym” dokumencie. Jest to więc sprawa zupełnie kluczowa. Ustawodawcy pozostawałaby więc wówczas (o czym dalej) regulacja w dalszych przepisach KC jedynie strony negatywnej, a więc wskazanie tych przypadków, gdy papier wartościowy, na zasadzie wyjątku, nie mógłby być wystawiany lub emitowany w postaci elektronicznej (czyli nie mógłby mieć postaci elektronicznej).</p>	
		<p>9. Jeżeli chodzi o przesłanki dopuszczalności wystawiania lub emitowania papieru wartościowego w postaci elektronicznej, ustawodawca powinien (jak wspomniano wyżej, w jednym przepisie otwierającym całą regulację tej problematyki w KC) przewidzieć następujące przesłanki.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>10. Po pierwsze, “powinna zostać użyta wiarygodna metoda pozwalająca na jednoznaczne odróżnienie tego dokumentu od innych dokumentów, w tym od kopii tego dokumentu”. Nie chodzi bowiem tutaj, jak stwierdza projektowany art. 921(15a) § 6 pkt 2 lit. a) KC, o “jednoznaczne oznaczenie dokumentu w celu jego identyfikacji jako papieru wartościowego na nośniku elektronicznym”. Takie brzmienie przepisu mogłoby błędnie sugerować, że wystarczy wskazanie w dokumencie w postaci elektronicznej, że jest to papier wartościowy w postaci elektronicznej (czyli wystarczy jego nazwanie jako papier wartościowy w postaci elektronicznej). Jest to przypadek wadliwego tłumaczenia ustawy modelowej, o czym była już mowa. Kwestia odróżnienia konkretnego dokumentu jako będącego, na zasadzie wyłączności, tym konkretnym papierem wartościowym jest absolutnie kluczowa, biorąc pod uwagę trafnie zidentyfikowane w projekcie ryzyko kopiowania dokumentu w postaci elektronicznej.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

		<p>11. Po drugie, “przy zastosowaniu wiarygodnej metody powinno zostać wykluczone dokonanie takiej zmiany tego dokumentu, której dokonanie lub zakres pozostawałyby niemożliwe do wykrycia przy zastosowaniu wiarygodnej metody. Skutki dokonanych zmian dokumentu podlegają ocenie według przepisów regulujących poszczególne typy papierów wartościowych.”.</p> <p>Chodzi więc o zapewnienie, przy zastosowaniu wiarygodnej metody, niemożności dokonania takich zmian papieru wartościowego w postaci elektronicznej, których dokonanie lub zakres pozostawałyby niemożliwe do wykrycia przy zastosowaniu wiarygodnej metody. Ujmując rzecz inaczej, chodzi o wykluczenie, przy zastosowaniu wiarygodnej metody, czegoś, co w przypadku papieru wartościowego w postaci “tradycyjnego” dokumentu byłoby niewykrywalnym przy zastosowaniu wiarygodnej metody przerobieniem tego dokumentu. Do tego i tylko tego sprowadza się kwestia integralności dokumentu stanowiącego papier wartościowy w postaci elektronicznej, o czym wspomina również ustawa modelowa.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>12. Nie wyklucza to natomiast (i zaproponowane w niniejszej opinii alternatywne brzmienie przepisu odpowiednio to uwzględnia) dodawania nowych danych do dokumentu będącego papierem wartościowym w postaci elektronicznej, jak również wykreślenia danych z takiego dokumentu, jeśli tylko fakt dokonania takich zmian i ich zakres (czyli których elementów dokumentu dotyczą) mógłby zostać wykryty przy zastosowaniu wiarygodnej metody. W przypadku wielu typów papierów wartościowych dodawanie do dokumentu nowych danych, jak i wykreślanie niektórych istniejących danych (w tym zmiana niektórych istniejących danych), będzie zjawiskiem normalnym w toku obrotu papierem wartościowym czy wykonywania wynikających z niego uprawnień. Integralność oznacza więc jedynie zapobieganie niewykrywalnym przerobieniom papieru wartościowego. Projektowane przepisy odnośnie do integralności dokumentu nie są przy tym obecnie wystarczająco jasne co do tego, pozostawiając większość swojego sensu poza brzmieniem tych przepisów.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

		<p>13. W świetle KC zmiany dokumentu będącego papierem wartościowym w postaci elektronicznej powinny móc nastąpić także w ten sposób, że niemożliwe będzie ustalenie wcześniejszej treści tego dokumentu (czyli treści tego dokumentu sprzed zmian) czy momentu dokonania zmian lub chociażby kolejności ich dokonywania, a nawet ich autorstwa (i zaproponowane w niniejszej opinii alternatywne brzmienie przepisu również odpowiednio to uwzględnia). Oczywiście nie wyklucza to, że w konkretnym przypadku, ze względu na zastosowaną metodę, dokonanie ustaleń w tym zakresie pozostanie możliwe (nie powinno to być przez przepisy KC wymagane, ale także nie powinno być zakazane). Istnienie możliwości ustalenia wcześniejszej treści dokumentu itd. nie powinno więc przesądzać na gruncie KC kwestii dopuszczalności wystawienia lub emisji papieru wartościowego w postaci elektronicznej. Ujmując tę rzecz precyzyjnie: ocena skutków dokonanych zmian (skoro tylko mogą one zostać wykryte, a także może zostać wykryte których elementów dokumentu dotyczą) pozostawiona jest przepisom regulującym poszczególne typy papierów wartościowych. Z przepisów tych może więc wynikać np. że zmiana niedatowana będzie bezskuteczna lub nieważna, czy że zmiana niepodpisana będzie bezskuteczna lub nieważna, czy że konieczne jest pod rygorem bezskuteczności lub nieważności utrwalenie w papierze wartościowym kolejności dokonywanych zmian, w każdym wypadku tak samo, jak by to było w razie analogicznych zmian papieru wartościowego w postaci "tradycyjnego" dokumentu. Tak jak w przypadku papieru wartościowego w postaci "tradycyjnego" dokumentu, również w przypadku papieru wartościowego w postaci elektronicznej możliwe powinno więc być wprowadzenie zmian, które będą nieważne lub nieskuteczne lub które pociągną za sobą nawet nieważność samego papieru wartościowego (utrata przez niego mocy prawnej). Jeżeli kontrolujący papier wartościowy w postaci elektronicznej będzie więc chciał np. zmienić w jego treści wysokość wynikającego z niego zobowiązania pieniężnego, wiarygodna metoda stosowana w związku z wydaniem lub emisją tego papieru w postaci elektronicznej wcale nie musi mu tego uniemożliwić, ale powinna pozwolić na ustalenie, że zmiana w tym zakresie miała miejsce. Nie musi ona natomiast koniecznie pozwalać na ustalenie, jaka była wcześniejsza treść dokumentu w tym zakresie, czy też tego, kiedy i przez kogo taka zmiana dokumentu została dokonana. Sama zmiana będzie natomiast podlegała ocenie na gruncie przepisów regulujących dany typ papieru wartościowego, tak jak podlegałyby im analogiczna zmiana treści papieru wartościowego w postaci "tradycyjnego"</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
--	--	---	--

			dokumentu dokonana długopisem czy flamastrem przez posiadacza tego papieru wartościowego.	
			14. Ponadto konieczne jest zastrzeżenie w projektowanym przepisie, że skutki dokonanych zmian podlegają ocenie na gruncie przepisów regulujących poszczególne typy papierów wartościowych. Projektowany przepis nie powinien więc w żadnym wypadku być odczytywany jako przesądzenie dopuszczalności dokonywania konkretnych zmian w treści papieru wartościowego, ani przesądzenie ważności i skuteczności takich zmian. Skutkiem zmian może więc w ostatecznym rachunku być na gruncie tych odrębnych przepisów nawet i nieważność papieru wartościowego w postaci elektronicznej (utrata przez niego mocy prawnej), tak jak utrata przez papier wartościowy mocy prawnej może być skutkiem analogicznych zmian dokonanych w papierze wartościowym w postaci “tradycyjnego” dokumentu.	Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.
			15. Z tej perspektywy jeszcze raz krytycznie trzeba się odnieść do projektowanych art. 921(15a) § 6 pkt 2 lit. c) oraz § 7 KC. Kwestia integralności dokumentu powinna zostać w nowych przepisach szczegółowo i w sposób jasny przedstawiona, aby uniknąć wątpliwości, tym bardziej, że, jak wskazano, z istoty papier wartościowy w postaci elektronicznej może podlegać częstym zmianom w swojej treści.	Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.
			16. Po trzecie, “jeżeli przepisy wymagają złożenia podpisu na dokumencie, to papier wartościowy w postaci elektronicznej powinien zostać opatrzony kwalifikowanym podpisem elektronicznym”. Przesłanka ta konsumuje wymaganie wskazane osobno w projektowanym art. 921(15a) § 1 KC. Jest jednak, jak się wydaje, jaśniej wyrażona niż projektowane obecnie brzmienie tego ostatniego przepisu. Skądinąd wzmianka w projektowanym art. 921(15a) § 1 KC o złożeniu podpisu “dla zachowania jakiegokolwiek formy” jest nadmiarowa, skoro wymaganie złożenia podpisu na papierze wartościowym może w prawie polskim stanowić tylko wymaganie formy pisemnej. Ustawodawca nie powinien wymagać w każdym przypadku podpisania	Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.

		<p>papieru wartościowego w postaci elektronicznej przez wystawcę lub emitenta, skoro wiarygodna metoda może pozwolić na ustalenie w inny sposób kto złożył dane oświadczenie.</p> <p>Ustawodawca nie powinien też formułować wymagania wskazania w jakim charakterze składany jest podpis na papierze wartościowym w postaci elektronicznej, skoro w razie braku stosownej wskazówki w treści podpisywanego dokumentu, stosowne wyjaśnienie może wynikać z przepisów regulujących dany typ papieru wartościowego.</p>	
		<p>17. Po czwarte, “powinna zostać użyta wiarygodna metoda pozwalająca na zapewnienie wyłącznej kontroli posiadacza nad tym papierem wartościowym oraz na przeniesienie przez niego takiej kontroli na nabywcę lub na obowiązane z tytułu tego papieru wartościowego”.</p> <p>Należy więc postawić wymaganie nie tylko zapewnienia, przy użyciu wiarygodnej metody, wyłącznej kontroli posiadacza nad tym papierem wartościowym (a więc również wyłącznej kontroli w stosunku do poprzedniego uprawnionego z danego papieru wartościowego), ale i możliwości przeniesienia przez niego takiej wyłącznej kontroli. Z mocy dalszych projektowanych przepisów powinno to być odpowiednikiem przeniesienia posiadania papieru wartościowego, jak również odpowiednikiem jego wydania. Przeniesienie wyłącznej kontroli nad papierem wartościowym może też być odpowiednikiem tego, co w przypadku papieru wartościowego w postaci “tradycyjnego” dokumentu jest zwrotem dokumentu przy spełnieniu świadczenia czy innym wykonaniu swojego obowiązku przez obowiązane z tytułu papieru wartościowego. Obowiązany z tytułu papieru wartościowego będzie najczęściej (ale nie w każdym przypadku) wystawca lub emitent tego papieru wartościowego (np. mógłby nim być ponadto akceptant weksla). Najczęściej będzie chodziło o dłużne papiery wartościowe, a więc obowiązany z papieru wartościowego będzie dłużnik. Nie będzie tak jednak zawsze.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>18. Po piąte, “powinna zostać użyta wiarygodna metoda pozwalająca na jednoznaczną identyfikację posiadacza papieru wartościowego co najmniej w momencie, na który posiadanie papieru wartościowego ma znaczenie dla realizacji uprawnień z tego papieru wartościowego, w tym jego zbycia, a także powinna być możliwa jednoznaczna identyfikacja posiadacza papieru wartościowego wymagana zgodnie z innymi odrębnymi przepisami”.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

		<p>19. Konieczne jest zapewnienie (przy użyciu wiarygodnej metody) jednoznacznej identyfikacji posiadacza papieru wartościowego nie tylko wobec obowiązanego z tytułu tego papieru wartościowego (w zakresie, w jakim jest to konieczne dla realizacji uprawnień z papieru wartościowego w postaci elektronicznej - patrz niżej), ale także zapewnienie identyfikacji posiadacza zgodnie z odrębnymi przepisami, szczególnie prawa publicznego. Te ostatnie mogą wymagać takiej identyfikacji np. ze względu na potrzeby związane z przeciwdziałaniem prania brudnych pieniędzy czy finansowania terroryzmu, czy ze względu na ochronę interesów fiskalnych państwa. Odrębne przepisy mogą także określać metodę mającą pozwalać na taką identyfikację, gdzie niewystarczająca będzie wówczas dowolna wiarygodna metoda identyfikacji.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>20. Dopuszczalne powinno pozostawiać wystawianie lub emitowanie papierów wartościowych w postaci elektronicznej na okaziciela, a więc takich, które nie pozwalają w każdym momencie na identyfikację posiadacza przez obowiązanego z papieru wartościowego. Obecnie projektowane brzmienie przepisów na to nie pozwala (projektowany art. 921(15a) § 8 KC). Identyfikacja powinna być zapewniona co najmniej na moment, na który posiadanie papieru wartościowego ma znaczenie dla realizacji uprawnień z tego papieru wartościowego, co nie oznacza koniecznie momentu realizacji tych uprawnień (np. dla realizacji konkretnego uprawnienia konieczne może być w świetle przepisów regulujących dany typ papierów wartościowych posiadanie papieru wartościowego na jakiś dzień wcześniejszy, tzw. record date).</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>21. Wymaganie możliwości identyfikacji posiadacza wykracza poza wymaganie zapewnienia wyłącznej kontroli posiadacza nad papierem wartościowym, ponieważ wyłączna kontrola posiadacza nie musi umożliwiać jego identyfikacji przez inną osobę ani nawet umożliwiać identyfikacji się posiadacza wobec innej osoby (ujawnienia się posiadacza wobec innej osoby jako takiego posiadacza).</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

		<p>22. Niejasne jest brzmienie projektowanego art. 921(15a) § 8 KC w zakresie wymagania możliwości identyfikacji posiadacza jako osoby kontrolującej. Osoba kontrolująca jest bowiem posiadaczem i wobec tego nie musi być jako taki dodatkowo identyfikowana, oraz odwrotnie: posiadacz jest zawsze osobą kontrolującą. Nie oznacza to koniecznie, że posiadacz będzie osobą uprawnioną z papieru wartościowego w postaci elektronicznej (tak samo jak w przypadku papieru wartościowego w postaci "tradycyjnego" dokumentu posiadacz papieru wartościowego nie zawsze jest osobą uprawnioną z tego papieru wartościowego). Projektowane brzmienie jest w tym zakresie niejasne.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>23. Zapewnienie wyłącznej kontroli posiadacza nad tym papierem wartościowym (przy użyciu wiarygodnej metody), jak również możliwość zidentyfikowania posiadacza (również przy użyciu wiarygodnej metody), nie powinna (jak według obecnego brzmienia projektowanych przepisów) być kwestią dopuszczalności posiadania papieru wartościowego w postaci elektronicznej, ale powinna być przesłanką dopuszczalności wystawienia lub emisji papieru wartościowego w takiej postaci. Nie powinno bowiem móc dojść do wystawienia lub emisji papieru wartościowego w postaci elektronicznej, jeżeli w ogóle nie jest możliwe spełnienie przesłanek koniecznych do jego posiadania (w odróżnieniu od niemożności spełnienia przesłanek posiadania papieru wartościowego przez konkretną osobę w konkretnych okolicznościach). Tak jest zresztą na gruncie ustawy modelowej, w której art. 10 ust. 1 lit. b) wymaga zastosowania wiarygodnej metody zapewnienia, że dokument może być przedmiotem kontroli (może podlegać kontroli) od momentu jego powstania aż do momentu, kiedy dokument przestaje wywoływać jakiegokolwiek skutki czy traci ważność. Wymaganie to zostało przetłumaczone w sposób całkowicie niezrozumiały w projektowanym § 6 ust. 2 lit. b) KC. Brzmienie tego ostatniego przepisu sugeruje, aby pod kontrolą pozostawały ważność i inne istotne cechy dokumentu. Mogłoby to być odczytywane jako odnoszące się do czegoś zupełnie innego: do weryfikacji ważności papieru wartościowego, w szczególności ustalenia jego zgodności z prawem. Jest to jeden z przykładów wadliwego tłumaczenia ustawy modelowej, wypaczającego jej sens.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

		<p>24. Stosowanie przepisów KC o papierach wartościowych w postaci elektronicznej powinno zostać wyłączone w każdym przypadku, gdy niedopuszczalne jest wystawienie lub emisja tego papieru wartościowego w postaci "tradycyjnego" dokumentu. Papier wartościowy w postaci elektronicznej ma bowiem być alternatywą w stosunku do papieru wartościowego w postaci "tradycyjnego" dokumentu. Projektowane wyłączenie (art. 921(15a) § 2 KC), obejmujące papiery wartościowe stanowiące instrumenty finansowe w rozumieniu przepisów odrębnych, jest w związku z tym z jednej strony za wąskie, a z drugiej za szerokie.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>25. I tak w wielu przypadkach projektowanych przepisów KC o papierach wartościowych w postaci elektronicznej nie będzie się stosowało już dlatego, że przedmiotowym papierem wartościowym nie będzie wcale jakiś dokument posiadany przez uprawnionego (obojętnie, dokument w postaci elektronicznej, czy dokument w postaci "tradycyjnej"), ale będzie określony zapis np. w jakimś rejestrze czy na jakimś rachunku (np. w rejestrze akcjonariuszy prostej spółki akcyjnej czy spółki akcyjnej). Chociażby ten rejestr czy ten rachunek był prowadzony w postaci elektronicznej, a więc i sam, będący wówczas papierem wartościowym, zapis w takim rejestrze czy na takim rachunku również miałby postać elektroniczną, nie będzie to nigdy papier wartościowy w rozumieniu projektowanych przepisów.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>26. Z drugiej strony trzeba jednak uwzględnić, że definicja papierów wartościowych w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi (art. 3 pkt 1 tej ustawy) jest bardzo szeroka. Obejmuje ona wszystkie zbywalne papiery wartościowe, wyemitowane na podstawie właściwych przepisów prawa polskiego lub obcego (w tym weksle i czek, które są objęte tą definicją chociaż z mocy art. 1 ust. 2 nie stosuje się do nich ustawy o obrocie instrumentami finansowymi), a także prawa pochodne. W tym kontekście konsekwentnie trzeba byłoby uznać, że projektowane przepisy, wobec tak szerokiego wyłączenia ich zastosowania w projektowanym art. 921(15a) § 2 KC, stosowałyby się wyłącznie do niezbywalnych papierów wartościowych. Jest to niewątpliwie niezamierzone przez projektodawcę, prowadząc do tego, że nowe przepisy byłyby w praktyce martwe.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

		<p>27. Dlatego należy w miejsce proponowanego brzmienia art. 921(15a) § 2 KC zaproponować, aby zamiast projektowanego rozwiązania, wyłączenie stosowania projektowanych przepisów objęło papiery wartościowe “niemogące mieć formy dokumentu” (sic! “niemogące mieć” a nie “niemające”). Pozycjonowałoby to papier wartościowy w postaci elektronicznej jako powoływaną już wcześniej alternatywę wobec papieru wartościowego w postaci “tradycyjnego” dokumentu posiadanego przez uprawnionego.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>28. W świetle wcześniejszych uwag, w tym proponowanych tutaj zmian do projektowanego art. 921(15a) § 6 KC, cały projektowany art. 921(15a) § 4 KC staje się zbędny. Kwestia zmian dokumentu będącego papierem wartościowym w postaci elektronicznej powinna być wyjaśniona w kontekście wymagania integralności tego dokumentu w kontekście dopuszczalności wystawiania lub emitowania papierów wartościowych w postaci elektronicznej. Konieczne jest więc uzyskanie w projekcie klarowności tych przepisów, co może zostać osiągnięte tylko przy wyjaśnieniu stawianych w związku z tym wymagań w jednym miejscu oraz w sposób kompleksowy.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>29. Za zbędny należy też uznać projektowany art. 921(15a) § 5 KC. Żaden przepis nie zakazuje zawierania dodatkowych postanowień w dokumencie będącym papierem wartościowym w postaci “tradycyjnego” dokumentu, co oczywiście rozciągnie się na jego ekwiwalent w postaci papieru wartościowego w postaci elektronicznej. Nie każdy przepis ustawy modelowej zasługuje więc na przeniesienie do prawa polskiego, skoro istotny jest także kontekst systemowy nowej regulacji.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>30. Należy zaproponować zastąpienie projektowanego art. 921(15a) § 8 KC w następujący sposób: “ilekroć w przepisach mowa jest o posiadaniu papieru wartościowego, w przypadku papieru wartościowego w postaci elektronicznej należy przez to rozumieć wyłączną kontrolę nad papierem wartościowym sprawowaną przy użyciu wiarygodnej metody, a przez posiadacza papieru wartościowego należy w przypadku papieru wartościowego w postaci elektronicznej rozumieć osobę sprawującą taką wyłączną kontrolę nad papierem wartościowym”. Obecne brzmienie projektowanego przepisu nie jest wystarczająco jasne.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

		<p>31. Tak samo należy zaproponować zastąpienie projektowanego art. 921(15a) § 9 KC w następujący sposób: “ilekroć w przepisach mowa jest o przeniesieniu posiadania papieru wartościowego lub o wydaniu papieru wartościowego, w przypadku papieru wartościowego w postaci elektronicznej należy przez to rozumieć przeniesienie przy pomocy wiarygodnej metody wyłącznej kontroli nad papierem wartościowym”.</p> <p>Konieczne jest więc nie tylko zrównanie przeniesienia wyłącznej kontroli nad papierem wartościowym z przeniesieniem posiadania tego papieru wartościowego, ale także z wydaniem papieru wartościowego, które jest jedną z postaci przeniesienia posiadania. Niektóre przepisy o papierach wartościowych wymagają bowiem konkretnie wydania a nie poprzestają na przeniesieniu posiadania papieru wartościowego w dowolny sposób. Tymczasem nie powinno być wątpliwości, że spełnienie takich wymagań będzie wówczas możliwe także w razie wystawienia lub emisji papieru wartościowego w postaci elektronicznej.</p>	<p>Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
		<p>32. Należy także zaproponować rozważenie dodania następującego przepisu jako osobnego paragrafu projektowanej regulacji art. 921(15a) KC: “Nabycie praw lub obowiązków z papieru wartościowego w postaci elektronicznej stanowi akceptację przez nabywcę stosowanej metody jako wiarygodnej, chyba że nie była i nie mogła ona być mu znana w momencie powstania jego uprawnienia lub obowiązku a rażąco odbiega ona od tego, co według stanu na moment wystawienia lub emisji papieru wartościowego jest wiarygodną metodą. Nie dotyczy to konsumenta. Oceny, co stanowi wiarygodną metodę, dokonuje się zawsze według stanu na moment wystawienia lub emisji papieru wartościowego.”. Brak takiego przesądzenia, przy wielokrotnym odsyłaniu w projektowanych przepisach do wiarygodnej metody (patrz niżej), spowoduje zapewne, że nowe przepisy pozostaną martwe. Zarówno wystawcy czy emitenci, jak i inne osoby, nie będą bowiem chcieli przyjmować na siebie ryzyka, że infrastruktura techniczna związana z funkcjonowaniem danego papieru wartościowego w postaci elektronicznej nie w pełni odpowiada wiarygodnej metodzie. Zaproponowane brzmienie może więc pozwolić z jednej strony na utrzymanie neutralności technologicznej nowej regulacji i tym samym jej otwartości na rozwój technologii, a z drugiej odpowiednio zaadresować ryzyko z tym związane dla uczestników obrotu.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

			33. Tak samo konieczne jest (i brakuje w obecnym projekcie) przesądzenie, że zmiany wiarygodnej metody już po wystawieniu lub emisji papieru wartościowego nie mają wpływu na ten papier wartościowy.	Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.
			34. Dodatkowo możliwe jest rozważenie dodania przez ustawodawcę, w ramach nowej regulacji, także przepisu pozwalającego, w określonym zakresie i na określonych zasadach, na jednostronną modernizację infrastruktury technicznej związanej z funkcjonowaniem już wcześniej (czyli przed taką modernizacją) wystawionych lub wyemitowanych papierów wartościowych w postaci elektronicznej. Chodzi o to, aby w ten sposób umożliwić uwzględnienie zmian, jakie nastąpiły w zakresie wiarygodnej metody już po wystawieniu lub emisji danego papieru wartościowego (czyli uwzględnić postęp technologiczny).	Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.
			35. Projektowane przepisy wielokrotnie odwołują się do powszechnie uznanej metody, zamiast do wiarygodnej metody (jak w ustawie modelowej oraz jak w proponowanych tutaj zmianach do projektowanej ustawy). Odwołanie do powszechnie uznanej metody w praktyce zamyka drogę do stosowania nowych technologii, skoro każda nowa technologia wymaga czasu zanim zostanie powszechnie uznana. W dużej mierze uznanie i to powszechne dotyczyć więc może co najwyżej technologii dojrzałej. Tymczasem można zaryzykować twierdzenie, że w świetle obecnego rozwoju prawa papierów wartościowych w postaci elektronicznej i obrotu takimi papierami, do powszechnego uznania jakiś metod może dojść dopiero w perspektywie wielu lat. Kluczowa i wystarczająca powinna więc być wiarygodność technologii (a nie jej wiek czy powszechna pozytywna rozpoznawalność). Te same problemy projektowane obecnie brzmienie przepisów rodzić będzie zresztą za każdym razem, kiedy w dziedzinie papierów wartościowych w postaci elektronicznej będą się pojawiały nowe technologie zastępujące dotychczasowe.	Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.
31.	Art. 3 pkt 4 (zmiany w ustawie – Kodeks cywilny)	Związek Banków Polskich	Art. 921 ^{15a} § 6 pkt 1 - Dodanie wyrazów „z wyłączeniem weksla niezupełnego w chwili wystawienia” lub „z wyłączeniem papierów wartościowych, które zgodnie z odrębnymi przepisami mogą być niezupełne w chwili wystawienia”. Papier wartościowy może być sporządzony w formie dokumentu na nośniku elektronicznym jeżeli: 1) dokument elektroniczny zawiera treść, która jest wymagana dla papieru wartościowego, z wyłączeniem weksla niezupełnego w chwili wystawienia.	Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.

			<p>Art. 921^{15a} § 6 pkt 1 – wyjaśnienia wymaga, co należy rozumieć przez użytą powszechnie uznaną metodę, która została użyta dla:</p> <p>jednoznacznego oznaczenia dokumentu na nośniku elektronicznym w celu jego identyfikacji jako papieru wartościowego na nośniku elektronicznym, zapewnienia pozostawania pod kontrolą ważności oraz innych istotnych cech dokumentu na nośniku elektronicznym poczynając od jego sporządzenia aż do ustania jego ważności, zachowania integralności dokumentu na nośniku elektronicznym.</p>	
			<p>Art. 921^{15a} § 7 - wyjaśnienia wymaga, w jaki sposób ma być dokonywana autoryzacja zmiany informacji zawartych w treści papieru wartościowego na nośniku elektronicznym.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
			<p>Art. 921^{15a} § 8 - Wyjaśnienia wymaga, w jaki sposób spełnić wymóg posiadania papieru wartościowego na nośniku elektronicznym, z zastosowaniem powszechnie uznanej metody, która:</p> <p>zapewnia wyłączną kontrolę posiadacza nad tym papierem wartościowym na nośniku elektronicznym i</p> <p>aby zidentyfikować posiadacza jako osobę kontrolującą.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
82.	art. 3 pkt 4 (zmiany w ustawie – Kodeks cywilny)	Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach	<p>dot. § 9</p> <p>Celowym wydaje się doprecyzowanie w przedmiotowej regulacji, w jaki sposób powinno nastąpić przeniesienie posiadania papieru wartościowego na nośniku elektronicznym oraz co stanowi potwierdzenie takiego przeniesienia, mając na względzie bezpieczeństwo obrotu papierami wartościowymi.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
83.	Art. 4 pkt 1 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.	<p>Proponujemy wykreślenie słowa „urzędnik sądowy”.</p> <p><i>„§4² Spotkanie informacyjne, o którym mowa w § 4 i 4¹, może prowadzić sędzia, referendarz sądowy, urzędnik sądowy, asystent sędziego lub stały mediator”.</i></p> <p>Uzasadnienie propozycji zmiany</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Obecnie art. 183⁸ § 4 KPC przyznaje już takie uprawnienie. Propozycja legislacyjna nie wprowadza w tym</p>

			<p>Zgodnie z art. 2 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury urzędnikiem może zostać osoba: 1) która ma pełną zdolność do czynności prawnych; 2) jest nieposzlakowanej opinii; 3) nie była karana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe; 4) przeciwko której nie jest prowadzone postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe; 5) posiadająca stan zdrowia pozwalający na zatrudnienie na określonym stanowisku; 6) która odbyła staż urzędniczy w sądzie lub w prokuraturze.</p> <p>W powyżej wskazanym przepisie brak jest informacji o warunkach związanych z wykształceniem prawniczym, które wymagane jest dla innych osób, które uprawnione mogą być do prowadzenia spotkania informacyjnego (sędzia, referendarz sądowy, asystent sędziego, stały mediator).</p> <p>Przyznanie uprawnień urzędnikom sądowym do prowadzenia spotkań informacyjnych bez dodatkowych wymagań merytorycznych może doprowadzić do podważania merytorycznej wagi spotkań informacyjnych.</p>	zakresie zmian.
84.	Art. 4 pkt 1 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	<p>Proponujemy wykreślenie słowa „urzędnik sądowy”.</p> <p><i>„§4² Spotkanie informacyjne, o którym mowa w § 4 i 4¹, może prowadzić sędzia, referendarz sądowy, urzędnik sądowy, asystent sędziego lub stały mediator”.</i></p> <p>Uzasadnienie propozycji zmiany</p> <p>Zgodnie z art. 2 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury urzędnikiem może zostać osoba: 1) która ma pełną zdolność do czynności prawnych; 2) jest nieposzlakowanej opinii; 3) nie była karana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe; 4) przeciwko której nie jest prowadzone postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe ;5) posiadająca stan zdrowia pozwalający na zatrudnienie na określonym stanowisku; 6) która odbyła staż urzędniczy w sądzie lub w prokuraturze.</p> <p>W powyżej wskazanym przepisie brak jest informacji o warunkach związanych z wykształceniem prawniczym które wymagane jest dla innych osób, które uprawnione mogą być do prowadzenia spotkania informacyjnego (sędzia, referendarz sądowy, asystent sędziego, stały mediator).</p> <p>Przyznanie uprawnień urzędnikom sądowym do prowadzenia spotkań informacyjnych bez dodatkowych wymagań merytorycznych może doprowadzić do podważania merytorycznej wagi spotkań informacyjnych.</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Obecnie art. 183⁸ § 4 KPC przyznaje już takie uprawnienie. Propozycja legislacyjna nie wprowadza w tym zakresie zmian.</p>

85.	Art. 4 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p>Zmiany w Kodeksie postępowania cywilnego - Opracował r.pr. dr hab. Marcin Dziurda, prof. UW, Katedra Postępowania Cywilnego, Uniwersytet Warszawski</p> <p>W art. 4 Projektu przewidziano zmiany w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego⁴. Dotyczą one przede wszystkim pozasądowych sposobów rozwiązywania sporów, w szczególności mediacji.</p>	Uwaga informacyjna.
-----	---	---------------------------------	---	----------------------------

⁴ Dz.U. z 2023 r. poz. 1550 ze zm., k.p.c.

			<p>W celu wyeliminowania powyższych wątpliwości w art. 187 k.p.c. ma zostać dodany § 3 – przewidujący, że: „Niespełnienia wymogu, o którym mowa w § 1 pkt 3, nie uznaje się za brak formalny pisma uniemożliwiający nadanie mu prawidłowego biegu”.</p> <p>Przepis ten powinien się odnosić raczej do braków formalnych pozwu (a nie „pisma”) – skoro został umiejscowiony w art. 187 k.p.c.</p> <p>Może budzić zastrzeżenia wyraźne regulowanie, że niespełnienia wyraźnie określonych wymagań formalnych nie uznaje się za brak formalny pisma. W ujęciu systemowym może to prowadzić do wniosku, że brak takiego zastrzeżenia w przypadku uregulowanych w innych przepisach wymagań pism procesowych <i>a contrario</i>⁵ uzasadnia stanowisko, że ich niespełnienie stoi na przeszkodzie nadaniu pismu biegu.</p> <p>Nasuwa się także pytanie, czy art. 187 k.p.c. to właściwe miejsce dla regulacji § 1 pkt 3, skoro niespełnienie wynikającego z tego przepisu wymagania podania informacji, czy strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, ma jednoznacznie nie stanowić przeszkody do nadania pozwowi biegu.</p> <p>Wątpliwości może też budzić dodawany w art. 187 k.p.c. nowy § 1¹, z którego ma wynikać, że „informacja, o której mowa w § 1 pkt 3, zawiera w szczególności wskazanie, kiedy i w jaki sposób strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu”.</p> <p>Proponowane uregulowanie art. 187 § 1¹ k.p.c. – wymagające doprecyzowywania, kiedy i w jaki sposób strony podjęły próbę polubownego rozwiązania sporu – nie jest w pełni spójne z art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c., w myśl którego w przypadku, gdy takich prób nie podjęto, wystarczy, że pozew zawiera „wyjaśnienie przyczyn ich niepodjęcia”.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>MRiT uważa za zasadne odwołanie się do braku pozwu (nie pisma). Redakcja przepisów zostanie uspojniona.</p>
--	--	--	--	---

⁵ Nawet biorąc pod uwagę to, że wykładnia *a contrario* (zwłaszcza systemowa) coraz częściej uznawana je za zawodną.

		<p>Dodanie art. 187 § 1¹ k.p.c. związane jest jednak z proponowanymi zmianami w przepisach dotyczących mediacji, a w szczególności art. 183⁸ k.p.c., w którym mają zostać dodane § 4¹ i § 4², przewidujące, że:</p> <p>„§ 4¹. Przewodniczący kieruje strony do mediacji albo wzywa strony do udziału w spotkaniu informacyjnym, o którym mowa w § 4, jeżeli w sprawach:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) gospodarczych, z wyjątkiem spraw, o których mowa w art. 458² § 1 pkt 11 i 12, 2) innych niż sprawy gospodarcze, w których stroną jest przedsiębiorca, 3) z zakresu prawa pracy, za wyjątkiem spraw o uznanie bezskuteczności wypowiedzenia stosunku pracy, o przywrócenie do pracy i przywrócenie poprzednich warunków pracy lub płacy oraz łącznie z nimi dochodzone roszczenia i o odszkodowanie w przypadku nieuzasadnionego lub naruszającego przepisy wypowiedzenia oraz rozwiązania stosunku pracy – pozew nie zawiera informacji albo wyjaśnień, o których mowa w art. 187 § 1 pkt 3. <p>§ 4². Spotkanie informacyjne, o którym mowa w § 4 i 4¹, może prowadzić sędzia, referendarz sądowy, urzędnik sądowy, asystent sędziego lub stały mediator.”.</p> <p>Przepisy te przewidują obligatoryjne kierowanie do mediacji w określonych kategoriach spraw, jeżeli pozew nie zawiera informacji albo wyjaśnień, o których mowa w art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c. (na temat próby pozasądowego rozwiązania sporu albo przyczyn jej niepodjęcia), przy czym – rzecz jasna – nie będzie obligatoryjne ani podjęcie rozmów ugodowych ani, tym bardziej, zawarcie ugody.</p> <p>Proponowanie art. 183⁸ § 4¹ i 4² k.p.c. wzorowane są na art. 593 § 2 p.z.p.⁶, przewidującym obligatoryjne kierowanie do mediacji w największych sprawach wynikających z umów o udzielenie zamówienia publicznego, jeżeli pozew albo odpowiedź na pozew zamawiającego zawiera informację, czy strony podjęły próbę mediacji lub innego polubownego⁷ rozwiązania sporu, a w przypadku gdy takich prób nie podjęto, wyjaśnienie przyczyn ich niepodjęcia. Projekt podobnym uregulowaniem chce objąć sprawy gospodarcze, inne sprawy, w których stroną jest przedsiębiorca oraz niektóre sprawy z zakresu prawa pracy.</p> <p>Za wprowadzeniem proponowanych regulacji przemawia to, że – jak</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Spotkania informacyjne są elementem systemu działającego przy sądach, mającego na celu zwiększanie wiedzy o pozasądowych metodach rozwiązywania sporów. Strony w pierwszej kolejności powinny znać zasady i zalety mediacji, by móc w pełni korzystać z tego rozwiązania.</p>
--	--	--	---

⁶ Ustawa z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1605 ze zm.)

⁷ Art. 493 § 2 k.p.c. – odmiennie niż art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c. – posługuje się pojęciem „polubownego”, a nie pozasądowego rozwiązania sporu.

			<p>wynika ze sprawozdań Sądu Polubownego przy Prokuraturii Generalnej⁸ – obligatoryjne kierowanie do mediacji spowodowało istotny wzrost liczby zawieranych ugód. Wynika to jednak z przyjętego rozwiązania, w myśl którego strony od razu są (obligatoryjnie) kierowane do mediacji.</p> <p>W tym kontekście nie przekonuje rozwiązanie zaproponowane w art. 183⁸ § 4² k.p.c., zgodnie z którym sąd będzie mógł kierować strony nie do mediacji, a na spotkanie informacyjne, które może prowadzić m.in. urzędnik sądowy lub asystent sędziego. Budzi wątpliwości zasadność obligatoryjnego kierowania na takie spotkania informacyjne (bez udziału sędziego), na których nie można zawrzeć ugody. Nie zwiększy to raczej liczby zawieranych ugód, a może spowodować przedłużenie postępowań określonych w art. 183⁸ § 4¹ k.p.c.</p>	
--	--	--	--	--

⁸ <https://www.gov.pl/web/sp-prokuratoria/statystyki-sad-polubowny-przy-prokuraturii-generalnej-rp--efektywna-platforma-rozwiazywania-sporow-z-udzialem-podmiotow-sektora-publicznego>; dostęp 22.4.2023 r.

			<p>Wątpliwości budzi także zawarty w powyższym przepisie katalog spraw, w których – w razie braku informacji albo wyjaśnień przewidzianych w art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c. – strony będą obligatoryjnie kierowane do mediacji albo na spotkanie informacyjne na jej temat.</p> <p>Zgodnie z art. 183⁹ § 4¹ k.p.c. ma to dotyczyć spraw „gospodarczych”, z wyjątkiem spraw, o których mowa w art. 458² § 1 pkt 11 i 12 k.p.c. Takie sformułowanie przepisu sugeruje, że obejmuje on nie tylko sprawy rozpoznawane w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych, ale także inne sprawy gospodarcze wymienione w art. 458 pkt 1-10 k.p.c. Tymczasem przepis ten obejmuje nie tylko sprawy rozpoznawane (w procesie) w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych⁹, ale także rozpoznawane w postępowaniu nieprocesowym sprawy o rozstrzygnięcie sporu między organami przedsiębiorstwa państwowego (pkt 8 i 9), a także sprawy z zakresu postępowania upadłościowego i restrukturyzacyjnego (pkt 10). Nie wydaje się, by te ostatnie sprawy szczególnie nadawały się do mediacji. Oceny zatem wymaga prawidłowość zakresu przedmiotowego projektowanego art. 187 § 4¹ pkt 1 k.p.c.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>MRiT skłania się do objęcia wyłączeniem spraw z art. 458² § 1 pkt 8-12 KPC.</p>
--	--	--	--	--

⁹ Na temat J. Gudowski w: Kodeks postępowania cywilnego. Koszty sądowe w sprawach cywilnych. Dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym. Przepisy przejściowe. Komentarz do zmian. Tom I i II, red. Z. Zembruski, Warszawa 2020, tezy 1-2 oraz 28-32 do art. 458(2).

			<p>Kontrowersje może budzić także stosowanie art. 183⁸ § 4¹ pkt 2 k.p.c. w postępowaniu z udziałem konsumentów, w którym – stosownie do art. 458¹⁴ § 1 k.p.c. – jedną stroną jest konsument, a drugim przedsiębiorca. Postępowania te mieszczą się zatem w hipotezie projektowanego art. 183⁸ § 4¹ pkt 2 k.p.c. (stroną jest przedsiębiorca). Przy proponowanym brzmieniu art. 183⁸ § 4¹ k.p.c. obligatoryjne kierowanie do mediacji może dotyczyć także konsumenta, o ile jest powodem w postępowaniu z udziałem konsumentów. Może to zostać uznane za utrudnianie konsumentom dochodzenia ich roszczeń.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Skierowanie do mediacji nie oznacza, że konsument musi poddać się mediacji. Może nie wyrazić na nią zgody, jeśli uzna, że sąd szybciej i sprawniej rozpozna jego sprawę.</p>
--	--	--	--	--

		<p>Odrębna zmiana dotyczy art. 183¹⁴ § 2¹ zd. 1 k.p.c. Przepis ten, wprowadzony 1 lipca 2023 r., stanowi, że jeżeli ugoda dotyczy roszczeń objętych różnymi postępowaniami sądowymi, strony wymieniają w ugodzie te postępowania oraz wskazują sąd, który podejmie czynności przewidziane w § 1 i 2, chyba że prowadziłoby to do naruszenia przepisów o właściwości rzeczowej, mogącego skutkować nieważnością postępowania, lub właściwości wyłącznej.</p> <p>W uzasadnieniu Projektu stwierdzono, że celem zmian ma być przesądzenia, iż „ugodą mogą być objęte także inne kwestie między stronami niż sprecyzowane już w pismach sądowych i objęte postępowaniami sądowymi”. Powołano się przy tym na wypowiedź M. Skibińskiej¹⁰.</p> <p>Zmiana ma polegać na rozszerzeniu hipotezy art. art. 183¹⁴ § 2¹ zd. 1 k.p.c. w sposób następujący (dodane fragmenty wytłuszczono):</p> <p>Jeżeli ugoda dotyczy roszczeń objętych różnymi postępowaniami sądowymi lub sprawami nieobjętymi postępowaniami sądowymi, strony wymieniają w ugodzie te postępowania i sprawy oraz wskazują sąd, który podejmie czynności przewidziane w § 1 i 2, chyba że prowadziłoby to do naruszenia przepisów o właściwości rzeczowej, mogącego skutkować nieważnością postępowania, lub właściwości wyłącznej.</p> <p>Zaproponowana redakcja przepisu może budzić wątpliwości. Nie jest jasne, w jakim znaczeniu użyto określenia „sprawa” (nieobjęta postępowaniami sądowymi). Z pewnością nie oznacza to sprawy w znaczeniu postępowania przed sądem. Tymczasem przepisy k.p.c. o mediacji (art. 183¹-183¹⁴ k.p.c.) pojęciem sprawy posługują się raczej w kontekście mediacji ze skierowania sądu (w toczącym się już postępowaniu). W odniesieniu do mediacji umownej używają określenia „dokładnie określone żądanie” (art. 183⁷ k.p.c.).</p> <p>Jak się wydaje, założeniem ustawodawcy było to, żeby w ramach mediacji ze skierowania sądu można było objąć ugodą także żądania nieobjęte (żadnym) postępowaniem sądowym. Nie uregulowano jednak wyraźnie, czy strony – w zakresie wykraczającym poza skierowanie sądu – muszą zawrzeć umowę o mediację. Treść przepisu może prowadzić do wniosku, że projektodawcy przyjęli założenie, iż w opisywanej sytuacji dochodzi do zawarcia umowy o mediację (w zakresie wykraczającym poza skierowanie sądu) w sposób konkludentny. Kwestia ta nie jest jednak oczywista.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>MRiT doprecyzuje przepisy tak, aby nie było wątpliwości, że mediacją i ugodą mogą być objęte także sprawy (spory), które nie są jeszcze sprawą sądową oraz że strony w tym względzie zawierają umowę o mediację.</p>
--	--	--	--

¹⁰ M. Skibińska, „Objęcie ugodą medacyjną roszczeń nieobjętych pozewem lub objętych różnymi postępowaniami cywilnymi – rozwiązane i nierozwiązane problemy w ustawie z 9.03.2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw”, Palestra 2023/8.

			<p>Zmiany w art. 187 k.p.c. wiążą się z wątpliwościami interpretacyjnymi dotyczącymi § 1 pkt 3 tego przepisu, który stanowi obecnie, że pozew powinien zawierać informację, czy strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, a w przypadku gdy takich prób nie podjęto, wyjaśnienie przyczyn ich niepodjęcia. Dotychczasowe brzmienie przepisu wywołuje wątpliwości, czy niepodanie informacji wymaganych w art. 187 §1 pkt 3 k.p.c. stanowi tego rodzaju brak formalny, którego nieuzupełnienie uzasadnia zwrot pozwu na podstawie art. 130 albo art. 130^{1a} k.p.c.¹¹</p>	<p>Uwaga informacyjna.</p>
--	--	--	---	-----------------------------------

¹¹ Uregulowanie art. 130^{1a} k.p.c. ma zastosowanie do strony zastępowanej przez zawodowego pełnomocnika.

			<p>Nie rozstrzygnięto przy tym innych wątpliwości przedstawionych przez M. Skibińską, a w szczególności tego, ile mediacji prowadzi sąd i jak powinno kształtować się wynagrodzenie mediatora w razie objęcia ugodą roszczeń objętych postępowaniem sądowym oraz innych roszczeń – postępowaniem sądowym nieobjętych¹².</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Uwaga dotycząca liczby mediacji prowadzonych przez sąd jest niezrozumiała, ponieważ to mediator prowadzi mediację. Wysokość wynagrodzenia mediatora jest natomiast uregulowana w rozporządzeniu i nie może być objęta niniejszym procesem legislacyjnym.</p>
--	--	--	--	--

¹² Ibidem, s. 187.

			Przy okazji dokonywanych zmian można byłoby ponadto rozstrzygnąć wątpliwość, czy z art. 981 § 1 k.p.c. wynika, że strony mogą umówić się na przyznanie mediatorowi wynagrodzenia wyższego niż maksymalna stawka wynikająca z rozporządzenia wydanego na podstawie art. 981 § 4 k.p.c.13	Wyjaśnienie. Nowa propozycja. MRiT uważa uwagę za zasadną, jednak wskazane jest uzyskanie stanowiska MS.
86.	Art. 4 ust. 1 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	Przepis powinien uwzględniać specyfikę funkcjonowania syndyka masy upadłości – wstępującego do postępowań, podobnie jak zarządcy w postępowaniu restrukturyzacyjnym.	Uwaga niezrozumiała.
87.	Art. 4 pkt 1 lit. b (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego - dot. art. 1838 § 41 k.p.c.)	prof. UAM dr hab. Joanna Mucha, kierownik Centrum Wsparcia Mediacji przy Wydziale Prawa i Administracji, Zakład Postępowania Cywilnego WPiA Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu oraz Jakub Świtluk, mediator i trener mediacji, Biuro Mediacji Gospodarczej MEDIATOR.WAW.PL	1) Spory z zakresu prawa pracy – brak potrzeby projektowanego wyjątku w art. 183 ⁸ § 4 ¹ pkt 3 k.p.c. <u>Proponowana zmiana:</u> Art. 183 ⁸ § 4 ¹ pkt 3 k.p.c Przewodniczący kieruje strony do mediacji albo wzywa strony do udziału w spotkaniu informacyjnym, o którym mowa w § 4, jeżeli w sprawach (...): 3) z zakresu prawa pracy, za wyjątkiem spraw o uznanie bezskuteczności wypowiedzenia stosunku pracy, o przywrócenie do pracy i przywrócenie poprzednich warunków pracy lub płacy oraz łącznie z nimi dochodzone roszczenia i o odszkodowanie w przypadku nieuzasadnionego lub naruszającego przepisy wypowiedzenia oraz rozwiązania stosunku pracy – pozew nie zawiera informacji albo wyjaśnień, o których mowa w art. 187 § 1 pkt 3. <u>Uzasadnienie:</u> Planowane wyłączenie wskazanych sporów z zakresu prawa pracy tj.	Wyjaśnienie. MRiT proponuje poddać tę propozycję pod dyskusję podczas konferencji uzgodnieniowej. Sprawy te same w sobie nadają się mediacji, niemniej wstępnie uznano, że strony – z uwagi na konflikt – na początkowym etapie postępowania nie będą zainteresowane ugodowym zakończeniem sporu. Nowa propozycja. Kwestia ta nie została ujęta w projekcie (zmiana w Kodeksie pracy), dlatego MRiT proponuje przeanalizować ją w ramach prac nad kolejnym projektem. Sprawy rodzinne i działowe pozostają co do zasady poza

¹³ Por. M. Dziurda, Kodeks postępowania cywilnego. Praktyczny komentarz do nowelizacji z 2023 roku, warszawa 2023, tezy 2-5 do art. 98(1); S. Cieślak, Opinia OBSiL KRRP w przedmiocie wykładni art. 98(1) § 1 k.p.c., a w szczególności co do możliwości ustalenia wynagrodzenia umownego mediatora w mediacji ze skierowania sądu, <https://obsil.kirp.pl/aktualnosci/opinia-obsil-krrp-przedmiocie-wykladni-art-981-%C2%A7-1-k-p-c-a-szczegolnosci-mozliwosci-ustalenia-wynagrodzenia-umownego-mediatora-mediacji-ze-skierowania-sadu/> dostęp 29.04.2024 r.

		<p>spraw o bezskuteczność wypowiedzenia, przywrócenie do pracy lub warunków oraz powiązane roszczenia nie jest ani potrzebne, ani zasadne, warto zauważyć, że nie uargumentowano go również w uzasadnieniu Projektu. W praktyce mediacyjnej natomiast jest to popularny i owocny rodzaj spraw. Nawet jeśli strony nie uzgodnią przywrócenia zatrudnienia, to forma i warunki jego zakończenia często bywają ugodowo modyfikowane, a negatywne konsekwencje po obu stronach – minimalizowane. Objęcie „standardową mediacją” takich sporów powinno także motywować do mediacji umownej bezpośrednio po problematycznym wypowiedzeniu.</p> <p>2) Potrzeba uregulowania wpływu wszczęcia mediacji na bieg terminów wynikających z przepisów kodeksu pracy (art. 264, 97 § 2¹, 112 § 2 k.p.)</p> <p><u>Proponowana zmiana:</u></p> <p>dodanie § 3. do art. 265 k.p. (ewentualnie do art 264 k.p.): Bieg terminów, o których mowa w art. 264 przerywa zawarcie umowy o mediację lub okoliczności określone w art. 183⁸ § 4¹ pkt 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego z (Dz.U. 2021 r. poz .1805 z późn. zm.).</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Powody wspomnianego, projektowanego w przepisie art. 183⁸ § 4¹ pkt 3 k.p.c wyłączenia w zakresie sporów pracowniczych nie zostały wyjaśnione w treści Uzasadnienia do projektu. Być może powodem tym była świadomość projektodawcy, że według obecnie obowiązującego stanu prawnego wszczęcie mediacji nie rodzi wpływu na bieg terminów przewidzianych w kodeksie pracy w odniesieniu do wyłączonych sytuacji. Chodzi o terminy wskazane w przepisach art. 264 k.p. (do wniesienia do sądu odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę; do zgłoszenia przed sądem żądania przywrócenia do pracy lub odszkodowania na skutek rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia lub wygaśnięcia umowy o pracę; do zgłoszenia żądania nawiązania umowy o pracę. opartych na prawie podmiotowym do zatrudnienia).</p> <p>Jednakże przedstawiony wyżej postulat rezygnacji z tego wyłączenia uzasadnia zwrócenie uwagi na potrzebę (a równocześnie nie wymagającą szczególnych wysiłków legislacyjnych możliwość) wprowadzenia zmian</p>	<p>właściwością MRiT, dlatego jako nowa propozycja wymagają uzyskania stanowiska MS.</p>
--	--	---	--

		<p>również w tej kwestii. Niniejsza uwaga ma zresztą szersze znaczenie, gdyż dotyczy nie tylko sytuacji w której ustawodawca zdecydowałby się na poddanie w przepisie art. 183⁸ § 4¹ pkt 3 k.p.c. mediacji prejurysdykcyjnej również wyłączone w aktualnej wersji projektu spory pracownicze, ale także przypadku, w którym same strony wykazałyby wolę załatwienia wskazanych spraw w drodze mediacji umownej (co przecież i w obowiązującym stanie prawnym nie jest wykluczone).</p> <p>Terminy o których mowa, pozostając terminami prawa materialnego, kwalifikowane są – z uwagi na przewidzianą przepisem art. 265 § 1 k.p. swoistą przywracalność terminów do wnoszenia odwołań w sprawach dotyczących ustania i nawiązania stosunku pracy oraz w sprawie o sprostowanie świadectwa pracy – jako podobne do terminów zawitych. W każdym zaś razie nie należy ich utożsamiać z terminami przedawnienia, stąd nie jest uprawnione stosowanie do ich biegu przepisów o przedawnieniu (zob. też J. Mucha, <i>Kilka uwag na tle koncepcji wprowadzenia mediacji obligatoryjnych w sprawach wynikających z indywidualnych stosunków pracy (na podstawie projektu ustawy z dnia 14 grudnia 2020 roku</i>, Dyskurs Prawniczy i Administracyjny 2021, nr 1, s. 56 - 57 i przytoczona tam literatura, w tym także uchwała siedmiu sędziów SN – zasada prawa z dnia 14 marca 1986 roku, III PZP 8/86, LEX nr 12944; Wyrok SA w Katowicach z dnia 20 maja 2009 roku, V ACa 156/09, Legalis nr 172938).</p> <p>W przypadku uwzględnienia zgłoszonego niniejszym postulatu usunięcia wyłączeń wskazanych w projektowanym przepisie ze względu na ich z jednej strony oczywistą zdatność mediacyjną i ugodową, z drugiej na społeczną doniosłość objęcia ich obowiązkową mediacją na prejurysdykcyjnym etapie uregulowanie poruszonej kwestii jest niezbędne z uwagi na to, że w przeciwnym razie nastąpiłoby naruszenie prawa strony do sądu w znaczeniu wypływającym z celów opisanych w dyrektywie numer 2008/52/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 roku. Zresztą podobny argument można podnieść także w przypadku mediacji umownej w tego rodzaju sprawach: próba polubowna mogłaby skutkować utratą przez pracownika drogi sądowej, skoro mediacja nie wpływa (inaczej niż postępowanie przed zakładową komisją pojednawczą) na bieg ww. terminów. Terminy te są zwyczajnie krótkie: skoro wszczęcie mediacji nie przerywa ani nie zawiesza ich biegu, strony po zakończeniu mediacji, która nie zakończyła się ugodą mogą nie zdążyć „zmieścić się” z powództwem przed ich upływem, tracąc w ten sposób możliwość skutecznego dochodzenia ochrony ich praw przed sądem.</p>	
--	--	--	--

			<p>Jak wiadomo, wśród celów nakazanych do zrealizowania przez państwa członkowskie w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 roku w sprawie niektórych aspektów mediacji w sprawach cywilnych i handlowych zawarto uregulowanie kwestii wpływu wszczęcia mediacji na bieg terminów przedawnienia roszczeń w kontekście umożliwienia stronom dochodzenia ich w postępowaniach sądowych na wypadek, gdyby mediacja nie doprowadziła do zawarcia ugody. Stosowna regulacja, ulokowana w zdaniu pierwszym punktu 24 preambuły, zgodnie z którym państwa członkowskie powinny dopilnować, aby przepisy dotyczące okresów przedawnienia nie uniemożliwiały stronom wystąpienia na drogę sądową lub przeprowadzenia postępowania arbitrażowego, gdyby mediacja nie powiodła się, traktuje kwestię owego wpływu jako element zachęcający do skorzystania z tej alternatywnej metody. Powyższe postanowienie zostało uszczegółowione w przepisie art. 8 ust. 1 dyrektywy, zgodnie z którym państwa członkowskie mają dopilnować, aby wygaśnięcie okresów przedawnienia w trakcie postępowania mediacyjnego nie odebrało stronom, które próbują rozwiązać spór w drodze mediacji, możliwości wszczęcia w późniejszym czasie postępowania sądowego lub arbitrażowego dotyczącego tego sporu. Znaczenie powołanego unormowania sprowadza się zatem do spowodowania sytuacji, w której wszczęcie mediacji przerwie albo zawiesi bieg terminów przedawnienia odnośnie do świadczeń nią objętych, co z kolei sprawi, że prowadzenie mediacji i wiążący się z tym czas nie doprowadzi do ich upływu. W konsekwencji po bezskutecznej mediacji strona nadal będzie miała możliwość skutecznego dochodzenia ich przed sądem (zob. J. Mucha, <i>Kilka uwag na tle koncepcji wprowadzenia mediacji obligatoryjnych w sprawach wynikających z indywidualnych stosunków pracy</i> (na podstawie projektu ustawy z dnia 14 grudnia 2020 roku, <i>Dyskurs Prawniczy i Administracyjny</i> 2021, nr 1, s. 54 i przytoczona tam literatura). Jakkolwiek dyrektywa nie odnosi się wprost do tego rodzaju instytucji dawności, jak wskazane w art. 264 k.p., stanowiąc wyłącznie o przedawnieniu, to wykładnia celowościowa winna prowadzić do wniosku o rozciągnięciu jej uregulowań na terminy takie, jak w powołanych przepisach kodeksu pracy. Celem wprowadzonych przez prawodawcę europejskiego wytycznych jest bowiem zagwarantowanie prawa do sądu poprzez zapewnienie, że wszczęcie i przeprowadzenie mediacji nie uniemożliwi stronom wystąpienia na drogę sądową. Skoro wskazane terminy odnoszą się właśnie do dochodzenia roszczeń przed sądem, oczywistym jest, że zgodnie z intencją prawodawcy europejskiego</p>	
--	--	--	---	--

			<p><i>wszczęcie mediacji, podobnie jak w przypadku terminów przedawnienia, nie może doprowadzić do ich wygaśnięcia, gdyż to z kolei spowoduje nieskuteczność wytoczonego w razie niepowodzenia mediacji powództwa (zob. J. Mucha, Kilka uwag na tle koncepcji wprowadzenia mediacji obligatoryjnych w sprawach wynikających z indywidualnych stosunków pracy (na podstawie projektu ustawy z dnia 14 grudnia 2020 roku, Dyskurs Prawniczy i Administracyjny 2021, nr 1, s. 57 i przytoczona tam literatura).</i></p> <p>Na marginesie wypada zaznaczyć, że ten sam problem dotyczy również art. 97 § 21 k.p. (do wystąpienia przez pracownika do sądu z żądaniem sprostowania świadectwa pracy w razie nieuwzględnienia przez pracodawcę wniosku o jego sprostowanie) oraz art. 112 § 2 k.p. (do wystąpienia do sądu pracy o uchylenie zastosowanej wobec pracownika kary porządkowej).</p> <p>3) Propozycja rozszerzenia przyjętego w treści art. 183⁸ § 4¹ k.p.c. na sprawy rodzinne i działowe</p> <p>Jakkolwiek zakres proponowanej zmiany nie należy do obszaru działalności Projektodawcy - Ministerstwa Rozwoju i Technologii, niemniej ze względu na jej pozytywną ocenę warto byłoby rozważyć rozszerzenie rozwiązania na sprawy rodzinne i działowe. Sprawy te nadają się wzorcowo do załatwiania ich w drodze mediacji, także ze względu na skutki społeczne takiego rozwiązania, a objęcie ich „standardową mediacją” powinno wpłynąć na zwiększone korzystanie przez strony z mediacji na podstawie umowy.</p> <p>Warto podkreślić, że formy obligatoryjnej mediacji w tych sprawach przewidywano już w pracach Ministerstwa Sprawiedliwości. Ze względu na postulat stabilności prawa warto byłoby uwzględnić je w jednej zmianie k.p.c.</p>	
88.	art. 4 pkt 1 lit. b (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego – dot. art. 183 ⁸ § 4 ¹ k.p.c. proponowana w projekcie treść przepisu a zasada	prof. UAM dr hab. Joanna Mucha, kierownik Centrum Wsparcia Mediacji przy Wydziale Prawa i Administracji, Zakład Postępowania Cywilnego WPiA Uniwersytet im. Adama	<p>Uwagi popierające istotę Projektu, na kanwie zaobserwowanej już jego krytyki medialnej (oraz ubiegłorocznych analogicznych planów Projektu UD497).</p> <p>a) Wobec krytyki proponowanych w projekcie rozwiązań opartej na zarzucie naruszenia poprzez objęte projektem propozycje (zwłaszcza zaś przepis art. 183⁸ § 41 k.p.c. jako rzekomo wprowadzający tzw. mediację obligatoryjną) zasady dobrowolności mediacji i prawa stron do sądu, z całą mocą należy podkreślić, że proponowane rozwiązanie w żaden sposób</p>	Uwaga informacyjna.

	dobrowolności mediacji i prawo do sądu)	Mickiewicza w Poznaniu oraz Jakub Świtluk, mediator i trener mediacji, Biuro Mediacji Gospodarczej MEDIATOR.WAW.PL	<p>wartości tych nie narusza. Pojawiające się niekiedy głosy w piśmiennictwie czy argumenty praktyków są raczej rezultatem niedostatecznego poznania tego zagadnienia.</p> <p>Przedłożony projekt nie nakłada bowiem na strony przymusu do zawarcia ugody, nadal zapewnia im prawo do niewyrażenia zgody na rozpoczęcie mediacji, a po rozpoczęciu – do rezygnacji z niej w każdym czasie, nie uniemożliwia następczego skierowania sprawy do postępowania sądowego albo do jego kontynuacji w przypadku mediacji sądowej w razie nie zawarcia ugody przed mediatorem.</p> <p>Projekt (również z zaproponowanymi tu zmianami) faktycznie nie nakłada na Strony żadnego nowego obowiązku (poza nieznacznym doprecyzowaniem treści pozwu). Tak jak dotychczas postanowienie sądu o skierowanie do mediacji dalej stanowić będzie jedynie „propozycję”, z której strony mogą dowolnie skorzystać lub nie.</p> <p>O pewnym obowiązku można mówić ewentualnie w przypadku sędziów. Jest to jednak logiczne i wskazane, skoro obecnie niektóre wydziały kierują do mediacji nawet kilkadziesiąt procent wpływów, a inne – wcale oraz skoro skuteczność mediacji została bezdyskusyjnie udowodniona i nie maleje ze wzrostem kierowania (jak dowodzą coroczne opracowania Informatora Statystycznego Wymiaru Sprawiedliwości). Stosowanie mediacji, jako jednoznacznie służące sądownictwu i społeczeństwu, nie może być lokalną specyfiką, musi być systemowe. Zważywszy zaś, że i obecnie obowiązkiem przewodniczącego jest dokonywać oceny „mediacyjności” wszystkich spraw (art. 1838 § 5), jest to niezbyt poważny ciężar, a można nawet uproszczenie owej obecnie obowiązującej oceny.</p> <p>b) Pewne Wątpliwości może wywoływać co najwyżej kwestia ponoszenia kosztów wiążących się z mediacją przeprowadzoną przed wytoczeniem powództwa, co czego projektowana regulacja pośrednio nakłania. Jednak zważywszy, że obciążające strony inwestycja w mediację może przynieść im konkretny zysk w postaci ugody (i uniknięcia procesu), zaś nawet w jej braku – może się częściowo zwrócić (przez zmniejszenie tzw. wpisu oraz zaliczenie do kosztów procesu), nie wydaje się to istotnym kontrargumentem. Wreszcie w sprawach, gdzie ze względu na koszty mediacja zostałaby uznana za nieopłacalną, można przecież w pozwie uzasadnić tym jej niepodjęcie.</p> <p>c) Trzeba zaznaczyć, że nawet w kwestii dopuszczalności mediacji, do której dochodzi na zasadach dużo bardziej kategorycznych, niż w projekcie (tzw. mediacji obligatoryjnej) wypowiadano się pozytywnie w literaturze</p>	
--	---	--	--	--

		<p>(również polskiej), a jest ona wprost dopuszczona także w aktach europejskich, zarówno w ramach Rady Europy jak Unii Europejskiej. Punkt 17 Memorandum wyjaśniającego do Rekomendacji nr R (98) 1 Komitetu Ministrów Rady Europy dla państw członkowskich na temat mediacji rodzinnej, wyraźnie wskazuje, że z zasadą dobrowolności nie jest sprzeczne wprowadzanie obowiązkowego spotkania stron z mediatorem w celu ustalenia potrzeby i korzyści płynących z mediacji.</p> <p>Jeszcze wyraźniej akceptuje taką mediację unijna Dyrektywa PE i R 2008/52/WE z dnia 25 maja 2008 roku w sprawie niektórych aspektów mediacji w sprawach cywilnych i handlowych. Już w punkcie 14 Preambuły zawarte jest stanowisko, powtórzone następnie w art. 5 ust. 2, w myśl którego dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla ustawodawstwa krajowego, które nakłada obowiązek mediacji lub uzależnia ją od zachęt lub sankcji, pod warunkiem że ustawodawstwo to nie utrudnia stronom realizacji ich prawa dostępu do wymiaru sprawiedliwości. Powyższe założenie doznaje wzmocnienia w zaprezentowanej w art. 3 a) definicji mediacji, dopuszczającej nakazanie przeprowadzenia jej przez prawo państwa członkowskiego, co pozostaje w związku z treścią punktu 12 Preambuły, zawierającego taką samą możliwość („Postępowanie takie może zostać zainicjowane przez strony albo może je zaproponować lub zarządzić sąd lub nakazać prawo państwa członkowskiego”).</p> <p>Dopuszczalność obowiązkowych postępowań prejurysdykcyjnych zmierzających do polubownego zakończenia sporu, w tym obowiązkową mediację poparł także Trybunał Europejski Unii Europejskiej (zob. zwłaszcza wyroki w sprawie Allasini i w sprawie Menini).</p> <p>W konsekwencji wiele państw europejskich wdrożyło i wdraża mediację obowiązkową w różnych formach: obowiązkowe dla stron rozpoczęcie mediacji mieści się w standardach europejskich (i stosowane jest, w odniesieniu do określonych kategorii spraw, od kilkunastu lat we Włoszech i kilku w Grecji, a także od niedawna w Bułgarii czy na Litwie,).</p> <p>Analizowany projekt nakłada jedynie ograniczoną obowiązkowość (czy raczej standardowość) kierowania na sądy, wciąż z prawem stron do odmowy udziału, zatem formę nieporównanie łagodniejszą, a przy tym rodzajowo zbliżoną do już funkcjonujących przepisów art. 2021 k.p.c. (obowiązek kierowania do mediacji na zarzut pozwanego umowy o mediację), art. 593 ust. 2. p.z.p. (obowiązek kierowania w określonych sporach na tle zamówień publicznych) czy nawet art. 1838 § 4 i § 6 k.p.c. (wezwanie na spotkania informacyjne na temat mediacji itp. z sankcją kosztową) oraz art. 103 § 2 k.p.c. (sankcja kosztowa za oczywiście</p>	
--	--	---	--

		<p>niezasadną odmowę mediacji). Generalnie przyjmuje się, że jeśli strona może decydować o nieprzystąpieniu lub odstąpieniu od mediacji po początkowym etapie, zasada jej dobrowolności jest wciąż zachowana, stąd zachowane jest także jej prawo do sądu.</p> <p>(szerzej o rozumieniu mediacji obligatoryjnej w kontekście zasady dobrowolności – zob. J. Mucha, Kilka uwag na tle koncepcji wprowadzenia mediacji obligatoryjnych w sprawach wynikających z indywidualnych stosunków pracy na podstawie projektu ustawy z dnia 14 grudnia 2020 roku, Dyskurs Prawniczy i Administracyjny 2021, nr 1, s. 46 – 49 i 51 – 53 oraz przytoczona tam literatura; K. Antolak – Szymanski, Zasada dobrowolności a dopuszczalność mediacji obligatoryjnych – analiza de lege lata i de lege ferenda, [w:] Antolak-Szymanski K. (red.), Mediacje obligatoryjne, Warszawa 2017).</p> <p>d) Jedynym czynnikiem warunkującym dopuszczenie mediacji obligatoryjnej we wskazanym rozumieniu jest brak negatywnego oddziaływania na realizację prawa stron do dostępu do wymiaru sprawiedliwości, co widoczne jest na tle Dyrektywy i rozwinięte w przytoczonych wyrokach Trybunały Sprawiedliwości UE, gdzie sformułowano następujące warunki determinujące dopuszczalność mediacji obligatoryjnych w aspekcie zachowania prawa strony do sądu: rezultat mediacji nie jest wiążący (w tym znaczeniu, że strony nie mają obowiązku zawrzeć wiążącego je porozumienia – nie mogą być do tego przymuszone), mediacja nie powoduje nadmiernych opóźnień, okresy przedawnienia są odpowiednio przedłużone, mediacje nie wiążą się ze znacznym kosztem lub z dodatkowym kosztem dla stron (zob. szerzej J. Mucha, Kilka uwag na tle koncepcji wprowadzenia mediacji obligatoryjnych w sprawach wynikających z indywidualnych stosunków pracy na podstawie projektu ustawy z dnia 14 grudnia 2020 roku, Dyskurs Prawniczy i Administracyjny 2021, nr 1, s. 51 – 53 oraz przytoczona tam literatura; K. Antolak – Szymanski, Zasada dobrowolności a dopuszczalność mediacji obligatoryjnych – analiza de lege lata i de lege ferenda, [w:] Antolak-Szymanski K. (red.), Mediacje obligatoryjne, Warszawa 2017; J. Mucha, Fakty i mity na temat mediacji obligatoryjnej – wystąpienie na konferencji „Przestrzeń dla mediacji w Polsce”, Ministerstwo Sprawiedliwości, 17.11.2022, https://www.youtube.com/watch?v=VlvhuR9gi4g).</p> <p>Zaprezentowane w projekcie nie godzi w wymienione warunki.</p>	
--	--	---	--

		<p>e) Standardowe kierowanie przez sąd do mediacji czy też wymaganie standardowego przeprowadzenia mediacji (lub innego sposobu rozwiązania sporu w rozumieniu przyjętym w pkt 2 niniejszych uwag) przed wytoczeniem powództwa spełni w społeczeństwie rolę edukacyjną co do korzystania z mediacji znacznie lepiej aniżeli propagowanie mediacji za pomocą innych działań, co znacznie podnosi walor projektowanego w art. 1838 § 41 k.p.c. rozwiązania i czyni je zasadniczo istotnym nie tylko z punktu widzenia usprawnienia wymiaru sprawiedliwości, lecz także w kontekście społecznych skutków projektu.</p> <p>Ten walor kierowanie do mediacji zachowa nawet w przypadkach, gdy strony nie wyrażą zgody na udział. Taka sytuacja wskazywana była w mediach jako słabość planowanej regulacji – niesłusznie. Odmowa udziału w pewnej części kierowanych spraw to realizacja zasady dobrowolności mediacji i codzienność jej praktyki. Statystyka nie wskazuje większej częstotliwości odmów przy wzroście kierowania, więc efektywnie liczba mediacji i ugód wzrośnie. W każdym razie standard stosowania mediacji przez sądy będzie przyzwyczajał do niej, jako do naturalnego elementu pracy ze sporem, prawników, przedsiębiorców i całe społeczeństwo, rozpoczynając przy tym od podmiotów profesjonalnych, od których ogólnie należy wymagać więcej. Dodatkowo zaś tworzyć się będzie niejako logiczna podstawa, aby za pewien czas rozważyć ewentualnie obligatoryjność mediacji na modłę włoską i innych wspomnianych krajów.</p> <p>f) Na koniec, poza projektem, ale na rzecz jego celowości, warto może odnieść się do dwóch tematów. Po pierwsze: spotyka się twierdzenia, jakoby przedsiębiorcy decydowali się na proces tylko w ostateczności, spróbowawszy wcześniej drogi polubownej, stąd mediacja w ramach procesu miałaby już im nie być przydatna, Abstrahując od badań psychologii konfliktów, od różnic między przedsiębiorcami i od osobistych doświadczeń mediatorów: również twarde dane statystyczne zadają tym opiniom kłam. Kierowana przez sądy mediacja, także gospodarcza i pracownicza, efektywnie działa. Po drugie: podaje się przykłady, gdzie mediacja nie będzie miała praktycznego zastosowania, np. w przypadku dużej liczby pozwów o stosunkowo małe kwoty, gdzie koszt zaangażowania w mediację będzie porównywalny z wartością sporu. Nie odnosząc się do tej czy innej kategorii, powtórzmy: po to jest (i pozostanie) w przepisach możliwość wskazania próby polubownej lub też wyjaśnienia przyczyn jej niepodjęcia, aby powód mógł te czy inne przypadki sądowi wyjaśnić i przekonać, że danej sprawy kierować do mediacji nie należy –</p>	
--	--	--	--

			<p>skoro przeciwnicy znajdują kontrargumenty generalnie, tym łatwiej wykażą je w konkretnym przypadku.</p> <p>Reasumując: Projekt zasługuje na pełne poparcie i rozwinięcie, jako potrzebny i logiczny krok dla odciążenia sądów, lepszego środowiska gospodarczego i budowy kultury dialogu.</p>	
89.	Art. 4 pkt 3 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.	<p>Celem usunięcia pozorności podejmowania prób mediacyjnych lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, celowe jest dodanie wymogu wskazania propozycji, jakie strony przedstawiły w ramach w/w form rozwiązywania sporów.</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Ujawnienie propozycji i stanowisk stron w toku przedsądowych prób rozwiązania sporu może naruszać zasadę tajemnicy mediacji albo innej polubownej metody rozwiązania sporu. Ponadto, MRiT uważa, że byłoby to niespójne z art. 183⁴ KPC: „§ 1. Postępowanie mediacyjne nie jest jawne. § 2. Mediator, strony i inne osoby biorące udział w postępowaniu mediacyjnym są obowiązane zachować w tajemnicy fakty, o których dowiedziały się w związku z prowadzeniem mediacji. Strony mogą zwolnić mediatora i inne osoby biorące udział w postępowaniu mediacyjnym z tego obowiązku. § 3. Bezskuteczne jest powoływanie się w toku postępowania przed sądem lub sądem polubownym na propozycje ugodowe, propozycje wzajemnych ustępstw lub inne oświadczenia składane w postępowaniu mediacyjnym.”.</p>
90.	Art. 4 pkt 3 lit. a (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania	prof. UAM dr hab. Joanna Mucha, kierownik Centrum Wsparcia Mediacji przy	<p>Informacja o próbach polubownych w treści pozwu.</p> <p><u>Proponowana zmiana - doprecyzowanie:</u></p>	<p>Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>MRiT uzupełni przepis o odwołanie się do art. 3 ustawy z dnia 23</p>

	<p>cywilnego – dot. art. 187 § 1¹ k.p.c.)</p>	<p>Wydziale Prawa i Administracji , Zakład Postępowania Cywilnego WPiA Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu oraz Jakub Świtluk, mediator i trener mediacji, Biuro Mediacji Gospodarczej MEDIATOR.WAW.PL</p>	<p>Art. 187 § 1¹. Informacja, o której mowa w § 1 pkt 3, zawiera w szczególności wskazanie, kiedy i w jaki sposób strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, o jakim mowa w art. 3 ustawy z dnia 23 września 2016 r. o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich (Dz.U. 2016 poz. 1823) lub w art. 591 ustawy z dnia 11 września 2019 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. 2019 poz. 2019).</p> <p><u>Ewentualnie rezygnacja z art. 187 § 1¹ k.p.c. i zmodyfikowanie treści art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c. w następujący sposób:</u></p> <p>§ 1. Pozew powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego, a nadto zawierać (...):</p> <p>3) informację, czy strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, o jakim mowa w art. 3 ustawy z dnia 23 września 2016 r. o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich (Dz.U. 2016 poz. 1823) lub w art. 591 ustawy z dnia 11 września 2019 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. 2019 poz. 2019), a w przypadku gdy takich prób nie podjęto, wyjaśnienie przyczyn ich niepodjęcia.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>1) Projektowana zmiana nie wpływa na ogólny problem wynikający z brzmienia art. 187 § 1 pkt 3. k.p.c. Rozwiązanie zaproponowane w przepisie art. 187 § 1¹ ciągle nie jest wystarczające, by zakładany dla tej regulacji skutek uzyskać. Warto wszak przypomnieć, że założenia dla wprowadzonej do art. 187 § 1 k.p.c. w 2015 roku zmiany upatrywano w "celowości wspierania mediacji jako metody rozwiązywania sporów cywilnych drogą rozwiązań "miękkich", tj. takich, które mają skłaniać strony do korzystania z mediacji i aktywizować sąd w jej wykorzystywaniu, jednak bez tworzenia sztywnych regulacji o charakterze przymuszającym" (Uzasadnienie do projektu ustawy z dnia 10 września 2015 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze wspieraniem polubownych metod rozwiązywania sporów, punkt II.18, Druk sejmowy 3432, Lex/el.). Praktyka bardzo szybko to ustawodawcze oczekiwanie wobec stron zdewaluowała, a wręcz ośmieszyła ten przepis, sprowadzając „próbę pozasądowego rozwiązania” do wysłania wezwania do zapłaty, podjęcia negocjacji, zaś powód jej niepodjęcia do np. zbyt dużych rozbieżności.</p>	<p>września 2016 r. o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich lub w art. 591 ustawy z dnia 11 września 2019 r. Prawo zamówień publicznych. Redakcja przepisu będzie także przedmiotem prac komisji prawniczej.</p>
--	--	---	--	---

		<p>Powstaje zatem pytanie, dlaczego na gruncie zmodyfikowanych (nieco) rozwiązań objętych niniejszym projektem miałyby być inaczej. Niestety, zmiany podejścia praktyki w tym zakresie nie należy się spodziewać, bo proponowane brzmienie przepisu sprzyja jej utrzymaniu się w dotychczasowej formie. Sformułowanie zawarte w proponowanym aktualnie przepisie nadal nie pozwala wyeliminować nagminnych przypadków swoistego obejścia tego ustawowego wymagania poprzez poinformowanie o skierowanie do drugiej strony wezwania do spełnienia świadczenia lub wspomnienia zwykłej rozmowy jako nieskutecznych negocjacji.</p> <p>Z uzasadnienia do projektu da się co prawda wyczytać oczekiwanie ustawodawcy, że "inne pozasądowe sposoby rozwiązania sporu" to sposoby oparte na udziale bezstronnej i neutralnej osoby trzeciej, ale możliwość wyczytania takiej intencji ustawodawcy z Uzasadnienia do projektu zmian nie wystarczy.</p> <p>Wydaje się oczywiste, że norma włączona wcześniej do art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c. miała zachęcić do przedsądowego zastosowania form pracy ze sporem opartych na wsparciu bezstronnej osoby trzeciej, zatem mediacji, koncyliacji (niewiążące wskazanie rozwiązania) lub ewentualnie arbitrażu (wiążące rozstrzygnięcie na życzenie stron i przez osoby przez nie wybrane) – tylko wówczas przepis kreuje sytuację inną niż zwykle, wskazane wyżej zachowania stron w konflikcie. Aby uzyskać ten efekt i wymagać informacji o nim w pozwie, co jest warunkiem efektywności również nowego przepisu, należy sprecyzować „próbę rozwiązania sporu” przez przywołanie jej ustawowego rozumienia – albo ogólnie w art. 187, albo w projektowanym § 1¹ (który wówczas stanowiłby kwalifikowany przypadek ogólnego wymagania informacji w pozwie). Dodać można, że przed skonkretyzowaniem swoich oczekiwań w tym względzie ustawodawca nie zawahał się choćby w ustawie o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich (Dz.U. 2016 poz. 1823) czy w ustawie Prawo zamówień publicznych (Dz. U. 2019 poz. 2019) i jest to słuszny kierunek.</p> <p>2) Dodatkowo warto byłoby rozważyć, zwłaszcza w przypadkach przewidujących prejurysdykcyjną mediację lub inny pozasądowy sposób rozwiązania sporu (projektowany art. 183⁸ § 4¹ k.p.c.), zobowiązanie strony do złożenia przez stronę powodową do pozwu protokołu z mediacji albo innego sposobu rozwiązania sporu albo dokumentu potwierdzającego podjęcie ich próby. Wymaganie to znacznie wzmocniłoby działanie</p>	
--	--	---	--

			projektowanego przepisu.	
91.	Art. 4 pkt 3 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	Celem usunięcia pozorności podejmowania prób mediacyjnych lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu celowym jest dodanie wymogu wskazania propozycji, jakie strony przedstawiły w ramach w/w form rozwiązywania sporów.	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Ujawnienie propozycji i stanowisk stron w toku przedsądowych prób rozwiązania sporu może naruszać zasadę tajemnicy mediacji albo innej polubownej metody rozwiązania sporu. Ponadto, MRiT uważa, że byłoby to niespójne z art. 183⁴ KPC: „§ 1. Postępowanie mediacyjne nie jest jawne. § 2. Mediator, strony i inne osoby biorące udział w postępowaniu mediacyjnym są obowiązane zachować w tajemnicy fakty, o których dowiedziały się w związku z prowadzeniem mediacji. Strony mogą zwolnić mediatora i inne osoby biorące udział w postępowaniu mediacyjnym z tego obowiązku. § 3. Bezskuteczne jest powoływanie się w toku postępowania przed sądem lub sądem polubownym na propozycje ugodowe, propozycje wzajemnych ustępstw lub inne oświadczenia składane w postępowaniu mediacyjnym.”.</p>
92.	Art. 4 pkt 4 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	Stowarzyszenie Notariuszy RP	<p>W związku z nowelizacją art.485 kpc, brakuje propozycji zmian w ustawie z dnia 28 kwietnia 1936r. Prawo czekowe, w zakresie możliwości sporządzania czeków elektronicznych.</p> <p>W związku z wprowadzaną możliwością przyjmowania do depozytu oryginału weksla lub czeku na nośniku elektronicznym, znowelizowane powinny zostać też art.79 pkt 6), art.106 i art. 107 ustawy z dnia 14 lutego 1991r. Prawo o notariacie (PrN), celem uniknięcia wątpliwości co do możliwości przyjęcia przez notariusza na przechowanie tego rodzaju</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

			<p>papieru wartościowego w postaci elektronicznej. Dotychczasowe brzmienie przedmiotowych przepisów PrN, w kwestii przyjmowania na przechowanie informatycznego nośnika danych, zdaniem podmiotu zgłaszającego, nie w pełni daje podstawę do przyjęcia na przechowanie przez notariusza oryginału weksla lub czeku na nośniku elektronicznym.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Art.79 pkt 6) PrN: „6) przyjmuje na przechowanie pieniądze, papiery wartościowe, w tym oryginał weksla lub czeku na nośniku elektronicznym, dokumenty, dane na informatycznym nośniku danych, o którym mowa w przepisach o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne;”</p> <p>Dodanie w Art. 106 § 2¹ w brzmieniu: „Notariusz przyjmuje na przechowanie oryginał weksla lub czeku na nośniku elektronicznym, o którym mowa w art. 79 pkt 6); w tym wypadku nie stosuje się art. 108.”</p> <p>Dodanie w Art. 106 § 5 w brzmieniu: „Do oryginału weksla lub czeku na nośniku elektronicznym, stosuje się odpowiednio przepisy wydane na podstawie art. 10c ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. z (...) r. poz. (...)) oraz przepisy wydane na podstawie art. (...) ustawy z dnia 28 kwietnia 1936r. Prawo czekowe (Dz. U. z (...) r. poz. (...))”,</p> <p>Nadanie nowego brzmienia § 2 art.107 w brzmieniu: „Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do informatycznego nośnika danych oraz do oryginału weksla lub czeku na nośniku elektronicznym, o których mowa w art. 106.”</p>	
93.	Art. 4 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	Krajowa Rada Spółdzielcza	<p>W Kodeksie postępowania cywilnego proponuje się, że przewodniczący będzie obligatoryjnie kierował do mediacji lub udziału w spotkaniu medacyjnym nie tylko sprawy rozpoznawane w postępowanie gospodarczym, ale również sprawy rozpoznawane w postępowaniu nakazowym, uproszczonym czy rozpoznawane w postępowaniu z udziałem konsumentów w sytuacji, gdy jedna ze stron jest przedsiębiorcą, także w sytuacji gdy przedsiębiorca z różnych przyczyn np. braku wiedzy – nie zamieścił takiej informacji w pozwie, pomimo tego że podjął np. próbę ugodowego załatwienia sprawy lub nie złożył wyjaśnień pomimo tego, że okoliczności faktyczne wskazują na bezzasadność takiego postępowania z uwagi np. na postawę dłużnika, który nie odbiera korespondencji – brak pełnego kontaktu lub nie realizował wcześniejszych ugód pozasądowych. Proponowany przepis nie przewiduje przed podjęciem powyższych działań przez przewodniczącego konieczności chociażby wcześniejszego wezwania strony powodowej do uzupełnienia pozwu o wskazane informacje albo złożenia wyjaśnień pod rygorem skierowania sprawy do mediacji. Brak takich regulacji może spowodować w niektórych</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>MRiT proponuje poddać podczas konferencji uzgodnieniowej kwestię uzupełnienia pozycji legislacyjnej o możliwość wezwania przez sąd powoda, aby uzupełnił informację o pozasądowych próbach rozwiązania sporu.</p> <p>MRiT uzupełni regulację o przepis przejściowy, jeśli będzie to konieczne do prawidłowego zabezpieczenia interesów stron postępowania.</p>

		<p>sądach wydłużenie się postępowania w celu oczekiwania na spotkanie informacyjne, w sytuacji, gdy strona powodowa - przedsiębiorca niereprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika złożył pozew bez zamieszczenia takich informacji albo wyjaśnień z uwagi choćby na brak wiedzy co do konieczności ich zamieszczenia. Tym samym sprawa taka, w której dotychczas zostałby np. wydany nakaz zapłaty w przeciągu 4 miesięcy od wpływu pozwu i uzupełnienia informacji, będzie czekać kolejne miesiące na termin spotkania informacyjnego. Tym bardziej, że taka decyzja będzie doręczona stronom, to czy w sytuacji nieodebrania przez pozwaną takiej korespondencji, co jest częste wśród dłużników, będzie konieczna przeprowadzana próba doręczenia korespondencji przez komornika w trybie art. 139 Kpc. Ponadto należy wskazać, że w sytuacji, gdy powód nie próbował przed wytoczeniem powództwa podjąć próby polubownego załatwienia sprawy, a strona przeciwna przy pierwszej czynności uznała powództwo i uregulowała należności, to powód może zostać obciążony kosztami procesu w sytuacji uznania przez sąd, że strona pozwania nie dała podstawy do wytoczenia powództwa. Ponadto nie jest jasne, jakie ma być obligatoryjnie prowadzone postępowanie mediacyjne lub spotkanie informacyjne w przypadku sprawy dot. np. zaskarżenia uchwał organów spółdzielni, stwierdzenia ich istnienia lub nieważności. Taka kategoria spraw z uwagi na ich charakter nie powinna podlegać takim regulacjom. Brak jest również odpowiednich przepisów przejściowych wprowadzających ww. przepisy.</p>	
--	--	--	--

94.	Art. 4 pkt 4 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p>1) W projekcie istnieje niespójność terminologiczna, która referuje w tym wypadku do „weksla na nośniku elektronicznym”. Niezależnie od samej niespójności, Opiniująca zgłasza uwagi do przyjętej terminologii. W pierwszej kolejności z uwagi na brak projektu Rozporządzenia, o którym mowa w projektowanym art. 10c ustawy – Prawo wekslowe, trudno się odnieść, czy postać elektroniczna weksla zawsze będzie powiązana z nośnikiem informatycznym. Po drugie – jeżeli już – to właściwym terminem jest informatyczny nośnik danych, a nie nośnik elektroniczny (jednym z celu Ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne było uspoźnienie terminologii, czego wyrazem jest art. 61 przywołanej ustawy w zakresie dotyczącym informatycznego nośnika danych). Wreszcie po trzecie właściwym sformułowanie jest odwołanie się wprost do projektowanego art. 10a, tj. weksle/czeki sporządzone w postaci elektronicznej (ewentualnie poprzez dodanie, o którym mowa w art. 10a Prawa wekslowego).</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
-----	---	---------------------------------	---	--

			<p>2) Projekt posługuje się sformułowanie „oryginał” weksla (czeku) sporządzonego w postaci elektronicznej. W przypadku plików komputerowych (a technicznie do tego sprowadza się weksel utrwalony w postaci elektronicznej) trudno wskazywać na konkretny „oryginał”. Pierwotny plik można skopiować i wytworzyć nieskończoną ilość kopii (de facto kolejnych oryginałów). Każdy z odbiorców pliku może stworzyć kopię pliku. Mamy zatem wiele oryginałów, chociaż na początku przecież powstał jeden plik. Oryginalnych plików może być nieskończona ilość. Każda kopia pliku jest równa oryginałowi. Nawet przy zastosowaniu sumy kontrolnej, każdy kolejny plik będzie miał identyczną sumę. Pewnym rozwiązaniem jest technologia blockchain, ale z uwagi na brak przepisów technicznych Opiniującej trudno się odnieść w jaki sposób ustawodawca zamierza zabezpieczyć weksel w postaci elektronicznej przed jego nieuprawnionym powieleniem, ani w jaki sposób miałby być oznaczony „oryginał” pliku. Zaproponowane przepisy posługują się sformułowaniami, które mają sens przy wekslach w postaci papierowej, natomiast w świecie dokumentów w postaci elektronicznej wymagają odpowiedniego przeredagowania, by uwzględniać aspekty technologiczne.</p> <p>Podsumowując w projektowanym przepisie należy uwzględnić terminologię wspólną z rozporządzeniem wydanym na podstawie art. 10 c, przy czym użycie terminu „oryginał” należy uznać wadliwe, co do zasady.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
95.	Art. 4 pkt 4 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	Związek Banków Polskich	<p>Art. 485 - dodaje się § 4¹⁻⁴ zamiast §§ 41-43.</p> <p>Art. 485 § 4² pkt 1 – proponuje się skreślić wyrazy „sygnaturę postępowania sądowego, do którego jest składane”.</p> <p>Instytucja zaufana nie będzie znała sygnatury sprawy w momencie wystawiania zaświadczenia, ponieważ najpierw weksel jest deponowany w instytucji zaufanej, a do pozwu dołącza się zaświadczenie, że weksel został tam zdeponowany, a sygnatura sprawy nadawana jest po wpływie pozwu do sądu.</p>	<p>Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

			Art. 485 § 4 proponuje się następujące brzmienie: „§ 4. Jeżeli nie dołączono oryginału weksla lub czeku albo wystawionego przez instytucję zaufaną poświadczenia zdeponowania u niej oryginału weksla lub czeku na nośniku elektronicznym, przewodniczący wzywa powoda do ich złożenia do akt pod rygorem zwrotu pozwu na podstawie art. 130.”	
96.	Art. 4 pkt 4 lit. c (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	Izba Domów Maklerskich	Wskazana zmiana numeracji jednostek redakcyjnych dodawanych po § 4 w art. 485 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. kodeks postępowania cywilnego. Obecne oznaczenia dodawanych przepisów w projekcie ustawy to § 41-43. Powinno być § 4 ¹ – 4 ³ .	Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.
97.	Art. 4 pkt 4 lit. c (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	Izba Domów Maklerskich	Zgodnie z projektowanym przepisem dodawanym do art. 485 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. kodeks postępowania cywilnego po § 4 (obecne oznaczenie w projekcie § 41), instytucją zaufania publicznego, która wystawia zaświadczenie o przyjęciu oryginału weksla lub czeku na nośniku elektronicznym, jest bank lub firma inwestycyjna w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 646, 825, 1723 i 1941) lub notariusz w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2022 r. poz. 1799, z 2023 r. poz. 1394 i 1615 oraz z 2024 r. poz. ...). Przepis ten w dalszej części stanowi, iż zaświadczenie nie może jednak pochodzić od instytucji zaufanej, która jest stroną w danym postępowaniu albo która zgodnie z treścią danego weksla lub czeku mogłaby z nich odpowiadać . Wskazane, aby powyższe ograniczenie nie miało zastosowania do firm inwestycyjnych i banków, które to podmioty na mocy odrębnych przepisów prawa zobowiązane są do stosowania regulacji, których celem jest realne i efektywne zarządzanie konfliktami interesów. Przyjęte w tym zakresie rozwiązania prawne obowiązują zarówno na rynku europejskim, jak i krajowym, w związku z implementacją dyrektyw MIFID i MIFID II.	Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.
98.	Art. 4 pkt 4 lit. c (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	Izba Domów Maklerskich	Projektowane przepisy związane z wprowadzaniem do porządku prawnego elektronicznego weksla i czeku przewidują nową aktywność firm inwestycyjnych (jako tzw. instytucji zaufanych) polegającą na przechowywaniu oryginału weksli lub czeków na nośnikach elektronicznych oraz wystawianiu zaświadczeń dokumentujących ten fakt. Zgodnie z projektowanym przepisem dodawanym do art. 485 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. kodeks postępowania cywilnego po § 4 (obecne oznaczenie w projekcie § 43), „ <i>Instytucja zaufana wystawiająca</i>	Wyjaśnienie. Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.

			<p>zaświadczenie o przyjęciu oryginału weksla lub czeku na nośniku elektronicznym do depozytu zapewnia jego przechowywanie na czas do prawomocnego zakończenia postępowania. W razie uprawomocnienia się nakazu zapłaty instytucja ta wydaje oryginał weksla lub czeku podmiotowi, przeciwko któremu zapadł nakaz z weksla lub czeku z adnotacją, integralnie połączoną z dokumentem elektronicznym, określającą sąd, w którym toczyło się postępowanie, sygnaturę akt sprawy, z której je wydano, datę i sposób zakończenia postępowania.”. Projektowana ustawa nie zawiera bardziej szczegółowych przepisów regulujących ww. działalność firm inwestycyjnych, w szczególności zasad i warunków przechowywania nośników elektronicznych weksli i czeków oraz wystawiania zaświadczeń. Działalność firm inwestycyjnych polegająca przechowywaniu i rejestrowaniu instrumentów finansowych jest co do zasady działalnością maklerską, o której mowa w art. 69 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi. Podkreślenia jednak wymaga, że zgodnie z art. 1 ust. 2 ww. ustawy, jej przepisów nie stosuje się do weksli i czeków w rozumieniu przepisów prawa wekslowego i czekowego. W związku z powyższym wskazujemy na potrzebę rozstrzygnięcia, czy projektowana w art. 4 lit. c projektu ustawy działalność firm inwestycyjnych jako instytucji zaufanych stanowi działalność maklerską w rozumieniu art. 69 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, a jeżeli tak, to którą konkretnie postać tej działalności maklerskiej i czy może być prowadzona na podstawie dotychczas uzyskanych zezwoleń. Wskazane również doprecyzowanie projektowanych regulacji poprzez wyraźne określenie, że złożenie oryginału weksla lub czeku na nośniku elektronicznym do depozytu prowadzonego przez instytucję zaufaną wymaga zawarcia z instytucją zaufaną umowy, która będzie określać zasady i warunki przechowywania ww. nośników oraz wystawiania stosownych zaświadczeń, w tym kwestie odpłatności tej usługi.</p>	
99.	Art. 6 (zmiany w ustawie o rzemiośle)	Wielkopolska Izba Rzemieśnicza w Poznaniu	<p>Istotne jest uzupełnienie zapisów w ramach ustępu 6 o fundację rodzinną, tak aby status rzemieślnika nabywały również fundacje rodzinne. Dzięki temu „rzemieślnicze” fundacje rodzinne będą mogły z powodzeniem zrzeszać się w strukturach samorządu gospodarczego rzemiosła i wspierać działalność związaną z kształceniem zawodowym w rzemiośle.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja dotyczy zmian w ustawie, która nie jest zmieniana w tym projekcie. MRiT dokona analizy postulatu zmiany w ramach kolejnego procesu legislacyjnego.</p>
100.	Art. 6 pkt 1 lit. a	Małopolska Izba	Projektowane zmiany są generalnie zgodne z postulatami Związku	Uwaga zostanie uwzględniona.

	(zmiany art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Krakowie	<p>Rzemiosła Polskiego i poszerzają pojęcie „rzemiosła” w stosunku do stanu obecnego.</p> <p>Do wyjaśnienia przez projektodawcę pozostaje odrębne uregulowanie w definicji rzemiosła jednoosobowej spółki kapitałowej (art. 2 ust. 1 pkt 6) w stosunku do pozostałych spółek kapitałowych (art. 2 ust. 1 pkt. 7), w sytuacji gdy pkt. 7 zawiera (konsumuje) również spółki o których mowa w pkt. 6.</p> <p>W naszej ocenie wystarczyłby jeden zapis w brzmieniu: <i>spółkę kapitałową, z wykorzystaniem kwalifikacji zawodowych w rzemiośle co najmniej jednego wspólnika lub akcjonariusza, potwierdzonych dowodami kwalifikacji zawodowych i jego pracy własnej – jeżeli jest ona mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców</i></p>	
101.	Art. 6 pkt 1 lit. a (zmiany art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Dolnośląska Izba Rzemieśnicza we Wrocławiu	<p>Projektowane zmiany są generalnie zgodne z postulatami Związku Rzemiosła Polskiego i poszerzają pojęcie „rzemiosła” w stosunku do stanu obecnego.</p> <p>Do wyjaśnienia przez projektodawcę pozostaje odrębne uregulowanie w definicji rzemiosła jednoosobowej spółki kapitałowej (art. 2 ust. 1 pkt 6) w stosunku do pozostałych spółek kapitałowych (art. 2 ust. 1 pkt. 7), w sytuacji gdy pkt. 7 zawiera (konsumuje) również spółki o których mowa w pkt. 6.</p> <p>W naszej ocenie wystarczyłby jeden zapis w brzmieniu: <i>spółkę kapitałową, z wykorzystaniem kwalifikacji zawodowych w rzemiośle co najmniej jednego wspólnika lub akcjonariusza, potwierdzonych dowodami kwalifikacji zawodowych i jego pracy własnej – jeżeli jest ona mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców</i></p>	Uwaga zostanie uwzględniona.
102.	Art. 6 pkt 1 lit. a (zmiany art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Izba Rzemieśnicza i Przedsiębiorczości w Białymstoku	<p>Projektowane zmiany są generalnie zgodne z postulatami Związku Rzemiosła Polskiego i poszerzają pojęcie „rzemiosła” w stosunku do stanu obecnego.</p> <p>Do wyjaśnienia przez projektodawcę pozostaje odrębne uregulowanie w definicji rzemiosła jednoosobowej spółki kapitałowej (art. 2 ust. 1 pkt 6) w stosunku do pozostałych spółek kapitałowych (art. 2 ust. 1 pkt. 7), w sytuacji gdy pkt. 7 zawiera (konsumuje) również spółki o których mowa w</p>	Uwaga zostanie uwzględniona.

			<p>pkt. 6.</p> <p>W naszej ocenie wystarczyłby jeden zapis w brzmieniu: <i>spółkę kapitałową, z wykorzystaniem kwalifikacji zawodowych w rzemiośle co najmniej jednego wspólnika lub akcjonariusza, potwierdzonych dowodami kwalifikacji zawodowych i jego pracy własnej – jeżeli jest ona mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców</i></p>	
103.	Art. 6 pkt 1 lit. a (zmiany art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Kujawsko-Pomorska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bydgoszczy	<p>Projektowane zmiany są generalnie zgodne z postulatami Izby i poszerzają pojęcie „rzemiosła” w stosunku do stanu obecnego.</p> <p>Do wyjaśnienia przez projektodawcę pozostaje odrębne uregulowanie w definicji rzemiosła jednoosobowej spółki kapitałowej (art. 2 ust. 1 pkt 6) w stosunku do pozostałych spółek kapitałowych (art. 2 ust. 1 pkt. 7), w sytuacji gdy pkt. 7 zawiera (konsumuje) również spółki o których mowa w pkt. 6.</p> <p>W naszej ocenie wystarczyłby jeden zapis w brzmieniu: <i>spółkę kapitałową, z wykorzystaniem kwalifikacji zawodowych w rzemiośle co najmniej jednego wspólnika lub akcjonariusza, potwierdzonych dowodami kwalifikacji zawodowych i jego pracy własnej – jeżeli jest ona mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców</i></p>	Uwaga zostanie uwzględniona.
104.	Art. 6 pkt 1 lit. a (zmiany art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości PŚ w Słupsku	<p>Projektowane zmiany są generalnie zgodne z postulatami Związku Rzemiosła Polskiego i poszerzają pojęcie „rzemiosła” w stosunku do stanu obecnego.</p> <p>Do wyjaśnienia przez projektodawcę pozostaje odrębne uregulowanie w definicji rzemiosła jednoosobowej spółki kapitałowej (art. 2 ust. 1 pkt 6) w stosunku do pozostałych spółek kapitałowych (art. 2 ust. 1 pkt. 7), w sytuacji gdy pkt. 7 zawiera (konsumuje) również spółki o których mowa w pkt. 6.</p> <p>W naszej ocenie wystarczyłby jeden zapis w brzmieniu: <i>spółkę kapitałową, z wykorzystaniem kwalifikacji zawodowych w rzemiośle co najmniej jednego wspólnika lub akcjonariusza, potwierdzonych dowodami kwalifikacji zawodowych i jego pracy własnej – jeżeli jest ona mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców</i></p>	Uwaga zostanie uwzględniona.
105.	Art. 6 pkt 1 lit. a	Beskidzka Izba Rzemiosła	Projektowane zmiany są generalnie zgodne z postulatami Związku	Uwaga zostanie uwzględniona

	(zmiany art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	i Przedsiębiorczości w Bielsku - Białej	<p>Rzemiosła Polskiego i poszerzają pojęcie „rzemiosła” w stosunku do stanu obecnego.</p> <p>Do wyjaśnienia przez projektodawcę pozostaje odrębne uregulowanie w definicji rzemiosła jednoosobowej spółki kapitałowej (art. 2 ust. 1 pkt 6) w stosunku do pozostałych spółek kapitałowych (art. 2 ust. 1 pkt. 7), w sytuacji gdy pkt. 7 zawiera (konsumuje) również spółki o których mowa w pkt. 6.</p> <p>W naszej ocenie wystarczyłby jeden zapis w brzmieniu: <i>spółkę kapitałową, z wykorzystaniem kwalifikacji zawodowych w rzemiośle co najmniej jednego wspólnika lub akcjonariusza, potwierdzonych dowodami kwalifikacji zawodowych i jego pracy własnej – jeżeli jest ona mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców</i></p>	
106.	Art. 6 pkt 1 lit. a (zmiany art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Izba Rzemieśnicza Mazowska, Kurpi i Podlasia w Warszawie	<p>Projektowane zmiany są generalnie zgodne z postulatami środowiska rzemieślniczego i zgodnie z oczekiwaniami poszerzają pojęcie „rzemiosła” w stosunku do stanu obecnego.</p> <p>Do wyjaśnienia przez projektodawcę pozostaje odrębne uregulowanie w definicji rzemiosła jednoosobowej spółki kapitałowej (art. 2 ust. 1 pkt 6) w stosunku do pozostałych spółek kapitałowych (art. 2 ust. 1 pkt 7), w sytuacji, gdy pkt 7 zawiera (konsumuje) również spółki o których mowa w pkt. 6.</p> <p>W naszej ocenie wystarczyłby jeden zapis w brzmieniu: <i>spółkę kapitałową, z wykorzystaniem kwalifikacji zawodowych w rzemiośle co najmniej jednego wspólnika lub akcjonariusza, potwierdzonych dowodami kwalifikacji zawodowych i jego pracy własnej – jeżeli jest ona mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców</i></p>	Uwaga zostanie uwzględniona.
107.	Art. 6 pkt 1 lit. a (zmiany art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Izba Rzemieślników i Przedsiębiorców w Kielcach	<p>Projektowane zmiany są generalnie zgodne z postulatami organizacji rzemieślniczych i poszerzają pojęcie „rzemiosła” w stosunku do stanu obecnego.</p> <p>Do wyjaśnienia przez projektodawcę pozostaje odrębne uregulowanie w definicji rzemiosła jednoosobowej spółki kapitałowej (art. 2 ust. 1 pkt 6) w stosunku do pozostałych spółek kapitałowych (art. 2 ust. 1 pkt. 7), w sytuacji gdy pkt. 7 zawiera (konsumuje) również spółki o których mowa w pkt. 6.</p>	Uwaga zostanie uwzględniona.

			W naszej ocenie wystarczyłby jeden zapis w brzmieniu: <i>spółkę kapitałową, z wykorzystaniem kwalifikacji zawodowych w rzemiośle co najmniej jednego wspólnika lub akcjonariusza, potwierdzonych dowodami kwalifikacji zawodowych i jego pracy własnej – jeżeli jest ona mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.</i>	
108.	Art. 6 pkt 1 lit. a (zmiany art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Pomorska Izba Rzemieśnicza MSP	<p>Projektowane zmiany są generalnie zgodne z postulatami Związku Rzemiosła Polskiego, którego Pomorska Izba Rzemieśnicza MSP jest członkiem, i poszerzają pojęcie „rzemiosła” w stosunku do stanu obecnego.</p> <p>Do wyjaśnienia przez projektodawcę pozostaje odrębne uregulowanie w definicji rzemiosła jednoosobowej spółki kapitałowej (art. 2 ust. 1 pkt 6) w stosunku do pozostałych spółek kapitałowych (art. 2 ust. 1 pkt. 7), w sytuacji gdy pkt. 7 zawiera (konsumuje) również spółki o których mowa w pkt. 6.</p> <p>W naszej ocenie wystarczyłby jeden zapis w brzmieniu: <i>spółkę kapitałową, z wykorzystaniem kwalifikacji zawodowych w rzemiośle co najmniej jednego wspólnika lub akcjonariusza, potwierdzonych dowodami kwalifikacji zawodowych i jego pracy własnej – jeżeli jest ona mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców</i></p>	Uwaga zostanie uwzględniona.
109.	Art. 6 pkt 1 lit. a (zmiany art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Izba Rzemieśnicza oraz Małej i Średniej Przedsiębiorczości w Tarnowie	<p>Projektowane zmiany są generalnie zgodne z naszymi postulatami i poszerzają pojęcie „rzemiosła” w stosunku do stanu obecnego.</p> <p>Do wyjaśnienia przez projektodawcę pozostaje odrębne uregulowanie w definicji rzemiosła jednoosobowej spółki kapitałowej (art. 2 ust. 1 pkt 6) w stosunku do pozostałych spółek kapitałowych (art. 2 ust. 1 pkt. 7), w sytuacji gdy pkt. 7 zawiera (konsumuje) również spółki o których mowa w pkt. 6.</p> <p>W naszej ocenie wystarczyłby jeden zapis w brzmieniu: <i>spółkę kapitałową, z wykorzystaniem kwalifikacji zawodowych w rzemiośle co najmniej jednego wspólnika lub akcjonariusza, potwierdzonych dowodami kwalifikacji zawodowych i jego pracy własnej – jeżeli jest ona mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców</i></p>	Uwaga zostanie uwzględniona.
110.	Art. 6 pkt 1 lit. b (zmiany art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 22	Izba Rzemieśnicza oraz Małej i Średniej	Projekt zakłada pozostawienie w ustawie o rzemiośle archaicznych i nie znajdujących obecnie głębszego uzasadnienia wyłączeń przedmiotowych w zakresie rzemiosła. Jedyna zmiana w stosunku do stanu obecnego	Uwaga nie zostanie uwzględniona.

	marca 1989 r. o rzemiośle)	Przedsiębiorczości w Tarnowie	<p>wynika z zaliczenia wprost do rzemiosła usług optyków okularowych oraz usługi protetyków słuchu.</p> <p>Związek Rzemiosła Polskiego ponownie wnioskuje o usunięcie z art. 2 wyłączenia odnoszącego się do działalności handlowej. Rekomendujemy również wyłączenie usług hotelarskich. Co więcej, zważywszy na główny cel ustawy deregulacyjnej, który sprowadza się do wprowadzenia uproszczeń do prawa gospodarczego aby sprzyjało ono rozwojowi przedsiębiorczości, w naszej ocenie cały ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle dotyczący wyłączeń z rzemiosła powinien zostać poddany gruntownej zmianie. Jako przykład kolejnego zapisu do usunięcia wskazujemy wyłączenie odnoszące się do „<i>działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików</i>”.</p> <p>W obecnych realiach gospodarczych i rynkowych firmy rzemieślnicze dla zapewnienia sobie lepszej pozycji na rynku, poprawy wyników ekonomicznych jak również uniezależnienia się od praktyk dużych sieci handlowych, niejako zmuszone są do organizacji i prowadzenia sprzedaży wytwarzanych wyrobów w postaci punktów sprzedaży czy sieci sklepów firmowych. Cyfryzacja z kolei wzmacnia trend prowadzenia własnych sklepów internetowych. W ten sposób działalność handlowa rzemieślników stała się immanentnym elementem prowadzonej działalności rzemieślniczej, co powoduje, że ustawowe wyłączenie tego rodzaju działalności z rzemiosła nie znajduje uzasadnienia w obecnych realiach gospodarczych. Rzemieślnicy by utrzymać się na rynku i konkurować z innymi przedsiębiorcami potrzebują nie tylko zapewnienia - poprzez stosowane zmiany w ustawie o rzemiośle - możliwości stosowania różnych form prawnych prowadzenia działalności gospodarczej, ale także swobodnego łączenia z działalnością stricte handlową.</p> <p>Podobna argumentacja dotyczy powiązania rzemiosła z usługami hotelarskimi. Co więcej wskazać należy, że polski system kształcenia kadr hotelarskich na poziomie średnim reguluje ustawa o systemie oświaty. Zgodnie z jej wymogami kształcenie zawodowe może być realizowane w zasadniczej szkole zawodowej, w technikum, szkole policealnej, szkole specjalnej oraz na kwalifikowanych kursach zawodowych. Absolwenci zasadniczej szkoły zawodowej, technikum i szkoły policealnej po zdaniu egzaminu lub egzaminów na kwalifikacje w zawodzie otrzymują dyplom potwierdzający kwalifikacje zawodowe. Uczniowie kończący szkoły specjalne otrzymują świadectwo potwierdzające przysposobienie do pracy. Nie jest natomiast przewidziany system dualnego kształcenia</p>	<p>Odniesienie się do postulatu włączenia do rzemiosła działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików wymaga pogłębionych analiz, w tym m.in. uzyskania stanowiska właściwych środowisk branżowych. Ponadto należy wskazać, że zasadność postawionej tezy dotyczącej potrzeby gruntownej zmiany całego ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle poprzez ograniczenie wyłączeń przedmiotowych z rzemiosła wymaga – podobnie jak w przypadku działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików - pogłębionych analiz.</p>
--	----------------------------	-------------------------------	---	--

			<p>zawodowego, jaki istnieje na przykład w Niemczech, Austrii, Szwajcarii, Norwegii i Francji. Należałoby więc rozważyć wprowadzenie takiego kształcenia kadry hotelarskiej również w Polsce, gdzie z każdym rokiem odnotowuje się coraz większy ruch turystyczny w naszym kraju.</p> <p>Z kolei, wyłączenie z rzemiosła działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików miało uzasadnienie w przeszłości w okresie tzw. gospodarki uspołecznionej, obok której funkcjonował sektor prywatny czyli rzemiosło, zaś obok nich funkcjonowali artyści plastycy i fotograficy, którzy wykonywali swoją działalność wytwórczą i usługową np. w ramach galerii sztuki. W obecnej rzeczywistości gospodarczej zapis ten należy ocenić, jako archaiczny i zbędny bowiem artyści plastycy i fotograficy wykonują działalność gospodarczą na podstawie ogólnie obowiązujących przepisów, a w celach marketingowych często swoją działalność wytwórczą i usługową określają mianem rzemiosła.</p> <p>Przejrzyste i proste prawo, do którego mają prowadzić kolejne pakiety deregulacyjne, powinno tworzyć się między innymi poprzez proste zapisy z jak najmniejszą liczbą wyjątków. Jednocześnie, jak wielokrotnie wskazywaliśmy ustawa o rzemiośle nie powinna hamować rozwoju przedsiębiorczości rzemieślniczej poprzez archaiczne ograniczenia.</p> <p>Należy przy tym zauważyć, że ustawowe wyłączenia branżowe powodują istotne ograniczenia dla budowania i wzmacniania bazy członkowskiej organizacji rzemieślniczych, czego nie doświadczają inne organizacje pracodawców i przedsiębiorców, a co ma bezpośrednie przełożenie na zdolność sprostania sieci organizacyjnej samorządu gospodarczego rzemiosła wymogom decydującym o reprezentatywności Związku Rzemiosła Polskiego w świetle ustawy o Radzie Dialogu Społecznego i instytucjach dialogu społecznego.</p>	
111.	Art. 6 pkt 1 lit. b (zmiany art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Izba Rzemieślników i Przedsiębiorców w Kielcach	<p>Projekt zakłada pozostawienie w ustawie o rzemiośle archaicznych i nie znajdujących obecnie głębszego uzasadnienia wyłączeń przedmiotowych w zakresie rzemiosła. Jedyna zmiana w stosunku do stanu obecnego wynika z zaliczenia wprost do rzemiosła usług optyków okularowych oraz usługi protetyków słuchu.</p> <p>Wnioskujemy o usunięcie z art. 2 wyłączenia odnoszącego się do działalności handlowej. Rekomendujemy również wyłączenie usług hotelarskich. Co więcej, zważywszy na główny cel ustawy deregulacyjnej,</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Odniesienie się do postulatu włączenia do rzemiosła działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików</p>

		<p>który sprowadza się do wprowadzenia uproszczeń do prawa gospodarczego by sprzyjało ono rozwojowi przedsiębiorczości, w naszej ocenie cały ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle dotyczący wyłączeń z rzemiosła powinien zostać poddany gruntownej zmianie. Jako przykład kolejnego zapisu do usunięcia wskazujemy wyłączenie odnoszące się do „działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików”.</p> <p>W obecnych realiach gospodarczych i rynkowych firmy rzemieślnicze dla zapewnienia sobie lepszej pozycji na rynku, poprawy wyników ekonomicznych jak również uniezależnienia się od praktyk dużych sieci handlowych, niejako zmuszone są do organizacji i prowadzenia sprzedaży wytwarzanych wyrobów w postaci punktów sprzedaży czy sieci sklepów firmowych. Cyfryzacja z kolei wzmacnia trend prowadzenia własnych sklepów internetowych. W ten sposób działalność handlowa rzemieślników stała się immanentnym elementem prowadzonej działalności rzemieślniczej, co powoduje, że ustawowe wyłączenie tego rodzaju działalności z rzemiosła nie znajduje uzasadnienia w obecnych realiach gospodarczych. Rzemieślnicy by utrzymać się na rynku i konkurować z innymi przedsiębiorcami potrzebują nie tylko zapewnienia im - poprzez stosowane zmiany w ustawie o rzemiośle, możliwości stosowania różnych form prawnych prowadzenia działalności gospodarczej, ale także swobodnego łączenia jej z działalnością stricte handlową.</p> <p>Podobna argumentacja dotyczy powiązania rzemiosła z usługami hotelarskimi. Co więcej wskazać należy, że polski system kształcenia kadr hotelarskich na poziomie średnim reguluje ustawa o systemie oświaty. Zgodnie z jej wymogami kształcenie zawodowe może być realizowane w zasadniczej szkole zawodowej, w technikum, szkole policealnej, szkole specjalnej oraz na kwalifikowanych kursach zawodowych. Absolwenci zasadniczej szkoły zawodowej, technikum i szkoły policealnej po zdaniu egzaminu lub egzaminów na kwalifikacje w zawodzie otrzymują dyplom potwierdzający kwalifikacje zawodowe. Uczniowie kończący szkoły specjalne otrzymują świadectwo potwierdzające przysposobienie do pracy. Nie jest natomiast przewidziany system dualnego kształcenia zawodowego, jaki istnieje na przykład w Niemczech, Austrii, Szwajcarii, Norwegii i Francji. Należałoby więc rozważyć wprowadzenie takiego kształcenia kadry hotelarskiej również w Polsce, gdzie z każdym rokiem odnotowuje się coraz większy ruch turystyczny w naszym kraju.</p> <p>Z kolei, wyłączenie z rzemiosła działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików miało uzasadnienie w przeszłości w okresie tzw. gospodarki społecznej, obok której funkcjonował sektor</p>	<p>wymaga pogłębionych analiz, w tym m.in. uzyskania stanowiska właściwych środowisk branżowych. Ponadto należy wskazać, że zasadność postawionej tezy dotyczącej potrzeby gruntownej zmiany całego ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle poprzez ograniczenie wyłączeń przedmiotowych z rzemiosła wymaga – podobnie jak w przypadku działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików - pogłębionych analiz.</p>
--	--	---	--

			<p>prywatny czyli rzemiosło, zaś obok nich funkcjonowali artyści plastycy i fotograficy, którzy wykonywali swoją działalność wytwórczą i usługową np. w ramach galerii sztuki. W obecnej rzeczywistości gospodarczej zapis ten należy ocenić, jako archaiczny i zbędny bowiem artyści plastycy i fotograficy wykonują działalność gospodarczą na podstawie ogólnie obowiązujących przepisów, a w celach marketingowych często swoją działalność wytwórczą i usługową określają mianem rzemiosło.</p> <p>Przejrzyste i proste prawo, do którego mają prowadzić kolejne pakiety deregulacyjne, powinno tworzyć się między innymi poprzez proste zapisy z jak najmniejszą liczbą wyjątków. Jednocześnie, jak wielokrotnie wskazywaliśmy ustawa o rzemiośle nie powinna hamować rozwoju przedsiębiorczości rzemieślniczej poprzez archaiczne ograniczenia.</p> <p>Należy przy tym zauważyć, że ustawowe wyłączenia branżowe powodują istotne ograniczenia dla budowania i wzmacniania bazy członkowskiej organizacji rzemieślniczych, czego nie doświadczają inne organizacje pracodawców i przedsiębiorców, a co ma bezpośrednie przełożenie na zdolność sprostania sieci organizacyjnej samorządu gospodarczego rzemiosła wymogom decydującym o reprezentatywności Związku Rzemiosła Polskiego w świetle ustawy o Radzie Dialogu Społecznego i instytucjach dialogu społecznego.</p>	
112.	Art. 6 pkt 1 lit. b (zmiany art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Izba Rzemieślnicza Mazowska, Kurpi i Podlasia w Warszawie	<p>Projekt zakłada pozostawienie w ustawie o rzemiośle archaicznych i nie znajdujących obecnie głębszego uzasadnienia wyłączeń przedmiotowych w zakresie rzemiosła. Jedyna zmiana w stosunku do stanu obecnego wynika z zaliczenia wprost do rzemiosła usług optyków okularowych oraz usługi protetyków słuchu.</p> <p>Wnioskujemy o usunięcie z art. 2 wyłączenia odnoszącego się do działalności handlowej. Co więcej, zważywszy na główny cel ustawy deregulacyjnej, który sprowadza się do wprowadzenia uproszczeń do prawa gospodarczego by sprzyjało ono rozwojowi przedsiębiorczości, w naszej ocenie cały ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle dotyczący wyłączeń z rzemiosła powinien zostać poddany gruntownej zmianie. Jako przykład kolejnego zapisu do usunięcia wskazujemy wyłączenie odnoszące się do „<i>działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików</i>”.</p> <p>W obecnych realiach gospodarczych i rynkowych firmy rzemieślnicze dla zapewnienia sobie lepszej pozycji na rynku, poprawy wyników ekonomicznych jak również uniezależnienia się od praktyk dużych sieci</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Odniesienie się do postulatu włączenia do rzemiosła działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików wymaga pogłębionych analiz, w tym m.in. uzyskania stanowiska właściwych środowisk branżowych. Ponadto należy wskazać, że zasadność postawionej tezy dotyczącej potrzeby gruntownej zmiany całego ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle poprzez ograniczenie wyłączeń przedmiotowych z rzemiosła wymaga – podobnie jak w</p>

		<p>handlowych, niejako zmuszone są do organizacji i prowadzenia sprzedaży wytwarzanych wyrobów w postaci punktów sprzedaży czy sieci sklepów firmowych. Cyfryzacja z kolei wzmacnia trend prowadzenia własnych sklepów internetowych. W ten sposób działalność handlowa rzemieślników stała się immanentnym elementem prowadzonej działalności rzemieślniczej, co powoduje, że ustawowe wyłączenie tego rodzaju działalności z rzemiosła nie znajduje uzasadnienia w obecnych realiach gospodarczych. Rzemieślnicy by utrzymać się na rynku i konkurować z innymi przedsiębiorcami potrzebują nie tylko zapewnienia im - poprzez stosowane zmiany w ustawie o rzemiośle, możliwości stosowania różnych form prawnych prowadzenia działalności gospodarczej, ale także swobodnego łączenia jej z działalnością stricte handlową.</p> <p>Z kolei, wyłączenie z rzemiosła działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików miało uzasadnienie w przeszłości w okresie tzw. gospodarki uspołecznionej, obok której funkcjonował sektor prywatny, czyli rzemiosło, zaś obok nich funkcjonowali artyści plastycy i fotograficy, którzy wykonywali swoją działalność wytwórczą i usługową np. w ramach galerii sztuki. W obecnej rzeczywistości gospodarczej zapis ten należy ocenić jako archaiczny i zbędny bowiem artyści plastycy i fotograficy wykonują działalność gospodarczą na podstawie ogólnie obowiązujących przepisów, a w celach marketingowych często swoją działalność wytwórczą i usługową określają mianem rzemiosła.</p> <p>Przejrzyste i proste prawo, do którego mają prowadzić kolejne pakiety deregulacyjne, powinno tworzyć się między innymi poprzez proste zapisy z jak najmniejszą liczbą wyjątków. Jednocześnie, jak wielokrotnie wskazywaliśmy ustawa o rzemiośle nie powinna hamować rozwoju przedsiębiorczości rzemieślniczej poprzez archaiczne ograniczenia.</p> <p>Należy przy tym zauważyć, że ustawowe wyłączenia branżowe powodują istotne ograniczenia dla budowania i wzmacniania bazy członkowskiej organizacji rzemieślniczych, czego nie doświadczają inne organizacje pracodawców i przedsiębiorców, a co ma bezpośrednie przełożenie na zdolność sprostania sieci organizacyjnej samorządu gospodarczego rzemiosła wymogom decydującym o reprezentatywności Związku Rzemiosła Polskiego, którego Izba jest członkiem, w świetle ustawy o Radzie Dialogu Społecznego i instytucjach dialogu społecznego.</p>	<p>przypadku działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików - pogłębionych analiz.</p>
--	--	---	---

113.	Art. 6 pkt 1 lit. b (zmiany art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Pomorska Izba Rzemieślnicza MSP	<p>Projekt zakłada pozostawienie w ustawie o rzemiośle archaicznych i nie znajdujących obecnie głębszego uzasadnienia wyłączeń przedmiotowych w zakresie rzemiosła. Jedyna zmiana w stosunku do stanu obecnego wynika z zaliczenia wprost do rzemiosła usług optyków okularowych oraz usługi protetyków słuchu.</p> <p>Pomorska Izba Rzemieślnicza MSP, wraz ze Związkiem Rzemiosła Polskiego ponownie wnioskuje o usunięcie z art. 2 wyłączenia odnoszącego się do działalności handlowej. Rekomendujemy również wyłączenie usług hotelarskich. Co więcej, zważywszy na główny cel ustawy deregulacyjnej, który sprowadza się do wprowadzenia uproszczeń do prawa gospodarczego by sprzyjało ono rozwojowi przedsiębiorczości, w naszej ocenie cały ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle dotyczący wyłączeń z rzemiosła powinien zostać poddany gruntownej zmianie. Jako przykład kolejnego zapisu do usunięcia wskazujemy wyłączenie odnoszące się do „<i>działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików</i>”.</p> <p>W obecnych realiach gospodarczych i rynkowych firmy rzemieślnicze dla zapewnienia sobie lepszej pozycji na rynku, poprawy wyników ekonomicznych jak również niezależnienia się od praktyk dużych sieci handlowych, niejako zmuszone są do organizacji i prowadzenia sprzedaży wytwarzanych wyrobów w postaci punktów sprzedaży czy sieci sklepów firmowych. Cyfryzacja z kolei wzmacnia trend prowadzenia własnych sklepów internetowych. W ten sposób działalność handlowa rzemieślników stała się immanentnym elementem prowadzonej działalności rzemieślniczej, co powoduje, że ustawowe wyłączenie tego rodzaju działalności z rzemiosła nie znajduje uzasadnienia w obecnych realiach gospodarczych. Rzemieślnicy by utrzymać się na rynku i konkurować z innymi przedsiębiorcami potrzebują nie tylko zapewnienia im - poprzez stosowane zmiany w ustawie o rzemiośle, możliwości stosowania różnych form prawnych prowadzenia działalności gospodarczej, ale także swobodnego łączenia jej z działalnością stricte handlową.</p> <p>Podobna argumentacja dotyczy powiązania rzemiosła z usługami hotelarskimi. Co więcej wskazać należy, że polski system kształcenia kadr hotelarskich na poziomie średnim reguluje ustawa o systemie oświaty. Zgodnie z jej wymogami kształcenie zawodowe może być realizowane w zasadniczej szkole zawodowej, w technikum, szkole policealnej, szkole specjalnej oraz na kwalifikowanych kursach zawodowych. Absolwenci</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Odniesienie się do postulatu włączenia do rzemiosła działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików wymaga pogłębionych analiz, w tym m.in. uzyskania stanowiska właściwych środowisk branżowych. Ponadto należy wskazać, że zasadność postawionej tezy dotyczącej potrzeby gruntownej zmiany całego ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle poprzez ograniczenie wyłączeń przedmiotowych z rzemiosła wymaga – podobnie jak w przypadku działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików - pogłębionych analiz.</p>
------	---	---------------------------------	--	---

			<p>zasadniczej szkoły zawodowej, technikum i szkoły policealnej po zdaniu egzaminu lub egzaminów na kwalifikacje w zawodzie otrzymują dyplom potwierdzający kwalifikacje zawodowe. Uczniowie kończący szkoły specjalne otrzymują świadectwo potwierdzające przysposobienie do pracy. Nie jest natomiast przewidziany system dualnego kształcenia zawodowego, jaki istnieje na przykład w Niemczech, Austrii, Szwajcarii, Norwegii i Francji. Należałoby więc rozważyć wprowadzenie takiego kształcenia kadry hotelarskiej również w Polsce, gdzie z każdym rokiem odnotowuje się coraz większy ruch turystyczny w naszym kraju.</p> <p>Z kolei, wyłączenie z rzemiosła działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików miało uzasadnienie w przeszłości w okresie tzw. gospodarki społecznej, obok której funkcjonował sektor prywatny czyli rzemiosło, zaś obok nich funkcjonowali artyści plastycy i fotograficy, którzy wykonywali swoją działalność wytwórczą i usługową np. w ramach galerii sztuki. W obecnej rzeczywistości gospodarczej zapis ten należy ocenić, jako archaiczny i zbędny bowiem artyści plastycy i fotograficy wykonują działalność gospodarczą na podstawie ogólnie obowiązujących przepisów, a w celach marketingowych często swoją działalność wytwórczą i usługową określają mianem rzemiosła.</p> <p>Przejrzyste i proste prawo, do którego mają prowadzić kolejne pakiety deregulacyjne, powinno tworzyć się między innymi poprzez proste zapisy z jak najmniejszą liczbą wyjątków. Jednocześnie, jak wielokrotnie wskazywaliśmy ustawa o rzemiośle nie powinna hamować rozwoju przedsiębiorczości rzemieślniczej poprzez archaiczne ograniczenia.</p> <p>Należy przy tym zauważyć, że ustawowe wyłączenia branżowe powodują istotne ograniczenia dla budowania i wzmacniania bazy członkowskiej organizacji rzemieślniczych, czego nie doświadczają inne organizacje pracodawców i przedsiębiorców, a co ma bezpośrednie przełożenie na zdolność sprostania sieci organizacyjnej samorządu gospodarczego rzemiosła wymogom decydującym o reprezentatywności Związku Rzemiosła Polskiego w świetle ustawy o Radzie Dialogu Społecznego i instytucjach dialogu społecznego.</p>	
114.	Art. 6 pkt 1 lit. b (zmiany art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 22	Beskidzka Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bielsku - Białej	Projekt zakłada pozostawienie w ustawie o rzemiośle archaicznych i nie znajdujących obecnie głębszego uzasadnienia wyłączeń przedmiotowych w zakresie rzemiosła. Jedyna zmiana w stosunku do stanu obecnego	Uwaga nie zostanie uwzględniona.

	marca 1989 r. o rzemiośle)	<p>wynika z zaliczenia wprost do rzemiosła usług optyków okularowych oraz usługi protetyków słuchu.</p> <p>Związek Rzemiosła Polskiego ponownie wnioskuje o usunięcie z art. 2 wyłączenia odnoszącego się do działalności handlowej. Rekomendujemy również wyłączenie usług hotelarskich. Co więcej, zważywszy na główny cel ustawy deregulacyjnej, który sprowadza się do wprowadzenia uproszczeń do prawa gospodarczego by sprzyjało ono rozwojowi przedsiębiorczości, w naszej ocenie cały ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle dotyczący wyłączeń z rzemiosła powinien zostać poddany gruntownej zmianie. Jako przykład kolejnego zapisu do usunięcia wskazujemy wyłączenie odnoszące się do „<i>działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików</i>”.</p> <p>W obecnych realiach gospodarczych i rynkowych firmy rzemieślnicze dla zapewnienia sobie lepszej pozycji na rynku, poprawy wyników ekonomicznych jak również uniezależnienia się od praktyk dużych sieci handlowych, niejako zmuszone są do organizacji i prowadzenia sprzedaży wytwarzanych wyrobów w postaci punktów sprzedaży czy sieci sklepów firmowych. Cyfryzacja z kolei wzmacnia trend prowadzenia własnych sklepów internetowych. W ten sposób działalność handlowa rzemieślników stała się immanentnym elementem prowadzonej działalności rzemieślniczej, co powoduje, że ustawowe wyłączenie tego rodzaju działalności z rzemiosła nie znajduje uzasadnienia w obecnych realiach gospodarczych. Rzemieślnicy by utrzymać się na rynku i konkurować z innymi przedsiębiorcami potrzebują nie tylko zapewnienia im - poprzez stosowane zmiany w ustawie o rzemiośle, możliwości stosowania różnych form prawnych prowadzenia działalności gospodarczej, ale także swobodnego łączenia jej z działalnością stricte handlową.</p> <p>Podobna argumentacja dotyczy powiązania rzemiosła z usługami hotelarskimi. Co więcej wskazać należy, że polski system kształcenia kadr hotelarskich na poziomie średnim reguluje ustawa o systemie oświaty. Zgodnie z jej wymogami kształcenie zawodowe może być realizowane w zasadniczej szkole zawodowej, w technikum, szkole policealnej, szkole specjalnej oraz na kwalifikowanych kursach zawodowych. Absolwenci zasadniczej szkoły zawodowej, technikum i szkoły policealnej po zdaniu egzaminu lub egzaminów na kwalifikacje w zawodzie otrzymują dyplom potwierdzający kwalifikacje zawodowe. Uczniowie kończący szkoły</p>	<p>Odniesienie się do postulatu włączenia do rzemiosła działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików wymaga pogłębionych analiz, w tym m.in. uzyskania stanowiska właściwych środowisk branżowych. Ponadto należy wskazać, że zasadność postawionej tezy dotyczącej potrzeby gruntownej zmiany całego ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle poprzez ograniczenie wyłączeń przedmiotowych z rzemiosła wymaga – podobnie jak w przypadku działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików - pogłębionych analiz.</p>
--	----------------------------	--	--

			<p>specjalne otrzymują świadectwo potwierdzające przysposobienie do pracy. Nie jest natomiast przewidziany system dualnego kształcenia zawodowego, jaki istnieje na przykład w Niemczech, Austrii, Szwajcarii, Norwegii i Francji. Należałoby więc rozważyć wprowadzenie takiego kształcenia kadry hotelarskiej również w Polsce, gdzie z każdym rokiem odnotowuje się coraz większy ruch turystyczny w naszym kraju.</p> <p>Z kolei, wyłączenie z rzemiosła działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików miało uzasadnienie w przeszłości w okresie tzw. gospodarki uspołecznionej, obok której funkcjonował sektor prywatny czyli rzemiosło, zaś obok nich funkcjonowali artyści plastycy i fotograficy, którzy wykonywali swoją działalność wytwórczą i usługową np. w ramach galerii sztuki. W obecnej rzeczywistości gospodarczej zapis ten należy ocenić, jako archaiczny i zbędny bowiem artyści plastycy i fotograficy wykonują działalność gospodarczą na podstawie ogólnie obowiązujących przepisów, a w celach marketingowych często swoją działalność wytwórczą i usługową określają mianem rzemiosło.</p> <p>Przejrzyste i proste prawo, do którego mają prowadzić kolejne pakiety deregulacyjne, powinno tworzyć się między innymi poprzez proste zapisy z jak najmniejszą liczbą wyjątków. Jednocześnie, jak wielokrotnie wskazywaliśmy ustawa o rzemiośle nie powinna hamować rozwoju przedsiębiorczości rzemieślniczej poprzez archaiczne ograniczenia.</p> <p>Należy przy tym zauważyć, że ustawowe wyłączenia branżowe powodują istotne ograniczenia dla budowania i wzmacniania bazy członkowskiej organizacji rzemieślniczych, czego nie doświadczają inne organizacje pracodawców i przedsiębiorców, a co ma bezpośrednie przełożenie na zdolność sprostania sieci organizacyjnej samorządu gospodarczego rzemiosła wymogom decydującym o reprezentatywności Związku Rzemiosła Polskiego w świetle ustawy o Radzie Dialogu Społecznego i instytucjach dialogu społecznego.</p>	
115.	Art. 6 pkt 1 lit. b (zmiany art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości PŚ w Słupsku	<p>Projekt zakłada pozostawienie w ustawie o rzemiośle archaicznych i nie znajdujących obecnie głębszego uzasadnienia wyłączeń przedmiotowych w zakresie rzemiosła. Jedyna zmiana w stosunku do stanu obecnego wynika z zaliczenia wprost do rzemiosła usług optyków okularowych oraz usługi protetyków słuchu.</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Odniesienie się do postulatu włączenia do rzemiosła działalności handlowej, usług hotelarskich oraz</p>

		<p>Izba Rzemiosła i PPS w Słupsku wnioskuje o usunięcie z art. 2 wyłączenia odnoszącego się do działalności handlowej. Rekomendujemy również wyłączenie usług hotelarskich. Co więcej, zważywszy na główny cel ustawy deregulacyjnej, który sprowadza się do wprowadzenia uproszczeń do prawa gospodarczego by sprzyjało ono rozwojowi przedsiębiorczości, w naszej ocenie cały ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle dotyczący wyłączeń z rzemiosła powinien zostać poddany gruntownej zmianie. Jako przykład kolejnego zapisu do usunięcia wskazujemy wyłączenie odnoszące się do „działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików”.</p> <p>W obecnych realiach gospodarczych i rynkowych firmy rzemieślnicze dla zapewnienia sobie lepszej pozycji na rynku, poprawy wyników ekonomicznych jak również uniezależnienia się od praktyk dużych sieci handlowych, niejako zmuszone są do organizacji i prowadzenia sprzedaży wytwarzanych wyrobów w postaci punktów sprzedaży czy sieci sklepów firmowych. Cyfryzacja z kolei wzmacnia trend prowadzenia własnych sklepów internetowych. W ten sposób działalność handlowa rzemieślników stała się immanentnym elementem prowadzonej działalności rzemieślniczej, co powoduje, że ustawowe wyłączenie tego rodzaju działalności z rzemiosła nie znajduje uzasadnienia w obecnych realiach gospodarczych. Rzemieślnicy by utrzymać się na rynku i konkurować z innymi przedsiębiorcami potrzebują nie tylko zapewnienia im - poprzez stosowane zmiany w ustawie o rzemiośle, możliwości stosowania różnych form prawnych prowadzenia działalności gospodarczej, ale także swobodnego łączenia jej z działalnością stricte handlową.</p> <p>Podobna argumentacja dotyczy powiązania rzemiosła z usługami hotelarskimi. Co więcej wskazać należy, że polski system kształcenia kadr hotelarskich na poziomie średnim reguluje ustawa o systemie oświaty. Zgodnie z jej wymogami kształcenie zawodowe może być realizowane w zasadniczej szkole zawodowej, w technikum, szkole policealnej, szkole specjalnej oraz na kwalifikowanych kursach zawodowych. Absolwenci zasadniczej szkoły zawodowej, technikum i szkoły policealnej po zdaniu egzaminu lub egzaminów na kwalifikacje w zawodzie otrzymują dyplom potwierdzający kwalifikacje zawodowe. Uczniowie kończący szkoły specjalne otrzymują świadectwo potwierdzające przysposobienie do pracy. Nie jest natomiast przewidziany system dualnego kształcenia zawodowego, jaki istnieje na przykład w Niemczech, Austrii, Szwajcarii, Norwegii i Francji. Należałoby więc rozważyć wprowadzenie takiego</p>	<p>działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików wymaga pogłębionych analiz, w tym m.in. uzyskania stanowiska właściwych środowisk branżowych. Ponadto należy wskazać, że zasadność postawionej tezy dotyczącej potrzeby gruntownej zmiany całego ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle poprzez ograniczenie wyłączeń przedmiotowych z rzemiosła wymaga – podobnie jak w przypadku działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików - pogłębionych analiz.</p>
--	--	---	--

			<p>kształcenia kadry hotelarskiej również w Polsce, gdzie z każdym rokiem odnotowuje się coraz większy ruch turystyczny w naszym kraju.</p> <p>Z kolei, wyłączenie z rzemiosła działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików miało uzasadnienie w przeszłości w okresie tzw. gospodarki uspołecznionej, obok której funkcjonował sektor prywatny czyli rzemiosło, zaś obok nich funkcjonowali artyści plastycy i fotograficy, którzy wykonywali swoją działalność wytwórczą i usługową np. w ramach galerii sztuki. W obecnej rzeczywistości gospodarczej zapis ten należy ocenić, jako archaiczny i zbędny bowiem artyści plastycy i fotograficy wykonują działalność gospodarczą na podstawie ogólnie obowiązujących przepisów, a w celach marketingowych często swoją działalność wytwórczą i usługową określają mianem rzemiosło.</p> <p>Przejrzyste i proste prawo, do którego mają prowadzić kolejne pakiety deregulacyjne, powinno tworzyć się między innymi poprzez proste zapisy z jak najmniejszą liczbą wyjątków. Jednocześnie, jak wielokrotnie wskazywaliśmy ustawa o rzemiośle nie powinna hamować rozwoju przedsiębiorczości rzemieślniczej poprzez archaiczne ograniczenia.</p> <p>Należy przy tym zauważyć, że ustawowe wyłączenia branżowe powodują istotne ograniczenia dla budowania i wzmacniania bazy członkowskiej organizacji rzemieślniczych, czego nie doświadczają inne organizacje pracodawców i przedsiębiorców, a co ma bezpośrednie przełożenie na zdolność sprostania sieci organizacyjnej samorządu gospodarczego rzemiosła wymogom decydującym o reprezentatywności Związku Rzemiosła Polskiego w świetle ustawy o Radzie Dialogu Społecznego i instytucjach dialogu społecznego.</p>	
116.	Art. 6 pkt 1 lit. b (zmiany art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Kujawsko-Pomorska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bydgoszczy	<p>Projekt zakłada pozostawienie w ustawie o rzemiośle archaicznych i nie znajdujących obecnie głębszego uzasadnienia wyłączeń przedmiotowych w zakresie rzemiosła. Jedyna zmiana w stosunku do stanu obecnego wynika z zaliczenia wprost do rzemiosła usług optyków okularowych oraz usługi protetyków słuchu.</p> <p>Izba wnioskuje o usunięcie z art. 2 wyłączenia odnoszącego się do działalności handlowej. Rekomendujemy również wyłączenie usług hotelarskich. Co więcej, zważywszy na główny cel ustawy deregulacyjnej, który sprowadza się do wprowadzenia uproszczeń do prawa</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Odniesienie się do postulatu włączenia do rzemiosła działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików wymaga pogłębionych analiz, w tym</p>

		<p>gospodarczego by sprzyjało ono rozwojowi przedsiębiorczości, w naszej ocenie cały ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle dotyczący włączeń z rzemiosła powinien zostać poddany gruntownej zmianie. Jako przykład kolejnego zapisu do usunięcia wskazujemy wyłączenie odnoszące się do „działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików”.</p> <p>W obecnych realiach gospodarczych i rynkowych firmy rzemieślnicze dla zapewnienia sobie lepszej pozycji na rynku, poprawy wyników ekonomicznych jak również uniezależnienia się od praktyk dużych sieci handlowych, niejako zmuszone są do organizacji i prowadzenia sprzedaży wytwarzanych wyrobów w postaci punktów sprzedaży czy sieci sklepów firmowych. Cyfryzacja z kolei wzmacnia trend prowadzenia własnych sklepów internetowych. W ten sposób działalność handlowa rzemieślników stała się immanentnym elementem prowadzonej działalności rzemieślniczej, co powoduje, że ustawowe wyłączenie tego rodzaju działalności z rzemiosła nie znajduje uzasadnienia w obecnych realiach gospodarczych. Rzemieślnicy by utrzymać się na rynku i konkurować z innymi przedsiębiorcami potrzebują nie tylko zapewnienia im - poprzez stosowane zmiany w ustawie o rzemiośle, możliwości stosowania różnych form prawnych prowadzenia działalności gospodarczej, ale także swobodnego łączenia jej z działalnością stricte handlową.</p> <p>Podobna argumentacja dotyczy powiązania rzemiosła z usługami hotelarskimi. Co więcej wskazać należy, że polski system kształcenia kadr hotelarskich na poziomie średnim reguluje ustawa o systemie oświaty. Zgodnie z jej wymogami kształcenie zawodowe może być realizowane w zasadniczej szkole zawodowej, w technikum, szkole policealnej, szkole specjalnej oraz na kwalifikowanych kursach zawodowych. Absolwenci zasadniczej szkoły zawodowej, technikum i szkoły policealnej po zdaniu egzaminu lub egzaminów na kwalifikacje w zawodzie otrzymują dyplom potwierdzający kwalifikacje zawodowe. Uczniowie kończący szkoły specjalne otrzymują świadectwo potwierdzające przysposobienie do pracy. Nie jest natomiast przewidziany system dualnego kształcenia zawodowego, jaki istnieje na przykład w Niemczech, Austrii, Szwajcarii, Norwegii i Francji. Należałoby więc rozważyć wprowadzenie takiego kształcenia kadry hotelarskiej również w Polsce, gdzie z każdym rokiem odnotowuje się coraz większy ruch turystyczny w naszym kraju.</p> <p>Z kolei, wyłączenie z rzemiosła działalności wytwórczej i usługowej</p>	<p>m.in. uzyskania stanowiska właściwych środowisk branżowych. Ponadto należy wskazać, że zasadność postawionej tezy dotyczącej potrzeby gruntownej zmiany całego ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle poprzez ograniczenie wyłączeń przedmiotowych z rzemiosła wymaga – podobnie jak w przypadku działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików - pogłębionych analiz.</p>
--	--	---	--

			<p>artystów plastyków i fotografików miało uzasadnienie w przeszłości w okresie tzw. gospodarki uspołecznionej, obok której funkcjonował sektor prywatny czyli rzemiosło, zaś obok nich funkcjonowali artyści plastycy i fotograficy, którzy wykonywali swoją działalność wytwórczą i usługową np. w ramach galerii sztuki. W obecnej rzeczywistości gospodarczej zapis ten należy ocenić, jako archaiczny i zbędny bowiem artyści plastycy i fotograficy wykonują działalność gospodarczą na podstawie ogólnie obowiązujących przepisów, a w celach marketingowych często swoją działalność wytwórczą i usługową określają mianem rzemiosło.</p> <p>Przejrzyste i proste prawo, do którego mają prowadzić kolejne pakiety deregulacyjne, powinno tworzyć się między innymi poprzez proste zapisy z jak najmniejszą liczbą wyjątków. Jednocześnie, jak wielokrotnie wskazywaliśmy ustawa o rzemiośle nie powinna hamować rozwoju przedsiębiorczości rzemieślniczej poprzez archaiczne ograniczenia.</p> <p>Należy przy tym zauważyć, że ustawowe wyłączenia branżowe powodują istotne ograniczenia dla budowania i wzmacniania bazy członkowskiej organizacji rzemieślniczych, czego nie doświadczają inne organizacje pracodawców i przedsiębiorców, a co ma bezpośrednie przełożenie na zdolność sprostania sieci organizacyjnej samorządu gospodarczego rzemiosła wymogom decydującym o reprezentatywności Związku Rzemiosła Polskiego w świetle ustawy o Radzie Dialogu Społecznego i instytucjach dialogu społecznego.</p>	
117.	Art. 6 pkt 1 lit. b (zmiany art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Izba Rzemieślnicza i Przedsiębiorczości w Białymstoku	<p>Projekt zakłada pozostawienie w ustawie o rzemiośle archaicznych i nie znajdujących obecnie głębszego uzasadnienia wyłączeń przedmiotowych w zakresie rzemiosła. Jedyna zmiana w stosunku do stanu obecnego wynika z zaliczenia wprost do rzemiosła usług optyków okularowych oraz usługi protetyków słuchu.</p> <p>Związek Rzemiosła Polskiego ponownie wnioskuje o usunięcie z art. 2 wyłączenia odnoszącego się do działalności handlowej. Rekomendujemy również wyłączenie usług hotelarskich. Co więcej, zważywszy na główny cel ustawy deregulacyjnej, który sprowadza się do wprowadzenia uproszczeń do prawa gospodarczego by sprzyjało ono rozwojowi przedsiębiorczości, w naszej ocenie cały ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle dotyczący wyłączeń z rzemiosła powinien zostać poddany gruntownej zmianie. Jako przykład kolejnego zapisu do usunięcia wskazujemy</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Odniesienie się do postulatu włączenia do rzemiosła działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików wymaga pogłębionych analiz, w tym m.in. uzyskania stanowiska właściwych środowisk branżowych. Ponadto należy wskazać, że zasadność postawionej tezy dotyczącej potrzeby gruntownej</p>

		<p>wylączenie odnoszące się do „działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików”.</p> <p>W obecnych realiach gospodarczych i rynkowych firmy rzemieślnicze dla zapewnienia sobie lepszej pozycji na rynku, poprawy wyników ekonomicznych jak również uniezależnienia się od praktykdużysiecihandlowych,niejakozmuszonedoorganizacjiiprowadz eniasprzedaży wytwarzanych wyrobów w postaci punktów sprzedaży czy sieci sklepów firmowych. Cyfryzacja z kolei wzmacnia trend prowadzenia własnych sklepów internetowych. W ten sposób działalność handlowa rzemieślników stała się immanentnym elementem prowadzonej działalności rzemieślniczej, co powoduje, że ustawowe wylączenie tego rodzaju działalności z rzemiosła nie znajduje uzasadnienia w obecnych realiach gospodarczych. Rzemieślnicy by utrzymać się na rynku i konkurować z innymi przedsiębiorcami potrzebują nie tylko zapewnienia im - poprzez stosowane zmiany w ustawie o rzemiośle, możliwości stosowania różnych form prawnych prowadzenia działalności gospodarczej, ale także swobodnego łączenia jej z działalnością stricte handlową.</p> <p>Podobna argumentacja dotyczy powiązania rzemiosła z usługami hotelarskimi. Co więcej wskazać należy, że polski system kształcenia kadr hotelarskich na poziomie średnim reguluje ustawa o systemie oświaty. Zgodnie z jej wymogami kształcenie zawodowe może być realizowane w zasadniczej szkole zawodowej, w technikum, szkole policealnej, szkole specjalnej oraz na kwalifikowanych kursach zawodowych. Absolwenci zasadniczej szkoły zawodowej, technikum i szkoły policealnej po zdaniu egzaminu lub egzaminów na kwalifikacje w zawodzie otrzymują dyplom potwierdzający kwalifikacje zawodowe. Uczniowie kończący szkoły specjalne otrzymują świadectwo potwierdzające przysposobienie do pracy. Nie jest natomiast przewidziany system dualnego kształcenia zawodowego, jaki istnieje na przykład w Niemczech, Austrii, Szwajcarii, Norwegii i Francji. Należałoby więc rozważyć wprowadzenie takiego kształcenia kadry hotelarskiej również w Polsce, gdzie z każdym rokiem odnotowuje się coraz większy ruch turystyczny w naszym kraju.</p> <p>Z kolei, wylączenie z rzemiosła działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików miało uzasadnienie w przeszłości w okresie tzw. gospodarki społecznionej, obok której funkcjonował sektor</p>	<p>zmiany całego ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle poprzez ograniczenie wyląceń przedmiotowych z rzemiosła wymaga – podobnie jak w przypadku działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików - pogłębionych analiz.</p>
--	--	---	--

			<p>prywatny czyli rzemiosło, zaś obok nich funkcjonowali artyści plastycy i fotograficy, którzy wykonywali swoją działalność wytwórczą i usługową np. w ramach galerii sztuki. W obecnej rzeczywistości gospodarczej zapis ten należy ocenić, jako archaiczny i zbędny bowiem artyści plastycy i fotograficy wykonują działalność gospodarczą na podstawie ogólnie obowiązujących przepisów, a w celach marketingowych często swoją działalność wytwórczą i usługową określają mianem rzemiosło.</p> <p>Przejrzyste i proste prawo, do którego mają prowadzić kolejne pakiety deregulacyjne, powinno tworzyć się między innymi poprzez proste zapisy z jak najmniejszą liczbą wyjątków. Jednocześnie, jak wielokrotnie wskazywaliśmy ustawa o rzemiośle nie powinna hamować rozwoju przedsiębiorczości rzemieślniczej poprzez archaiczne ograniczenia.</p> <p>Należy przy tym zauważyć, że ustawowe wyłączenia branżowe powodują istotne ograniczenia dla budowania i wzmacniania bazy członkowskiej organizacji rzemieślniczych, czego nie doświadczają inne organizacje pracodawców i przedsiębiorców, a co ma bezpośrednie przełożenie na zdolność sprostania sieci organizacyjnej samorządu gospodarczego rzemiosła wymogom decydującym o reprezentatywności Związku Rzemiosła Polskiego w świetle ustawy o Radzie Dialogu Społecznego i instytucjach dialogu społecznego.</p>	
118.	Art. 6 pkt 1 lit. b (zmiany art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Dolnośląska Izba Rzemieślnicza we Wrocławiu	<p>Projekt zakłada pozostawienie w ustawie o rzemiośle archaicznych i nie znajdujących obecnie głębszego uzasadnienia wyłączeń przedmiotowych w zakresie rzemiosła. Jedyna zmiana w stosunku do stanu obecnego wynika z zaliczenia wprost do rzemiosła usług optyków okularowych oraz usługi protetyków słuchu.</p> <p>Związek Rzemiosła Polskiego ponownie wnioskuje o usunięcie z art. 2 wyłączenia odnoszącego się do działalności handlowej. Rekomendujemy również wyłączenie usług hotelarskich. Co więcej, zważywszy na główny cel ustawy deregulacyjnej, który sprowadza się do wprowadzenia uproszczeń do prawa gospodarczego by sprzyjało ono rozwojowi przedsiębiorczości, w naszej ocenie cały ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle dotyczący wyłączeń z rzemiosła powinien zostać poddany gruntownej zmianie. Jako przykład kolejnego zapisu do usunięcia wskazujemy wyłączenie odnoszące się do „<i>działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików</i>”.</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Odniesienie się do postulatu włączenia do rzemiosła działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików wymaga pogłębionych analiz, w tym m.in. uzyskania stanowiska właściwych środowisk branżowych. Ponadto należy wskazać, że zasadność postawionej tezy dotyczącej potrzeby gruntownej zmiany całego ust. 4 w art. 2 ustawy</p>

			<p>W obecnych realiach gospodarczych i rynkowych firmy rzemieślnicze dla zapewnienia sobie lepszej pozycji na rynku, poprawy wyników ekonomicznych jak również uniezależnienia się od praktyk dużych sieci handlowych, niejako zmuszone są do organizacji i prowadzenia sprzedaży wytwarzanych wyrobów w postaci punktów sprzedaży czy sieci sklepów firmowych. Cyfryzacja z kolei wzmacnia trend prowadzenia własnych sklepów internetowych. W ten sposób działalność handlowa rzemieślników stała się immanentnym elementem prowadzonej działalności rzemieślniczej, co powoduje, że ustawowe wyłączenie tego rodzaju działalności z rzemiosła nie znajduje uzasadnienia w obecnych realiach gospodarczych. Rzemieślnicy by utrzymać się na rynku i konkurować z innymi przedsiębiorcami potrzebują nie tylko zapewnienia im - poprzez stosowane zmiany w ustawie o rzemiośle, możliwości stosowania różnych form prawnych prowadzenia działalności gospodarczej, ale także swobodnego łączenia jej z działalnością stricte handlową.</p> <p>Podobna argumentacja dotyczy powiązania rzemiosła z usługami hotelarskimi. Co więcej wskazać należy, że polski system kształcenia kadr hotelarskich na poziomie średnim reguluje ustawa o systemie oświaty. Zgodnie z jej wymogami kształcenie zawodowe może być realizowane w zasadniczej szkole zawodowej, w technikum, szkole policealnej, szkole specjalnej oraz na kwalifikowanych kursach zawodowych. Absolwenci zasadniczej szkoły zawodowej, technikum i szkoły policealnej po zdaniu egzaminu lub egzaminów na kwalifikacje w zawodzie otrzymują dyplom potwierdzający kwalifikacje zawodowe. Uczniowie kończący szkoły specjalne otrzymują świadectwo potwierdzające przysposobienie do pracy. Nie jest natomiast przewidziany system dualnego kształcenia zawodowego, jaki istnieje na przykład w Niemczech, Austrii, Szwajcarii, Norwegii i Francji. Należałoby więc rozważyć wprowadzenie takiego kształcenia kadry hotelarskiej również w Polsce, gdzie z każdym rokiem odnotowuje się coraz większy ruch turystyczny w naszym kraju.</p> <p>Z kolei, wyłączenie z rzemiosła działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików miało uzasadnienie w przeszłości w okresie tzw. gospodarki społecznej, obok której funkcjonował sektor prywatny czyli rzemiosło, zaś obok nich funkcjonowali artyści plastycy i fotograficy, którzy wykonywali swoją działalność wytwórczą i usługową np. w ramach galerii sztuki. W obecnej rzeczywistości gospodarczej zapis ten</p>	<p>o rzemiośle poprzez ograniczenie wyłączeń przedmiotowych z rzemiosła wymaga – podobnie jak w przypadku działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików - pogłębionych analiz.</p>
--	--	--	--	--

			<p>należy ocenić, jako archaiczny i zbędny bowiem artyści plastycy i fotograficy wykonują działalność gospodarczą na podstawie ogólnie obowiązujących przepisów, a w celach marketingowych często swoją działalność wytwórczą i usługową określają mianem rzemiosło.</p> <p>Przejrzyste i proste prawo, do którego mają prowadzić kolejne pakiety deregulacyjne, powinno tworzyć się między innymi poprzez proste zapisy z jak najmniejszą liczbą wyjątków. Jednocześnie, jak wielokrotnie wskazywaliśmy ustawa o rzemiośle nie powinna hamować rozwoju przedsiębiorczości rzemieślniczej poprzez archaiczne ograniczenia.</p> <p>Należy przy tym zauważyć, że ustawowe wyłączenia branżowe powodują istotne ograniczenia dla budowania i wzmacniania bazy członkowskiej organizacji rzemieślniczych, czego nie doświadczają inne organizacje pracodawców i przedsiębiorców, a co ma bezpośrednie przełożenie na zdolność sprostania sieci organizacyjnej samorządu gospodarczego rzemiosła wymogom decydującym o reprezentatywności Związku Rzemiosła Polskiego w świetle ustawy o Radzie Dialogu Społecznego i instytucjach dialogu społecznego.</p>	
119.	Art. 6 pkt 1 lit. b (zmiany art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Małopolska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Krakowie	<p>Projekt zakłada pozostawienie w ustawie o rzemiośle archaicznych i nie znajdujących obecnie głębszego uzasadnienia wyłączeń przedmiotowych w zakresie rzemiosła. Jedyna zmiana w stosunku do stanu obecnego wynika z zaliczenia wprost do rzemiosła usług optyków okularowych oraz usługi protetyków słuchu.</p> <p>Małopolska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Krakowie wnioskuje o usunięcie z art. 2 wyłączenia odnoszącego się do działalności handlowej. Rekomendujemy również wyłączenie usług hotelarskich. Co więcej, zważywszy na główny cel ustawy deregulacyjnej, który sprowadza się do wprowadzenia uproszczeń do prawa gospodarczego by sprzyjało ono rozwojowi przedsiębiorczości, w naszej ocenie cały ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle dotyczący wyłączeń z rzemiosła powinien zostać poddany gruntownej zmianie. Jako przykład kolejnego zapisu do usunięcia wskazujemy wyłączenie odnoszące się do „<i>działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików</i>”.</p> <p>W obecnych realiach gospodarczych i rynkowych firmy rzemieślnicze dla zapewnienia sobie lepszej pozycji na rynku, poprawy wyników ekonomicznych jak również uniezależnienia się od praktyk dużych sieci</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Odniesienie się do postulatu włączenia do rzemiosła działalności handlowej, usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików wymaga pogłębionych analiz, w tym m.in. uzyskania stanowiska właściwych środowisk branżowych. Ponadto należy wskazać, że zasadność postawionej tezy dotyczącej potrzeby gruntownej zmiany całego ust. 4 w art. 2 ustawy o rzemiośle poprzez ograniczenie wyłączeń przedmiotowych z rzemiosła wymaga – podobnie jak w przypadku działalności handlowej,</p>

		<p>handlowych, niejako zmuszone są do organizacji i prowadzenia sprzedaży wytwarzanych wyrobów w postaci punktów sprzedaży czy sieci sklepów firmowych. Cyfryzacja z kolei wzmacnia trend prowadzenia własnych sklepów internetowych. W ten sposób działalność handlowa rzemieślników stała się immanentnym elementem prowadzonej działalności rzemieślniczej, co powoduje, że ustawowe wyłączenie tego rodzaju działalności z rzemiosła nie znajduje uzasadnienia w obecnych realiach gospodarczych. Rzemieślnicy by utrzymać się na rynku i konkurować z innymi przedsiębiorcami potrzebują nie tylko zapewnienia im - poprzez stosowane zmiany w ustawie o rzemiośle, możliwości stosowania różnych form prawnych prowadzenia działalności gospodarczej, ale także swobodnego łączenia jej z działalnością stricte handlową.</p> <p>Podobna argumentacja dotyczy powiązania rzemiosła z usługami hotelarskimi. Co więcej wskazać należy, że polski system kształcenia kadr hotelarskich na poziomie średnim reguluje ustawa o systemie oświaty. Zgodnie z jej wymogami kształcenie zawodowe może być realizowane w zasadniczej szkole zawodowej, w technikum, szkole policealnej, szkole specjalnej oraz na kwalifikowanych kursach zawodowych. Absolwenci zasadniczej szkoły zawodowej, technikum i szkoły policealnej po zdaniu egzaminu lub egzaminów na kwalifikacje w zawodzie otrzymują dyplom potwierdzający kwalifikacje zawodowe. Uczniowie kończący szkoły specjalne otrzymują świadectwo potwierdzające przysposobienie do pracy. Nie jest natomiast przewidziany system dualnego kształcenia zawodowego, jaki istnieje na przykład w Niemczech, Austrii, Szwajcarii, Norwegii i Francji. Należałoby więc rozważyć wprowadzenie takiego kształcenia kadry hotelarskiej również w Polsce, gdzie z każdym rokiem odnotowuje się coraz większy ruch turystyczny w naszym kraju.</p> <p>Z kolei, wyłączenie z rzemiosła działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików miało uzasadnienie w przeszłości w okresie tzw. gospodarki społecznej, obok której funkcjonował sektor prywatny czyli rzemiosło, zaś obok nich funkcjonowali artyści plastycy i fotograficy, którzy wykonywali swoją działalność wytwórczą i usługową np. w ramach galerii sztuki. W obecnej rzeczywistości gospodarczej zapis ten należy ocenić, jako archaiczny i zbędny bowiem artyści plastycy i fotograficy wykonują działalność gospodarczą na podstawie ogólnie obowiązujących przepisów, a w celach marketingowych często swoją działalność wytwórczą i usługową określają mianem rzemiosła.</p>	usług hotelarskich oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików - pogłębionych analiz.
--	--	--	--

			<p>Przejrzyste i proste prawo, do którego mają prowadzić kolejne pakiety deregulacyjne, powinno tworzyć się między innymi poprzez proste zapisy z jak najmniejszą liczbą wyjątków. Jednocześnie, jak wielokrotnie wskazywaliśmy ustawa o rzemiośle nie powinna hamować rozwoju przedsiębiorczości rzemieślniczej poprzez archaiczne ograniczenia.</p> <p>Należy przy tym zauważyć, że ustawowe wyłączenia branżowe powodują istotne ograniczenia dla budowania i wzmacniania bazy członkowskiej organizacji rzemieślniczych, czego nie doświadczają inne organizacje pracodawców i przedsiębiorców, a co ma bezpośrednie przełożenie na zdolność sprostania sieci organizacyjnej samorządu gospodarczego rzemiosła wymogom decydującym o reprezentatywności Związku Rzemiosła Polskiego w świetle ustawy o Radzie Dialogu Społecznego i instytucjach dialogu społecznego.</p>	
120.	Art. 6 pkt 1 lit. c (zmiany art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Małopolska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Krakowie	<p>Zapis art. 2 ust. 6 pkt. 2 i 3 wydaje się niespójny z art. 2 ust. 1 pkt. 2, ponieważ z jednej strony zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2 uznaje się, że „rzemiosło” wykonują wszyscy wspólnicy spółki cywilnej, jeśli choćby jeden z nich posiada kwalifikacje zawodowe w rzemiośle (bez względu na pokrewieństwo), ale już w ust. 6 pkt. 2 i 3 wskazuje się, że „rzemieślnikami” w ramach spółki cywilnej są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i wymienione osoby spokrewnione jako wspólnicy tej spółki cywilnej. W konsekwencji w ramach spółki cywilnej może dojść do sytuacji, że wszyscy wspólnicy spółki wykonują rzemiosło (zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2), ale rzemieślnikami są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i osoby z nimi spokrewnione (zgodnie z art. 2 ust. 6 pkt. 3) – tym samym część wspólników spółki cywilnej statusu rzemieślnika nie nabędzie, pomimo że wykonują rzemiosło. Trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.</p>	Uwaga zostanie uwzględniona.
121.	Art. 6 pkt 1 lit. c (zmiany art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Izba Rzemieślników i Przedsiębiorców w Kielcach	<p>Zapis art. 2 ust. 6 pkt. 2 i 3 wydaje się niespójny z art. 2 ust. 1 pkt. 2, ponieważ z jednej strony zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2 uznaje się, że „rzemiosło” wykonują wszyscy wspólnicy spółki cywilnej, jeśli choćby jeden z nich posiada kwalifikacje zawodowe w rzemiośle (bez względu na pokrewieństwo), ale już w ust. 6 pkt. 2 i 3 wskazuje się, że „rzemieślnikami” w ramach spółki cywilnej są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i wymienione osoby spokrewnione jako wspólnicy</p>	Uwaga zostanie uwzględniona.

			tej spółki cywilnej. W konsekwencji w ramach spółki cywilnej może dojść do sytuacji, że wszyscy wspólnicy spółki wykonują rzemiosło (zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2), ale rzemieślnikami są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i osoby z nimi spokrewnione (zgodnie z art. 2 ust. 6 pkt. 3) – tym samym część wspólników spółki cywilnej statusu rzemieślnika nie nabędzie, pomimo że wykonują rzemiosło. Trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.	
122.	Art. 6 pkt 1 lit. c (zmiany art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości PŚ w Słupsku	Zapis art. 2 ust. 6 pkt. 2 i 3 wydaje się niespójny z art. 2 ust. 1 pkt. 2, ponieważ z jednej strony zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2 uznaje się, że „rzemiosło” wykonują wszyscy wspólnicy spółki cywilnej, jeśli choćby jeden z nich posiada kwalifikacje zawodowe w rzemiośle (bez względu na pokrewieństwo), ale już w ust. 6 pkt. 2 i 3 wskazuje się, że „rzemieślnikami” w ramach spółki cywilnej są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i wymienione osoby spokrewnione jako wspólnicy tej spółki cywilnej. W konsekwencji w ramach spółki cywilnej może dojść do sytuacji, że wszyscy wspólnicy spółki wykonują rzemiosło (zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2), ale rzemieślnikami są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i osoby z nimi spokrewnione (zgodnie z art. 2 ust. 6 pkt. 3) – tym samym część wspólników spółki cywilnej statusu rzemieślnika nie nabędzie, pomimo że wykonują rzemiosło. Trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.	Uwaga zostanie uwzględniona.
123.	Art. 6 pkt 1 lit. c (zmiany art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Kujawsko-Pomorska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bydgoszczy	Zapis art. 2 ust. 6 pkt. 2 i 3 wydaje się niespójny z art. 2 ust. 1 pkt. 2, ponieważ z jednej strony zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2 uznaje się, że „rzemiosło” wykonują wszyscy wspólnicy spółki cywilnej, jeśli choćby jeden z nich posiada kwalifikacje zawodowe w rzemiośle (bez względu na pokrewieństwo), ale już w ust. 6 pkt. 2 i 3 wskazuje się, że „rzemieślnikami” w ramach spółki cywilnej są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i wymienione osoby spokrewnione jako wspólnicy tej spółki cywilnej. W konsekwencji w ramach spółki cywilnej może dojść do sytuacji, że wszyscy wspólnicy spółki wykonują rzemiosło (zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2), ale rzemieślnikami są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i osoby z nimi spokrewnione (zgodnie z art. 2 ust. 6 pkt. 3) – tym samym część wspólników spółki cywilnej statusu rzemieślnika nie nabędzie, pomimo że wykonują rzemiosło. Trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u	Uwaga zostanie uwzględniona.

			podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.	
124.	Art. 6 pkt 1 lit. c (zmiany art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Dolnośląska Izba Rzemieśnicza we Wrocławiu	Zapis art. 2 ust. 6 pkt. 2 i 3 wydaje się niespójny z art. 2 ust. 1 pkt. 2, ponieważ z jednej strony zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2 uznaje się, że „rzemiosło” wykonują wszyscy wspólnicy spółki cywilnej, jeśli choćby jeden z nich posiada kwalifikacje zawodowe w rzemiośle (bez względu na pokrewieństwo), ale już w ust. 6 pkt. 2 i 3 wskazuje się, że „rzemieślnikami” w ramach spółki cywilnej są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i wymienione osoby spokrewnione jako wspólnicy tej spółki cywilnej. W konsekwencji w ramach spółki cywilnej może dojść do sytuacji, że wszyscy wspólnicy spółki wykonują rzemiosło (zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2), ale rzemieślnikami są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i osoby z nimi spokrewnione (zgodnie z art. 2 ust. 6 pkt. 3) – tym samym część wspólników spółki cywilnej statusu rzemieślnika nie nabędzie, pomimo że wykonują rzemiosło. Trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.	Uwaga zostanie uwzględniona.
125.	Art. 6 pkt 1 lit. c (zmiany art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Izba Rzemieśnicza i Przedsiębiorczości w Białymstoku	Zapis art. 2 ust. 6 pkt. 2 i 3 wydaje się niespójny z art. 2 ust. 1 pkt. 2, ponieważ z jednej strony zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2 uznaje się, że „rzemiosło” wykonują wszyscy wspólnicy spółki cywilnej, jeśli choćby jeden z nich posiada kwalifikacje zawodowe w rzemiośle (bez względu na pokrewieństwo), ale już w ust. 6 pkt. 2 i 3 wskazuje się, że „rzemieślnikami” w ramach spółki cywilnej są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i wymienione osoby spokrewnione jako wspólnicy tej spółki cywilnej. W konsekwencji w ramach spółki cywilnej może dojść do sytuacji, że wszyscy wspólnicy spółki wykonują rzemiosło (zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2), ale rzemieślnikami są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i osoby z nimi spokrewnione (zgodnie z art. 2 ust. 6 pkt. 3) – tym samym część wspólników spółki cywilnej statusu rzemieślnika nie nabędzie, pomimo że wykonują rzemiosło. Trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.	Uwaga zostanie uwzględniona.
126.	Art. 6 pkt 1 lit. c (zmiany art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o	Beskidzka Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bielsku - Białej	Zapis art. 2 ust. 6 pkt. 2 i 3 wydaje się niespójny z art. 2 ust. 1 pkt. 2, ponieważ z jednej strony zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2 uznaje się, że „rzemiosło” wykonują wszyscy wspólnicy spółki cywilnej, jeśli choćby jeden z nich posiada kwalifikacje zawodowe w rzemiośle (bez względu na pokrewieństwo), ale już w ust. 6 pkt. 2 i 3 wskazuje się, że „rzemieślnikami”	Uwaga zostanie uwzględniona.

	rzemiośle)		w ramach spółki cywilnej są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i wymienione osoby spokrewnione jako wspólnicy tej spółki cywilnej. W konsekwencji w ramach spółki cywilnej może dojść do sytuacji, że wszyscy wspólnicy spółki wykonują rzemiosło (zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2), ale rzemieślnikami są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i osoby z nimi spokrewnione (zgodnie z art. 2 ust. 6 pkt. 3) – tym samym część wspólników spółki cywilnej statusu rzemieślnika nie nabędzie, pomimo że wykonują rzemiosło. Trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.	
127.	Art. 6 pkt 1 lit. c (zmiany art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Izba Rzemieślnicza Mazowska, Kurpi i Podlasia w Warszawie	Zapis art. 2 ust. 6 pkt. 2 i 3 wydaje się niespójny z art. 2 ust. 1 pkt 2, ponieważ z jednej strony zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 uznaje się, że „rzemiosło” wykonują wszyscy wspólnicy spółki cywilnej, jeśli choćby jeden z nich posiada kwalifikacje zawodowe w rzemiośle (bez względu na pokrewieństwo), ale już w ust. 6 pkt. 2 i 3 wskazuje się, że „rzemieślnikami” w ramach spółki cywilnej są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i wymienione osoby spokrewnione jako wspólnicy tej spółki cywilnej. W konsekwencji w ramach spółki cywilnej może dojść do sytuacji, że wszyscy wspólnicy spółki wykonują rzemiosło (zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2), ale rzemieślnikami są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i osoby z nimi spokrewnione (zgodnie z art. 2 ust. 6 pkt 3) – tym samym część wspólników spółki cywilnej statusu rzemieślnika nie nabędzie, pomimo że wykonują rzemiosło. Trudno nam ocenić, czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak, jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki?	Uwaga zostanie uwzględniona.
128.	Art. 6 pkt 1 lit. c (zmiany art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Pomorska Izba Rzemieślnicza MSP	Zapis art. 2 ust. 6 pkt. 2 i 3 wydaje się niespójny z art. 2 ust. 1 pkt. 2, ponieważ z jednej strony zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2 uznaje się, że „rzemiosło” wykonują wszyscy wspólnicy spółki cywilnej, jeśli choćby jeden z nich posiada kwalifikacje zawodowe w rzemiośle (bez względu na pokrewieństwo), ale już w ust. 6 pkt. 2 i 3 wskazuje się, że „rzemieślnikami” w ramach spółki cywilnej są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i wymienione osoby spokrewnione jako wspólnicy tej spółki cywilnej. W konsekwencji w ramach spółki cywilnej może dojść do sytuacji, że wszyscy wspólnicy spółki wykonują rzemiosło (zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2), ale rzemieślnikami są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiośle i osoby z nimi spokrewnione (zgodnie z art. 2 ust. 6 pkt. 3) – tym samym część wspólników spółki cywilnej statusu	Uwaga zostanie uwzględniona.

			rzemieślnika nie nabędzie, pomimo że wykonują rzemiosło. Trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.	
129.	Art. 6 pkt 1 lit. c (zmiany art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiosło)	Izba Rzemieślnicza oraz Małej i Średniej Przedsiębiorczości w Tarnowie	Zapis art. 2 ust. 6 pkt. 2 i 3 wydaje się niespójny z art. 2 ust. 1 pkt. 2, ponieważ z jednej strony zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2 uznaje się, że „rzemiosło” wykonują wszyscy wspólnicy spółki cywilnej, jeśli choćby jeden z nich posiada kwalifikacje zawodowe w rzemiosło (bez względu na pokrewieństwo), ale już w ust. 6 pkt. 2 i 3 wskazuje się, że „rzemieślnikami” w ramach spółki cywilnej są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiosło i wymienione osoby spokrewnione jako wspólnicy tej spółki cywilnej. W konsekwencji w ramach spółki cywilnej może dojść do sytuacji, że wszyscy wspólnicy spółki wykonują rzemiosło (zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 2), ale rzemieślnikami są jedynie wspólnicy posiadający kwalifikacje zawodowe w rzemiosło i osoby z nimi spokrewnione (zgodnie z art. 2 ust. 6 pkt. 3) – tym samym część wspólników spółki cywilnej statusu rzemieślnika nie nabędzie, pomimo że wykonują rzemiosło. Trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.	Uwaga zostanie uwzględniona.
130.	Art. 6 pkt 2 (zmiany art. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiosło)	Izba Rzemieślnicza oraz Małej i Średniej Przedsiębiorczości w Tarnowie	<p>1) Projektowane dodanie do obecnego art. 4 ustawy o rzemiosło zapisu ust. 1a w brzmieniu: „1a. Prawo, o którym mowa w ust. 1 pkt. 1, przysługuje również spółkom, o których mowa w art. 2 ust. 1d”” wydaje się wadliwy redakcyjnie, ponieważ w ustawie o rzemiosło (ani w obecnym brzmieniu, ani w wersji uwzględniającej projektowane zmiany) nie ma jednostki redakcyjnej „art. 2 ust. 1d”.</p> <p>2) Od strony merytorycznej zapis uznajemy również za wadliwy i niejasny, ponieważ w praktyce może być interpretowany w ten sposób, że ma ograniczać prawa niektórych rzemieślników (domyślnie spółek) wyłącznie do prawa zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych (art. 4 ust. 1 pkt. 1), ale już bez czynnego i biernego prawa wyborczego i innych praw członkowskich o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o rzemiosło. W praktyce oznacza to różnicowanie statusu prawnego rzemieślników w zależności od tego czy są osobami fizycznymi czy spółkami. Dodatkowo trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.</p>	<p>Ad 1. Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>Ad 2. Uwaga nie zostanie uwzględniona. Przepis nie ogranicza praw rzemieślników prowadzących działalność gospodarczą w formie spółek wyłącznie do zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych. Zgodnie z art. 4 ust. 1 obowiązującej ustawy o rzemiosło prawo zrzeszania się w cechach i izbach rzemieślniczych przysługuje przedsiębiorcom posiadającym już status rzemieślnika. Zapis art. 4 ust. 1a dotyczy natomiast przedsiębiorców, którzy wykonują rzemiosło, a nie posiadają</p>

				jeszcze statusu rzemieślnika. Status ten nabędą dopiero po przystąpieniu do cechu lub izby rzemieślniczej. Posiadając status rzemieślnika ww. przedsiębiorcom będą przysługiwały wszystkie prawa i obowiązki wynikające z ustawy o rzemiośle.
131.	Art. 6 pkt 2 (zmiany art. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Pomorska Izba Rzemieślnicza MSP	<p>1) Projektowane dodanie do obecnego art. 4 ustawy o rzemiośle zapisu ust. 1a w brzmieniu: „1a. Prawo, o którym mowa w ust. 1 pkt. 1, przysługuje również spółkom, o których mowa w art. 2 ust. 1d”” wydaje się wadliwy redakcyjnie, ponieważ w ustawie o rzemiośle (ani w obecnym brzmieniu, ani w wersji uwzględniającej projektowane zmiany) nie ma jednostki redakcyjnej „art. 2 ust. 1d”.</p> <p>2) Od strony merytorycznej zapis uznajemy również za wadliwy i niejasny, ponieważ w praktyce może być interpretowany w ten sposób, że ma ograniczać prawa niektórych rzemieślników (domyślnie spółek) wyłącznie do prawa zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych (art. 4 ust. 1 pkt. 1), ale już bez czynnego i biernego prawa wyborczego i innych praw członkowskich o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o rzemiośle. W praktyce oznacza to różnicowanie statusu prawnego rzemieślników w zależności od tego czy są osobami fizycznymi czy spółkami. Dodatkowo trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.</p>	<p>Ad 1. Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>Ad 2. Uwaga nie zostanie uwzględniona. Przepis nie ogranicza praw rzemieślników prowadzących działalność gospodarczą w formie spółek wyłącznie do zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych. Zgodnie z art. 4 ust. 1 obowiązującej ustawy o rzemiośle prawo zrzeszania się w cechach i izbach rzemieślniczych przysługuje przedsiębiorcom posiadającym już status rzemieślnika. Zapis art. 4 ust. 1a dotyczy natomiast przedsiębiorców, którzy wykonują rzemiosło, a nie posiadają jeszcze statusu rzemieślnika. Status ten nabędą dopiero po przystąpieniu do cechu lub izby rzemieślniczej. Posiadając status rzemieślnika ww. przedsiębiorcom będą przysługiwały wszystkie prawa i obowiązki wynikające z ustawy o rzemiośle.</p>
132.	Art. 6 pkt 2 (zmiany art. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o	Izba Rzemieślnicza Mazowska, Kurpi i Podlasia w Warszawie	1) Projektowane dodanie do obecnego art. 4 ustawy o rzemiośle zapisu ust. 1a w brzmieniu: „1a. Prawo, o którym mowa w ust. 1 pkt. 1, przysługuje również spółkom, o których mowa w art. 2 ust. 1d” wydaje się wadliwy redakcyjnie, ponieważ w ustawie o rzemiośle (ani w obecnym brzmieniu,	<p>Ad 1. Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>Ad 2. Uwaga nie zostanie</p>

	rzemiośle)		<p>ani w wersji uwzględniającej projektowane zmiany) nie ma jednostki redakcyjnej „art. 2 ust. 1d”.</p> <p>2) Od strony merytorycznej zapis uznajemy również za wadliwy i niejasny, ponieważ w praktyce może być interpretowany w ten sposób, że ma ograniczać prawa niektórych rzemieślników (domyślnie spółek) wyłącznie do prawa zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych (art. 4 ust. 1 pkt. 1), ale już bez czynnego i biernego prawa wyborczego i innych praw członkowskich o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o rzemiośle. W praktyce oznacza to różnicowanie statusu prawnego rzemieślników w zależności od tego czy są osobami fizycznymi czy spółkami. Dodatkowo trudno nam ocenić, czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak, jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki?</p>	<p>uwzględniona.</p> <p>Przepis nie ogranicza praw rzemieślników prowadzących działalność gospodarczą w formie spółek wyłącznie do zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych. Zgodnie z art. 4 ust. 1 obowiązującej ustawy o rzemiośle prawo zrzeszania się w cechach i izbach rzemieślniczych przysługuje przedsiębiorcom posiadającym już status rzemieślnika. Zapis art. 4 ust. 1a dotyczy natomiast przedsiębiorców, którzy wykonują rzemiosło, a nie posiadają jeszcze statusu rzemieślnika. Status ten nabędą dopiero po przystąpieniu do cechu lub izby rzemieślniczej. Posiadając status rzemieślnika ww. przedsiębiorcom będą przysługiwały wszystkie prawa i obowiązki wynikające z ustawy o rzemiośle.</p>
133.	Art. 6 pkt 2 (zmiany art. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Beskidzka Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bielsku - Białej	<p>1) Projektowane dodanie do obecnego art. 4 ustawy o rzemiośle zapisu ust. 1a w brzmieniu: „1a. Prawo, o którym mowa w ust. 1 pkt. 1, przysługuje również spółkom, o których mowa w art. 2 ust. 1d”” wydaje się wadliwy redakcyjnie, ponieważ w ustawie o rzemiośle (ani w obecnym brzmieniu, ani w wersji uwzględniającej projektowane zmiany) nie ma jednostki redakcyjnej „art. 2 ust. 1d”.</p> <p>2) Od strony merytorycznej zapis uznajemy również za wadliwy i niejasny, ponieważ w praktyce może być interpretowany w ten sposób, że ma ograniczać prawa niektórych rzemieślników (domyślnie spółek) wyłącznie do prawa zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych (art. 4 ust. 1 pkt. 1), ale już bez czynnego i biernego prawa wyborczego i innych praw członkowskich o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o rzemiośle. W praktyce oznacza to różnicowanie statusu prawnego rzemieślników w zależności od tego czy są osobami fizycznymi czy spółkami. Dodatkowo</p>	<p>Ad 1. Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>Ad 2. Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Przepis nie ogranicza praw rzemieślników prowadzących działalność gospodarczą w formie spółek wyłącznie do zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych. Zgodnie z art. 4 ust. 1 obowiązującej ustawy o rzemiośle prawo zrzeszania się w cechach i izbach rzemieślniczych przysługuje przedsiębiorcom posiadającym już status rzemieślnika.</p>

			trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.	Zapis art. 4 ust. 1a dotyczy natomiast przedsiębiorców, którzy wykonują rzemiosło, a nie posiadają jeszcze statusu rzemieślnika. Status ten nabędą dopiero po przystąpieniu do cechu lub izby rzemieślniczej. Posiadając status rzemieślnika ww. przedsiębiorcom będą przysługiwały wszystkie prawa i obowiązki wynikające z ustawy o rzemiośle.
134.	Art. 6 pkt 2 (zmiany art. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Dolnośląska Izba Rzemieślnicza we Wrocławiu	<p>1) Projektowane dodanie do obecnego art. 4 ustawy o rzemiośle zapisu ust. 1a w brzmieniu: „1a. Prawo, o którym mowa w ust. 1 pkt. 1, przysługuje również spółkom, o których mowa w art. 2 ust. 1d” wywołuje wątpliwość redakcyjną, ponieważ w ustawie o rzemiośle (ani w obecnym brzmieniu, ani w wersji uwzględniającej projektowane zmiany) nie ma jednostki redakcyjnej „art. 2 ust. 1d”.</p> <p>2) Od strony merytorycznej zapis uznajemy również za wątpliwy i niejasny, ponieważ w praktyce może być interpretowany w ten sposób, że ma ograniczać prawa niektórych rzemieślników (domyślnie spółek) wyłącznie do prawa zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych (art. 4 ust. 1 pkt. 1), ale już bez czynnego i biernego prawa wyborczego i innych praw członkowskich o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o rzemiośle. W praktyce oznacza to różnicowanie statusu prawnego rzemieślników w zależności od tego czy są osobami fizycznymi czy spółkami. Dodatkowo trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.</p>	<p>Ad 1. Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>Ad 2. Uwaga nie zostanie uwzględniona. Przepis nie ogranicza praw rzemieślników prowadzących działalność gospodarczą w formie spółek wyłącznie do zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych. Zgodnie z art. 4 ust. 1 obowiązującej ustawy o rzemiośle prawo zrzeszania się w cechach i izbach rzemieślniczych przysługuje przedsiębiorcom posiadającym już status rzemieślnika. Zapis art. 4 ust. 1a dotyczy natomiast przedsiębiorców, którzy wykonują rzemiosło, a nie posiadają jeszcze statusu rzemieślnika. Status ten nabędą dopiero po przystąpieniu do cechu lub izby rzemieślniczej. Posiadając status rzemieślnika ww. przedsiębiorcom będą przysługiwały wszystkie prawa i obowiązki wynikające z ustawy o rzemiośle.</p>
135.	Art. 6 pkt 2	Izba Rzemiosła i	1) Projektowane dodanie do obecnego art. 4 ustawy o rzemiośle zapisu	Ad 1. Uwaga zostanie

	(zmiany art. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Przedsiębiorczości PŚ w Słupsku	<p>ust. 1a w brzmieniu: „1a. Prawo, o którym mowa w ust. 1 pkt. 1, przysługuje również spółkom, o których mowa w art. 2 ust. 1d”” wydaje się wadliwy redakcyjnie, ponieważ w ustawie o rzemiośle (ani w obecnym brzmieniu, ani w wersji uwzględniającej projektowane zmiany) nie ma jednostki redakcyjnej „art. 2 ust. 1d”.</p> <p>2) Od strony merytorycznej zapis uznajemy również za wadliwy i niejasny, ponieważ w praktyce może być interpretowany w ten sposób, że ma ograniczać prawa niektórych rzemieślników (domyślnie spółek) wyłącznie do prawa zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych (art. 4 ust. 1 pkt. 1), ale już bez czynnego i biernego prawa wyborczego i innych praw członkowskich o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o rzemiośle. W praktyce oznacza to różnicowanie statusu prawnego rzemieślników w zależności od tego czy są osobami fizycznymi czy spółkami. Dodatkowo trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.</p>	<p>uwzględniona.</p> <p>Ad 2. Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Przepis nie ogranicza praw rzemieślników prowadzących działalność gospodarczą w formie spółek wyłącznie do zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych. Zgodnie z art. 4 ust. 1 obowiązującej ustawy o rzemiośle prawo zrzeszania się w cechach i izbach rzemieślniczych przysługuje przedsiębiorcom posiadającym już status rzemieślnika.</p> <p>Zapis art. 4 ust. 1a dotyczy natomiast przedsiębiorców, którzy wykonują rzemiosło, a nie posiadają jeszcze statusu rzemieślnika. Status ten nabędą dopiero po przystąpieniu do cechu lub izby rzemieślniczej. Posiadając status rzemieślnika ww. przedsiębiorcom będą przysługiwały wszystkie prawa i obowiązki wynikające z ustawy o rzemiośle.</p>
136.	Art. 6 pkt 2 (zmiany art. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Kujawsko-Pomorska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bydgoszczy	<p>1) Projektowane dodanie do obecnego art. 4 ustawy o rzemiośle zapisu ust. 1a w brzmieniu: „1a. Prawo, o którym mowa w ust. 1 pkt. 1, przysługuje również spółkom, o których mowa w art. 2 ust. 1d”” wydaje się wadliwy redakcyjnie, ponieważ w ustawie o rzemiośle (ani w obecnym brzmieniu, ani w wersji uwzględniającej projektowane zmiany) nie ma jednostki redakcyjnej „art. 2 ust. 1d”.</p> <p>2) Od strony merytorycznej zapis uznajemy również za wadliwy i niejasny, ponieważ w praktyce może być interpretowany w ten sposób, że ma ograniczać prawa niektórych rzemieślników (domyślnie spółek) wyłącznie do prawa zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych (art. 4 ust. 1 pkt. 1), ale już bez czynnego i biernego prawa wyborczego i innych praw członkowskich o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o rzemiośle. W</p>	<p>Ad 1. Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>Ad 2. Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Przepis nie ogranicza praw rzemieślników prowadzących działalność gospodarczą w formie spółek wyłącznie do zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych. Zgodnie z art. 4 ust. 1 obowiązującej ustawy o rzemiośle prawo zrzeszania się w cechach i izbach</p>

			praktyce oznacza to różnicowanie statusu prawnego rzemieślników w zależności od tego czy są osobami fizycznymi czy spółkami. Dodatkowo trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.	rzemieślniczych przysługuje przedsiębiorcom posiadającym już status rzemieślnika. Zapis art. 4 ust. 1a dotyczy natomiast przedsiębiorców, którzy wykonują rzemiosło, a nie posiadają jeszcze statusu rzemieślnika. Status ten nabędą dopiero po przystąpieniu do cechu lub izby rzemieślniczej. Posiadając status rzemieślnika ww. przedsiębiorcom będą przysługiwały wszystkie prawa i obowiązki wynikające z ustawy o rzemiośle.
137.	Art. 6 pkt 2 (zmiany art. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Izba Rzemieślnicza i Przedsiębiorczości w Białymstoku	<p>1) Projektowane dodanie do obecnego art. 4 ustawy o rzemiośle zapisu ust. 1a w brzmieniu: „1a. Prawo, o którym mowa w ust. 1 pkt. 1, przysługuje również spółkom, o których mowa w art. 2 ust. 1d” wyraża się wadliwy redakcyjnie, ponieważ w ustawie o rzemiośle (ani w obecnym brzmieniu, ani w wersji uwzględniającej projektowane zmiany) nie ma jednostki redakcyjnej „art. 2 ust. 1d”.</p> <p>2) Od strony merytorycznej zapis uznajemy również za wadliwy i niejasny, ponieważ w praktyce może być interpretowany w ten sposób, że ma ograniczać prawa niektórych rzemieślników (domyślnie spółek) wyłącznie do prawa zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych (art. 4 ust. 1 pkt. 1), ale już bez czynnego i biernego prawa wyborczego i innych praw członkowskich o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o rzemiośle. W praktyce oznacza to różnicowanie statusu prawnego rzemieślników w zależności od tego czy są osobami fizycznymi czy spółkami. Dodatkowo trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.</p>	<p>Ad 1 Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>Ad 2 Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Przepis nie ogranicza praw rzemieślników prowadzących działalność gospodarczą w formie spółek wyłącznie do zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych. Zgodnie z art. 4 ust. 1 obowiązującej ustawy o rzemiośle prawo zrzeszania się w cechach i izbach rzemieślniczych przysługuje przedsiębiorcom posiadającym już status rzemieślnika. Zapis art. 4 ust. 1a dotyczy natomiast przedsiębiorców, którzy wykonują rzemiosło, a nie posiadają jeszcze statusu rzemieślnika. Status ten nabędą dopiero po przystąpieniu do cechu lub izby rzemieślniczej. Posiadając status rzemieślnika ww. przedsiębiorcom będą przysługiwały wszystkie prawa i obowiązki</p>

				wynikające z ustawy o rzemiośle.
138.	Art. 6 pkt 2 (zmiany art. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Małopolska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Krakowie	<p>1) Projektowane dodanie do obecnego art. 4 ustawy o rzemiośle zapisu ust. 1a w brzmieniu: „1a. Prawo, o którym mowa w ust. 1 pkt. 1, przysługuje również spółkom, o których mowa w art. 2 ust. 1d”” wydaje się wadliwy redakcyjnie, ponieważ w ustawie o rzemiośle (ani w obecnym brzmieniu, ani w wersji uwzględniającej projektowane zmiany) nie ma jednostki redakcyjnej „art. 2 ust. 1d”.</p> <p>2) Od strony merytorycznej zapis uznajemy również za wadliwy i niejasny, ponieważ w praktyce może być interpretowany w ten sposób, że ma ograniczać prawa niektórych rzemieślników (domyślnie spółek) wyłącznie do prawa zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych (art. 4 ust. 1 pkt. 1), ale już bez czynnego i biernego prawa wyborczego i innych praw członkowskich o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o rzemiośle. W praktyce oznacza to różnicowanie statusu prawnego rzemieślników w zależności od tego czy są osobami fizycznymi czy spółkami. Dodatkowo trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.</p>	<p>Ad 1 Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>Ad 2 Uwaga nie zostanie uwzględniona. Przepis nie ogranicza praw rzemieślników prowadzących działalność gospodarczą w formie spółek wyłącznie do zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych. Zgodnie z art. 4 ust. 1 obowiązującej ustawy o rzemiośle prawo zrzeszania się w cechach i izbach rzemieślniczych przysługuje przedsiębiorcom posiadającym już status rzemieślnika. Zapis art. 4 ust. 1a dotyczy natomiast przedsiębiorców, którzy wykonują rzemiosło, a nie posiadają jeszcze statusu rzemieślnika. Status ten nabędą dopiero po przystąpieniu do cechu lub izby rzemieślniczej. Posiadając status rzemieślnika ww. przedsiębiorcom będą przysługiwały wszystkie prawa i obowiązki wynikające z ustawy o rzemiośle.</p>
139.	Art. 6 pkt 2 (zmiany art. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle)	Izba Rzemieślników i Przedsiębiorców w Kielcach	<p>1) Projektowane dodanie do obecnego art. 4 ustawy o rzemiośle zapisu ust. 1a w brzmieniu: „1a. Prawo, o którym mowa w ust. 1 pkt. 1, przysługuje również spółkom, o których mowa w art. 2 ust. 1d”” wydaje się wadliwy redakcyjnie, ponieważ w ustawie o rzemiośle (ani w obecnym brzmieniu, ani w wersji uwzględniającej projektowane zmiany) nie ma jednostki redakcyjnej „art. 2 ust. 1d”.</p> <p>2) Od strony merytorycznej zapis uznajemy również za wadliwy i niejasny,</p>	<p>Ad 1 Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>Ad 2 Uwaga nie zostanie uwzględniona. Przepis nie ogranicza praw rzemieślników prowadzących działalność gospodarczą w formie spółek wyłącznie do zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych.</p>

			<p>ponieważ w praktyce może być interpretowany w ten sposób, że ma ograniczać prawa niektórych rzemieślników (domyślnie spółek) wyłącznie do prawa zrzeszania się w izbach i cechach rzemieślniczych (art. 4 ust. 1 pkt. 1), ale już bez czynnego i biernego prawa wyborczego i innych praw członkowskich o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o rzemiośle. W praktyce oznacza to różnicowanie statusu prawnego rzemieślników w zależności od tego czy są osobami fizycznymi czy spółkami. Dodatkowo trudno nam ocenić czy jest to celowy zabieg projektodawcy, a jeśli tak jakie leżą u podstaw tak projektowanych zapisów przesłanki.</p>	<p>Zgodnie z art. 4 ust. 1 obowiązującej ustawy o rzemiośle prawo zrzeszania się w cechach i izbach rzemieślniczych przysługuje przedsiębiorcom posiadającym już status rzemieślnika. Zapis art. 4 ust. 1a dotyczy natomiast przedsiębiorców, którzy wykonują rzemiosło, a nie posiadają jeszcze statusu rzemieślnika. Status ten nabędą dopiero po przystąpieniu do cechu lub izby rzemieślniczej. Posiadając status rzemieślnika ww. przedsiębiorcom będą przysługiwały wszystkie prawa i obowiązki wynikające z ustawy o rzemiośle.</p>
140.	Art. 8 (zmiany w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych)	Stowarzyszenia Notariuszy Rzeczypospolitej Polskiej	<p>Kolejną zmianą, która bezpośrednio dotyczy notariuszy, a jest objęta zakresem Projektu jest zmiana ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (art.8 Projektu) i w związku z nią także zmiana ustawy z dnia 14 lutego 1991r. Prawo o notariacie (art.9 Projektu), polegająca na wprowadzeniu obowiązku przekazywania organowi podatkowemu, właściwemu miejscowo w sprawach podatku od nieruchomości, na wniosek strony umowy obejmującej przeniesienie własności nieruchomości, przez notariusza, który sporządził akt notarialny dokumentujący przeniesienie własności nieruchomości, wypis aktu notarialnego obejmującego to przeniesienie własności.</p> <p>Zdaniem ZG SNRP, z uwagi na fakt, że na podstawie obecnie obowiązujących przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, na notariusza został już nałożony obowiązek przesłania z urzędu wójtowi, burmistrzowi albo prezydentowi miasta, tj. organowi podatkowemu w rozumieniu ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych, wypisu aktu notarialnego dokumentującego zbycie nieruchomości, to zmiana zaproponowana w Projekcie wydaje się całkowicie zbędną. Tym bardziej, że zmiana ta nie wprowadza obowiązku dla strony umowy, a jedynie jej uprawnienie.</p> <p>Skoro przekazanie takiego wypisu ma odbywać się na wniosek strony, to taki wniosek powinien być objęty protokołem sporządzonym przez notariusza w trybie art. 104 §3 Prawa o notariacie, co wprowadza</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Stanowisko w pkt 143</p>

			niepotrzebny formalizm, a wydaje się, że nie taki cel przyświecał projektodawcy przy tworzeniu Projektu. Dlatego zmiana ta, naszym zdaniem, nie jest potrzebna. Niemniej, dla spójności przepisów ZGSNRP zaproponowało modyfikację art.92 §13 Prawa o notariacie (art.9 Projektu) w brzmieniu zawartym w załączniku „Tabela uwag”.	
141.	Art. 8 i 9 (zmiana w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych oraz zmiana w ustawie - Prawo o notariacie)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>W pierwszej kolejności należy wskazać, że koncepcja umożliwienia notariuszom przesyłania wypisu aktu notarialnego właściwemu miejscowo organowi podatkowemu właściwemu w sprawach podatku od nieruchomości i w konsekwencji wyeliminowanie w takim przypadku konieczności dokonywania przez osoby fizyczne samodzielnych zgłoszeń informacji o nieruchomościach i obiektach budowlanych związanych z powstaniem albo wygaśnięciem obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości, jest rozwiązaniem słusznym i zasługującym na aprobatę.</p> <p>Niemniej jednak, projekt ustawy wymaga wprowadzenia pewnych zmian – tak, aby ułatwienie dla osób fizycznych w tym zakresie było w pełni realizowane. W związku z tym, mamy do projektu następujące uwagi:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Nie jest do końca jasne, dlaczego ustawodawca chce wprowadzić obowiązek przesyłania aktów notarialnych do organów podatkowych jedynie na wniosek osoby fizycznej. Od razu rodzi się też pytanie, skąd osoba fizyczna będzie wiedziała, że może poprosić notariusza o przesłanie wypisu aktu notarialnego do organu podatkowego (dzięki czemu osoba fizyczna zwolni się z obowiązku samodzielnego składania informacji o nieruchomościach i obiektach budowlanych do organu podatkowego). • Z przepisu nie wynika, aby notariusz miał obowiązek pouczyć taką osobę o tej możliwości. • Dlatego też, proponujemy zmianę polegającą na wprowadzeniu dla notariuszy obowiązku przesyłania wypisów aktów notarialnych do właściwych miejscowo organów podatkowych, bez konieczności składania przez osobę fizyczną do nich (notariuszy) wniosku w tej sprawie. Byłoby to rozwiązanie analogiczne do tego, które już obowiązuje w ustawie Prawo o notariacie w zakresie przesyłania wniosków do sądu wieczystoksięgowego (Zgodnie z art. 92 § 4 ustawy Prawo o notariacie: „Jeżeli akt notarialny zawiera przeniesienie, zmianę lub zrzeczenie się prawa ujawnionego w księdze wieczystej albo ustanowienie prawa, które może być ujawnione w księdze wieczystej bądź obejmuje czynność przenoszącą własność nieruchomości, chociażby dla tej nieruchomości nie była prowadzona 	<p>Uwaga zostanie częściowo uwzględniona.</p> <p>Przepis zostanie doprecyzowany.</p>

			<p>księga wieczysta, notariusz sporządzający akt notarialny, nie później niż w dniu jego sporządzenia, składa wniosek o wpis w księdze wieczystej za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe.).</p> <p>Proponowana treść art. 92 § 13 Prawa o notariacie:</p> <p>„§ 13. Jeżeli akt notarialny w swej treści zawiera przeniesienie własności nieruchomości i przynajmniej jednym z podmiotów biorących udział w tym akcie jest osoba fizyczna, notariusz, który sporządził ten akt, jest obowiązany przesłać jego wypis organowi podatkowemu właściwemu miejscowo w sprawach podatku od nieruchomości, o którym mowa w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 70, 1313 i 2291 oraz z 2024 r. poz. ...).”</p> <p>• Przepisy powinny również precyzować, w jaki sposób (i w jakiej formie: elektronicznej/papierowej) notariusz miałby przysyłać wypisy aktów notarialnych do organu podatkowego. Projekt nie zawiera regulacji w tej sprawie.</p> <p>W sytuacji, w której ustawodawca nie zrezygnuje z pomysłu, aby notariusze przysyłali wypisy aktów notarialnych do organów podatkowych jedynie na wniosek osoby fizycznej – to należałoby wprowadzić do ustawy Prawo o notariacie postanowienia, z których jednoznacznie wynikałoby, że notariusz ma obowiązek poinformować (pouczyć) taką osobę (fizyczną) o możliwości zwrócenia się do niego (notariusza) z takim wnioskiem (o przesłanie wypisu aktu notarialnego organowi podatkowemu). Trudno bowiem, oczekiwać, aby każda osoba fizyczna wiedziała o przysługującym jej w tym zakresie uprawnieniu.</p>	
142.	art. 9 (zmiana w ustawie – Prawo o notariacie)	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	<p>Celowe jest doprecyzowanie, że wniosek taki może złożyć / zgłosić także syndyk masy upadłości takiej osoby fizycznej. Upadłość konsumencka jest coraz częstszym zjawiskiem, na które notariusze, jak i cały system prawny, powinny być odpowiednio przygotowani.</p>	Uwaga do omówienia w trakcie konferencji uzgodnieniowej.
143.	Art. 9 (zmiana w ustawie – Prawo o notariacie)	Stowarzyszenie Notariuszy RP	<p>Na podstawie art. 37 ust.5 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, notariusze są zobowiązani z urzędu przesyłać wójtowi, burmistrzowi albo prezydentowi miasta, tj. organowi podatkowemu w rozumieniu ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych, wypis aktu notarialnego dokumentującego zbycie nieruchomości. Przestanka z projektowanego ust.6a w art.6 tej ustawy będzie spełniona na podstawie powołanego na wstępie przepisu. Dlatego w celu zachowania spójności przepisów prawa albo nie ma konieczności dodawania § 13 w art.92 ustawy z dnia 14 lutego 1991r. Prawo o notariacie albo powinien mieć on inne brzmienie, tj. wskazujące, że notariusz z</p>	Uwaga do omówienia w trakcie konferencji uzgodnieniowej.

			<p>urzędu przesyła organowi podatkowemu wypis aktu notarialnego, w którego treści udokumentowano przeniesienie własności nieruchomości.</p> <p>Propozycja ewentualnego brzmienia § 13 w art.92 ustawy z dnia 14 lutego 1991r. Prawo o notariacie:</p> <p>„§ 13. Jeżeli akt notarialny w swej treści zawiera przeniesienie własności nieruchomości, notariusz, który sporządził ten akt, jest obowiązany przesłać jego wypis organowi podatkowemu właściwemu miejscowo w sprawach podatku od nieruchomości, o którym mowa w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 70, 1313 i 2291 oraz z 2024 r. poz. ...).”</p>	
144.	Art. 9 (zmiana w ustawie – Prawo o notariacie)	Krajowa Rada Notarialna	<p>KRN proponuje uzupełnienie art. 9 projektu ustawy przez dodanie w ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie w art. 92 po § 13 paragrafu 14 w następującym brzmieniu:</p> <p>„§ 14. W następstwie przyjętego do protokołu żądania strony notariusz może złożyć wniosek o dokonanie w księdze wieczystej także innego wpisu.”</p> <p>Przepisy ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. - Prawo o notariacie przewidują wąski katalog spraw, w których notariusz składa na żądanie strony wnioski o dokonanie wpisów w księgach wieczystych. Zgodnie bowiem z art. 92 § 4 Prawa o notariacie jeżeli akt notarialny zawiera przeniesienie, zmianę lub zrzeczenie się prawa ujawnionego w księdze wieczystej albo ustanowienie prawa, które może być ujawnione w księdze wieczystej bądź obejmuje czynność przenoszącą własność nieruchomości, chociażby dla tej nieruchomości nie była prowadzona księga wieczysta, notariusz sporządzający akt notarialny, nie później niż w dniu jego sporządzenia, składa wniosek o wpis w księdze wieczystej za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe. W zdaniu 2. tego paragrafu zawarte jest uzupełnienie, według którego na żądanie strony czynności notarialnej, wniosek zawiera żądanie dokonania w księdze wieczystej także innego wpisu związanego z czynnością notarialną. Żądanie może dotyczyć zwłaszcza sprostowania oznaczenia nieruchomości, podziału lub łączenia nieruchomości lub wykreślenia roszczenia bądź ograniczonego prawa rzeczowego. A zatem kompetencja notariusza została ograniczona do złożenia wniosku wieczystoksięgowego w związku z czynnościami notarialnymi. Sąd Najwyższy Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w wyroku z 1 grudnia 2016 r., III ZS 3/16 przyjął zwięźającą wykładnię art. 92 § 4 Prawa o notariacie.</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja wymaga dodatkowych analiz i będzie oceniana w kontekście potencjału jej ewentualnego włączenia w innych projektach deregulacyjnych resortu.</p>

			<p>Sąd ten uznał, że notariusz składając wniosek o wpis do księgi wieczystej na podstawie art. 92 § 4 zdanie pierwsze ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie jest uprawniony uwzględnić na żądanie strony dokonanie w księdze wieczystej także innego wpisu, jeśli jest on związany z czynnością dokonywaną w akcie notarialnym. Wyraz „także” oznacza bowiem „oraz”, „ponadto”, „oprócz tego”, „również”, „też” etc. Jak wywodzi SN przepis ten nie uprawnia zatem notariusza do składania w każdym przypadku, na żądanie strony czynności notarialnej, wniosków za pośrednictwem systemu teleinformatycznego o wpis do księgi wieczystej, gdy wniosek może być wynikiem tej czynności. Tym samym według SN - ustawodawca usankcjonował prawnie dotychczasową praktykę sporządzania przez notariuszy wniosków wieczystoksięgowych, ale wyłącznie w zakresie innych wpisów związanych ze sporządzaniem aktem notarialnym, a nie przy okazji dokonywania innych czynności notarialnych. Pomijając ocenę trafności tego stanowiska uzasadniony jest postulat przesądzenia w ustawie, że notariusz może składać wnioski o dokonanie także innych wpisów w księgach wieczystych. Takie rozwiązanie tylko ułatwi stronom kompleksowe załatwienie swoich spraw, ale także zwiększy bezpieczeństwo obrotu i przejrzystość stosunków własnościowych. Jako przykład można wskazać sytuację, gdy spadkobierca, który uzyskał dokument legitymujący jego tytuł prawnośpadkowy będzie mógł alternatywnie skorzystać z notarialnego trybu złożenia wniosku o ujawnienie własności nieruchomości w księdze wieczystej nabytej w wyniku dziedziczenia.</p>	
145.	Art. 9 (zmiana w ustawie – Prawo o notariacie)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	<p>Proponuje się rozważenie możliwości wprowadzenia obowiązku poinformowania osoby fizycznej o możliwości przesłania przez notariusza wypisu organowi podatkowemu właściwemu miejscowo w sprawach podatkowych. W przypadku braku ww. obowiązku informacyjnego osoba fizyczna (konsument), nie będzie miał wiedzy o możliwości przesłania wypisu przez notariusza.</p>	Uwaga zostanie uwzględniona.
146.	Art. 9 (zmiana w ustawie – Prawo o notariacie)	PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.	<p>Proponuje się rozważenie możliwości wprowadzenia obowiązku poinformowania osoby fizycznej o możliwości przesłania przez notariusza wypisu organowi podatkowemu właściwemu miejscowo w sprawach podatkowych. W przypadku braku ww. obowiązku informacyjnego osoba fizyczna (konsument), nie będzie miał wiedzy o możliwości przesłania wypisu przez notariusza.</p>	Uwaga zostanie uwzględniona.
147.	Art. 10 (zmiana w ustawie)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>Projektowana ustawa z dnia 2024 r. o zmianie niektórych ustaw w celu deregulacji prawa gospodarczego i administracyjnego oraz doskonalenia</p>	Uwaga zostanie uwzględniona.

	o podatku dochodowym od osób prawnych)		<p>zasad opracowywania prawa gospodarczego, przewiduje zmianę w przepisach ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (art. 10 projektu). Jest to zmiana korzystna dla przedsiębiorców, która polega na poszerzeniu katalogu wydatków, które będzie można odliczać od podstawy opodatkowania w ramach ulgi na działalność badawczo-rozwojową (B+R). Z niewiadomych powodów, ustawodawca nie planuje analogicznej zmiany w przepisach ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (brak w projekcie analogicznych zmian w ustawie o PIT).</p> <p>W celu zachowania spójności uregulowań podatkowych, konieczne jest wprowadzenie jednakowych rozwiązań zarówno dla podatników CIT jak i PIT. Podatnicy PIT, również w znacznym zakresie korzystają z ulgi B+R i nie mogą być w tym zakresie traktowani odmiennie od podatników CIT.</p>	
148.	Art. 10 (zmiana w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych)	Topeka Tax sp. z o.o.	<p>Należy podkreślić, że analogiczny problem dot. oskładkowania umów zlecenia zawartych w ramach działalności nierejestrowanej dotyczy także ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Albowiem zgodnie z definicją „działalności wykonywanej osobiście” uważa się za nią m.in. przychody z wykonywania usług na podstawie m.in. umowy zlecenia lub umowy o dzieło zawartych z przedsiębiorcami – za wyjątkiem umów zawartych w ramach działalności gospodarczej. Brak jest natomiast analogicznego wyłączenia dla umów zawartych w ramach działalności nierejestrowanej, która nie jest działalnością gospodarczą w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.</p> <p>Powoduje to, że zleceniodawca takiej osoby, będący przedsiębiorcą, pełni funkcję płatnika i zobowiązany jest do pobrania od wypłaconego wynagrodzenia zaliczki oraz do wystawienia informacji PIT-11.</p> <p>Dlatego też proponujemy wprowadzenie zmiany w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych eliminującą tę nieścisłość i doprecyzowującą, że nie stanowi przychodu z działalności wykonywanej osobiście przychód otrzymany w ramach umowy zlecenia i o dzieło zawartej w ramach działalności nierejestrowanej – o ile za taką jest uważana ta umowa na gruncie przepisów ustawy systemowej:</p> <p>Art. 10. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 2805 oraz z 2024 r. poz. 232) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>W art. 13 pkt 8 zdanie końcowe otrzymuje brzmienie:</p> <p>„z wyjątkiem przychodów uzyskanych na podstawie umów zawieranych w</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Ze względu na to, że jest to nowy postulat zostanie on przeanalizowany na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>ramach prowadzonej przez podatnika pozarolniczej działalności gospodarczej oraz przychodów, o których mowa w pkt 9, a także umów zawieranych w ramach działalności nierejestrowanej, o której mowa w art. 20 ust. 1ba-1bc, do których ma zastosowanie art. 6 ust. 4aa ustawy o z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2024 r. poz. 497)".</p> <p>(...)</p>	
149.	Art. 10 (zmiana w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych)	Amerykańska Izba Handlowa w Polsce	<p>Wprowadzenie zmian w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych, odzwierciedlających projektowane zmiany w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych – w zakresie dotyczącym ulgi badawczo-rozwojowej</p> <p>Projektowana regulacja przewiduje zmiany w zakresie ulgi badawczo-rozwojowej wyłącznie w ramach przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.</p> <p>Zwracamy uwagę, że ulga badawczo-rozwojowa uregulowana jest jednak jednocześnie – dla przedsiębiorców rozliczających się w oparciu o przepisy dla osób fizycznych - w przepisach ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (ustawa o PIT), w jej art. 26e. Postulujemy w związku z tym, by w projekcie dodać przepisy, które odpowiednio odzwierciedlą w ustawie o PIT zmiany w zakresie ulgi badawczo-rozwojowej, jakie projektowane są dla podatników CIT.</p>	Uwaga zostanie uwzględniona.
150.	Art. 11 (zmiany w ustawie – Prawo budowlane)	Polski Komitet Energii Elektrycznej	<p>Projekt ustawy w zakresie mikroinstalacji wiatrowych określa wysokość maksymalną jako 12m. Warto zaznaczyć, że w przypadku tego typu mikroinstalacji można określić kilka wysokości stąd pytanie którą będziemy uznawać za maksymalną dokonując wykładni przepisów projektowanej ustawy. Jest wysokość masztu (jako najwyższy element nieruchomy trwale związany z gruntem), wysokość osi wirnika, maksymalna wysokość konstrukcji gondoli, wysokość wyznaczona jako wysokość osi wirnika powiększona o maksymalny zasięg łopat wirnika oraz wysokość wierzchołka łopaty w najwyższym położeniu mierzona do poziomu gruntu. Warto zaznaczyć, że obecna treść ustawy Prawo Budowlane nie wskazuje definicji wysokości całkowitej.</p>	<p>Uwaga nieaktualna.</p> <p>Projektodawca rezygnuje ze zmian w Prawie budowlanym.</p>
151.	Art. 11 (zmiany w ustawie – Prawo budowlane)	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Odnosnie systematyki projektowanej ustawy należy podkreślić, że proponowana numeracja dodawanych punktów w art. 29 ust. 1 i 2 ustawy – Prawo budowlane nie uwzględnia zmian proponowanych w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy – Prawo budowlane oraz niektórych</p>	<p>Uwaga nieaktualna.</p> <p>Projektodawca rezygnuje ze zmian w Prawie budowlanym.</p>

			<p>innych ustaw (UD22), opiniowanej przez PIIB w dniu 15 marca 2024 r. (ten projekt przewiduje w wersji datowanej na dzień 21 lutego 2024 r. w art. 29 ust. 1 dodanie pkt 34-40, a w ust. 2 – dodanie pkt 34-37).</p> <p>W przypadku zmiany systematyki konieczne będzie również uaktualnienie odesłań w art. 11 pkt 3 i 4 projektu ustawy.</p>	
152.	Art. 11 pkt 1 li. a (zmiany w ustawie – Prawo budowlane)	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Proponuje się następujące brzmienie lit. a w ust. 1 w pkt 33 w art. 29 ustawy – Prawo budowlane:</p> <p>„a) w ust. 1 w pkt 33 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 34 w brzmieniu:</p> <p>„34) części budowlanych wolno stojącej elektrowni wiatrowej, której całkowita wysokość jest większa niż 3 m i nie większa niż 12 m oraz której moc nie przekracza mocy mikroinstalacji w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2023 r. poz. 1436, 1597, 1681 i 1762 oraz z 2024 r. poz. ...), a jej odległość od granic działki jest nie mniejsza niż jej całkowita wysokość, o ile nie prowadzi ona do zwiększenia obszaru oddziaływania obiektu poza działkę, na której obiekt jest usytuowany.”</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>Zwolnienie z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę wyżej wymienionych części budowlanych elektrowni wiatrowej prowadzić może do powstawania obiektów poza uwarunkowaniami dotyczącymi wymagań odległościowych i ich wpływu na zwiększenie obszaru oddziaływania na działki sąsiednie.</p> <p>Proponujemy doprecyzowanie przepisu w celu wprowadzenia ograniczeń w zakresie usytuowania elektrowni na działce budowlanej.</p>	<p>Uwaga nieaktualna.</p> <p>Projektodawca rezygnuje ze zmian w Prawie budowlanym.</p>
153.	Art. 11 pkt 1 lit. b (zmiany w ustawie – Prawo budowlane)	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Proponuje się następujące brzmienie lit. b w ust. 2 w pkt 33 w art. 29 ustawy – Prawo budowlane:</p> <p>„b) w ust. 2 w pkt 33 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 34 w brzmieniu:</p> <p>„34) części budowlanych wolno stojącej elektrowni wiatrowej, której całkowita wysokość jest nie większa niż 3 m oraz której moc nie przekracza mocy mikroinstalacji w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 20 lutego</p>	<p>Uwaga nieaktualna.</p> <p>Projektodawca rezygnuje ze zmian w Prawie budowlanym.</p>

			<p>2015 r. o odnawialnych źródłach energii, a jej odległość od granic działki jest nie mniejsza niż jej całkowita wysokość, o ile nie prowadzi ona do zwiększenia obszaru oddziaływania obiektu poza działkę, na której obiekt jest usytuowany.”,”</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>Zwolnienie z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę oraz zgłoszenia części budowlanych elektrowni wiatrowej prowadzić może do pozostawienia bez kontroli wyżej wymienionych elektrowni wiatrowych, i ich wpływu na zwiększenie obszaru oddziaływania na działki sąsiednie.</p> <p>Proponujemy rozważenie trybu zgłoszenia, względnie doprecyzowania przepisu w celu wprowadzenia ograniczeń w zakresie usytuowania elektrowni na działce budowlanej.</p>	
154.	Art. 11 pkt 2 (zmiany w ustawie – Prawo budowlane)	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Proponujemy w dodawanym pkt 3b w art. 30 ust. 2a ustawy – Prawo budowlane słowa „plan sytuacyjny sporządzony na kopii aktualnej mapy zasadniczej lub mapy jednostkowej przyjętej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego” zastąpić słowami „projekt zagospodarowania działki lub terenu sporządzony na aktualnej mapie do celów projektowych lub jej kopii”.</p> <p>Elektrownia wiatrowa jest na tyle istotnym i skomplikowanym obiektem, że niezbędny do budowy jej części budowlanych jest projekt zagospodarowania działki lub terenu. Plan sytuacyjny będzie w tym przypadku niewystarczający.</p>	<p>Uwaga nieaktualna.</p> <p>Projektodawca rezygnuje ze zmian w Prawie budowlanym.</p>
155.	Art. 12 (zmiany w ustawie o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>Proponowane zmiany w ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników są niespójne z propozycjami MF mającymi na celu poprawienie przepisów o Krajowym Systemie e-Faktur. W propozycjach MF podatnik korzystający ze zwolnienia z VAT, który nie jest zarejestrowany dla celów tego podatku, ma obowiązek posługiwać się numerem NIP, pod rygorem poważnych konsekwencji podatkowych (NIP jest obowiązkowym elementem faktury).</p> <p>Przygotowane przez MRiT zmiany w ustawie o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników przewidują stosowanie numeru PESEL w przypadku niektórych podatników.</p> <p>Proponowana zmiana spowoduje, że w fakturach miałyby pojawić się nr PESEL (zarówno po stronie nabywców – odbiorców faktur, jak też</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Koncepcja w tym zakresie została wypracowana w porozumieniu z właściwym departamentem MF.</p>

			<p>sprzedawców - wystawców faktur), co budzi zastrzeżenia także ze względu na ochronę danych osobowych (identyfikacja wieku i płci).</p> <p>Zmiana ta jest ponadto sprzeczna z propozycją zmiany w art.106e ust.1 pkt 25 – przepis zaproponowany przez MF przewiduje, że identyfikatorem podatkowym jest NIP (z dalszymi negatywnymi konsekwencjami w zakresie VAT i podatków dochodowych). W związku z powyższym, pomysł stosowania przez część podatników identyfikatora dla celów VAT w postaci numeru PESEL nie znajduje uzasadnienia.</p>	
156.	Art. 14 (zmiany w ustawie – Prawo bankowe)	Polski Związek Faktorów	<p>W imieniu Polskiego Związku Faktorów chcielibyśmy poprzeć przedłożony projekt w zakresie zmiany art. 105 ust. 4 ustawy Prawo bankowe.</p> <p>Projekt przewiduje zmianę przepisów umożliwiających wymianę informacji, w tym stanowiących tajemnicę bankową pomiędzy instytucjami sektora bankowego i pożyczkowego, a podmiotami udzielającymi finansowania w formie leasingu i faktoringu.</p> <p>Projekt zmiany art. 105 ust. 4 prawa bankowego poprzez dodanie pkt 7) w brzmieniu:</p> <p>7) podmiotom, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu lub świadczeniu usług faktoringowych – na zasadzie wzajemności, informacji stanowiących odpowiednio tajemnicę bankową oraz informacji udostępnionych przez te podmioty, w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne do oceny zdolności klienta do spłaty zobowiązań w związku z udostępnianiem składników majątkowych lub świadczeniem usług faktoringowych</p> <p>dotyczy wprowadzenia przepisów pro-przedsiębiorczych mających na celu dalszą poprawę środowiska prawnego i instytucjonalnego, w którym działają polskie firmy.</p> <p>Powyższa propozycja legislacyjna stanowi naturalne „domknięcie” systemu wymiany informacji w sektorze finansowym, mającym na celu przede wszystkim rzetelną ocenę możliwości finansowych/kredytowych klientów (w szczególności konsumentów i mikroprzedsiębiorców) ubiegających się o finansowanie, zapewnienie tego, aby nie ulegli oni przekredytowaniu, ale też aby instytucje finansowe udzielające finansowego wsparcia mogły to czynić bezpiecznie, nie doprowadzając do nieodpowiedzialnego kredytowania, co w konsekwencji mogłoby mieć bardzo negatywne skutki dla całej gospodarki państwa.</p> <p>W pełni zgadzamy się z podniesionym w uzasadnieniu argumentem, że firmy leasingowe i faktoringowe są już objęte zakresem art. 106d Prawa bankowego, co wskazuje w sposób jednoznaczny na to, że są elementem systemu wymiany informacji, który z punktu widzenia ustawodawcy wprost</p>	Uwaga do omówienia w trakcie konferencji uzgodnieniowej.

		<p>służy bankom, ale także innym instytucjom pozostającym w ścisłym związku z bankami. Zatem skoro dane z firm leasingowych i faktoringowych służą zapobieganiu fraudom w sektorze finansowym, to tym bardziej w celu uszczelnienia systemu i dostępności do informacji powinny mieć one możliwość przekazywania do instytucji takiej, jak BIK, informacji na temat zaciąganych w tych firmach zobowiązań i ich spłacalności. Obecnie w systemie mamy lukę, gdyż art. 105 ust. 4 Prawa bankowego nie przewiduje w zawartym w tym artykule katalogu podmiotowym ani firm leasingowych, ani faktoringowych.</p> <p>Brak możliwości pozyskania danych z rejestru kredytowego w sposób inny niż zgoda klienta, która w większości przypadków nie jest udzielana, a jeśli nawet zostanie udzielona, to w każdej chwili może zostać odwołana (i jest odwoływana jak wskazują statystyki), jest poważnym utrudnieniem dla firm zarówno leasingowych, jak i faktoringowych. W praktyce oznacza to, że zarówno firmy leasingowe, faktoringowe, ale też banki nie mają szans, aby dowiedzieć się jak udzielone finansowanie jest spłacane przez klienta, nie mówiąc już o negatywnym wpływie usuwania takich informacji na system wymiany (erozja).</p> <p>Faktorzy dostarczają kapitału obrotowego dla polskich przedsiębiorców pochodzących przede wszystkim z segmentu mikro, małych i średnich przedsiębiorstw, zapewniając im płynność finansową. Skala finansowania dla polskich przedsiębiorców byłaby z pewnością zdecydowanie większa, gdyby faktorzy mogli pozyskiwać dane o zobowiązaniach przedsiębiorców z wiarygodnego źródła.</p> <p>Dokonanie ww. zmiany legislacyjnej wpłynie więc korzystnie zarówno na sektor faktoringowy, jak również oddziaływałyby wzmacniająco na dochody państwa (usługi faktoringowe są odpłatne i opodatkowane stawką 23%). Statystyki te pokazują, że informacja na temat tak dużej wartości zobowiązań finansowych znajduje się poza dostępem dla banków i innych instytucji finansowych oceniających zdolność kredytową klienta.</p> <p>Przedstawione rozwiązanie legislacyjne ma więc szczególne znaczenie w dobie wymagających warunków rynkowych, umiarkowanego wzrostu gospodarczego, w dalszym ciągu wysokiej inflacji oraz niepewnej sytuacji energetycznej i geopolitycznej związanej z przedłużającą się wojną. Ma ono znaczenie nie tylko z uwagi na wspomniane wyżej potrzeby firm leasingowych i faktoringowych w zakresie dostępu do rzetelnej informacji ale również lub przede wszystkim leży w interesie małych i średnich firm, które dzięki temu zyskają ułatwiony dostęp do finansowania w tym trudniejszym okresie dzięki możliwości ich rzetelnej oceny przez</p>	
--	--	---	--

			<p>udzielających finansowania. Z całą pewnością też szybki dostęp finansujących do informacji o zobowiązaniach klienta ograniczy szereg dodatkowych formalności, które z punktu widzenia mikroprzedsiębiorcy czy konsumenta stanowią po prostu biurokratyczne bariery w dostępie do finansowania.</p> <p>Biorąc powyższe pod uwagę, dziękujemy Panu Ministrowi za uwzględnienie dotychczasowych postulatów i umieszczenie w projekcie zmiany Prawa bankowego w zakresie art. art.105 ust. 4 prawa bankowego zgodnej z inicjatywami legislacyjnymi.</p> <p>W dalszej ewentualnej korespondencji prosimy o uwzględnienie naszego Związku w gronie adresatów - w rozdzielniku Ministerstwa.</p>	
157.	Art. 14 pkt 1 (zmiany w ustawie – Ordynacja podatkowa)	MDDP Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowego spółka akcyjna	<p>W naszej ocenie uchylenie regulacji art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej jest jak najbardziej zasadne, ponieważ w praktyce stosowania prawa podatkowego prowadzi do instrumentalnego wszczynania postępowania karnego skarbowego wyłączenie w celu zapobiegnięcia przez organy podatkowe wystąpienia skutku przedawnienia zobowiązania podatkowego. Co istotne, wystarczające jest wszczęcie takiego postępowania w sprawie, a nie przeciwko konkretnemu podatnikowi, co sprzyja nadużyciom regulacji.</p> <p>Proponujemy jednak uchylenie innych przepisów powiązanych z art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej – tj. art. art. 70 § 7 pkt 1 oraz art. 70c Ordynacji podatkowej - aby w ten sposób z regulacji Ordynacji wyeliminowane zostały wszystkie regulacje wiążące się z zawieszeniem biegu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku z wszczęciem postępowania karnego skarbowego.</p> <p>Propozycja brzmienia przepisu: <i>„Art. 14. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383 i 2760) wprowadza się następujące zmiany: w art. 70 w § 6 uchyla się pkt 1; w art. 70 w § 7 uchyla się pkt 1; uchyla się art. 70c, (...)”</i></p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zmiany zasad dot. biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, uwzględniająca m.in. wskazane w treści uwagi elementy oraz szerszy kontekst systemowy, zostanie włączona do prac prowadzonych w MF nad reformą prawa podatkowego, obejmującą m.in. zmiany w Ordynacji podatkowej i KKS w zakresie instytucji przedawnienia.</p>
158.	Art. 14 pkt 1 (zmiany w ustawie – Ordynacja)	MDDP Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa	<p>Według MDDP, Projekt powinien być uzupełniony poprzez dodanie wprowadzanych przez niego rozwiązań do ustawy z dnia 14 czerwca 1960</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p>

	podatkowa)	podatkowego spółka akcyjna	<p>r. Kodeks postępowania administracyjnego¹⁴ (dalej: KPA) w sposób „lustrzany” do Ordynacji podatkowej, oczywiście z koniecznymi modyfikacjami, aby w ten sposób zapewnić przedsiębiorcom i pozostałym obywatelom, których istotne sprawy majątkowe są rozstrzygane w oparciu o Ordynację podatkową, dostęp do korzystnych dla nich i znacznie przyspieszających postępowanie administracyjne.</p> <p>Tego rodzaju rozwiązania proponujemy w pkt 2-6 poniżej.</p> <p>Pierwsza propozycja dotyczy uchylecia obowiązku dołączania do akt pełnomocnictwa, gdy jego udzielenie wynika z rejestrów publicznie dostępnych, np. wpis prokury do KRS (zmiana analogiczna do art. 33 § 5 KPA).</p> <p>Propozycja przepisu: X) w art. 138e dodaje się § 5 w brzmieniu <i>„§ 5. Dołączenie przez pełnomocnika do akt oryginału lub urzędowo poświadczonego odpisu pełnomocnictwa nie jest wymagane, jeżeli stwierdzenie przez organ podatkowy umocowania jest możliwe na podstawie publicznego wykazu, ewidencji lub innego rejestru, do którego organ ten ma dostęp drogą elektroniczną.”</i></p>	Kwestia Centralnego Rejestru Pełnomocnictw Ogólnych pozostaje przedmiotem poza obszarem projektowanej regulacji.
159.	Art. 14 pkt 1 (zmiany w ustawie – Ordynacja podatkowa)	MDDP Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowego spółka akcyjna	<p>Dруга propozycja ujednolicenia regulacji Ordynacji podatkowej i KPA dotyczy sposobu dokumentowania niemożności ustalenia adresu osób fizycznych upoważnionych do reprezentowania jednostek organizacyjnych.</p> <p>Propozycja przepisu: X) w art. 151a dodaje się § 3 i § 4 w brzmieniu: <i>„§ 3. Uznanie doręczenia, o którym mowa w § 2, za dokonane następuje z dniem sporządzenia przez organ podatkowy adnotacji o niemożności ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata.</i> <i>§ 4. Organ podatkowy obowiązany jest utrwalić w aktach sprawy, w drodze adnotacji, brak możliwości ustalenia adresu osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania adresata”.</i></p>	Wyjaśnienie. Nie przewiduje się zmiany w art. 151a OP w pracach nad niniejszym projektem. Postulat zostanie przeanalizowany na etapie prac nad kolejnym projektem ustawy deregulacyjnej.

¹⁴ Tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 572.

160.	Art. 14 pkt 1 (zmiany w ustawie – Ordynacja podatkowa)	MDDP Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowego spółka akcyjna	<p>Kolejna propozycja przewiduje możliwość zrzeczenia się prawa do wniesienia odwołania przez stronę postępowania podatkowego. Powinno to usprawnić przebieg procedur podatkowych w sytuacjach, gdy wydawane są decyzje pozytywne, np. stwierdzające nadpłatę, co umożliwi szybszy ich zwrot podatnikom lub płatnikom.</p> <p>Propozycja przepisu: <i>X) po art. 220 dodaje się art. 220a w brzmieniu:</i> <i>„Art. 220a.</i> <i>§ 1. Przed upływem terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu podatkowego, który wydał decyzję.</i> <i>§ 2. Z dniem doręczenia organowi podatkowemu oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez stronę, decyzja staje się ostateczna i prawomocna”.</i></p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Nie przewiduje się zmiany OP w tym zakresie w pracach nad niniejszym projektem. Postulat zostanie przeanalizowany na etapie prac nad kolejnym projektem ustawy deregulacyjnej.</p>
161.	Art. 14 pkt 1 (zmiany w ustawie – Ordynacja podatkowa)	MDDP Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowego spółka akcyjna	<p>W ocenie MDDP należy ujednolicić regulacje art. 226 § 1 Ordynacji podatkowej oraz art. 132 § 1 KPA, co umożliwi organom podatkowym szersze stosowaniem tzw. autokontroli i częstsze zmiany ich własnych decyzji na skutek wniesienia odwołania.</p> <p>Propozycja przepisu: <i>X) w art. 226 § 1 otrzymuje brzmienie:</i> <i>„§ 1. Jeżeli organ podatkowy, który wydał decyzję, uzna, że odwołanie wniesione przez stronę zasługuje na uwzględnienie w całości, może wydać nową decyzję, w której:</i> <i>1) uchyli zaskarżoną decyzję w całości i w tym zakresie orzeknie co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umorzy postępowanie, lub</i> <i>2) zmieni zaskarżoną decyzję.”,</i> <i>5) w art. 233 po ust. 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:</i> <i>„§ 2a. Jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów.”.</i></p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Nie przewiduje się zmiany w OP w tym zakresie w pracach nad niniejszym projektem. Postulat zostanie przeanalizowany na etapie prac nad kolejnym projektem ustawy deregulacyjnej.</p>
162.	Art. 14 pkt 1 (zmiany w ustawie – Ordynacja podatkowa)	MDDP Michalik Dłuska Dziedzic i Partnerzy spółka doradztwa podatkowego spółka	<p>Ponadto, postulujemy umożliwić stwierdzania przez organ podatkowy drugiej instancji naruszenia prawa przez organy podatkowe pierwszej instancji w zakresie wydawania takich samych decyzji pomimo uwzględnienia przez organ odwoławczy odwołania strony, co w wielu</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Nie przewiduje się zmiany w OP w tym zakresie w pracach nad</p>

		akcyjna	<p>wypadkach prowadzi do przedłużania postępowań i kilkukrotnego uchylania decyzji.</p> <p>Dlatego też proponujemy, aby nowa regulacja art. 234b Ordynacji podatkowej odzwierciedlała zmiany wprowadzane przez art. 139a § 1 KPA dodawany przez art. 2 pkt 10 Projektu.</p> <p>Propozycja przepisu: X) po art. 234a dodaje się art. 234b w brzmieniu: „Art. 234b. § 1. Organ odwoławczy przy ponownym rozpatrywaniu odwołania, w przypadku stwierdzenia nieuzasadnionego naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, który polega na nieuwzględnieniu: 1) wskazanych przez organ odwoławczy okoliczności, które należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, o których mowa w art. 233 § 2 zdanie drugie, lub 2) określonych przez organ odwoławczy wytycznych w zakresie wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, o których mowa w art. 233 § 2a – zarządza wyjaśnienie przez organ pierwszej instancji przyczyn i ustalenie pracowników winnych naruszenia tego obowiązku, a w razie potrzeby także podjęcie środków zapobiegających naruszeniu tego obowiązku w przyszłości. § 2. Pracownik organu podatkowego podlega odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa, jeżeli ze swojej winy doprowadził do naruszenia przez organ pierwszej instancji obowiązku, o którym mowa w § 1, i naraził ten organ na odpowiedzialność odszkodowawczą.”.</p>	niniejszym projektem. Postulat zostanie przeanalizowany na etapie prac nad kolejnym projektem ustawy deregulacyjnej.
163.	Art. 15 pkt 2 (zmiany w ustawie – Prawo bankowe)	Związek Banków Polskich	<p>Pragnę serdecznie podziękować za uwzględnienie ww. zmiany w tym projekcie.</p> <p>Pragnę podkreślić, że zmiana ta popierana jest przez sektor bankowy, leasingowy i faktoringowy, a przede wszystkim została pozytywnie zaopiniowana przez Komisję Nadzoru Finansowego, jeszcze w ramach prac nad projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu usprawnienia środowiska prawnego i instytucjonalnego dla przedsiębiorców.</p> <p><i>Raatio legis</i> nowelizacji art. 105 ust. 4 Prawa bankowego to umożliwienie wymiany informacji, w tym stanowiących tajemnicę bankową pomiędzy instytucjami sektora bankowego i pożyczkowego, a podmiotami</p>	Uwaga do omówienia w trakcie konferencji uzgodnieniowej.

		<p>udzielającymi finansowania w formie leasingu i faktoringu. Zmiana ta stanowi naturalne „domknięcie” systemu wymiany informacji w sektorze finansowym, mającym na celu przede wszystkim rzetelną ocenę możliwości finansowych/kredytowych klientów (w szczególności konsumentów i mikroprzedsiębiorców) ubiegających się o finansowanie, zapewnienie tego, aby nie ulegli oni przekredytowaniu, ale też aby instytucje finansowe udzielające finansowego wsparcia mogły to czynić bezpiecznie, nie doprowadzając do nieodpowiedzialnego kredytowania, co w konsekwencji mogłoby mieć bardzo negatywne skutki dla całej gospodarki państwa.</p> <p>Przedstawioną propozycję legislacyjną dodatkowo uzasadnia fakt, że firmy leasingowe i faktoringowe są już objęte zakresem art. 106d Prawa bankowego, co wskazuje w sposób jednoznaczny na to, że są elementem systemu wymiany informacji, który z punktu widzenia ustawodawcy wprost służy bankom, ale także innym instytucjom pozostającym w ścisłym związku z bankami. Zatem skoro dane z firm leasingowych i faktoringowych służą zapobieganiu fraudom w sektorze finansowym, to tym bardziej w celu uszczelnienia systemu i dostępności do informacji powinny mieć one możliwość przekazywania do instytucji takiej, jak BIK, informacji na temat zaciąganych w tych firmach zobowiązań i ich spłacalności. Obecnie w systemie mamy lukę, gdyż art. 105 ust. 4 Prawa bankowego nie przewiduje w zawartym w tym artykule katalogu podmiotowym ani firm leasingowych, ani faktoringowych.</p> <p>Pragnę również zwrócić uwagę, iż zarówno firmy leasingowe, jak i faktoringowe wykonują działalność, która ma <i>de facto</i> charakter kredytowy. Zatem zobowiązania z tytułu tego rodzaju kredytowania udzielonego ich klientom mają niebagatelne znaczenie przy ocenie zdolności kredytowej i analizie ryzyka kredytowego w sytuacji, gdy klienci ci ubiegają się o kredyt w banku czy np. instytucji pożyczkowej albo w innej firmie leasingowej. Co ciekawe, większość firm leasingowych to podmioty pozostające w strukturze kapitałowej banków, a mimo to obecnie pozbawione są one dostępu do danych kredytowych zgromadzonych w rejestrze kredytowym. Brak możliwości pozyskania danych z rejestru kredytowego w sposób inny niż zgoda klienta, która w większości przypadków nie jest udzielana, a jeśli nawet zostanie udzielona, to w każdej chwili może zostać odwołana (i jest odwoływana, jak wskazują statystyki), jest poważnym utrudnieniem dla firm zarówno leasingowych, jak i faktoringowych. W praktyce oznacza to, że zarówno firmy leasingowe, faktoringowe, ale też banki nie mają szans, aby dowiedzieć się jak udzielone finansowanie jest spłacane przez klienta, nie</p>	
--	--	---	--

			<p>mówiąc już o negatywnym wpływie usuwania takich informacji na system wymiany (erozja).</p> <p>Faktorzy dostarczają kapitału obrotowego dla polskich przedsiębiorców pochodzących przede wszystkim z segmentu mikro, małych i średnich przedsiębiorstw, zapewniając im płynność finansową. Skala finansowania dla polskich przedsiębiorców byłaby z pewnością zdecydowanie większa, gdyby faktorzy mogli pozyskiwać dane o zobowiązaniach przedsiębiorców z wiarygodnego źródła.</p> <p>Wejście w życie projektowanej zmiany legislacyjnej wpłynęłoby więc korzystnie zarówno na sektor faktoringowy, jak również oddziaływałyby wzmacniając na dochody państwa (usługi faktoringowe są odpłatne i opodatkowane stawką 23%).</p> <p>Statystyki te pokazują, że informacja na temat tak dużej wartości zobowiązań finansowych znajduje się poza dostępem dla banków i innych instytucji finansowych oceniających zdolność kredytową klienta.</p> <p>Przedstawione rozwiązanie legislacyjne ma więc szczególne znaczenie w dobie wymagających warunków rynkowych i umiarkowanego wzrostu gospodarczego.</p> <p>Ponadto, ma ono znaczenie nie tylko z uwagi na wspomniane wyżej potrzeby firm leasingowych i faktoringowych w zakresie dostępu do rzetelnej informacji, ale również lub przede wszystkim leży w interesie małych i średnich firm, które dzięki temu zyskają ułatwiony dostęp do finansowania w tym trudniejszym okresie dzięki możliwości ich rzetelnej oceny przez udzielających finansowania. Z całą pewnością też szybki dostęp finansujących do informacji o zobowiązaniach klienta ograniczy szereg dodatkowych formalności, które z punktu widzenia mikroprzedsiębiorcy czy konsumenta stanowią po prostu biurokratyczne bariery w dostępie do finansowania.</p> <p>Podsumowując, raz jeszcze dziękuję za uwzględnienie nowelizacji art. 105 ust. 4 Prawa bankowego w projekcie ustawy oraz proszę o jej utrzymanie na dalszym etapie prac legislacyjnych</p>	
164.	Art. 15 pkt. 2 (zmiany w ustawie – Prawo bankowe)	Związek Polskiego Leasingu	<p>Branża leasingowa pozytywnie ocenia inicjatywę rozszerzenia o firmy leasingowe i faktoringowe kręgu podmiotów, którym mogą być udostępniane informacje stanowiące tajemnicę bankową oraz informacje, w zakresie w jakim informacje te są niezbędne do oceny zdolności klienta do spłaty zobowiązań w związku z udostępnianiem składników majątkowych lub świadczeniem usług faktoringowych.</p>	Uwaga przyjęta do wiadomości.
165.	Art. 15 pkt 2 (zmiany w ustawie –	Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce	<p>Zgodnie z art. 15 pkt 2 Projektu ustawy, do art. 105 ust. 4 Ustawy dodaje się pkt 7 w brzmieniu:</p>	Uwaga do wyjaśnienia w trakcie konferencji uzgodnieniowej.

	Prawo bankowe)	(ZPF)	<p>„7) podmiotom, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu lub świadczeniu usług faktoringowych – na zasadzie wzajemności, informacji stanowiących odpowiednio tajemnicę bankową oraz informacji udostępnionych przez te podmioty, w zakresie w jakim informacje te są niezbędne do oceny zdolności klienta do spłaty zobowiązań w związku z udostępnianiem składników majątkowych lub świadczeniem usług faktoringowych.”.</p> <p>ZPF sprzeciwia się powyższej propozycji nowelizacji. Wskazujemy, iż projektowana zmiana ma w istocie charakter systemowy, a więc zmiany, która wymaga szczegółowego uzasadnienia oraz wskazania argumentów przemawiających za zasadnością jej wprowadzenia. Wychodzi ona również poza zakres przyszłej ustawy, którym zgodnie z uzasadnieniem do Projektu ustawy jest „deregulacja w zakresie prawa gospodarczego i administracyjnego”.</p> <p>Propozycja ta ma daleko idące skutki dla całego systemu wymiany informacji i podmiotów korzystających z tego systemu. Wprowadza również kolejny wyjątek od określonego w art. 104 Prawa bankowego obowiązku przestrzegania tajemnicy bankowej. Wszystko powyższe nakazuje zachowanie szczególnej ostrożności przy wdrażaniu zmian takich jak zaproponowana w Projekcie ustawy.</p> <p>W art. 104 Prawa bankowego zawarto definicję tajemnicy bankowej wraz z określeniem jej zakresu przedmiotowego i podmiotowego oraz wskazaniem sytuacji, w których wymóg jej zachowania nie obowiązuje. Odnosząc się do charakteru prawnego tajemnicy bankowej, należy wskazać, że obowiązek jej zachowania ma charakter publicznoprawny. Ustanowiony został przez ustawodawcę w interesie klientów banków i wynika w sposób bezpośredni z przepisu Prawa bankowego o charakterze <i>iuris cogentis</i> – art. 104 ust. 1 Ustawy. Przepis art. 105 Ustawy również zawiera wyjątki od obowiązku zachowania tajemnicy, ale jego konstrukcja jest odmienna od konstrukcji przepisu art. 104 Ustawy. Wskazuje on bowiem sytuacje, w których bank ma obowiązek udostępnienia informacji objętych tajemnicą. Wskazujemy, iż liczba sytuacji, w których banki mają obowiązek udostępnienia informacji objętych tajemnicą w porównaniu z pierwotnym tekstem ustawy wzrosła wielokrotnie. Sytuacja taka wskazuje na stopniową erozję instytucji tajemnicy bankowej, a kolejne zmiany art.</p>	
--	----------------	-------	--	--

			<p>105 Ustawy powodują dalsze rozszczelnienie ww. instytucji, co stoi w oczywistej sprzeczności z jej pierwotną istotą.</p> <p>Zgodnie z art. 105 ust. 4 Ustawy banki mogą, wspólnie z bankowymi izbami gospodarczymi, utworzyć instytucje upoważnione do gromadzenia, przetwarzania i udostępniania danych wskazanym w tym przepisie grupom podmiotów. Informacje gromadzone i udostępniane przez instytucje utworzone na podstawie ww. przepisu, czyli tzw. Rejestry kredytowe, służą wypełnianiu przez banki jako instytucje zaufania publicznego ustawowych obowiązków związanych z dołożeniem szczególnej staranności w zapewnieniu bezpieczeństwa przechowywanych środków pieniężnych, czyli w zakresie ochrony depozytów, oraz z koniecznością należytego badania zdolności kredytowej, której istnienie po stronie kredytobiorcy stwierdza bank przy udzielaniu kredytów i dokonywaniu innych czynności bankowych.</p> <p>Najbardziej istotną cechą rejestrów kredytowych jest ściśle określony cel działania, którym jest gromadzenie, przetwarzanie i udostępnianie informacji stanowiących tajemnicę bankową, zarówno w zakresie osób fizycznych, osób prawnych oraz innych jednostek nieposiadających osobowości prawnych, dokonujących czynności bankowych z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów.</p> <p>Wskazujemy, iż wcześniejsze zmiany w art. 105 ust. 4 Ustawy spowodowały, że instytucja utworzona na podstawie ww. przepisu przestała być rejestrem <i>stricte</i> bankowym, ponieważ zmiany umożliwiły wymianę danych m. in. Z instytucjami pożyczkowymi oraz instytucjami płatniczymi. Należy jednak podkreślić, iż w tych przypadkach chodziło o podmioty, dla których ocena zdolności kredytowej stanowi obowiązek ustawowy oraz które podlegają nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego.</p> <p>Projektowany art. 105 ust. 4 pkt 7 Ustawy umożliwi instytucjom utworzonym na podstawie art. 105 ust. 4 Ustawy udostępnianie danych kolejnym grupom podmiotów – podmiotom, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu lub świadczeniu usług faktoringowych.</p> <p>W przeciwieństwie do instytucji pożyczkowych i instytucji płatniczych firmy leasingowe i faktoringowe nie mają ustawowego obowiązku badania zdolności kredytowej jak również nie podlegają nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego (o ile nie zawierają umów leasingu kwalifikowanych jako kredyt konsumencki, tj. przewidujących obowiązek zakupu przedmiotu</p>	
--	--	--	--	--

		<p>leasingu przez konsumenta, w którym to przypadku powinny prowadzić działalność jako instytucje pożyczkowe – art. 4 ust. 1 pkt 2 w zw. Z art. 5 pkt 2a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim).</p> <p>Dotychczasowe przepisy Ustawy umożliwiają co prawda rejestrom kredytowym, w pewnym zakresie, wymianę danych z firmami leasingowymi i faktoringowymi. Dotyczy to jednak wyłącznie wymiany w zakresie niezbędnym do wykrywania i przeciwdziałania fraudom oraz w celu realizacji obowiązków w zakresie AML/CFT (art. 106d Ustawy). Projektodawca w uzasadnieniu Projektu ustawy powołuje się na art. 106d Ustawy przedstawiając go jako uzasadnienie zaprezentowanej propozycji legislacyjnej. Wskazać jednak należy na odmienne cele i funkcje przepisów art. 106d i art. 105 ust. 4 Ustawy.</p> <p>Przepis art. 106d dodany został do Ustawy art. 11 pkt 5 ustawy z 25 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Przepis ten zezwala nie tylko na gromadzenie informacji objętych tajemnicą bankową, ale także na ich wymianę, przy czym celem jest tu przede wszystkim przeciwdziałanie przestępstwom, których kategorie zostały wymienione w ww. przepisie. Jest to więc cel zupełnie odmienny od celu art. 105 ust. 4 Ustawy.</p> <p>Ponadto, instytucja utworzona na podstawie art. 105 ust. 4 Ustawy może udostępniać dane objęte tajemnicą bankową instytucjom finansowym (w tym firmom leasingowym lub faktoringowym), jeśli są to podmioty zależne od banków. W takiej jednak sytuacji warunkiem udostępnienia informacji jest, aby umowa pomiędzy bankiem a klientem zawierała odpowiednią klauzulę informacyjną (art. 105 ust. 4 pkt 4d Ustawy). Co istotne, podobnego wymogu nie przewidziano w Projekcie ustawy dla wymiany danych z firmami leasingowymi i faktoringowymi na podstawie projektowanego art. 105 ust. 4 pkt. 7.</p> <p>Wskazać także należy, iż w przypadku udostępniania przez instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4 Ustawy informacji stanowiących tajemnicę bankową instytucjom pożyczkowym i podmiotom, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, wymagane jest wyrażenie pisemnej zgody na przekazanie tych informacji przez osobę, której one dotyczą (art. 105 ust. 4 pkt 4e-4f Ustawy). Nadto,</p>	
--	--	--	--

		<p>w przypadku instytucji pożyczkowych zakres danych podlegających wymianie z instytucją utworzoną na podstawie art. 105 ust. 4 Ustawy jest szczegółowo regulowany rozporządzeniem Ministra właściwego do spraw instytucji finansowych wydanym na podstawie art. 105 ust. 7 Ustawy. W przypadku leasingodawców i faktorów zrezygnowano również z tych form ochrony prywatności klienta banku, przy czym brak jest wskazania jakichkolwiek argumentów mogących uzasadniać odejście od rozwiązań chroniących klienta.</p> <p>W tym miejscu należy wskazać, iż instytucjami powołanymi do udostępniania informacji służących ocenie wiarygodności dla całego obrotu gospodarczego są nadzorowane przez Ministra właściwego art. gospodarki Biura Informacji Gospodarczej, działające na bazie kompleksowej ustawy określającej procesy udostępniania informacji gospodarczych – ich przyjmowania, przechowywania i ujawniania (tj. ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych).</p> <p>Konkludując wskazujemy, iż wprowadzenie proponowanej zmiany, polegającej na dodaniu do art. 105 ust. 4 Ustawy pkt 7, może mieć negatywny wpływ na rynek, zwłaszcza na rynek mikro-, małych i średnich przedsiębiorców. Przedsiębiorcy Ci nie mają w istocie – oprócz Biur Informacji Gospodarczej – faktycznie żadnych narzędzi do sprawnej oceny ryzyka kontraktowego. Proponowana zmiana może bowiem spowodować, że firmy leasingowe i faktoringowe będą zasilać danymi faktycznie jeden podmiot (utworzony na podstawie art. 105 ust. 4 Ustawy), albowiem wprowadzona w projektowanym przepisie zasada wzajemności może prowadzić do sytuacji, w której podmioty te chcąc pobierać dane z rejestru kredytowego będą zobowiązane do zasilania bazy tego rejestru danymi, które dotyczą zawieranych przez te podmioty transakcji, co w konsekwencji spowoduje brak wpływu tych danych do Biur Informacji Gospodarczej. Wskutek powyższego, dane te nie będą dostępne faktycznie dla podmiotów z sektora mikro-, małych i średnich przedsiębiorców, co zdecydowanie utrudni tym podmiotom ocenę ryzyka kontraktowego.</p> <p>W związku z zaprezentowaną wyżej argumentacją, wyrażamy sprzeciw ZPF wobec proponowanej zmiany, która stanowi zmianę systemową i nie realizuje nadrzędnego celu nowelizacji, jakim jest deregulacja w zakresie prawa gospodarczego i administracyjnego.</p>	
--	--	---	--

166.	art. 16 (zmiany w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych)	Topeka Tax sp. Z o.o.	<p>1.W art. 16 pkt 1 proponuje się odstępianie od zasady oskładkowania umów zlecenia zawartych w ramach działalności nierejestrowanej. Jest to zmiana bardzo dobra, która pozwoli na odblokowanie tej instytucji i będzie miała ogromne znaczenie dla aktywizacji znacznej części społeczeństwa. Jednocześnie jednak rodzi pewne ryzyko nadużyć – tzn. wykorzystywania tej instytucji do zawierania umów na działalności nierejestrowanej z własnymi pracownikami czy zleceńbiorcami. Dlatego postulujemy zmianę wykluczającą to wyłączenie w przypadku zawarcia umowy z własnym pracodawcą lub zleceniodawcą (tj. jednostką, z którą w okresie zawarta jest także umowa zlecenia poza działalnością nierejestrowaną):</p> <p>Art. 16.</p> <p>1) w art. 6 po ust. 4a dodaje się ust. 4aa w brzmieniu: „4aa. Osoby, o których mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, nie podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentownemu, jeżeli są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy, o której mowa w ust. 1 pkt 4, o ile umowa taka jest zawierana w ramach działalności, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców. Nie uważa się umowy za zawartą w ramach działalności, o której mowa w zdaniu poprzednim, jeśli umowa ta jest zawarta z pracodawcą albo jednostką organizacyjną lub osobą fizyczną, z którą w okresie rozliczeniowym zawarta była, poza tą działalnością, inna umowa, o której mowa w ust. 1 pkt 4.”;</p> <p>2. Należy podkreślić, że analogiczny problem dot. oskładkowania umów zlecenia zawartych w ramach działalności nierejestrowanej dotyczy także ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Dlatego dla uniknięcia wątpliwości, że umowy zawierane w ramach działalności nierejestrowanej nie podlegają składce zdrowotnej (której płatnikiem jest zleceniodawca) proponujemy dodanie zmiany w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e: W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2024 r. poz. 146) art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e otrzymuje brzmienie: „e) osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub</p>	<p>Ad 1. Uwaga kierunkowo do dalszego procedowania.</p> <p>Ad 2. W ocenie projektodawcy zmiana nie jest potrzebna i będzie wynikała z zaproponowanych przepisów.</p>
------	--	-----------------------	---	--

			umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia lub osobami z nimi współpracującymi – za wyjątkiem osób, o których mowa w art. 6 ust. 4aa ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2024 r. poz. 497).”	
167.	Art. 16 (zmiany w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych)	Osoba fizyczna 1	<p>Jestem małym przedsiębiorcą i chciałbym zgłosić swoje uwagi dotyczące proponowanych zmian w zakresie ulgi Mały ZUS Plus. W mojej opinii nowelizacja polegająca na zastąpieniu w art. 18c w ust. 11 pkt 6 wyrazu „60” wyrazem „59” jest niewystarczająca i w dalszym ciągu naraża na ryzyko niekorzystnej dla przedsiębiorców interpretacji ze strony ZUS.</p> <p>Uważam, że znacznie lepszym rozwiązaniem jest odejście od limitu 36 miesięcy i umożliwienie firmom z najniższymi dochodami bezterminowego opłacania składek ZUS, których podstawa wyliczania jest uzależniona od osiągniętego przez przedsiębiorcę dochodu. Pozwoli to przetrwać na rynku tym najmniejszym firmom, których specyfika nie zakłada szybkiego rozwoju i zwiększania z czasem wysokości osiąganych dochodów.</p> <p>Dla zachowania stabilności systemu ZUS pożądane byłoby zarazem odejście od ryczałtowego ZUS-u – tak, aby większe firmy ze znacznie wyższymi dochodami odprowadzały proporcjonalnie wyższe składki – analogicznie jak osoby zatrudnione na umowie o pracę. Progresywny system naliczania składek byłby znacznie bardziej sprawiedliwy.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przepis zostanie poprawiony w porozumieniu z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych.</p>
168.	Art. 16 (zmiany w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych)	Osoba fizyczna 3	<p>Prowadzę JDG od 2010 roku. Mam 52 lata. Składki w ramach MZ+ jestem w stanie opłacać, pełnych składek już nie. W mojej branży nie ma szans na zwiększenie dochodów. Pozostaje liczyć na MZ+ albo likwidować działalność.</p> <p>Zlikwidować całkowicie zapis o 36 miesiącach</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p>
169.	Art. 16 (zmiany w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych + uzasadnienie i OSR)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p>Zmiany w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych – opracował r. pr., dr Tomasz Lasocki, Uniwersytet Warszawski</p> <p>Na wniosek Ministra Rozwoju i Technologii w dniu 5 kwietnia 2024 r. został zgłoszony do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu deregulacji prawa gospodarczego i administracyjnego oraz doskonalenia zasad opracowywania prawa gospodarczego (numer UA8; dalej jako: „projekt”). Przedmiotem niniejszej analizy są zmiany proponowane w art. 16 projektu (wersja z 5 kwietnia 2024 r.) w zakresie dotyczącym ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z</p>	<p>Ad 1. Uwaga przyjęta do wiadomości. Redakcja przepisu zostanie poprawiona w porozumieniu z ZUS. Nie przewiduje się nadania przepisowi "mocy wstecznej".</p> <p>Ad 2. Uwaga nie zostanie uwzględniona. Projektodawca podtrzymuje swoje</p>

		<p>2024 r. poz. 497; dalej jako: „ustawa systemowa”).</p> <p>W ustawie systemowej projekt zakłada dwie dość istotne zmiany polegające na:</p> <p>MODYFIKACJI PRZESŁANKI SKORZYSTANIA Z ULGI „MAŁY ZUS PLUS”, KTÓRĄ OPINIUJĘ POZYTYWNE. JEDNOCZEŚNIE ZALECAM ROZWAŻENIE NADANIA ZAMIANIE MOCY WSTECZNEJ Z UPRAWNIENIEM DO ZŁOŻENIA WNIOSKU ZE SKUTKIEM OD STYCZNIA 2024 R.</p> <p>WYŁĄCZENIU Z OBOWIĄZKU UBEZPIECZENIA SPOŁECZNEGO I ZDROWOTNEGO ZLECENIOBIORCÓW ZAWIERAJĄCYCH UMOWĘ W RAMACH TZW. „DZIAŁALNOŚCI NIEREJESTROWANEJ”, KTÓRĄ OPINIUJĘ NEGATYWNE.</p> <p>Modyfikacja przesłanki skorzystania z ulgi „mały ZUS plus”</p> <p>Zgodnie z art. 16 pkt 2 projektu „w art. 18c w ust. 11 pkt 6 wyraz „60” zastępuje się wyrazem „59””.</p> <p>Zmiana i jej motywacja:</p> <p>Zgodnie z uzasadnieniem ustawy deregulacyjnej (s. 33), przedmiotowa zmiana ma na celu doprecyzowanie przepisów odnoszących się do tzw. Małego ZUS Plus i umożliwienie realizacji pierwotnych intencji projektodawców tego rozwiązania sprowadzającego się do możliwości korzystania z ulgi określonej w art. 18c ustawy systemowej przez trzy lata w cyklach pięcioletnich.</p> <p>Stan obecny:</p> <p>Zgodnie z art. 18c ust 11 pkt 6 ustawy systemowej z ulgi składkowej nie może skorzystać między innymi osoba, która korzystała z niej przez 36 miesięcy kalendarzowych w ciągu ostatnich 60 miesięcy kalendarzowych prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Ponadto nie jest możliwe wystąpienie o skorzystanie z ulgi w trakcie roku kalendarzowego, jeżeli działalność była prowadzona w styczniu danego roku [art. 36 ust. 14a ustawy systemowej].</p> <p>Zgodnie ze stanowiskiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (którego trafność należy podzielić), oznacza to, że osoba, która rozpoczęła korzystanie z ulgi w styczniu 2019 r., wniosek o ponowne skorzystanie z uprawnienia będzie mogła skutecznie złożyć dopiero w 2025 roku.</p> <p>Ocena:</p> <p>1. Brak intuicyjności normy przy jednoznaczności przepisów.</p> <p>Przesłanka wymieniona w art. 18c ust. 11 pkt 6 jest jednoznaczna. W styczniu danego roku (art. 2024) z ulgi nie może skorzystać osoba, która korzystała z niej przez pełne lata 2019-2021 (36 miesięcy), ponieważ wraz z kolejnymi 24. Miesiącami lat 2022 i 2023 wypełni się przesłanka z</p>	<p>stanowisko o zasadności modyfikacji regulacji.</p>
--	--	---	---

		<p>przepisu. Nie można przy tym podejść „kreatywnie” do liczenia tego okresu, gdyż wliczenie do 60-miesięcznego okresu miesiąca złożenia ponownego wniosku o skorzystanie z ulgi, o ile pominęłoby styczeń roku 2019, wywołałoby paradoks polegający na tym, że styczeń 2024 r., w którym wniosek złożono byłby od chwili złożenia wniosku 34 miesiącem korzystania z ulgi, co uniemożliwiłoby skorzystanie z niej. Obecnie nie ma również wątpliwości, że wniosek o skorzystanie z ulgi przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą w styczniu, może być złożony tylko w tym miesiącu.</p> <p>W przestrzeni publicznej wielokrotnie wskazywano, że z ulgi można korzystać przez trzy lata w cyklach pięcioletnich, więc skrócenie wspomnianego okresu referencyjnego o miesiąc (tj. do 59 miesięcy kalendarzowych) w istocie wyeliminuje ten problem i umożliwi zainteresowanym (o ile spełniają oni pozostałe warunki ustawowe), powrót do rozwiązania po 24 miesiącach oczekiwania.</p> <p>Nadanie mocy wstecznej wraz z możliwością złożenia wniosku ze skutkiem od stycznia 2024 r.</p> <p>Obecnie problem w praktyce dotknął grupę osób, które z uprawnienia korzystały od 2019 r. Jeśli w przepisach przejściowych nie zostanie przewidziana możliwość złożenia wniosku z mocą wsteczną, ta grupa będzie mogła skorzystać z uprawnienia dopiero w 2025 r. Jednocześnie te osoby zostały pominięte w zeszłorocznej zmianie wydłużającej możliwość korzystania z ulgi przez kolejny rok, choć omyłkowo tylko względem osób, które rozpoczęły korzystanie z ulgi w 2020 r. [art. 112a ustawy systemowej, wraz z moim komentarzem].¹⁵</p> <p>Wyłączenie z obowiązku ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego zleceniobiorców zawierających umowę w ramach tzw. „działalności nierejestrowanej”</p> <p>Zgodnie z art. 16 pkt 1 projektu w art. 6 ustawy systemowej po ust. 4a dodaje się ust. 4aa w brzmieniu:</p> <p><i>„4aa. Osoby, o których mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, nie podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentownemu, jeżeli są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy, o której mowa w ust. 1 pkt 4, o ile umowa taka jest zawierana w ramach działalności, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.”;</i></p>	
--	--	--	--

¹⁵ T. Lasocki [w:] *Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz*, red. K. Antonów, Warszawa 2024, art. 112(a).

		<p>Zmiana i jej umotywowanie</p> <p>Projektowany przepis prowadzi do wyłączenia obowiązku ubezpieczenia emerytalnego i rentowego w stosunku do zleceń zawieranych przez osobę fizyczną, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (tekst jednolity: Dz.U. z 2024, poz.236 ze zm.). Poprzez powiązania normatywne przepis będzie skutkował zwolnieniem również innych – dotychczas obowiązkowych składek: wypadkowej [art. 12 ust. 1 ustawy systemowej]; zdrowotnej [art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tekst jednolity: Dz.U. z 2024 r., poz. 146 ze zm.] na Fundusz Pracy [art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, tekst jednolity: Dz.U. z 2024, poz. 475 ze zm.], na Fundusz Solidarnościowy [art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 października 2018 r. o Funduszu Solidarnościowym, tekst jednolity: Dz.U. z 2024, poz. 296 ze zm.] oraz na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych [art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, tekst jednolity: Dz.U. z 2023, poz. 296 1087 ze zm.].</p> <p>Opisywana zmiana została zaopatrzona cztero zdaniowym uzasadnieniem (uzasadnienie, s. 33). Stwierdzono, że ciążący na zleceniodawcy obowiązek zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych zleceniobiorców wykonujących umowę cywilną przez osobę, o której mowa w ramach tak zwanej działalności nierejestrowanej wynika z braku uregulowania tej kwestii. Przywołano dwa przykłady: korepetytora-zleceniobiorcy, z którego usług korzysta student-zleceniodawca oraz zamawiającego tort u osoby przygotowującej je na niewielką skalę. Stwierdzono, że zmiana ma służyć wyeliminowaniu nieścisłości, która stoi w sprzeczności z intencjami osób wprowadzających te rozwiązania.</p> <p>Stan obecny</p> <p>Zgodnie z art. 5 ust. 1 Prawa Przedsiębiorców zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły nie jest działalnością gospodarczą przede wszystkim, gdy przychód należny z tej działalności nie przekracza w żadnym miesiącu kwoty stanowiącej 75% minimalnego wynagrodzenia (od lipca 2024 r.: 3225 zł miesięcznie). Wskazany przepis wprost odwołuje się do definicji działalności gospodarczej z art. 3 Prawa Przedsiębiorców, wprowadzając negatywną przesłankę uznania danej aktywności za działalność gospodarczą. Fundamentalne znaczenie dla zrozumienia tej konstrukcji</p>	
--	--	---	--

		<p>prawnej ma fakt, że przepis art. 5 ust. 1 stanowiąc, że w danych okolicznościach aktywność spełniająca wszystkie przesłanki z art. 3 tej ustawy nie jest działalnością gospodarczą, nie wprowadza jednocześnie nowej kategorii działalności. Istota konstrukcyjna przepisu art. 5 ust. 1 Prawa Przedsiębiorców sprowadza się do stwierdzenia, że jego skutkiem jest wyłączenie z klasyfikacji, nie zaś reklasyfikacja do nowej (dorozumianej) kategorii.</p> <p>Tę okoliczność można zestawiać z sytuacją opisaną w art. 18 ust. 1 Prawa Przedsiębiorców, w którym przewidziano 6-miesięczne wyłączenie z ubezpieczeń społecznych dla przedsiębiorców rozpoczynających prowadzenie działalności gospodarczej („ulga na start”). Ponieważ „ulga na start” nie ma wpływu na fakt, że działalność gospodarcza jest prowadzona, to w okresie przysługującego wówczas wyłączenia z obowiązku ubezpieczenia społecznego, realizowane przez takiego przedsiębiorcę usługi nie prowadzą do powstania tytułu ubezpieczeniowego „zleceniobiorca” na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej.</p> <p>Sytuacje, w których znajduje zastosowanie art. 5 ust. 1 Prawa Przedsiębiorców oznaczają, że usługa jest wykonywana poza działalnością (która przecież nie istnieje) przez zleceniobiorcę w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej i jako taka podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, zdrowotnemu oraz pozostałym składkom, o ile nie zachodzi mająca jednoznaczne umocowanie normatywne sytuacja szczególna (art. dotycząca ucznia, studenta czy niani). Nie jest to nowość w systemie prawnym, ponieważ wykonanie usługi poza prowadzoną działalnością gospodarczą od dekad tworzy odrębny tytuł zleceniobiorcy. Przepis art. 5 ust. 1 Prawa Przedsiębiorców nie tworzy odrębnej – „trzeciej kategorii” między wykonywaniem usług przez osobę fizyczną w ramach działalności gospodarczej oraz poza taką działalnością, ponieważ przy jednoznaczności konstrukcji art. 5 ust. 1 w zw. Z art. 3 Prawa Przedsiębiorców, brak jest ku temu jakiegokolwiek podstawy prawnej.</p> <p>Pojęcie „działalności nierejestrowanej” czy zamiennie stosowanej nazwy „działalności nieewidencjonowanej” nie wywodzi się z języka prawnego (języka normatywnego, stosowanego w aktach prawnych), ale jest pojęciem powstałym w publicystyce i stosowanym również w języku prawniczym (tj. pomocniczym metajęzyku opisującym język prawny, mającemu służyć pełniejszemu zrozumieniu języka prawnego) na opisanie sytuacji uregulowanej w art. 5 ust. 1 Prawa Przedsiębiorców.</p>	
--	--	---	--

		<p>Paradoksalnie w tym przypadku „intuicja dnia codziennego” nie pomaga w zrozumieniu opisywanej konstrukcji języka prawnego, co jest tym bardziej zawile, że nawet w bazach prawniczych art. 5 ust. 1 Prawa Przedsiębiorców jest zaopatrywany opisem „działalność nieewidencjonowana” (zob. art. baza „Lex”). Z perspektywy logiki prawniczej nazwa „nie (działalność gospodarcza)” prawidłowo określa skutek zastosowania przepisu, ponieważ tym mianem można określić zawarcie umowy o świadczenie usług przez kogokolwiek nieprowadzącego działalności. Jednocześnie „działalność nierejestrowana” sugeruje istnienie odrębnej – wszak już nazwanej instytucji. Kompromisem między językiem świata prawniczego, a mową powszechną wydaje się być zwrot „aktywność niebędąca działalnością gospodarczą”, lecz z perspektywy ekonomiki języka i z uwagi na rozpowszechnienie dotychczasowej nazwy, nie wydaje się by doszło do takiej zamiany. Istnienie skrótów i uproszczeń jest niezbędne w codziennym funkcjonowaniu, jednak nie powinno mieć wpływu na funkcjonowanie w sferze profesjonalnej – w tym zwłaszcza na legislację.</p> <p>Z perspektywy ubezpieczeniowej korzyścią wynikającą zastosowania art. 5 ust. 1 Prawa Przedsiębiorców wobec osoby świadczącej usługi, jest powstanie obowiązku składowego tylko w razie rzeczywistego osiągnięcia przychodu. Oznacza to, że składki są ustalane od wartości przychodu – bez wskazania ustawowego miesięcznego minimum, jak w przypadku pozarolniczej działalności. Ponadto przychód powstaje dopiero po rzeczywistym otrzymaniu płatności, nie zaś w dniu wydania rzeczy, zbycia prawa majątkowego lub wykonania usługi, jak ma to miejsce w przypadku przedsiębiorców. Istnienie art. 5 ust. 1 Prawa Przedsiębiorców gwarantuje ponadto, że osoba fizyczna nie zostanie zaklasyfikowana jako przedsiębiorca, jeśli spełni wymienione w tym przepisie przesłanki. Z perspektywy samego obowiązku opłacania składek, zadeklarowanie w umowie przez zleceniobiorcę, że dana usługa jest wykonana w okolicznościach, o których mowa w art. 5 ust. 1 Prawa Przedsiębiorców lub poza nimi, dotychczas nie miało znaczenia prawnego.</p> <p>Ocena:</p> <p>1. Brak potrzeby uregulowania</p> <p>Skoro w ustawie deregulacyjnej jedyną wskazaną przesłanką wprowadzenia opisywanego przepisu ma być potrzeba wyjaśnienia wątpliwości, to trzeba jednoznacznie stwierdzić, że nie są to wątpliwości natury prawnej. Konstrukcja prawna jest bowiem jednoznaczna, a wskazana w ustawie potrzeba wyjaśnienia wątpliwości nie istnieje w sferze</p>	
--	--	--	--

		<p>regulacyjnej, lecz dotyczy edukacji środowisk błędnie czerpiących wyobrażenia co do treści konstrukcji.</p> <p>Ponadto wskazane w uzasadnieniu przykłady nie wydają się do końca trafne. Wskazany problem jest szerszy i nie dotyczy tylko korepetytora czy domowego cukiernika, świadczących drobną pracę w sposób zorganizowany i ciągły. W przestrzeni publicznej zwracam uwagę na brak regulacji dotyczących drobnego zatrudnienia w życiu prywatnym.¹⁶ Rozwiązanie problemu nadmiernego formalizmu powinno polegać na jego uproszczeniu – choćby z wykorzystaniem aplikacji „mObywatel”, nie zaś na legalizacji wyłączenia z systemu zabezpieczenia społecznego korepetytorów, cukierników, sprzątaczy czy opiekunów osób starszych.</p> <p>2. Zmiana istoty opisywanej konstrukcji</p> <p>Proponowany przepis zwalniając z obowiązku składowego, zasadniczo rozszerzy znaczenie normy z art. 5 ust. 1 Prawa Przedsiębiorców, współtworząc z perspektywy prawa ubezpieczeń w połączeniu z projektowanym art. 6 ust. 4aa ustawy systemowej trzecią kategorię osób wykonujących umowy cywilne. W ten sposób usługodawca będzie mógł podlegać ubezpieczeniom jako zleceniobiorca na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej, wykonywać usługi jako przedsiębiorca, podlegając ubezpieczeniom jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 w zw. Z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej albo też stwierdziwszy, że dana usługa jest wykonywana w okolicznościach z art. 5 ust. 1 Prawa Przedsiębiorców, skorzystać z nowego zwolnienia na podstawie art. 6 ust. 4aa ustawy systemowej. Nieco przewrotnie „drogą pośrednią” między oskładkowaniem na zasadach właściwych zleceniobiorcom, a oskładkowaniem na zasadach właściwych prowadzącym działalność, będzie brak oskładkowania.</p> <p>Zapoznanie się z uzasadnieniem ustawy oraz oceną skutków regulacji (dalej jako: „OSR”) prowadzi do wniosku, że w projekcie konstrukcja prawna art. 5 ust. 1 Prawa Przedsiębiorców nie została prawidłowo rozpoznana. Proponujący odnoszą się do „działalności nierejestrowanej” jako odrębnej kategorii zatrudnienia. W efekcie zmiana nie została scharakteryzowana jako doniosła, a uzasadnienie wskazuje na obecny „brak uregulowania” i konieczność „doprecyzowania”. Można wobec tego podejrzewać, że doniosły dla systemu danin publicznych skutek w postaci szerokiego zwolnienia składowego ma charakter nieintencjonalny, ponieważ żaden ze skutków i wątpliwości opisanych w</p>	
--	--	--	--

¹⁶ Mówiłem o tym dla serwisu prawo.pl: [Czy osoba fizyczna może zatrudniać pracowników \(prawo.pl\)](http://prawo.pl)

		<p>dalszej części niniejszej opinii, nie został dostrzeżony czy wyjaśniony w dokumentacji załączonej do projektu.</p> <p>2.3.3. Wykroczenie poza właściwość ustawy deregulacyjnej</p> <p>Skutkiem przepisu nie będzie doprecyzowanie czy wyjaśnienie wątpliwości, ale głębokie przemodelowanie konstrukcyjne składkowego komponentu systemu danin publicznych. Przede wszystkim zmiana w swojej istocie nie dotyczy przedsiębiorców ani nawet przepisu z ustawy Prawo Przedsiębiorców (ten zostaje bez zmian). Nie sposób też potwierdzić, że wprowadzenie wśród innych proponowanych ustawą rozwiązań wyłączenia z obowiązku składkowego zleceniobiorców stanowi przejaw wprowadzania ułatwień administracyjnych i „<i>wpływie korzystnie na rozwój przedsiębiorstw</i>” (OSR, s. 33). Wobec tego konieczne wydaje się wypracowanie wspólnego stanowiska kilku resortów zwłaszcza właściwych w kwestiach pracy, zdrowia oraz finansów publicznych odnośnie ewentualnego wprowadzenia zwolnienia dla zleceniobiorców. W tym kontekście rezygnacja z procedury prekonsultacji komentowanej zmiany i uwzględnienie interesu podmiotów reprezentowanych w gremiach wymienionych w punkcie 5 OSR (s. 26) może nie zyskać aprobaty pozostałych organizacji reprezentatywnych.</p> <p>Sprzeczność z kamieniem milowym A71G Krajowego Planu Odbudowy i Zwiększenia Odporności (KPO)</p> <p>Polska jest zobowiązana do 1 stycznia 2025 r. objąć ubezpieczeniem społecznym dotychczas zwalnianie z tego obowiązku umowy. Ta regulacja ma dotyczyć ponad miliona ubezpieczonych, których średnią zarobki przekraczają przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej.¹⁷ Ma to na celu „<i>ograniczenie segmentacji rynku pracy zwiększenie ochrony socjalnej wszystkich osób pracujących</i>”.</p> <p>Od końca 2018 r. do końca 2023 r. liczba osób podlegających ubezpieczeniu emerytalnemu jako zleceniobiorcy wzrosła o 21,8%, wynosząc na koniec 2023 r. 1 344 118 ubezpieczonych. Z perspektywy analizowanej zmiany jeszcze istotniejsza jest przeciętna wysokość podstawy wymiaru składki zleceniobiorcy. W każdym roku w okresie 2018-2022 kształtowała się ona poniżej aktualnego limitu korzystania z art. 5 ust. 1 Prawa Przedsiębiorców (75% minimalnego wynagrodzenia), wynosząc kolejno: 68% (2018); 66% (2019); 57% (2020); 61% (2021) i 66% (2022). Wobec tego nowe zwolnienie byłoby zaadresowane w szczególności do</p>	
--	--	--	--

¹⁷ Iwanowski, D., Hetmański, M., Skowron, B., Wroński, M. (2020). Pełne dochody - niepełne składki. Zbieg tytułów do ubezpieczeń społecznych i konsekwencje dla systemu ubezpieczeń społecznych. Instytut Policy Paper 07/2020.

		<p>osób, które podlegały dotychczas ubezpieczeniom nie posiadając innego tytułu.</p> <p>Jeśli Polska jednocześnie zniesie dotychczasowe zwolnienie ze względu na zbieg obowiązku ubezpieczenia, wprowadzając opisywaną zmianę, to trudno będzie potwierdzić realizację kamienia A71G KPO. Taka konkluzja jest efektem przewidywania, że wówczas wzrósłby poziom partycypacji wśród lepiej zarabiających (ze względu na zniesienie reguły zbiegu) przy jednoczesnej utracie dostępu do systemu przez słabszych uczestników rynku pracy. <i>Per saldo</i> taka zmiana prowadziłaby do jeszcze głębszej niż obecnie segmentacji.</p> <p>5. Walka z szarą strefą lub jej rozbudowa</p> <p>Projektodawca dostrzegł <i>pozytywne efekty działalności nierejestrowej dla stymulacji polskiej gospodarki na poziomie mikro, w tym w zakresie pożytków podatkowych dla państwa oraz walki z tzw. „szarą strefą”</i> (OSR, s.1).</p> <p>W prawie finansowym prawidłowo przyjmuje się, że zjawisko szarej strefy jest niepożądane, a jego eliminacja powinna odbywać się na różne sposoby. Jednak z perspektywy zapewnienia konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego jeszcze istotniejsze jest jego rzeczywiste zapewnienie. Proponowane zwolnienie będzie oznaczało możliwość oszczędzenia 33% całkowitego kosztu pracy po stronie zleceniodawcy, o ile umowa zlecenia nie przekroczy wartości $\frac{3}{4}$ minimalnego wynagrodzenia. Tak znaczna oszczędność w kosztach pracy będzie niezwykle istotna, zwłaszcza, że w projekcie nie przewidziano, że zwolnienie ma obowiązywać tylko w relacjach B2C (czy raczej: nB2C, choć przykłady z uzasadnienia dotyczą tylko relacji nie-przedsiębiorca-klient, nie wskazując, że zwolnienie będzie również dotyczyło relacji nie-przedsiębiorca – przedsiębiorca). Warunkiem oszczędzania co trzeciej złotówki przeznaczanej dotychczas na zatrudnienie będzie nieprzekroczenie przez zleceniobiorcę $\frac{3}{4}$ minimalnego wynagrodzenia. W państwie, w którym zgodnie z danymi Polskiego Instytutu Ekonomicznego 31% pracowników w mikrofirmach otrzymuje część wynagrodzenia „pod stołem”,¹⁸ taka sytuacja raczej wystąpi niejednostkowo. Nadto Polska jest jednym z „liderów” w kategorii fałszywego samozatrudnienia¹⁹, lecz po</p>	
--	--	---	--

¹⁸ Kielczewska, A., Kośny, M., Sawulski, J. (2021), Skala płacenia pod stołem w Polsce, Polski Instytut Ekonomiczny, Warszawa.

¹⁹ Williams C.C., Horodonic A., (2018) Evaluating the prevalence and distribution of dependent self-employment: some lessons from the European Working Conditions Survey, *Industrial Relations Journal* 49:2, 109–127 oraz 37.
Nikulin D., (2020): The Determinants of False Self-Employment: A Survey of Polish Enterprises, *Eastern European Economics*, DOI: 10.1080/00128775.2020.1782754

		<p>zmianie może okazać się, że konieczne będzie operowanie nową kategorią „fałszywego nie-samozatrudnienia”.</p> <p>Wpłynie to negatywnie na warunki konkurencji między przedsiębiorcami, ponieważ przedsiębiorcy sceptyczni względem takiej formy walki rynkowej, z czasem będą odczuwali presję ze strony tych, którzy nowe zwolnienie wykorzystają jako instrument optymalizacji. Według Eurostatu, na koniec 2021 r. w Polsce zaledwie nieco ponad 1 mln osób pracowało w niepełnym wymiarze czasu pracy, lecz można się spodziewać, że takie zatrudnienie straci ekonomiczny sens, skoro do zwolnienia składkowego wystarczy wzmianka w umowie, że dana usługa jest realizowana w reżimie art. 5 ust. 1 Prawa Przedsiębiorców.</p> <p>2.3.6. Brak realizacji konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego</p> <p>Wybór między utrzymaniem obecnej nielegalności pomijania zgłoszeń drobnych umów, a wprowadzeniem możliwości legalnego omijania oskładkowania tylko pozornie nie ma znaczenia. Obecnie – dzięki konstrukcji „przymusu ubezpieczeniowego” osoba zatrudniona w szarej strefie nie jest pozbawiona ochrony i jeśli w razie potrzeby udowodni okres zatrudnienia, to ona czy jej najbliżsi uzyskają świadczenia. Wprowadzenie tego drugiego modelu uwolni FUS i NFZ od udzielenia ochrony osobie, którą objęło zwolnienie, a wykazanie fikcyjności „działalności nierejestrowanej” nawet teoretycznie nie będzie możliwe.</p> <p>Również tylko pozornie można porównać potencjalną sytuację nie-przedsiębiorcy z sytuacją dzisiejszego studenta na zleceniu, ponieważ temu drugiemu przysługuje choćby szczątkowa ochrona w postaci ewentualnej renty socjalnej.</p> <p>Nie można przy tym założyć, że „chcącemu nie stanie się krzywda”, ponieważ wyboru formy aktywności zawodowej, zwłaszcza w pracach mało płatnych i niewymagających szczególnej wiedzy czy doświadczenia, rzadko podejmuje zatrudniony.</p> <p>2.3.7. Neutralność fiskalna zmiany?</p> <p>W OSR (s. 27) stwierdzono, że zmiana będzie miała zerowy wpływ na dochody sektora finansów publicznych (w tym na FUS, NFZ, FP i FŚ). Z pewnością przyjęcie zerowego wpływu zmiany na finanse publiczne nie znajduje uzasadnienia w stwierdzeniu, że „<i>ZUS obecnie nie prowadzi rozróżnienia pomiędzy umowami zawieranymi w ramach tej działalności, a poza nią</i>” (OSR, s. 28). Po pierwsze projektodawcy jest znana skala przychodów wykazywanych w PIT jako pochodzące z tej działalności (kwotę 252 mln zł z roku 2022, tj. tego, w którym limit wynosił jeszcze 50%</p>	
--	--	--	--

			<p>minimalnego wynagrodzenia przytoczono na s. 1 OSR), a po drugie nie założono wystąpienia efektu behawioralnego – tzn. rezygnacji z tytułów zleceniobiorcy i pracownika po wprowadzeniu zmiany. Niestety ten mankament pojawia się w różnych OSR, ale przy tak istotnej ingerencji powinien być przynajmniej poparty jakimikolwiek założeniami.</p> <p>2.3.8. Brak analizy ryzyka</p> <p>Żadne z wymienionych zagrożeń nie doczekało się choćby identyfikacji ani w uzasadnieniu ani w OSR. W konsekwencji projektodawca optymistycznie opisywał skutki zmiany, choć ten optymizm nie został dostatecznie uargumentowany. W konsekwencji nie przewidziano ani sposobu ani momentu ewaluacji efektów projektu oraz mierników tej ewaluacji.</p> <p>Niespójność proponowanej zmiany z całością regulacji rynku pracy i jej wpływ na zaburzenie konkurencyjności oraz faktyczne wyłączenie prawa do zabezpieczenia społecznego sprawiają, że zaproponowana regulacja powinna być przedmiotem ponownej analizy co do celowości jej wprowadzenia.</p>	
170.	Art. 20 (zmiany w ustawie – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi)	Izba Gospodarcza Farmacja Polska	<p>Skarga na postanowienie: Przewiduje się umożliwienie wniesienia skargi do WSA bez składania wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy także postanowień (obok decyzji). Zmianę oceniamy pozytywnie. Możliwość wnoszenia skargi do WSA na postanowienie, w trybie takim jak dla decyzji, jest od dawna postulowane zarówno w doktrynie prawniczej jak i w orzecznictwie. Rzeczywiście — jak — czytamy w uzasadnieniu — nie jest uzasadnione rozróżnienie między decyzjami kasacyjnymi a postanowieniami kasacyjnymi.</p> <p>Postulujemy dodanie zapisu, zwalniającego stronę w postępowaniu sądowo-administracyjnym do składania art. wyciągów z KRS, skoro sąd może potwierdzić dane z KRS samodzielnie (ale brakuje ku temu podstawy prawnej, na wzór art. 220 S 1 pkt 2) b) kodeksu postępowania administracyjnego).</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Nie przewiduje się wprowadzenia proponowanej zmiany w zakresie składania wyciągów z KRS w pracach nad niniejszym projektem. Postulat zostanie przeanalizowany na etapie prac nad kolejnym projektem ustawy deregulacyjnej.</p>
171.	art. 20 (zmiany w ustawie – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p><u>Rozwiązania dotyczące przepisów ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Opracowali: dr Jacek Piecha, Katedra Prawa i Postępowania Administracyjnego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski; r. pr. Art. Dr art. Rafał Stankiewicz, Katedra Prawa i Postępowania Administracyjnego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski;</u></p> <p>Nowelizacja art. 52 § 3 PPSA</p>	<p>Uwagi zostaną kierunkowo uwzględnione.</p> <p>Przepisy we wskazanym zakresie zostaną ponownie przeanalizowane.</p>

		<p>W art. 20 Projektu zawarto propozycję nowelizacji PPSA. Zgodnie z pkt 1 tego przepisu proponuje się nowelizację brzmienia art. 52 § 3 PPSA. Proponowana zmiana ma charakter doprecyzowujący poprzez jednoznaczne wskazanie, że w przypadku, w którym stronie postępowania administracyjnego przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w przypadku postanowienia – strona ta może wnieść skargę na takie postanowienie bez wyczerpania środków zaskarżenia w postępowaniu administracyjnym. Innymi słowy, skarga może zostać wniesiona bez wykorzystania instytucji ponownego rozpatrzenia sprawy, o której mowa w art. 127 § 3 KPA w zw. Z art. 144 KPA. Przedmiotowa propozycja ma tylko charakter doprecyzowujący, albowiem w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, w zasadzie od początku dodania do art. 52 PPSA omawianego § 3 (tj. od 2017 r.) prezentowany był pogląd, że w przypadku, w którym w administracyjnym toku instancji, wobec postanowienia przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, to oznacza to, że strona może wnieść skargę na postanowienie bez skorzystania z tego środka, zgodnie z art. 52 § 3 PPSA (por. Postanowienie NSA z 11 maja 2018 r., 189ygn.. I OSK 1154/18, LEX 2489744; Postanowienie NSA z 15 maja 2018 r., 189ygn.. I OSK 1437/18, LEX2489627).</p> <p>Pomimo tego, w ocenie sporządzającego niniejszą opinię, zmiana taka powinna zostać oceniona pozytywnie. Wynika to z faktu, że w literaturze przyjmuje się pogląd, w świetle którego „Możliwość złożenia skargi do sądu administracyjnego bezpośrednio na rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji, z pominięciem kontroli rozstrzygnięcia tego organu w toku instancji, to wyjątek od zasady składania skargi od decyzji (rozstrzygnięć), w stosunku do których wyczerpano środki zaskarżenia (art. 52 § 1 i 2 PPSA). Wyjątku tego nie można interpretować rozszerzająco”²⁰. A zatem w świetle wykładni językowo-logicznej, uprawniony byłby (jest) pogląd odmienny od zaprezentowanego we wspomnianych orzeczeniach, jakoby w przypadku postanowień, nie jest możliwe skorzystanie z trybu art. 52 § 3 – strona powinna więc uprzednio złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Proponowana zmiana, w ocenie sporządzającego opinię należy zaaprobować.</p> <p>Krytyczną uwagę należy jednak zgłosić w zakresie regulacji intertemporalnej w odniesieniu do proponowanej nowelizacji art. 52 §</p>	
--	--	---	--

²⁰ Tak np. M. Jagielska, A. Wiktorowska, P. Wajda, *Komentarz do art. 52 [w:] Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, red. R. Hauser, M. Wierzbowski, 2023, nb 2, Legalis.

		<p>3 PPSA. Mianowicie, zgodnie z art. 37 ust. 2 Projektu, przepis art. 52 § 3 PPSA w brzmieniu nadanym przez omawianą nowelizację, będzie miał zastosowanie do postanowień wydanych po dniu wejścia w życie tej nowelizacji. Innymi słowy, przez takie sformułowanie, co do postanowień, od których przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, w okresie do dnia wejścia w życie nowelizacji, sądy w zasadzie będą obowiązane do przyjęcia, że w zakresie postanowień, które zostały wydane przed wejściem w życie ustawy nowelizującej, należy przyjmować, że dla skuteczności skargi na postanowienie wydane przez ministra lub SKO, wymagane jest uprzednie wykorzystanie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. W efekcie, w zasadzie utrudnia to możliwość dochodzenia swoich praw przez jednostki.</p> <p>W świetle powyższego, należy zmienić treść przepisu art. 37 ust. 2 Projektu w omawianym zakresie. Zmiana taka może polegać przykładowo na pominięciu regulacji intertemporalnej w zakresie odnoszącym się do nowelizacji art. 52 § 3 PPSA (wówczas znajdzie zastosowanie zasada aktualności prawa administracyjnego).</p> <p>Nowelizacja tytułu rozdziału 3a działu III PPSA oraz dodanie art. 64f PPSA</p> <p>Przedłożony do opinii Projekt zmienia również rozdział 3a działu III PPSA. Zamiarem Projektodawcy jest doprowadzenie do sytuacji, w której wobec tzw. Postanowień kasatoryjnych (tj. postanowień organu II instancji o uchyleniu zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia) będzie przysługiwał, podobnie jak ma to miejsce w przypadku decyzji kasatoryjnych, sprzeciw od decyzji w miejsce skargi do sądu administracyjnego. Inicjatywa taka zasługuje na uznanie, zwłaszcza, że zarówno w literaturze²¹ jak i w orzecznictwie sądowym²² dominuje pogląd, że dotychczasowa regulacja uniemożliwiała skorzystanie ze sprzeciwu jako środka zaskarżenia w przypadku postanowień kasatoryjnych.</p> <p>W omawianym zakresie Projektodawca proponuje zmianę tytułu rozdziału 3a działu III PPSA przez dodanie do obecnego tytułu zwrotu „i</p>	
--	--	--	--

²¹ Por. J. Jagielski, P. Pietrasz, J. Piecha, *Komentarz do art. 64a [w:] Prawo o postępowaniu...*, red. R. Hauser, M. Wierzbowski, nb. 5, Legalis; A. Kabat, *Komentarz do art. 64a [w:] B. Dauter, A. Kabat, M. Niezgódka-Medek, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, Warszawa 2021, LEX/el.; J. Piecha, *Sprzeciw w prawie administracyjnym*, Warszawa 2021, s. 151;

²² Np. Postanowienie NSA z 29 marca 2019 r., sygn. II OSK 719/19, LEX 2645708; Wyrok NSA z 30 maja 2018 r., sygn. I GSK 2146/18, LEX 2499981; Wyrok NSA z 25 maja 2018 r., sygn. I OSK 1519/18, LEX 2498569;

			<p>postanowienia” – co stanowi naturalną konsekwencję realizacji wspomnianego zamiaru.</p> <p>Ponadto, dla jednoznacznego podkreślenia proponuje się dodać art. 64f.</p> <p>W tym zakresie chciałbym zgłosić uwagi krytyczne, albowiem projektowany przepis art. 64f w obecnym kształcie będzie prowadził, w ocenie sporządzającego opinię, do istotnych wątpliwości.</p> <p>Po pierwsze, w projektowanym art. 64f wskazuje się, że „od postanowienia, do którego odpowiednie zastosowanie ma art. 138 § 2”. Takie ujęcie rodzi wątpliwości, albowiem sformułowanie w istocie odnosi się do postanowienia organu I instancji (art. 138 § 2 pozwala wszakże na uchylenie postanowienia organu I instancji). A zatem, należałoby zmienić brzmienie proponowanego przepisu w taki sposób, aby już z literalnego brzmienia wynikało, że chodzi o postanowienie kasatoryjne, czyli wydane na podstawie art. 138 § 2 KPA w zw. Z art. 144 KPA.</p> <p>Wydaje się, że znacznie lepszym rozwiązaniem byłaby odpowiednia modyfikacja art. 64a PPSA, przez jednoznaczne wskazanie, że sprzeciw przysługuje także od postanowienia wydanego na podstawie art. 138 § 2 KPA w zw. Z art. 144 KPA i w konsekwencji modyfikacja pozostałych przepisów poprzez odpowiedni dopisek, że chodzi nie tylko o decyzję ale też o postanowienia. Rozwiązanie takie, pozwoli uniknąć wątpliwości, które mogą pojawić się w związku z projektowanym art. 64f <i>in fine</i>, gdzie Projektodawca zakłada „odpowiednie” stosowanie art. 64a-64e PPSA, na rzecz stosowania wspomnianych przepisów wprost, ograniczając tym samym możliwe wątpliwości interpretacyjne.</p> <p>Wreszcie warto zwrócić uwagę, że w dalszym ciągu, z niezrozumiałych względów, poza regulacją „sprzeciwu od decyzji” umożliwiającą szybsze postępowanie sądowoadministracyjne, znajdują się decyzje wydane na podstawie art. 233 § 2 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 2383 ze zm.), które wykazują daleko idące podobieństwo do decyzji kasatoryjnych wydawanych na podstawie art. 138 § 2 KPA. Wydaje się, że dopuszczenie stosowania sprzeciwu od decyzji, w przypadku decyzji kasatoryjnych wydawanych w postępowaniu podatkowym, będzie stanowiło istotne wzmocnienie pozycji jednostki prowadzącej działalność gospodarczą, co jest zasadniczym celem całego Projektu.</p>	
172.	Art. 21 (zmiany w ustawie o podatku od towarów	Stowarzyszenia Notariuszy Rzeczypospolitej Polskiej	Na aprobatę, z punktu widzenia funkcjonowania notariusza jako przedsiębiorcy, zasługuje zmiana art. 111 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (art. 21 Projektu).	Uwaga informacyjna.

	i usług)		<p>Notariusz jako podatnik podatku od towarów i usług, co do zasady obowiązany jest prowadzić ewidencję sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących. Jednak rokrocznie z tego obowiązku był zwalniany z uwagi chociażby na fakt, że każda czynność notarialna przyjmuje wyłącznie postać pisemną i podlega rejestracji w Repertorium A lub P. Przywilej ten, dawany na rok, na co sam projektodawca wskazał w Uzasadnieniu do Projektu, może powodować niepewność obrotu ze względu na zmieniające się uwarunkowania gospodarcze. Dlatego propozycja trzyletniego zwolnienia z obowiązku rejestrowania sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących, przy zachowaniu, co oczywiste, podstawy do takiego zwolnienia, jest ze wszech miar oczekiwaną.</p>	
173.	Art. 22 (zmiany w ustawie o ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy)	PeKaDe Partners sp. Z o.o.	<p>Nawiązując konsultacji społecznych odnoszących się do deregulacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy piszę do Państwa jako pracodawca z branży hotelarsko-gastronomicznej z bardzo dużą prośbą.</p> <p>18 kwietnia 2024 na portalu money.pl (Bezkarność plus? Eksperci ostro o nowym pomysle ministerstwa - Money.pl) przeczytaliśmy artykuł dotyczący zatrudnienie imigrantów. Chcemy Państwa poprzeć w zmianie zapisów dotyczących odpowiedzialności pracodawcy za powierzenie cudzoziemcowi nielegalnego wykonywania pracy. W świetle obowiązujących przepisów niezwykle trudno w niektórych sytuacjach nie popełnić błędów przy zatrudnianiu cudzoziemców. Mylimy się nie tylko my pracodawcy, ale czasami również pracownicy Urzędów Wojewódzkich , a konsekwencje ponosimy my oraz imigranci. Często nie dysponujemy możliwościami, które pozwoliłyby na gruntowną weryfikację stanów faktycznych i prawnych związanych z powierzeniem pracy cudzoziemcom w szczególności legalnego ich przebywania na terytorium Polski. Przyjmując do pracy wydaje nam się , że czynimy wszystko zgodnie z prawem, po czym okazuje się, że np. osoba zatrudniona w międzyczasie np. straciła status studenta, lub że wniosek o kartę pobytu był niekompletny i pracownik przebywa w naszym kraju od jakiegoś czasu nielegalnie. Nie jesteśmy w stanie każdego dnia sprawdzać statusu zatrudnianych osób nawet gdybyśmy chcieli. Uważamy, że Ministerstwo idzie w dobrym kierunku nie chcąc karać pracodawców za nieumyślne zatrudnianie cudzoziemców nie spełniających warunków legalnej pracy.</p> <p>Głosy przeciwne z otoczenia związków zawodowych świadczą o</p>	<p>Uwaga nieaktualna.</p> <p>Projektodawca rezygnuje z przedmiotowych zmian.</p>

			<p>kompletnym niezrozumieniu problemów z jakimi borykają się pracodawcy przy zatrudnianiu obcokrajowców. Nadmienię tylko, że Stanach Zjednoczonych już dawno stosuje znacząco bardziej liberalne przepisy w stosunku do zatrudniania nielegalnych imigrantów, a jakoś rynek pracy tam nie uległ , jak piszą przeciwnicy demontażowi, jest wręcz przeciwnie. Pracodawcy w USA nie muszą się zastanawiać, czy ktoś jest legalnie bądź nie. zatrudniając go płacą za każdą osobę podatek oraz stosowne ubezpieczenia i to wszystko. Ludzie pracy zasadniczo nie stanowią zagrożenia dla społeczeństwa, natomiast kłopoty zazwyczaj sprawiają cudzoziemcy pozbawieni dochodów.</p> <p>Pracodawca ma naprawdę ograniczone możliwości sprawdzenia imigrantów pod kątem ich legalności pobytu, nie istnieje żadna scentralizowana baza danych, gdzie można zajrzeć i sprawdzić, kogo można , a kogo nie można zatrudnić. Można powiedzieć, że wszyscy pracodawcy chcemy prowadzić biznes zgodnie z prawem, a nie zastanawiać się na okrągło, czy aby wśród naszych pracowników nie okaże się, że ktoś jest nielegalnie. Tak nie da się w spokoju prowadzić biznesu i koncentrować się na tym, co naprawdę jest kluczowe do rozwoju przedsiębiorstwa.</p> <p>Prosimy jak na wstępie: zmieńcie Państwo przepisy zgodnie z Waszym założeniem (opisanym chociażby w money.pl), a Polska na pewno na tym nie straci.</p>	
174.	Art. 25 (zmiany w ustawie o podatku akcyzowym)	Amerykańska Izba Handlowa w Polsce	<p>Wyłączenie z opodatkowania akcyzą samochodów przeznaczonych do celów badawczych</p> <p>Jak słusznie wskazano w uzasadnieniu, problemem branży R&D sektora automotive są nieprecyzyjne przepisy, które powodują, że samochody wykorzystywane jako platformy badawcze mogą – przy zastosowaniu szerokiej, a w naszej ocenie błędnej, interpretacji przepisów – podlegać opodatkowaniu podatkiem akcyzowym ze względu na klasyfikację do pozycji CN 8703, pomimo tego, iż ich zasadniczym przeznaczeniem nie był i nie jest przewóz osób, co jest jedną z przesłanek warunkujących uznanie pojazdu za samochód osobowy w rozumieniu przepisów Ustawy akcyzowej.</p> <p>Nieuzasadnione wydaje się jednak oparcie wprowadzanego przepisu na</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przepis zostanie doprecyzowany we współpracy z MF.</p>

			<p>konstrukcji zwolnienia z opodatkowania zamiast wyłączenia z opodatkowania. W szczególności rozwiązanie to nie oddaje przedstawionego w uzasadnieniu stanowiska, że aby uznać, iż samochody osobowe wykorzystywane do celów badawczych zwolnione są z akcyzy, wystarczy doprecyzowanie już obowiązujących przepisów.</p> <p>Rozróżnienie między zastosowaniem zwolnienia a wyłączeniem z opodatkowania może mieć szczególną doniosłość dla podmiotów, które – jak wynika z uzasadnienia, słusznie – nie płaciły podatku akcyzowego od platform badawczych w okresie sprzed wprowadzenia projektowanego mechanizmu. Wprowadzanie mechanizmu zwolnienia, wbrew wyrażonej w uzasadnieniu intencji ustawodawcy, potwierdzałoby w odniesieniu do przeszłych stanów faktycznych ogólną zasadę, tj. konieczność opodatkowania samochodów osobowych przeznaczonych do celów badawczych zgodnie z zasadą <i>exceptio probat regulam</i>. W przypadku gdyby wprowadzany był mechanizm wyłączenia z opodatkowania” należałoby zaś –zgodnie z intencją ustawodawcy – uznać, iż przedsiębiorcy nie muszą ponosić ciężaru akcyzy od samochodów osobowych przeznaczonych do celów badawczych za okresy przeszłe. Ustawodawca przesądziłby bowiem, że samochody takie nie podlegają opodatkowaniu podatkiem akcyzowym.</p> <p>Tym samym zaproponowane w projekcie rozwiązanie należy uzupełnić o przepisy pozwalające na uniknięcie konieczności zapłaty akcyzy za okresy przeszłe po spełnieniu przez dany podmiot z branży badawczej określonych obowiązków. Rozwiązanie takie nie są bezprecedensowe, gdyż ustawodawca wprowadził taki mechanizm w przypadku wprowadzenia pozytywnej stawki akcyzy na wyroby klasyfikowane do pozycji CN 3403 w ustawie z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2019 poz. 1520).</p> <p>Dlatego też w świetle uzasadnienia projektu ustawy zasadne jest uzupełnienie jego przepisów o modyfikację art. 100 ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym tak, aby otrzymał brzmienie:</p> <p><i>„4. Samochody osobowe są to pojazdy samochodowe i pozostałe pojazdy mechaniczne objęte pozycją CN 8703 przeznaczone zasadniczo do przewozu osób, inne niż objęte pozycją 8702, włącznie z samochodami</i></p>	
--	--	--	---	--

		<p><i>osobowo-towarowymi (kombi) oraz samochodami wyścigowymi, z wyłączeniem pojazdów samochodowych i pozostałych pojazdów, które zgodnie z przepisami o ruchu drogowym nie wymagają rejestracji lub zostały zarejestrowane profesjonalnie z przeznaczeniem do celów badawczych realizowanych przez podmiot badawczy.</i></p> <p>Zaproponowane brzmienie definicji samochodów osobowych, jednoznacznie regulowałoby sytuację prawną na gruncie ustawy akcyzowej pojazdów testowych zarejestrowanych profesjonalnie, jak i przeznaczonych do celów badawczych realizowanych przez podmioty badawcze. Tym samym zgodnie z takim brzmieniem definicji samochodów osobowych, pojazdy przeznaczone do badań nie byłyby uznawane za samochody osobowe w rozumieniu Ustawy akcyzowej, a co za tym idzie nie podlegałyby opodatkowaniu akcyzą w związku z ich przemieszczeniem z terytorium państwa członkowskiego lub terytorium państwa trzeciego, jak również w przypadku ich produkcji na terytorium kraju.</p> <p>Taka zmiana definicji nie niesie ryzyka unikania opodatkowania akcyzą, gdyż rejestracja profesjonalna w myśl przepisów Prawa o ruchu drogowym, nie jest rejestracją dopuszczającą do swobodnej konsumpcji takiego pojazdu na terytorium kraju - przy czym istotne jest to, iż ograniczenia w wykorzystaniu samochodów zarejestrowanych w sposób profesjonalny wynikają z samej mocy prawa. Wykonywanie jazd testowych pojazdów przeznaczonych do testów obwarowane jest uprzednim uzyskaniem wielu zgód i wypracowaniem uzgodnień, w tym potencjalnie również z Policją. A to oznacza, że nie jest to rejestracja dopuszczająca do swobodnego ruchu dany pojazd na drogach publicznych.</p> <p>Proponowane rozwiązanie wydaje się odpowiadać na sygnalizowane powyżej problemy i być najprostszym oraz najbardziej neutralnym, jeśli nie najkorzystniejszym sposobem na uzupełnienie i doprecyzowanie regulacji na gruncie Ustawy akcyzowej sytuacji prawnej pojazdów przeznaczonych do celów badawczych.</p> <p>Alternatywnym rozwiązaniem byłoby takie doprecyzowanie Art. 110b ustawy o podatku akcyzowym, które przesądzi jednoznacznie, że na podmiotach badawczych prowadzących działalność badawczo-rozwojową w zakresie badania samochodów osobowych nie ciąży obowiązek zapłaty akcyzy za wykorzystywane do tego pojazdy również w odniesieniu do</p>	
--	--	--	--

175.	Art. 25 (zmiany w ustawie o podatku akcyzowym – dot. art. 110b ust. 1)	Amerykańska Izba Handlowa w Polsce	<p>przeszłych stanów faktycznych.</p> <p>Poszerzenie katalogu podmiotów uprawnionych do skorzystania ze zwolnienia od podatku</p> <p>Niezależnie od uwag przedstawionych w pkt 174 powyżej, należy zauważyć, że podmioty wykonujące działalność w branży automotive wykorzystujące platformy badawcze do celów badawczych w zdecydowanej większości nie dysponują statusem centrów badawczo-rozwojowych. Art. 110b ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym w brzmieniu przewidywanym przez projekt ustawy uwzględnia zaś jedynie uwzględnia jedynie podmioty posiadające status CBR, o którym mowa w art. 17 ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej (Dz. U. z 2022 r. poz. 2474), na dzień wejścia w życie ustawy. Oznacza to, iż wprowadzenie tego przepisu nie wpłynie pozytywnie na prac badawczo-rozwojowych w polskiej branży automotive, a tym samym nie przełoży się na efektywną realizację celów ustawodawcy.</p> <p>Mając na względzie powyższe, racjonalnym byłoby rozszerzenie katalogu podmiotów uprawnionych do skorzystania ze zwolnienia o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) podmioty badawcze wykonujące działalność gospodarczą w zakresie badań i testów oznaczone kodem PKD wskazanym w podklasie 71.12 oraz 72.19, 2) podmioty, którym w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie Ustawy deregulacyjnej nadany zostanie status CBR. <p>Takie poszerzenie katalogu podmiotów pozwoli na uniknięcie “przestoju” w aktualnie prowadzonej działalności przez podmioty z branży, które na dzień wejścia w życie zaproponowanych przepisów nie dysponowałyby statusem CBR, lecz prowadziły działalność w zakresie wykorzystywania pojazdów do celów badawczych, tak aby w stosunku do pojazdów rejestrowanych profesjonalnie lub wykorzystywanych do celów badawczych przez te podmioty nie powstał obowiązek zapłaty podatku akcyzowego.</p> <p>W odniesieniu do regulacji akcyzowych w przeszłości zdarzały się przypadki wprowadzenia „okresu przejściowego” przy wprowadzaniu nowych regulacji, podczas którego podmioty zainteresowane mogły uzyskać odpowiednie statusy, zezwolenia bądź rejestrację, bez negatywnych konsekwencji prawnych w stosunku do podmiotów</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przepis zostanie doprecyzowany we współpracy z MF.</p>
------	---	------------------------------------	--	--

			zainteresowanych (czyli np. z zachowaniem prawa do zastosowania zwolnienia od podatku).	
176.	Art. 25 (zmiany w ustawie o podatku akcyzowym – dot. art. 110b ust. 3)	Amerykańska Izba Handlowa w Polsce	<p>Doprecyzowanie obliczania biegu terminu</p> <p>Niezależnie od uwag przedstawionych w pkt 174 powyżej, należy zauważyć, że wprowadzenie 7-dniowego terminu ubiegania się o zaświadczenie o zwolnieniu od akcyzy liczonego od dnia wydania decyzji o profesjonalnej rejestracji, uniemożliwi w praktyce jego dochowanie. Wynika to z faktu, że decyzja o profesjonalnej rejestracji wydawana jest bez wskazywania konkretnych pojazdów oznaczonych nr VIN. Momentem, kiedy do danego blankietu przypisywany jest konkretny pojazd przeznaczony do jazd testowych, jest dzień wypełnienia blankietu i uzupełnienia wykazu, o którym mowa w art. 80x ust. 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym w systemie teleinformatycznym obsługującym centralną ewidencję pojazdów. Tym samym zasadnym jest wprowadzenie w projektowanym przepisie zmiany polegającej na określenie momentu od kiedy należy liczyć 7-dniowy termin na złożenie wniosku o zwolnienie z akcyzy, tj. od dnia uzupełnienia wykazu w systemie CEPiK.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przepis zostanie doprecyzowany we współpracy z MF.</p>
177.	Art. 25 (zmiany w ustawie o podatku akcyzowym)	Stowarzyszenia Dystrybutorów i Producentów Części Motoryzacyjnych	<p>1.1. Propozycja brzmienia art. 110b Ustawy akcyzowej <i>Art. 110b.</i> 1. <i>Zwalnia się od akcyzy samochód osobowy wykorzystywany do celów badawczych w prowadzonej działalności badawczo-rozwojowej przez podmiot posiadający status centrum badawczo-rozwojowego, o którym mowa w art. 17 ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej (Dz. U. z 2022 r. poz. 2474).</i> 2. <i>Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, obowiązuje w czasie wykorzystywania samochodu osobowego do celów badawczych w prowadzonej działalności badawczo-rozwojowej, jednak nie dłużej niż do dnia wygaśnięcia albo uchylecia decyzji o profesjonalnej rejestracji pojazdów, o której mowa w art. 80t ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.</i> 3. <i>Podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany wystąpić do właściwego naczelnika urzędu skarbowego z wnioskiem o wydanie zaświadczenia, stwierdzającego zwolnienie od akcyzy samochodu osobowego wykorzystywanego w prowadzonej działalności badawczo-rozwojowej, w terminie 7 dni od dnia wydania decyzji o profesjonalnej rejestracji pojazdów.</i> 4. <i>Podmiot, o którym mowa w ust. 1, obowiązany jest do przedłożenia wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 3, właściwemu naczelnikowi urzędu</i></p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przepis zostanie doprecyzowany we współpracy z MF.</p>

		<p><i>skarbowego dokumentu potwierdzającego nadanie statusu centrum badawczo-rozwojowego oraz decyzji o profesjonalnej rejestracji pojazdów.</i></p> <p><i>5. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 i 4, właściwy naczelnik urzędu skarbowego wydaje zaświadczenie stwierdzające zwolnienie od akcyzy.</i></p> <p>1.2. Komentarz do proponowanego rozwiązania</p> <p>W uzasadnieniu do projektu wskazano, iż obecne przepisy Ustawy akcyzowej wymagają doprecyzowania w odniesieniu do pojazdów wykorzystywanych wyłącznie w ramach jazd badawczych i testów - a więc do pojazdów, które nie są zasadniczo przeznaczone do przewozu osób, lecz stanowią mobilną platformę badawczą. W uzasadnieniu dalej wyjaśniono, że ten brak precyzyjności przepisów powoduje konieczność <i>“przesądzenia, że samochody osobowe wykorzystywane do celów badawczych w prowadzonej działalności badawczo rozwojowej są zwolnione z akcyzy”</i>.</p> <p><u>Wyrażamy aprobatę dla zauważenia przez Ustawodawcę problemu opodatkowania podatkiem akcyzowym platform badawczych wykorzystywanych w pracach badawczo-rozwojowych w branży automotive. Uważamy jednak, iż zaproponowane rozwiązanie nie odpowiada w pełni potrzebie branży R&D sektora automotive.</u></p> <p>Jak słusznie wskazano w uzasadnieniu, problemem branży są nieprecyzyjne przepisy, które powodują, iż samochody wykorzystywane jako platformy badawcze, mogą – przy zastosowaniu szerokiej, a w ocenie branży błędnej, interpretacji przepisów - podlegać opodatkowaniu podatkiem akcyzowym ze względu na klasyfikację do pozycji CN 8703, pomimo tego, iż ich zasadniczym przeznaczeniem nie był i nie jest przewóz osób, a co jest jedną z przesłanek warunkujących uznanie pojazdu za samochód osobowy w rozumieniu przepisów Ustawy akcyzowej.</p> <p>W tym miejscu zauważyć należy, iż kształtując system podatkowy Ustawodawca ma możliwość wprowadzenia szeregu preferencji podatkowych - w tym zwolnień, stawek zerowych czy stawek obniżonych. Może też całkowicie zrezygnować z opodatkowania danego wyrobu. Zwolnienie z opodatkowania nie jest więc tym samym, czym jest wyłączenie z opodatkowania. W przypadku mechanizmu zwolnienia istnieje przedmiot opodatkowania, czynności podlegające opodatkowaniu, natomiast obowiązek podatkowy nie przekształca się w zobowiązanie podatkowe - innymi słowy, nie powstaje konieczność zapłaty podatku.</p> <p>W przypadku wyłączenia z opodatkowania czynności wobec danego</p>	
--	--	--	--

			<p>wyrobu w ogóle przestaje być on przedmiotem opodatkowania, więc wykonywanie wobec niego czynności takich jak nabycie wewnątrzwspólnotowe, produkcja, import - czyli czynności, które co do zasady opodatkowane są podatkiem akcyzowym - nie rodzi w ogóle obowiązków w akcyzie, a więc nie powstaje w ogóle obowiązek podatkowy. Mając na uwadze powyższe wydaje się, że zaproponowane w Ustawie deregulacyjnej rozwiązanie w postaci zwolnienia od opodatkowania nie oddaje więc przedstawionego w uzasadnieniu stanowiska, jakoby wystarczyło jedynie doprecyzowanie przepisów, aby uznać, iż samochody osobowe wykorzystywane do celów badawczych zwolnione są z akcyzy. Rozróżnienie między wyłączeniem z opodatkowania lub zastosowaniem zwolnienia może mieć szczególną doniosłość dla podmiotów, które - jak wynika z uzasadnienia, słusznie - nie płaciły podatku akcyzowego od platform badawczych w okresach sprzed wprowadzenia projektowanego mechanizmu.</p> <p>W przypadku gdyby wprowadzany był mechanizm “wyłączenia z opodatkowania”, mając na uwadze język, jakim posługuje się ustawodawca w uzasadnieniu do projektu Ustawy deregulacyjnej, można by uznać, iż przedsiębiorcy nie muszą ponosić ciężaru akcyzy od samochodów osobowych przeznaczonych do celów badawczych za okresy przeszłe - gdyż ustawodawca przesądziłby o tym, że samochody takie nie podlegają opodatkowaniu podatkiem akcyzowym. W przypadku wprowadzania mechanizmu zwolnienia, potwierdzałoby to ogólną zasadę - konieczność opodatkowania samochodów osobowych przeznaczonych do celów badawczych (<i>exceptio probat regulam</i>).</p> <p>Tym samym, w ocenie branży, zaproponowane w projekcie rozwiązanie należy uzupełnić o przepisy pozwalające na uniknięcie konieczności zapłaty akcyzy za okresy przeszłe po spełnieniu przez dany podmiot z branży badawczej określonych obowiązków. Rozwiązania takie nie są bezprecedensowe, gdyż ustawodawca wprowadził taki mechanizm w przypadku wprowadzenia pozytywnej stawki akcyzy na wyroby klasyfikowane do pozycji CN 3403 w ustawie z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2019 poz. 1520).</p> <p>Ponadto, ograniczenie przywileju podatkowego w postaci możliwości stosowania zwolnienia z opodatkowania akcyzą samochodów osobowych przeznaczonych do celów badawczych wyłącznie do podmiotów, które rejestrują samochody w sposób profesjonalny powinno pozostać jako warunek stosowania zwolnienia na przyszłość – natomiast wymóg taki nie</p>	
--	--	--	---	--

			<p>powinien znaleźć zastosowania wobec podmiotów, które skorzystają z mechanizmu opisanego w poprzednim akapicie, gdyż ze względu na ograniczenia dotyczące samej rejestracji profesjonalnej (tj. wymóg braku rejestracji pojazdu w jakimkolwiek kraju) – nie była ona stosowana wobec wszystkich pojazdów wykorzystywanych do celów badawczych przez podmioty z branży automotive.</p> <p>Branża zauważa, iż podmioty prowadzące działalność w zakresie badania i rozwoju nie zawsze działają w ramach Centrów Badawczo-Rozwojowych²³ - w ocenie branży uzależnienie stosowania zwolnienia wyłącznie od posiadania tego statusu nie jest więc rozwiązaniem pożądanym, a kluczowe tutaj powinno być faktyczne wykonywanie działalności w zakresie badań i rozwoju. Podmioty prowadzące CBR powinny być jedynie dodatkową kategorią podmiotów uprawnionych do zastosowania zwolnienia. Tym samym konieczne jest uzupełnienie przepisów o postanowienie, zgodnie z którym do stosowania analizowanego zwolnienia uprawnione są również podmioty prowadzące działalność w zakresie kodów PKD wskazanych w działach 71 oraz 72.</p> <p>Ponadto, projektowane przepisy należy uzupełnić o postanowienia, zgodnie z którymi podmioty, które po wejściu w życie przepisów, ale przed upływem ustalonego terminu uzyskały status CBR, również uprawnione będą do stosowania projektowanego zwolnienia od dnia wejścia przepisów w życie. Końcowo, branża ocenia negatywnie projektowany art. 110b ust. 2, który nakłada na podmioty pragnące skorzystać ze zwolnienia obowiązek wystąpienia do właściwego naczelnika urzędu skarbowego z wnioskiem o wydanie zaświadczenia, stwierdzającego zwolnienie od akcyzy samochodu osobowego wykorzystywanego w prowadzonej działalności badawczo-rozwojowej, w terminie 7 dni od dnia wydania decyzji o profesjonalnej rejestracji pojazdów. Branża zauważa, iż decyzja taka jest ważna rok i w jej ramach wydawanych jest do 100 blankietów, które są uzupełniane o dane pojazdów w późniejszym okresie. Efektywnie więc to wypełnienie blankietu i uzupełnienie wykazu w systemie CEPiK²⁴ powinno warunkować obowiązek poinformowania naczelnika urzędu skarbowego, nie natomiast – moment wydania decyzji o profesjonalnej rejestracji pojazdów.</p> <p>Na marginesie warto zwrócić uwagę, iż katalog pojazdów wykorzystywanych do prowadzonej działalności badawczo-rozwojowej</p>	
--	--	--	---	--

²³ Dalej jako: "CBR".

²⁴ CEPiK - system teleinformatyczny obsługujący centralną ewidencję pojazdów, dalej zwany "CEPiK"

		<p>został ograniczony wyłącznie do pojazdów niezarejestrowanych na terytorium RP. W ocenie podmiotów z branży, z przywileju rejestracji profesjonalnej powinny móc skorzystać pojazdy przeznaczone do celów badawczych bez względu na ich status rejestracyjny. Mając na względzie powyższe, zasadnym byłoby rozszerzenie definicji rejestracji profesjonalnej, co w konsekwencji wymagałoby zmiany w Prawie o ruchu drogowym²⁵. W przeciwnym wypadku zaprojektowane rozwiązanie nie przyczyni się wydatnie do obniżenia kosztów prowadzenia działalności w ramach badań rozwojowych, gdyż aby skorzystać z przywileju podatkowego przedsiębiorcy będą zmuszeni do wykorzystania wyłącznie nowych, niezarejestrowanych jeszcze na terytorium jakiegokolwiek kraju samochodów osobowych. Wykorzystanie samochodu używanego (wcześniej zarejestrowanego) natomiast - będzie wiązało się z obowiązkiem zapłaty akcyzy, co - jak wynika z uzasadnienia do Ustawy deregulacyjnej - nie wydaje się być celem ustawodawcy. Kolejną kwestią wymagającą zmian w zakresie regulacji Prawa o ruchu drogowym, jest instytucja ubiegania się o dodatkowe blankiety w okresie ważności decyzji o profesjonalnej rejestracji, określona w art. 80u ust. 4, w myśl której podmiotowi uprawnionemu, po wykorzystaniu przyznanych blankietów, przysługuje uprawnienie ubiegania się o wydanie dodatkowych blankietów. Wprowadzone sformułowanie "po wykorzystaniu" przy rozpatrywaniu uprawnienia do ubiegania się o wydanie kolejnych blankietów może spowodować przestój w działalności podmiotu badawczego spowodowany oczekiwaniem na decyzję właściwego organu i wydanie przez niego wnioskowanych blankietów.</p> <p>Mając na uwadze powyższe, branża przedstawia poniżej alternatywne sposoby rozwiązania jej wyzwań, jak również propozycję udoskonalenia przepisów przedstawionych w konsultowanym projekcie.</p> <p>2. Propozycja wyłączenia z opodatkowania podatkiem akcyzowym pojazdów zarejestrowanych profesjonalnie lub wykorzystywanych do celów badawczych.</p> <p>2.1. Propozycja brzmienia art. 100 ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym</p> <p><i>"Samochody osobowe są to pojazdy samochodowe i pozostałe pojazdy mechaniczne objęte pozycją CN 8703 przeznaczone zasadniczo do przewozu osób, inne niż objęte pozycją 8702, włącznie z samochodami</i></p>	
--	--	---	--

²⁵ Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, Dz.U.2023.1047 t.j. z dnia 2023.06.01, dalej jako: "Prawo o ruchu drogowym".

		<p><i>osobowotowarowymi (kombi) oraz samochodami wyścigowymi, z wyłączeniem pojazdów samochodowych i pozostałych pojazdów, które zgodnie z przepisami o ruchu drogowym nie wymagają rejestracji lub zostały zarejestrowane profesjonalnie z przeznaczeniem do celów badawczych realizowanych przez podmiot badawczy.”</i></p> <p>2.2. Uzasadnienie proponowanego rozwiązania</p> <p>Obecnie obowiązujące na terytorium RP przepisy (Ustawa akcyzowa, Prawo o ruchu drogowym) utrudniają prowadzenie działalności badawczej i rozwojowej z wykorzystaniem pojazdów samochodowych. Szczególnie obowiązujące obecnie przepisy Ustawy akcyzowej, regulujące kwestie opodatkowania samochodów osobowych, nie przewidują mechanizmu pozwalającego na wprowadzanie i wykorzystanie na terytorium kraju pojazdów przeznaczonych do celów badawczych i testowych niedopuszczonych jeszcze do ruchu zgodnie z obowiązującymi przepisami, bez obciążenia podatkiem akcyzowym.</p> <p>Dlatego też zasadnym jest doprecyzowanie przepisów Ustawy akcyzowej w zakresie definicji samochodów osobowych, które pozwoli na wyłączenie z opodatkowania akcyzą pojazdów badawczych:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przemieszczanych na terytorium kraju z terytorium państwa członkowskiego lub z terytorium państwa trzeciego, również tam zarejestrowanych; • wyprodukowanych na terytorium kraju. <p>Powyższe można osiągnąć poprzez uzupełnienie definicji samochodu osobowego zawartej w art. 100 ust. 4</p> <p>Ustawy akcyzowej o wskazanie, iż pojazdy przeznaczone do testów i badań, zarejestrowane profesjonalnie w rozumieniu Prawa o ruchu drogowym, nie stanowią samochodu osobowego. Jako argumenty przemawiające za takim podejściem należy wskazać:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przewóz osób nie jest zasadniczym przeznaczeniem pojazdów testowych; • używanie pojazdów testowych do celów innych niż przewóz osób nie jest ich konsumpcją na terytorium kraju; • rejestracja profesjonalna pojazdu testowego nie pozwala na w pełni swobodną eksploatację tego pojazdu na drogach publicznych. <p>Mając na uwadze trwające prace legislacyjne w zakresie projektu Ustawy deregulacyjnej, obejmującej swym zakresem również zmiany w Ustawie akcyzowej, jest to doskonały moment na podjęcie działań w kwestii doprecyzowania tej definicji.</p>	
--	--	--	--

		<p>Tym samym zasadnym jest rozważenie przez ustawodawcę propozycji zmiany definicji samochodów osobowych, wyrażonej w art. 100 ust. 4 Ustawy akcyzowej w obecnym brzmieniu.</p> <p>Zaproponowane na wstępie brzmienie definicji samochodów osobowych, jednoznacznie regulowałoby sytuację prawną na gruncie Ustawy akcyzowej pojazdów testowych zarejestrowanych profesjonalnie, jak i przeznaczonych do celów badawczych realizowanych przez podmioty badawcze. Tym samym zgodnie z takim brzmieniem definicji samochodów osobowych, pojazdy przeznaczone do badań nie byłyby uznawane za samochody osobowe w rozumieniu Ustawy akcyzowej, a co za tym idzie nie podlegałyby opodatkowaniu akcyzą w związku z ich przemieszczeniem z terytorium państwa członkowskiego lub terytorium państwa trzeciego, jak również w przypadku ich produkcji na terytorium kraju.</p> <p>Taka zmiana definicji nie niesie ryzyka unikania opodatkowania akcyzą, gdyż rejestracja profesjonalna w myśl przepisów Prawa o ruchu drogowym, nie jest rejestracją dopuszczającą do swobodnej konsumpcji takiego pojazdu na terytorium kraju - przy czym istotne jest to, iż ograniczenia w wykorzystaniu samochodów zarejestrowanych w sposób profesjonalny wynikają z samej mocy prawa. Wykonywanie jazd testowych pojazdów przeznaczonych do testów obwarowane jest uprzednim uzyskaniem wielu zgód i wypracowaniem uzgodnień, w tym potencjalnie również z Policją. A to oznacza, że nie jest to rejestracja dopuszczająca do swobodnego ruchu dany pojazd na drogach publicznych.</p> <p>Proponowane rozwiązanie wydaje się być najprostszym i najbardziej neutralnym, jeśli nie najkorzystniejszym sposobem na uzupełnienie i doprecyzowanie regulacji na gruncie Ustawy akcyzowej sytuacji prawnej pojazdów przeznaczonych do celów badawczych.</p> <p>2.3. Propozycja dodania przepisu o braku obowiązku zapłaty akcyzy w przypadku samochodów przeznaczonych do badań testowych przez podmioty badawcze</p> <p><i>“W przypadku rejestracji profesjonalnej samochodu przeznaczonego do badań testowych przez podmioty badawcze, właściwy naczelnik urzędu skarbowego jest obowiązany wydać, na wniosek podmiotu badawczego, dokument potwierdzający brak obowiązku zapłaty akcyzy na terytorium kraju. Do przedmiotowego wniosku dołącza się dokument potwierdzający dokonanie profesjonalnej rejestracji pojazdu, zgodnie z przepisami o ruchu drogowym.”</i></p> <p>2.4. Uzasadnienie proponowanego rozwiązania</p> <p>W przypadku nieuwzględnienia propozycji zmiany definicji samochodów</p>	
--	--	---	--

		<p>osobowych, zawartej w art. 100 ust. 4 Ustawy akcyzowej, warto rozważyć doprecyzowanie w przepisach Ustawy akcyzowej wyłączenie z opodatkowania akcyzą pojazdów przeznaczonych do badań. Wprowadzenie regulacji pozwalającej organom podatkowym na zajęcie stanowiska, że samochody testowe nie podlegają obowiązkowi zapłaty akcyzy, nie pozbawi organów skarbowych kontroli nad prawidłowością stosowania przepisów Ustawy akcyzowej w zakresie opodatkowania samochodów osobowych. Ponadto wpłynie pozytywnie na sytuację podmiotów badawczych, prowadzących działalność badawczo-rozwojową, gdyż nie będą one ponosiły ciężaru ekonomicznego w postaci zapłaty akcyzy oraz nie będą narażone na negatywne konsekwencje finansowe i karnoskarbowe w przypadku kontroli organów podatkowych.</p> <p>Należy zauważyć, iż ustawodawca wprowadził podobne rozwiązanie w przypadku samochodów ciężarowych, które jako klasyfikowane do kodu CN 8704, co do zasady, nie podlegają akcyzie. Jak historycznie wiadomo, rejestrowanie przez nabywców samochodów osobowych jako samochody ciężarowe, wyposażone w np. kratkę oddzielającą przestrzeń pasażerską od przestrzeni ładunkowej, budziło wiele kontrowersji oraz stanowiło pole do nadużyć podatkowych, mających na celu uniknięcie zapłaty akcyzy z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodów lub importu, przeznaczonych zasadniczo do przewozu osób.</p> <p>Wprowadzenie w Ustawie akcyzowej przepisów regulujących kwestię samochodów rejestrowanych jako ciężarowe spowodowało wyeliminowanie nieprawidłowości w obszarze opodatkowania akcyzą samochodów osobowych, poprzez uszczelnienie ich obrotu. Należy zauważyć, iż wprowadzenie przepisów regulujących wyłączenie z opodatkowania pojazdów przeznaczonych do badań testowych, wypełni zamysł ustawodawcy, zgodnie z którym celem zmiany w Ustawie akcyzowej jest doprecyzowanie obowiązujących przepisów oraz jednoznaczne wskazanie, że takie właśnie pojazdy nie podlegają opodatkowaniu akcyzą. I co równie istotne, potwierdzi jednoznacznie, że takie pojazdy wcześniej również nie podlegały akcyzie.</p> <p>Znajduje to swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu do projektu Ustawy deregulacyjnej, gdzie ustawodawca jasno wskazuje, że wprowadzenie zmian w Ustawie akcyzowej, regulującej sytuację podatkową pojazdów przeznaczonych i wykorzystywanych do badań i jazd testowych, ma przesądzić jednoznacznie, że w przypadku tych pojazdów na podmiotach badawczych prowadzących działalność badawczo-rozwojową w zakresie badania samochodów osobowych nie ciąży obowiązek zapłaty akcyzy.</p>	
--	--	--	--

		<p>Takie działanie Państwa ma stanowić wsparcie dla rodzimej działalności badawczo-rozwojowej, poprzez wyeliminowanie części obciążeń i zobowiązań podatkowych w akcyzie związanych z wykorzystaniem pojazdów do celów badawczych i jazd badawczych, a to z kolei przełoży się na rozwój rynku badań nad nowymi technologiami w motoryzacji.</p> <p>3. Propozycja modyfikacji rozwiązań sformułowanych przez ustawodawcę w Ustawie deregulacyjnej w zakresie Ustawy akcyzowej</p> <p>3.1. Propozycja zmiany treści zwolnienia od podatku akcyzowego w zakresie samochodów osobowych zaproponowanego przez ustawodawcę</p> <p>Jeśli ustawodawca zdecyduje się przyjąć zwolnienie od uiszczenia podatku akcyzowego w proponowanym brzmieniu Ustawy deregulacyjnej, to nie zabezpieczy w ten sposób pełni interesów branży automotive w zakresie opodatkowania platform badawczych wykorzystywanych w pracach badawczo-rozwojowych, co wedle uzasadnienia ustawodawcy, było założeniem wprowadzanej zmiany.</p> <p>Mając na względzie powyższe, zasadnym zdaje się zmodyfikowanie lub uzupełnienie zaproponowanego przez prawodawcę rozwiązania.</p> <p>W pierwszej kolejności omówienia wymaga katalog podmiotów uprawnionych do skorzystania ze zwolnienia od podatku akcyzowego. Zaproponowane rozwiązanie w Ustawie deregulacyjnej uwzględnia jedynie podmioty posiadające status centrum badawczo-rozwojowego, o którym mowa w art. 17 ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej (Dz. U. z 2022 r. poz. 2474) na dzień wejścia w życie ustawy. W tym miejscu zauważenia wymaga, iż podmioty wykonujące działalność w branży automotive wykorzystujące platformy badawcze do celów badawczych, praktycznie nie dysponują statusem CBR6.</p> <p>Oznacza to, iż wprowadzenie niniejszego przepisu nie przełoży się w rzeczywistości na możliwość jego zastosowania od dnia wprowadzenia, w konsekwencji czego założenia ustawodawcy nie zostaną w pełni spełnione.</p> <p>Mając na względzie powyższe, racjonalnym byłoby rozszerzenie katalogu podmiotów uprawnionych do skorzystania ze zwolnienia o:</p> <ul style="list-style-type: none"> • podmioty badawcze wykonujące działalność gospodarczą w zakresie badań i testów oznaczone kodem PKD wskazanym w podklasie 71.12 oraz 72.19, • podmioty, którym w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie Ustawy 	
--	--	--	--

			<p>deregulacyjnej nadany zostanie status CBR²⁶.</p> <p>W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż katalog podmiotów badawczych obejmuje szerszy krąg podmiotów niż określony w zaproponowanych przez ustawodawcę przepisach dotyczących zwolnienia.</p> <p>Wskazania wymaga, iż zaproponowane podklasy PKD obejmują swym zakresem:</p> <ul style="list-style-type: none"> • działalność w zakresie inżynierii i związane z nią doradztwo techniczne oraz • badania naukowe i prace rozwojowe w dziedzinie pozostałych nauk przyrodniczych i technicznych. <p>Zważywszy na specyfikę działalności wykonywanej przez podmioty z branży, zauważyć należy, iż prace inżynieryjne są elementem niezbędnym do prowadzenia działalności badawczej, co oznacza, że są z nią nierozdzielnie związane. Powyższe przemawia za stwierdzeniem, że podmioty wykonujące działalność z działu 71, odnoszącą się do wykorzystywania samochodów do celów badawczych, powinny być również uwzględnione w katalogu podmiotów uprawnionych do skorzystania ze zwolnienia od akcyzy. Mając na względzie wspomniany już fakt, iż większość podmiotów prowadzących działalność w zakresie wykorzystywania pojazdów do celów badawczych nie dysponuje statusem CBR, przyjęcie powyższego rozwiązania pozwoli na zrealizowanie celów ustawodawcy polegających na nieopodatkowaniu pojazdów wykorzystywanych dojazdów badawczych.</p> <p>Wskazania wymaga, iż uwzględnienie powyższego katalogu podmiotów pozwoli na uniknięcie “przebiegu” w aktualnie prowadzonej działalności przez podmioty z branży, które na dzień wejścia w życie zaproponowanych przepisów nie dysponowałyby statusem CBR lecz prowadziły działalność w zakresie wykorzystywania pojazdów do celów badawczych, tak aby w stosunku do pojazdów rejestrowanych profesjonalnie lub wykorzystywanych do celów badawczych przez te podmioty nie powstał obowiązek zapłaty podatku akcyzowego. W tym miejscu przytoczenia wymaga, iż w odniesieniu do regulacji akcyzowych w przeszłości zdarzały się przypadki związane z wprowadzeniem swego “okresu przejściowego” przy wprowadzaniu nowych regulacji, podczas którego podmioty zainteresowane mogły uzyskać odpowiednie statusy, zezwolenia bądź rejestrację, bez negatywnych konsekwencji prawnych w stosunku do</p>	
--	--	--	---	--

²⁶ Wykaz CBR dostępny pod adresem: <https://www.gov.pl/web/rozwoj-technologie/wykaz-cbr>

		<p>podmiotów zainteresowanych (czyli np. z zachowaniem prawa do zastosowania zwolnienia od podatku).</p> <p>Jednym z przykładów jest wprowadzenie obowiązku zgłoszenia rejestracyjnego do Centralnego Rejestru Podmiotów Akcyzowych²⁷. Co do zasady nowe przepisy w zakresie CRPA weszły w życie z dniem 1 lutego 2021 r. - niemniej jednak, ustawodawca zdecydował się uregulować kwestię podmiotów, które:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przed dniem wejścia w życie przepisów dot. CRPA złożyły właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego zgłoszenie rejestracyjne na cele podatku akcyzowego i otrzymały potwierdzenie jego przyjęcia; • przed dniem wejścia w życie przepisów dot. CRPA nie były obowiązane do złożenia zgłoszenia rejestracyjnego na cele podatku akcyzowego. <p>Podmioty takie nie traciły swojej rejestracji na cele podatku akcyzowego (w przypadku grupy opisanej w punkcie pierwszym) lub nie ponosiły negatywnych konsekwencji braku rejestracji (w przypadku grupy podmiotów opisanej w punkcie drugim), jeżeli dokonały zgłoszenia rejestracyjnego do dnia 30 czerwca 2021r.</p> <p>Ponadto, pozostając w ramach problematyki rejestracji w CRPA, Ministerstwo Finansów w drodze komunikatu przyjęło, iż rozpoczęcie procedury rejestracyjnej do 30 czerwca 2021 r. będzie uznawane za dochowanie wyznaczonego terminu, pod warunkiem zakończenia procesu rejestracji i zarejestrowania podmiotu w CRPA do 31 sierpnia 2021 r., chyba że uchybienie terminowi nastąpi z przyczyn leżących po stronie organu.²⁸</p> <p>Oznacza to, iż podmioty prowadzące działalność przed wejściem w życie nowych przepisów miały czas na dostosowanie się do nowego otoczenia prawnego bez ryzyka poniesienia negatywnych konsekwencji. W naszej ocenie, rozwiązanie takie powinno być również zastosowane w przypadku podmiotów z branży automotive, które w określonym czasie uzyskają status CBR, dzięki czemu możliwe będzie zastosowanie przez takie podmioty zwolnienia z uiszczenia podatku akcyzowego - już od dnia wejścia w życie nowelizacji Ustawy akcyzowej.</p> <p>Ponadto, wskazania wymaga, iż na gruncie innych aktów prawnych regulowana była kwestia wprowadzenia "okresów przejściowych" dotycząca zmiany bądź wprowadzenia nowej regulacji. Przykładowo, w dniu 10 listopada 2023 r. w Dzienniku Ustaw, pod pozycją 2455, zostało</p>	
--	--	---	--

²⁷ dalej jako: "CRPA"

²⁸ link do komunikatu: <https://www.podatki.gov.pl/akcyza/wyjasnienia/rejestracja-do-centralnego-rejestru-podmiotowakcyzowych/>

			<p>opublikowane rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 7 listopada 2023 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowego wykazu paliw ciekłych, których wytwarzanie, magazynowanie lub przeładunek, przesyłanie lub dystrybucja, obrót, w tym obrót z zagranicą, wymaga koncesji oraz których przywóz wymaga wpisu do rejestru podmiotów przywożących.</p> <p>Wprowadzone zmiany dotyczyły m.in. włączenia do kategorii benzyn silnikowych, objętych obowiązkiem:</p> <ul style="list-style-type: none"> • uzyskania koncesji na wytwarzanie, magazynowanie lub przeładunek, przesyłanie lub dystrybucję oraz obrót, w tym obrót z zagranicą paliwa ciekłego o kodzie CN 3824 99 92 w zakresie alkoholu etylowego w mieszankach benzyny z zawartością alkoholu etylowego ponad 10%(v/v) z wyłączeniem alkoholu etylowego i pozostałych wyrobów alkoholowych, przeznaczonych na cele inne niż opałowe, napędowe lub żeglugowe oraz • uzyskania wpisu do rejestru podmiotów przywożących paliwa ciekłego o kodzie CN 3824 99 92 w zakresie alkoholu etylowego w mieszankach benzyny z zawartością alkoholu etylowego ponad 10%(v/v). <p>W tym miejscu przywołania wymaga, iż zgodnie z art. 32 ust. 2 c Prawa energetycznego²⁹ w przypadku zmiany wykazu paliw ciekłych określonego w Rozporządzeniu w sprawie wykazu paliw³⁰, której skutkiem jest powstanie obowiązku wpisu lub zmiany zakresu posiadanego wpisu do rejestru podmiotów przywożących, o którym mowa w art. 32a Prawa energetycznego, podmioty wykonujące działalność polegającą na przywozie paliw ciekłych składają wniosek o wpis lub zmianę zakresu wpisu do rejestru podmiotów przywożących w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie przepisów wprowadzających taką zmianę. Niezłożenie wniosku w tym terminie przez podmiot obowiązany oznacza prowadzenie przez ten podmiot działalności bez wymaganego wpisu do rejestru podmiotów przywożących w zakresie wynikającym ze zmiany wykazu określonego w przepisach wydanych na podstawie Rozporządzenia ws. wykazu paliw.³¹</p> <p>Dodatkowo, zauważenia wymaga, iż w ślad za zaproponowanym przez</p>	
--	--	--	--	--

²⁹ Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, Dz.U.2024.266 t.j. z dnia 2024.02.28, dalej jako: "Prawo energetyczne".

³⁰ Rozporządzenie Ministra Aktywów Państwowych z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego wykazu paliw ciekłych, których wytwarzanie, magazynowanie lub przeładunek, przesyłanie lub dystrybucja, obrót, w tym obrót z zagranicą, wymaga koncesji oraz których przywóz wymaga wpisu do rejestru podmiotów przywożących, Dz.U.2021.2336 t.j. z dnia 2021.12.17, dalej jako: "Rozporządzenie ws. wykazu paliw".

³¹ zob. również *Informację Nr 67/2023 dla uczestników rynku paliw ciekłych w sprawie wejścia w życie rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie określające wykaz paliw ciekłych, których wytwarzanie, magazynowanie lub przeładunek, przesyłanie lub dystrybucja, obrót, w tym obrót z zagranicą, wymaga koncesji oraz których przywóz wymaga wpisu do rejestru podmiotów przywożących.* opublikowaną przez Urząd Regulacji Energetyki. Link do komunikatu: <https://www.ure.gov.pl/pl/urzad/informacje-ogolne/komunikaty-prezesa-ure/11525,Informacja-Nr-672023.html>.

			<p>ustawodawcę rozwiązaniem, podmiot wymieniony w katalogu podmiotów uprawnionych do skorzystania ze zwolnienia od podatku akcyzowego jest obowiązany wystąpić do właściwego naczelnika urzędu skarbowego z wnioskiem o wydanie zaświadczenia, stwierdzającego zwolnienie od akcyzy samochodu osobowego wykorzystywanego w prowadzonej działalności badawczo-rozwojowej, w terminie 7 dni od dnia wydania decyzji o profesjonalnej rejestracji pojazdów. Do wniosku załączony powinien dokument potwierdzający nadanie statusu centrum badawczo-rozwojowego oraz decyzji o profesjonalnej rejestracji pojazdów.</p> <p>Nadmienić należy, że wprowadzenie 7-dniowego terminu ubiegania się o zaświadczenie o zwolnieniu od akcyzy od dnia wydania decyzji o profesjonalnej rejestracji, uniemożliwi w praktyce takie działania. Ma to swoje praktyczne uzasadnienie, gdyż decyzja o profesjonalnej rejestracji wydawana jest bez wskazywania konkretnych pojazdów oznaczonych nr VIN. Momentem, kiedy do danego blankietu przypisywany jest konkretny pojazd przeznaczony do jazd testowych, jest dzień wypełnienia blankietu i uzupełnienia wykazu, o którym mowa w art. 80x ust. 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym w systemie teleinformatycznym obsługującym centralną ewidencję pojazdów. Tym samym zasadnym jest wprowadzenie w projektowanym przepisie zmiany polegającej na określeniu momentu od kiedy należy liczyć 7-dniowy termin na złożenie wniosku o zwolnienie z akcyzy, tj. od dnia uzupełnienia wykazu w systemie CEPiK.</p> <p>Zważywszy na fakt, iż podmioty, które w dniu wejścia w życie Ustawy deregulacyjnej nie będą dysponowały dokumentem potwierdzającym nadanie im statusu centrum badawczo-rozwojowego, zasadnym byłoby uregulowanie kwestii możliwości skorzystania ze zwolnienia przez te podmioty. W naszej ocenie, rozwiązaniem pozwalającym na uregulowanie niniejszej kwestii byłoby załączenie do wniosku o wydanie zaświadczenia stwierdzającego zwolnienie od akcyzy w okresie przejściowym (np. 6 miesięcy od wejścia ustawy w życie) potwierdzenia złożenia wniosku o nadanie statusu CBR (do momentu uzyskania statusu CBR), a w przypadku podmiotów które takiego statusu nie posiadają dokumentów potwierdzających prowadzenie działalności jako podmiot badawczy.</p> <p>Mając na względzie powyższe, zauważenia wymaga, że powyżej wskazane przykłady przemawiają za stwierdzeniem, iż w ramach Ustawy akcyzowej bądź innych aktów prawnych możliwe jest uregulowanie sytuacji podmiotów w "okresach przejściowych", jak również wydłużenie terminów wypełnienia obowiązków ustawowych.</p>	
178.	art. 27	Krajowa Izba Radców	PROJEKTOWANE PRZEPISY DOTYCZĄCE PRZECIWDZIAŁANIA NADMIERNYM	Wyjaśnienie.

	(zmiany w ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych)	Prawnych	<p><u>OPÓŹNIENIOM W TRANSAKCJACH HANDLOWYCH - Opracował dr hab. Artur Nowacki, Prof. UW, Katedra Prawa Handlowego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski</u></p> <p>Projektowane przepisy przewidują zmianę ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. Polega ona na doprecyzowaniu okoliczności naruszenia, które są brane pod uwagę przez Prezesa UOKiK przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej w przypadku stwierdzenia przez niego nadmiernego opóźniania się przez stronę postępowania ze spełnianiem świadczeń pieniężnych (art. 27 projektowanej ustawy).</p> <p>Projektowaną zmianę należy uznać za rozwiązanie trafne, jednak przy pewnym skorygowaniu brzmienia projektowanych przepisów. Obecnie projektowane brzmienie pozwala bowiem Prezesowi UOKiK ulgowo potraktować stronę postępowania w każdym przypadku związku pomiędzy z jednej strony nadmiernym opóźnianiem się przez nią ze spełnianiem świadczeń pieniężnych a z drugiej strony nieotrzymaniem lub otrzymaniem przez taką stronę po terminie świadczeń pieniężnych. Projektowany przepis nie różnicuje więc swojego zastosowania zależnie od tego, na jakiej podstawie prawnej świadczenie pieniężne miało zostać spełnione na rzecz strony postępowania. Oznacza to, że ulgowe traktowanie strony postępowania będzie w myśl projektowanego przepisu uzasadnione nawet w razie opóźnienia się wobec takiej strony postępowania ze spełnieniem świadczenia pieniężnego przez inwestorów takiej strony typu zapłata za nabycie praw udziałowych w podmiocie będącym stroną postępowania, wypłata kwoty pożyczki czy innego finansowania dłużnego itd. Tymczasem takie ulgowe traktowanie powinno być zastrzeżone tylko dla przypadku, gdy nieotrzymanie lub otrzymanie po terminie przez stronę postępowania świadczeń pieniężnych, pozostające z kolei w związku z jej nadmiernym opóźnianiem się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, dotyczyło świadczeń z tytułu transakcji handlowych, do których stosuje się przepisy tej ustawy. Powinno więc chodzić jedynie o zapobieżenie podwójnej "wiktyimizacji" takiej strony postępowania, która sama stała się ofiarą zatorów płatniczych, którym ustawa ma przeciwdziałać, co spowodowało z kolei nadmierne opóźnianie się przez taką stronę postępowania ze spełnieniem świadczeń pieniężnych, za co groziłoby jej ukaranie karą administracyjną przez Prezesa UOKiK.</p> <p>Ponadto należy postulować, aby brzmienie przepisu konsekwentnie pozwalało na ulgowe traktowanie strony postępowania także w razie związku pomiędzy z jednej strony nadmiernym opóźnianiem się przez nią</p>	<p>Przepis odnosi się do świadczeń pieniężnych. Świadczenie pieniężne zostało zdefiniowane w ustawie jako wynagrodzenie za dostawę towaru lub wykonanie usługi w transakcji handlowej. Wobec powyższego nie każde opóźnienie z zapłatą wobec strony postępowania powinno stanowić przesłankę miarkowania kary a jedynie nieotrzymanie w terminie płatności z tytułu transakcji handlowych.</p> <p>Przepis wskazuje, że powinien istnieć związek pomiędzy nadmiernym opóźnieniem się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych a nieotrzymaniem w terminie świadczeń przez stronę postępowania. Nie ma przeszkód aby strona powołała się na związek pomiędzy nieuregulowaniem własnych zobowiązań z transakcji handlowych w terminie a nieotrzymaniem w terminie jednej należności na kwotę przewyższającą wartość zobowiązań.</p>
--	--	----------	---	--

			ze spełnianiem świadczeń (tutaj trafnie liczba mnoga), a z drugiej strony nieotrzymaniem lub otrzymaniem po terminie przez stronę postępowania chociażby pojedynczego świadczenia pieniężnego. O ile bowiem dla nałożenia kary przez prezesa UOKiK słusznie konieczna jest pewna uporczywość działania strony postępowania polegająca na niespełnianiu świadczeń (liczba mnoga), o tyle przyczyną tego, uzasadniającą ulgowe potraktowanie przez prezesa UOKiK, powinno być także nieotrzymanie lub otrzymanie z opóźnieniem przez stronę postępowania chociażby nawet jednego świadczenia pieniężnego, byle o odpowiednio dużej wysokości, wystarczającej, aby spowodować u strony postępowania zator płatniczy.	
179.	Art. 27 (zmiany w ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych)	APPLIA, związek producentów AGD	<p>W naszej ocenie w przywołanej Ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych podstawowym problemem jest nieuwzględnianie skali przedsiębiorstw oraz stopnia skomplikowania procesu zakupów w ocenie limitów opóźnionych płatności. Przedsiębiorcy nie mogą być mierzeni jedną miarą przy uwzględnianiu limitów zaległości w płatnościach.</p> <p>W przypadku dostaw do fabryk produkujących kilkaset tysięcy urządzeń miesięcznie z rocznym kosztem prowadzenia działalności na poziomie 1 mld zł i więcej, limit ustawowy wypełnia zaledwie kilka faktur. Tylko nieliczne opóźnienia wynikają z wydłużonego procesu realizacji płatności. Faktury niezapłacone w terminie, co do zasady, zawierają błędy, różnice cenowe, różnice ilościowe, problemy z jakością towaru lub usługi. Ponadto, część usługodawców wykorzystywanych przy realizacji inwestycji nie wywiązuje się z postanowień umownych i wystawione przez nich faktury są niezasadne. Przy dużej skali działalności takie sytuacje mają i będą miały miejsce pomimo wprowadzania narzędzi automatyzujących i kontroli procesów. Sztywne ustalenie limitu skutkuje nierównym traktowaniem przedsiębiorców pozwalając <i>de facto</i> na różne wielkości zaległości w skali do obrotów (limit 2 mln zł dla firmy z przychodami 100 mln zł to 2%, ale tylko 0,04% w przypadku firmy z przychodami na poziomie 5 mld zł). Popieramy zaproponowane w projekcie doprecyzowanie w Ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych przesłanki miarkowania kary za opóźnienie w płatnościach. <u>Postulujemy dodatkowo wprowadzenie stopniowania limitów odpowiedzialności lub odniesienie kwoty maksymalnych zaległości do procentowego udziału w obrotach.</u></p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami Prezes UOKiK przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej, bierze pod uwagę m.in. okoliczności naruszenia wykazane przez stronę postępowania.</p>
180.	Art. 28 (zmiany w ustawie o	APPLIA, związek producentów AGD	Popieramy proponowany zapis. W naszej ocenie zaproponowana poprawka doprecyzuje lukę w przepisach i uwzględni termin z	Uwaga informacyjna.

	prawach konsumenta)		dyrektywy towarowej nr 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r.	
181.	Art. 28 (zmiany w ustawie o prawach konsumenta)	Izba Gospodarki Elektronicznej	E-Izba pozytywnie ocenia propozycję wprowadzenia terminu na sformułowanie żądania naprawy bądź wymiany towaru i złożenia oświadczenia o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy w przypadku, gdy brak zgodności towaru z umową jest na tyle istotny, że uzasadnia obniżenie ceny albo odstąpienie od umowy bez uprzedniego skorzystania z żądania naprawy bądź wymiany towaru, lub gdy z oświadczenia przedsiębiorcy lub okoliczności wyraźnie wynika, że nie doprowadzi on towaru do zgodności z umową w rozsądnym czasie lub bez nadmiernych niedogodności dla konsumenta. Zaproponowany termin jednego roku na zrealizowanie przysługujących konsumentowi uprawnień z tytułu niezgodności towaru z umową jest wystarczająco długi dla należytego zabezpieczenia praw konsumenta, a jednocześnie ogranicza istniejącą aktualnie niepewność po stronie przedsiębiorców.	Uwaga informacyjna.
182.	Art. 28 (zmiany w ustawie o prawach konsumenta)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p>Projektowane przepisy dotyczące Praw Konsumenta - Opracował dr hab. Artur Nowacki, prof. UW, Katedra Prawa Handlowego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warszawski</p> <p>Projektowane przepisy przewidują zmianę ustawy o prawach konsumenta polegającą na wskazaniu terminu wykonania przez konsumenta określonych uprawnień (art. 28 projektowanej ustawy).</p> <p>Projektowaną zmianę należy uznać za rozwiązanie trafne. Można jednak rozważyć rozszerzenie przyjętego rozwiązania poprzez wskazanie ponadto terminu na wykonanie przez konsumenta innych uprawnień w związku z niezgodnością towaru z umową. Chodzi o uprawnienia do złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 1 do 3 ustawy o prawach konsumenta. Projektowane brzmienie przepisu dotyczy bowiem obecnie jedynie złożenia oświadczeń, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy o prawach konsumenta. Tymczasem analogiczny termin roczny powinien zostać zastrzeżony i w tych pozostałych przypadkach, z tym, że byłby on wtedy liczony inaczej, a więc od momentu nabycia przez konsumenta uprawnienia do złożenia takiego oświadczenia. Byłby to więc, zależnie od przypadku, moment odmowy przez przedsiębiorcę doprowadzenia towaru do zgodności z umową, czy moment niedoprowadzenia przez przedsiębiorcę towaru do zgodności z umową zgodnie z art. 43d ust. 4 do 6 ustawy o prawach konsumenta, czy wreszcie moment zaprzestania przez przedsiębiorcę prób doprowadzenia towaru do zgodności z umową. Bez wprowadzenia takiej zmiany sygnalizowany w uzasadnieniu problem częściowo pozostanie, a więc w pewnych</p>	<p>Ad 1. Wyjaśnienie. Dodatkowe propozycje zostaną rozważone przy okazji prac nad dalszych projektów deregulacyjnych.</p> <p>Ad 2. Wyjaśnienie. Oba rozwiązania nie stoją ze sobą w sprzeczności - jedno dotyczy ogólnego czasowego zakresu odpowiedzialności przedsiębiorcy, drugi zaś - terminu, w jakim konsument powinien zgłosić swoje żądanie.</p>

			<p>okolicznościach konsument będzie właściwie bezterminowo uprawniony do złożenia oświadczenia o obniżeniu ceny lub, przede wszystkim, bo jest to najbardziej problematyczne, o odstąpieniu od umowy.</p> <p>Zmiana w ustawie o prawach konsumenta - Opracował r. pr. dr hab. Marcin Dziurda, prof. UW, Katedra Postępowania Cywilnego, Uniwersytet Warszawski</p> <p>Jak przewidziano w art. 28 Projektu, w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta³² w art. 43c ma zostać dodany ust. 4 w brzmieniu: „4. Żądanie, o którym mowa w art. 43d ust. 1, lub oświadczenia, o których mowa w art. 43e ust. 1 pkt 4 lub 5, konsument może złożyć nie później niż rok od ujawnienia braku zgodności towaru z umową.”.</p> <p>Tymczasem z art. 11 ust. 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych³³ wynika, że: „Jeżeli zgodnie z prawem krajowym przedsiębiorca odpowiada wyłącznie za brak zgodności z umową, który ujawnił się w okresie następującym po dostawie, okres ten nie może być krótszy niż dwa lata od momentu dostawy, bez uszczerbku dla art. 8 ust. 2 lit. b)”. Znajduje to odzwierciedlenie w art. 43c ust. 3 ustawy o prawach konsumentów.</p> <p>Nie jest zatem jasne, jaka ma być relacja między art. 43 ust. 3 ustawy o prawach konsumentów a projektowanym ust. 4 tego przepisu.</p>	
183.	Art. 30 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Wielkopolska Izba Rzemieśnicza w Poznaniu	<p>1. Proponujemy zmienić sformułowanie „złożył” na „przystąpił”, tak aby sformułowanie w ustawie Prawo oświatowe były spójne ze sformułowaniem zawartym w art.44q ustawy o systemie oświaty dotyczącym obowiązku przystąpienia do egzaminu, które warunkuje ukończenie szkoły.</p> <p>2. W związku z zaproponowaną zmianą warunków do uzyskania wypłaty dofinansowania kosztów kształcenia polegającą na spełnieniu warunku poprzez sam fakt przystąpienia do egzaminu oraz ukończenia nauki zawodu u pracodawcy, pominięto dostosowanie przepisów w ust. 7 ustawy Prawo oświatowe i zapisy dotyczące terminu złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie. Z tego względu proponujemy w ust. 7 - zmianę polegającą na wprowadzeniu zapisu, że wniosek o dofinansowanie kosztów wyszkolenia młodocianego pracownika pracodawca składa w</p>	<p>Ad 1. Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>Ad 2 i 3. Uwaga nie zostanie uwzględniona. Wnioskodawca podtrzymuje zaproponowane przez siebie rozwiązanie.</p>

³² Dz.U. z 2023 r. poz. 2759.

³³ Dz.U.UE.L.2019.136.1.

			<p>terminie 3 miesięcy od zakończenia przez młodocianego nauki zawodu lub przyuczenia lub ogłoszenia wyniku egzaminu.</p> <p>Proponujemy zapis:</p> <p><i>7. Dofinansowanie jest przyznawane na wniosek pracodawcy złożony w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia wyniku egzaminu młodocianego pracownika, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 lub od dnia zakończenia przez młodocianego pracownika nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy.</i></p> <p>Treść pkt 3) w ust.7 należy przy tym dostosować do zaproponowanej wcześniej zmiany;</p> <p>proponujemy zapis:</p> <p><i>3) kopię odpowiednio dyplomu, certyfikatu lub świadectwa, potwierdzającego zdanie egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, albo zaświadczenie ogłoszenia wyniku egzaminu</i></p> <p>3. Popieramy zmieniony mechanizm waloryzacji skumulowanym wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, ale proponujemy rozważenie możliwości zwiększenia bazowej kwoty wypłaty dofinansowania do dwóch średnich krajowych. Oraz rozważenie możliwości wyłączenia wypłaty tej kwoty z pomocy de minimis.</p>	
184.	Art. 30 pkt 1 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Małopolska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Krakowie	<p>W odniesieniu do dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika zaproponowano wprowadzenie zasady, zgodnie z którą dofinansowanie przysługiwać będzie pracodawcy w związku z podejściem młodocianego do egzaminu czeladniczego bądź zawodowego (złożeniem egzaminu), nie zaś, jak dotąd, pod warunkiem jego zdania .</p> <p>Zaproponowany kierunek zmiany – odejścia od warunku pozytywnego wyniku egzaminu (zdania egzaminu) oceniamy pozytywnie – był od dawna postulowany przez środowisko rzemieślników pracodawców.</p> <p>1. Wnioskujemy jednak o zastąpienie wyrazu „zdał” terminem „przystąpił do” [egzaminu] zamiast terminem „złożył” jak zaproponowano w projekcie ustawy deregulacyjnej. Dzięki tej zmianie zapis w ustawie Prawo oświatowe uzyska spójność ze sformułowaniem zawartym w art.44q ustawy o systemie oświaty dotyczącym obowiązku przystąpienia do egzaminu, który warunkuje ukończenie szkoły.</p>	<p>Uwaga zostanie częściowo uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca zrezygnuje z wyraz „złożył”. W zakresie ust. 7 (termin złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie) – po analizie - wprowadzone zostanie stosowne doprecyzowanie przepisu.</p>

		<p>Wprowadzenie określenia „przystąpił do egzaminu” będzie skutkowało tym, że bez względu na wynik egzaminu, także wtedy gdy młodociany nie zda egzaminu, pracodawca będzie uprawniony do złożenia wniosku o dofinansowanie kosztów kształcenia pracownika młodocianego. Pracodawca będzie miał taką możliwość także w sytuacji, gdy młodociany przystąpił do egzaminu, ale go nie złożył, np. kiedy zrezygnował z niego w trakcie wykonywania zadania podczas egzaminu, ale ukończona została nauka zawodu lub przyuczenie do wykonywania określonej pracy. Umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego w formie nauki zawodu z reguły zawierana jest z pracownikiem młodocianym na czas nieokreślony, w której ustalany jest okres trwania nauki zawodu [36 m-cy] lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy [do 6 m-cy lub 22 m-cy w odniesieniu do wychowanków OHP].</p> <p>W uzasadnieniu do projektu ustawy wskazuje się, iż sformułowanie „złożył” oznacza przystąpienie do egzaminu i w konsekwencji wypłatę dofinansowania bez względu na to czy uczeń uzyska pozytywny czy negatywny wynik. Sformułowanie to nie jest jednak jednoznaczne i może budzić w przyszłości wątpliwości interpretacyjne ze względu na to, iż zgodnie z definicją słownika języka polskiego sformułowanie „złożył egzamin” odczytywane jest również jako „zdanie egzaminu”, czyli uzyskanie wyniku pozytywnego.</p> <p>Np. https://wsjp.pl/haslo/do_druku/42337/ktos-zlozyl-egzamin</p> <p>Zwracamy przy tym uwagę, że zaproponowaną w projekcie ustawy deregulacyjnej zmianę podejścia polegającą na odstąpieniu od warunku zdania egzaminu, odnajdujemy w dwóch miejscach odnoszących się do ustawy Prawo oświatowe, tj. w propozycji zmiany ust. 1 pkt 2 oraz ust. 1 pkt 3. Pominięto jednak ust. 7 ustawy Prawo oświatowe i zapisy dotyczące terminu złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie, co wymaga uzupełnienia.</p> <p>Dlatego wnioskujemy o wprowadzenie stosownych uzupełnień w treści art. 30 ustawy deregulacyjnej poprzez dodanie kolejnych zmian do art. 122 ustawy Prawo oświatowe tj.;</p> <p>W ust. 7 - zmiany polegającej na wprowadzeniu zapisu, że wniosek o dofinansowanie kosztów wyszkolenia pracownika młodocianego pracodawca składa w terminie 3 miesiące od zakończenia przez młodocianego nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy oraz przystąpieniu do właściwego egzaminu - proponujemy zapis:</p> <p><i>7. Dofinansowanie jest przyznawane na wniosek pracodawcy złożony w</i></p>	
--	--	---	--

			<p><i>terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia przez młodocianego pracownika nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy oraz przystąpienia pracownika młodocianego do egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3.</i></p> <p>Treść pkt 3) w ust.7 należy przy tym dostosować do zaproponowanej wcześniej zmiany; proponujemy zapis: 3) <i>kopię odpowiednio dyplomu, certyfikatu lub świadectwa, potwierdzającego zdanie egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, albo zaświadczenie potwierdzające przystąpienie do tego egzaminu.</i></p>	
185.	Art. 30 pkt 1 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Dolnośląska Izba Rzemieśnicza we Wrocławiu	<p>W odniesieniu do dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika zaproponowano wprowadzenie zasady, zgodnie z którą dofinansowanie przysługiwać będzie pracodawcy w związku z podejściem młodocianego do egzaminu czeladniczego bądź zawodowego (złożeniem egzaminu), nie zaś, jak dotąd, pod warunkiem jego zdania .</p> <p>1. Zaproponowany kierunek zmiany – odejścia od warunku pozytywnego wyniku egzaminu (zdania egzaminu) oceniamy pozytywnie – był od dawna postulowany przez środowisko rzemieślników pracodawców. Wnioskujemy jednak o zastąpienie wyrazu „zdał” terminem „przystąpił do” [egzaminu] zamiast terminem „złożył” jak zaproponowano w projekcie ustawy deregulacyjnej. Dzięki tej zmianie zapis w ustawie Prawo oświatowe uzyska spójność ze sformułowaniem zawartym w art.44q ustawy o systemie oświaty dotyczącym obowiązku przystąpienia do egzaminu, który warunkuje ukończenie szkoły.</p> <p>Wprowadzenie określenia „przystąpił do egzaminu” będzie skutkowało tym, że bez względu na wynik egzaminu, także wtedy gdy młodociany nie zda egzaminu, pracodawca będzie uprawniony do złożenia wniosku o dofinansowanie kosztów kształcenia pracownika młodocianego. Pracodawca będzie miał taką możliwość także w sytuacji, gdy młodociany przystąpił do egzaminu, ale go nie złożył, np. kiedy zrezygnował z niego w trakcie wykonywania zadania podczas egzaminu, ale ukończona została nauka zawodu lub przyuczenie do wykonywania określonej pracy. Umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego w formie nauki zawodu z reguły zawierana jest z pracownikiem młodocianym na czas nieokreślony, w której ustalany jest okres trwania nauki zawodu [36 m-cy] lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy [do 6 m-cy lub 22 m-cy w odniesieniu do wychowanków OHP].</p>	<p>Uwaga zostanie częściowo uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca zrezygnuje z wyraz „złożył”. W zakresie ust. 7 (termin złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie) – po analizie - wprowadzone zostanie stosowne doprecyzowanie przepisu.</p>

			<p>W uzasadnieniu do projektu ustawy wskazuje się, iż sformułowanie „złożył” oznacza przystąpienie do egzaminu i w konsekwencji wypłatę dofinansowania bez względu na to czy uczeń uzyska pozytywny czy negatywny wynik. Sformułowanie to nie jest jednak jednoznaczne i może budzić w przyszłości wątpliwości interpretacyjne ze względu na to, iż zgodnie z definicją słownika języka polskiego sformułowanie „złożył egzamin” odczytywane jest również jako „zdanie egzaminu”, czyli uzyskanie wyniku pozytywnego.</p> <p>Np. https://wsjp.pl/haslo/do_druku/42337/ktos-zlozyl-egzamin</p> <p>Zwracamy przy tym uwagę, że zaproponowaną w projekcie ustawy deregulacyjnej zmianę podejścia polegającą na odstąpieniu od warunku zdania egzaminu, odnajdujemy w dwóch miejscach odnoszących się do ustawy Prawo oświatowe, tj. w propozycji zmiany ust. 1 pkt 2 oraz ust. 1 pkt 3. Pominęto jednak ust. 7 ustawy Prawo oświatowe i zapisy dotyczące terminu złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie, co wymaga uzupełnienia.</p> <p>Dlatego wnioskujemy o wprowadzenie stosownych uzupełnień w treści art. 30 ustawy deregulacyjnej poprzez dodanie kolejnych zmian do art. 122 ustawy Prawo oświatowe tj.;</p> <p>W ust. 7 - zmiany polegającej na wprowadzeniu zapisu, że wniosek o dofinansowanie kosztów wykszolenia pracownika młodocianego pracodawca składa w terminie 3 miesięcy od zakończenia przez młodocianego nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy oraz przystąpieniu do właściwego egzaminu - proponujemy zapis:</p> <p><i>7. Dofinansowanie jest przyznawane na wniosek pracodawcy złożony w terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia przez młodocianego pracownika nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy oraz przystąpienia pracownika młodocianego do egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3.</i></p> <p>Treść pkt 3) w ust.7 należy przy tym dostosować do zaproponowanej wcześniej zmiany;</p> <p>proponujemy zapis:</p> <p><i>3) kopię odpowiednio dyplomu, certyfikatu lub świadectwa, potwierdzającego zdanie egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, albo zaświadczenie potwierdzające przystąpienie do tego egzaminu.</i></p>	
186.	Art. 30 pkt 1 (zmiany w ustawie z	Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości PŚ w	W odniesieniu do dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika zaproponowano wprowadzenie zasady, zgodnie z którą	Uwaga zostanie częściowo uwzględniona.

	dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Słupsku	<p>dofinansowanie przysługiwać będzie pracodawcy w związku z podejściem młodocianego do egzaminu czeladniczego bądź zawodowego (złożeniem egzaminu), nie zaś, jak dotąd, pod warunkiem jego zdania .</p> <p>Zaproponowany kierunek zmiany – odejścia od warunku pozytywnego wyniku egzaminu (zdania egzaminu) oceniamy pozytywnie – był od dawna postulowany przez środowisko rzemieślników pracodawców.</p> <p>Wnioskujemy jednak o zastąpienie wyrazu „zdał” terminem „przystąpił do” [egzaminu] zamiast terminem „złożył” jak zaproponowano w projekcie ustawy deregulacyjnej. Dzięki tej zmianie zapis w ustawie Prawo oświatowe uzyska spójność ze sformułowaniem zawartym w art.44q ustawy o systemie oświaty dotyczącym obowiązku przystąpienia do egzaminu, który warunkuje ukończenie szkoły.</p> <p>Wprowadzenie określenia „przystąpił do egzaminu” będzie skutkowało tym, że bez względu na wynik egzaminu, także wtedy gdy młodociany nie zda egzaminu, pracodawca będzie uprawniony do złożenia wniosku o dofinansowanie kosztów kształcenia pracownika młodocianego. Pracodawca będzie miał taką możliwość także w sytuacji, gdy młodociany przystąpił do egzaminu, ale go nie złożył, np. kiedy zrezygnował z niego w trakcie wykonywania zadania podczas egzaminu, ale ukończona została nauka zawodu lub przyuczenie do wykonywania określonej pracy. Umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego w formie nauki zawodu z reguły zawierana jest z pracownikiem młodocianym na czas nieokreślony, w której ustalany jest okres trwania nauki zawodu [36 m-cy] lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy [do 6 m-cy lub 22 m-cy w odniesieniu do wychowanków OHP].</p> <p>W uzasadnieniu do projektu ustawy wskazuje się, iż sformułowanie „złożył” oznacza przystąpienie do egzaminu i w konsekwencji wypłatę dofinansowania bez względu na to czy uczeń uzyska pozytywny czy negatywny wynik. Sformułowanie to nie jest jednak jednoznaczne i może budzić w przyszłości wątpliwości interpretacyjne ze względu na to, iż zgodnie z definicją słownika języka polskiego sformułowanie „złożył egzamin” odczytywane jest również jako „zdanie egzaminu”, czyli uzyskanie wyniku pozytywnego.</p> <p>Np. https://wsjp.pl/haslo/do_druku/42337/ktos-zlozyl-egzamin</p> <p>Zwracamy przy tym uwagę, że zaproponowaną w projekcie ustawy deregulacyjnej zmianę podejścia polegającą na odstąpieniu od warunku zdania egzaminu, odnajdujemy w dwóch miejscach odnoszących się do ustawy Prawo oświatowe, tj. w propozycji zmiany ust. 1 pkt 2 oraz ust. 1</p>	<p>Wnioskodawca zrezygnuje z wyraz „złożył”. W zakresie ust. 7 (termin złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie) – po analizie - wprowadzone zostanie stosowne doprecyzowanie przepisu.</p>
--	--	---------	---	---

			<p>pkt 3. Pominięto jednak ust. 7 ustawy Prawo oświatowe i zapisy dotyczące terminu złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie, co wymaga uzupełnienia.</p> <p>Dlatego wnioskujemy o wprowadzenie stosownych uzupełnień w treści art. 30 ustawy deregulacyjnej poprzez dodanie kolejnych zmian do art. 122 ustawy Prawo oświatowe tj.;</p> <p>W ust. 7 - zmiany polegającej na wprowadzeniu zapisu, że wniosek o dofinansowanie kosztów wyszkolenia młodocianego pracownika pracodawca składa w terminie 3 miesięcy od zakończenia przez młodocianego nauki zawodu lub przyuczenia, albo przystąpienia do właściwego egzaminu;</p> <p>proponujemy zapis:</p> <p><i>7. Dofinansowanie jest przyznawane na wniosek pracodawcy złożony w terminie 3 miesięcy od dnia przystąpienia młodocianego pracownika do egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 lub od dnia zakończenia przez młodocianego pracownika nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy.</i></p> <p>Treść pkt 3) w ust.7 należy przy tym dostosować do zaproponowanej wcześniej zmiany;</p> <p>proponujemy zapis:</p> <p><i>3) kopię odpowiednio dyplomu, certyfikatu lub świadectwa, potwierdzającego zdanie egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, albo zaświadczenie potwierdzające przystąpienie do tego egzaminu lub kopię zawartej z pracownikiem młodocianym umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego.</i></p>	
187.	Art. 30 pkt 1 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Kujawsko-Pomorska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bydgoszczy	<p>W odniesieniu do dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika zaproponowano wprowadzenie zasady, zgodnie z którą dofinansowanie przysługiwać będzie pracodawcy w związku z podejściem młodocianego do egzaminu czeladniczego bądź zawodowego (złożeniem egzaminu), nie zaś, jak dotąd, pod warunkiem jego zdania .</p> <p>Zaproponowany kierunek zmiany – odejścia od warunku pozytywnego wyniku egzaminu (zdania egzaminu) oceniamy pozytywnie – był od dawna postulowany przez środowisko rzemieślników pracodawców.</p> <p>Wnioskujemy jednak o zastąpienie wyrazu „zdał” terminem „przystąpił do”</p>	<p>Uwaga zostanie częściowo uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca zrezygnuje z wyraz „złożył”. W zakresie ust. 7 (termin złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie) – po analizie - wprowadzone zostanie stosowne doprecyzowanie przepisu.</p>

		<p>[egzaminu] zamiast terminem „złożył” jak zaproponowano w projekcie ustawy deregulacyjnej. Dzięki tej zmianie zapis w ustawie Prawo oświatowe uzyska spójność ze sformułowaniem zawartym w art.44q ustawy o systemie oświaty dotyczącym obowiązku przystąpienia do egzaminu, który warunkuje ukończenie szkoły.</p> <p>Wprowadzenie określenia „przystąpił do egzaminu” będzie skutkowało tym, że bez względu na wynik egzaminu, także wtedy gdy młodociany nie zda egzaminu, pracodawca będzie uprawniony do złożenia wniosku o dofinansowanie kosztów kształcenia pracownika młodocianego. Pracodawca będzie miał taką możliwość także w sytuacji, gdy młodociany przystąpił do egzaminu, ale go nie złożył, np. kiedy zrezygnował z niego w trakcie wykonywania zadania podczas egzaminu, ale ukończona została nauka zawodu lub przyuczenie do wykonywania określonej pracy. Umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego w formie nauki zawodu z reguły zawierana jest z pracownikiem młodocianym na czas nieokreślony, w której ustalany jest okres trwania nauki zawodu [36 m-cy] lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy [do 6 m-cy lub 22 m-cy w odniesieniu do wychowanków OHP].</p> <p>W uzasadnieniu do projektu ustawy wskazuje się, iż sformułowanie „złożył” oznacza przystąpienie do egzaminu i w konsekwencji wypłatę dofinansowania bez względu na to czy uczeń uzyska pozytywny czy negatywny wynik. Sformułowanie to nie jest jednak jednoznaczne i może budzić w przyszłości wątpliwości interpretacyjne ze względu na to, iż zgodnie z definicją słownika języka polskiego sformułowanie „złożył egzamin” odczytywane jest również jako „zdanie egzaminu”, czyli uzyskanie wyniku pozytywnego.</p> <p>Np. https://wsjp.pl/haslo/do_druku/42337/ktos-zlozyl-egzamin</p> <p>Zwracamy przy tym uwagę, że zaproponowaną w projekcie ustawy deregulacyjnej zmianę podejścia polegającą na odstąpieniu od warunku zdania egzaminu, odnajdujemy w dwóch miejscach odnoszących się do ustawy Prawo oświatowe, tj. w propozycji zmiany ust. 1 pkt 2 oraz ust. 1 pkt 3. Pominęto jednak ust. 7 ustawy Prawo oświatowe i zapisy dotyczące terminu złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie, co wymaga uzupełnienia.</p> <p>Dlatego wnioskujemy o wprowadzenie stosownych uzupełnień w treści art. 30 ustawy deregulacyjnej poprzez dodanie kolejnych zmian do art. 122 ustawy Prawo oświatowe tj.;</p> <p>W ust. 7 - zmiany polegającej na wprowadzeniu zapisu, że wniosek o</p>	
--	--	---	--

			<p>dofinansowanie kosztów wyszkolenia młodocianego pracownika pracodawca składa w terminie 3 miesięcy od zakończenia przez młodocianego nauki zawodu lub przyuczenia, albo przystąpienia do właściwego egzaminu; proponujemy zapis:</p> <p><i>7. Dofinansowanie jest przyznawane na wniosek pracodawcy złożony w terminie 3 miesięcy od dnia przystąpienia młodocianego pracownika do egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 lub od dnia zakończenia przez młodocianego pracownika nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy.</i></p> <p>Treść pkt 3) w ust.7 należy przy tym dostosować do zaproponowanej wcześniej zmiany; proponujemy zapis:</p> <p><i>3) kopię odpowiednio dyplomu, certyfikatu lub świadectwa, potwierdzającego zdanie egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, albo zaświadczenie potwierdzające przystąpienie do tego egzaminu lub kopię zawartej z pracownikiem młodocianym umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego.</i></p>	
188.	Art. 30 pkt 1 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Izba Rzemieśnicza i Przedsiębiorczości w Białymstoku	<p>W odniesieniu do dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika zaproponowano wprowadzenie zasady, zgodnie z którą dofinansowanie przysługiwać będzie pracodawcy w związku z podejściem młodocianego do egzaminu czeladniczego bądź zawodowego (złożeniem egzaminu), nie zaś, jak dotąd, pod warunkiem jego zdania .</p> <p>Zaproponowany kierunek zmiany – odejścia od warunku pozytywnego wyniku egzaminu (zdania egzaminu) oceniamy pozytywnie – był od dawna postulowany przez środowisko rzemieślników pracodawców.</p> <p>Wnioskujemy jednak o zastąpienie wyrazu „zdał” terminem „przystąpił do” [egzaminu] zamiast terminem „złożył” jak zaproponowano w projekcie ustawy deregulacyjnej. Dzięki tej zmianie zapis w ustawie Prawo oświatowe uzyska spójność ze sformułowaniem zawartym w art.44q ustawy o systemie oświaty dotyczącym obowiązku przystąpienia do egzaminu, który warunkuje ukończenie szkoły.</p> <p>Wprowadzenie określenia „przystąpił do egzaminu” będzie skutkowało tym, że bez względu na wynik egzaminu, także wtedy gdy młodociany nie</p>	<p>Uwaga zostanie częściowo uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca zrezygnuje z wyraz „złożył”. W zakresie ust. 7 (termin złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie) – po analizie - wprowadzone zostanie stosowne doprecyzowanie przepisu.</p>

		<p>zda egzaminu, pracodawca będzie uprawniony do złożenia wniosku o dofinansowanie kosztów kształcenia pracownika młodocianego. Pracodawca będzie miał taką możliwość także w sytuacji, gdy młodociany przystąpił do egzaminu, ale go nie złożył, np. kiedy zrezygnował z niego w trakcie wykonywania zadania podczas egzaminu, ale ukończona została nauka zawodu lub przyuczenie do wykonywania określonej pracy. Umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego w formie nauki zawodu z reguły zawierana jest z pracownikiem młodocianym na czas nieokreślony, w której ustalany jest okres trwania nauki zawodu [36 m-cy] lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy [do 6 m-cy lub 22 m-cy w odniesieniu do wychowanków OHP].</p> <p>W uzasadnieniu do projektu ustawy wskazuje się, iż sformułowanie „złożył” oznacza przystąpienie do egzaminu i w konsekwencji wypłatę dofinansowania bez względu na to czy uczeń uzyska pozytywny czy negatywny wynik. Sformułowanie to nie jest jednak jednoznaczne i może budzić w przyszłości wątpliwości interpretacyjne ze względu na to, iż zgodnie z definicją słownika języka polskiego sformułowanie „złożył egzamin” odczytywane jest również jako „zdanie egzaminu”, czyli uzyskanie wyniku pozytywnego.</p> <p>Np. https://wsjp.pl/haslo/do_druku/42337/ktos-zlozyl-egzamin</p> <p>Zwracamy przy tym uwagę, że zaproponowaną w projekcie ustawy deregulacyjnej zmianę podejścia polegającą na odstąpieniu od warunku zdania egzaminu, odnajdujemy w dwóch miejscach odnoszących się do ustawy Prawo oświatowe, tj. w propozycji zmiany ust. 1 pkt 2 oraz ust. 1 pkt 3. Pominięto jednak ust. 7 ustawy Prawo oświatowe i zapisy dotyczące terminu złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie, co wymaga uzupełnienia.</p> <p>Dlatego wnioskujemy o wprowadzenie stosownych uzupełnień w treści art. 30 ustawy de regulacyjnej poprzez dodanie kolejnych zmian do art. 122 ustawy Prawo oświatowe tj.;</p> <p>W ust. 7 - zmiany polegającej na wprowadzeniu zapisu, że wniosek o dofinansowanie kosztów wyszkolenia pracownika młodocianego pracodawca składa w terminie 3 miesięcy od zakończenia przez młodocianego nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy oraz przystąpieniu do właściwego egzaminu- proponujemy zapis:</p> <p><i>7. Dofinansowanie jest przyznawane na wniosek pracodawcy złożony w terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia przez młodocianego pracownika nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy oraz</i></p>	
--	--	---	--

			<p><i>przystąpienia pracownika młodocianego do egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3.</i></p> <p>Treść pkt 3) w ust.7 należy przy tym dostosować do zaproponowanej wcześniej zmiany; proponujemy zapis: 3) <i>kopię odpowiednio dyplomu, certyfikatu lub świadectwa, potwierdzającego zdanie egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, albo zaświadczenie potwierdzające przystąpienie do tego egzaminu.</i></p>	
189.	Art. 30 pkt 1 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Pomorska Izba Rzemieśnicza MSP	<p>W odniesieniu do dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika zaproponowano wprowadzenie zasady, zgodnie z którą dofinansowanie przysługiwać będzie pracodawcy w związku z podejściem młodocianego do egzaminu czeladniczego bądź zawodowego (złożeniem egzaminu), nie zaś, jak dotąd, pod warunkiem jego zdania .</p> <p>Zaproponowany kierunek zmiany – odejścia od warunku pozytywnego wyniku egzaminu (zdania egzaminu) oceniamy pozytywnie – był od dawna postulowany przez środowisko rzemieślników pracodawców.</p> <p>Wnioskujemy jednak o zastąpienie wyrazu „zdał” terminem „przystąpił do” [egzaminu] zamiast terminem „złożył” jak zaproponowano w projekcie ustawy deregulacyjnej. Dzięki tej zmianie zapis w ustawie Prawo oświatowe uzyska spójność ze sformułowaniem zawartym w art.44q ustawy o systemie oświaty dotyczącym obowiązku przystąpienia do egzaminu, który warunkuje ukończenie szkoły.</p> <p>Wprowadzenie określenia „przystąpił do egzaminu” będzie skutkowało tym, że bez względu na wynik egzaminu, także wtedy gdy młodociany nie zda egzaminu, pracodawca będzie uprawniony do złożenia wniosku o dofinansowanie kosztów kształcenia pracownika młodocianego. Pracodawca będzie miał taką możliwość także w sytuacji, gdy młodociany przystąpił do egzaminu, ale go nie złożył, np. kiedy zrezygnował z niego w trakcie wykonywania zadania podczas egzaminu, ale ukończona została nauka zawodu lub przyuczenie do wykonywania określonej pracy. Umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego w formie nauki zawodu z reguły zawierana jest z pracownikiem młodocianym na czas nieokreślony, w której ustalany jest okres trwania nauki zawodu [36 m-cy] lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy [do 6 m-cy lub 22 m-cy w odniesieniu do wychowanków OHP].</p> <p>W uzasadnieniu do projektu ustawy wskazuje się, iż sformułowanie „złożył” oznacza przystąpienie do egzaminu i w konsekwencji wypłatę dofinansowania bez względu na to czy uczeń uzyska pozytywny czy negatywny wynik. Sformułowanie to nie jest jednak jednoznaczne i może</p>	<p>Uwaga zostanie częściowo uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca zrezygnuje z wyraz „złożył”. W zakresie ust. 7 (termin złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie) – po analizie - wprowadzone zostanie stosowne doprecyzowanie przepisu.</p>

			<p>budzić w przyszłości wątpliwości interpretacyjne ze względu na to, iż zgodnie z definicją słownika języka polskiego sformułowanie „złożył egzamin” odczytywane jest również jako „zdanie egzaminu”, czyli uzyskanie wyniku pozytywnego. Np. https://wsjp.pl/haslo/do_druku/42337/ktos-zlozyl-egzamin</p> <p>Zwracamy przy tym uwagę, że zaproponowaną w projekcie ustawy deregulacyjnej zmianę podejścia polegającą na odstępieniu od warunku zdania egzaminu, odnajdujemy w dwóch miejscach odnoszących się do ustawy Prawo oświatowe, tj. w propozycji zmiany ust. 1 pkt 2 oraz ust. 1 pkt 3. Pominięto jednak ust. 7 ustawy Prawo oświatowe i zapisy dotyczące terminu złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie, co wymaga uzupełnienia.</p> <p>Dlatego wnioskujemy o wprowadzenie stosownych uzupełnień w treści art. 30 ustawy deregulacyjnej poprzez dodanie kolejnych zmian do art. 122 ustawy Prawo oświatowe tj.;</p> <p>W ust. 7 - zmiany polegającej na wprowadzeniu zapisu, że wniosek o dofinansowanie kosztów wyszkolenia młodocianego pracownika pracodawca składa w terminie 3 miesięcy od zakończenia przez młodocianego nauki zawodu lub przyuczenia, albo przystąpienia do właściwego egzaminu;</p> <p>proponujemy zapis:</p> <p><i>7. Dofinansowanie jest przyznawane na wniosek pracodawcy złożony w terminie 3 miesięcy od dnia przystąpienia młodocianego pracownika do egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 lub od dnia zakończenia przez młodocianego pracownika nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy.</i></p> <p>Treść pkt 3) w ust.7 należy przy tym dostosować do zaproponowanej wcześniej zmiany; proponujemy zapis:</p> <p><i>3) kopię odpowiednio dyplomu, certyfikatu lub świadectwa, potwierdzającego zdanie egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, albo zaświadczenie potwierdzające przystąpienie do tego egzaminu lub kopię zawartej z pracownikiem młodocianym umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego.</i></p>	
190.	Art. 30 pkt 1 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia	Beskidzka Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bielsku - Białej	W odniesieniu do dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika zaproponowano wprowadzenie zasady, zgodnie z którą dofinansowanie przysługiwać będzie pracodawcy w związku z podejściem	Uwaga zostanie częściowo uwzględniona.

	2016 r. – Prawo oświatowe)	<p>młodocianego do egzaminu czeladniczego bądź zawodowego (złożeniem egzaminu), nie zaś, jak dotąd, pod warunkiem jego zdania .</p> <p>Zaproponowany kierunek zmiany – odejścia od warunku pozytywnego wyniku egzaminu (zdania egzaminu) oceniamy pozytywnie – był od dawna postulowany przez środowisko rzemieślników pracodawców.</p> <p>Wnioskujemy jednak o zastąpienie wyrazu „zdał” terminem „przystąpił do” [egzaminu] zamiast terminem „złożył” jak zaproponowano w projekcie ustawy deregulacyjnej. Dzięki tej zmianie zapis w ustawie Prawo oświatowe uzyska spójność ze sformułowaniem zawartym w art.44q ustawy o systemie oświaty dotyczącym obowiązku przystąpienia do egzaminu, który warunkuje ukończenie szkoły.</p> <p>Wprowadzenie określenia „przystąpił do egzaminu” będzie skutkowało tym, że bez względu na wynik egzaminu, także wtedy gdy młodociany nie zda egzaminu, pracodawca będzie uprawniony do złożenia wniosku o dofinansowanie kosztów kształcenia pracownika młodocianego. Pracodawca będzie miał taką możliwość także w sytuacji, gdy młodociany przystąpił do egzaminu, ale go nie złożył, np. kiedy zrezygnował z niego w trakcie wykonywania zadania podczas egzaminu, ale ukończona została nauka zawodu lub przyuczenie do wykonywania określonej pracy. Umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego w formie nauki zawodu z reguły zawierana jest z pracownikiem młodocianym na czas nieokreślony, w której ustalany jest okres trwania nauki zawodu [36 m-cy] lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy [do 6 m-cy lub 22 m-cy w odniesieniu do wychowanków OHP].</p> <p>W uzasadnieniu do projektu ustawy wskazuje się, iż sformułowanie „złożył” oznacza przystąpienie do egzaminu i w konsekwencji wypłatę dofinansowania bez względu na to czy uczeń uzyska pozytywny czy negatywny wynik. Sformułowanie to nie jest jednak jednoznaczne i może budzić w przyszłości wątpliwości interpretacyjne ze względu na to, iż zgodnie z definicją słownika języka polskiego sformułowanie „złożył egzamin” odczytywane jest również jako „zdanie egzaminu”, czyli uzyskanie wyniku pozytywnego.</p> <p>Np. https://wsjp.pl/haslo/do_druku/42337/ktos-zlozyl-egzamin</p> <p>Zwracamy przy tym uwagę, że zaproponowaną w projekcie ustawy deregulacyjnej zmianę podejścia polegającą na odstąpieniu od warunku zdania egzaminu, odnajdujemy w dwóch miejscach odnoszących się do ustawy Prawo oświatowe, tj. w propozycji zmiany ust. 1 pkt 2 oraz ust. 1 pkt 3. Pominięto jednak ust. 7 ustawy Prawo oświatowe i zapisy dotyczące</p>	<p>Wnioskodawca zrezygnuje z wyraz „złożył”. W zakresie ust. 7 (termin złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie) – po analizie - wprowadzone zostanie stosowne doprecyzowanie przepisu.</p>
--	----------------------------	---	---

			<p>terminu złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie, co wymaga uzupełnienia.</p> <p>Dlatego wnioskujemy o wprowadzenie stosownych uzupełnień w treści art. 30 ustawy deregulacyjnej poprzez dodanie kolejnych zmian do art. 122 ustawy Prawo oświatowe tj.;</p> <p>W ust. 7 - zmiany polegającej na wprowadzeniu zapisu, że wniosek o dofinansowanie kosztów wykształcenia pracownika młodocianego pracodawca składa w terminie 3 miesięcy od zakończenia przez młodocianego nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy oraz przystąpieniu do właściwego egzaminu - proponujemy zapis:</p> <p><i>7. Dofinansowanie jest przyznawane na wniosek pracodawcy złożony w terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia przez młodocianego pracownika nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy oraz przystąpienia pracownika młodocianego do egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3.</i></p> <p>Treść pkt 3) w ust.7 należy przy tym dostosować do zaproponowanej wcześniej zmiany; proponujemy zapis:</p> <p><i>3) kopię odpowiednio dyplomu, certyfikatu lub świadectwa, potwierdzającego zdanie egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, albo zaświadczenie potwierdzające przystąpienie do tego egzaminu.</i></p>	
191.	Art. 30 pkt 1 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Izba Rzemieśnicza Mazowska, Kurpi i Podlasia w Warszawie	<p>W odniesieniu do dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika zaproponowano wprowadzenie zasady, zgodnie z którą dofinansowanie przysługiwać będzie pracodawcy w związku z podejściem młodocianego do egzaminu czeladniczego bądź zawodowego (złożeniem egzaminu), nie zaś, jak dotąd, pod warunkiem jego zdania.</p> <p>Zaproponowany kierunek zmiany – odejścia od warunku pozytywnego wyniku egzaminu (zdania egzaminu) oceniamy pozytywnie – był od dawna postulowany przez środowisko rzemieślników pracodawców.</p> <p>Wnioskujemy jednak o zastąpienie wyrazu „zdał” terminem „przystąpił do” (egzaminu) zamiast terminem „złożył” jak zaproponowano w projekcie ustawy deregulacyjnej. Dzięki tej zmianie zapis w ustawie Prawo oświatowe uzyska spójność ze sformułowaniem zawartym w art.44q ustawy o systemie oświaty dotyczącym obowiązku przystąpienia do egzaminu, który warunkuje ukończenie szkoły.</p> <p>Wprowadzenie określenia „przystąpił do egzaminu” będzie skutkowało tym, że bez względu na wynik egzaminu, także wtedy, gdy młodociany nie zda egzaminu, pracodawca będzie uprawniony do złożenia wniosku o dofinansowanie kosztów kształcenia pracownika młodocianego.</p>	<p>Uwaga zostanie częściowo uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca zrezygnuje z wyraz „złożył”. W zakresie ust. 7 (termin złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie) – po analizie - wprowadzone zostanie stosowne doprecyzowanie przepisu.</p>

		<p>Pracodawca będzie miał taką możliwość także w sytuacji, gdy młodociany przystąpił do egzaminu, ale go nie złożył, np. kiedy zrezygnował z niego w trakcie wykonywania zadania podczas egzaminu, ale ukończona została nauka zawodu lub przyuczenie do wykonywania określonej pracy. Umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego w formie nauki zawodu z reguły zawierana jest z pracownikiem młodocianym na czas nieokreślony, w której ustalany jest okres trwania nauki zawodu (36 m-cy) lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy (do 6 m-cy lub do 22 m-cy w odniesieniu do wychowanków OHP).</p> <p>W uzasadnieniu do projektu ustawy wskazuje się, iż sformułowanie „złożył” oznacza przystąpienie do egzaminu i w konsekwencji wypłatę dofinansowania bez względu na to, czy uczeń uzyska pozytywny, czy negatywny wynik. Sformułowanie to nie jest jednak jednoznaczne i może budzić w przyszłości wątpliwości interpretacyjne ze względu na to, iż zgodnie z definicją słownika języka polskiego sformułowanie „złożył egzamin” odczytywane jest również jako „zdanie egzaminu”, czyli uzyskanie wyniku pozytywnego.</p> <p>Np. https://wsjp.pl/haslo/do_druku/42337/ktos-zlozyl-egzamin</p> <p>Zwracamy przy tym uwagę, że zaproponowaną w projekcie ustawy deregulacyjnej zmianę podejścia polegającą na odstąpieniu od warunku zdania egzaminu, odnajdujemy w dwóch miejscach odnoszących się do ustawy Prawo oświatowe, tj. w propozycji zmiany ust. 1 pkt 2 oraz ust. 1 pkt 3. Pominięto jednak ust. 7 ustawy Prawo oświatowe i zapisy dotyczące terminu złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie, co wymaga uzupełnienia.</p> <p>Dlatego wnioskujemy o wprowadzenie stosownych uzupełnień w treści art. 30 ustawy deregulacyjnej poprzez dodanie kolejnych zmian do art. 122 ustawy Prawo oświatowe tj.;</p> <p>W ust. 7 - zmiany polegającej na wprowadzeniu zapisu, że wniosek o dofinansowanie kosztów wyszkolenia pracownika młodocianego pracodawca składa w terminie 3 miesięcy od zakończenia przez młodocianego nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy oraz przystąpieniu do właściwego egzaminu - proponujemy zapis:</p> <p><i>7. Dofinansowanie jest przyznawane na wniosek pracodawcy złożony w terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia przez młodocianego pracownika nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy oraz przystąpienia pracownika młodocianego do egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3.</i></p>	
--	--	--	--

			<p>Treść pkt 3) w ust.7 należy przy tym dostosować do zaproponowanej wcześniej zmiany, proponujemy zapis:</p> <p>3) <i>kopię odpowiednio dyplomu, certyfikatu lub świadectwa, potwierdzającego zdanie egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, albo zaświadczenie potwierdzające przystąpienie do tego egzaminu.</i></p> <p>Proponujemy również dodanie w nowelizacji ustawy warunku w postaci obligatoryjnej przynależności do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła w celu uzyskania przez pracodawcę będącego rzemieślnikiem dofinansowania kosztów kształcenia młodocianych pracowników. (konsekwentnie do zapisów art. 3 ust. 5 ustawy o rzemiośle).</p>	
192.	Art. 30 pkt 1 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Nowym Sączu	<p>W odniesieniu do dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika zaproponowano wprowadzenie zasady, zgodnie z którą dofinansowanie przysługiwać będzie pracodawcy w związku z podejściem młodocianego do egzaminu czeladniczego bądź zawodowego (złożeniem egzaminu), nie zaś, jak dotąd, pod warunkiem jego zdania.</p> <p>Zaproponowany kierunek zmiany – odejścia od warunku pozytywnego wyniku egzaminu (zdania egzaminu) oceniamy pozytywnie – był od dawna postulowany przez środowisko rzemieślników pracodawców.</p> <p>Wnioskujemy jednak o zastąpienie wyrazu „zdał” terminem „przystąpił do” [egzaminu] zamiast terminem „złożył” jak zaproponowano w projekcie ustawy deregulacyjnej. Proponowana zmiana ma usunąć wszelkie wątpliwości interpretacyjne w zakresie stosowania ustawy.</p> <p>Dzięki tej zmianie zapis w ustawie Prawo oświatowe uzyska spójność ze sformułowaniem zawartym w art.44q ustawy o systemie oświaty dotyczącym obowiązku przystąpienia do egzaminu, który warunkuje ukończenie szkoły.</p> <p>Wprowadzenie określenia „przystąpił do egzaminu” będzie skutkowało tym, że bez względu na wynik egzaminu, także wtedy, gdy młodociany nie zda egzaminu, pracodawca będzie uprawniony do złożenia wniosku o dofinansowanie kosztów kształcenia pracownika młodocianego.</p> <p>W konsekwencji powyższych propozycji zmian wnioskujemy również o wprowadzenie stosownych uzupełnień w treści art. 30 ustawy deregulacyjnej poprzez dodanie zmian do art. 122 ustawy Prawo oświatowe tj.;</p> <p>- W ust. 7 proponujemy zapis:</p> <p><i>7. Dofinansowanie jest przyznawane na wniosek pracodawcy złożony w terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia przez młodocianego pracownika nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy oraz</i></p>	<p>Uwaga zostanie częściowo uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca zrezygnuje z wyraz „złożył”. W zakresie ust. 7 (termin złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie) – po analizie - wprowadzone zostanie stosowne doprecyzowanie przepisu.</p>

			<p><i>przystąpienia pracownika młodocianego do egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3.</i></p> <p>- w pkt 3) w ust.7</p> <p>proponujemy zapis:</p> <p>3) <i>kopię odpowiednio dyplomu, certyfikatu lub świadectwa potwierdzającego zdanie egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3. Albo zaświadczenie potwierdzające przystąpienie do egzaminu.</i></p> <p>Proponujemy również dodanie w nowelizacji ustawy warunku w postaci obligatoryjnej przynależności do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła w celu uzyskania przez pracodawcę będącego rzemieślnikiem dofinansowania kosztów kształcenia młodocianych pracowników. (konsekwentnie do zapisów art. 3 ust. 5 ustawy o rzemiośle).</p>	
193.	Art. 30 pkt 1 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Izba Rzemieślników i Przedsiębiorców w Kielcach	<p>W odniesieniu do dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika zaproponowano wprowadzenie zasady, zgodnie z którą dofinansowanie przysługiwać będzie pracodawcy w związku z podejściem młodocianego do egzaminu czeladniczego bądź zawodowego (złożeniem egzaminu), nie zaś, jak dotąd, pod warunkiem jego zdania .</p> <p>Zaproponowany kierunek zmiany – odejścia od warunku pozytywnego wyniku egzaminu (zdania egzaminu) oceniamy pozytywnie – był od dawna postulowany przez środowisko rzemieślników pracodawców.</p> <p>Wnioskujemy jednak o zastąpienie wyrazu „zdał” terminem „przystąpił do” [egzaminu] zamiast terminem „złożył” jak zaproponowano w projekcie ustawy deregulacyjnej. Dzięki tej zmianie zapis w ustawie Prawo oświatowe uzyska spójność ze sformułowaniem zawartym w art.44q ustawy o systemie oświaty dotyczącym obowiązku przystąpienia do egzaminu, który warunkuje ukończenie szkoły.</p> <p>Wprowadzenie określenia „przystąpił do egzaminu” będzie skutkowało tym, że bez względu na wynik egzaminu, także wtedy gdy młodociany nie zda egzaminu, pracodawca będzie uprawniony do złożenia wniosku o dofinansowanie kosztów kształcenia pracownika młodocianego. Pracodawca będzie miał taką możliwość także w sytuacji, gdy młodociany przystąpił do egzaminu, ale go nie złożył, np. kiedy zrezygnował z niego w trakcie wykonywania zadania podczas egzaminu, ale ukończona została nauka zawodu lub przyuczenie do wykonywania określonej pracy. Umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego w formie nauki zawodu z reguły zawierana jest z pracownikiem młodocianym na czas nieokreślony, w której ustalany jest okres trwania nauki zawodu [36 m-cy] lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy [do 6 m-cy lub 22 m-cy w odniesieniu do wychowanków OHP].</p>	<p>Uwaga zostanie częściowo uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca zrezygnuje z wyraz „złożył”. W zakresie ust. 7 (termin złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie) – po analizie - wprowadzone zostanie stosowne doprecyzowanie przepisu.</p>

			<p>W uzasadnieniu do projektu ustawy wskazuje się, iż sformułowanie „złożył” oznacza przystąpienie do egzaminu i w konsekwencji wypłatę dofinansowania bez względu na to czy uczeń uzyska pozytywny czy negatywny wynik. Sformułowanie to nie jest jednak jednoznaczne i może budzić w przyszłości wątpliwości interpretacyjne ze względu na to, iż zgodnie z definicją słownika języka polskiego sformułowanie „złożył egzamin” odczytywane jest również jako „zdanie egzaminu”, czyli uzyskanie wyniku pozytywnego.</p> <p>Np. https://wsjp.pl/haslo/do_druku/42337/ktos-zlozyl-egzamin</p> <p>Zwracamy przy tym uwagę, że zaproponowaną w projekcie ustawy deregulacyjnej zmianę podejścia polegającą na odstępieniu od warunku zdania egzaminu, odnajdujemy w dwóch miejscach odnoszących się do ustawy Prawo oświatowe, tj. w propozycji zmiany ust. 1 pkt 2 oraz ust. 1 pkt 3. Pominięto jednak ust. 7 ustawy Prawo oświatowe i zapisy dotyczące terminu złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie, co wymaga uzupełnienia.</p> <p>Dlatego wnioskujemy o wprowadzenie stosownych uzupełnień w treści art. 30 ustawy deregulacyjnej poprzez dodanie kolejnych zmian do art. 122 ustawy Prawo oświatowe tj.;</p> <p>W ust. 7 - zmiany polegającej na wprowadzeniu zapisu, że wniosek o dofinansowanie kosztów wykszolenia pracownika młodocianego pracodawca składa w terminie 3 miesięcy od zakończenia przez młodocianego nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy oraz przystąpieniu do właściwego egzaminu - proponujemy zapis:</p> <p><i>7. Dofinansowanie jest przyznawane na wniosek pracodawcy złożony w terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia przez młodocianego pracownika nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy oraz przystąpienia pracownika młodocianego do egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3.</i></p> <p>Treść pkt 3) w ust.7 należy przy tym dostosować do zaproponowanej wcześniej zmiany;</p> <p>proponujemy zapis:</p> <p><i>3) kopię odpowiednio dyplomu, certyfikatu lub świadectwa, potwierdzającego zdanie egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, albo zaświadczenie potwierdzające przystąpienie do tego egzaminu.</i></p>	
194.	Art. 30 pkt 1 (zmiany w ustawie z	Izba Rzemieśnicza oraz Małej	<p>W odniesieniu do dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika zaproponowano wprowadzenie zasady, zgodnie z którą</p>	<p>Uwaga zostanie częściowo uwzględniona.</p>

	dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	i Średniej Przedsiębiorczości w Tarnowie	<p>dofinansowanie przysługiwać będzie pracodawcy w związku z podejściem młodocianego do egzaminu czeladniczego bądź zawodowego (złożeniem egzaminu), nie zaś, jak dotąd, pod warunkiem jego zdania .</p> <p>Zaproponowany kierunek zmiany – odejścia od warunku pozytywnego wyniku egzaminu (zdania egzaminu) oceniamy pozytywnie – był od dawna postulowany przez środowisko rzemieślników pracodawców.</p> <p>Wnioskujemy jednak o zastąpienie wyrazu „zdał” terminem „przystąpił do” [egzaminu] zamiast terminem „złożył” jak zaproponowano w projekcie ustawy deregulacyjnej. Dzięki tej zmianie zapis w ustawie Prawo oświatowe uzyska spójność ze sformułowaniem zawartym w art.44q ustawy o systemie oświaty dotyczącym obowiązku przystąpienia do egzaminu, który warunkuje ukończenie szkoły.</p> <p>Wprowadzenie określenia „przystąpił do egzaminu” będzie skutkowało tym, że bez względu na wynik egzaminu, także wtedy gdy młodociany nie zda egzaminu, pracodawca będzie uprawniony do złożenia wniosku o dofinansowanie kosztów kształcenia pracownika młodocianego. Pracodawca będzie miał taką możliwość także w sytuacji, gdy młodociany przystąpił do egzaminu, ale go nie złożył, np. kiedy zrezygnował z niego w trakcie wykonywania zadania podczas egzaminu, ale ukończona została nauka zawodu lub przyuczenie do wykonywania określonej pracy. Umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego w formie nauki zawodu z reguły zawierana jest z pracownikiem młodocianym na czas nieokreślony, w której ustalany jest okres trwania nauki zawodu [36 m-cy] lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy [do 6 m-cy lub 22 m-cy w odniesieniu do wychowanków OHP].</p> <p>W uzasadnieniu do projektu ustawy wskazuje się, iż sformułowanie „złożył” oznacza przystąpienie do egzaminu i w konsekwencji wypłatę dofinansowania bez względu na to czy uczeń uzyska pozytywny czy negatywny wynik. Sformułowanie to nie jest jednak jednoznaczne i może budzić w przyszłości wątpliwości interpretacyjne ze względu na to, iż zgodnie z definicją słownika języka polskiego sformułowanie „złożył egzamin” odczytywane jest również jako „zdanie egzaminu”, czyli uzyskanie wyniku pozytywnego.</p> <p>Np. https://wsjp.pl/haslo/do_druku/42337/ktos-zlozyl-egzamin</p> <p>Zwracamy przy tym uwagę, że zaproponowaną w projekcie ustawy deregulacyjnej zmianę podejścia polegającą na odstąpieniu od warunku zdania egzaminu, odnajdujemy w dwóch miejscach odnoszących się do ustawy Prawo oświatowe, tj. w propozycji zmiany ust. 1 pkt 2 oraz ust. 1</p>	<p>Wnioskodawca zrezygnuje z wyraz „złożył”. W zakresie ust. 7 (termin złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie) – po analizie - wprowadzone zostanie stosowne doprecyzowanie przepisu.</p>
--	--	--	---	---

			<p>pkt 3. Pominęto jednak ust. 7 ustawy Prawo oświatowe i zapisy dotyczące terminu złożenia przez pracodawcę wniosku o dofinansowanie, co wymaga uzupełnienia.</p> <p>Dlatego wnioskujemy o wprowadzenie stosownych uzupełnień w treści art. 30 ustawy deregulacyjnej poprzez dodanie kolejnych zmian do art. 122 ustawy Prawo oświatowe tj.;</p> <p>W miejsce: ust. 7 - zmiany polegającej na wprowadzeniu zapisu, że wniosek o dofinansowanie kosztów wykształcenia pracownika młodocianego pracodawca składa w terminie 3 miesięcy od zakończenia przez młodocianego nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy oraz przystąpieniu do właściwego egzaminu - proponujemy zapis:</p> <p>7. Dofinansowanie jest przyznawane na wniosek pracodawcy złożony w terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia przez młodocianego pracownika nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy oraz przystąpienia pracownika młodocianego do egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3.</p> <p>Treść pkt 3) w ust.7 należy przy tym dostosować do zaproponowanej wcześniej zmiany; proponujemy zapis:</p> <p>3) <i>kopię odpowiednio dyplomu, certyfikatu lub świadectwa, potwierdzającego zdanie egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, albo zaświadczenie potwierdzające przystąpienie do tego egzaminu.</i></p>	
195.	Art. 30 pkt 2 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Izba Rzemieślnicza oraz Małej i Średniej Przedsiębiorczości w Tarnowie	<p>Jak wskazuje się w uzasadnieniu projektu kwota dofinansowania ulega obecnie waloryzacji tylko w przypadku, gdy wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych wzrasta o co najmniej 5% rok do roku. Rozwiązanie to nie uwzględnia natomiast sytuacji, gdy skumulowany wskaźnik przekracza wartość 5% w okresie kilku lat.</p> <p>W związku z powyższym zaproponowano, by waloryzacja dofinansowania następowała w przypadku, gdy wzrost wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych przekroczy 5% nie w stosunku do roku poprzedniego, ale w stosunku do roku poprzedzającego rok, w którym dokonano poprzedniej (ostatniej) waloryzacji.</p> <p>Dodatkowo zaproponowano, by wskaźnik skumulowany był ogłaszany corocznie przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, a wskaźnik ten powinien uwzględniać średnioroczne wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W efekcie na ministrze właściwym do spraw oświaty ciążył będzie obowiązek dokonania obliczenia i publikacji</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca podtrzymuje zaproponowane rozwiązania dotyczące zasad określającej mechanizm waloryzacji.</p>

			<p>wskaźnika skumulowanego, obejmującego okres od ostatniej waloryzacji. W naszej ocenie proponowany mechanizm choć nieco bardziej złożony od obecnie obowiązującego, wydaje się korzystniejszy dla pracodawców.</p> <p>W odniesieniu do kwoty dofinansowania projekt utrzymuje próg jej waloryzacji wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem i utrzymuje się wskaźnik 105%; utrzymana została również kwota dofinansowania tj. 8081 zł</p> <p>W celu urealnienia wskaźnika przyjętego do waloryzacji kwoty dofinansowania kosztów wyszkolenia ucznia ZRP - proponował i nadal podtrzymuje ten wniosek - o usunięcie przyjętego progu 105%.</p>	
196.	Art. 30 pkt 2 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Pomorska Izba Rzemieśnicza MSP	<p>Jak wskazuje się w uzasadnieniu projektu kwota dofinansowania ulega obecnie waloryzacji tylko w przypadku, gdy wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych wzrasta o co najmniej 5% rok do roku. Rozwiązanie to nie uwzględnia natomiast sytuacji, gdy skumulowany wskaźnik przekracza wartość 5% w okresie kilku lat.</p> <p>W związku z powyższym zaproponowano, by waloryzacja dofinansowania następowała w przypadku, gdy wzrost wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych przekroczy 5% nie w stosunku do roku poprzedniego, ale w stosunku do roku poprzedzającego rok, w którym dokonano poprzedniej (ostatniej) waloryzacji.</p> <p>Dodatkowo zaproponowano, by wskaźnik skumulowany był ogłaszany corocznie przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, a wskaźnik ten powinien uwzględniać średnioroczne wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W efekcie na ministrze właściwym do spraw oświaty ciążył będzie obowiązek dokonania obliczenia i publikacji wskaźnika skumulowanego, obejmującego okres od ostatniej waloryzacji.</p> <p>W naszej ocenie proponowany mechanizm choć nieco bardziej złożony od obecnie obowiązującego, wydaje się korzystniejszy dla pracodawców.</p> <p>W odniesieniu do kwoty dofinansowania projekt utrzymuje próg jej waloryzacji wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem i utrzymuje się wskaźnik 105%; utrzymana została również kwota dofinansowania tj. 8081 zł</p> <p>W celu urealnienia wskaźnika przyjętego do waloryzacji kwoty dofinansowania kosztów wyszkolenia ucznia, wraz ze Związkiem</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca proponuje rozwiązania dotyczące zasady określającej mechanizm waloryzacji.</p>

			<p>Rzemiosła Polskiego, nadal podtrzymujemy wniosek - o usunięcie przyjętego progu 105%.</p> <p><i>Proponujemy zatem:</i> <i>usunięcie tego progu lub przycięcie nowej wartości tj. „100” co będzie zabezpieczeniem przed sytuacją deflacji.</i> <i>wprowadzenie zmiany w Art. 122 ust. 2 dotyczącym wysokości kwoty dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika i zwiększenie jej co najmniej do wysokości kwoty po dwóch kolejnych waloryzacjach. Przyjęta w ustawie kwota dofinansowania tj. 8081 zł przez blisko 20 lat nie była podwyższana dopiero w ostatnich trzech latach wskaźnik do jej waloryzacji przekroczył próg 105% { - kwoty dofinansowanie w ostatnich latach:</i> 2021 r. wskaźnik poniżej 105 % 8.081,00 zł 2022 r. wskaźnik 5,1 8 493,13 zł 2023 r. wskaźnik 14,4 9 716,14 zł 2024 r. wskaźnik 11,4 10 823,78 zł”</p> <p><u>W tej sytuacji jako bazową kwotę dofinansowania należy przyjąć kwotę po ostatniej waloryzacji tj. 10 823,78 zł.</u></p>	
197.	Art. 30 pkt 2 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Izba Rzemieśnicza Mazowska, Kurpi i Podlasia w Warszawie	<p>Jak wskazuje się w uzasadnieniu projektu kwota dofinansowania ulega obecnie waloryzacji tylko w przypadku, gdy wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych wzrasta o co najmniej 5% rok do roku. Rozwiązanie to nie uwzględnia natomiast sytuacji, gdy skumulowany wskaźnik przekracza wartość 5% w okresie kilku lat.</p> <p>W związku z powyższym zaproponowano, by waloryzacja dofinansowania następowała w przypadku, gdy wzrost wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych przekroczy 5% nie w stosunku do roku poprzedniego, ale w stosunku do roku poprzedzającego rok, w którym dokonano poprzedniej (ostatniej) waloryzacji.</p> <p>Dodatkowo zaproponowano, by wskaźnik skumulowany był ogłaszany corocznie przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, a wskaźnik ten powinien uwzględniać średnioroczne wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W efekcie na ministrze właściwym do spraw oświaty ciążył będzie obowiązek dokonania obliczenia i publikacji wskaźnika skumulowanego, obejmującego okres od ostatniej waloryzacji.</p> <p>W naszej ocenie proponowany mechanizm choć nieco bardziej złożony od</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca proponowane rozwiązania dotyczące zasady określającej mechanizm waloryzacji.</p>

			<p>obecnie obowiązującego, wydaje się korzystniejszy dla pracodawców.</p> <p>W odniesieniu do kwoty dofinansowania projekt utrzymuje próg jej waloryzacji wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem i utrzymuje się wskaźnik 105%; utrzymana została również kwota tzw. bazowa dofinansowania tj. 8081 zł</p> <p>W celu urealnienia wskaźnika przyjętego do waloryzacji kwoty dofinansowania kosztów wyszkolenia ucznia, proponujemy wniosek, składany już wielokrotnie przez Związek Rzemiosła Polskiego - o usunięcie przyjętego progu 105%.</p> <p><i>Proponujemy zatem:</i> <i>usunięcie tego progu lub przycięcie nowej wartości, tj. „100” co będzie zabezpieczeniem przed sytuacją deflacji.</i> <i>wprowadzenie zmiany w Art. 122 ust. 2 dotyczącym wysokości kwoty dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika i zwiększenie jej co najmniej do wysokości kwoty po dwóch kolejnych waloryzacjach. Przyjęta w ustawie kwota dofinansowania tj. 8081 zł przez blisko 20 lat nie była podwyższana, dopiero w ostatnich trzech latach wskaźnik do jej waloryzacji przekroczył próg 105% { - kwoty dofinansowanie w ostatnich latach:</i></p> <table><tr><td>2021 r. wskaźnik poniżej 105 %</td><td>8.081,00 zł</td></tr><tr><td>2022 r. wskaźnik 5,1</td><td>8 493,13 zł</td></tr><tr><td>2023 r. wskaźnik 14,4</td><td>9 716,14 zł</td></tr><tr><td>2024 r. wskaźnik 11,4</td><td>10 823,78 zł”</td></tr></table> <p><u><i>W tej sytuacji jako bazową kwotę dofinansowania należy przyjąć kwotę po ostatniej waloryzacji tj. 10 823,78 zł.</i></u></p>	2021 r. wskaźnik poniżej 105 %	8.081,00 zł	2022 r. wskaźnik 5,1	8 493,13 zł	2023 r. wskaźnik 14,4	9 716,14 zł	2024 r. wskaźnik 11,4	10 823,78 zł”	
2021 r. wskaźnik poniżej 105 %	8.081,00 zł											
2022 r. wskaźnik 5,1	8 493,13 zł											
2023 r. wskaźnik 14,4	9 716,14 zł											
2024 r. wskaźnik 11,4	10 823,78 zł”											
198.	Art. 30 pkt 2 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Izba Rzemieśników i Przedsiębiorców w Kielcach	<p>Jak wskazuje się w uzasadnieniu projektu kwota dofinansowania ulega obecnie waloryzacji tylko w przypadku, gdy wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych wzrasta o co najmniej 5% rok do roku. Rozwiązanie to nie uwzględnia natomiast sytuacji, gdy skumulowany wskaźnik przekracza wartość 5% w okresie kilku lat.</p> <p>W związku z powyższym zaproponowano, by waloryzacja dofinansowania następowała w przypadku, gdy wzrost wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych przekroczy 5% nie w stosunku do roku poprzedniego, ale w stosunku do roku poprzedzającego rok, w którym dokonano poprzedniej (ostatniej) waloryzacji.</p> <p>Dodatkowo zaproponowano, by wskaźnik skumulowany był ogłaszany</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca podtrzymuje zaproponowane rozwiązania dotyczące zasady określającej mechanizm waloryzacji.</p>								

			<p>corocznie przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, a wskaźnik ten powinien uwzględniać średnioroczne wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W efekcie na ministrze właściwym do spraw oświaty ciążył będzie obowiązek dokonania obliczenia i publikacji wskaźnika skumulowanego, obejmującego okres od ostatniej waloryzacji. W naszej ocenie proponowany mechanizm choć nieco bardziej złożony od obecnie obowiązującego, wydaje się korzystniejszy dla pracodawców.</p> <p>W odniesieniu do kwoty dofinansowania projekt utrzymuje próg jej waloryzacji wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem i utrzymuje się wskaźnik 105%; utrzymana została również kwota dofinansowania tj. 8081 zł</p> <p>W celu urealnienia wskaźnika przyjętego do waloryzacji kwoty dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika i zwiększenia jej co najmniej do wysokości kwoty po dwóch kolejnych waloryzacjach. Przyjęta w ustawie kwota dofinansowania tj. 8081 zł przez blisko 20 lat nie była podwyższana dopiero w ostatnich trzech latach wskaźnik do jej waloryzacji przekroczył próg 105% { - kwoty dofinansowania w ostatnich latach:</p> <p>2021 r. wskaźnik poniżej 105 % 8 081,00 zł 2022 r. wskaźnik 5,1 8 493,13 zł 2023 r. wskaźnik 14,4 9 716,14 zł 2024 r. wskaźnik 11,4 10 823,78 zł”</p> <p><u>W tej sytuacji jako bazową kwotę dofinansowania należy przyjąć kwotę po ostatniej waloryzacji tj. 10 823,78 zł.</u></p>	
199.	Art. 30 pkt 2 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Beskidzka Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bielsku - Białej	<p>Jak wskazuje się w uzasadnieniu projektu kwota dofinansowania ulega obecnie waloryzacji tylko w przypadku, gdy wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych wzrasta o co najmniej 5% rok do roku. Rozwiązanie to nie uwzględnia natomiast sytuacji, gdy skumulowany wskaźnik przekracza wartość 5% w okresie kilku lat.</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca podtrzymuje zaproporowane rozwiązania</p>

		<p>W związku z powyższym zaproponowano, by waloryzacja dofinansowania następowała w przypadku, gdy wzrost wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych przekroczy 5% nie w stosunku do roku poprzedniego, ale w stosunku do roku poprzedzającego rok, w którym dokonano poprzedniej (ostatniej) waloryzacji.</p> <p>Dodatkowo zaproponowano, by wskaźnik skumulowany był ogłaszany corocznie przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, a wskaźnik ten powinien uwzględniać średnioroczne wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W efekcie na ministrze właściwym do spraw oświaty ciążył będzie obowiązek dokonania obliczenia i publikacji wskaźnika skumulowanego, obejmującego okres od ostatniej waloryzacji. W naszej ocenie proponowany mechanizm choć nieco bardziej złożony od obecnie obowiązującego, wydaje się korzystniejszy dla pracodawców.</p> <p>W odniesieniu do kwoty dofinansowania projekt utrzymuje próg jej waloryzacji wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem i utrzymuje się wskaźnik 105%; utrzymana została również kwota dofinansowania tj. 8081 zł</p> <p>W celu urealnienie wskaźnika przyjętego do waloryzacji kwoty dofinansowania kosztów wykszolenia ucznia ZRP - proponował i nadal podtrzymuje ten wniosek - o usunięcie przyjętego progu 105%.</p> <p><i>Proponujemy zatem:</i></p> <p>1) <i>usunięcie tego progu lub przycięcie nowej wartości tj. „100” co będzie zabezpieczeniem przed sytuacją deflacji.</i></p> <p>2) <i>wprowadzenie zmiany w Art. 122 ust. 2 dotyczącym wysokości kwoty dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika i zwiększenie jej co najmniej do wysokości kwoty po dwóch kolejnych waloryzacjach. Przyjęta w ustawie kwota dofinansowania tj. 8081 zł przez blisko 20 lat nie była podwyższana dopiero w ostatnich trzech latach wskaźnik do jej waloryzacji przekroczył próg 105% { - kwoty dofinansowanie w ostatnich latach:</i></p> <table><tr><td>2021 r. wskaźnik poniżej 105 %</td><td>8.081,00 zł</td></tr><tr><td>2022 r. wskaźnik 5,1</td><td>8 493,13 zł</td></tr><tr><td>2023 r. wskaźnik 14,4</td><td>9 716,14 zł</td></tr><tr><td>2024 r. wskaźnik 11,4</td><td>10 823,78 zł”</td></tr></table> <p><i>W tej sytuacji jako bazowa kwotę dofinansowania należy przyjąć kwotę po</i></p>	2021 r. wskaźnik poniżej 105 %	8.081,00 zł	2022 r. wskaźnik 5,1	8 493,13 zł	2023 r. wskaźnik 14,4	9 716,14 zł	2024 r. wskaźnik 11,4	10 823,78 zł”	dotyczące zasady określającej mechanizm waloryzacji.
2021 r. wskaźnik poniżej 105 %	8.081,00 zł										
2022 r. wskaźnik 5,1	8 493,13 zł										
2023 r. wskaźnik 14,4	9 716,14 zł										
2024 r. wskaźnik 11,4	10 823,78 zł”										

			<u>ostatniej waloryzacji tj. 10 823,78 zł.</u>	
200.	Art. 30 pkt 2 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Nowym Sączu	<p>W odniesieniu do kwoty dofinansowania projekt ustawy utrzymuje próg jej waloryzacji wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem 105%; utrzymana została równie kwota dofinansowania tj. 8081 zł</p> <p>W celu urealnienie wskaźnika przyjętego do waloryzacji kwoty dofinansowania kosztów kształcenia pracowników młodocianych</p> <p>Proponujemy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) usunięcie progu 105% lub przycięcie nowej wartości tj. „100” co będzie zabezpieczeniem przed sytuacją deflacji. 2) wprowadzenie zmiany w Art. 122 ust. 2 dotyczącym wysokości kwoty dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika i zwiększenie jej co najmniej do wysokości kwoty po dwóch kolejnych waloryzacjach, 3) urealnienie kwoty bazowej. 	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca podtrzymuje zaproponowane rozwiązania dotyczące zasady określającej mechanizm waloryzacji.</p>
201.	Art. 30 pkt 2 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Izba Rzemieśnicza i Przedsiębiorczości w Białymstoku	<p>Jak wskazuje się w uzasadnieniu projektu kwota dofinansowania ulega obecnie waloryzacji tylko w przypadku, gdy wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych wzrasta o co najmniej 5% rok do roku. Rozwiązanie to nie uwzględnia natomiast sytuacji, gdy skumulowany wskaźnik przekracza wartość 5% w okresie kilku lat.</p> <p>W związku z powyższym zaproponowano, by waloryzacja dofinansowania następowała w przypadku, gdy wzrost wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych przekroczy 5% nie w stosunku do roku poprzedniego, ale w stosunku do roku poprzedzającego rok, w którym dokonano poprzedniej (ostatniej) waloryzacji.</p> <p>Dodatkowo zaproponowano, by wskaźnik skumulowany był ogłaszany corocznie przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, a wskaźnik ten powinien uwzględniać średnioroczne wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W efekcie na ministrze właściwym do spraw oświaty ciążył będzie obowiązek dokonania obliczenia i publikacji wskaźnika skumulowanego, obejmującego okres od ostatniej waloryzacji.</p> <p>W naszej ocenie proponowany mechanizm choć nieco bardziej złożony od obecnie obowiązującego, wydaje się korzystniejszy dla pracodawców.</p> <p>W odniesieniu do kwoty dofinansowania projekt utrzymuje próg jej waloryzacji wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem i utrzymuje się wskaźnik 105%; utrzymana została równie kwota</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca podtrzymuje zaproponowane rozwiązania dotyczące zasady określającej mechanizm waloryzacji.</p>

			<p>dofinansowania tj. 8081 zł</p> <p>W celu urealnienie wskaźnika przyjętego do waloryzacji kwoty dofinansowania kosztów wyszkolenia ucznia ZRP - proponował i nadal podtrzymuje ten wniosek - o usunięcie przyjętego progu 105%.</p> <p><i>Proponujemy zatem:</i></p> <p><i>usunięcie tego progu lub przycięcie nowej wartości tj. „100” co będzie zabezpieczeniem przed sytuacją deflacji.</i></p> <p><i>wprowadzenie zmiany w Art. 122 ust. 2 dotyczącym wysokości kwoty dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika i zwiększenie jej co najmniej do wysokości kwoty po dwóch kolejnych waloryzacjach. Przyjęta w ustawie kwota dofinansowania tj. 8081 zł przez blisko 20 lat nie była podwyższana dopiero w ostatnich trzech latach wskaźnik do jej waloryzacji przekroczył próg 105% { - kwoty dofinansowanie w ostatnich latach:</i></p> <p><i>2021 r. wskaźnik poniżej 105 % 8.081,00 zł</i></p> <p><i>2022 r. wskaźnik 5,1 8 493,13 zł</i></p> <p><i>2023 r. wskaźnik 14,4 9 716,14 zł</i></p> <p><i>2024 r. wskaźnik 11,4 10 823,78 zł”</i></p> <p><u><i>W tej sytuacji jako bazową kwotę dofinansowania należy przyjąć kwotę po ostatniej waloryzacji tj. 10 823,78 zł.</i></u></p>	
202.	Art. 30 pkt 2 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości PŚ w Słupsku	<p>Jak wskazuje się w uzasadnieniu projektu kwota dofinansowania ulega obecnie waloryzacji tylko w przypadku, gdy wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych wzrasta o co najmniej 5% rok do roku. Rozwiązanie to nie uwzględnia natomiast sytuacji, gdy skumulowany wskaźnik przekracza wartość 5% w okresie kilku lat.</p> <p>W związku z powyższym zaproponowano, by waloryzacja dofinansowania następowała w przypadku, gdy wzrost wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych przekroczy 5% nie w stosunku do roku poprzedniego, ale w stosunku do roku poprzedzającego rok, w którym dokonano poprzedniej (ostatniej) waloryzacji.</p> <p>Dodatkowo zaproponowano, by wskaźnik skumulowany był ogłaszany corocznie przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, a wskaźnik ten powinien uwzględniać średnioroczne wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W efekcie na ministrze właściwym do spraw oświaty ciążył będzie obowiązek dokonania obliczenia i publikacji</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca proponowane rozwiązania dotyczące zasady określającej mechanizm waloryzacji.</p>

			<p>wskaźnika skumulowanego, obejmującego okres od ostatniej waloryzacji. W naszej ocenie proponowany mechanizm choć nieco bardziej złożony od obecnie obowiązującego, wydaje się korzystniejszy dla pracodawców.</p> <p>W odniesieniu do kwoty dofinansowania projekt utrzymuje próg jej waloryzacji wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem i utrzymuje się wskaźnik 105%; utrzymana została również kwota dofinansowania tj. 8081 zł</p> <p>W celu urealnienie wskaźnika przyjętego do waloryzacji kwoty dofinansowania kosztów wyszkolenia ucznia ZRP - proponował i nadal podtrzymuje ten wniosek - o usunięcie przyjętego progu 105%.</p> <p><i>Proponujemy zatem:</i> <i>usunięcie tego progu lub przycięcie nowej wartości tj. „100” co będzie zabezpieczeniem przed sytuacją deflacji.</i></p> <p>2) <i>wprowadzenie zmiany w Art. 122 ust. 2 dotyczącym wysokości kwoty dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika i zwiększenie jej co najmniej do wysokości kwoty po dwóch kolejnych waloryzacjach. Przyjęta w ustawie kwota dofinansowania tj. 8081 zł przez blisko 20 lat nie była podwyższana dopiero w ostatnich trzech latach wskaźnik do jej waloryzacji przekroczył próg 105% { - kwoty dofinansowania w ostatnich latach:</i></p> <table><tr><td>2021 r. wskaźnik poniżej 105 %</td><td>8.081,00 zł</td></tr><tr><td>2022 r. wskaźnik 5,1</td><td>8 493,13 zł</td></tr><tr><td>2023 r. wskaźnik 14,4</td><td>9 716,14 zł</td></tr><tr><td>2024 r. wskaźnik 11,4</td><td>10 823,78 zł”</td></tr></table> <p><u><i>W tej sytuacji jako bazową kwotę dofinansowania należy przyjąć kwotę po ostatniej waloryzacji tj. 10 823,78 zł.</i></u></p>	2021 r. wskaźnik poniżej 105 %	8.081,00 zł	2022 r. wskaźnik 5,1	8 493,13 zł	2023 r. wskaźnik 14,4	9 716,14 zł	2024 r. wskaźnik 11,4	10 823,78 zł”	
2021 r. wskaźnik poniżej 105 %	8.081,00 zł											
2022 r. wskaźnik 5,1	8 493,13 zł											
2023 r. wskaźnik 14,4	9 716,14 zł											
2024 r. wskaźnik 11,4	10 823,78 zł”											
203.	Art. 30 pkt 2 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Kujawsko-Pomorska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bydgoszczy	<p>Jak wskazuje się w uzasadnieniu projektu kwota dofinansowania ulega obecnie waloryzacji tylko w przypadku, gdy wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych wzrasta o co najmniej 5% rok do roku. Rozwiązanie to nie uwzględnia natomiast sytuacji, gdy skumulowany wskaźnik przekracza wartość 5% w okresie kilku lat.</p> <p>W związku z powyższym zaproponowano, by waloryzacja dofinansowania następowała w przypadku, gdy wzrost wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych przekroczy 5% nie w stosunku do roku poprzedniego, ale w stosunku do roku poprzedzającego rok, w którym dokonano poprzedniej (ostatniej) waloryzacji.</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca podtrzymuje zaproponowane rozwiązania dotyczące zasady określającej mechanizm waloryzacji.</p>								

			<p>Dodatkowo zaproponowano, by wskaźnik skumulowany był ogłaszany corocznie przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, a wskaźnik ten powinien uwzględniać średnioroczne wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W efekcie na ministrze właściwym do spraw oświaty ciążył będzie obowiązek dokonania obliczenia i publikacji wskaźnika skumulowanego, obejmującego okres od ostatniej waloryzacji. W naszej ocenie proponowany mechanizm choć nieco bardziej złożony od obecnie obowiązującego, wydaje się korzystniejszy dla pracodawców.</p> <p>W odniesieniu do kwoty dofinansowania projekt utrzymuje próg jej waloryzacji wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem i utrzymuje się wskaźnik 105%; utrzymana została również kwota dofinansowania tj. 8081 zł</p> <p>W celu urealnienie wskaźnika przyjętego do waloryzacji kwoty dofinansowania kosztów wyszkolenia ucznia ZRP - proponował i nadal podtrzymuje ten wniosek - o usunięcie przyjętego progu 105%.</p> <p><i>Proponujemy zatem:</i></p> <p>1) <i>usunięcie tego progu lub przycięcie nowej wartości tj. „100” co będzie zabezpieczeniem przed sytuacją deflacji.</i></p> <p>2) <i>wprowadzenie zmiany w Art. 122 ust. 2 dotyczącym wysokości kwoty dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika i zwiększenie jej co najmniej do wysokości kwoty po dwóch kolejnych waloryzacjach. Przyjęta w ustawie kwota dofinansowania tj. 8081 zł przez blisko 20 lat nie była podwyższana dopiero w ostatnich trzech latach wskaźnik do jej waloryzacji przekroczył próg 105% { - kwoty dofinansowanie w ostatnich latach:</i></p> <table><tr><td>2021 r. wskaźnik poniżej 105 %</td><td>8.081,00 zł</td></tr><tr><td>2022 r. wskaźnik 5,1</td><td>8 493,13 zł</td></tr><tr><td>2023 r. wskaźnik 14,4</td><td>9 716,14 zł</td></tr><tr><td>2024 r. wskaźnik 11,4</td><td>10 823,78 zł”</td></tr></table> <p><u>W tej sytuacji jako bazową kwotę dofinansowania należy przyjąć kwotę po ostatniej waloryzacji tj. 10 823,78 zł.</u></p>	2021 r. wskaźnik poniżej 105 %	8.081,00 zł	2022 r. wskaźnik 5,1	8 493,13 zł	2023 r. wskaźnik 14,4	9 716,14 zł	2024 r. wskaźnik 11,4	10 823,78 zł”	
2021 r. wskaźnik poniżej 105 %	8.081,00 zł											
2022 r. wskaźnik 5,1	8 493,13 zł											
2023 r. wskaźnik 14,4	9 716,14 zł											
2024 r. wskaźnik 11,4	10 823,78 zł”											
204.	Art. 30 pkt 2 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia	Dolnośląska Izba Rzemieślnicza we Wrocławiu	Jak wskazuje się w uzasadnieniu projektu kwota dofinansowania ulega obecnie waloryzacji tylko w przypadku, gdy wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych wzrasta o co najmniej 5% rok do roku. Rozwiązanie to nie	Uwaga nie zostanie uwzględniona.								

	2016 r. – Prawo oświatowe)	<p>uwzględnia natomiast sytuacji, gdy skumulowany wskaźnik przekracza wartość 5% w okresie kilku lat.</p> <p>W związku z powyższym zaproponowano, by waloryzacja dofinansowania następowała w przypadku, gdy wzrost wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych przekroczy 5% nie w stosunku do roku poprzedniego, ale w stosunku do roku poprzedzającego rok, w którym dokonano poprzedniej (ostatniej) waloryzacji.</p> <p>Dodatkowo zaproponowano, by wskaźnik skumulowany był ogłaszany corocznie przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, a wskaźnik ten powinien uwzględniać średnioroczne wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W efekcie na ministrze właściwym do spraw oświaty ciążył będzie obowiązek dokonania obliczenia i publikacji wskaźnika skumulowanego, obejmującego okres od ostatniej waloryzacji.</p> <p>W naszej ocenie proponowany mechanizm choć nieco bardziej złożony od obecnie obowiązującego, wydaje się korzystniejszy dla pracodawców.</p> <p>W odniesieniu do kwoty dofinansowania projekt utrzymuje próg jej waloryzacji wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem i utrzymuje się wskaźnik 105%; utrzymana została również kwota dofinansowania tj. 8081 zł</p> <p>W celu urealnienia wskaźnika przyjętego do waloryzacji kwoty dofinansowania kosztów wykształcenia ucznia ZRP - proponował i nadal podtrzymuje ten wniosek - o usunięcie przyjętego progu 105%.</p> <p><i>Proponujemy zatem:</i></p> <p>3) <i>usunięcie tego progu lub przycięcie nowej wartości tj. „100” co będzie zabezpieczeniem przed sytuacją deflacji.</i></p> <p>4) <i>wprowadzenie zmiany w Art. 122 ust. 2 dotyczącym wysokości kwoty dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika i zwiększenie jej co najmniej do wysokości kwoty po dwóch kolejnych waloryzacjach. Przyjęta w ustawie kwota dofinansowania tj. 8081 zł przez blisko 20 lat nie była podwyższana dopiero w ostatnich trzech latach wskaźnik do jej waloryzacji przekroczył próg 105% { - kwoty dofinansowanie w ostatnich latach:</i></p> <p><i>2021 r. wskaźnik poniżej 105 % 8.081,00 zł</i></p> <p><i>2022 r. wskaźnik 5,1 8 493,13 zł</i></p> <p><i>2023 r. wskaźnik 14,4 9 716,14 zł</i></p> <p><i>2024 r. wskaźnik 11,4 10 823,78 zł”</i></p>	<p>Wnioskodawca podtrzymuje zaproponowane rozwiązania dotyczące zasady określającej mechanizm waloryzacji.</p>
--	----------------------------	---	--

			<p><u>W tej sytuacji jako bazową kwotę dofinansowania należy przyjąć kwotę po ostatniej waloryzacji tj. 10 823,78 zł.</u></p>	
205.	Art. 30 pkt 2 (zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe)	Małopolska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Krakowie	<p>Jak wskazuje się w uzasadnieniu projektu kwota dofinansowania ulega obecnie waloryzacji tylko w przypadku, gdy wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych wzrasta o co najmniej 5% rok do roku. Rozwiązanie to nie uwzględnia natomiast sytuacji, gdy skumulowany wskaźnik przekracza wartość 5% w okresie kilku lat.</p> <p>W związku z powyższym zaproponowano, by waloryzacja dofinansowania następowała w przypadku, gdy wzrost wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych przekroczy 5% nie w stosunku do roku poprzedniego, ale w stosunku do roku poprzedzającego rok, w którym dokonano poprzedniej (ostatniej) waloryzacji.</p> <p>Dodatkowo zaproponowano, by wskaźnik skumulowany był ogłaszany corocznie przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, a wskaźnik ten powinien uwzględniać średnioroczne wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W efekcie na ministrze właściwym do spraw oświaty ciążył będzie obowiązek dokonania obliczenia i publikacji wskaźnika skumulowanego, obejmującego okres od ostatniej waloryzacji.</p> <p>W naszej ocenie proponowany mechanizm choć nieco bardziej złożony od obecnie obowiązującego, wydaje się korzystniejszy dla pracodawców.</p> <p>W odniesieniu do kwoty dofinansowania projekt utrzymuje próg jej waloryzacji wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem i utrzymuje się wskaźnik 105%; utrzymana została również kwota dofinansowania tj. 8081 zł</p> <p>W celu urealnienia wskaźnika przyjętego do waloryzacji kwoty dofinansowania kosztów wykształcenia ucznia ZRP - proponował i nadal podtrzymuje ten wniosek - o usunięciu przyjętego progu 105%.</p> <p><i>Proponujemy zatem:</i></p> <p>§) <i>usunięcie tego progu lub przycięcie nowej wartości tj. „100” co będzie zabezpieczeniem przed sytuacją deflacji.</i></p> <p>§) <i>wprowadzenie zmiany w Art. 122 ust. 2 dotyczącym wysokości kwoty dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika i zwiększenie jej co najmniej do wysokości kwoty po dwóch kolejnych waloryzacjach. Przyjęta w ustawie kwota dofinansowania tj. 8081 zł przez blisko 20 lat nie była podwyższana dopiero w ostatnich trzech latach</i></p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca podtrzymuje zaproponowane rozwiązania dotyczące zasady określającej mechanizm waloryzacji.</p>

			<p>wskaźnik do jej waloryzacji przekroczył próg 105% { - kwoty dofinansowanie w ostatnich latach:</p> <p>2021 r. wskaźnik poniżej 105 % 8.081,00 zł</p> <p>2022 r. wskaźnik 5,1 8 493,13 zł</p> <p>2023 r. wskaźnik 14,4 9 716,14 zł</p> <p>2024 r. wskaźnik 11,4 10 823,78 zł”</p> <p><u>W tej sytuacji jako bazową kwotę dofinansowania należy przyjąć kwotę po ostatniej waloryzacji tj. 10 823,78 zł.</u></p>	
206.	Art. 32 (zmiany w ustawie – Prawo przedsiębiorców)	Izba Gospodarcza „Farmacja Polska”	<p>Wprowadzenie obowiązku publikacji przez organ kontroli okresowego planu kontroli oraz okresowej analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa w ramach wykonywania działalności gospodarczej.</p> <p>Wprowadzenie nowych elementów zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli</p> <p>Skrócenie czasu trwania kontroli u mikroprzedsiębiorców z 12 do 6 dni</p> <p>Uzależnienie liczby przeprowadzanych kontroli od kategorii ryzyka</p> <p>Umożliwienie wniesienia sprzeciwu wobec czynności kontrolnych bez jednoczesnego wstrzymania czynności kontrolnych, w przypadku gdy organ przeprowadzając kontrolę powołuje się na wyłączenia ograniczeń kontroli działalności gospodarcze</p> <p>Zmiany w Rozdziale 6 Prawa przedsiębiorców — w zakresie wprowadzenia ogólnych zasad stanowienia prawa przyjaznego przedsiębiorcom.</p> <p>Te zmiany dają nadzieję na uporządkowanie zasad prowadzenia kontroli u przedsiębiorców, oraz pewne ograniczenie dyskrejonalnych uprawnień organów przeprowadzających kontrole.</p>	Uwaga informacyjna.
207.	Art. 32 (zmiany w ustawie – Prawo przedsiębiorców)	Krajowa Rada Spółdzielcza	<p>Proponowane jest skrócenie czasu prowadzenia kontroli. Inicjatywa taka jest zasadna, jednakże zmiana ta niekoniecznie poprawi w sposób realny i znaczący sytuacji mikroprzedsiębiorców. Już teraz kontrole podatkowe (tzw. miękkie) są zastępowane mniej formalnymi czynnościami sprawdzającymi, a te czynności w żaden sposób nie są limitowane. Urząd Skarbowy coraz częściej korzysta z procedury czynności sprawdzających i w tych ramach przeprowadza czynności zastrzeżone dla kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego. Przepisy nie regulują, w jakim czasie organ podatkowy ma zakończyć czynności sprawdzające. Ponadto</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Projekt zakłada zmniejszenie limitu czasu trwania kontroli u mikroprzedsiębiorców z 12 do 6 dni, co do zasady niezależnie od przedmiotu kontroli i organu kontroli. Projekt nie zakłada usunięcia obecnego wyłączenia stosowania</p>

			<p>problemem są wyjątki od przepisu o limitach czasowych dla prowadzonych kontroli. Urząd Skarbowy nie musi np. tłumaczyć, dlaczego kontrola podatkowa jest niezbędna dla „przeciwdziałania popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia skarbowego”. Skoro zatem do czynności sprawdzających nie stosuje się ograniczeń czasowych ani przepisów regulujących obowiązki organu kontrolującego, to można dojść do wniosku, że mimo ograniczenia czasu trwania kontroli do sześciu dni, sytuacji mikrofirm niekoniecznie się poprawi. Celowe byłoby również zmniejszenie limitów kontroli dla dalszych grup przedsiębiorców. Przepisy o maksymalnym czasie trwania powinny dotyczyć również kontroli celno-skarbowych.</p>	<p>rozdziału 5 PP do kontroli celno-skarbowej, jak również nie ingeruje w czynności sprawdzające. Postulaty w tym obszarze tematycznym należy kierować do MF. Wskazany problem nadużywania wyłączenia dot. przeciwdziałania popełnieniu przestępstwa może w pewnym stopniu rozwiązać proponowane uchylenie ust. 2 w art. 59 PP, skutkujące możliwością wniesienia sprzeciwu, w przypadku gdy organ przeprowadza kontrolę, powołując się na jedno z istniejących wyłączeń. Dzięki temu kontrolowany uzyska możliwość spowodowania ponownej weryfikacji dokonanej przez organ kontroli oceny dot. istnienia podstawy do zastosowania jednego z wyłączeń przepisów o kontroli.</p>
208.	Art. 32 ust. 2 (zmiany w ustawie – Prawo przedsiębiorców)	Związek Telewizji Kablowych w Polsce Izba Gospodarcza	<p>Zdecydowanie sprzeciwiamy się wprowadzeniu regulacji art. 28 a do ustawy z dnia 6.03.2018 r. prawo przedsiębiorców (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 236 z późn. zm.), <u>zwanej dalej prawem przedsiębiorców</u>, przewidującej wprowadzenie instytucji tak zwanego wezwania miękkiego. Niedawno prasa fachowa rozpisywała się na temat wdrożenia przez administrację skarbową tego rodzaju wystąpień miękkich, co nie przyniosło żadnego pożytku, natomiast skutkowało totalną dezorganizacją funkcjonowania wielu przedsiębiorców, jak i zróżnicowanymi ich reakcjami nie wyłączając korygowania deklaracji podatkowych nawet wówczas, gdy nie zachodziła tego rodzaju potrzeba.</p> <p>W przypadku bowiem wszczynania postępowania administracyjnego lub kontrolnego ocena sytuacji nie nastrocza żadnych problemów, przedsiębiorca wie z czym ma do czynienia, wie jak się ma zachować tym bardziej, że od organu otrzymuje stosowne pouczenie.</p> <p>W przypadku wezwania miękkiego nie wiadomo o co chodzi, w czym rzecz, przedsiębiorca nierzadko nie wie jak się ma zachować i czy wolno mu zignorować wezwanie czy też nie.</p> <p>Wielu mikro, małych i średnich przedsiębiorców nie korzysta z obsługi</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Projektodawca nie podziela obaw związanych z funkcjonowaniem rozwiązania, uważa natomiast, że przyczyni się ono do rozwiązania wielu problemów na linii urząd-przedsiębiorca.</p>

		<p>prawnej lub pomocy doradcy podatkowego względnie biura podatkowo-księgowo i otrzymanie tego rodzaju wezwania spowoduje ich dezorientację, utrudni prowadzenie działalności gospodarczej, gdyż będą skupiali się na treści otrzymanego wezwania, a w efekcie finalnym dla świętego spokoju albo zadośćuczynią wezwaniu albo też skorzystają z porady prawnika lub doradcy podatkowego, aby wyjaśnić swój status prawny wynikający z faktu otrzymania tego rodzaju wezwania.</p> <p>Efektom zatem wprowadzenia do ustawy- prawo przedsiębiorców tego rodzaju instytucji będzie narażenie przedsiębiorców na konieczność poniesienia, niekiedy znacznych, kosztów porady prawnej udzielonej przez prawnika lub doradcę podatkowego, co z kolei będzie implikowało wzbogaceniem przedstawicieli tych zawodów kosztem majątku głównie mniejszych przedsiębiorców.</p> <p>Inną z kolei konsekwencją wprowadzenia do polskiego systemu prawnego instytucji wezwania miękkiego będzie ograniczenie aktywności przedsiębiorców, którzy zamiast skoncentrować się na prowadzeniu działalności gospodarczej będą zastanawiali się nad przyczynami otrzymania tego rodzaju wezwania i rozważali sytuację, której to wezwanie dotyczy.</p> <p>Niebezpieczeństwem natomiast płynącym z proponowanej nowej regulacji art. 28 a prawa przedsiębiorców będzie nadmiarowe korzystanie z przedmiotowej instytucji przez organy administracji publicznej podejmowane nierzadko w celu obejścia przepisów prawa przedsiębiorców dotyczących kontroli w zakresie ich liczby oraz czasokresu trwania, a także praw przysługujących wówczas przedsiębiorcom, z czym przy instytucji wezwania miękkiego do czynienia mieć nie będziemy.</p> <p>Tą zatem drogą dojdzie do prowadzenia postępowań quasi- kontrolnych, które w zasadzie będą pozbawione jakichkolwiek obwarowań natury prawnej, poza czasokresem na udzielenie odpowiedzi na wystąpienie organu, w których to postępowaniach przedsiębiorcy będą pozbawieni jakichkolwiek praw chroniących ich interesy, które to prawa im przysługują w przypadku normalnych czynności kontrolnych.</p> <p>Co gorsza odformalizowanie przedmiotowej instytucji skutkować będzie trwaniem przedsiębiorców w stanie praktycznie permanentnej quasi-kontroli wymykającej się jakimkolwiek regułom właśnie ze względu na odformalizowanie tej instytucji.</p> <p>Dla przedsiębiorców instytucja kontroli jest o wiele korzystniejsza niż odformalizowane wezwanie miękkie.</p> <p>Wprowadzenie zatem proponowanej regulacji nie przyniesie</p>	
--	--	--	--

			<p>przedsiębiorcom jakichkolwiek korzyści, a wręcz przeciwnie, wpłynie na ograniczenie ich aktywności gospodarczej.</p> <p>Przepis ten przyczyni się zatem z jednej strony do wzbogacenia prawników, doradców podatkowych i księgowych, z których pomocy zmuszeni będą korzystać przedsiębiorcy, którzy takowe wezwanie otrzymali, z drugiej zaś strony jest przepisem ułatwiającym życie samym urzędnikom zatrudnionym w organach administracji publicznej, a raczej nie takie cele winny przyświecać wdrożeniu tego rodzaju regulacji prawnej.</p> <p>Wprowadzenie zatem regulacji art. 28 a prawa przedsiębiorców będzie niezwykle niekorzystne dla większości przedsiębiorców, poza prawnikami, księgowymi i doradcami podatkowymi, przynosząc w dodatku mniej lub bardziej wymierne „korzyści” kadrze urzędniczej.</p> <p>W reasumpcji przedmiotowej części konsultacji zdecydowanie optujemy za skreśleniem regulacji art. 32 pkt. 2 ustawy deregulacyjnej.</p>	
209.	Art. 32 pkt 2 (zmiany w ustawie – Prawo przedsiębiorców)	Izba Gospodarki Elektronicznej	<p>E-Izba pozytywnie ocenia propozycję wprowadzenia możliwości korzystania przez urzędy w pierwszej kolejności, przed wszczęciem właściwego postępowania, z tzw. wystąpień miękkich. Wprowadzenie takiego instrumentu pozwoli wyjaśniać ewentualne wątpliwe sytuacje i może przyczynić się do dobrowolnej zmiany przez przedsiębiorców wątpliwych praktyk bez konieczności wszczynania formalnego postępowania. E-Izba postuluje jednak, aby uzupełnić przepis o stwierdzenie, że nieprzekazanie odpowiedzi na wezwanie przez przedsiębiorcę nie będzie wiązać się z negatywnymi konsekwencjami dla tego przedsiębiorcy.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>W ocenie projektodawcy wprowadzenie takiego uzupełnienia jest zbyteczne.</p>
210.	Art. 32 ust. 4 (zmiany w ustawie dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców)	Polskie Forum Zarządzania Środowiskowego	<p>Proponujemy następującą treść zapisu:</p> <p>4) w art. 47:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p><i>„1. Kontrole przeprowadza się zgodnie z okresowym planem kontroli po uprzednim dokonaniu okresowej analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa w ramach wykonywania działalności gospodarczej. Analiza obejmuje identyfikację obszarów podmiotowych i przedmiotowych, w których ryzyko naruszenia przepisów jest największe, jak również określa zasady przypisania podmiotów kontrolowanych do jednej z następujących kategorii ryzyka: niskie, średnie, wysokie. Sposób przeprowadzenia analizy określa organ kontroli lub organ nadrzędny. Analiza ryzyka powinna uwzględniać posiadanie przez podmioty wdrożonych i certyfikowanych systemów zarządzania.”</i></p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Regulacja art. 47 ust. 1 od początku opiera się na założeniu pozostawienia organom kontroli swobody w zakresie sposobu przeprowadzenia analizy ryzyka oraz uwzględnianych przez organ kontroli czynników. MRiT podziela jednak opinię, że co do zasady wdrożenie przez kontrolowanych przedsiębiorców skutecznych,</p>

			<p>Uzasadnienie: Nowelizacja idzie w bardzo dobrym kierunku, czyli ustalenia częstotliwości kontroli od analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa. Uważamy, że funkcjonowanie w przedsiębiorstwach certyfikowanych systemów zarządzania, np. środowiskowego, zarządzania bhp czy też zarządzania energią, zmniejsza ryzyko naruszenia prawa, ze względu na istniejące w tych systemach wymagania zarówno identyfikacji wymagań prawnych, następnie ocenę ich spełnienia oraz regularne poddawanie się zewnętrznym audytom przez akredytowaną jednostkę certyfikacyjną. Ponieważ organy kontrolne państwa nie są w stanie skontrolować wszystkich podmiotów, państwo powinno sprzyjać dobrowolnym mechanizmom samokontroli, takim jak certyfikowane systemy zarządzania. Zapis w ustawie wskazujący wprost na uwzględnienie w systemie planowania kontroli wdrożenia i certyfikacji systemów zarządzania będzie więc korzystny z punktu widzenia dążenia do zgodności z prawem.</p>	<p>nieustannie doskonalonych, certyfikowanych systemów zarządzania powinno świadczyć o mniejszym ryzyku naruszenia prawa. Pojęcie systemów zarządzania nie jest jednak zdefiniowane w PP, jak wynika z uwagi może obejmować rozmaite, różniące się od siebie systemy. Nie ma żadnych przeszkód, by organy kontroli uwzględniały w swoich analizach ryzyka okoliczność posiadania przez przedsiębiorców uznawanych przez organ systemów zarządzania zgodnością, itp.</p>
211.	Art. 32 pkt 6 (zmiany w art. 55 w ustawie – Prawo przedsiębiorców)	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	<p>Postulujemy dodanie do art. 55 ustawy - Prawo przedsiębiorców ust. 1a i nadanie mu następującego brzmienia:</p> <p><i>„1a. Do czasu kontroli u przedsiębiorcy zalicza się wszystkie dni robocze pomiędzy dniem, w którym podjęta została pierwsza czynność kontrolna względem kontrolowanego przedsiębiorcy a dniem doręczenia temu przedsiębiorcy protokołu kontroli, w tym dni, w trakcie których względem kontrolowanego przedsiębiorcy nie były podejmowane czynności w jego siedzibie lub w miejscu wykonywania działalności gospodarczej.”</i></p> <p>Pomimo konkluzji zawartych w uzasadnieniu do projektu, w praktyce wciąż często do dni kontroli u przedsiębiorcy zalicza się wyłącznie dni, w których faktycznie były podejmowane czynności w siedzibie bądź w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę. Powoduje to, że często ustawowe maksymalne terminy określone w art. 55 ust. 1 ustawy tylko pozornie zabezpieczają przedsiębiorców przed stanem ciągnącej się, wręcz permanentnej kontroli. Nawet w ciągu dni, w trakcie których żadne czynności nie są podejmowane, przedsiębiorca musi pozostawać w stałej gotowości, by móc bezzwłocznie zareagować na kolejne żądania organu m.in. dotyczące udzielania dodatkowych informacji. Bez postulowanej zmiany nawet zawarta w projekcie ustawy propozycja skrócenia czasu kontroli u mikroprzedsiębiorców nie odniesienie zamierzonego skutku. Za niewystarczające należy przy tym uznać samo powołanie się w uzasadnieniu projektu na wyrok NSA z dnia</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie poddana dodatkowym analizom. W razie pozytywnej weryfikacji być może zostanie włączona do prac nad kolejnym projektem deregulacyjnym. MRiT w pełni podziela interpretację zaprezentowaną w przytoczonym w treści uwagi wyroku NSA I FSK 2243/19. Omawiana reguła obliczania czasu trwania kontroli już została uregulowana na poziomie przepisów ustawy. Kontrola trwa od momentu, o którym mowa w art. 49 ust. 1 PP (podjęcie kontroli) do momentu doręczenia protokołu kontroli (art. 53 i 56 ust. 2 PP). W drodze wyjątku Prawo przedsiębiorców pozwala organom kontroli przerwać kontrolę (art. 56 PP) – regulacja ta dot. przypadku,</p>

			19 lutego 220 r., sygn. akt I FSK 2243/19. Omawiana kwestia powinna być wprost rozstrzygnięta na poziomie przepisów ustawy.	gdy organ nie wykonuje czynności w siedzibie lub w miejscu wykonywania działalności gospodarczej i nie miałyby żadnego sensu, gdyby inaczej liczono czas trwania kontroli (uwzględniając tylko czynności w siedzibie lub w zakładzie). Prawo przedsiębiorców pozwala też na przedłużenie czasu trwania kontroli (art. 55 ust. 3 PP), oczywiście poprzez określenie nowego terminu jej zakończenia, jak ma to miejsce w przypadku przedłużenia innych postępowań. Założenie, że organ może przedłużyć kontrolę o pulę wybranych dni roboczych do wykorzystania w dowolnym momencie jest nieuzasadnione i nie wytrzymuje krytyki.
212.	Art. 32 pkt 10 (zmiany w ustawie – Prawo przedsiębiorców)	Związek Telewizji Kablowych w Polsce Izba Gospodarcza	<p>1. Już pewne wątpliwości budzi proponowana nowa regulacja art. 68 b ust. 1 prawa przedsiębiorców, wedle której 6- miesięczne vacatio legis dotyczy jedynie przepisów zwiększających obciążenia regulacyjne nakładane na przedsiębiorców.</p> <p>Zakres przepisów dotyczących vacatio legis 6- miesięcznym wydaje się ujęty zbyt wąsko.</p> <p>Nie objęto bowiem zakresem regulacji przepisów, które nie nakładając na przedsiębiorców nowych obowiązków regulacyjnych modyfikują nałożone już na przedsiębiorców obowiązki regulacyjne poprzez rozszerzenie ich zakresu przedmiotowego lub podmiotowego lub też poprzez rozszerzenie realizacji samego obowiązku przykładowo tylko wskazując w miejsce formularza obejmującego 200 pozycji zostaje wprowadzony formularz obejmujący 300 pozycji lub też w miejscu wymogu podania 15 istotnych danych wymaganych przepisami zostaje wdrożony obowiązek w ramach konkretnego sprawozdania lub informacji umieszczenia 25 istotnych danych.</p> <p>Rozszerzenie obowiązku regulacyjnego może dotyczyć także innych aspektów np. zwiększenia liczby wymaganych załączników dołączanych do pisma kierowanego od organu administracji publicznej, zmiany rodzaju</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Generalna zasada dotycząca wejścia w życie ogłaszanych w dziennikach urzędowych aktów normatywnych zawierających przepisy powszechnie obowiązujące znajduje się w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych. Zgodnie z tym przepisem akty takie: „wchodzą w życie po upływie czternastu dni od dnia ich ogłoszenia, chyba że dany akt normatywny określi termin dłuższy”. Prawodawca musi dać obywatelom czas na przygotowanie się do nowej rzeczywistości prawnej</p>

		<p>wymaganych do przedłożenia organowi załączników, czy też po prostu uzależnienia realizacji obowiązku regulacyjnego od spełnienia większej liczby wymogów niż dotychczas wymagane, czy też zastąpienia jednych wymogów zupełnie nowymi innymi wymogami, które przedsiębiorca winien spełnić.</p> <p>Zupełnie także nie wiadomo dlaczego to 6- miesięczne vacatio legis odnosi się jedynie do projektów ustaw dotyczących przedsiębiorców, pozostawiając poza zakresem regulacji przedmiotowej akty wykonawcze do tych ustaw, które także w ramach delegacji ustawowej mogą rozszerzać zakres obowiązków regulacyjnych nałożonych na przedsiębiorców w sposób powyżej opisany.</p> <p>Nie wiadomo także dlaczego to poza ramami przedmiotowej regulacji pozostawiono akty prawa miejscowego stanowione przez organy samorządu terytorialnego, które także w pewnym zakresie mogą wpływać na obowiązki regulacyjne dotyczące przedsiębiorców.</p> <p>Mając na uwadze poczynione powyżej zastrzeżenia proponujemy nadanie nowego brzmienia art. 68 b ust. 1 prawa przedsiębiorców i w tym zakresie wprowadzenie stosownej zmiany art. 32 pkt. 10 projektu ustawy deregulacyjnej „W krajowych przepisach prawa powszechnie obowiązującego w ujęciu art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2.04.1997 r. (Dz. U. nr 78 poz. 483 z późn. zm.), które określają zasady podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej, termin wejścia w życie przepisów, z których wynikać będzie zwiększenie obciążeń regulacyjnych dla przedsiębiorców lub modyfikacja istniejących obciążeń regulacyjnych dla przedsiębiorców, wyznacza się na dzień przypadający nie wcześniej niż po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.”.</p> <p>2.Nie możemy także zaaprobować regulacji przewidującej odstąpienie od półrocznego vacatio legis przepisów zwiększających (a także modyfikujących) obciążenia regulacyjne przedsiębiorców z uwagi na konieczność implementacji lub wykonania przepisów Unii Europejskiej.</p> <p>Zupełnie niezrozumiałe jest stawianie przez rząd interesów Unii Europejskiej wyżej od interesów polskich przedsiębiorców, w dodatku niczym nie jest uzasadnione wprowadzenie takiego wyjątku od zasady sześciomiesięcznego vacatio legis.</p> <p>Przecież doskonale wiadomo, że Unia Europejska nie nakazuje wdrażania obciążeń regulacyjnych na polskich przedsiębiorców w dbałości o ich</p>	<p>oraz na bezpieczne podjęcie decyzji dotyczących dalszego postępowania. Określenie odpowiedniej vacatio legis jest warunkiem realizacji zasady zaufania obywateli do państwa i pewności prawa. Zagadnienie to było przedmiotem analiz Trybunału Konstytucyjnego, który uznał, że minimalny okres vacatio legis nie powinien być krótszy niż 14 dni, co nie oznacza, że – stosownie do okoliczności – termin ten nie powinien być dłuższy. Dotyczy to zwłaszcza norm prawnych, które regulują zagadnienia gospodarcze i wymagają dostosowania działalności gospodarczej do nowych okoliczności. Obywatel musi mieć pewność należytego zabezpieczenia interesów w toku oraz układania swoich spraw w zaufaniu, że „nie naraża się na niekorzystne skutki prawne swoich decyzji i działań, niemożliwe do przewidzenia w chwili podejmowania tych decyzji i działań” (tam m.in. w Orzeczeniu TK z dnia 3 grudnia 1996 r., K 25/95, OTK 1996, cz. II.). W opinii projektodawcy propozycja dotycząca wyznaczania w projektach ustaw przedkładanych Sejmowi terminu wejścia w życie przepisów, z których wynika zwiększenie obciążeń regulacyjnych dla przedsiębiorców, pełniej realizuje ww. zasady. Zdaniem projektodawcy modyfikacja nałożonych wcześniej obowiązków</p>
--	--	---	--

		<p>interesy albowiem czyniąc to chroni jedynie interesy swoje własne lub lobbystów mających w Brukseli największy wpływ na funkcjonowanie organów Unii Europejskiej, organów co pokazują przykłady ostatnich lat, mocno skorumpowanych (Wiceprzewodnicząca Parlamentu Europejskiego Eva Kalli, europoseł Platformy Obywatelskiej Włodzimierz Karpiński, Przewodnicząca Komisji Europejskiej Ursula von der Leyen, która w interesie firmy farmaceutycznej Pfizer, w której na wysokim stanowisku dyrektorskim zatrudniony jest jej mąż, doprowadziła do zawarcia przez Unię Europejską przez nią kierowaną umowy o dostarczenie Unii Europejskiej szczepionek przeciwko COVID- 19 właśnie z gigantem farmaceutycznym Pfizer, mimo iż badania renomowanych naukowców ze Stanów Zjednoczonych potwierdziły podejrzenie nieskuteczności tej szczepionki w walce z chorobą COVID-19 oraz występowania poważnych dla życia i zdrowia pacjentów skutków ubocznych związanych z jej zastosowaniem, czym naraziła życie i zdrowie milionów obywateli Unii Europejskiej na poważne zagrożenie powyżej wyartykułowane).</p> <p>Inna sprawa, że wprowadzenie tego rodzaju zapisu świadczyć może o nieznajomości przepisów prawa wspólnotowego ze strony autorów projektu ustawy deregulacyjnej.</p> <p>Ze wskazanych bowiem w art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej z dnia 25.03.1957 r. (Dz. U. z 2004 r. nr 90 poz. 864/2 z późn. zm.), zwanego dalej Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, źródeł prawa Unii Europejskiej tylko dyrektywy wymagają implementacji do wewnętrznego porządku prawnego danego kraju, opinie i zalecenia nie wymagają bowiem podejmowania jakichkolwiek działań, gdyż nie posiadają mocy wiążącej, a zatem można w ogóle zignorować ich treść i zapisy, zaś rozporządzenia wprost obowiązują w wewnętrznym porządku prawnym wszystkich krajów Unii Europejskiej, a zatem także nie wymagają podejmowania jakichkolwiek działań związanych z potrzebą wdrożenia ich stosowania w poszczególnych krajach członkowskich.</p> <p>Z kolei decyzje wiążą w całości ich adresatów, a zatem także nie wymagają ani ich implementacji, jak dyrektywy, natomiast mogą stanowić źródła prawa wymagające wykonania przepisów unijnych z niej wynikających.</p> <p>Zważyć jednakże należy, że raczej trudno byłoby w praktyce organów unijnych znaleźć przepisy dyrektyw lub decyzji, które wymagają implementacji dyrektywy lub wykonania decyzji w terminie krótszym niż sześciomiesięczny, wobec czego regulacja art. 68 b ust. 2 pkt., 2 prawa przedsiębiorców proponowana w art. 32 pkt. 10 projektu ustawy</p>	<p>polegająca na rozszerzeniu zakresu przedmiotowego lub podmiotowego objęta będzie zakresem projektowanej regulacji, która odnosi się do zwiększenia obciążeń regulacyjnych bez przesądzania o tym, w jaki sposób to zwiększenie nastąpi. Należy przy tym zauważyć, że projektowany przepis dotyczy projektów ustaw, nie ingerując w obszar decyzji Parlamentu w zakresie ostatecznie ustalonego kształtu uchwalanej ustawy i respektując odrębność oraz podział władzy wykonawczej i ustawodawczej. Zgodnie z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP rozporządzenia wydawane są na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Akty prawa miejscowego zaś, zgodnie z art. 94 Konstytucji RP, wydawane są na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Dlatego, zdaniem projektodawcy, regulacja dotycząca projektów aktów normatywnych rangi ustawy będzie miała pierwszorzędne znaczenie dla realizacji zasad zaufania obywateli do państwa i pewności prawa. Jednocześnie należy zauważyć, że określanie w projektach terminu wejścia w życie rozporządzeń (jako aktów wykonawczych do ustaw) regulowane jest m.in. § 127 i § 128 Zasad techniki prawodawczej (Załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20</p>
--	--	---	---

			<p>deregulacyjnej wydaje się być zawieszona w próżni i jest całkowicie bezprzedmiotowa.</p> <p>Jeżeli bowiem termin na implementację dyrektywy jest dłuższy niż sześć miesięcy od jej publikacji, zaś termin na wykonanie decyzji także przekracza okres sześciomiesięczny, to trudno byłoby obciążać skutkami opieszałości organów władzy wykonawczej (inicjatywa ustawodawcza rządu lub Prezydenta, podpisanie ustawy przez Prezydenta) i ustawodawczej (inicjatywa ustawodawcza grupy posłów, uchwalenie ustawy i poprawek do niej przez Sejm, opieszałość Senatu w zgłoszeniu poprawek do projektu ustawy) w terminowym wdrożeniu dyrektywy lub wykonaniu decyzji przedsiębiorców polskich poprzez skrócenie 6-miesięcznego okresu vacatio legis przepisów obciążających ich nowymi obowiązkami regulacyjnymi lub też przepisów modyfikujących obciążające ich obowiązki regulacyjne.</p> <p>Proponujemy zatem wykreślenie art. 68 b ust. 2 [pkt. 2 prawa przedsiębiorców, która miałaby być wdrożona mocą regulacji art. 32 pkt. 10 ustawy deregulacyjnej.</p>	<p>czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” ze zmianami), zgodnie z którymi - co do zasady - rozporządzenie powinno wchodzić w życie w dniu wejścia w życie ustawy, na podstawie której jest ono wydawane. Przedstawiony do konsultacji publicznych projekt nie ingeruje w ww. zasadę.</p> <p>Jednocześnie należy zauważyć, że w przypadku aktów prawnych wdrażających lub wykonujących prawo UE odroczenie przyjęcia projektu takiego aktu może skutkować wszczęciem postępowania naruszeniowego, a w niektórych sytuacjach nałożeniem na Polskę kar finansowych.</p>
213.	Art. 33 (zmiany w ustawie o Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p><u>Zmiany w ustawie o Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców - Opracował r. pr. dr hab. Marcin Dziurda, prof. UW, Katedra Postępowania Cywilnego, Uniwersytet Warszawski</u></p> <p>W ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców³⁴ w art. 9 proponuje się dodanie ust. 3 w brzmieniu:</p> <p>„3. W postępowaniu w sprawie skargi nadzwyczajnej wniesionej przez Rzecznika zgodnie z art. 89 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym koszty podlegają wzajemnemu zniesieniu.”</p> <p>Jest to propozycja wadliwa systemowo. Rzeczywiście, jak wskazano w uzasadnieniu Projektu, w orzecznictwie ujawniły się rozbieżności co do objęcia Rzecznika Praw Obywatelskich ustawowym zwolnieniem od kosztów sądowych.</p> <p>Jednakże w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2023 r., I NZP 1/23³⁵, przyjęto, że:</p> <p>„W razie wniesienia skargi nadzwyczajnej przez Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców koszty postępowania przed Sądem Najwyższym podlegają wzajemnemu zniesieniu”</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Projektodawca podtrzymuje stanowisko odnośnie słuszności przedmiotowej zmiany i nie podziela obaw o możliwość wnioskowania <i>a contrario</i>.</p>

³⁴ Dz.U. z 2023 r. poz. 1668.

³⁵ OSNKN 2023/4 poz. 21.

			<p>nadając podjętej uchwale moc zasady prawnej.</p> <p>Zgodnie z art. 88 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym³⁶ uchwały mające moc zasady prawnej wiążą wszystkie składy Sądu Najwyższego, a jedynie Sąd Najwyższy rozpoznaje skargi nadzwyczajne. Wprowadzanie zatem przepisu, którego brzemieniem powtarza treść zasady prawnej, należy uznać za zbędne.</p> <p>Niezależnie od tego wprowadzenie takiego przepisu, dotyczącego jedynie Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców, mogłoby w oparciu o wykładnię <i>a contrario</i> prowadzić do wniosku, że inne organy uprawnione do wnoszenia skarg nadzwyczajnych (Prezes Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Rzecznik Praw Pacjenta, Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego i Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów) ponoszą koszty postępowania toczącego się na skutek wniesionej przez nie skargi nadzwyczajnej. Należy mieć na względzie, że art. 398¹⁸ k.p.c.³⁷ przewiduje zniesienie kosztów postępowania jedynie w sprawach zainicjowanych przez Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich lub Rzecznika Praw Dziecka. Jednakże w powołanej z dnia 18 października 2023 r., I NZP 1/23, przyjęto, że do Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców art. 398¹⁸ k.p.c. ma zastosowanie. Można to odnosić do innych organów, które na podstawie art. 89 § 2 k.p.c. uprawnione są do wnoszenia skargi nadzwyczajnej. Proponowana zmiana mogłaby skłaniać do odejścia od tej wykładni.</p> <p>Na marginesie należy dodać, że ustawa o Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców nie jest aktem prawnym, w którym powinno się regulować kwestie kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.</p>	
214.	Art. 34 (uwaga ogólna dot. zmian w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji	<p>W pierwszej kolejności należy wskazać, że wprowadzenie rozpraw zdalnych i hybrydowych jest w naszej ocenie uzasadnione.</p> <p>Wprowadzenie prekluzji dowodowej jest natomiast niecelowe biorąc pod uwagę krótki czas na złożenie odwołania, odpowiedzi na odwołanie oraz przygotowania po stronie zgłaszającego przystąpienia.</p> <p>Celem postępowania odwoławczego jest przede wszystkim ochrona interesów wykonawców biorących udział w postępowaniu, zaś wprowadzenie prekluzji dowodowej może spowodować istotne ograniczenie możliwości obrony praw wykonawców, których najczęściej</p>	<p>Uwaga kierunkowo zostanie uwzględniona.</p> <p>Projektowane zmiany w zakresie prekluzji dowodowej mają na celu utrzymanie kontrydiktoryjności w postępowaniu odwoławczym niezależnie od sposobu prowadzenia rozpraw przez KIO, ale nie przewidują bezwzględnej</p>

³⁶ Dz.U. z 2024 r. poz. 622.

³⁷ Uregulowanie art. 398¹⁸ k.p.c. dotyczy skargi kasacyjnej, ale w myśl art. 95 pkt 1 ustawy o Sądzie Najwyższym do skargi nadzwyczajnej w sprawach cywilnych mają zastosowanie przepisy k.p.c. o skardze nadzwyczajnej.

			<p>obciąża w postępowaniu odwoławczym ciężar dowodu.</p> <p>Praktyka wskazuje, że udowodnienie niektórych okoliczności wymaga np. uzyskania dodatkowych oświadczeń lub pism od osób trzecich (producentów, dostawców, partnerów handlowych, etc.). Mając na uwadze terminy na wniesienie odwołania (10 dni i 5 dni), pozyskanie tych dowodów będzie częstokroć niemożliwe.</p> <p>Zwracamy uwagę, że analogia do spraw prowadzonych przed sądami cywilnymi nie jest tu uzasadniona, a to ze względu na terminy na złożenie pism i innych czynności, które w przypadku spraw cywilnych wynoszą w praktyce kilka tygodni, a nawet miesięcy. Jest to czas nieporównywalny do kilku dni, jakie strona lub uczestnik postępowania odwoławczego ma na przygotowanie wszelkich dowodów i twierdzeń w celu obrony własnych interesów.</p> <p>Nie jest również uzasadnieniem dla wprowadzenia prekluzji dowodowej sam fakt możliwości przeprowadzania rozpraw w formie zdalnej – w praktyce od dłuższego już czasu wymiana pism procesowych odbywa się w czasie rzeczywistym przy wykorzystaniu poczty elektronicznej.</p> <p>Z tego też powodu, proponujemy rezygnację z wprowadzania ograniczeń w zakresie przedstawiania dowodów na poparcie twierdzeń w postępowaniu odwoławczym.</p>	<p>prekluzji dowodowej. W kontekście projektowanego art. 535 ust. 2 ustawy Pzp, możliwość składania dodatkowych dowodów podczas rozprawy będzie wyjątkiem, a nie regułą jak dotychczas. Ewentualne dowody podczas rozprawy będą składane w taki sposób, aby strona/uczestnik postępowania odwoławczego mogli się z nimi zapoznać. Przy czym zostanie doprecyzowane w projektowanym art. 507 ust. 3, że podczas rozprawy zdalnej pisma będą składane wyłącznie w postaci elektronicznej. Szczegółowe regulacje dotyczące sposobu składania pism (w tym dowodów z dokumentów) podczas zdalnej rozprawy będą zawarte w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 544 ust. 4 ustawy Pzp.</p> <p>Odnosząc się do zagadnienia prekluzji dowodowej należy wyjaśnić, że doprecyzowana zostanie treść projektowanego art. 535 ust. 1 ustawy Pzp w taki sposób, aby jednoznacznie wynikało z niego, że dowody będą mogły być składane najpóźniej na dzień przed wyznaczonym terminem rozprawy. Rozwiązanie będzie projektowane przy uwzględnieniu zasad liczenia terminów do wykonywania czynności w postępowaniu. Jednocześnie, w związku ze zmianą brzmienia projektowanego art. 535, zostaną wprowadzone niezbędne zmiany w innych przepisach, w tym</p>
--	--	--	--	--

				<p>w projektowanym art. 507. Projektowane regulacje zawierają rozwiązania, które mają ograniczyć praktykę składania i zapoznawania się z dowodami podczas rozprawy, co utrudnia ustosunkowanie się do nich przez pozostałe strony i uczestników postępowania odwoławczego.</p>
215.	Art. 34 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Stowarzyszenie Prawa Zamówień Publicznych	<p>Projektowane zmiany odnoszą się do regulacji o dużym znaczeniu praktycznym, których rozsądna korekta jest całkowicie uzasadniona. Dotyczy to w szczególności przepisów regulujących postępowania odwoławcze przed Krajową Izbą Odwoławczą (dalej jako „KIO” lub „Izba”). Sprawność procedur odwoławczych ma bardzo istotny wpływ na funkcjonowanie całego systemu zamówień publicznych i w znacznym stopniu warunkuje jego efektywność. Dlatego jako SPZP doceniamy i aprobujemy wysiłki podejmowane na rzecz dalszego usprawniania tego systemu.</p> <p>Wyrażając generalną aprobatę dla przedmiotu i kierunku proponowanych zmian, pragniemy przedstawić kilka uwag krytycznych, których uwzględnienie mogłoby przysłużyć się lepszej realizacji celów zakładanych przez projektodawców. Na podstawie analizy Projektu zakładamy, że wśród nich kluczowe znaczenie mają:</p> <p>ułatwienie dostępu do środków ochrony prawnej, szczegółowe uregulowanie zasad kształtowania „harmonogramu” składania pism uczestników w postępowaniu odwoławczym, koncentracja postępowania odwoławczego poprzez wprowadzenie swoistej prekluzji dowodowej w postępowaniach odwoławczych.</p> <p>Realizację pierwszego z ww. celów zapewni umożliwienie zdalnego udziału stron lub uczestników w postępowaniu odwoławczym. Jest to zmiana, którą SPZP ocenia pozytywnie, jako wyraz profesjonalizacji i unowocześniania systemu środków ochrony prawnej. Zwracamy jednak uwagę, że oprócz niewątpliwie pozytywnych skutków, jakie wywoła</p>	<p>Uwagi zostaną uwzględnione albo uwzględnione kierunkowo.</p>

		<p>wprowadzenie tzw. rozpraw „hybrydowych”³⁸, projektowane są również rozwiązania, które paradoksalnie mogą utrudnić lub uniemożliwić realizację celu w postaci ułatwienia dostępu do środków ochrony prawnej.</p> <p>Ograniczenia terminu na składanie pism w postępowaniu odwoławczym</p> <p>W uzasadnieniu do Projektu (s. 61) wskazano, że „dopuszczenie możliwości zdalnego udziału stron lub uczestników w postępowaniu odwoławczym będzie w sposób oczywisty łączyć się z ograniczeniem faktycznej możliwości składania przez te strony i uczestników postępowania pism oraz dokumentów podczas samej rozprawy lub posiedzenia jak również przekazywania w tym czasie pism przez Izbę [wyróżnienie – SPZP]. W związku z powyższym w celu utrzymania terminowego rozpatrywania odwołań, w projekcie przyjęto rozwiązania sprzyjające uzyskaniu koncentracji materiału procesowego na wcześniejszym niż rozprawa i posiedzenie etapie postępowania odwoławczego”.</p> <p>Do tych rozwiązań zaliczono w szczególności:</p> <p>obowiązek wniesienia przez zamawiającego oraz przystępującego odpowiedzi na odwołanie w terminie, który będzie wyznaczał Prezes KIO, obowiązek dołączania do pism w postępowaniu odwoławczym wszystkich dokumentów (w szczególności dowodów) przywołanych w tym piśmie, pod rygorem utraty prawa powoływania się na nie w toku postępowania odwoławczego.</p> <p>O ile nie sposób nie dostrzec wartości w zapewnianiu terminowego rozpatrywania odwołań oraz koncentracji postępowań, to jednak proponowane rozwiązania niosą również zagrożenia.</p> <p>W odniesieniu do uprawnienia Prezesa Izby w zakresie wyznaczania terminu składania pism procesowych zwracamy uwagę, że projektowane przepisy nie przewidują żadnych gwarancji dla stron i uczestników postępowania odwoławczego co do tego, że terminy takowe nie będą ograniczały ich prawa do sprawiedliwego postępowania. Stowarzyszenie dostrzega oczywiście, że już obecnie praktyka kształtuje się w ten sposób,</p>	<p>Ad 1.</p> <p>Uwaga zostanie uwzględniona kierunkowo.</p> <p>Art. 521 ust. 1 zostanie doprecyzowany w zd. drugim w ten sposób, że termin wniesienia odpowiedzi na odwołanie wyznacza Prezes Izby, jednakże termin ten nie będzie mógł być krótszy niż 5 dni, licząc od dnia otrzymania przez zamawiającego odwołania lub jego kopii. W ustawie Pzp zostanie zatem określony minimalny termin na wniesienie odpowiedzi na odwołanie. Jednocześnie Prezes Izby będzie mógł wyznaczyć zamawiającemu dłuższy termin na udzielenie odpowiedzi na odwołanie, biorąc przykładowo pod uwagę liczbę i obszerność zarzutów.</p>
--	--	---	---

³⁸ Jako hybrydowe interpretujemy rozwiązanie scharakteryzowane przez projektodawców w następujący sposób: „wprowadzenie instytucji zdalnego udziału w rozpatrywaniu odwołań w praktyce będzie oznaczało, że strona lub uczestnik postępowania odwoławczego będą mieli prawo wyboru: czy uczestniczyć w rozprawie i posiedzeniu za pośrednictwem środków informatycznych pozwalających na komunikowanie się na odległość, czy stawić się na sali rozpraw” – uzasadnienie, s. 60.

		<p>że strony i uczestnicy postępowań są – w drodze korespondencji z KIO – zobowiązani do przedstawiania swoich stanowisk w określanych przez Izbę terminach, które jednak wyznaczane są w co do zasady rozsądnych i akceptowalnych granicach.</p> <p>Diametralnie inne są jednak charakter i znaczenie tzw. „dobrej praktyki”, a zupełnie odmienną doniosłość prawną mają regulacje normatywne. Przyznając organowi władzy publicznej uprawnienie do wyznaczania stronie lub uczestnikowi terminu na skorzystanie z jego ustawowego prawa do przedstawienia stanowiska w postępowaniu odwoławczym, prawodawca powinien ustanowić gwarancje, które zapewnią, że strona lub uczestnik postępowania będą mogli skorzystać efektywnie ze swoich ustawowych środków ochrony prawnej. Innymi słowy: Prezes Izby nie powinien mieć nieograniczonej swobody w wyznaczaniu terminu na złożenie stanowiska przez zamawiającego lub przystępującego, lecz w tym zakresie powinien mieć wyznaczone odpowiednie ramy.</p> <p>Dlatego postulujemy, aby w każdym przypadku, gdy Prezesowi KIO takie uprawnienie przyznano, towarzyszyło temu również sformułowanie: „termin wyznaczony przez Prezesa Izby nie może być krótszy niż (...)”. Wydaje się przy tym, że termin ten nie powinien być krótszy niż termin, jaki przysługuje w danej sprawie na złożenie odwołania.</p> <p>Skrócenie terminu na złożenie przystąpienia</p> <p>W kontekście projektowanych zmian dotyczących terminów należy zwrócić uwagę również na propozycję skrócenia terminu na zgłoszenie przystąpienia odwoławczego do 2 dni. Trudno zrozumieć przyczyny tej zmiany, biorąc pod uwagę, że już obecnie obowiązujący termin (wynoszący do 3 dni) jest obiektywnie bardzo krótki i wystarczający do zapewnienia oczekiwanej dynamiki postępowania odwoławczego.</p> <p>Jakkolwiek samo przystąpienie ma w istocie techniczny charakter, to jednak decyzja o jego zgłoszeniu wymaga zazwyczaj przeprowadzenia szczegółowej analizy prawnej oraz dokładnej weryfikacji złożonego – często obszernego i skomplikowanego – odwołania. Nie należy przy tym tracić z pola widzenia bardzo praktycznych uwarunkowań: wykonawca, który zostanie wezwany do zgłoszenia przystąpienia (otrzyma kopię odwołania) w piątek po godzinach jego urzędowania, będzie zobowiązany do ewentualnego zgłoszenia przystąpienia w poniedziałek. Zatem w praktyce będzie miał jedynie kilka godzin na przeprowadzenie</p>	<p>Ad 2.</p> <p>Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>Przepis art. 525 ust. 1 ustawy Pzp nie będzie zmieniany w zakresie terminu na zgłoszenie przystąpienia do postępowania odwoławczego.</p>
--	--	---	--

		<p>wspomnianych analiz, zorganizowanie niezbędnych pełnomocnictw (co samo w sobie bywa niekiedy znaczącym wyzwaniem w organizacjach o rozbudowanej strukturze) i finalnie na zgłoszenie przystąpienia.</p> <p>Dlatego, mając powyższe na uwadze, postulujemy odstąpienie od propozycji skrócenia terminu na zgłoszenie przystąpienia. Alternatywnie proponujemy wyraźne potwierdzenie, że do terminu na zgłoszenie przystąpienia zastosowanie znajduje art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 11 września 2019 r. Prawo zamówień publicznych (dalej jako „PZP”), wedle którego termin obejmujący dwa lub więcej dni zawiera co najmniej dwa dni robocze.</p> <p>Prekluzja dowodowa</p> <p>Szczególnie dużą doniosłość praktyczną ma propozycja wprowadzenia swego rodzaju prekluzji dowodowej. Jak wskazywaliśmy, postępowania odwoławcze przed KIO już obecnie charakteryzują się bardzo dużą dynamiką. Skutkuje to między innymi tym, że strony i uczestnicy postępowania mogą mieć obiektywne trudności w zgromadzeniu materiału dowodowego w terminie na złożenie odwołania, odpowiedzi na odwołanie lub innego rodzaju pisma procesowego.</p> <p>Dlatego wprowadzenie rygoru utraty prawa do powoływania się na dowodowy w dalszym toku postępowania odwoławczego uznać należy za nieproporcjonalne ograniczenie prawa do korzystania ze środków ochrony prawnej i sprawiedliwego procesu.</p> <p>Szczególnie drastyczne są przy tym rozwiązania projektowane w odniesieniu do wykonawców, jako odwołujących. Projektowane zmiany zakładają doprecyzowanie art. 516 ust. 1 PZP poprzez wskazanie, że odwołanie ma „zawierać (...) wniesienie odwołania oraz wszystkich dowodów na poparcie przytoczonych okoliczności”.</p> <p>Za niewystarczające uznajemy przy tym propozycję dodania art. 535 ust. 2 PZP, który ma stanowić: „W przypadku gdy wcześniejsze pozyskanie dowodów na poparcie swoich twierdzeń lub odparcie twierdzeń strony przeciwnej nie było możliwe lub konieczność ich powołania wynikała w toku postępowania odwoławczego, strony i uczestnicy postępowania odwoławczego mogą przedstawiać te dowody do zamknięcia rozprawy”. Mogłoby się wydawać, że będzie to wystarczająca gwarancja dla stron i uczestników postępowania. Jest to jednak wrażenie pozorne.</p> <p>Jest wysoce prawdopodobne, że redakcja tej propozycji sprawi, że strony</p>	<p>Ad 3.</p> <p>Uwaga zostanie uwzględniona kierunkowo.</p> <p>Projektowane przepisy w zakresie prekluzji dowodowej mają na celu utrzymanie kontrydiktoryjności w postępowaniu odwoławczym niezależnie od sposobu prowadzenia rozpraw przez KIO, ale nie przewidują bezwzględnej prekluzji dowodowej. Celem projektowanych rozwiązań jest ograniczenie praktyki składania i zapoznawania się z dowodami podczas rozprawy, co utrudnia ustosunkowanie się do nich przez pozostałe strony i uczestników postępowania odwoławczego. Odnosząc się do uwagi w zakresie ewentualnego przyjęcia złagodzonej postaci prekluzji dowodowej należy wyjaśnić, że doprecyzowana zostanie treść projektowanego art. 535 ust. 1 ustawy Pzp w taki sposób, aby jednoznacznie wynikało z niego, że dowody będą mogły być składane najpóźniej na dzień przed wyznaczonym terminem rozprawy.</p>
--	--	--	---

		<p>i uczestnicy postępowania będą powszechnie powoływali się na tę regulację wykazując, że albo nie mieli możliwości wcześniejszego pozyskania dowodu, albo że przedstawiają go w reakcji na twierdzenia strony przeciwnej i w rezultacie konieczność jego przywołania ujawniła się w toku postępowania. Rezultatem będą dodatkowe spory i dyskusje (pomiędzy stronami, uczestnikami, ale i składami orzekającymi Izby) co do tego, czy przytoczone powyżej przesłanki zostały spełnione czy też nie. Z bardzo dużym prawdopodobieństwem założyć należy także, że opiniowane rozwiązanie zwiększy ilość skarg do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu zamówień publicznych na wyroki KIO. Paradoksalnie więc projektowane rozwiązanie, zamiast usprawnić postępowania odwoławcze może przyczynić się do „wzbogacenia” ich o dodatkowe pola sporu, a przez to ograniczyć ich sprawny przebieg.</p> <p>Należy przy tym zwrócić uwagę, że już obecnie Izba posiada efektywne narzędzia do dyscyplinowania wykonawców w zakresie składania dowodów. Mianowicie art. 541 PZP stanowi, że Izba odmawia przeprowadzenia wnioskowanych dowodów, jeżeli fakty będące ich przedmiotem zostały już stwierdzone innymi dowodami lub gdy zostały przywołane jedynie dla zwłoki. Oceniamy, że rozwiązanie to jest wystarczające i nie wymaga zaostrzenia.</p> <p>Tymczasem proponowana obecnie zmiana wprowadza całkowitą zmianę „filozofii” w podejściu do koncentracji dowodów:</p> <p>obecnie: wykonawcy co do zasady mogą składać dowody aż do zamknięcia rozprawy, a KIO może odmówić ich przyjęcia w opisanych powyżej warunkach;</p> <p>wg Projektu: wykonawcy co do zasady nie będą mogli składać dowodów później niż w momencie złożenia odwołania, odpowiedzi na odwołanie lub innego pisma, lecz KIO będzie mogła na to zezwolić.</p> <p>Tego rodzaju zmiana jest zbyt daleko idąca, niezasadnie ogranicza kontryktoryjność postępowania odwoławczego i nieproporcjonalnie ogranicza uprawnienia stron i uczestników do efektywnego korzystania ze środków ochrony prawnej. Dodatkowo jej wprowadzenie będzie zdaniem SPZP przeciwnie skuteczne i zamiast przyczynić się do usprawnienia postępowań, będzie prowadziło do ich nadmiernego formalizowania i przedłużania rozpraw i posiedzeń poprzez stymulowanie sporów i dyskusji na temat zasadności i dopuszczalności składania dowodów.</p> <p>Dodatkowo wskazujemy, że proponowana zmiana nie bierze pod uwagę</p>	<p>Rozwiązanie będzie projektowane przy uwzględnieniu zasad liczenia terminów do wykonywania czynności w postępowaniu. Jednocześnie, w związku ze zmianą brzmienia projektowanego art. 535, zostaną wprowadzone niezbędne zmiany w innych przepisach, w tym w projektowanym art. 507.</p> <p>Rezygnuje się z wprowadzenia zmian w obrębie art. 516, art. 521 i art. 525 ustawy Pzp nakazujących dołączanie odpowiednio do odwołania, odpowiedzi na odwołanie, przystąpienia do postępowania odwoławczego „wszystkich” dowodów.</p>
--	--	--	--

			<p>istniejących ograniczeń w dostępie wykonawców do dokumentów z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego wynikających z przepisów prawa materialnego, tworząc dodatkową barierę dla ochrony praw wykonawców. Otóż art. 74 ust. 1 ustawy PZP przewiduje wprawdzie, że protokół postępowania jest jawny i udostępniany na wniosek, ale art. 74 ust. 2 ustawy PZP stanowi, że załączniki do protokołu postępowania udostępnia się dopiero po dokonaniu wyboru najkorzystniejszej oferty albo unieważnieniu postępowania. Jak zatem widać, obowiązujące przepisy dopuszczają sytuację, w której wykonawcy mogą zapoznać się z dokumentami stanowiącymi podstawę do wniesienia odwołania dopiero po wyborze oferty najkorzystniejszej, a zatem już w trakcie biegu terminu na jego wniesienie. Podkreślić należy przy tym, że dotyczy to dokumentów, które częstokroć mają kluczowe znaczenie dla postępowania odwoławczego, takich jak chociażby podmiotowe środki dowodowe, wyjaśnienia treści oferty, wyjaśnienia rażąco niskiej ceny czy dokumenty złożone w ramach procedury uzupełnienia, o której mowa w art. 128 ust. 1 ustawy PZP. Dopiero po udostępnieniu tych dokumentów wykonawca może sformułować zarzuty odwołania oraz powoływać się na dowody w celu wykazania faktów, z których wywodzi skutki prawne. Jeżeli zatem istniejące (i ewidentnie wymagające zmiany) ograniczenie w dostępie wykonawców do załączników do protokołu postępowania zostanie uzupełnione mechanizmem prekluzji dowodowej, to zakres ochrony opartej na systemie środków ochrony prawnej może stać się iluzoryczny.</p> <p>Wskazujemy, że wprowadzenie prekluzji dowodowej przy jednoczesnym zachowaniu uprawnień stron i uczestników postępowania do korzystania ze środków ochrony prawnej wymagałoby bardzo istotnego wydłużenia wszystkich terminów związanych z prowadzeniem postępowania odwoławczego, w tym terminu na złożenie odwołania, a to nie jest celem projektowanych przepisów. W związku z powyższym, jednoznacznie opowiadamy się przeciwko opisanej powyżej zmianie (wprowadzeniu prekluzji dowodowej) i postulujemy odstąpienie od jej wprowadzenia.</p> <p>Tym samym, w przypadku wprowadzenia możliwości zdalnego udziału w rozprawach przed KIO koniecznym będzie wprowadzenie rozwiązania dopuszczającego przedkładanie dowodów online (np. mailem) do końca tak prowadzonej rozprawy.</p>	
216.	Art. 34 pkt 1 lit. b (zmiany w ustawie –	PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.	<p>Zgodnie z art. 11 ust. 1 Ustawy Prawo zamówień publicznych <i>in principio</i>: „Przepisów ustawy nie stosuje się do zamówień lub konkursów, których</p>	Uwaga zostanie uwzględniona.

	Prawo zamówień publicznych)		<p><i>przedmiotem: (...)”</i></p> <p>Projekt ustawy deregulacyjnej przewiduje dodanie pkt 8a (w ww. art. 11 ust. 1) o treści: <i>„8a) pożyczki zaciągane przez jednostki samorządu terytorialnego (...)”.</i></p> <p>Powinno być: <i>„8a) są pożyczki zaciągane przez jednostki samorządu terytorialnego (...)”.</i></p>	
217.	Art. 34 pkt 1 lit b (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>Zapis w pkt. 8a powinien zostać uzupełniony o pożyczki udzielane na preferencyjnych warunkach z banków lub instytucji zagranicznych, które zapewniają środki finansowe na projekty, które przyczynią się do osiągnięcia celów UE np. Europejski Bank Inwestycyjny.</p> <p>Propozycja zmian zapisu Art. 34 pkt 1 lit b) po pkt. 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu: „8a) pożyczki zaciągane przez jednostki samorządu terytorialnego w ramach limitów zobowiązań określonych w uchwale budżetowej, finansowane ze środków publicznych, w tym ze środków europejskich, a także ze środków pochodzących z europejskich lub międzynarodowych instytucji finansujących lub ze środków podmiotów, o których mowa w art. 2 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1017 z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego i Europejskiego Portalu Projektów Inwestycyjnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1291/2013 i (UE) nr 1316/2013 – Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych (Dz. Urz. UE L 169 z 01.07.2015, str. 1, z późn. zm.5)), jak również pożyczki udzielane na preferencyjnych warunkach z banków lub instytucji zagranicznych, które zapewniają środki finansowe na projekty przyczyniające się do osiągnięcia celów UE;”.</p>	Uwaga zostanie uwzględniona.
218.	Art. 34 pkt 1 lit. b (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	<p>Zgodnie z art. 11 ust. 1 Ustawy Prawo zamówień publicznych <i>in principio</i>: <i>„Przepisów ustawy nie stosuje się do zamówień lub konkursów, których przedmiotem: (...)”</i></p> <p>Projekt ustawy deregulacyjnej przewiduje dodanie pkt 8a (w ww. art. 11 ust. 1) o treści: <i>„8a) pożyczki zaciągane przez jednostki samorządu terytorialnego (...)”.</i></p> <p>Powinno być: <i>„8a) są pożyczki zaciągane przez jednostki samorządu terytorialnego (...)”.</i></p>	Uwaga zostanie uwzględniona.

219.	Art. 34 pkt 2 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	<p>Celowym pozostaje zastąpienie wymogu wniesienia dowodu przekazania, oświadczeniem o przekazaniu pisma – podobnie jak w ramach doręczeń dokonywanych przez pełnomocników procesowych w postępowaniu cywilnym.</p> <p>Możliwość wnoszenia pism na rozprawie powinna zostać obwarowana wymogiem wykazania braku możliwości wcześniejszego złożenia pisma. Powinno przyczynić się to do zniesienia praktyk przedłużania postępowania, poprzez wnoszenie rozległych stanowisk na rozprawie.</p>	<p>Uwagi uwzględnione kierunkowo.</p> <p>W projektowanym art. 507 ust. 1 zd. drugie ustawy Pzp zostaną przewidziane alternatywne sposoby potwierdzania przekazania pisma, tj. obok dołączenia dowodu przekazania pisma albo jego kopii stronom lub uczestnikom postępowania odwoławczego, dopuszczone zostanie jako potwierdzenie przekazania „oświadczenie o doręczeniu pisma lub jego kopii stronom lub uczestnikom postępowania odwoławczego”.</p> <p>Projektowane zmiany w zakresie prekluzji dowodowej mają na celu utrzymanie kontrydiktoryjności w postępowaniu odwoławczym niezależnie od sposobu prowadzenia rozpraw przez KIO, ale nie przewidują bezwzględnej prekluzji dowodowej. Przy czym, w tym kontekście i w świetle projektowanego art. 535 ust. 2 ustawy Pzp, możliwość składania dodatkowych dowodów podczas rozprawy będzie wyjątkiem, a nie regułą jak dotychczas. Ewentualne dowody podczas rozprawy będą składane w taki sposób, aby strona/uczestnik postępowania odwoławczego mogli się z nimi zapoznać. Przy czym zostanie doprecyzowane w projektowanym art. 507 ust. 3, że podczas rozprawy</p>
------	--	---	---	---

				<p>zdalnej pisma będą składane wyłącznie w postaci elektronicznej. Szczegółowe regulacje dotyczące sposobu składania pism (w tym dowodów z dokumentów) podczas zdalnej rozprawy będą zawarte w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 544 ust. 4 ustawy Pzp.</p> <p>Treść projektowanego art. 535 ust. 1 ustawy Pzp zostanie doprecyzowana w taki sposób, aby jednoznacznie wynikało z niego, że dowody będą mogły być składane najpóźniej na dzień przed wyznaczonym terminem rozprawy. Rozwiązanie będzie projektowane przy uwzględnieniu zasad liczenia terminów do wykonywania czynności w postępowaniu.</p> <p>Jednocześnie, w związku ze zmianą brzmienia projektowanego art. 535, zostaną wprowadzone niezbędne zmiany w innych przepisach, w tym w projektowanym art. 507.</p> <p>Projektowane regulacje zawierają rozwiązania, które mają ograniczyć powszechną praktykę składania dowodów i zapoznawania się z dowodami podczas rozprawy, co utrudnia ustosunkowanie się do nich przez pozostałe strony i uczestników postępowania odwoławczego</p>
220.	Art. 34 pkt 2 (zmiana art. 507 ust. 1 w ustawie – Prawo zamówień	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	<p>Postanowienia mało konkretne – nie ma określonego obowiązku złożenia w tej samej formie. Obecnie dopuszczalne byłoby wniesienie do KIO w formie elektronicznej mailem, a do pozostałych stron/uczestników – w formie pisemnej listem poleconym.</p> <p>Poza tym brak rygoru dla braku przekazania pisma pozostałym</p>	<p>Uwaga zostanie uwzględniona kierunkowo.</p>

	publicznych)		stronom/uczestnikom. Powinien być rygor jak w KPC zwrot pisma.	
221.	Art. 34 pkt 2 (zmiana art. 507 ust. 3 w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Przepis zupełnie niepotrzebny – nie ma konieczności odwołania do art. 508 ust. 2 PZP, ten przepis stosuje się do pism składanych w toku rozprawy, gdyż stosuje się do takich pism po prostu 507 ust. 1 PZP	<p>Uwaga zostanie kierunkowo uwzględniona.</p> <p>W projekcie zostanie doprecyzowane, że podczas rozprawy zdalnej pisma będą mogły być składane wyłącznie w postaci elektronicznej, w związku z czym rezygnuje się z odesłania w art. 507 ust. 3 ustawy Pzp do art. 508 ust. 2. Szczegółowy sposób wnoszenia pism podczas rozprawy zdalnej zostanie określony w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 544 ust. 4 ustawy Pzp.</p>
222.	Art. 34 pkt 2 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.	<p>Celowe jest zastąpienie wymogu wniesienia dowodu przekazania, oświadczeniem o przekazaniu pisma – podobnie jak w ramach doręczeń dokonywanych przez pełnomocników procesowych w postępowaniu cywilnym.</p> <p>Możliwość wnoszenia pism na rozprawie powinna zostać obwarowana wymogiem wykazania braku możliwości wcześniejszego złożenia pisma. Powinno przyczynić się to do zniesienia praktyk przedłużania postępowania, poprzez wnoszenie rozległych stanowisk na rozprawie.</p>	<p>Uwaga zostanie uwzględniona kierunkowo.</p> <p>W projektowanym art. 507 ust. 1 zd. drugie ustawy Pzp zostaną przewidziane alternatywne sposoby potwierdzania przekazania pisma, tj. obok dołączenia dowodu przekazania pisma albo jego kopii stronom lub uczestnikom postępowania odwoławczego, dopuszczone zostanie jako potwierdzenie przekazania „oświadczenie o doręczeniu pisma lub jego kopii stronom lub uczestnikom postępowania odwoławczego”.</p>
223.	Art. 34 pkt 2 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Ogólnopolskie Stowarzyszenie Konsultantów Zamówień Publicznych	<p>1.Dot. art. 507 ust. 1</p> <p>Wymóg dołączenia do pisma dowodu przekazania pisma stanowi niepotrzebny formalizm. Proponuje się wprowadzenie, analogicznie jak to</p>	<p>Uwagi zostaną uwzględnione kierunkowo lub wyjaśnione.</p> <p>Ad. 1 Uwaga zostanie</p>

		<p>ma miejsce na gruncie art. 132 kpc obowiązku złożenia oświadczenia o przekazaniu pisma bez konieczności składania dowodów tego przekazania.</p> <p>Ponadto, czy wystarczającym dowodem przekazania jest dowód nadania np. listem poleconym? Oczywiście wydaje się, że zgodnie z intencją ustawodawcy powinno to być przekazanie rozumiane jako doręczenie, czyli umożliwienie zapoznania się z treścią pisma drugiej stronie. Wydaje się, z uwagi na elektronizację zamówień, że nie będzie nadmiernym, a wpłynie na usprawnienie korespondencji, wpisanie wprost obowiązku doręczenia elektronicznie. Konsekwentnie w ustawie powinien znaleźć się przepis zobowiązujący pełnomocnika strony i uczestnika do wskazania adresu e-mail do doręczeń.</p> <p>Warto również rozważyć, by w celu zapewnienia koncentracji materiału dowodowego, pisma były składane wszystkim podmiotom uczestniczącym w postępowaniu tj. zarówno stronom, jak i uczestnikom postępowania</p> <p>Propozycja zmiany</p> <p>Art. 507. 1. W toku postępowania odwoławczego strony oraz uczestnicy postępowania odwoławczego wnosząc pismo wraz z załącznikami do Izby doręczają pismo albo jego kopię stronom oraz uczestnikom postępowania odwoławczego. W treści każdego pisma wniesionego do Izby zamieszcza się oświadczenie o doręczeniu w formie elektronicznej odpisu pisma drugiej stronie oraz uczestnikom postępowania odwoławczego.</p> <p>2.Dot. art. 507 ust. 2</p> <p>Przepisy ust. 2 nie precyzują, co w sytuacji, gdy strona bierze udział w rozprawie stacjonarnie i składa wniosek/dowód w formie pisemnej, a część uczestników lub druga strona uczestniczą w rozprawie zdalnie. Wymaga się zobowiązania strony, która bierze udział w rozprawie do przesłania jednocześnie odpisu w formie pisemnej. Z drugiej strony, aby możliwe było przekazanie pisma przez stronę biorącą udział w rozprawie zdalnie, to wymagane jest zobowiązanie stron i uczestników do dysponowania odpowiednim sprzętem komputerowym, z oprogramowaniem i z dostępem do sieci Internet, co umożliwi zapoznanie się podczas rozprawy lub w trakcie przerwy ze składanymi pismami, dokumentami, dowodami itp. Wymagania techniczne i organizacyjne powinny być określone w Regulaminie lub instrukcji użytkownika.Z projektowanych przepisów nie</p>	<p>uwzględniona kierunkowo.</p> <p>W projektowanym art. 507 ust. 1 zd. drugie ustawy Pzp zostaną przewidziane alternatywne sposoby potwierdzania przekazania pisma, tj. obok dołączenia dowodu przekazania pisma albo jego kopii stronom lub uczestnikom postępowania odwoławczego, dopuszczone zostanie jako potwierdzenie przekazania „oświadczenie o doręczeniu pisma lub jego kopii stronom lub uczestnikom postępowania odwoławczego”.</p> <p>Ad. 2. Wyjaśnienie.</p> <p>Projektowany przepis art. 507 ust. 2 w obecnym brzmieniu nie dotyczy zdalnych rozpraw i zdalnych posiedzeń.</p> <p>Zdalnych rozpraw i zdalnych posiedzeń dotyczy przepis art. 507 ust. 3. W projekcie zostanie doprecyzowane, że podczas zdalnej rozprawy lub zdalnego posiedzenia pisma będą mogły być składane</p>
--	--	--	--

		<p>wynika, aby sprzęt taki zapewnić miał Urząd.</p> <p>Propozycja zmiany:</p> <p>2. W przypadku gdy pismo w postępowaniu odwoławczym jest składane w formie pisemnej podczas rozprawy lub posiedzenia wnosi się je z odpisami dla stron lub uczestników postępowania odwoławczego. Przy czym w przypadku, gdy druga strona lub uczestnik bierze udział w rozprawie zdalnej, strona składająca pismo jest zobowiązana doręczyć jego elektroniczną kopię stronie lub uczestnikowi biorącymi udział w rozprawie zdalnie.</p> <p>3. Dot. art. 507 ust. 3</p> <p>Zgodnie z art. 508 ust 1 Pzp pisma w postępowaniu odwoławczym składa się w formie elektronicznej albo w postaci elektronicznej.</p> <p>Propozycja zmiany:</p> <p>3. W przypadku, gdy pismo w postępowaniu odwoławczym jest składane w formie elektronicznej albo postaci elektronicznej podczas zdalnej rozprawy lub zdalnego posiedzenia wnosi się je w sposób określony w art. 508 ust. 2 przekazując na adres email wskazany przez stronę lub uczestnika w pierwszym piśmie złożonym w sprawie.</p> <p>4. Dot. art. 507 ust. 4</p> <p>Wprowadzenie rygorów wskazanych w ust. 4 uniemożliwi zdobycie dokumentów wymaganych do rozstrzygnięcia sprawy.</p> <p>Ponadto, niezrozumiałym jest jaka jest korelacja pomiędzy tym przepisem a projektowanym art. 535 ustawy Pzp. Czy dokumenty, o których mowa w ust. 4 należy rozumieć inaczej niż dowody? Czy to jest katalog szerszy czy rozłączny? Jeśli nie są to dowody, to o jakich dokumentach może być tu mowa: pełnomocnictwach, odpisach z KRS, dowodach powołania członka zarządu nieujawnionego jeszcze w KRS?? Z uwagi na niedookreślony</p>	<p>wyłącznie w postaci elektronicznej, w związku z czym rezygnuje się z odesłania w art. 507 ust. 3 ustawy Pzp do art. 508 ust. 2. Szczegółowy sposób wnoszenia pism podczas zdalnej rozprawy lub zdalnego posiedzenia zostanie określony w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 544 ust. 4 ustawy Pzp.</p> <p>Ad. 3. Uwaga zostanie kierunkowo uwzględniona</p> <p>W projekcie zostanie doprecyzowane, że podczas zdalnej rozprawy lub zdalnego posiedzenia pisma będą mogły być składane wyłącznie w postaci elektronicznej, w związku z czym rezygnuje się z odesłania w art. 507 ust. 3 ustawy Pzp do art. 508 ust. 2. Szczegółowy sposób wnoszenia pism podczas zdalnej rozprawy lub zdalnego posiedzenia zostanie określony w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 544 ust. 4 ustawy Pzp.</p> <p>Ad. 4. Uwaga zostanie kierunkowo uwzględniona</p> <p>Projektowany przepis art. 507 ust. 4 jest ogólną normą, z której ma</p>
--	--	--	---

		<p>katalog zastrzeżony rygor jest nadmierny, Może również kolidować chociażby z prawem do uzupełnienia dokumentów wskazujących na umocowanie.</p> <p>Jeśli jest to tożsamy katalog, co w przypadku dowodów, to zwrócić należy uwagę, że rygor w tym przypadku jest inny niż w art. 535 ustawy Pzp. Ten ostatni zawiera bowiem wyjątek umożliwiający złożenie pisma w określonych przypadkach do zamknięcia rozprawy.</p> <p>Jeżeli natomiast termin „dokumenty” użyty w tym przepisie należy traktować również jako dowody, to analogicznie, jak w przypadku art. 535 ustawy Pzp należy wskazać, że zastrzeżenie rygoru utraty prawa do powołania się na niezałączone w pierwszym piśmie dokumenty/dowody nie uwzględnia szczególnych okoliczności związanych ze skrajnie krótkimi terminami, w jakich strony działają w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Ustawodawca przepisy o prekluzji wzoruje na przepisach kpc zapominając jednak, że strony postępowania sądowego dysponują zupełnie innym czasem na zgromadzenie i przedłożenie dowodów.</p> <p>Przykładowo, odwołujący w postępowaniu o wartości zamówienia poniżej progów unijnych ma jedynie 5 dni na złożenie odwołania. Jeżeli decyzja zamawiającego zapadnie w czwartek lub piątek to realnie odwołującemu pozostają 3 dni robocze. W tym czasie już samo pozyskanie dokumentów od zamawiającego, przeanalizowanie decyzji zamawiającego w świetle dokumentów, uzyskanie porady prawnej oraz sformułowanie zarzutów odwołania jest skrajnie trudne. Gromadzenie dowodów na poparcie tego odwołania – nawet dowodów potencjalnie znajdujących się lub możliwych do uzyskania - jest już niemożliwe. Przykładowo, dowody z poprzednich postępowań wymagają analizy setek lub tysięcy stron, dowody pochodzące od podmiotów trzecich wymagają skontaktowania się z nimi i poproszenia o ich przekazanie, zaistnieje konieczność tłumaczenia dowodów sporządzonych w językach obcych itp.</p> <p>W przypadku postępowania, w którym wartość zamówienia jest równa lub większa od progów unijnych, czas jest tylko o 5 dni dłuższy, co w przypadku wielomilionowych postępowań, które co do zasady wymagają zaangażowania prawników, nie wpływa istotnie na możliwość zgromadzenia w tak krótkim czasie wszystkich dokumentów/dowodów.</p> <p>Propozycja zmiany: wykreślenie</p>	<p>wynikać, że jeżeli strona lub uczestnik postępowania odwoławczego powołuje się w piśmie składanym w postępowaniu odwoławczym na dowody z dokumentów, wówczas jest obowiązany te dokumenty dołączyć, pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania. Przy czym strona lub uczestnik postępowania odwoławczego nie mają obowiązku dołączania dokumentów, które znajdują się aktach sprawy odwoławczej, w tym stanowią dokumentację postępowania o udzielenie zamówienia. Projektowana regulacja art. 507 ust. 4 koreluje z treścią § 7 i nast. rozporządzenia wydanego na podstawie art. 544 ust. 4 ustawy Pzp oraz jest konsekwencją wprowadzenia prekluzji dowodowej w art. 535 ustawy Pzp.</p> <p>W związku z projektowanym art. 507 ust. 4 prekluzji dowodowej nie podlegałyby dokumenty, które znajdują się już w aktach sprawy odwoławczej, w tym stanowią dokumentację postępowania o udzielenie zamówienia.</p>
--	--	---	--

			<p>Ewentualnie treści projektowanego przepisu zmiana na następującą:</p> <p>4.Strona lub uczestnik postępowania odwoławczego powołujący się w piśmie składanym w postępowaniu odwoławczym na dokumenty obowiązany jest dołączyć je do tego pisma, chyba że dokumenty te stanowią dokumentację postępowania o udzielenie zamówienia lub aktach sprawy odwoławczej”</p> <p>Proponowana powyżej treść ust. 4 rodzi jednak wątpliwości, jak rozumieć „dokumenty znajdujące się w dokumentacji” lub po zmianie „stanowią dokumentację postępowania”. Nie jest jasne, co miałby przekazywać zamawiający, gdyż nie wiadomo co znajduje się w dokumentacji postępowania. Wiadomo jedynie, co powinno się w niej znaleźć. Ponadto, strona powołująca się np. na załącznik do SWZ nie powinna go składać samodzielnie, gdyż koniecznym stanie się porównanie, czy faktycznie treść złożona odpowiada autentycznej (na co nie pozwala system posiedzeń przed Izbą).</p>	
224.	Art. 34 pkt 2 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych - art. 507 ust. 4)	Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji	<p>Postanowienie to wprowadza daleko idącą prekluzję dowodową, która może uniemożliwić Stronom postępowania wykazanie wszystkich istotnych okoliczności sprawy.</p> <p>Z tych względów, proponujemy usunięcie tej jednostki redakcyjnej, względnie nadanie jej następujące brzmienia:</p> <p><i>„4. Strona lub uczestnik postępowania odwoławczego powołujący się w piśmie składanym w postępowaniu odwoławczym na dokumenty obowiązany jest dołączyć je do tego pisma, chyba że dokumenty te znajdują się w dokumentacji postępowania o udzielenie zamówienia lub aktach sprawy odwoławczej, lub ich pozyskanie w terminie przewidzianym na złożenie pisma jest utrudnione.”</i></p>	<p>Uwaga zostanie kierunkowo uwzględniona.</p> <p>Projektowany przepis art. 507 ust. 4 jest ogólną normą, z której ma wynikać, że jeżeli strona lub uczestnik postępowania odwoławczego powołuje się w piśmie składanym w postępowaniu odwoławczym na dowody z dokumentów, wówczas jest obowiązany te dokumenty dołączyć, pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania. Przy czym strona lub uczestnik postępowania odwoławczego nie mają obowiązku dołączania dokumentów, które znajdują się aktach sprawy odwoławczej, w tym stanowią</p>

				<p>dokumentację postępowania o udzielenie zamówienia. Projektowana regulacja art. 507 ust. 4 koreluje z treścią § 7 i nast. rozporządzenia wydanego na podstawie art. 544 ust. 4 ustawy Pzp oraz jest konsekwencją wprowadzenia prekluzji dowodowej w art. 535 ustawy Pzp.</p> <p>Odnosząc się do zagadnienia prekluzji dowodowej należy wyjaśnić, że doprecyzowana zostanie treść projektowanego art. 535 ust. 1 ustawy Pzp w taki sposób, aby jednoznacznie wynikało z niego, że dowody będą mogły być składane najpóźniej na dzień przed wyznaczonym terminem rozprawy.</p> <p>Rozwiązanie będzie projektowane przy uwzględnieniu zasad liczenia terminów do wykonywania czynności w postępowaniu.</p> <p>Jednocześnie, w związku ze zmianą brzmienia projektowanego art. 535, zostaną wprowadzone niezbędne zmiany w innych przepisach, w tym w projektowanym art. 507.</p> <p>Projektowane zmiany nie zatem przewidują bezwzględnej prekluzji dowodowej. Przy czym, w kontekście projektowanego art. 535 ust. 2 ustawy Pzp, możliwość składania dodatkowych dowodów podczas rozprawy będzie wyjątkiem, a nie regułą jak</p>
--	--	--	--	--

				<p>dotychczas.</p> <p>Celem projektowanych rozwiązań jest ograniczenie powszechnej praktyki składania i zapoznawania się z dowodami podczas rozprawy, co utrudnia ustosunkowanie się do nich przez pozostałe strony i uczestników postępowania odwoławczego.</p>
225.	Art. 34 pkt 3 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Ogólnopolskie Stowarzyszenie Konsultantów Zamówień Publicznych	<p>Dot. art. 508a ust. 1</p> <p>Brak wyraźnego uprawnienia stron lub uczestnika postępowania odwoławczego do zawnioskowania o zdalną lub stacjonarną rozprawę. Brak wskazania, kiedy strony lub uczestnicy mogą zgłosić zamiar stawienia się na sali rozpraw. Regulacja nie określa również, kiedy strona lub uczestnik dowie się co zostało wybrane i kto wybiera, czy mamy do czynienia ze rozprawą zdalną.</p> <p>Z projektowanych przepisów nie wynika czy strona lub uczestnik postępowania w trybie stacjonarnym powinni na posiedzeniu i rozprawie być wyposażeni w odpowiedni sprzęt komputerowy, z oprogramowaniem i z dostępem do sieci Internet, aby możliwe było na bieżąco odbieranie dokumentów/pism od strony/uczestnika biorącego udział zdalnie.</p> <p>Niezbędne jest wskazanie czy zaplecze techniczne umożliwiające nie tylko uczestniczenie w zdalnej rozprawie, ale również odbieranie pism przekazywanych przez strony, uczestników postępowania, uczestniczące w zdalnym posiedzeniu lub rozprawie zapewnia Urząd czy uczestnik posiedzenia lub rozprawy we własnym zakresie. Warto również jednoznacznie określić, czy jawna rozprawa czy posiedzenie ma być transmitowana za pośrednictwem urządzeń technicznych, które zapewniają fonię i wizję czy tylko fonię. Należy również pamiętać, że rozprawa hybrydowa wymaga innego sprzętu niż zwykła rozprawa zdalna. Uczestnik powinien mieć bowiem możliwość obserwowania zdalnie i składu i strony wypowiadającej więc będącej na Sali.</p> <p>Projektowane przepisy przewidują, że wszystkie pisma i dowody zostaną przekazane przed rozprawą (stąd rygory) niemniej może być to fikcyjne.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Zgodnie z projektowanym w ustawie Pzp art. 544 ust. 3a Prezes Izby wyznaczając termin rozpoznania odwołania może zarządzić przeprowadzenie zdalnej rozprawy i zdalnego posiedzenia, o którym mowa w art. 545 ust. 1. Zatem Prezes Izby będzie każdorazowo badał z urzędu (a nie na wniosek stron lub uczestników postępowania odwoławczego), czy zachodzą podstawy do zarządzenia zdalnej rozprawy. Dodatkowe szczegółowe regulacje związane z zawiadamianiem o zdalnej rozprawie i dot. zgłoszenia udziału w zdalnej rozprawie będą w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 544 ust. 4 ustawy Pzp, m.in. w obrębie § 19.</p>

			Strony i uczestnicy będą starali się pozyskiwać dowody do dnia rozprawy i należy przewidzieć (nawet w przypadku, gdyby rygor się utrzymał) procedurę zapoznawania się z tymi dokumentami, w sytuacji gdy strony lub uczestnik uczestniczą w posiedzeniu lub rozprawie zdalnie, a część stacjonarnie.	
226.	Art. 34 pkt 3 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych art. 508a ust. 2)	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	<p>Postanowienie „nie muszą przebywać na sali rozpraw” jest niejasny. Czy to oznacza, że jednak mogą przebywać? Czyli – rozprawy będą hybrydowe? Czy w każdym przypadku rozprawy zdalnej strona/uczestnik może pojawić się w siedzibie KIO?</p> <p>Obecne brzmienie przepisu dopuszcza rozprawy hybrydowe – gdyż tylko brak obowiązku przebywania na Sali rozpraw.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Odnosząc się do użytego w art. 508a ust. 2 ustawy Pzp sformułowania „nie muszą przebywać na sali rozpraw” – należy zauważyć, że przepis ten jest wzorowany na art. 151 § 2 Kpc. W ślad za uzasadnieniem do Projektu należy wyjaśnić, że w przypadku zdalnej rozprawy lub zdalnego posiedzenia na sali rozpraw musi być obecny skład orzekający i protokolant, natomiast inne osoby uczestniczące w zdalnej rozprawie lub zdalnym posiedzeniu, w szczególności strony i uczestnicy postępowania odwoławczego, mogą być obecni na sali rozpraw albo mogą brać udział w rozprawie i posiedzeniu za pośrednictwem środków informatycznych pozwalających na komunikowanie się na odległość (dodawany art. 508a ust. 2 zdanie pierwsze). Regulacje projektowane jako art. 508a ust. 2 ustawy Pzp oznaczają, że w przypadku zarządzenia przez Prezesa Izby o przeprowadzeniu zdalnej rozprawy, zdalny udział w tej rozprawie (poza salą rozpraw) jest uprawnieniem, a obowiązkiem. Innymi słowy, w przypadku</p>

				zarządzenia zdalnej rozprawy to strona/uczestnik postępowania odwoławczego decyduje, czy podczas rozprawy będzie obecny na sali rozpraw, czy będzie brał w niej udział zdalnie, poza salą rozpraw
227.	art. 34 pkt 5 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Ogólnopolskie Stowarzyszenie Konsultantów Zamówień Publicznych	Ze względu na argumentację wskazaną do projektowanego art. 507 ust. 4 Ustawy Pzp, proponujemy usunięcie tej jednostki redakcyjnej.	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Natomiast brzmienie art. 507 ust. 4 zostanie zmienione.</p> <p>Projektowany przepis art. 507 ust. 4 jest ogólną normą, z której ma wynikać, że jeżeli strona lub uczestnik postępowania odwoławczego powołuje się w piśmie składanym w postępowaniu odwoławczym na dowody z dokumentów, wówczas jest obowiązany te dokumenty dołączyć, pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania. Przy czym strona lub uczestnik postępowania odwoławczego nie mają obowiązku dołączania dokumentów, które znajdują się aktach sprawy odwoławczej, w tym stanowią dokumentację postępowania o udzielenie zamówienia. Projektowana regulacja art. 507 ust. 4 jest skorelowana z treścią § 7 i nast. rozporządzenia wydanego na podstawie art. 544 ust. 4 ustawy Pzp oraz jest konsekwencją wprowadzenia prekluzji dowodowej w art. 535 ustawy Pzp.</p>

228.	Art. 34 pkt 5 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych - art. 516 ust. 1 pkt 10)	Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji	Ze względów opisanych w wierszach powyżej, proponujemy usunięcie tej jednostki redakcyjnej, względnie nadanie jej następujące brzmienia: „10) wskazanie okoliczności faktycznych i prawnych uzasadniających wniesienie odwołania oraz przedstawienie wszystkich dowodów na poparcie przytoczonych okoliczności, chyba że pozyskanie dowodów w terminie na wniesienie odwołania jest utrudnione.”	Uwaga bezprzedmiotowa. Projektodawca odstępuje od zmiany art. 516 ust. 1 pkt 10 ustawy Pzp.
229.	Art. 34 pkt 6 lit. a (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Górnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	Jest: w art. 521: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Zamawiający jest obowiązany wnieść odpowiedź na odwołanie. Termin wniesienia odpowiedzi na odwołanie wyznacza Prezes Izby.” Proponujemy: w art. 521: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Zamawiający jest obowiązany wnieść odpowiedź na odwołanie. Termin wniesienia odpowiedzi na odwołanie wyznacza Prezes Izby, nie krótszy niż 10 dni od dnia jego doręczenia Prezesowi Izby. ”	Uwaga zostanie kierunkowo uwzględniona. Zmieniany art. 521 ust. 1 zostanie doprecyzowany w zd. drugim w ten sposób, że termin wniesienia odpowiedzi na odwołanie wyznacza Prezes Izby, jednakże termin ten nie będzie mógł być krótszy niż 5 dni, licząc od dnia otrzymania przez zamawiającego odwołania lub jego kopii. W ustawie Pzp zostanie zatem określony minimalny termin na wniesienie odpowiedzi na odwołanie. Prezes Izby będzie mógł wyznaczyć zamawiającemu dłuższy niż minimalny termin na udzielenie odpowiedzi na odwołanie, biorąc przykładowo pod uwagę liczbę i obszerność zarzutów.
230.	Art. 34 pkt 6 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Ogólnopolskie Stowarzyszenie Konsultantów Zamówień Publicznych	Zwracamy uwagę, że termin na wniesienie odpowiedzi na odwołanie nie został w żaden sposób określony. Może być zatem dowolny i wynosić przykładowo np. 3 dni. Należy pamiętać, że w przypadku zamawiających wymagane jest zebranie komisji przetargowej (poszczególni jej członkowie mogą być bowiem odpowiedzialni za kwestie objęte odwołaniem). Wymagane jest również podjęcie decyzji najczęściej kierownika zamawiającego o ewentualnym uwzględnieniu albo częściowym uwzględnieniu odwołania itp. W dużych jednostkach zamawiających, proces podejmowania decyzji wymagający zaangażowania szeregu osób trwa stosunkowo długo. Niezbędne jest	Uwaga zostanie kierunkowo uwzględniona. Zmieniany art. 521 ust. 1 zostanie doprecyzowany w zd. drugim w ten sposób, że termin wniesienia odpowiedzi na odwołanie wyznacza Prezes Izby, jednakże termin ten nie będzie mógł być krótszy niż 5 dni, licząc od dnia otrzymania przez zamawiającego odwołania lub jego kopii. W ustawie Pzp zostanie zatem

		<p>zabezpieczenie jakiegoś minimalnego terminu na działanie zamawiającego.</p> <p>Propozycja zmiany:</p> <p>Zamawiający jest obowiązany wnieść odpowiedź na odwołanie. Termin wniesienia odpowiedzi na odwołanie wyznacza Prezes Izby, z zastrzeżeniem, że nie może on być krótszy niż 7 dni .”</p> <p>Można również rozważyć propozycję zgodnie z którą;</p> <p>1. Zamawiający jest obowiązany wnieść odpowiedź na odwołanie. Termin wniesienia odpowiedzi na odwołanie wyznacza Prezes Izby z zastrzeżeniem, że nie może on być krótszy niż 7 dni, chyba że ze względu na charakter sprawy uzasadnione jest jego skrócenie”.</p> <p>Warto zwrócić uwagę, iż nie we wszystkich sytuacjach zamawiający będzie mógł wnieść odpowiedź na odwołanie. Pojawiają się sporadycznie sytuacje, w których zamawiający, ze względu na okoliczności faktyczne powoływane w odwołaniu przez jednego wykonawcę wobec innego wykonawcy, w ogóle nie ma możliwości ustosunkować się do zarzutów odwołania i w takiej sytuacji, powinien móc skorzystać z fakultatywności regulacji i móc zrezygnować z wniesienia odpowiedzi na odwołanie. Przykładem takiej sytuacji może być odwołanie, w którym wykonawca domaga się wykluczenia innego wykonawcy w związku z orzeczeniem zmowy wobec podmiotu udostępniającego temu wykonawcy zasoby, a który ma siedzibę poza RP. Zamawiający nie znając faktów, nie znając argumentów drugiego wykonawcy oraz nie mając narzędzi do pozyskania tak szczegółowych informacji z innego kraju nie będzie mógł wypracować własnego stanowiska do przygotowania odpowiedzi na odwołanie. Wobec powyższego warto wziąć pod uwagę pozostawienie w uzasadnionych przypadkach możliwości wniesienia odpowiedzi na odwołanie.</p> <p>W projektowanym ust. 2 dodanie słowa „wszystkie” jest konsekwencją wprowadzenia prekluzji dowodowej. Tak jak było wskazane powyżej, prekluzja dowodowa w praktyce uniemożliwi gromadzenie i składanie dowodów, a tym samym wypaczy sens prowadzenia postępowania odwoławczego. Już obecnie z uwagi na priorytet szybkości i ekonomiki postępowań odwoławczych zasadniczo nie powołuje się biegłych, rzadko są również odraczane sprawy. Nie można jednak dopuścić, aby z uwagi na wymóg prekluzji Izba była z przyczyn formalnych zwolniona z ustalenia</p>	<p>określony minimalny termin na wniesienie odpowiedzi na odwołanie. Prezes Izby będzie mógł wyznaczyć zamawiającemu dłuższy niż minimalny termin na udzielenie odpowiedzi na odwołanie, biorąc przykładowo pod uwagę liczbę i obszerność zarzutów.</p> <p>Uwaga zostanie uwzględniona w zakresie usunięcia określenia „wszystkie” w art. 521ust. 2.</p>
--	--	--	---

			<p>prawdy materialnej.</p> <p>W ust 2. Proponuje się usunięcie słowa „wszystkie”</p> <p>Warto przeanalizować, czy nie dodać regulacji zgodnie z którą, w przypadku złożenia odwołania na czynność zamawiającego, czynność ta nie podlega zmianie. Obecnie wielokrotnie zdarza się, że zamawiający uchyla czynność poza postępowaniem odwoławczym, co oznacza, że zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania (nie istnieje czynność wadliwa, objęta odwołaniem). Jednocześnie, zamawiający w odpowiedzi na odwołanie zajmuje stanowisko, które nie koresponduje ani z treści odwołania, ani z podejmowanymi w postępowaniu czynnościami.</p>	<p>Uwaga zgłoszona w ostatnim akapicie ma charakter postulatu <i>de lege ferenda</i>, który wymaga szerszej analizy i konsultacji w ramach przeglądu Prawa zamówień publicznych.</p>
231.	Art. 34 pkt 6 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych - art. 521 ust. 1)	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	<p>Brak rygору w przypadku braku odpowiedzi na odwołanie złożonej przez Zamawiającego.</p> <p>Tworzenie <i>lex imperfectae</i> nie powinno mieć miejsca.</p> <p>Możliwe są 2 rygory:</p> <p>Pod rygorem uwzględnienia odwołania – rygor nie jest niebezpieczny, gdyż odpowiedź Zamawiającego może być nawet 1-zdaniowa: wnoszę o oddalenie odwołania</p> <p>Rygor wprowadzony przez nowelizację: „utrata prawa powoływania”. Obecnie art. 535 ust. 1 wprowadza ten rygor tylko dla dowodów, które nie są dołączone do odpowiedzi na odwołanie. Pozostaje pytanie – a co, jeśli nie będzie w ogóle odpowiedzi na odwołanie? Należałoby zatem prowadzić rygor – pod rygorem prawa przedstawiania stanowiska, argumentów, dowodów.</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Trudno jest w przypadku odpowiedzi na odwołanie wprowadzać dotkliwy rygor, wystarczającym rygorem (negatywną konsekwencją dla zamawiającego) jest prekluzja dowodowa.</p>
232.	Art. 34 pkt 6 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych - art. 521 ust. 1)	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	<p>Termin złożenia odpowiedzi na odwołanie powinien być określony w ustawie – np. 10 dni, tak samo jak odwołanie. Upraszcza to postępowanie – brak wymiany pism w zakresie wyznaczenia terminu.</p> <p>Ewentualnie – możliwość wydłużenia terminu przez Prezesa Izby na wniosek Zamawiającego w sprawach skomplikowanych.</p>	<p>Uwaga zostanie kierunkowo uwzględniona.</p> <p>Zmieniany art. 521 ust. 1 zostanie doprecyzowany w zd. drugim w ten sposób, że termin wniesienia odpowiedzi na odwołanie wyznacza Prezes Izby, jednakże termin ten nie będzie mógł być krótszy niż 5 dni, licząc od dnia otrzymania przez zamawiającego odwołania lub jego kopii. W ustawie Pzp zostanie zatem określony minimalny termin na</p>

				wniesienie odpowiedzi na odwołanie. Prezes Izby będzie mógł wyznaczyć zamawiającemu dłuższy niż minimalny termin na udzielenie odpowiedzi na odwołanie, biorąc przykładowo pod uwagę liczbę i obszerność zarzutów
233.	Art. 34 pkt 6 lit. a (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.	<p>Projekt ustawy deregulacyjnej przewiduje nadanie nowego brzmienia art. 521 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych o treści:</p> <p><i>„1. Zamawiający jest obowiązany wnieść odpowiedź na odwołanie. Termin wniesienia odpowiedzi na odwołanie wyznacza Prezes Izby.”.</i></p> <p>W celu równego zabezpieczenia interesów obu stron postępowania odwoławczego proponuje się następujące, nowe brzmienie art. 521 ust. 1 Ustawy Pzp:</p> <p><i>„1. Zamawiający jest obowiązany wnieść odpowiedź na odwołanie. Termin wniesienia odpowiedzi na odwołanie wyznacza Prezes Izby, z tym że termin ten nie może być krótszy niż 14 dni od dnia doręczenia informacji o jego wyznaczeniu.”.</i></p>	<p>Uwaga zostanie kierunkowo uwzględniona.</p> <p>Zmieniany art. 521 ust. 1 zostanie doprecyzowany w zd. drugim w ten sposób, że termin wniesienia odpowiedzi na odwołanie wyznacza Prezes Izby, jednakże termin ten nie będzie mógł być krótszy niż 5 dni, licząc od dnia otrzymania przez zamawiającego odwołania lub jego kopii. W ustawie Pzp zostanie zatem określony minimalny termin na wniesienie odpowiedzi na odwołanie. Prezes Izby będzie mógł wyznaczyć zamawiającemu dłuższy niż minimalny termin na udzielenie odpowiedzi na odwołanie, biorąc przykładowo pod uwagę liczbę i obszerność zarzutów</p>
234.	Art. 34 pkt 6 lit. a (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.	Obowiązek powinien zostać doprecyzowany poprzez dookreślenie, że odpowiedź Zamawiającego powinna mieć formę pisma z wyraźnym wskazaniem na brak uwzględnienia odwołania w całości lub części oraz odniesieniem się – w sposób wyodrębniony – do każdego z zarzutów Wykonawcy.	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>W przypadku odpowiedzi na odwołanie propozycja wydaje się wprowadzać nadmierny formalizm.</p>
235.	Art. 34 pkt 6 lit. a (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	<p>Projekt ustawy deregulacyjnej przewiduje nadanie nowego brzmienia art. 521 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych o treści:</p> <p><i>„1. Zamawiający jest obowiązany wnieść odpowiedź na odwołanie. Termin wniesienia odpowiedzi na odwołanie wyznacza Prezes Izby.”.</i></p> <p>W celu równego zabezpieczenia interesów obu stron postępowania odwoławczego proponuje się następujące, nowe brzmienie art. 521 ust. 1 Ustawy Pzp:</p>	<p>Uwaga zostanie kierunkowo uwzględniona.</p> <p>Zmieniany art. 521 ust. 1 zostanie doprecyzowany w zd. drugim w ten sposób, że termin wniesienia odpowiedzi na odwołanie wyznacza</p>

			„1. Zamawiający jest obowiązany wnieść odpowiedź na odwołanie. Termin wniesienia odpowiedzi na odwołanie wyznacza Prezes Izby, z tym że termin ten nie może być krótszy niż 14 dni od dnia doręczenia informacji o jego wyznaczeniu. ”.	Prezes Izby, jednakże termin ten nie będzie mógł być krótszy niż 5 dni, licząc od dnia otrzymania przez zamawiającego odwołania lub jego kopii. W ustawie Pzp zostanie zatem określony minimalny termin na wniesienie odpowiedzi na odwołanie. Prezes Izby będzie mógł wyznaczyć zamawiającemu dłuższy niż minimalny termin na udzielenie odpowiedzi na odwołanie, biorąc przykładowo pod uwagę liczbę i obszerność zarzutów
236.	Art. 34 pkt 6 lit. a (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	Obowiązek powinien zostać doprecyzowany poprzez dookreślenie, że odpowiedź Zamawiającego powinna mieć formę pisma z wyraźnym wskazaniem na brak uwzględnienia odwołania w całości lub części oraz odniesieniem się – w sposób wyodrębniony – do każdego z zarzutów Wykonawcy.	Uwaga nie zostanie uwzględniona. W przypadku odpowiedzi na odwołanie propozycja wydaje się wprowadzać nadmierny formalizm.
237.	Art. 34 pkt 7 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych - art. 524)	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Wprowadzić obowiązek publikacji wszystkich odwołań na stronie internetowej. Do rozważenia – czy nie powinny być też publikowane wszystkie pisma składane w toku postępowania odwoławczego. Tego wymagałaby zasada jawności i transparentności.	Uwaga nie zostanie uwzględniona. Propozycja wykracza poza cel związany z wprowadzeniem zdalnych rozpraw KIO i ma charakter postulatu de lege ferenda, który wymaga szerszych konsultacji w ramach przeglądu Prawa zamówień publicznych.
238.	Art. 34 pkt 7 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Ogólnopolskie Stowarzyszenie Konsultantów Zamówień Publicznych	Proponuje się wykreślenie słowa „również” z treści przepisu. W przypadku odwołań na treść SWZ wystarczające powinno być zamieszczenie odwołania na stronie internetowej prowadzonego postępowania i wezwanie zainteresowanych wykonawców do udziału w postępowaniu odwoławczym. Użycie słowa „również” oznacza, że poza tą publikacją wymagane jest doręczenie kopii odwołania wykonawcom uczestniczącym w postępowaniu. Na tym etapie postępowania o udzielenie zamówienia trudno jest ustalić krąg takich wykonawców. Jest to szczególnie widoczne w postępowaniach prowadzonych w trybie z wolnej ręki, zwłaszcza in	Uwaga zostanie uwzględniona.

			house, gdzie ten problem się ujawni. Nie da się przystąpić do postępowania odwoławczego dot. in house, gdyż nie doręcza się odwołania wykonawcy. Ten przepis ma rozwiązać ten problem, a nie go multiplikować.	
239.	Art. 34 pkt 8 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Ogólnopolskie Stowarzyszenie Konsultantów Zamówień Publicznych	<p>Skrócenie terminu na zgłoszenie przystąpienia do postępowania odwoławczego z trzech do dwóch dni nie znajduje żadnego uzasadnienia. Należy zwrócić uwagę, że decyzja o przystąpieniu do odwołania wymaga, w szczególności kompleksowej analizy odwołania, dokumentacji postępowania, dowodów wskazanych w odwołaniu, a także przygotowania wstępnej strategii procesowej i oceny jej skuteczności. Dodatkowo, w dużych przedsiębiorstwach procedura decyzyjna dotycząca przystąpienia do odwołania częstokroć wymaga uzyskania zgody odpowiednich organów. W tej sytuacji termin dwudniowy na zgłoszenie przystąpienia w praktyce w wielu przypadkach uniemożliwi zgłoszenie takiego przystąpienia.</p> <p>Z kolei zgłoszenie wszystkich dowodów „w terminie wyznaczonym przez Prezesa Izby”, może uniemożliwić przystępującemu wykazanie wszystkich istotnych okoliczności sprawy z uwagi na argumenty przedstawione w pkt 223 powyżej. Proponowana procedura uniemożliwi przystępującemu rzetelne przygotowanie się do rozprawy. Zwracamy uwagę, że często zdarza się, że przystępujący przejmując za zamawiającego lub odwołującego ciężar udowodnienia okoliczności sprawy (co w szczególności dotyczy spraw obejmujących obliczenie ceny), a w sytuacji uwzględnienia odwołania i wniesienia sprzeciwu – także cały ciężar procesowy prowadzenia sporu, a zatem rola przystępującego w postępowaniu jest istotna. W tej sytuacji, pozbawienie przystępującego możliwości przygotowania się do rozprawy należy ocenić negatywnie.</p> <p>Mając na uwadze argumenty przedstawione powyżej, sugerujemy pozostawienie art. 525 ust. 1 Ustawy Pzp w dotychczasowym brzmieniu bądź dookreślenie, zgodnie z propozycją poniżej:</p> <p>Wykonawca może zgłosić przystąpienie do postępowania odwoławczego w terminie 3 dni od dnia otrzymania kopii odwołania, wskazując stronę, do której przystępuje, i interes w uzyskaniu rozstrzygnięcia na korzyść strony, do której przystępuje. Wykonawca, który zgłosił przystąpienie do postępowania odwoławczego, w terminie wyznaczonym przez Prezesa Izby, nie krótszym niż 7 dni, wskazuje twierdzenia oraz załącza wszystkie dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub w celu odparcia wniosków</p>	<p>Uwaga zostanie częściowo uwzględniona.</p> <p>Przepis art. 525 ust. 1 ustawy Pzp nie będzie zmieniany w zakresie terminu na zgłoszenie przystąpienia do postępowania odwoławczego.</p> <p>W art. 525 ust. 1 nie będzie sformułowania „wszystkie” w odniesieniu do załączanych dowodów.</p>

			<p>i twierdzeń powołanych w odwołaniu lub odpowiedzi na odwołanie</p> <p>Ponadto wskazujemy jeszcze jedną wątpliwość, która ma miejsce również na podstawie obecnie obowiązujących regulacji.</p> <p>Wskazanie twierdzeń oraz załączenie dowodów na uzasadnienie swoich wniosków przez przystępującego działającego po stronie zamawiającego powinno następować po zapoznaniu się ze stanowiskiem zamawiającego. Działanie interwenienta po stronie zamawiającego zależy od tego, jakie czynności w sprawie podejmie zamawiający. W przeciwnym wypadku, przystępujący jest niepewny co do stanowiska strony, do której przystępuje i z którą jego stanowisko procesowe musi być zgodne. Zachowanie odpowiedniej chronologii czynności jest także istotne, jeśli uwzględni się, że zamawiający może uwzględnić odwołanie w całości lub części, a przystępujący po stronie zamawiającego będzie musiał podjąć decyzję o wniesieniu sprzeciwu i stosownie, do zmiany roli procesowej, przejąć od zamawiającego ciężar dowodzenia. Nieracjonalne jest oczekiwanie, że taki przystępujący będzie zajmował stanowisko procesowe równoległe do zamawiającego, a dopiero po zapoznaniu się ze stanowiskiem zamawiającego będzie stanowisko złożone uprzednio rewidował.</p> <p>Podzielamy ewentualną obawę, że czas na odpowiedź i dodatkowy czas na pismo przystępującego może wykroczyć poza czas wymagany dla daty wyznaczenia terminu rozprawy. Niemniej jednak, upływ czasu nie może być ważniejszy od prawa uczestnika postępowania odwoławczego do obrony jej racji, czasami w zakresie kilkunastu postawionych zarzutów.</p>	
240.	Art. 34 pkt 8 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych - art. 525 ust. 1)	Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji	<p>Skrócenie terminu na zgłoszenie przystąpienia z trzech do dwóch dni nie znajduje żadnego uzasadnienia. Pragniemy zwrócić uwagę, że decyzja o przystąpieniu do odwołania wymaga w szczególności kompleksowej analizy odwołania, dokumentacji postępowania, dowód wskazanych w odwołaniu, a także przygotowania wstępnej strategii procesowej i oceny jej skuteczności. Dodatkowo, w dużych przedsiębiorstwach (a zazwyczaj takie biorą udział w postępowaniach zamówieniowych) procedura decyzyjna odnośnie przystąpienia do odwołania częstokroć wymaga uzyskania zgody odpowiednich organów. W tej sytuacji termin dwudniowy na zgłoszenie przystąpienia w praktyce w wielu przypadkach uniemożliwi zgłoszenie przystąpienia.</p> <p>Z kolei zgłoszenie wszystkich dowodów „w terminie wyznaczonym przez Prezesa Izby”, może uniemożliwić przystępującemu wykazanie wszystkich</p>	<p>Uwaga zostanie częściowo uwzględniona.</p> <p>Przepis art. 525 ust. 1 ustawy Pzp nie będzie zmieniany w zakresie terminu na zgłoszenie przystąpienia do postępowania odwoławczego.</p> <p>W art. 525 ust. 1 nie będzie sformułowania „wszystkie” w odniesieniu do załączanych dowodów.</p>

			<p>istotnych okoliczności sprawy z uwagi na argumenty przedstawione w wierszach powyżej. Mając na uwadze krótkie terminy rozpraw (często wyznaczane na kilka dni po zgłoszeniu przystąpienia, należy spodziewać się, że terminy wyznaczone przez Prezesa na przedstawienie wszystkich dowodów będą wynosić od 1 do 3 dni. Proponowana procedura uniemożliwi przystępującemu rzetelne przygotowanie się do rozprawy. Zwracamy uwagę, że często zdarza się, że przystępujący przejmuje od Zamawiającego lub Odwołującego ciężar udowodnienia okoliczności sprawy (co w szczególności dotyczy spraw obejmujących obliczenie ceny), a zatem rola przystępującego w postępowaniu jest istotna. W tej sytuacji, pozbawienie przystępującego możliwości przygotowania się do rozprawy należy ocenić negatywnie.</p> <p>Mając na uwadze argumenty przedstawione powyżej, sugerujemy pozostawienie art. 525 ust. 1 pzp w dotychczasowym brzmieniu.</p>	
241.	Art. 34 pkt 8 lit. a zdanie pierwsze (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.	<p>W obecnie obowiązującym art. 524 ustawy Prawo zamówień publicznych jest mowa o przysyłaniu „kopii odwołania”.</p> <p>W projekcie ustawy deregulacyjnej, w proponowanej treści art. 524 ustawy Prawo zamówień publicznych jest mowa o przysyłaniu „odwołania lub jego kopii”.</p> <p>Projekt ustawy deregulacyjnej przewiduje nadanie nowego brzmienia art. 525 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych o treści:</p> <p><i>„1. Wykonawca może zgłosić przystąpienie do postępowania odwoławczego w terminie 2 dni od dnia otrzymania kopii odwołania, wskazując stronę (...).”</i></p> <p>Wobec powyższego konieczna jest następująca korekta w projektowanym art. 525 ust. 1:</p> <p><i>„1. Wykonawca może zgłosić przystąpienie do postępowania odwoławczego w terminie 2 dni od dnia otrzymania odwołania lub jego kopii, wskazując stronę (...).”</i></p>	<p>Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>W art. 525 ust. 1 ustawy Pzp zamiast sformułowania „kopii odwołania” powinno być konsekwentnie jak w art. 524 sformułowanie „odwołania lub jego kopii”.</p>
242.	Art. 34 pkt 8 lit. a zdanie drugie (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.	<p>Proponuje się uszczegółowienie proponowanego, nowego brzmienia art. 525 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych analogicznie jak uszczegółowienie zaproponowane w przypadku nowego brzmienia art. 521 ust. 1 ustawy Pzp, tj.</p> <p><i>„Wykonawca, który zgłosił przystąpienie do postępowania odwoławczego,</i></p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Uwzględnienie uwagi uniemożliwiłoby zachowanie ustawowego 15-dniowego terminu</p>

			<i>w terminie wyznaczonym przez Prezesa Izby, nie krótszym niż 14 dni, wskazuje twierdzenia oraz załącza wszystkie dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub w celu odparcia wniosków i twierdzeń powołanych w odwołaniu lub odpowiedzi na odwołanie."</i>	na rozpoznanie odwołania.
243.	Art. 34 pkt 8 lit. a zdanie pierwsze (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	<p>W obecnie obowiązującym art. 524 ustawy Prawo zamówień publicznych jest mowa o przesyłaniu „kopii odwołania”.</p> <p>W projekcie ustawy deregulacyjnej, w proponowanej treści art. 524 ustawy Prawo zamówień publicznych jest mowa o przesyłaniu „odwołania lub jego kopii”.</p> <p>Projekt ustawy deregulacyjnej przewiduje nadanie nowego brzmienia art. 525 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych o treści:</p> <p><i>„1. Wykonawca może zgłosić przystąpienie do postępowania odwoławczego w terminie 2 dni od dnia otrzymania kopii odwołania, wskazując stronę (...).”</i></p> <p>Wobec powyższego konieczna jest następująca korekta w projektowanym art. 525 ust. 1:</p> <p><i>„1. Wykonawca może zgłosić przystąpienie do postępowania odwoławczego w terminie 2 dni od dnia otrzymania odwołania lub jego kopii, wskazując stronę (...).”</i></p>	<p>Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>W art. 525 ust. 1 ustawy Pzp zamiast sformułowania „kopii odwołania” powinno być konsekwentnie jak w art. 524 sformułowanie „odwołania lub jego kopii”.</p>
244.	Art. 34 pkt 8 lit. a zdanie drugie (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	<p>Proponuje się uszczegółowienie proponowanego, nowego brzmienia art. 525 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych analogicznie jak uszczegółowienie zaproponowane w przypadku nowego brzmienia art. 521 ust. 1 ustawy Pzp, tj.</p> <p><i>„Wykonawca, który zgłosił przystąpienie do postępowania odwoławczego, w terminie wyznaczonym przez Prezesa Izby, nie krótszym niż 14 dni, wskazuje twierdzenia oraz załącza wszystkie dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub w celu odparcia wniosków i twierdzeń powołanych w odwołaniu lub odpowiedzi na odwołanie.”</i></p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Uwzględnienie uwagi uniemożliwiłoby zachowanie ustawowego 15-dniowego terminu na rozpoznanie odwołania</p>
245.	Art. 34 pkt 8 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>Uwaga – w art. 525 proponujemy 3 dni (jak dotychczas), a nie 2 dni tak jak jest w propozycji przepisów.</p> <p>Do ewentualnego rozważenia – tzn. w art. 525 jest mowa tylko o kopii odwołania natomiast w art. 524 o odwołaniu lub jego kopii. Zatem czy w art. 525 nie zostało pominięte słowo „odwołanie”?</p> <p>Art. 34 pkt 8) w art. 525:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p>	<p>Uwaga zostanie uwzględniona.</p> <p>W art. 525 ust. 1 ustawy Pzp zamiast sformułowania „kopii odwołania” powinno być konsekwentnie jak w art. 524 sformułowanie „odwołania lub jego</p>

			„1. Wykonawca może zgłosić przystąpienie do postępowania odwoławczego w terminie 3 dni od dnia otrzymania odwołania lub jego kopii, wskazując stronę, do której przystępuje, i interes w uzyskaniu rozstrzygnięcia na korzyść strony, do której przystępuje. Wykonawca, który zgłosił przystąpienie do postępowania odwoławczego, w terminie wyznaczonym przez Prezesa Izby wskazuje twierdzenia oraz załącza wszystkie dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub w celu odparcia wniosków i twierdzeń powołanych w odwołaniu lub odpowiedzi na odwołanie.”.	kopii”.
246.	Art. 34 pkt 10 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Ogólnopolskie Stowarzyszenie Konsultantów Zamówień Publicznych	<p>1.Dot. Art. 535 ust. 1</p> <p>Na wstępie należy zauważyć, że przepis jest niejasny.</p> <p>Budzić może wątpliwości sformułowanie „lub wraz z innym pismem wniesionym przed rozprawą lub posiedzeniem”. Nie wiadomym jest czy intencją ustawodawcy była typowa prekluzja dowodowa – czyli konieczność przedstawienia dowodów przy pierwszej czynności, czy wystarczające jest ich zgłoszenie przed rozprawą, chociażby w innym dodatkowym piśmie procesowym.</p> <p>Tej ostatniej wykładni przeczą wprowadzone zmiany do art. 516 i art. 521 Ustawy Pzp, zobowiązujące załączyć wszystkie dowody do odwołania i odpowiedzi na odwołanie. Także przepis art. 525 Ustawy Pzp wskazuje kiedy przystępujący ma złożyć dowody. Niezrozumiałe jest zatem w tym świetle, o jakich jeszcze innych pismach wniesionych przed rozprawą mowa oraz czy sformułowanie to umożliwia uzupełnienie dowodów przed rozprawą (chociażby na kilka godzin przed).</p> <p>Ponadto, fragment projektowanego przepisu „lub oparcie twierdzeń strony przeciwnej” może budzić wątpliwości, co do rozkładu ciężaru dowodu. Dowód składa ten, kto dowodzi, a nie ten, który zaprzecza.</p> <p>Do powyższego przepisu ma zatem zastosowania cała argumentacja dotycząca prekluzji dowodowej zawarta w pkt 223.</p> <p>2.Dot. art. 535 ust. 2</p> <p>W zakresie tego przepisu argumentacja zawarta w pkt 223 jest aktualna.</p> <p>Ponadto, z uwagi na to, że wyrok Krajowej Izby Odwoławczej oznacza koniec standstill uważamy, że projektowany przepis jest bardzo restrykcyjny i będzie nadużywany. By ograniczyć zakres negatywnego</p>	<p>Uwaga zostanie kierunkowo uwzględniona.</p> <p>Treść projektowanego art. 535 ust. 1 ustawy Pzp zostanie doprecyzowana w taki sposób, aby jednoznacznie wynikało z niego, że dowody będą mogły być składane najpóźniej na dzień przed wyznaczonym terminem rozprawy.</p> <p>Rozwiązanie będzie projektowane przy uwzględnieniu zasad liczenia terminów do wykonywania czynności w postępowaniu. Jednocześnie, w związku ze zmianą brzmienia projektowanego art. 535, zostaną wprowadzone niezbędne zmiany w innych przepisach, w tym w projektowanym art. 507.</p> <p>Projektowane zmiany w zakresie prekluzji dowodowej mają na celu utrzymanie kontrydiktoryjności w postępowaniu odwoławczym niezależnie od sposobu prowadzenia rozpraw przez Izbę, ale nie przewidują bezwzględnej prekluzji dowodowej. Przy czym, w tym kontekście i w świetle</p>

			oddziaływania tej regulacji powinno zostać dodane postanowienie, zgodnie z którym, po złożeniu odpowiedzi zamawiającego, dopuszczalne jest złożenie dowodów z oznaczeniem, że czyni się to w kontekście twierdzeń zamawiającego ujętych w odpowiedzi na odwołanie.	projektowanego art. 535 ust. 2 ustawy Pzp, możliwość składania dodatkowych dowodów podczas rozprawy będzie wyjątkiem, a nie regułą jak dotychczas. Projektowane regulacje zawierają zatem rozwiązania, które mają ograniczyć praktykę składania dowodów i zapoznawania się z dowodami podczas rozprawy, co utrudnia ustosunkowanie się do nich przez pozostałe strony i uczestników postępowania odwoławczego.
247.	Art. 34 pkt 10 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych - art. 535 ust. 1)	Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji	Mając na uwadze argumenty wskazane w wierszach powyżej (pkt 214, 224, 228, 240), proponujemy usunięcie tej jednostki redakcyjnej, względnie nadanie jej następujące brzmienia: <i>„1. Dowody na poparcie swoich twierdzeń lub odparcie twierdzeń strony przeciwnej, strony i uczestnicy postępowania odwoławczego przedstawiają w miarę możliwości, wraz z odwołaniem, odpowiedzią na odwołanie lub wraz z innym pismem wniesionym przed rozprawą lub posiedzeniem, o którym mowa w art. 545 ust. 1”.</i>	Uwaga zostanie kierunkowo uwzględniona. Treść projektowanego art. 535 ust. 1 ustawy Pzp zostanie doprecyzowana w taki sposób, aby jednoznacznie wynikało z niego, że dowody będą mogły być składane najpóźniej na dzień przed wyznaczonym terminem rozprawy. Rozwiązanie będzie projektowane przy uwzględnieniu zasad liczenia terminów do wykonywania czynności w postępowaniu. Jednocześnie, w związku ze zmianą brzmienia projektowanego art. 535, zostaną wprowadzone niezbędne zmiany w innych przepisach, w tym w projektowanym art. 507. Projektowane zmiany w zakresie prekluzji dowodowej mają na celu utrzymanie kontrydiktoryjności w postępowaniu odwoławczym niezależnie od sposobu

				<p>prowadzenia rozpraw przez Izbę, ale nie przewidują bezwzględnej prekluzji dowodowej. W tym kontekście i w świetle projektowanego art. 535 ust. 2 ustawy Pzp, możliwość składania dodatkowych dowodów podczas rozprawy będzie wyjątkiem, a nie regułą jak dotychczas.</p> <p>Projektowane regulacje zawierają zatem rozwiązania, które mają ograniczyć praktykę składania dowodów i zapoznawania się z dowodami podczas rozprawy, co utrudnia ustosunkowanie się do nich przez pozostałe strony i uczestników postępowania odwoławczego.</p>
248.	Art. 34 pkt 11 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych - art. 541 ust. 1)	Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji	Mając na uwadze argumenty przedstawione w wierszu nr 214, sugerujemy pozostawienie art. 541 ust. 1 pzp w dotychczasowym brzmieniu.	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>W kontekście wprowadzonej prekluzji dowodowej, argumentacja jw.</p>
249.	Art. 34 pkt 11 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Ogólnopolskie Stowarzyszenie Konsultantów Zamówień Publicznych	W zakresie tego przepisu argumentacja zawarta w pkt 223 jest aktualna.	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>W kontekście wprowadzonej prekluzji dowodowej, argumentacja jw.</p>
250.	Art. 34 pkt 12 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Ogólnopolskie Stowarzyszenie Konsultantów Zamówień Publicznych	Projektowana regulacja budzi wątpliwości, czy rozprawa zdalna będzie narzucona przez Prezesa Izby, czy może zależeć od decyzji stron i uczestników postępowania odwoławczego. Wydaje się, iż drugie rozwiązanie jest korzystniejsze dla stron i uczestników postępowania odwoławczego.	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Zgodnie z projektowanym w ustawie Pzp art. 544 ust. 3a Prezes Izby wyznaczając termin rozpoznania odwołania może zarządzić przeprowadzenie zdalnej rozprawy i zdalnego posiedzenia, o którym mowa w art. 545 ust. 1. Zatem</p>

				Prezes Izby będzie każdorazowo badał z urzędu (a nie na wniosek stron lub uczestników postępowania odwoławczego), czy zachodzą podstawy do zarządzenia zdanej rozprawy. Dodatkowe szczegółowe regulacje związane z zawiadamianiem o zdalnej rozprawie i dot. zgłoszenia udziału w zdalnej rozprawie będą w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 544 ust. 4 ustawy Pzp, m.in. w obrębie § 19.
251.	Art. 34 pkt 12 lit. b (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.	<p>Zgodnie z art. 34 pkt 12 lit. b projektu ustawy deregulacyjnej zmieniającym art. 544 ust. 3 ustawy Prawo zamówień publicznych:</p> <p><i>„b) w ust. 3 po wyrazach „Termin rozprawy” dodaje się wyrazy „i posiedzenia, o którym w art. 545 ust. 1,”</i></p> <p>Przepis powinien zostać doprecyzowany poprzez dodanie:</p> <p><i>„b) w ust. 3 po wyrazach „Termin rozprawy” dodaje się wyrazy „i posiedzenia, o którym mowa w art. 545 ust. 1,”</i></p>	Uwaga zostanie uwzględniona.
252.	Art. 34 pkt 12 lit. b (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	<p>Zgodnie z art. 34 pkt 12 lit. b projektu ustawy deregulacyjnej zmieniającym art. 544 ust. 3 ustawy Prawo zamówień publicznych:</p> <p><i>„b) w ust. 3 po wyrazach „Termin rozprawy” dodaje się wyrazy „i posiedzenia, o którym w art. 545 ust. 1,”</i></p> <p>Przepis powinien zostać doprecyzowany poprzez dodanie:</p> <p><i>„b) w ust. 3 po wyrazach „Termin rozprawy” dodaje się wyrazy „i posiedzenia, o którym mowa w art. 545 ust. 1,”</i></p>	Uwaga zostanie uwzględniona.
253.	Art. 34 pkt 14 (zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych)	Ogólnopolskie Stowarzyszenie Konsultantów Zamówień Publicznych	<p>Rygor ust. 5 wydaje się skrajnie nieproporcjonalny. W praktyce można wyobrazić sobie sytuację, że pełnomocnik lub świadek połączą się z „wątpliwego miejsca” np. samochodu lub będą mieli problem z połączeniem. W takim jednak przypadku Izba powinna odroczyć rozprawę i zobowiązać stronę do stawienia osobistego w Krajową Izbą Odwoławczą.</p> <p>Przy tak ocennych przesłankach pozbawienie pełnomocnika strony prawa</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Zdalny udział w posiedzeniu lub rozprawie przed Izbą będzie uprawnieniem lub obowiązkiem. Biorąc pod uwagę terminy przewidziane w postępowaniu</p>

			<p>do zajęcia stanowiska i uznanie, że się nie stawiał może prowadzić do naruszenia prawa do sądu.</p> <p>Propozycja zmiany:</p> <p>5. Jeżeli warunki w miejscu pobytu osoby biorącej udział w zdalnej rozprawie lub zdalnym posiedzeniu nie licują z powagą Izby lub stanowią przeszkodę do dokonania czynności procesowych lub, jeżeli zachowanie tej osoby budzi uzasadnione wątpliwości co do prawidłowego przebiegu czynności dokonanych zdalnie z jej udziałem, Izba odmawia zdalnego udziału tej osoby w posiedzeniu lub rozprawie, odracza rozprawę lub posiedzenie i zobowiązuje osobę do stawiennictwa osobistego na kolejnym terminie rozprawy lub posiedzenia</p>	<p>odwoławczym, w tym termin na rozpoznanie odwołania, niezasadne byłoby odraczanie rozprawy w okolicznościach określonych w projektowanym art. 549 ust. 5 ustawy Pzp.</p>
254.	Art. 34 (zmiany w ustawie z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych)	Izba Gospodarcza „Farmacja Polska”	<p>Umożliwienie stronom oraz uczestnikom postępowania odwoławczego przed Krajową Izbą Odwoławczą udziału w rozprawach i posiedzeniach za pośrednictwem środków informatycznych pozwalających na komunikowanie się na odległość.</p> <p>Uregulowanie organizacji zdalnych rozpraw i zdalnych posiedzeń.</p> <p>Możliwość udziału stron i uczestników w postępowaniach przed KIO w formie zdalnej jest wyrazem dostosowania do rzeczywistości i możliwości teleinformatycznych w sądach i przed organami administracji publicznej — tego typu rozwiązania funkcjonują już od dłuższego czasu na gruncie Kodeksu Postępowania Cywilnego. Nie widzimy przeciwwskazań dla wprowadzenia zdalnych posiedzeń i rozpraw. Tym bardziej, że w projekcie są przewidziane zastrzeżenia do tej formy: jeżeli nie będzie przeszkód takich jak np. objęcie informacji klauzulą tajności czy duża liczba uczestników postępowania.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Stanowisko Izby Gospodarczej „Farmacja Polska” nie zawiera uwagi, ale poparcie kierunku projektowanych zmian, z czym należy się zgodzić.</p> <p>Przy czym szczegółowe regulacje techniczne związane ze zdalnymi posiedzeniami i zdalnymi rozprawami przed Izbą zostaną określone w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 544 ust. 4 ustawy Pzp.</p>
255.	Art. 34 (zmiany w ustawie z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych)	Krajowa Izba Radców Prawnych	<p>Zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych - Opracował r. pr. dr hab. Marcin Dziurda, prof. UW, Katedra Postępowania Cywilnego, Uniwersytet Warszawski</p> <p>W ustawie z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych projekt wprowadza istotne zmiany dotyczące postępowania odwoławczego przed Krajową Izbą Odwoławczą. Przewidują one wyraźne różnice w stosunku do postępowania cywilnego, co może wywoływać wątpliwości interpretacyjne. Dotyczy to zwłaszcza rozpraw i posiedzeń zdalnych – przepisy je regulujące zostały zaczerpnięte z Kodeksu postępowania cywilnego, ale w sposób wybiórczy.</p>	<p>Uwagi zostaną kierunkowo uwzględnione.</p> <p>Szczegółowa argumentacja odnosząca się do poszczególnych projektowanych regulacji zawarta w innych punktach niniejszej tabeli.</p>

			<p>Trudności interpretacyjne wynikać mogą także z niespójności terminologicznej zaproponowanych przepisów.</p> <p>W art. 507 ust. 1 p.z.p. przewidziano, że strona wnosząca pismo przekazuje „pismo albo jego kopię” stronom lub uczestnikom postępowania odwoławczego. Tymczasem z art. 507 ust. 2 p.z.p. wynika, że w przypadku, gdy pismo w postępowaniu odwoławczym jest składane w formie pisemnej podczas rozprawy lub posiedzenia, wnosi się je „z odpisami” dla stron lub uczestników postępowania odwoławczego. Nie wyjaśniono, dlaczego w jednym przepisie mowa o kopii, a w drugim o odpisie.</p> <p>Z art. 507 ust. 4 p.z.p. ma wynikać, że strona lub uczestnik postępowania odwoławczego powołujący się w piśmie składanym w postępowaniu odwoławczym na dokumenty obowiązany jest dołączyć je do tego pisma, pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania. Utrata prawa powoływania powinna dotyczyć raczej nie dokumentów, a dowodów z nich wynikających – tym bardziej, że ze znowelizowanego art. 516 ust. 1 pkt 10 p.z.p. ma wynikać, że odwołanie do KIO zawiera „wskazanie okoliczności faktycznych i prawnych uzasadniających wniesienie odwołania oraz przedstawienie wszystkich dowodów na poparcie przytoczonych okoliczności”. To samo ma dotyczyć odpowiedzi zamawiającego (por. projektowaną zmianę art. 521 ust. 2 p.z.p.).</p> <p>W art. 508a p.z.p. przewidziano rozprawy i posiedzenia zdalne, a w istocie hybrydowe („pozostałe osoby uczestniczące w zdalnej rozprawie lub zdalnym posiedzeniu, w szczególności strony i uczestnicy postępowania odwoławczego, nie muszą przebywać na sali rozpraw”). Nie uregulowano jednak, kto będzie w nich mógł uczestniczyć zdalnie, a kto będzie musiał wziąć udział stacjonarnie. Regulację taką zawierają obowiązujące od 15 lutego 2024 r. art. 151 § 3-6 k.p.c.</p> <p>Z kolei art. 535 § 2 k.p.c. ma otrzymać brzmienie: „W przypadku gdy wcześniejsze pozyskanie dowodów na poparcie swoich twierdzeń lub odparcie twierdzeń strony przeciwnej nie było możliwe lub konieczność ich powołania wynikła w toku postępowania odwoławczego, strony i uczestnicy postępowania odwoławczego mogą przedstawiać te dowody do zamknięcia rozprawy”. Druga z tych przesłanek egzoneracyjnych jest węższa niż jej odpowiednik w k.p.c. (potrzeba powołania wynikła później). Nie wyjaśniono, jaki jest cel tego zróżnicowania.</p>	
256.	Art. 38 (przepis przejściowy dot. zmian w	Pomorska Izba Rzemieśnicza MSP	<p>Wydaje się, że intencją projektodawcy wyrażoną w art. 38 projektowanej ustawy było wprowadzenie dodatkowego kryterium warunkującego nabycie statusu rzemieślnika przez spółkę prawa handlowego – tzn.</p>	Uwagi zostaną uwzględnione.

	ustawie o rzemiośle) + uzasadnienie do projektu ustawy, str. 25-26		<p>złożenia deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła. Taki warunek nie wynika jednak z projektowanej zamiany zapisu art. 2 ust. 6 ustawy o rzemiośle (definicja rzemieślnika), a jego umiejscowienie jedynie w art. 38 projektowanej ustawy deregulacyjnej może wprowadzić zamieszanie w stosowaniu zmienionych przepisów i budzi nasze wątpliwości w zakresie wypełnienia zasad prawidłowej legislacji (umiejscowienie niektórych zapisów dotyczących nabycia statusu rzemieślnika poza ustawą o rzemiośle). Projektodawca nie wyjaśnił przy tym w uzasadnieniu do ustawy, dlaczego przyjął taki właśnie zabieg legislacyjny.</p> <p>Odnutowania wymaga również, że w naszej ocenie treść uzasadnienia do projektu ustawy (str. 25 -26) w części odnoszącej się do dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika w postaci złożenia deklaracji członkowskiej (uzyskania członkostwa w organizacji rzemieślniczej) jest niespójna z literalnym brzmieniem art. 38 projektowanej ustawy i znacznie wykracza w swej treści poza zakres tej regulacji. Sformułowana w ten sposób treść uzasadnienia może w praktyce powodować problemy interpretacyjne, co byłoby niezgodne z duchem ustawy mającej na celu upraszczanie prawa i wymaga co najmniej doprecyzowania jakie podmioty są adresatem normy art. 38 zgodnie z intencją projektodawcy.</p> <p>Niezależnie od powyższego, sam sposób sformułowania dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika przez spółki o których mowa w art. 38 cyt. „z chwilą złożenia przez nią deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła” oceniamy jako wadliwy. Sam fakt złożenia deklaracji członkowskiej nie zawsze przesądza o tym czy dany podmiot nabędzie członkostwo zgodnie ze statutem danej organizacji. Taka deklaracja/wniosek jest rozpatrywany przez odpowiedni organ statutowy organizacji i podejmowana jest uchwała o przyjęciu (lub nie) w poczet członków, co skutkuje nabyciem członkostwa; najczęściej dopiero z momentem podjęcia uchwały. Ponadto w praktyce mogą wystąpić poważne problemy w ustaleniu i zweryfikowaniu zarówno faktu jak i „momentu” skutecznego złożenia takiej deklaracji członkowskiej.</p>	
257.	Art. 38 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle)	Wielkopolska Izba Rzemieślnicza w Poznaniu	W art. 38 zapisano wprowadzenie dodatkowego warunku do nabycia statusu rzemieślnika przez spółki prawa handlowego, tzn. obowiązku złożenia deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła w odniesieniu do nowych spółek i to rozwiązanie	Uwaga zostanie uwzględniona.

			<p>jest dobre. Natomiast w uzasadnieniu do projektu na stronie 25 kontrowersje budzi zapis: „W świetle zasady wolności osobistej i wolności działalności gospodarczej uzasadnione jest przyjęcie rozwiązania na rzecz dobrowolnego wyboru przez przedsiębiorców prowadzących działalność rzemieślniczą statusu rzemieślnika poprzez uzyskanie członkostwa w cechu albo izbie rzemieślniczej”. Rozumiemy, że dotyczy to tylko spółek prawa handlowego?</p>	
258.	<p>Art. 38 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle)</p>	<p>Związku Telewizji Kablowych w Polsce Izba Gospodarcza</p>	<p>Nie można wreszcie zaakceptować wdrożenia koncepcji przymusowej przynależności przedsiębiorców z branży rzemieślniczej do organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła w tym tylko celu by wykonywana przez nich działalność gospodarcza była uznana za działalność rzemieślniczą.</p> <p>O tym bowiem czy mamy do czynienia z działalnością rzemieślniczą, czy też nie decyduje rodzaj wykonywanej działalności, a nie obowiązkowa przynależność do organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła.</p> <p>Wprowadzenie przymusowej przynależności przedsiębiorców do organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła narusza konstytucyjną wolność zrzeszania się przewidzianą w art. 58 ust. 1 w zw. z art. 8 Konstytucji RP, co wyklucza dopuszczalność wdrożenia do systemu prawa krajowego tego rodzaju dyskusyjnej, sprzecznej z Konstytucją RP regulacji.</p> <p>Dodać także należy, że Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców od samego początku powołania Jego instytucji jest zdecydowanym przeciwnikiem nadmiernej regulacji zawodowej popierając w pełni postulaty deregulacji zawodów, a zarazem sprzeciwiając się ich nadmiernej regulacji.</p> <p>Związek Telewizji Kablowych w Polsce Izba Gospodarcza wnosi zatem o wykreślenie art. 38 ustawy deregulacyjnej.</p>	<p>Uwaga zostanie poddana pod dyskusję podczas konferencji uzgodnieniowej.</p>
259.	<p>Art. 38 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle) + uzasadnienie do projektu ustawy, str. 25-26</p>	<p>Małopolska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Krakowie</p>	<p>Wydaje się, że intencją projektodawcy wyrażoną w art. 38 projektowanej ustawy było wprowadzenie dodatkowego kryterium warunkującego nabycie statusu rzemieślnika przez spółkę prawa handlowego - tzn. złożenia deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła. Taki warunek nie wynika jednak z projektowanej zamiany zapisu art. 2 ust. 6 ustawy o rzemiośle (definicja rzemieślnika), a jego umiejscowienie jedynie w art. 38 projektowanej ustawy deregulacyjnej może wprowadzić zamieszanie w stosowaniu zmienionych przepisów i budzi nasze wątpliwości w zakresie wypełnienia</p>	<p>Uwagi zostaną uwzględnione.</p>

			<p>zasad prawidłowej legislacji (umiejscowienie niektórych zapisów dotyczących nabycia statusu rzemieślnika poza ustawą o rzemiośle). Projektodawca nie wyjaśnił przy tym w uzasadnieniu do ustawy, dlaczego przyjął taki właśnie zabieg legislacyjny.</p> <p>Odnutowania wymaga również, że w naszej ocenie treść uzasadnienia do projektu ustawy (str. 25 -26) w części odnoszącej się do dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika w postaci złożenia deklaracji członkowskiej (uzyskania członkostwa w organizacji rzemieślniczej) jest niespójna z literalnym brzmieniem art. 38 projektowanej ustawy i znacznie wykracza w swej treści poza zakres tej regulacji. Sformułowana w ten sposób treść uzasadnienia może w praktyce powodować problemy interpretacyjne, co byłoby niezgodne z duchem ustawy mającej na celu upraszczanie prawa i wymaga co najmniej doprecyzowania jakie podmioty są adresatem normy art. 38 zgodnie z intencją projektodawcy.</p> <p>Niezależnie od powyższego, sam sposób sformułowania dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika przez spółki o których mowa w art. 38 cyt. „z chwilą złożenia przez nią deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła” oceniamy jako wadliwy. Sam fakt złożenia deklaracji członkowskiej nie zawsze przesądza o tym czy dany podmiot nabędzie członkostwo zgodnie ze statutem danej organizacji. Taka deklaracja/wniosek jest rozpatrywany przez odpowiedni organ statutowy organizacji i podejmowana jest uchwała o przyjęciu (lub nie) w poczet członków, co skutkuje nabyciem członkostwa; najczęściej dopiero z momentem podjęcia uchwały. Ponadto w praktyce mogą wystąpić poważne problemy w ustaleniu i zweryfikowaniu zarówno faktu jak i „momentu” skutecznego złożenia takiej deklaracji członkowskiej.</p>	
260.	Art. 38 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle) + uzasadnienie do projektu ustawy, str. 25-26	Dolnośląska Izba Rzemieślnicza we Wrocławiu	<p>Wydaje się, że intencją projektodawcy wyrażoną w art. 38 projektowanej ustawy było wprowadzenie dodatkowego kryterium warunkującego nabycie statusu rzemieślnika przez spółkę prawa handlowego - tzn. złożenia deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła. Taki warunek nie wynika jednak z projektowanej zamiany zapisu art. 2 ust. 6 ustawy o rzemiośle (definicja rzemieślnika), a jego umiejscowienie jedynie w art. 38 projektowanej ustawy deregulacyjnej może wprowadzić zamieszanie w stosowaniu zmienionych przepisów i budzi nasze wątpliwości w zakresie wypełnienia zasad prawidłowej legislacji (umiejscowienie niektórych zapisów</p>	Uwagi zostaną uwzględnione.

			<p>dotyczących nabycia statusu rzemieślnika poza ustawą o rzemiośle). Projektodawca nie wyjaśnił przy tym w uzasadnieniu do ustawy, dlaczego przyjął taki właśnie zabieg legislacyjny.</p> <p>Odnutowania wymaga również, że w naszej ocenie treść uzasadnienia do projektu ustawy (str. 25 -26) w części odnoszącej się do dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika w postaci złożenia deklaracji członkowskiej (uzyskania członkostwa w organizacji rzemieślniczej) jest niespójna z literalnym brzmieniem art. 38 projektowanej ustawy i znacznie wykracza w swej treści poza zakres tej regulacji. Sformułowana w ten sposób treść uzasadnienia może w praktyce powodować problemy interpretacyjne, co byłoby niezgodne z duchem ustawy mającej na celu upraszczanie prawa i wymaga co najmniej doprecyzowania jakie podmioty są adresatem normy art. 38 zgodnie z intencją projektodawcy.</p> <p>Niezależnie od powyższego, sam sposób sformułowania dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika przez spółki o których mowa w art. 38 cyt. „z chwilą złożenia przez nią deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła” oceniamy jako wadliwy. Sam fakt złożenia deklaracji członkowskiej nie zawsze przesądza o tym czy dany podmiot nabędzie członkostwo zgodnie ze statutem danej organizacji. Taka deklaracja/wniosek jest rozpatrywany przez odpowiedni organ statutowy organizacji i podejmowana jest uchwała o przyjęciu (lub nie) w poczet członków, co skutkuje nabyciem członkostwa; najczęściej dopiero z momentem podjęcia uchwały. Ponadto w praktyce mogą wystąpić poważne problemy w ustaleniu i zweryfikowaniu zarówno faktu jak i „momentu” skutecznego złożenia takiej deklaracji członkowskiej.</p>	
261.	Art. 38 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle) + uzasadnienie do projektu ustawy, str. 25-26	Kujawsko-Pomorska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bydgoszczy	<p>Wydaje się, że intencją projektodawcy wyrażoną w art. 38 projektowanej ustawy było wprowadzenie dodatkowego kryterium warunkującego nabycie statusu rzemieślnika przez spółkę prawa handlowego - tzn. złożenia deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła. Taki warunek nie wynika jednak z projektowanej zamiany zapisu art. 2 ust. 6 ustawy o rzemiośle (definicja rzemieślnika), a jego umiejscowienie jedynie w art. 38 projektowanej ustawy deregulacyjnej może wprowadzić zamieszanie w stosowaniu zmienionych przepisów i budzi nasze wątpliwości w zakresie wypełnienia zasad prawidłowej legislacji (umiejscowienie niektórych zapisów dotyczących nabycia statusu rzemieślnika poza ustawą o rzemiośle). Projektodawca nie wyjaśnił przy tym w uzasadnieniu do ustawy, dlaczego</p>	Uwagi zostaną uwzględnione.

			<p>przyjął taki właśnie zabieg legislacyjny.</p> <p>Odnutowania wymaga również, że w naszej ocenie treść uzasadnienia do projektu ustawy (str. 25 -26) w części odnoszącej się do dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika w postaci złożenia deklaracji członkowskiej (uzyskania członkostwa w organizacji rzemieślniczej) jest niespójna z literalnym brzmieniem art. 38 projektowanej ustawy i znacznie wykracza w swej treści poza zakres tej regulacji. Sformułowana w ten sposób treść uzasadnienia może w praktyce powodować problemy interpretacyjne, co byłoby niezgodne z duchem ustawy mającej na celu upraszczanie prawa i wymaga co najmniej doprecyzowania jakie podmioty są adresatem normy art. 38 zgodnie z intencją projektodawcy.</p> <p>Niezależnie od powyższego, sam sposób sformułowania dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika przez spółki o których mowa w art. 38 cyt. „z chwilą złożenia przez nią deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła” oceniamy jako wadliwy. Sam fakt złożenia deklaracji członkowskiej nie zawsze przesądza o tym czy dany podmiot nabędzie członkostwo zgodnie ze statutem danej organizacji. Taka deklaracja/wniosek jest rozpatrywany przez odpowiedni organ statutowy organizacji i podejmowana jest uchwała o przyjęciu (lub nie) w poczet członków, co skutkuje nabyciem członkostwa; najczęściej dopiero z momentem podjęcia uchwały. Ponadto w praktyce mogą wystąpić poważne problemy w ustaleniu i zweryfikowaniu zarówno faktu jak i „momentu” skutecznego złożenia takiej deklaracji członkowskiej.</p>	
262.	Art. 38 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle) + uzasadnienie do projektu ustawy, str. 25-26	Izba Rzemieślnicza i Przedsiębiorczości w Białymstoku	<p>Wydaje się, że intencją projektodawcy wyrażoną w art. 38 projektowanej ustawy było wprowadzenie dodatkowego kryterium warunkującego nabycie statusu rzemieślnika przez spółkę prawa handlowego - tzn. złożenia deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła. Taki warunek nie wynika jednak z projektowanej zamiany zapisu art. 2 ust. 6 ustawy o rzemiośle (definicja rzemieślnika), a jego umiejscowienie jedynie w art. 38 projektowanej ustawy deregulacyjnej może wprowadzić zamieszanie w stosowaniu zmienionych przepisów i budzi nasze wątpliwości w zakresie wypełnienia zasad prawidłowej legislacji (umiejscowienie niektórych zapisów dotyczących nabycia statusu rzemieślnika poza ustawą o rzemiośle). Projektodawca nie wyjaśnił przy tym w uzasadnieniu do ustawy, dlaczego przyjął taki właśnie zabieg legislacyjny.</p>	Uwagi zostaną uwzględnione.

			<p>Odnutowania wymaga również, że w naszej ocenie treść uzasadnienia do projektu ustawy (str. 25 -26) w części odnoszącej się do dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika w postaci złożenia deklaracji członkowskiej (uzyskania członkostwa w organizacji rzemieślniczej) jest niespójna z literalnym brzmieniem art. 38 projektowanej ustawy i znacznie wykracza w swej treści poza zakres tej regulacji. Sformułowana w ten sposób treść uzasadnienia może w praktyce powodować problemy interpretacyjne, co byłoby niezgodne z duchem ustawy mającej na celu upraszczanie prawa i wymaga co najmniej doprecyzowania jakie podmioty są adresatem normy art. 38 zgodnie z intencją projektodawcy.</p> <p>Niezależnie od powyższego, sam sposób sformułowania dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika przez spółki o których mowa w art. 38 cyt. „z chwilą złożenia przez nią deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła” oceniamy jako wadliwy. Sam fakt złożenia deklaracji członkowskiej nie zawsze przesądza o tym czy dany podmiot nabędzie członkostwo zgodnie ze statutem danej organizacji. Taka deklaracja/wniosek jest rozpatrywany przez odpowiedni organ statutowy organizacji i podejmowana jest uchwała o przyjęciu (lub nie) w poczet członków, co skutkuje nabyciem członkostwa; najczęściej dopiero z momentem podjęcia uchwały. Ponadto w praktyce mogą wystąpić poważne problemy w ustaleniu i zweryfikowaniu zarówno faktu jak i „momentu” skutecznego złożenia takiej deklaracji członkowskiej.</p>	
263.	Art. 38 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle) + uzasadnienie do projektu ustawy, str. 25-26	Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości PŚ w Słupsku	<p>Wydaje się, że intencją projektodawcy wyrażoną w art. 38 projektowanej ustawy było wprowadzenie dodatkowego kryterium warunkującego nabycie statusu rzemieślnika przez spółkę prawa handlowego - tzn. złożenia deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła. Taki warunek nie wynika jednak z projektowanej zamiany zapisu art. 2 ust. 6 ustawy o rzemiośle (definicja rzemieślnika), a jego umiejscowienie jedynie w art. 38 projektowanej ustawy deregulacyjnej może wprowadzić zamieszanie w stosowaniu zmienionych przepisów i budzi nasze wątpliwości w zakresie wypełnienia zasad prawidłowej legislacji (umiejscowienie niektórych zapisów dotyczących nabycia statusu rzemieślnika poza ustawą o rzemiośle). Projektodawca nie wyjaśnił przy tym w uzasadnieniu do ustawy, dlaczego przyjął taki właśnie zabieg legislacyjny.</p>	Uwagi zostaną uwzględnione.

			<p>Odnutowania wymaga również, że w naszej ocenie treść uzasadnienia do projektu ustawy (str. 25 -26) w części odnoszącej się do dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika w postaci złożenia deklaracji członkowskiej (uzyskania członkostwa w organizacji rzemieślniczej) jest niespójna z literalnym brzmieniem art. 38 projektowanej ustawy i znacznie wykracza w swej treści poza zakres tej regulacji. Sformułowana w ten sposób treść uzasadnienia może w praktyce powodować problemy interpretacyjne, co byłoby niezgodne z duchem ustawy mającej na celu upraszczanie prawa i wymaga co najmniej doprecyzowania jakie podmioty są adresatem normy art. 38 zgodnie z intencją projektodawcy.</p> <p>Niezależnie od powyższego, sam sposób sformułowania dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika przez spółki o których mowa w art. 38 cyt. „z chwilą złożenia przez nią deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła” oceniamy jako wadliwy. Sam fakt złożenia deklaracji członkowskiej nie zawsze przesądza o tym czy dany podmiot nabędzie członkostwo zgodnie ze statutem danej organizacji. Taka deklaracja/wniosek jest rozpatrywany przez odpowiedni organ statutowy organizacji i podejmowana jest uchwała o przyjęciu (lub nie) w poczet członków, co skutkuje nabyciem członkostwa; najczęściej dopiero z momentem podjęcia uchwały. Ponadto w praktyce mogą wystąpić poważne problemy w ustaleniu i zweryfikowaniu zarówno faktu jak i „momentu” skutecznego złożenia takiej deklaracji członkowskiej.</p>	
264.	Art. 38 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle) + uzasadnienie do projektu ustawy, str. 25-26	Beskidzka Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bielsku - Białej	<p>Wydaje się, że intencją projektodawcy wyrażoną w art. 38 projektowanej ustawy było wprowadzenie dodatkowego kryterium warunkującego nabycie statusu rzemieślnika przez spółkę prawa handlowego - tzn. złożenia deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła. Taki warunek nie wynika jednak z projektowanej zamiany zapisu art. 2 ust. 6 ustawy o rzemiośle (definicja rzemieślnika), a jego umiejscowienie jedynie w art. 38 projektowanej ustawy deregulacyjnej może wprowadzić zamieszanie w stosowaniu zmienionych przepisów i budzi nasze wątpliwości w zakresie wypełnienia zasad prawidłowej legislacji (umiejscowienie niektórych zapisów dotyczących nabycia statusu rzemieślnika poza ustawą o rzemiośle). Projektodawca nie wyjaśnił przy tym w uzasadnieniu do ustawy, dlaczego przyjął taki właśnie zabieg legislacyjny.</p> <p>Odnutowania wymaga również, że w naszej ocenie treść uzasadnienia do</p>	Uwagi zostaną uwzględnione.

			<p>projektu ustawy (str. 25 -26) w części odnoszącej się do dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika w postaci złożenia deklaracji członkowskiej (uzyskania członkostwa w organizacji rzemieślniczej) jest niespójna z literalnym brzmieniem art. 38 projektowanej ustawy i znacznie wykracza w swej treści poza zakres tej regulacji. Sformułowana w ten sposób treść uzasadnienia może w praktyce powodować problemy interpretacyjne, co byłoby niezgodne z duchem ustawy mającej na celu upraszczanie prawa i wymaga co najmniej doprecyzowania jakie podmioty są adresatem normy art. 38 zgodnie z intencją projektodawcy.</p> <p>Niezależnie od powyższego, sam sposób sformułowania dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika przez spółki o których mowa w art. 38 cyt. „z chwilą złożenia przez nią deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła” oceniamy jako wadliwy. Sam fakt złożenia deklaracji członkowskiej nie zawsze przesądza o tym czy dany podmiot nabędzie członkostwo zgodnie ze statutem danej organizacji. Taka deklaracja/wniosek jest rozpatrywany przez odpowiedni organ statutowy organizacji i podejmowana jest uchwała o przyjęciu (lub nie) w poczet członków, co skutkuje nabyciem członkostwa; najczęściej dopiero z momentem podjęcia uchwały. Ponadto w praktyce mogą wystąpić poważne problemy w ustaleniu i zweryfikowaniu zarówno faktu jak i „momentu” skutecznego złożenia takiej deklaracji członkowskiej.</p>	
265.	Art. 38 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle) + uzasadnienie do projektu ustawy, str. 25-26	Izba Rzemieślnicza Mazowska, Kurpi i Podlasia w Warszawie	<p>Wydaje się, że intencją projektodawcy wyrażoną w art. 38 projektowanej ustawy było wprowadzenie dodatkowego kryterium warunkującego nabycie statusu rzemieślnika przez spółkę prawa handlowego - tzn. złożenia deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła. Taki warunek nie wynika jednak z projektowanej zamiany zapisu art. 2 ust. 6 ustawy o rzemiośle (definicja rzemieślnika), a jego umiejscowienie jedynie w art. 38 projektowanej ustawy deregulacyjnej może wprowadzić zamieszanie w stosowaniu zmienionych przepisów i budzi nasze wątpliwości w zakresie wypełnienia zasad prawidłowej legislacji (umiejscowienie niektórych zapisów dotyczących nabycia statusu rzemieślnika poza ustawą o rzemiośle). Projektodawca nie wyjaśnił przy tym w uzasadnieniu do ustawy, dlaczego przyjął taki właśnie zabieg legislacyjny.</p> <p>Odnotowania wymaga również, że w naszej ocenie treść uzasadnienia do projektu ustawy (str. 25 -26) w części odnoszącej się do dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika w postaci złożenia deklaracji</p>	Uwagi zostaną uwzględnione.

			<p>członkowskiej (uzyskania członkostwa w organizacji rzemieślniczej) jest niespójna z literalnym brzmieniem art. 38 projektowanej ustawy i znacznie wykracza w swej treści poza zakres tej regulacji. Sformułowana w ten sposób treść uzasadnienia może w praktyce powodować problemy interpretacyjne, co byłoby niezgodne z duchem ustawy mającej na celu upraszczanie prawa i wymaga co najmniej doprecyzowania jakie podmioty są adresatem normy art. 38 zgodnie z intencją projektodawcy.</p> <p>Niezależnie od powyższego, sam sposób sformułowania dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika przez spółki o których mowa w art. 38 cyt. „z chwilą złożenia przez nią deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła” oceniamy jako wadliwy. Sam fakt złożenia deklaracji członkowskiej nie zawsze przesądza o tym, czy dany podmiot nabędzie członkostwo zgodnie ze statutem danej organizacji. Taka deklaracja/wniosek jest rozpatrywany przez odpowiedni organ statutowy organizacji i podejmowana jest uchwała o przyjęciu (lub nie) w poczet członków, co skutkuje nabyciem członkostwa; najczęściej dopiero z momentem podjęcia uchwały. Ponadto w praktyce mogą wystąpić poważne problemy w ustaleniu i zweryfikowaniu zarówno faktu jak i „momentu” skutecznego złożenia takiej deklaracji członkowskiej.</p>	
266.	Art. 38 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle)	Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Nowym Sączu	Wyjaśnienia wymaga czy zakres stosowania art. 38 projektowanej ustawy jest ograniczony tylko do spółek prowadzących działalność w dniu wejścia w życie ustawy? Chodzi o to, aby nie było wątpliwości, że spółki które powstaną po wejściu w życie nowych przepisów, a których status rzemieślnika wynika z nowelizacji, byłyby traktowane automatycznie jako rzemieślnik (bez konieczności składania deklaracji).	Uwagi zostaną uwzględnione.
267.	Art. 38 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle) + uzasadnienie do projektu ustawy, str. 25-26	Izba Rzemieślników i Przedsiębiorców w Kielcach	Wydaje się, że intencją projektodawcy wyrażoną w art. 38 projektowanej ustawy było wprowadzenie dodatkowego kryterium warunkującego nabycie statusu rzemieślnika przez spółkę prawa handlowego - tzn. złożenia deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła. Taki warunek nie wynika jednak z projektowanej zamiany zapisu art. 2 ust. 6 ustawy o rzemiośle (definicja rzemieślnika), a jego umiejscowienie jedynie w art. 38 projektowanej ustawy deregulacyjnej może wprowadzić zamieszanie w stosowaniu zmienionych przepisów i budzi nasze wątpliwości w zakresie wypełnienia zasad prawidłowej legislacji (umiejscowienie niektórych zapisów dotyczących nabycia statusu rzemieślnika poza ustawą o rzemiośle). Projektodawca nie wyjaśnił przy tym w uzasadnieniu do ustawy, dlaczego przyjął taki właśnie zabieg	Uwagi zostaną uwzględnione.

			<p>legislacyjny.</p> <p>Odnutowania wymaga również, że w naszej ocenie treść uzasadnienia do projektu ustawy (str. 25 -26) w części odnoszącej się do dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika w postaci złożenia deklaracji członkowskiej (uzyskania członkostwa w organizacji rzemieślniczej) jest niespójna z literalnym brzmieniem art. 38 projektowanej ustawy i znacznie wykracza w swej treści poza zakres tej regulacji. Sformułowana w ten sposób treść uzasadnienia może w praktyce powodować problemy interpretacyjne, co byłoby niezgodne z duchem ustawy mającej na celu upraszczanie prawa i wymaga co najmniej doprecyzowania jakie podmioty są adresatem normy art. 38 zgodnie z intencją projektodawcy.</p> <p>Niezależnie od powyższego, sam sposób sformułowania dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika przez spółki o których mowa w art. 38 cyt. „z chwilą złożenia przez nią deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła” oceniamy jako wadliwy. Sam fakt złożenia deklaracji członkowskiej nie zawsze przesądza o tym czy dany podmiot nabędzie członkostwo zgodnie ze statutem danej organizacji. Taka deklaracja/wniosek jest rozpatrywany przez odpowiedni organ statutowy organizacji i podejmowana jest uchwała o przyjęciu (lub nie) w poczet członków, co skutkuje nabyciem członkostwa; najczęściej dopiero z momentem podjęcia uchwały. Ponadto w praktyce mogą wystąpić poważne problemy w ustaleniu i zweryfikowaniu zarówno faktu jak i „momentu” skutecznego złożenia takiej deklaracji członkowskiej.</p>	
268.	Art. 38 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle) + uzasadnienie do projektu ustawy, str. 25-26	Izba Rzemieślnicza oraz Małej i Średniej Przedsiębiorczości w Tarnowie	<p>Wydaje się, że intencją projektodawcy wyrażoną w art. 38 projektowanej ustawy było wprowadzenie dodatkowego kryterium warunkującego nabycie statusu rzemieślnika przez spółkę prawa handlowego - tzn. złożenia deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła. Taki warunek nie wynika jednak z projektowanej zamiany zapisu art. 2 ust. 6 ustawy o rzemiośle (definicja rzemieślnika), a jego umiejscowienie jedynie w art. 38 projektowanej ustawy deregulacyjnej może wprowadzić zamieszanie w stosowaniu zmienionych przepisów i budzi nasze wątpliwości w zakresie wypełnienia zasad prawidłowej legislacji (umiejscowienie niektórych zapisów dotyczących nabycia statusu rzemieślnika poza ustawą o rzemiośle). Projektodawca nie wyjaśnił przy tym w uzasadnieniu do ustawy, dlaczego przyjął taki właśnie zabieg legislacyjny.</p>	Uwagi zostaną uwzględnione.

			<p>Odnutowania wymaga również fakt, że w naszej ocenie treść uzasadnienia do projektu ustawy (str. 25 -26) w części odnoszącej się do dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika w postaci złożenia deklaracji członkowskiej (uzyskania członkostwa w organizacji rzemieślniczej) jest niespójna z literalnym brzmieniem art. 38 projektowanej ustawy i znacznie wykracza w swej treści poza zakres tej regulacji. Sformułowana w ten sposób treść uzasadnienia może w praktyce powodować problemy interpretacyjne, co byłoby niezgodne z duchem ustawy mającej na celu upraszczanie prawa. Wymaga to co najmniej doprecyzowania jakie podmioty są adresatem normy art. 38 zgodnie z intencją projektodawcy.</p> <p>Niezależnie od powyższego, sam sposób sformułowania dodatkowego warunku nabycia statusu rzemieślnika przez spółki o których mowa w art. 38 cyt. „z chwilą złożenia przez nią deklaracji o przystąpieniu do jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła” oceniamy jako wadliwy. Sam fakt złożenia deklaracji członkowskiej nie zawsze przesądza o tym czy dany podmiot nabędzie członkostwo zgodnie ze statutem danej organizacji. Taka deklaracja/wniosek jest rozpatrywany przez odpowiedni organ statutowy organizacji i podejmowana jest uchwała o przyjęciu (lub nie) w poczet członków, co skutkuje nabyciem członkostwa; najczęściej dopiero z momentem podjęcia uchwały. Ponadto w praktyce mogą wystąpić poważne problemy w ustaleniu i zweryfikowaniu zarówno faktu jak i „momentu” skutecznego złożenia takiej deklaracji członkowskiej.</p>	
269.	Art. 39 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle)	Izba Rzemieślnicza oraz Małej i Średniej Przedsiębiorczości w Tarnowie	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 39 <i>„Młodociani w rozumieniu art. 190 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465), którzy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczęli przygotowanie zawodowe u pracodawcy niebędącego rzemieślnikiem w rozumieniu art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu dotychczasowym, którzy po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy spełnią warunki określone w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mogą kontynuować przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami.”</i></p> <p>Uzasadnienie: Zapis ma charakter przepisu przejściowego – proponujemy więc, aby młodociani pracownicy odbywający w dniu wejścia w życie niniejszej nowelizacji przygotowanie zawodowe u pracodawcy, który w rozumieniu dotychczasowych przepisów nie był rzemieślnikiem, a po dniu</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Art. 39 ma gwarantować młodocianym realizację przygotowania zawodowego na niezmienionych warunkach, ustalonych w umowie o przygotowanie zawodowe (egzamin czeladniczy lub egzamin potwierdzający kwalifikacje w zawodzie).</p>

			<p>wejścia w życie nowej definicji stanie się nim, mogli kontynuować to przygotowanie oraz składać egzaminy zgodnie z dotychczasowymi zasadami dotyczącymi młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami. Jednakże jeśli wyrażą taką wolę to będą mogli kontynuować przygotowanie zawodowe i składać egzamin właściwy dla aktualnego, na dzień składania egzaminu, statusu rzemieślnika.</p> <p>Zapis wymaga doprecyzowania tzn. powinien się odnosić do pracodawców, którzy rzeczywiście nabyli status rzemieślnika na podstawie nowych przepisów, a nie tylko spełniają warunki art. 2 ustawy, ponieważ samo spełnienie warunków określonych w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym nowelizacją nie przesądza zawsze o nabyciu statusu rzemieślnika np. zgodnie z powołanym art. 38 projektu, spółki wcale nie muszą nabyć statusu rzemieślnika, jeśli nie staną się członkiem (nie złożą deklaracji) organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła.</p> <p>Wprowadzenie możliwości wyboru nie powoduje nadmiernej ingerencji w proces przygotowania zawodowego młodocianych i nawet jeśli pracodawca nabędzie status rzemieślnika w trakcie przygotowania zawodowego, to młodociani będą mogli kontynuować rozpoczęte już przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach tzn. dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami, ale też będą mieli możliwość skorzystania z możliwości wyboru egzaminu jaki będą składać na zakończenie nauki zawodu.</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa.</p> <p>Kwestia nabycia przez przedsiębiorcę statusu rzemieślnika na podstawie znowelizowanych przepisów ustawy o rzemiośle zostanie włączona do art. 2.</p>
270.	Art. 39 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle)	Izba Rzemieślników i Przedsiębiorców w Kielcach	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 39 <i>„Młodociani w rozumieniu art. 190 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465), którzy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczęli przygotowanie zawodowe u pracodawcy niebędącego rzemieślnikiem w rozumieniu art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu dotychczasowym, którzy po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy spełnią warunki określone w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mogą kontynuować przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami.”</i></p> <p>Uzasadnienie: Zapis ma charakter przepisu przejściowego – proponujemy</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Art. 39 ma gwarantować młodocianym realizację przygotowania zawodowego na niezmienionych warunkach, ustalonych w umowie o przygotowanie zawodowe (egzamin czeladniczy lub egzamin potwierdzający kwalifikacje w zawodzie).</p>

			<p>więc, aby młodociani pracownicy odbywający w dniu wejścia w życie niniejszej nowelizacji przygotowanie zawodowe u pracodawcy, który w rozumieniu dotychczasowych przepisów nie był rzemieślnikiem, a po dniu wejścia w życie nowej definicji stanie się nim, mogli kontynuować to przygotowanie oraz składać egzaminy zgodnie z dotychczasowymi zasadami dotyczącymi młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami. Jednakże jeśli wyrażą taką wolę to będą mogli kontynuować przygotowanie zawodowe i składać egzamin właściwy dla aktualnego, na dzień składania egzaminu, statusu rzemieślnika.</p> <p>Zapis wymaga doprecyzowania tzn. powinien się odnosić do pracodawców, którzy rzeczywiście nabyli status rzemieślnika na podstawie nowych przepisów, a nie tylko spełniają warunki (podpadają pod) art. 2 ustawy, ponieważ samo spełnienie warunków określonych w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym nowelizacją nie przesądza zawsze o nabyciu statusu rzemieślnika np. zgodnie z powołanym art. 38 projektu, spółki wcale nie muszą nabyć statusu rzemieślnika, jeśli nie staną się członkiem (nie złożą deklaracji) organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła.</p> <p>Wprowadzenie możliwości wyboru nie powoduje nadmiernej ingerencji w proces przygotowania zawodowego młodocianych i nawet jeśli pracodawca nabędzie status rzemieślnika w trakcie przygotowania zawodowego, to młodociani będą mogli kontynuować rozpoczęte już przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach tzn. dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami ale też będą mieli możliwość skorzystania z możliwości wyboru egzaminu jaki będą składać na zakończenie nauki zawodu.</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa.</p> <p>Kwestia nabycia przez przedsiębiorcę statusu rzemieślnika na podstawie znówelizowanych przepisów ustawy o rzemiośle zostanie włączona do art. 2.</p>
271.	Art. 39 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle)	Pomorska Izba Rzemieślnicza MSP	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 39</p> <p><i>„Młodociani w rozumieniu art. 190 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465), którzy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczęli przygotowanie zawodowe u pracodawcy niebędącego rzemieślnikiem w rozumieniu art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu dotychczasowym, którzy po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy spełnią warunki określone w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mogą kontynuować przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami.”</i></p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Art. 39 ma gwarantować młodocianym realizację przygotowania zawodowego na niezmiennych warunkach, ustalonych w umowie o przygotowanie zawodowe (egzamin czeladniczy lub egzamin potwierdzający kwalifikacje w</p>

			<p>Uzasadnienie: Zapis ma charakter przepisu przejściowego – proponujemy więc, aby młodociani pracownicy odbywający w dniu wejścia w życie niniejszej nowelizacji przygotowanie zawodowe u pracodawcy, który w rozumieniu dotychczasowych przepisów nie był rzemieślnikiem, a po dniu wejścia w życie nowej definicji stanie się nim, mogli kontynuować to przygotowanie oraz składać egzaminy zgodnie z dotychczasowymi zasadami dotyczącymi młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami. Jednakże jeśli wyrażą taką wolę to będą mogli kontynuować przygotowanie zawodowe i składać egzamin właściwy dla aktualnego, na dzień składania egzaminu, statusu rzemieślnika.</p> <p>Zapis wymaga doprecyzowania tzn. powinien się odnosić do pracodawców, którzy rzeczywiście nabyli status rzemieślnika na podstawie nowych przepisów, a nie tylko spełniają warunki (podpadają pod) art. 2 ustawy, ponieważ samo spełnienie warunków określonych w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym nowelizacją nie przesądza zawsze o nabyciu statusu rzemieślnika np. zgodnie z powołanym art. 38 projektu, spółki wcale nie muszą nabyć statusu rzemieślnika, jeśli nie staną się członkiem (nie złożą deklaracji) organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła.</p> <p>Wprowadzenie możliwości wyboru nie powoduje nadmiernej ingerencji w proces przygotowania zawodowego młodocianych i nawet jeśli pracodawca nabędzie status rzemieślnika w trakcie przygotowania zawodowego, to młodociani będą mogli kontynuować rozpoczęte już przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach tzn. dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami ale też będą mieli możliwość skorzystania z możliwości wyboru egzaminu jaki będą składać na zakończenie nauki zawodu.</p>	<p>zawodzie).</p> <p>Uwaga bezprzedmiotowa.</p> <p>Kwestia nabycia przez przedsiębiorcę statusu rzemieślnika na podstawie znowelizowanych przepisów ustawy o rzemiośle zostanie włączona do art. 2.</p>
272.	Art. 39 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle)	Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Nowym Sączu	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 39 „Młodociani w rozumieniu art. 190 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465), którzy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczęli przygotowanie zawodowe u pracodawcy niebędącego rzemieślnikiem w rozumieniu art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu dotychczasowym, którzy po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy spełnią warunki określone w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mogą kontynuować przygotowanie</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Art. 39 ma gwarantować młodocianym realizację przygotowania zawodowego na niezmiennych warunkach, ustalonych w umowie o</p>

			<p>zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami.”</p> <p>Uzasadnienie: Zapis ma charakter przepisu przejściowego – proponujemy więc, aby młodociani pracownicy odbywający w dniu wejścia w życie niniejszej nowelizacji przygotowanie zawodowe u pracodawcy, który w rozumieniu dotychczasowych przepisów nie był rzemieślnikiem, a po dniu wejścia w życie nowej definicji stanie się nim, mogli kontynuować to przygotowanie oraz składać egzaminy zgodnie z dotychczasowymi zasadami dotyczącymi młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami. Jednakże, jeśli wyrażą taką wolę to będą mogli kontynuować przygotowanie zawodowe i składać egzamin właściwy dla aktualnego, na dzień składania egzaminu, statusu rzemieślnika.</p>	<p>przygotowanie zawodowe (egzamin czeladniczy lub egzamin potwierdzający kwalifikacje w zawodzie).</p>
273.	Art. 39 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle)	Izba Rzemieślnicza Mazowska, Kurpi i Podlasia w Warszawie	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 39</p> <p><i>„Młodociani w rozumieniu art. 190 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465), którzy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczęli przygotowanie zawodowe u pracodawcy niebędącego rzemieślnikiem w rozumieniu art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu dotychczasowym, którzy po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy spełnią warunki określone w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mogą kontynuować przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami.”</i></p> <p>Uzasadnienie: Zapis ma charakter przepisu przejściowego – proponujemy więc, aby młodociani pracownicy odbywający w dniu wejścia w życie niniejszej nowelizacji przygotowanie zawodowe u pracodawcy, który w rozumieniu dotychczasowych przepisów nie był rzemieślnikiem, a po dniu wejścia w życie nowej definicji stanie się nim, mogli kontynuować to przygotowanie oraz składać egzaminy zgodnie z dotychczasowymi zasadami dotyczącymi młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami. Jednakże, jeśli wyrażą taką wolę to będą mogli kontynuować przygotowanie zawodowe i składać egzamin właściwy dla aktualnego, na dzień składania egzaminu, statusu rzemieślnika.</p> <p>Zapis wymaga doprecyzowania tzn. powinien się odnosić do pracodawców, którzy rzeczywiście nabyli status rzemieślnika na podstawie nowych przepisów, a nie tylko spełniają warunki (podpadają pod) art. 2 ustawy, ponieważ samo spełnienie warunków określonych w art. 2 ustawy</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Art. 39 ma gwarantować młodocianym realizację przygotowania zawodowego na niezmienionych warunkach, ustalonych w umowie o przygotowanie zawodowe (egzamin czeladniczy lub egzamin potwierdzający kwalifikacje w zawodzie).</p>

			<p>zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym nowelizacją nie przesądza zawsze o nabyciu statusu rzemieślnika np. zgodnie z powołanym art. 38 projektu, spółki wcale nie muszą nabyć statusu rzemieślnika, jeśli nie staną się członkiem (nie złożą deklaracji) organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła.</p> <p>Wprowadzenie możliwości wyboru nie powoduje nadmiernej ingerencji w proces przygotowania zawodowego młodocianych i nawet jeśli pracodawca nabędzie status rzemieślnika w trakcie przygotowania zawodowego, to młodociani będą mogli kontynuować rozpoczęte już przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach tzn. dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami ale też będą mieli możliwość skorzystania z możliwości wyboru egzaminu, jaki będą składać na zakończenie nauki zawodu.</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa.</p> <p>Kwestia nabycia przez przedsiębiorcę statusu rzemieślnika na podstawie znowelizowanych przepisów ustawy o rzemiośle zostanie włączona do art. 2.</p>
274.	Art. 39 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle)	Beskidzka Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bielsku - Białej	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 39 <i>„Młodociani w rozumieniu art. 190 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465), którzy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczęli przygotowanie zawodowe u pracodawcy niebędącego rzemieślnikiem w rozumieniu art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu dotychczasowym, którzy po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy spełnią warunki określone w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mogą kontynuować przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami.”</i></p> <p>Uzasadnienie: Zapis ma charakter przepisu przejściowego – proponujemy więc, aby młodociani pracownicy odbywający w dniu wejścia w życie niniejszej nowelizacji przygotowanie zawodowe u pracodawcy, który w rozumieniu dotychczasowych przepisów nie był rzemieślnikiem, a po dniu wejścia w życie nowej definicji stanie się nim, mogli kontynuować to przygotowanie oraz składać egzaminy zgodnie z dotychczasowymi zasadami dotyczącymi młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami. Jednakże jeśli wyrażą taką wolę to będą mogli kontynuować przygotowanie zawodowe i składać egzamin właściwy dla aktualnego, na dzień składania egzaminu, statusu rzemieślnika.</p> <p>Zapis wymaga doprecyzowania tzn. powinien się odnosić do</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Art. 39 ma gwarantować młodocianym realizację przygotowania zawodowego na niezmiennych warunkach, ustalonych w umowie o przygotowanie zawodowe (egzamin czeladniczy lub egzamin potwierdzający kwalifikacje w zawodzie).</p>

			<p>pracodawców, którzy rzeczywiście nabyli status rzemieślnika na podstawie nowych przepisów, a nie tylko spełniają warunki (podpadają pod) art. 2 ustawy, ponieważ samo spełnienie warunków określonych w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym nowelizacją nie przesądza zawsze o nabyciu statusu rzemieślnika np. zgodnie z powołanym art. 38 projektu, spółki wcale nie muszą nabyć statusu rzemieślnika, jeśli nie staną się członkiem (nie złożą deklaracji) organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła.</p> <p>Wprowadzenie możliwości wyboru nie powoduje nadmiernej ingerencji w proces przygotowania zawodowego młodocianych i nawet jeśli pracodawca nabędzie status rzemieślnika w trakcie przygotowania zawodowego, to młodociani będą mogli kontynuować rozpoczęte już przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach tzn. dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami ale też będą mieli możliwość skorzystania z możliwości wyboru egzaminu jaki będą składać na zakończenie nauki zawodu.</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa.</p> <p>Kwestia nabycia przez przedsiębiorcę statusu rzemieślnika na podstawie znowelizowanych przepisów ustawy o rzemiośle zostanie włączona do art. 2.</p>
275.	Art. 39 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle)	Izba Rzemieślnicza i Przedsiębiorczości w Białymstoku	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 39 „Młodociani w rozumieniu art. 190 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465), którzy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczęli przygotowanie zawodowe u pracodawcy niebędącego rzemieślnikiem w rozumieniu art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu dotychczasowym, którzy po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy spełnią warunki określone w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mogą kontynuować przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami.”</p> <p>Uzasadnienie: Zapis ma charakter przepisu przejściowego – proponujemy więc, aby młodociani pracownicy odbywający w dniu wejścia w życie niniejszej nowelizacji przygotowanie zawodowe u pracodawcy, który w rozumieniu dotychczasowych przepisów nie był rzemieślnikiem, a po dniu wejścia w życie nowej definicji stanie się nim, mogli kontynuować to przygotowanie oraz składać egzaminy zgodnie z dotychczasowymi zasadami dotyczącymi młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami. Jednakże jeśli wyrażą taką wolę to będą mogli kontynuować przygotowanie zawodowe i składać egzamin właściwy</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Art. 39 ma gwarantować młodocianym realizację przygotowania zawodowego na niezmienionych warunkach, ustalonych w umowie o przygotowanie zawodowe (egzamin czeladniczy lub egzamin potwierdzający kwalifikacje w zawodzie).</p>

			<p>dla aktualnego, na dzień składania egzaminu, statusu rzemieślnika.</p> <p>Zapis wymaga doprecyzowania tzn. powinien się odnosić do pracodawców, którzy rzeczywiście nabyli status rzemieślnika na podstawie nowych przepisów, a nie tylko spełniają warunki (podpadają pod) art. 2 ustawy, ponieważ samo spełnienie warunków określonych w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym nowelizacją nie przesądza zawsze o nabyciu statusu rzemieślnika np. zgodnie z powołanym art. 38 projektu, spółki wcale nie muszą nabyć statusu rzemieślnika, jeśli nie staną się członkiem (nie złożą deklaracji) organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła.</p> <p>Wprowadzenie możliwości wyboru nie powoduje nadmiernej ingerencji w proces przygotowania zawodowego młodocianych i nawet jeśli pracodawca nabędzie status rzemieślnika w trakcie przygotowania zawodowego, to młodociani będą mogli kontynuować rozpoczęte już przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach tzn. dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami ale też będą mieli możliwość skorzystania z możliwości wyboru egzaminu jaki będą składać na zakończenie nauki zawodu.</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa.</p> <p>Kwestia nabycia przez przedsiębiorcę statusu rzemieślnika na podstawie znowelizowanych przepisów ustawy o rzemiośle zostanie włączona do art. 2.</p>
276.	Art. 39 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle)	Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości PŚ w Słupsku	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 39 „Młodociani w rozumieniu art. 190 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465), którzy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczęli przygotowanie zawodowe u pracodawcy niebędącego rzemieślnikiem w rozumieniu art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu dotychczasowym, którzy po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy spełnią warunki określone w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mogą kontynuować przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami.”</p> <p>Uzasadnienie: Zapis ma charakter przepisu przejściowego – proponujemy więc, aby młodociani pracownicy odbywający w dniu wejścia w życie niniejszej nowelizacji przygotowanie zawodowe u pracodawcy, który w rozumieniu dotychczasowych przepisów nie był rzemieślnikiem, a po dniu wejścia w życie nowej definicji stanie się nim, mogli kontynuować to przygotowanie oraz składać egzaminy zgodnie z dotychczasowymi zasadami dotyczącymi młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami. Jednakże jeśli wyrażą taką wolę to będą</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Art. 39 ma gwarantować realizację przygotowania zawodowego na niezmienionych warunkach, ustalonych w umowie o przygotowanie zawodowe (egzamin czeladniczy lub egzamin potwierdzający kwalifikacje w zawodzie).</p>

			<p>mogli kontynuować przygotowanie zawodowe i składać egzamin właściwy dla aktualnego, na dzień składania egzaminu, statusu rzemieślnika.</p> <p>Zapis wymaga doprecyzowania tzn. powinien się odnosić do pracodawców, którzy rzeczywiście nabyli status rzemieślnika na podstawie nowych przepisów, a nie tylko spełniają warunki (podpadają pod) art. 2 ustawy, ponieważ samo spełnienie warunków określonych w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym nowelizacją nie przesądza zawsze o nabyciu statusu rzemieślnika np. zgodnie z powołanym art. 38 projektu, spółki wcale nie muszą nabyć statusu rzemieślnika, jeśli nie staną się członkiem (nie złożą deklaracji) organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła.</p> <p>Wprowadzenie możliwości wyboru nie powoduje nadmiernej ingerencji w proces przygotowania zawodowego młodocianych i nawet jeśli pracodawca nabędzie status rzemieślnika w trakcie przygotowania zawodowego, to młodociani będą mogli kontynuować rozpoczęte już przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach tzn. dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami ale też będą mieli możliwość skorzystania z możliwości wyboru egzaminu jaki będą składać na zakończenie nauki zawodu.</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa.</p> <p>Kwestia nabycia przez przedsiębiorcę statusu rzemieślnika na podstawie znowelizowanych przepisów ustawy o rzemiośle zostanie włączona do art. 2.</p>
277.	Art. 39 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle)	Kujawsko-Pomorska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bydgoszczy	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 39 <i>„Młodociani w rozumieniu art. 190 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465), którzy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczęli przygotowanie zawodowe u pracodawcy niebędącego rzemieślnikiem w rozumieniu art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu dotychczasowym, którzy po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy spełnią warunki określone w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mogą kontynuować przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami.”</i></p> <p>Uzasadnienie: Zapis ma charakter przepisu przejściowego – proponujemy więc, aby młodociani pracownicy odbywający w dniu wejścia w życie niniejszej nowelizacji przygotowanie zawodowe u pracodawcy, który w rozumieniu dotychczasowych przepisów nie był rzemieślnikiem, a po dniu wejścia w życie nowej definicji stanie się nim, mogli kontynuować to</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Art. 39 ma gwarantować młodocianym realizację przygotowania zawodowego na niezmiennych warunkach, ustalonych w umowie o przygotowanie zawodowe (egzamin czeladniczy lub egzamin potwierdzający kwalifikacje w zawodzie).</p>

			<p>przygotowanie oraz składać egzaminy zgodnie z dotychczasowymi zasadami dotyczącymi młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami. Jednakże jeśli wyrażą taką wolę to będą mogli kontynuować przygotowanie zawodowe i składać egzamin właściwy dla aktualnego, na dzień składania egzaminu, statusu rzemieślnika.</p> <p>Zapis wymaga doprecyzowania tzn. powinien się odnosić do pracodawców, którzy rzeczywiście nabyli status rzemieślnika na podstawie nowych przepisów, a nie tylko spełniają warunki (podpadają pod) art. 2 ustawy, ponieważ samo spełnienie warunków określonych w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym nowelizacją nie przesądza zawsze o nabyciu statusu rzemieślnika np. zgodnie z powołanym art. 38 projektu, spółki wcale nie muszą nabyć statusu rzemieślnika, jeśli nie staną się członkiem (nie złożą deklaracji) organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła.</p> <p>Wprowadzenie możliwości wyboru nie powoduje nadmiernej ingerencji w proces przygotowania zawodowego młodocianych i nawet jeśli pracodawca nabędzie status rzemieślnika w trakcie przygotowania zawodowego, to młodociani będą mogli kontynuować rozpoczęte już przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach tzn. dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami ale też będą mieli możliwość skorzystania z możliwości wyboru egzaminu jaki będą składać na zakończenie nauki zawodu.</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa.</p> <p>Kwestia nabycia przez przedsiębiorcę statusu rzemieślnika na podstawie znowelizowanych przepisów ustawy o rzemiośle zostanie włączona do art. 2.</p>
278.	Art. 39 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle)	Dolnośląska Izba Rzemieślnicza we Wrocławiu	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 39 <i>„Młodociani w rozumieniu art. 190 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465), którzy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczęli przygotowanie zawodowe u pracodawcy niebędącego rzemieślnikiem w rozumieniu art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu dotychczasowym, którzy po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy spełnią warunki określone w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mogą kontynuować przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami.”</i></p> <p>Uzasadnienie: Zapis ma charakter przepisu przejściowego – proponujemy więc, aby młodociani pracownicy odbywający w dniu wejścia w życie</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Art. 39 ma gwarantować młodocianym realizację przygotowania zawodowego na niezmienionych warunkach, ustalonych w umowie o przygotowanie zawodowe (egzamin czeladniczy lub egzamin potwierdzający kwalifikacje w zawodzie).</p>

			<p>niniejszej nowelizacji przygotowanie zawodowe u pracodawcy, który w rozumieniu dotychczasowych przepisów nie był rzemieślnikiem, a po dniu wejścia w życie nowej definicji stanie się nim, mogli kontynuować to przygotowanie oraz składać egzaminy zgodnie z dotychczasowymi zasadami dotyczącymi młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami. Jednakże jeśli wyrażą taką wolę to będą mogli kontynuować przygotowanie zawodowe i składać egzamin właściwy dla aktualnego, na dzień składania egzaminu, statusu rzemieślnika.</p> <p>Zapis wymaga doprecyzowania tzn. powinien się odnosić do pracodawców, którzy rzeczywiście nabyli status rzemieślnika na podstawie nowych przepisów, a nie tylko spełniają warunki (podpadają pod) art. 2 ustawy, ponieważ samo spełnienie warunków określonych w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym nowelizacją nie przesądza zawsze o nabyciu statusu rzemieślnika np. zgodnie z powołanym art. 38 projektu, spółki wcale nie muszą nabyć statusu rzemieślnika, jeśli nie staną się członkiem (nie złożą deklaracji) organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła.</p> <p>Wprowadzenie możliwości wyboru nie powoduje nadmiernej ingerencji w proces przygotowania zawodowego młodocianych i nawet jeśli pracodawca nabędzie status rzemieślnika w trakcie przygotowania zawodowego, to młodociani będą mogli kontynuować rozpoczęte już przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach tzn. dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami ale też będą mieli możliwość skorzystania z możliwości wyboru egzaminu jaki będą składać na zakończenie nauki zawodu.</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa.</p> <p>Kwestia nabycia przez przedsiębiorcę statusu rzemieślnika na podstawie znowelizowanych przepisów ustawy o rzemiośle zostanie włączona do art. 2.</p>
279.	Art. 39 (przepis przejściowy dot. zmian w ustawie o rzemiośle)	Małopolska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Krakowie	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 39 <i>„Młodociani w rozumieniu art. 190 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465), którzy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczęli przygotowanie zawodowe u pracodawcy niebędącego rzemieślnikiem w rozumieniu art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu dotychczasowym, którzy po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy spełnią warunki określone w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mogą kontynuować przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących</i></p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Art. 39 ma gwarantować młodocianym realizację przygotowania zawodowego na niezmienionych warunkach, ustalonych w umowie o przygotowanie zawodowe (egzamin czeladniczy lub egzamin</p>

			<p><i>rzemieślnikami.”</i></p> <p>Uzasadnienie: Zapis ma charakter przepisu przejściowego – proponujemy więc, aby młodociani pracownicy odbywający w dniu wejścia w życie niniejszej nowelizacji przygotowanie zawodowe u pracodawcy, który w rozumieniu dotychczasowych przepisów nie był rzemieślnikiem, a po dniu wejścia w życie nowej definicji stanie się nim, mogli kontynuować to przygotowanie oraz składać egzaminy zgodnie z dotychczasowymi zasadami dotyczącymi młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami. Jednakże jeśli wyrażą taką wolę to będą mogli kontynuować przygotowanie zawodowe i składać egzamin właściwy dla aktualnego, na dzień składania egzaminu, statusu rzemieślnika.</p> <p>Zapis wymaga doprecyzowania tzn. powinien się odnosić do pracodawców, którzy rzeczywiście nabyli status rzemieślnika na podstawie nowych przepisów, a nie tylko spełniają warunki (podpadają pod) art. 2 ustawy, ponieważ samo spełnienie warunków określonych w art. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym nowelizacją nie przesądza zawsze o nabyciu statusu rzemieślnika np. zgodnie z powołanym art. 38 projektu, spółki wcale nie muszą nabyć statusu rzemieślnika, jeśli nie staną się członkiem (nie złożą deklaracji) organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła.</p> <p>Wprowadzenie możliwości wyboru nie powoduje nadmiernej ingerencji w proces przygotowania zawodowego młodocianych i nawet jeśli pracodawca nabędzie status rzemieślnika w trakcie przygotowania zawodowego, to młodociani będą mogli kontynuować rozpoczęte już przygotowanie zawodowe oraz składać egzaminy na dotychczasowych zasadach tzn. dotyczących młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami ale też będą mieli możliwość skorzystania z możliwości wyboru egzaminu jaki będą składać na zakończenie nauki zawodu.</p>	<p>potwierdzający kwalifikacje w zawodzie).</p> <p>Uwaga bezprzedmiotowa.</p> <p>Kwestia nabycia przez przedsiębiorcę statusu rzemieślnika na podstawie znowelizowanych przepisów ustawy o rzemiośle zostanie włączona do art. 2.</p>
280.	art. 36-45 (przepisy przejściowe projektu ustawy)	Amerykańska Izba Handlowa w Polsce	<p>Wprowadzenie przepisów przejściowych regulujących sytuację podatkową podmiotów, które wykorzystywały pojazdy do celów badawczych przed wejściem w życie ustawy</p> <p>Niezależnie od uwag przedstawionych w pkt 175 powyżej, mając na względzie założenia prawodawcy odnoszące się do doprecyzowania braku obowiązku podatkowego w zakresie pojazdów wykorzystywanych w</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przepis zostanie doprecyzowany we współpracy z MF.</p>

			<p>działalności badawczo-rozwojowej, zasadnym jest wprowadzenie do projektu ustawy przepisów przejściowych, które będą miały na celu unormowanie sytuacji prawno-podatkowej branży działalności badawczo-rozwojowej związanej z wykonywaniem jazd testowych.</p> <p>W naszej ocenie, rozsądnym byłoby przyjęcie, iż wszyscy przedsiębiorcy, o których mowa w art. 80s ust. 2 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym tj. przedsiębiorcy posiadający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej siedzibę, a w przypadku przedsiębiorcy posiadającego siedzibę za granicą - oddział, zajmujący się badaniem pojazdów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którzy wykorzystywali pojazdy wyłącznie do celów badawczych i jazd testowych, nie podlegali opodatkowaniu akcyzą w związku z prowadzonymi badaniami i jazdami testowymi również przed wejściem w życie nowych regulacji w zakresie zwolnienia lub wyłączenia z opodatkowania akcyzą.</p> <p>Powyższe rozwiązanie pozwoliłoby zabezpieczyć sytuację podmiotów zainteresowanych zarówno w przypadku wprowadzenia wyłączenia z opodatkowania podatkiem akcyzowym takich pojazdów, jak i w sytuacji wprowadzenia zwolnienia od uiszczenia podatku akcyzowego.</p> <p>Aby zapobiec wszelkim możliwym nadużyciom polegającym na próbach uniknięcia opodatkowania podatkiem akcyzowym, ustawodawca mógłby przewidzieć mechanizm kontrolny, który pozwoliłby na weryfikację, czy wnioskujący przedsiębiorca nabywał pojazdy, które wykorzystywane były i są do celów badawczych w prowadzonej przez niego działalności badawczo-rozwojowej.</p> <p>Jednym ze sposobów weryfikacji opisanej wyżej przesłanki mogłoby być sprawdzenie, czy działalność prowadzona przez przedsiębiorcę przed dniem wejścia w życie Ustawy deregulacyjnej obejmowała również pojazdy, które zostały zarejestrowane profesjonalnie lub wykorzystane do celów badawczych w okresie wstecznym i nieprzedawnionym.</p> <p>W tym celu, każdy przedsiębiorca mógłby być zobowiązany do przedłożenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) listy pojazdów, które zostały wykorzystane do badań i jazd testowych oraz nabyte wewnątrzwspólnotowo, importowane lub wyprodukowane na terytorium kraju w okresach wstecznych i 	
--	--	--	--	--

			<p>nieprzedawnionych,</p> <p>2) stosownych dokumentów potwierdzających dokonanie rejestracji profesjonalnej pojazdów lub potwierdzających wykorzystanie pojazdów do celów badawczych (takich jak: umowa udostępnienia pojazdu do wykonania badania, protokoły realizacji wykonywanych badań, certyfikaty, zestawienia, itp).</p> <p>Inną metodą weryfikacji, czy przedsiębiorca spełnia warunki do skorzystania z wyłączenia bądź zwolnienia z opodatkowania podatkiem akcyzowym pojazdów wykorzystywanych na cele badawcze, mogłoby być złożenie oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej o prowadzeniu rodzaju działalności podlegającej wyłączeniu/zwolnieniu od podatku akcyzowego.</p>	
281.	Przepisy przejściowe	Stowarzyszenie Dystrybutorów i Producentów części Motoryzacyjnych	<p>W tym miejscu wskazania wymaga, iż przepisy przejściowe Ustawy deregulacyjnej w aktualnym ich brzmieniu nie regulują sytuacji podmiotów z okresów przed wejściem w życie nowelizacji ustawy.</p> <p>Proponowane brzmienie przepisów w zakresie zmiany Ustawy akcyzowej, w ocenie branży, wskazuje na możliwość skorzystania ze zwolnienia wyłącznie na przyszłość. Nie jest więc to, jak wynika z uzasadnienia, "doprecyzowanie przepisów w zakresie opodatkowania pojazdów wykorzystywanych do celów badawczych" - lecz wprowadzenie całkowicie nowego mechanizmu zwolnienia z opodatkowania.</p> <p>Jak wynika z uzasadnienia projektu Ustawy deregulacyjnej, na etapie tworzenia Ustawy akcyzowej zamiarem ustawodawcy nie było opodatkowanie podatkiem akcyzowym pojazdów wykorzystywanych w działalności badawczo-rozwojowej.</p> <p>Mając na względzie założenia prawodawcy odnoszące się do doprecyzowania braku obowiązku podatkowego w zakresie pojazdów wykorzystywanych w działalności badawczo-rozwojowej, zasadnym jest zaadresowanie w Ustawie deregulacyjnej przepisów przejściowych, które będą miały na celu unormowanie sytuacji prawnopodatkowej branży działalności badawczo-rozwojowej związanej z wykonywaniem jazd testowych.</p> <p>W naszej ocenie, rozsądnym byłoby przyjęcie, iż wszyscy przedsiębiorcy, o których mowa w art. 80s ust. 2 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym tj. przedsiębiorcy posiadający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej siedzibę, a w przypadku przedsiębiorcy posiadającego siedzibę za granicą - oddział, zajmujący się badaniem pojazdów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którzy wykorzystywali pojazdy wyłącznie do</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przepis zostanie doprecyzowany we współpracy z MF.</p>

		<p>celów badawczych i jazd testowych, nie podlegali opodatkowaniu akcyzą w związku z prowadzonymi badaniami i jazdami testowymi również przed wejściem w życie nowych regulacji w zakresie zwolnienia lub wyłączenia z opodatkowania akcyzą.</p> <p>Powyższe rozwiązanie pozwoliłoby zabezpieczyć sytuację podmiotów zainteresowanych zarówno w przypadku wprowadzenia (i) wyłączenia z opodatkowania podatkiem akcyzowym takich pojazdów, jak również w sytuacji wprowadzenia (ii) zwolnienia od uiszczenia podatku akcyzowego. Aby zapobiec wszelkim możliwym nadużyciom polegającym na próbach uniknięcia opodatkowania podatkiem akcyzowym, ustawodawca mógłby przewidzieć mechanizm kontrolny, który pozwoliłby na weryfikację, czy wnioskujący przedsiębiorca nabywał pojazdy, które wykorzystywane były i są do celów badawczych w prowadzonej przez niego działalności badawczo-rozwojowej.</p> <p>Jednym ze sposobów weryfikacji opisanej wyżej przesłanki mogłoby być sprawdzenie, czy działalność prowadzona przez przedsiębiorcę przed dniem wejścia w życie Ustawy deregulacyjnej obejmowała również pojazdy, które zostały zarejestrowane profesjonalnie lub wykorzystane do celów badawczych w okresie wstecznym i nieprzedawnionym.</p> <p>W tym celu, każdy przedsiębiorca mógłby być zobowiązany do przedłożenia:</p> <ul style="list-style-type: none"> • listy pojazdów, które zostały wykorzystane do badań i jazd testowych oraz nabyte wewnątrzwspólnotowo, importowane lub wyprodukowane na terytorium kraju w okresach wstecznych i nieprzedawnionych, • stosownych dokumentów potwierdzających dokonanie rejestracji profesjonalnej pojazdów lub potwierdzających wykorzystanie pojazdów do celów badawczych (takich jak: umowa udostępnienia pojazdu do wykonania badania, protokoły realizacji wykonywanych badań, certyfikaty, zestawienia, itp). <p>Inną metodą weryfikacji, czy przedsiębiorca spełnia warunki do skorzystania z wyłączenia bądź zwolnienia z opodatkowania podatkiem akcyzowym pojazdów wykorzystywanych na cele badawcze, mogłoby być złożenie oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej o prowadzeniu rodzaju działalności podlegającej wyłączeniu/zwolnieniu od podatku akcyzowego.</p> <p>Kolejnym sposobem kontroli mogłoby być również zbadanie przez właściwy organ, czy podmiot badawczy w okresie zadeklarowanego prowadzenia działalności badawczo-rozwojowej posiadał przykładowo PKD umożliwiające prowadzenie tejże działalności (np. 72,19, Z).</p>	
--	--	---	--

		<p>Wprowadzenie przepisów przejściowych przy uwzględnieniu powyższych rozwiązań (alternatywnie bądź kumulatywnie) służyć będzie również realizacji zasady równego traktowania przedsiębiorców obowiązującej w obrocie prawnym, gdyż sytuacja podmiotów, które prowadziły działalność przed dniem wejścia w życie Ustawy deregulacyjnej, jak również podmiotów, które działalność taką podejmą w przyszłości będzie analogiczna i nie będzie rodziła po stronie przedsiębiorców obowiązku zapłaty podatku akcyzowego.</p> <p>Innym mechanizmem regulującym sytuację podmiotów badawczych w okresie przed zmianą przepisów wprowadzających instytucję zwolnienia/wyłączenia z opodatkowania pojazdów wykorzystywanych do badań i jazd testowych, byłoby odesłanie do nowych regulacji w spornych sprawach.</p> <p>Aby uniknąć sytuacji braku spójnego podejścia organów podatkowych do wprowadzonych regulacji, w przypadku ich zastosowania do okresów podatkowych wstecznych i nieprzedawnionych, przed wejściem w życie proponowanych zmian, zasadnym wydaje się wprowadzenie przepisu przejściowego, stanowiącego, że do spraw wszczętych i niezakończonych stosuje się przepisy nowe - wprowadzone Ustawą deregulacyjną. Podobną konstrukcję przepisu zastosowano w ustawie z dnia 7 listopada 2014 r. o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej³⁹, w zakresie zmiany art. 89 ust. 16 Ustawy akcyzowej, dot. obszaru olejów opałowych. Ustawodawca w art. 40 tejże ustawy wskazał, iż do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 89 ust. 16 ustawy zmienianej w art. 26, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Przed zmianą tej regulacji organy podatkowe stosowały "sankcyjną" stawkę akcyzy na oleje opałowe w przypadku, gdy oświadczenia o przeznaczeniu oleju opałowego pobierane od nabywców nie zawierały danych określonych w przepisach. Mając na uwadze rozbieżne stanowiska organów podatkowych w konsekwencji również sądów administracyjnych, ustawodawca uregulował kwestię składanych oświadczeń oraz ich braków, jednoznacznie określając przypadki zastosowania stawki "sankcyjnej", tj. napisano wprost, że w przypadku gdy warunki określone przepisami nie zostały spełnione i w wyniku postępowania podatkowego, postępowania kontrolnego albo kontroli podatkowej ustalono, że oleje opałowe nie zostały użyte do celów opałowych lub gdy nie ustalono nabywcy tych wyrobów, stosuje się</p>	
--	--	--	--

³⁹ Ustawa z dnia 7 listopada 2014 r. o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej Dz. U. z .2014 poz. 1662

		<p>“sankcyjną” stawkę akcyzy.</p> <p>Wprowadzenie takiego rozwiązania spowoduje, że w przypadku dokonywania przez podmioty badawcze jazd testowych przed wprowadzeniem zmian w przepisach Ustawy akcyzowej regulujących te kwestie, organy podatkowe będą zobowiązane do przyjęcia stanowiska, że skoro wolą ustawodawcy było doprecyzowanie i przesądzenie o braku obowiązku zapłaty akcyzy w przypadku samochodów przeznaczonych do badań i jazd testowych i taki przepis został wprowadzony do porządku prawnego regulując obecną i przyszłą sytuację takich samochodów, to w przypadku samochodów w przeszłości przeznaczonych do badań i jazd testowych, również nie powstał obowiązek zapłaty akcyzy.</p> <p>Nadmienić należy, iż uregulowanie sytuacji podatkowo-prawnej podmiotów w odniesieniu do okresów wstecznych miało już miejsce w przepisach Ustawy akcyzowej. Zauważenia wymaga, iż w zakresie opodatkowania preparatów smarowych oznaczonych kodem CN 3403 (z wyłączeniem smarów plastycznych), zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw, warunkiem zastosowania po dniu 31 października 2019 r. zerowej stawki podatku akcyzowego do preparatów smarowych objętych pozycją CN 3403, w stosunku do których obowiązek podatkowy, zgodnie z przepisami ustawy zmienianej w art. 6, powstał przed dniem 1 listopada 2019 r. i które przed tym dniem nie znajdowały się w sprzedaży hurtowej lub detalicznej, było przekazanie do dnia 10 listopada 2019 r. właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego przez podmioty, które posiadają te wyroby, informacji o tych wyrobach.</p> <p>Powyższe ukazuje, iż przedsiębiorca, w oparciu o przedłożone oświadczenie miał możliwość zastosowania stawki zerowej wobec wyrobów, w stosunku do których powstał obowiązek podatkowy przed dniem 1 listopada 2019 r. (a więc w stosunku do okresów wstecznych).</p> <p>Analogiczna sytuacja zaistniałaby w niniejszym przypadku - w pierwszej kolejności przedsiębiorcałożyłby stosowne dokumenty celem ustalenia, iż pojazdy te wykorzystywane były w celach badawczych. Kolejno, na podstawie złożonych dokumentów, organ byłby w stanie zidentyfikować, czy wobec takiego podmiotu nie powstał obowiązek uiszczenia podatku akcyzowego.</p> <p>Jednocześnie uregulowanie sytuacji na poziomie ustawowym zabezpieczy również sytuację procesową Skarbu Państwa - pozwoli na definitywne usunięcie pojawiających się wątpliwości, zaadresowanie sytuacji podmiotów dotkniętych zmianą przepisów, a tym samym nie będzie</p>	
--	--	---	--

			generowało podstaw do wieloletnich sporów na linii podatnik - administracja skarbową.	
282.	Art. 46 (wejście w życie ustawy)	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	<p>Propozycja zmiany :</p> <p><i>Art. 46. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2025 r., z wyjątkiem art. 34 pkt 2–14, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2026 r. oraz art. 35a, który wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 2024r.</i></p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Proponowane zmiany w uRM powinny wejść jak najszybciej w życie. Uelastyczną i poprawią płynność na rynku mocy. W sytuacji gdyby proponowany 1 czerwca br. nie był realny z uwagi na harmonogram procedowania ustawy deregulacyjnej, wnosimy o uwzględnienie 1 lipca 2024 r. jako datę wejścia w życie proponowanej zmiany.</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Biorąc pod uwagę harmonogram prac, niemożliwe jest wejście jakiegokolwiek przepisu projektu z dniem 1 lipca 2024 r.</p>
283.	Uzasadnienie (pkt 2 - omówienie zmian zawartych w ustawie – Prawo wekslowe)	Związek Polskiego Leasingu	<p>Proponujemy uzupełnić treść uzasadnienia o następujący zapis: „Funkcjonowanie weksli wyłącznie w tradycyjnej formie papierowej nie spełnia oczekiwań użytkowników co do szybkości i sposobów elektronicznej wymiany danych na odległość. Proponowane rozwiązanie wpłynie na zminimalizowanie uciążliwości związanych z koniecznością posługiwania się wekslem w jego materialnej postaci.”</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>
284.	Uzasadnienie (omówienie zmian zawartych w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny - pkt. 1)	Związek Polskiego Leasingu	<p>Proponujemy uzupełnić treść uzasadnienia o następujący zapis: „Proponowana nowelizacja może spowodować ogromne i niezwykle znaczące ułatwienie obrotu gospodarczego, gdyż w praktyce umożliwiłaby, bez ponoszenia jakichkolwiek kosztów, zawieranie umów w różnego rodzaju formach elektronicznych (np. za pośrednictwem poczty elektronicznej, przesyłania zeskanowanych dokumentów). Formy te, ze względu na brak cech kwalifikowanego podpisu elektronicznego, nie stanowią jednak formy elektronicznej w rozumieniu art. 781 § 1 k.c., która to forma jest nadal mało rozpowszechniona w Polsce i powoduje konieczność ponoszenia kosztów uzyskania i stosowania tego typu podpisu. Warto przy tym podkreślić, że połowa klientów firm leasingowych to mikroprzedsiębiorcy, którzy najczęściej nie dysponują elektronicznym podpisem kwalifikowanym. W dobie wszechobecnej cyfryzacji, przeniesienia wielu obszarów pracy do pracy zdalnej, zniesienie rygoru zawierania umów leasingu w formie pisemnej ad solemnitatem, takie rozwiązanie jest jak najbardziej uzasadnione. Taka zmiana miałaby wpływ na szybkość obrotu, redukcję kosztów i bez wątpienia stanowiłaby niezwykle znaczące i doceniane udogodnienie dla przedsiębiorców. Nie</p>	<p>Propozycja co do zasady uwzględniona.</p>

			<p>bez znaczenia jest również to, iż postulowana zmiana będzie miała także pozytywny wpływ na środowisko, wpisując się w filozofię zasad ESG i politykę zrównoważonego rozwoju. W latach 2021 - 2022 z leasingu korzystało średnio około 1 miliona leasingobiorców (dane GUS), którzy dzięki nowelizacji ustawy będą mogli skorzystać z formy dokumentowej np. przy ewentualnych zmianach w umowie, aneksach do umowy, jak również przy zawieraniu kolejnych umów leasingu.”</p>	
285.	OSR (pkt 2)	Związek Banków Polskich	<p>Wprowadzenie regulacji umożliwiającej wystawianie weksli drogą elektroniczną Przedmiotowy pkt dokumentu OSR odwołuje się do technologii blockchain oraz dokumentu przygotowanego w ramach grupy roboczej przy Ministerstwie Cyfryzacji ds. rejestrów rozproszonych i blockchain pt. „Weksle elektroniczne w technologii blockchain” z dnia 7 listopada 2019 r.</p> <p>Ten ostatni dokument z kolei wskazuje, że elektroniczny weksel:</p> <p>byłby wekslem zupełnym (weksel trasowany lub weksel in blanco były brane pod uwagę dopiero na dalszym etapie rozwoju elektronicznego weksla),</p> <p>przenoszonym przez indos bez obliga (oraz nie jest możliwy sam indos na rewersie weksla zgodnie z art. 13 Prawa wekslowego, bo stworzenie awersu i rewersu wymagałoby dodatkowych zabiegów technicznych),</p> <p>płatnym m. in. przy pomocy elektronicznego czeku lub wartościami zapisanymi na blockchain (stablecoins),</p> <p>wykorzystującym publiczny blockchain Ethereum,</p> <p>wymagającym stosowania przepisów o ochronie danych osobowych RODO, które mogą nie być dostosowane do przechowywania i przetwarzania danych w publicznym blockchain.</p> <p>Z kolei sam projekt ustawy nie adresuje powyższych założeń, co powoduje, iż nie jest znany zakres tej regulacji, np. nie jest wiadomym, czy:</p> <p>elektroniczny weksel będzie tylko wekslem zupełnym w momencie wystawienia, czy też dopuszczalny byłby weksel in blanco (niezupełny w momencie wystawienia),</p> <p>kwestia awers rewers weksla (oraz przedłużeń),</p> <p>ochrona danych osobowych,</p> <p>kwestia zapłaty za weksel.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Przedmiotowe rozwiązania zostaną poddane dodatkowym analizom i procedowane w ramach odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

			<p>Z punktu widzenia banków bardzo niekorzystnym rozwiązaniem byłby brak możliwości stosowania weksla in blanco, czyli weksla niezupełnego w chwili wystawienia. Banki bowiem korzystają z weksla in blanco jako formy zabezpieczenia, a weksel zupełny tej funkcji by nie spełniał.</p>	
286.	<p>Dodatkowe postulaty (dot. ustawy – Prawo budowlane)</p>	<p>Towarzystwo Rozwoju Małych Elektrowni Wodnych</p>	<p>W art. 11 wprowadza się następujące zmiany: w pkt 1, zmieniającym art. 29 ust. 1 ustawy Prawo budowlane, po dodawanym punkcie 34 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się punkt 35 w brzmieniu: „35) instalacji odnawialnych źródeł energii o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 50 kW wykorzystujących hydroenergię do wytwarzania energii elektrycznej w rozumieniu ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2021 r., poz. 610, 1093 i 1873)”. Po pkt 2 zmieniającym art. 30 ustawy Prawo budowlane dodaje się punkt 2a zmieniający art. 35 ustawy Prawo budowlane w brzmieniu: „2a) w art. 35 ust. 6 po pkt 3 dodaje się pkt 4 w brzmieniu: „4) w zakresie realizacji inwestycji dotyczących małych instalacji w rozumieniu ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2022 r. poz.1378 t.j.) w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie takiej decyzji.””</p> <p><u>Uzasadnienie do pkt 1</u> W celu przyspieszenia procedury pozyskiwania decyzji o pozwoleniu na budowę niezbędnych do realizacji małych instalacji OZE (do 1 MW) proponujemy skrócenie czasu wydawania decyzji dla tych instalacji do 30 dni.</p> <p><u>Uzasadnienie do pkt 2</u> Proponuje się rozszerzenie katalogu przedsięwzięć niewymagających pozwolenia na budowę, natomiast wymagających zgłoszenia, o którym mowa w art. 29 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane o małe elektrownie wodne (MEW) o mocy nie przekraczającej 50 kW (mikroinstalacje). Konieczność inicjowania postępowania w przedmiocie pozwolenia na budowę dla MEW do 50 kW jest nieproporcjonalne do skali</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			przedsięwzięcia, zarówno w zakresie jego czasochłonności, skomplikowania robót budowlanych, jak i faktycznej powierzchni terenu, jaka ulega przekształceniu, na skutek tego przedsięwzięcia. Budowa MEW do 50 kW jest podobna do katalogu robót budowlanych określonych w art. 29 ust. 1 Prawa budowlanego. Skutkiem zmiany będzie przyspieszenie rozpatrywania wniosków i wydawania decyzji niezbędnych z punktu widzenia realizacji inwestycji w zakresie małej hydroenergetyki.	
287.	Dodatkowe postulaty (dot. art. 29 ust.1 ustawy – Prawo budowlane)	Fundacja ArchiPrawo	<p>Dodanie zbiorników bezodpływowych na wody opadowe i roztopowe o pojemności do 15m³ oraz urządzeń wodnych, do katalogu obiektów niewymagających pozwolenia na budowę, a wymagających jedynie zgłoszenia</p> <p>Uzasadnienie: Polska posiada obecnie jedno z najbardziej restrykcyjnych przepisów w Europie (jeśli nie najbardziej restrykcyjne) dotyczących obiektów budowlanych służących retencji wody oraz gospodarce wodnej. Budowa takich obiektów wymaga pełnej procedury “pozwoleniowej” co sprawia, że inwestorzy (obywatele) rezygnują z realizacji ww obiektów na swoich nieruchomościach lub wykonują je metodą “gospodarczą” (czyli najczęściej jako samowole budowlane, bez jakiegokolwiek dokumentacji). Proponowane przepisy wprowadzają ułatwienia dla realizacji takich obiektów, przy jednoczesnym zastosowaniu precyzyjnego nazewnictwa umocowanego w Ustawie Prawo Wodne i spełniającego założenia zapisane w art. 2 ust.1 pkt.2 Ustawy Prawo Budowlane, co ma w zamyśle wykluczać nadużywanie bądź też nadinterpretację przepisów deregulacyjnych;</p> <p>Proponowane rozszerzenie przepisów jest też zgodne z uwagami Fundacji ArchiPrawo złożonymi w marcu 2024r. do “projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (UD22)”</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
288.	Dodatkowe postulaty (dot. art. 43 ustawy – Prawo budowlane)	Fundacja ArchiPrawo	<p>Objęcie obowiązkiem naniesienia na mapę zasadniczą zbiorników bezodpływowych na wody opadowe i roztopowe o pojemności powyżej 5m³</p> <p>Uzasadnienie: zbiorniki bezodpływowe to, w większości przypadków, urządzenia podziemne. Stąd też ważne jest, by ich realizacja nie kolidowała z innymi urządzeniami oraz obiektami budowlanymi. Obowiązek naniesienia zbiorników na mapę ma na celu wyeliminowanie ww kolizji już na etapie planowania lokalizacji zbiorników</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

289.	Dodatkowe postulaty (dot. art. 30 ustawy – Prawo budowlane)	Fundacja ArchiPrawo	<p>Objęcie obowiązkiem sporządzenia inwentaryzacji powykonawczej zbiorników bezodpływowych na wody opadowe i roztopowe o pojemności powyżej 5m³ oraz urządzeń wodnych</p> <p>Uzasadnienie: zbiorniki bezodpływowe i urządzenia wodne to obiekty o pewnym stopniu skomplikowania technicznego, na dodatek często umieszczane w całości pod ziemią. Stąd też wskazane jest, by były one zinwentaryzowane przez geodetę, a ich lokalizacja zamieszczona w powiatowym zasobie geodezyjnym, co zapobiegnie przyszłym kolizjom infrastrukturalnym z innymi urządzeniami i obiektami bądź też ich uszkodzeniom podczas robót budowlanych</p>	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.
290.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy o podatku od towarów i usług)	Amerykańska Izba Handlowa w Polsce	<p>Wprowadzenie dodatkowego zwolnienia z obowiązku ewidencji na kasie fiskalnej dla transakcji udokumentowanych fakturą.</p> <p>Proponujemy wprowadzenie dodatkowego zwolnienia z obowiązku ewidencji na kasie fiskalnej sprzedaży dla osób fizycznych nieprowadzących działalności, o ile transakcja zostanie udokumentowana fakturą.</p> <p>Aktualne w Rozporządzeniu przewidziane są ogólne zasady zwolnień w §2 i §3, a następnie w §4 zawiera ono wyjątki od katalogu zwolnień oraz wyjątki od tych wyjątków. Jego interpretacja może być problematyczna dla podatników i prowadzić do wątpliwości, czy w danym przypadku przysługuje zwolnienie z obowiązku ewidencji na kasie.</p> <p>Jesteśmy zdania, że wprowadzenie zwolnienia z obowiązku ewidencji na kasie dla transakcji udokumentowanych fakturą byłoby istotnym ułatwieniem. Takie rozwiązanie zapewniłoby transparentność transakcji - nabywca otrzymałby fakturę potwierdzającą nabycie, a sprzedawca nie musiałby podejmować decyzji, czy w danym przypadku może skorzystać ze zwolnienia z obowiązku ewidencji na kasie.</p>	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.
291.	Dodatkowe postulaty	Izba Gospodarki Elektronicznej	<p>1.Usunięcie barier wynikających z rozszerzenia ochrony przysługującej konsumentom na osoby fizyczne prowadzące jednoosobową działalność gospodarczą</p> <p>W obecnym stanie prawnym na mocy zmian obowiązujących od 1 stycznia 2021 r. ochrona przysługująca konsumentom rozszerzona jest na osoby fizyczne prowadzące jednoosobową działalność gospodarczą, gdy zawiera ona umowę i z treści umowy wynika, że umowa ta nie posiada dla tej osoby charakteru zawodowego (określanego na podstawie klasyfikacji PKD). Dla sprzedawców działających w branży e-commerce oznacza to, że przedsiębiorca oferujący towary lub usługi chcąc upewnić się, jaka</p>	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.

		<p>ochrona przysługuje kontrahentowi i w związku z tym określić, czy zawierana umowa ma dla kontrahenta charakter zawodowy, jest zmuszony wdrożyć stosowny mechanizm weryfikacyjny, co wiąże się z dodatkowymi kosztami i utrudnieniem sprawnego prowadzenia działalności. Jest to szczególnie uciążliwe dla małych i średnich przedsiębiorców. W wielu przypadkach, z uwagi m.in. na specyfikę PKD, a także podawanie przez przedsiębiorców szerszego zakresu działalności niż faktycznie wykonywana, taka weryfikacja nie jest w ogóle możliwa. W celu wyeliminowania powyższej trudności oraz związanej z tym niepewności prawnej dla sprzedawców internetowych proponowane jest wprowadzenie jednoznacznego kryterium, np. łącznej kwoty obrotu tej osoby z danym sprzedawcą w danym roku kalendarzowym, rozgraniczającego przedsiębiorców jednoosobowych objętych ochroną konsumencką od tych, którzy takiej ochronie nie podlegają. Rozwiązanie to zniesie barierę gospodarczą dla małych i średnich przedsiębiorców z branży e-commerce.</p> <p>2.Usunięcie barier wynikających z ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych</p> <p>a) Zgodnie z art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych licencję udzieloną na okres dłuższy niż pięć lat uważa się, po upływie tego terminu, za udzieloną na czas nieoznaczony. Przepis ten uniemożliwia zawarcie umowy, która w sposób trwały zapewni możliwość korzystania z utworu w okresie dłuższym niż 5 lat. Przepis nie przystaje do rzeczywistości, a w szczególności do potrzeb rynku w zakresie programów komputerowych i utworów audiowizualnych. Regulacja ta ogranicza swobodę umów w sposób nieuzasadniony i szkodliwy dla wszystkich uczestników rynku. W związku z powyższym, e-Izba postuluje, by przepis ten wykreślić z ustawy lub, jeżeli istnieje jakieś ratio legis dla tego rodzaju regulacji, termin wskazany w tym przepisie wydłużyć co najmniej dwukrotnie.</p> <p>b) Zgodnie z art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych umowa o przeniesienie autorskich praw majątkowych lub umowa o korzystanie z utworu, zwana dalej „licencją”, obejmuje pola eksploatacji wyraźnie w niej wymienione.</p> <p>Umowa licencji ma charakter względny i w relacji pomiędzy licencjobiorcą a licencjodawcą stwarza uprawnienie do korzystania z utworu. Do istotnych komplikacji może dochodzić w przypadku przeniesienia praw majątkowych do utworu, przez podmiot który udzielił licencji. Przepisy o licencji, w odróżnieniu w szczególności od regulacji dotyczących w szczególności umowy najmu (art. 671 par. 1 KC), nie przewidują, by nabywca praw</p>	
--	--	---	--

			<p>wstępował w trwający stosunek licencyjny. Powszechnie kwestionuje się również stosowanie do umów licencji przez analogię powołanego przepisu Kodeksu cywilnego. W praktyce, w szczególności w obrocie masowym, jakim jest obrót elektroniczny, w wielu przypadkach skutkować może to pozbawieniem</p> <p>licencjobiorcy skutecznej wobec nabywcy praw podstawy korzystania z utworu i wystąpieniem związanych z tym roszczeń. W związku z powyższy, e-Izba postuluje uzupełnienie regulacji ustawowej o przepisy przewidujące wstąpienie nabywcy majątkowych praw autorskich w trwający stosunek licencyjny.</p> <p>c) Zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, autorskie prawa osobiste chronią nieograniczoną w czasie i niepodlegającą zrzeczeniu się lub zbyciu więź twórcy z utworem, a w szczególności prawo do (...) nienaruszalności treści i formy utworu oraz jego rzetelnego wykorzystania. Uregulowania w zakresie autorskich praw osobistych, w szczególności w odniesieniu do tzw. integralności utworu, zachowują znaczenie w przypadku tradycyjnie pojmowanej twórczości. Stanowią natomiast istotne utrudnienie w obrocie gospodarczym w przypadku transakcji mających za przedmiot utwory, w przypadku których można a limine wykluczyć, by pomiędzy twórcą a utworem istniała jakakolwiek więź. Dotyczy to, przykładowo, projektów serwisów internetowych, UX, regulaminów i treści pokrewnych. Omawiana regulacja, celem redukcji ryzyka prawnego, wymusza stosowanie wątpliwych co do skutku rozwiązań kontraktowych, takich jak w szczególności zobowiązanie twórcy do niewykonywania praw autorskich. E-Izba stoi na stanowisku, że wskazany powyżej przepis powinien zostać uzupełniony o regułę interpretacyjną w myśl, której nie narusza praw osobistych, w tym szczególności prawa do integralności utworu, zmiana jego postaci w przypadku, gdy utwór ma charakter użytkowy, a jego wykonanie nastąpiło w warunkach uzasadniających uprawnienie nabywcy praw do wprowadzania zmian w utworze bez zgody twórcy.</p>	
292.	Dodatkowe postulaty	Polska Izba Komunikacji Elektronicznej	<p>I. Zmiany umów abonenckich</p> <p>Za szczególnie utrudniające telekomunikacyjną działalność gospodarczą uważamy narzucone rynkowi telekomunikacyjnemu ograniczenia ustawowe i regulacyjne w zakresie zmiany umów. Stanowi to poważne ograniczenie rozwoju rynku usług telekomunikacyjnych oraz utrudnia dostosowanie relacji przedsiębiorców telekomunikacyjnych z abonentami</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

		<p>do zmian technologicznych i biznesowych. Z tego względu wnosimy o ustawowe określenie zasad wprowadzania przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych zmian w treści umów abonenckich. Obecne działania regulacyjne Prezesa UOKIK sprawiają, że uprawnienia dostawców w tym zakresie są niejasne lub wręcz niemożliwe do wykonania. Prezes UOKIK stawia polskim przedsiębiorcom telekomunikacyjnym wymogi prawne zmiany warunków umów, które są niespotykane w innych krajach Europy. Z przeprowadzonych przez rynek analiz wynika, że wymogów tych nie spełniłby żaden z wiodących europejskich przedsiębiorców telekomunikacyjnych (m.in. Deutsche Telekom, Proximus Luxembourg, Orange Espana, Orange, A1 Austria Telekom, TIM). Dokładne przedstawienie problemu wraz z opisem praktyki w innych krajach Unii Europejskiej zawarto w piśmie złożonym w toku konsultacji Prawa komunikacji elektronicznej załączone do niniejszego pisma. Jednocześnie wskazujemy, że tylko rynek telekomunikacyjny ma narzucone tak ścisłe ograniczenia w zakresie zmiany swoich umów konsumenckich.</p> <p>W związku z powyższym wnosimy o:</p> <p>1) Wprowadzenie ustawowego katalogu okoliczności, które uzasadniają zmianę umów, jak wzrost kosztów działalności, zmiany przepisów prawa i jego interpretacji, zmiany wskaźników makroekonomicznych, wzrost obciążeń publicznoprawnych, nakłady inwestycyjne na sieci oraz zmiana polityki cenowej lub wycofanie usług z oferty. Powyższe okoliczności są kwestionowane przez Prezesa UOKIK jako zbyt ogólne lub blankietowe, przy czym są masowo stosowane w umowach abonenckich wiodących dostawców w Europie.</p> <p>2) Ustawowe zrównanie zasad zmian umów na czas określony z umowami na czas nieokreślony, w szczególności w przypadkach związanych z niezależnymi od dostawcy zmianami gospodarczymi (inflacja, wzrost kosztów energii, wzrost kosztów usług hurtowych, utrata lub podwyżki cen licencji na dostęp do treści). Praktyka europejska wskazuje na możliwość dokonywania przez przedsiębiorców korekt warunków umownych z w/w powodów, w tym w zakresie umów na czas określony (poza przypadkami wymienionymi w EKŁE, zmiany takie umożliwiają bezkosztowe rozwiązanie umowy przez abonenta, więc nie będą nadużywane przez dostawców).</p> <p>3) Ustawowe uregulowanie prawa stosowania waloryzacji cen usług</p>	
--	--	---	--

			<p>zgodnie z wyrokiem TSUE o sygn. C-326/14.</p> <p>II. Ułatwienia inwestycji w telekomunikacji</p> <p>W zakresie ułatwień inwestycyjnych proponujemy uzupełnienie projektu ustawy deregulacyjnej o poniższe kwestie:</p> <p>1. Dla inwestycji w sieciach stacjonarnych</p> <p>realizacja idei „jednego okienka” w zakresie składania wniosków o wydanie zezwolenia na zajęcie pasa drogowego;</p> <p>wprowadzenie zasady uproszczonych planów organizacji ruchu według predefiniowanego schematu oraz rozszerzenie zwolnienia z obowiązku przedstawienia planu organizacji ruchu;</p> <p>elektronizacja postępowań prowadzonych przed zarządcami dróg publicznych;</p> <p>wprowadzenie domniemania, zgodnie z którym prawo operatora sieci do umieszczania lub korzystania z obiektu liniowego obejmuje także uprawnienie przedsiębiorców telekomunikacyjnych do korzystania z tej nieruchomości w celu realizacji uprawnienia dostępu do infrastruktury technicznej operatora sieci na cele telekomunikacyjne;</p> <p>zmiana liczby decyzji wydawanych przez zarządcę drogi dla umieszczenia przyłącza w pasie drogi z 3 (decyzja lokalizacyjna, zezwolenie na prowadzenie robót oraz zezwolenie na umieszczenie) do 1 decyzji poprzez stworzenie nowych podstawy prawnych dla jej wydania w ustawie o drogach publicznych;</p> <p>wprowadzenie domniemania zgodnie z którym prawo operatora sieci do umieszczania lub korzystania z obiektu liniowego na nieruchomości obejmuje także uprawnienie przedsiębiorców telekomunikacyjnych do korzystania z tej nieruchomości w celu realizacji uprawnienia dostępu do infrastruktury technicznej operatora sieci na cele telekomunikacyjne;</p> <p>jednoznaczne wyłączenie wymogu aktualizacji mapy stosowanej w przypadku budowy przyłącza na podstawie planu sytuacyjnego;</p> <p>usunięcie wymogu, by zgłoszenie budowy musiało zawierać projekt</p>	
--	--	--	--	--

		<p>zagospodarowania działki lub terenu wraz z opisem technicznym sporządzonym przez osobę ze szczególnymi uprawnieniami, który to obowiązek istnieje w przypadkach części zgłoszeń;</p> <p>obowiązek budowy przyłączy telekomunikacyjnych prowadzących do budynków wielorodzinnych, zamieszkania zbiorowego lub użyteczności publicznej przez dewelopera, ewentualnie rekomenduje się wprowadzenie obowiązku dla inwestorów realizujących budynki wielorodzinne, zamieszkania zbiorowego lub użyteczności publicznej, wybudowania kanalizacji kablowej przyłącza telekomunikacyjnego jako integralnego elementu inwestycji od granicy nieruchomości do punktu styku w budynku;</p> <p>obowiązek budowy przez dewelopera przyłączy telekomunikacyjnych prowadzących do budynków jednorodzinnych, które powstają w formule deweloperskiej;</p> <p>jednoznaczne umożliwienie umieszczania kabli w kanale technologicznym przed jego przekazaniem zarządcy drogi na potrzeby doprowadzenia sieci do budynków;</p> <p>stworzenie podstawy prawnej w ustawie o drogach publicznych do możliwości rezygnacji z umieszczenia infrastruktury telekomunikacyjnej w pasie drogi bez obowiązku demontażu takiej infrastruktury;</p> <p>uproszczenie i przyspieszenie procedury uzyskiwania dostępu do nieruchomości na potrzeby tzw. prawa drogi, w szczególności w przypadku inwestycji obejmującej znaczną liczbę nieruchomości;</p> <p>utrzymanie wcześniej ustalonych warunków dostępu, w przypadku zmiany dysponenta nieruchomości przesyłowej;</p> <p>zawarcie umowy o dostępie nieruchomości przesyłowej powinno zostać określone jako czynność zwykłego zarządu;</p> <p>wprowadzenie uproszczeń w realizacji inwestycji liniowych, poprzez odpowiednie stosowanie przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami, w zakresie nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym;</p> <p>jednoznaczne wprowadzenie narad koordynacyjnych wyłącznie na</p>	
--	--	--	--

			<p>wniosek inwestora lub projektanta sieci uzbrojenia terenu;</p> <p>jednoznaczne stwierdzenie braku konieczności uzyskiwania zgody zarządcy drogi na lokalizację nowych kabli do istniejącej już infrastruktury technicznej znajdującej się w pasie drogowym drogi publicznej (kanalizacji, kanałów technologicznych oraz słupów), dla której wydana została już decyzja na umieszczenie w pasie drogowym;</p> <p>ograniczenie roszczeń podmiotów publicznych związanych z dostępem do ich nieruchomości na cele realizacji inwestycji telekomunikacyjnych;</p> <p>wprowadzenie obowiązku dla kierownika budowy do składania oświadczenia o wyposażeniu budynku w instalację telekomunikacyjną, stanowiącą jego część składową, zarówno na etapie wniosku o wydanie pozwolenia na budowę, jak i na etapie dopuszczenia obiektu do użytku;</p> <p>w zakresie dotyczącym opłat za zajęcie pasa drogowego należy usunąć ograniczenie istniejące w ustawie o drogach publicznych zmiany decyzji na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego;</p> <p>wprowadzenie do przepisów ustawy o drogach publicznych norm kolizyjnych rozstrzygania kilku wniosków przedsiębiorców telekomunikacyjnych ubiegających się o ten sam element kanału technologicznego;</p> <p>wprowadzenie obowiązku inwentaryzowania podbudowy słupowej przez operatorów energetycznych oraz prezentacji wyników takiej inwentaryzacji w systemie informatycznym.</p> <p>2.Dla inwestycji w sieciach mobilnych</p> <p>jednoznaczne przesądzenie w przepisach ustawy Prawo budowlane, że realizacja stacji bazowych telefonii komórkowej na istniejących obiektach budowlanych (np. na dachu budynku lub na istniejącej już stacji bazowej) jest możliwa w trybie instalowania urządzeń technicznych na obiektach budowlanych. W szczególności postulujemy niezwłoczny powrót do prac legislacyjnych związanych z doprecyzowaniem art. 29 ust. 3 pkt 3 lit. a oraz ust. 4 pkt 3 lit. a Prawa budowlanego oraz rozważenie jednoznacznego zdefiniowania w przepisach prawa budowlanego pojęcia stacji bazowej telefonii komórkowej;</p> <p>doprecyzowanie przepisów megaustawy w celu wyeliminowania zjawiska</p>	
--	--	--	---	--

		<p>umieszczania w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego zakazów oraz postanowień w praktyce uniemożliwiających lokalizowanie inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej w postaci przede wszystkim stacji bazowych telefonii komórkowej. Praktyki takie niestety wciąż są zjawiskiem nader częstym;</p> <p>doprecyzowanie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez jednoznaczne wyłączenie możliwości blokowania budowy elementów infrastruktury telekomunikacyjnej w planach ogólnych (wzorem obowiązującego obecnie art. 46 megaustawy);</p> <p>doprecyzowanie przepisów rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. z 2021 r. poz. 2404), poprzez precyzyjne wskazanie że uprawnienia gminy w zakresie kształtowania zawartości planu miejscowego w obrębie inwestycji telekomunikacyjnych powinny dotyczyć jedynie sytuacji realizacji infrastruktury telekomunikacyjnej na obszarach objętych ochroną konserwatorską lub obszarach objętych ochroną Natura 2000;</p> <p>wyeliminowanie praktycznych problemów z zapewnieniem (doprowadzeniem) zasilania do nowo budowanych stacji bazowych (problemy po stronie OSD związane z realizacją przyłączy energetycznych) - bardzo istotna kwestia wymagająca zarówno analizy możliwości eliminacji tego zjawisko na polu legislacyjnym, jak i pod kątem wykonawczym po stronie OSD (budżet, podejście wykonawcze);</p> <p>stworzenie nowej podstawy prawnej do ograniczania prawa korzystania z nieruchomości na potrzeby realizacji drogi niezbędnej dla budowanego obiektu telekomunikacyjnego,</p> <p>likwidacja stosowanego przez GDDKiA wymogu odsuwania wieży telekomunikacyjnych od krawędzi drogi na odległość nie mniejszą niż wysokość tej wieży (lub wielokrotność tej odległości);</p> <p>wprowadzenie bardziej adekwatnego podejścia do „istotnego odstępstwa od zatwierdzonego projektu budowlanego” w Prawie budowlanym w przypadku wież telekomunikacyjnych, umożliwiającego zmianę trzonu wieży bez konieczności zmiany pozwolenia na budowę, w sytuacji zachowania pierwotnej wysokości oraz nośności obiektu;</p> <p>likwidacja obowiązku załączania do wniosku o pozwolenie na budowę oświadczenia projektanta, że instalacja radiokomunikacyjna nie spełnia</p>	
--	--	---	--

		<p>warunków, o których mowa w rozporządzeniu w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, jako zbędnego w aktualnym stanie prawnym tj. po całkowitym wykreśleniu instalacji radiokomunikacyjnych z katalogu przedsięwzięć mogących oddziaływać na środowisko.</p> <p>3.Ogólne propozycje Izby dotyczące wsparcia inwestycji telekomunikacyjnych</p> <p>uproszczenie procedur administracyjnych związanych z budową masztów/wież telekomunikacyjnych wolnostojących a także kontenerów teletechnicznych poprzez wprowadzenie nowej podstawy zwolnienia z obowiązku pozyskania pozwolenia dla budowy dla takich obiektów. Przy czym budowa tych obiektów powinna być realizowana w oparciu o wykonany projekt budowlany oraz nadzorowana przez kierownika budowy, co zapewni że nawet bez formalnego pozwolenia na budowę, obiekty te będą spełniać wszystkie wymogi techniczne i bezpieczeństwa. Postulujemy również pozostawienie dla takich realizacji obowiązku pozyskania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, co da możliwość wypowiedzenia się w postępowaniu administracyjnym właścicieli działek sąsiednich na temat planowanych inwestycji. Taki sposób realizacji inwestycji pozwoli na uwzględnienie opinii i potrzeb lokalnych społeczności;</p> <p>zwiększenie transparentności i przewidywalności w zakresie polityki konsumenckiej i ochrony konsumentów w sektorze telekomunikacyjnym;</p> <p>jednoznaczne i stanowcze poprawienie systemu raportowania, spoczywającego na przedsiębiorcach telekomunikacyjnych. Obecnie obejmuje on wiele form (obowiązek roczny, okresowy i na żądanie), w różnych terminach (różne daty roczne) i z różnym przesunięciem czasowym (w zależności od obowiązku), jak również w różnych systemach (PUE, PIT, SIDUSIS) i na rzecz różnych podmiotów (UKE, MC, COCOM, GUS). Niektóre dane zbierane są wielokrotnie przy różnych okazjach (np. geodezyjne), zaś znaczna część z nich w ogóle niewykorzystywana (np. zaprzestanie korzystania z PIT na rzecz SIDUSIS) lub nie przynosi oczekiwanych efektów (np. błędy danych wynikające z braku synchronizacji baz adresowych stosowanych przez różne urzędy). Konieczność zmian jest oczywista. Nie odwlekajmy ich dłużej;</p> <p>wprowadzenie regulacji prawnych, jednoznacznie umożliwiających umieszczanie w budynkach urządzeń i sieci IoT;</p>	
--	--	---	--

		<p>wprowadzenie zasady wykonywania przyłączy do granicy nieruchomości przez zarządców dróg publicznych budujących kanały technologiczne;</p> <p>przeprowadzenie dyskusji w sprawie systemowych zmian, dotyczących traktowania inwestycji telekomunikacyjnych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, w szczególności gwarantujących obecność przyłączy na nowo urbanizowanych obszarach;</p> <p>usunięcie konieczności uzyskania pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków oraz pozwolenia na budowę w przypadku modernizacji instalacji radiokomunikacyjnej znajdującej się w obiekcie zabytkowym, w przypadku braku prac związanych z ingerencją w zabytkową konstrukcję obiektu;</p> <p>usunięcie obowiązku uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę w przypadku wzmacniania istniejących obiektów budowlanych;</p> <p>usunięcie konieczności wyłączania gruntów z produkcji rolnej dla obiektów telekomunikacyjnych;</p> <p>rozważenie możliwości wprowadzenia procedury, która umożliwia organowi II instancji wyznaczenie do rozpoznania sprawy innego organu (np. innej właściwości miejscowej) jako panaceum na dość częste sytuacje, w których SKO kilkakrotnie uchyla decyzje wójta/burmistrza/prezydenta i pomimo wytycznych SKO organ ten nie realizuje wskazań SKO, np. z przyczyn pozamerytorycznych (protest części społeczności lokalnej);</p> <p>rozważenie możliwości usunięcia konieczności zawiadamiania wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz państwowej straży pożarnej w przypadku decyzji o pozwoleniu na użytkowanie;</p> <p>umożliwienie stosowania art. 37a Prawa budowlanego także w tych przypadkach, gdy złożenie wniosku o pozwolenie na budowę dla inwestycji telekomunikacyjnej w terminie 180 dni od rozpoczęcia budowy określonego w zgłoszeniu dla obiektu tymczasowego nie jest realne, z uwagi na konieczność uprzedniego uzyskania innych pozwoleń, opinii lub dokonania innych uzgodnień.</p> <p>4.Postulaty Izby wzmocnienia egzekwowania przepisów w zakresie inwestycji telekomunikacyjnych</p> <p>nadanie odpowiedniego priorytetu inwestycjom telekomunikacyjnym na poziomie rządowym, w tym zagwarantowanie przez Ministerstwo Cyfryzacji faktycznej realizacji istniejących już przepisów przez podmioty</p>	
--	--	--	--

			<p>pośrednio podlegające administracji publicznej, takie jak przedsiębiorstwa energetyczne, PKP czy Lasy Państwowe;</p> <p>poprawa faktycznego egzekwowania obowiązku wyposażenia budynku w instalację telekomunikacyjną stanowiącą jego część składową, przez zapewnienie większej dbałości organów architektoniczno-budowlanych, nadzoru budowlanego i samych projektantów;</p> <p>poprawa faktycznego egzekwowania obowiązku udzielenia dostępu do nieruchomości w celu zapewnienia telekomunikacji w budynku, także w sytuacjach, w których na nieruchomości znajduje się tzw. operator budynkowy;</p> <p>respektowanie przepisów zobowiązujących organy administracji publicznej do korzystania w swych działaniach z publicznych zasobów danych lub repozytoriów innych organów zamiast występowania z kolejnymi żadaniami o przedstawienie informacji przez przedsiębiorców;</p> <p>intensyfikacja działań szkoleniowych dla urzędników szczebla lokalnego, w celu ograniczenia przewlekłości i rozbieżności w procedurach związanych z inwestycjami telekomunikacyjnymi.</p> <p>Podsumowując swoje stanowisko PIKE, prosimy Pana Ministra o akceptację postulowanego przez PIKE uzupełnienia projektu ustawy deregulacyjnej o powyższe propozycje mające na celu poprawę możliwości inwestycyjnych w Polsce i podjęcie we współpracy z rynkiem telekomunikacyjnym spotkań roboczych w celu wypracowania niezbędnych zmian w przepisach.</p>	
293.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy - Prawo zamówień publicznych)	Stowarzyszenie Producentów Wełny Mineralnej Szklanej i Skalnej (MIWO	<p>W imieniu Stowarzyszenia Producentów Wełny Mineralnej Szklanej i Skalnej (MIWO) postulujemy o wprowadzenie poprawki do ustawy z dnia 11 września 2021 r. Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1605, 1720) w celu dostosowania do wymagań wynikających z Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/241 z dnia 12 lutego 2021 r. ustanawiającego Instrument na Rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności w zakresie dochowania zasady nieczynienia znaczącej szkody środowisku (do no significant harm; DNSH). Jak wskazano w Poradniku dla inwestorów realizujących inwestycje mieszkaniowe finansowane z udziałem środków KPO. Potwierdzenie zgodności z regułą DNSH opracowanym przez Ministerstwo Rozwoju i Technologii w styczniu 2023 r. w celu dochowania zasady w przypadku budynków o powierzchni przekraczającej 5 000 m², oblicza się współczynnik globalnego ocieplenia w cyklu życia budynku wzniesionego w ramach robót budowlanych w odniesieniu do poszczególnych etapów cyklu życia (...). Dokumentem, który może potwierdzić spełnienie tego</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Postulat będzie poddany analizie w związku z przygotowywanym przeglądem funkcjonowania ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych.</p>

			<p>wymagania, jest opracowanie wskazujące na przeprowadzenie oceny śladu węglowego budynku w pełnym cyklu życia (tzw. „od kołyski do kołyski”), zgodnie z metodą opisaną w normie EN 15978 Zrównoważone obiekty budowlane — Ocena środowiskowych właściwości użytkowych budynków — Metoda obliczania.</p> <p>Zgodność z wymaganiami środowiskowymi wyznaczonymi w rozporządzeniu ustanawiającym Instrumenty na Rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności stanowi podstawę do sprawnej realizacji inwestycji z udziałem funduszy z Krajowego Planu Odbudowy. Tym samym, wprowadzenie wymagania zgodności z zasadą DSNH na poziomie wymogu ustawowego usprawni proces pożytkowania środków z KPO i funduszu spójności. W związku z tym postulujemy dodanie następującego ustępu w art. 96 ustawy — Prawo zamówień publicznych:</p> <p>„5) W przypadku, gdy przedmiotem zamówienia są roboty budowlane, polegające na budowie lub przebudowie budynku o powierzchni przekraczającej 5 000 m², w celu zapewnienia, że planowane przedsięwzięcie nie wyrządza poważnych szkód dla celów środowiskowych w rozumieniu art. 9 i 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz. Urz. UE L 198 z 22.06.2020, str. 13, z późn. zm.), zamawiający określa konieczność przeprowadzenia oceny śladu węglowego budynku w pełnym cyklu życia zgodnie z normą PN-EN 15978:2012.”, a tym samym o dodanie pkt 1a) do art. 34 projektowanej ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu deregulacji prawa gospodarczego i administracyjnego oraz doskonalenia zasad opracowywania prawa gospodarczego.</p>	
294.	<p>Dodatkowe postulaty (dot. ustawy Kodeks postępowania cywilnego)</p>	<p>prof. UAM dr hab. Joanna Mucha, kierownik Centrum Wsparcia Mediacji przy Wydziale Prawa i Administracji, Zakład Postępowania Cywilnego WPiA Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu oraz Jakub Świtluk,</p>	<p>1) Wyznaczenie terminu rozprawy równocześnie ze skierowaniem stron do mediacji – art. 183¹⁰ § 2 k.p.c.</p> <p><u>Proponowana zmiana:</u></p> <p>Równocześnie ze skierowaniem stron do mediacji Przewodniczący wyznacza rozprawę po upływie terminu, o którym mowa w § 1, a przed jego upływem, jeżeli choć jedna ze stron oświadczy, że nie wyraża zgody na mediację.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Proponowana zmiana wyeliminowałaby obawy o przedłużenie</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

		<p>mediator i trener mediacji, Biuro Mediacji Gospodarczej MEDIATOR.WAW.PL</p>	<p>postępowania przez mediację, w której nie doszłoby do zawarcia ugody. Argument o przedłużeniu postępowania sądowego na skutek przeprowadzenia mediacji mediatorzy często słyszą jako powód odmowy udziału w mediacji i choć średni czas mediacji nie wydaje się bardzo istotny przy średnim czasie trwania procesu, warto zwrócić uwagę na te obawy, szczególnie że rozwiązanie – zaproponowane powyżej - jest stosunkowo proste i już bywa stosowane przez część sędziów, a znalazło się także w przygotowanym przez Ministerstwo Sprawiedliwości projekcie zmian k.p.c. i innych ustaw z 14 grudnia 2020 roku.</p> <p>W ten sposób mediacja może się odbyć w trakcie oczekiwania na pierwszy termin (zwykle kilka miesięcy), strony są informowane, że udział w mediacji nie wpłynie na ewentualnie konieczny proces, w wypadku ugody oczywiście sędzia ma „wolny termin” w kalendarzu, ale z pewnością dobrze go wykorzysta; w wypadku dłuższej mediacji strony uczestniczą w niej równolegle z procesem lub mogą wnioskować o jego odroczenie.</p> <p>2) Obowiązek strony do wyraźnego poinformowania o braku zgody na mediację – art. 183⁸ § 2 k.p.c.</p> <p><u>Proponowana zmiana:</u></p> <p>Mediacji nie prowadzi się, jeżeli strona w terminie tygodnia od dnia ogłoszenia lub doręczenia jej postanowienia kierującego strony do mediacji poinformuje sąd i mediatora, że nie wyraziła zgody na mediację.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Zaproponowana wcześniej zmiana brzmienia art. 183¹⁰ § 2 k.p.c. implikuje skreślenie części niniejszego przepisu ułatwiającej obecnie interpretację charakteru braku zgody strony na mediację (tzn. że powinna być ona aktywna), stąd celowo byłoby nieznacznie przeredagować (co tylko przysłuży się jego zrozumiałości) art. 183⁸ § 2 k.p.c. Dodać należy, że przepis ten od samego początku wywoływał wątpliwości interpretacyjne w zakresie użytego w nim zwrotu „jeżeli strona (...) nie wyraziła zgody na mediację”, gdyż – dopóki nie wykształciła się przeważająca obecnie praktyka - nie było wiadomo, czy dla przeprowadzenia mediacji ustawodawca wymaga wyraźnej zgody czy też dla jej nie prowadzenia wyraźnego sprzeciwu. Konieczność zmian w tym zakresie jest zresztą od dawna regularnie sygnalizowana – jak na razie, bez rezultatu, obecne</p>	
--	--	--	---	--

			<p>zmiany tworzą zarówno okazję, jak potrzebę. Przy okazji precyzowany jest także adresat braku zgody: tak sąd (dla podjęcia działań w procesie), jak mediator (aby nie nawiązywał niepotrzebnie kontaktu ze stronami, co obecnie, gdy sąd nie informuje o otrzymaniu braku zgody, zdarza się nader często).</p>	
295.	<p>Dodatkowe postulaty (dot. zmiany art. 68a ust. 1 ustawy o funduszach i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi)</p>	<p>PFR Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A.</p>	<p>Art. 68a ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi otrzymuje następujące brzmienie:</p> <p><i>„1. Od dnia wydania decyzji o cofnięciu zezwolenia na wykonywanie działalności przez towarzystwo lub od dnia wygaśnięcia takiego zezwolenia, od dnia cofnięcia zezwolenia na zarządzanie alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi lub od dnia wydania decyzji o usunięciu towarzystwa funduszy inwestycyjnych z ewidencji PPK, o której mowa w art. 63 ust. 4, 5, 7 lub 7a ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych, zarządzanie specjalistycznym funduszem inwestycyjnym otwartym, będącym funduszem zdefiniowanej daty, o którym mowa w art. 38 tej ustawy, lub funduszem, o którym mowa w art. 39 tej ustawy, przejmie wyznaczona instytucja finansowa, o której mowa w rozdziale 9 tej ustawy. Przepisów art. 238a ust. 1, ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 3, 4, 6 i 7 nie stosuje się.”</i></p> <p>Uzasadnienie dla proponowanych zmian Zmiana polega na dodaniu w art. 68a ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi odniesienia do art. 63 ust. 7a ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych. Zmiana ma na celu uzupełnienie luki prawnej powstałej wskutek wejścia w życie ustawy z dnia 16 sierpnia 2023 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz.U.2023.1723) polegającej na braku określenia trybu przejmowania zarządzania funduszem zdefiniowanej daty zarządzanego przez towarzystwo funduszy inwestycyjnych, PTE, pracownicze towarzystwo emerytalne lub zakład ubezpieczeń wskutek wydania przez organ nadzoru decyzji na podstawie wniosku o usunięcie z ewidencji PPK złożonego przez ww. podmiot. Wprowadzenie przedmiotowej zmiany zapewni kontynuowanie zarządzania funduszem zdefiniowanej daty przez wyznaczoną instytucję finansową w przypadku wydania przez organ nadzoru decyzji w przedmiocie usunięcia z ewidencji PPK na skutek wniosku złożonego</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			przez dotychczasowego zarządzającego – analogicznie do przypadków usunięcia z ewidencji PPK, o których mowa w art. 63 ust. 4, 5 lub 7 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych, które zostały uwzględnione w art. 68a ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi.	
296.	Dodatkowe postulaty (dot. zmiany art. 153 ust. 3 ustawy o funduszach i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi)	PFR Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A.	<p>Art. 153 ust. 3 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi otrzymuje następujące brzmienie:</p> <p><i>„3. Statut funduszu powinien określać: W przypadku udzielania pożyczek: kryteria, jakie powinien spełniać pożyczkobiorca, zasady spłaty pożyczki, przypadki, w których pożyczka powinna zostać zabezpieczona, w przypadku gdy zgodnie ze statutem funduszu pożyczka powinna zostać zabezpieczona, rodzaje i minimalną wysokość zabezpieczeń, jakich ustanowienia fundusz będzie wymagał. w przypadku udzielania przez fundusz poręczeń lub gwarancji: kryteria, jakie powinien spełniać podmiot, któremu fundusz może udzielić poręczenia lub gwarancji, warunki udzielenia poręczenia lub gwarancji, przypadki, w których gwarancje lub poręczenie powinno zostać zabezpieczone, w przypadku gdy zgodnie ze statutem funduszu gwarancja lub poręczenie powinno zostać zabezpieczone, rodzaje i minimalną wysokość zabezpieczeń, jakich ustanowienia fundusz będzie wymagał.”</i></p> <p>Uzasadnienie dla proponowanych zmian W związku z wątpliwościami interpretacyjnymi dotyczącymi warunków na jakich fundusze mogą udzielać pożyczek, a w szczególności obowiązkiem ustanawiania zabezpieczeń, konieczne jest wprowadzenie zmian w przepisach ustawy.</p> <p>Obecne brzmienie zmienianego przepisu wprowadza obowiązek określania w statucie funduszu inwestycyjnego zamkniętego minimalnej wysokości zabezpieczeń pożyczek, poręczeń lub gwarancji udzielanych przez fundusz, nie określając jednak jaka minimalna wysokość zabezpieczeń jest wystarczająca. W opinii PFR TFI literalne brzmienie</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>obecnie obowiązującego przepisu pozostawia w tym względzie swobodę towarzystwom lub uczestnikom funduszy inwestycyjnych zamkniętych, także na wskazanie w statucie danego funduszu, że w określonych przypadkach minimalną wysokością zabezpieczeń będzie brak zabezpieczeń pożyczki, gwarancji lub poręczenia. Na gruncie obecnego brzmienia zmienianego przepisu pojawiają się jednak odmienne interpretacje, prowadzące do wniosku, że ustanawianie zabezpieczeń pożyczek, gwarancji lub poręczeń udzielanych przez fundusze inwestycyjne zamknięte jest bezwzględnie wymagane w każdej sytuacji. Taka interpretacja nie przystaje jednak do literalnego brzmienia przepisu i praktyki obrotu gospodarczego, a w szczególności przypadków, w których np. pożyczki udzielane są do spółek celowych tworzonych przez fundusze. Oczywiście jest, że spółki celowe tworzone pod konkretny projekt inwestycyjny nie dysponują aktywami, które mogą stanowić zabezpieczenie albo posiadane przez takie spółki aktywa są niewystarczające. Jednocześnie w przypadku spółek celowych, w pełni kontrolowanych przez fundusz ustanawianie zabezpieczeń jest pozbawione ekonomicznego sensu i generuje dodatkowe koszty związane z takimi operacjami. Dodatkowo wskazać należy, że ustanowienie zabezpieczenia w związku z udzielanymi pożyczkami, powinno być każdorazowo oceniane przez pryzmat danego przedsięwzięcia na podstawie eksperckiej oceny dokonanej przez towarzystwo będącej profesjonalnym podmiotem, jednocześnie uwzględniająca zasady zarządzania ryzykiem przyjętymi w towarzystwie.</p> <p>Z uwagi na powyższe, w ocenie PFR TFI, zasady udzielania pożyczek w tym przypadki w których konieczne jest ustanowienie zabezpieczenia powinny być wprost regulowane statutem funduszu.</p> <p>Zmiany w zakresie poręczeń i gwarancji są również uzasadnione z uwagi na powyższe.</p>	
297.	Dodatkowe postulaty (dot. dodanie art. 154a w ustawie o funduszach i zarządzaniu alternatywnymi	PFR Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A.	<p>Po art. 154 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi dodaje się art. 154a w brzmieniu:</p> <p><i>„Art. 154a. Przepisów art. 145 ust. 3 i 4, 6 – 9, art. 146 ust. 1, 5 i 6, art. 148 ust. 4, art. 149, art. 151 ust. 2, art. 151a ust. 2, art. 152 ust. 1 – 3, art. 153 ust. 1, art. 154 ust. 1, 2a i 3, art. 156 nie stosuje się do funduszu inwestycyjnego, o którym mowa w art. 15 ust. 1a, którego certyfikaty</i></p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

	funduszami inwestycyjnymi)		<p><i>inwestycyjne mogą zostać zaoferowane wyłącznie klientom profesjonalnym.”.</i></p> <p>Uzasadnienie dla proponowanych zmian Fundusze inwestycyjne zamknięte objęte są regulacjami dotyczącymi zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. Ustawodawca do tej kategorii zalicza oprócz funduszy inwestycyjnych zamkniętych również spółki prawa handlowego (alternatywne spółki inwestycyjne). Zarówno polskie alternatywne spółki inwestycyjne, jak i podmioty zagraniczne, utworzone na terytorium Unii Europejskiej, będące alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, nie są związane jakimikolwiek ograniczeniami dotyczącymi prowadzenia polityki inwestycyjnej. W celu uniknięcia dyskryminacji funduszy inwestycyjnych zamkniętych względem innych alternatywnych funduszy (spółek) inwestycyjnych (w tym zagranicznych), nie jest uzasadnione utrzymywanie dotychczasowych limitów inwestycyjnych, w istotny sposób ograniczających prowadzenie polityki inwestycyjnej. Wyłączeniem objęte zostaną limity ilościowe i rodzajowe, ograniczające odpowiednio, stosunek wielkości danej inwestycji do wartości aktywów funduszu netto, lub rodzaje aktywów i sposób ich wykorzystywania. Wyłączenie w stosowaniu limitów inwestycyjnych powinno dotyczyć tylko takich funduszy inwestycyjnych zamkniętych, które nie są publicznymi funduszami inwestycyjnymi zamkniętymi oraz oferują certyfikaty inwestycyjne wyłącznie klientom profesjonalnym w rozumieniu przepisów ustawy.</p>	
298.	Dodatkowe postulaty (dot. zmiany w art. 196 ust. 1 ustawy o funduszach i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi)	PFR Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A.	<p>Wstęp do wyliczenia w art. 196 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi otrzymuje następujące brzmienie:</p> <p><i>„1. Fundusz inwestycyjny zamknięty lub specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty stosujący zasady i ograniczenia inwestycyjne funduszu zamkniętego może być utworzony jako fundusz aktywów niepublicznych, którego 80% wartości aktywów, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 12 ustawy o rachunkowości, stanowią aktywa inne niż:”</i></p> <p>Uzasadnienie dla proponowanych zmian. Proponowana zmiana zakłada zredefiniowanie pojęcia „aktywów” – terminu kluczowego z perspektywy obowiązku funduszy aktywów niepublicznych do lokowania przynajmniej 80 % swoich aktywów w tzw.</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>aktywa niepubliczne. W obecnym stanie prawnym, ustawa definiuje poprzez wyliczenie tylko aktywa publiczne, co nakazuje traktować resztę jako niepubliczne. Jednocześnie, odnosi się tylko do aktywów stanowiących inwestycje, co tworzy dodatkową kategorię aktywów o charakterze nie inwestycyjnym, niebędących jednocześnie publicznymi, co w konsekwencji nie pozwala zakwalifikować ich do limitu 80%. Dotyczy to zwłaszcza kluczowych dla działalności funduszy aktywów niepublicznych wierzytelności względem uczestników o pełne opłacenie certyfikatów inwestycyjnych, należności z tytułu sprzedaży aktywów czy gotówki potrzebnej do pokrycia bieżących wydatków funduszu. Uniemożliwia to posiadanie dużej ilości gotówki i wymusza zaangażowanie dużej części aktywów w inwestycje, nawet przy niesprzyjającej koniunkturze. Ogranicza tym samym możliwość swobodnego i skutecznego działania przez fundusze aktywów niepublicznych, spowalniając ich rozwój i zmniejszając konkurencyjność polskiego rynku kapitałowego.</p> <p>Planowana zmiana definiuje aktywa w sposób korzystny dla działalności funduszy aktywów niepublicznych, pozwalający zakwalifikować do aktywów niepublicznych również te aktywa, które nie są ulokowane w celach inwestycyjnych. Ukształtowany w ten sposób dychotomiczny podział aktywów, z jasno wyznaczonymi granicami pomiędzy aktywami publicznymi a niepublicznymi, pozwoli funduszom aktywów niepublicznych na kontynuację swojej działalności w oparciu o jednolite reguły. Dodatkowo, pełna swoboda w ustalaniu ekspozycji na ryzyko zwiększy ich rentowność.</p>	
299.	<p>Dodatkowe postulaty (dot. zmiany art. 197 ust. 2 ustawy o funduszach i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi oraz dodanie nowej jednostki redakcyjnej do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu</p>	<p>PFR Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A.</p>	<p>W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w art. 197 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:</p> <p><i>„2. W przypadku funduszu inwestycyjnego aktywów niepublicznych termin określony w art. 148 ust. 3 lub art. 157 ust. 3 wynosi 60 miesięcy.”</i></p> <p>2) W przepisach wprowadzających do Ustawy dodanie nowej jednostki redakcyjnej w brzmieniu:</p> <p><i>„[•]. W odniesieniu do funduszy inwestycyjnych zamkniętych, o których mowa w art. 196 ust. 1 ustawy zmienianej w art. [•], utworzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, dla których nie upłynął termin na dostosowanie struktury portfela inwestycyjnego, o którym mowa w art. 197 ust. 2 ustawy zmienianej w art. [•], termin dostosowania struktury portfela inwestycyjnego wynosi 60 miesięcy od dnia rejestracji funduszu.”</i></p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

	deregulacji prawa gospodarczego i administracyjnego oraz doskonalenia zasad opracowywania prawa gospodarczego)		<p>Uzasadnienie dla proponowanych zmian</p> <p>Propozycja wprowadzenia powyższych zmian w przepisach ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi („Ustawa o funduszach”) wynika z potrzeby poprawy konkurencyjności polskich funduszy inwestycyjnych tworzonych jako fundusze aktywów niepublicznych względem innych alternatywnych funduszy inwestycyjnych prowadzących działalność na rynku europejskim. Jest to możliwe poprzez dostosowanie do standardów rynkowych regulacji Ustawy o funduszach w zakresie przepisów dotyczących okresu budowy portfela. Standardem na rynku funduszy private equity (PE)/venture capital (VC) jest okres inwestycyjny trwający około 5 lat z możliwością wydłużenia o kolejny rok lub dwa, przy czym inwestycje dokonywane są najczęściej w drugiej połowie okresu inwestycyjnego. Utrzymanie w Ustawie o funduszach obecnie obowiązującego okresu dostosowawczego dla funduszy aktywów niepublicznych prowadzić będzie do trwania wyraźnego rozdziwku pomiędzy przepisami Ustawy o funduszach a rozwiązaniami z rozwiniętych rynków.</p> <p>Wydłużenie okresu dostosowania struktury portfela inwestycyjnego FIZAN z 36 do 60 miesięcy jest uzasadnione i będzie zbieżne z panującymi na rynku kapitałowym standardami.</p>	
300.	Dodatkowe postulaty (dot. art. 282 ust. 3 ustawy o funduszach i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi)	PFR Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A.	<p>W art. 282 ust. 3 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, po pkt 5 dodaje się pkt 5a w następującym brzmieniu:</p> <p><i>„5a. w wykonaniu obowiązków informacyjnych, publikacyjnych lub sprawozdawczych określonych w niniejszej ustawie lub przepisach wykonawczych wydanych na jej podstawie, ustawie o rachunkowości lub przepisach wykonawczych wydanych na podstawie tej ustawy lub w bezpośrednio stosowanych właściwych przedmiotowo przepisach prawa wspólnotowego, w szczególności w wykonaniu obowiązków informacyjnych, publikacyjnych, sprawozdawczych lub w ramach zasad dobrowolnego przekazywania informacji związanych z lokowaniem przez fundusz lub alternatywną spółkę inwestycyjną środków pochodzących w całości albo w części ze środków Unii Europejskiej, w tym w szczególności ze środków realizujących Politykę Spójności lub ze środków, o których mowa w art. 6 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady</i></p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>(UE) 2021/241 z dnia 12 lutego 2021 r. ustanawiającego Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności (Dz.Urz. UE L 57 z 18.02.2021, str. 17, z późn. zm.) lub o których mowa w art. 16a ust. 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o systemie instytucji rozwoju (Dz.U. z 2023 r. poz. 1103)”</p> <p>Uzasadnienie dla proponowanych zmian</p> <p>Zmiana ma na celu przywrócenie obowiązującej przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 sierpnia 2023 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz.U.2023.1723) na gruncie art. 282 ust. 3 pkt 5 Ustawy o funduszach dopuszczalności ujawniania tajemnicy zawodowej w wykonaniu obowiązków informacyjnych, publikacyjnych lub sprawozdawczych określonych w niniejszej ustawie lub przepisach wykonawczych wydanych na jej podstawie, ustawie o rachunkowości lub przepisach wykonawczych wydanych na podstawie tej ustawy lub w bezpośrednio stosowanych właściwych przedmiotowo przepisach prawa wspólnotowego. Proponowany przepis przywraca poprzednie brzmienie Ustawy o funduszach w tym zakresie oraz w celu usunięcia ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych podaje przykład zastosowania tego przepisu w odniesieniu do obowiązków informacyjnych związanych z realizacją przez fundusze projektów finansowanych ze środków Unii Europejskiej, w szczególności z Funduszy Spójności, Instrumentu na rzecz Odbudowy i Rozwoju oraz ze środków tzw. prefinansowania przez Polski Fundusz Rozwoju S.A. w ramach realizacji Krajowego Planu Odbudowy. Doprecyzowanie to jest naszym zasadne, bowiem na polskim rynku obserwuje się wykorzystywanie instytucji wspólnego inwestowania jako wehikułów realizujących programy finansowe z funduszy europejskich. Co do zasady wykorzystanie środków unijnych wiąże się z szeregiem obowiązków sprawozdawczych wobec instytucji państwowych jak i europejskich, w tym również wykorzystanie takich środków może podlegać czynnościom kontrolnym wykonywanym przez właściwe organy. Z uwagi na powyższe niezbędne jest aby fundusze, alternatywne spółki inwestycyjne korzystające ze środków unijnych oraz towarzystwa lub zarządzający ASI mogły zgodnie z prawem wykonywać wszelkie wymagane prawem obowiązki informacyjne bez narażenia się na ryzyko nieuprawnionego ujawnienia tajemnicy zawodowej w związku z ewentualnymi wątpliwościami interpretacyjnymi w tym zakresie.</p>	
301.	Dodatkowe postulaty (dot.	PFR Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych	<p>W art. 280 ust. 1 Ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, pkt 7 otrzymuje następujące</p>	<p>Wyjaśnienie. zostanie przeanalizowana na etapie</p>

	zmiany art. 280 ust. 1 pkt 7 i dodania ust. 3d w art. 282 ustawy o funduszach i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi)	S.A.	<p>brzmienie: <i>„7) podmioty, o których mowa w art. 282 ust. 3c i 3d.”.</i></p> <p>W art. 282 ustawy o funduszach i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, po ust. 3c dodaje się ust. 3d w następującym brzmieniu:</p> <p><i>„3d. Nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej przekazanie przez towarzystwo lub podmiot działający na zlecenie towarzystwa informacji stanowiących taką tajemnicę dotyczących towarzystwa lub zarządzanego przez towarzystwo funduszu inwestycyjnego zamkniętego, o którym mowa w art. 15 ust. 1a ustawy, który posiada jednego uczestnika lub wszyscy uczestnicy są klientami profesjonalnymi:</i></p> <p><i>1) podmiotom będącym uczestnikami takiego funduszu;</i> <i>2) innym podmiotom w związku z:</i></p> <p><i>a) podejmowaniem czynności związanych z realizacją polityki inwestycyjnej funduszu,</i> <i>b) przejęciem zarządzania funduszem,</i> <i>c) podejmowaniem czynności, o których mowa w tytule IV Kodeksu spółek handlowych, dotyczących towarzystwa.”</i></p> <p>Uzasadnienie dla proponowanych zmian</p> <p>Celem proponowanej zmiany jest zrównanie reżimu ochrony informacji chronionych prawem pomiędzy alternatywnymi spółkami inwestycyjnymi (ASI) a funduszami inwestycyjnymi zamkniętymi, których utworzenie nie wymaga uzyskania zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego (FIZ). Podkreślić należy, że w ostatnich latach uległ istotnemu zwiększeniu udział w rynku alternatywnych spółek inwestycyjnych w stosunku do funduszy inwestycyjnych zamkniętych. Obowiązujące przepisy m.in. w zakresie ochrony tajemnicy zawodowej w dalszym ciągu są bardziej surowe w stosunku do FIZ niż ASI, co negatywnie oddziałuje na atrakcyjność FIZ jako wehikułu inwestycyjnego. Z tego względu, a w szczególności z uwagi na podobny cel tworzenia ASI i FIZ, nie ma uzasadnienia aby ASI posiadały bardziej preferencyjne warunki prawne i regulacyjne dla prowadzonej działalności.</p> <p>Odnosząc się do proponowanych przypadków dopuszczalnego ujawniania tajemnicy zawodowej należy zwrócić uwagę, że:</p>	prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.
--	---	------	---	--

			<p>ujawnienia dokonywane do uczestników FIZ, są naturalną konsekwencją posiadania statusu uczestnika. W takim przypadku brak jest bowiem uzasadnienia dla zachowania poufności informacji względem osób zaangażowanych kapitałowo w FIZ;</p> <p>kolejne przewidziane w projekcie przypadki dotyczą realizacji polityki inwestycyjnej, w procesie zmiany zarządzającego FIZ oraz w procesach przekształceniowych, przewidzianych przepisami Kodeksu spółek handlowych. Są to przede wszystkim sytuacje biznesowej potrzeby ujawnienia kontrahentom FIZ informacji objętych tajemnicą zawodową np. w związku z przeprowadzaniem badania aktywów spółki lub spółek portfelowych, w procesie tzw. due dilligence, prezentacji tzw. portfolio, czy też znaczących sukcesów inwestycyjnych w procedurach przetargowych bądź konkursach w celu pozyskania środków na inwestycje. Projektowanym zwolnieniem zostały także objęte podmioty zaangażowane w proces przejęcia zarządzania FIZ, przekształceń, połączeń oraz podziałów dotyczących towarzystwa, gdzie brak tego wyłączenia mógłby uniemożliwić skuteczne dokonywanie transakcji typu M&A. Ze względu jednakże na przewidzianą możliwość przekazywania przez towarzystwo informacji objętych tajemnicą zawodową, obowiązek jej zachowania powinien zostać rozszerzony na podmioty, którym zostały ujawnione określone informacje. W konsekwencji art. 280 ust. 1 pkt 7 ustawy o funduszach inwestycyjnych został zmieniony wskazując na powyższą okoliczność.</p>	
302.	<p>Dodatkowe postulaty (dot. zmiany art. 63 ust. 7b ustawy o pracowniczych planach kapitałowych)</p>	<p>PFR Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A.</p>	<p>Art. 63 ust. 7b ustawy z dnia 4 października 2018 roku o pracowniczych planach kapitałowych otrzymuje nowe, następujące brzmienie:</p> <p><i>„7b. Od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 7a, instytucja finansowa zarządzana przez towarzystwo funduszy inwestycyjnych, PTE, pracownicze towarzystwo emerytalne lub zakład ubezpieczeń nie może zawierać umów o zarządzanie PPK.”</i></p> <p>Uzasadnienie dla proponowanych zmian Zmiana dotyczy wykreślenia z art. 63a ust. 7b ustawy o PPK wyrazów: „oraz umów o prowadzenie PPK”. Złożenie przez towarzystwo funduszy inwestycyjnych, PTE, pracownicze towarzystwo emerytalne lub zakład ubezpieczeń wniosku o usunięcie z ewidencji PPK wszczyna proces wykreślenia takiego podmiotu z ewidencji PPK. Proces jest długotrwały. O ile brak możliwości zawierania przez taki podmiot umów o zarządzanie</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			PPK jest zasadny, o tyle wprowadzenie zakazu zawierania umów o prowadzenie PPK (na podstawie umów o zarządzanie PPK zawartych przed złożeniem wniosku o wykreślenie z ewidencji PPK) jest nadmiarowe i skutkuje brakiem możliwości przystąpienia do PPK przez pracowników podmiotów zatrudniających, które zawarły umowy o zarządzanie PPK z podmiotem, który podjął decyzję o złożeniu wniosku o wykreślenie z ewidencji PPK. Wyłączenie możliwości zawierania umów o prowadzenie PPK w omawianym przypadku jest sprzeczne z obowiązkiem umożliwienia osobom zatrudnionym (spełniającym warunki przewidziane w ustawie o PPK) przystąpienia do PPK w każdym czasie.	
303.	Dodatkowe postulaty (dot. art. 8a ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach)	Izba Domów Maklerskich	<p>Postulujemy usunięcie art. 8a ustawy o obligacjach. Powyższy przepis, który składa się z dwóch jednostek redakcyjnych, tj. ust. 1 oraz ust. 2, obowiązuje od dnia 29 września 2023 r. i został wprowadzony do ustawy o obligacjach na mocy ustawy z dnia 16 sierpnia 2022 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U. poz. 1723), zwanej potocznie „Warzywniakiem”. Zgodnie z art. 8a ust. 1 ustawy o obligacjach, klient detaliczny w rozumieniu art. 3 pkt 39c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, będący osobą fizyczną, może nabywać obligacje, jeżeli wartość nominalna obligacji nie jest mniejsza niż 40 000 euro lub równowartość tej kwoty wyrażona w walucie polskiej lub innej, ustalona przy zastosowaniu średniego kursu euro lub średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia decyzji emitenta o emisji. Zgodnie natomiast z art. 8a ust. 2 ustawy o obligacjach, ograniczeń, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się w przypadku, gdy obligacje są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do alternatywnego obrotu albo mają być przedmiotem wniosku o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym lub wniosku o wprowadzenie do alternatywnego systemu obrotu. Jak wynika z uzasadnienia do Warzywniaka, motywem wprowadzenia ww. ograniczeń było założenie, że klient detaliczny, będący osobą fizyczną, który dokonuje inwestycji o wartości co najmniej 40.000 euro będzie postępował w sposób staranny, a inwestycja poprzedzona zostanie bardziej wnikliwą analizą ryzyka inwestycyjnego. Z kolei wyłączenie ograniczenia wartości nominalnej dla obligacji, które są lub będą wprowadzone do obrotu na rynku regulowanym lub są notowane w alternatywnym systemie obrotu ustawodawca uzasadnił większą transparentnością emitentów, którzy realizują obowiązki informacyjne. Ponadto w uzasadnieniu do powyższego</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

		<p>przepisu ustawodawca wskazał, że przepis ten ograniczy skalę ryzyka dla inwestorów nieprofesjonalnych przy zachowaniu możliwości dokonywania ofert obligacji o niższej wartości, pod pewnymi warunkami, a nadto że wprowadzenie progu na poziomie 40.000 euro jest rozwiązaniem analogicznym jak w przypadku progu, który został przyjęty przy obejmowaniu certyfikatów inwestycyjnych. Zdaniem Izby Domów Maklerskich wprowadzenie do porządku prawnego limitu nominalu obligacji korporacyjnych, które nie będą wprowadzane do obrotu zorganizowanego, na poziomie 40.000 EUR jest niepotrzebną barierą dostępu dla zdecydowanej większości inwestorów detalicznych. Ponadto ten wymóg utrudnia emitentom dostęp do finansowania na rynku kapitałowym. Bariera ta została ustanowiona w celu ochrony inwestorów, niemniej jednak w istocie godzi w fundamentalną zasadę inwestowania, tj. zasadę dywersyfikacji portfela. Prowadzi bowiem do braku możliwości zdywersyfikowania portfela inwestycji ze względu na obligatoryjną, wysoką koncentrację środków klienta detalicznego w jednym instrumencie finansowym, a nadto poważnie ogranicza możliwości lokowania swoich nadwyżek pieniężnych przez mniej zamożną część inwestorów. W ten sposób ustanowiono próg wejścia w powszechny na polskim rynku papier wartościowy, jakim są obligacje, zamiast wprowadzić realne rozwiązania mające na celu zwiększenie ochrony inwestorów, chociażby poprzez działania edukacyjne (np. wprowadzenie obowiązkowych szkoleń klientów detalicznych będących osobami fizycznymi z zakresu inwestowania w obligacje). Dodać należy przy tym, że obligacje są papierem wartościowym emitowanym w serii, a zatem w zakresie tej samej serii emitent nie może emitować obligacji o różnej wartości nominalnej, z których część będzie kierować tylko do inwestorów detalicznych będących osobami fizycznymi, celem dochowania wymogów z art. 8a ustawy o obligacjach, a część do innych inwestorów. Powyższe istotnie ogranicza emitentów w korzystaniu z wyjątków prospektowych i łączenia ich w ramach danej emisji, na co z kolei zezwala rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylecia dyrektywy 2003/71/WE (Dz. Urz. UE L 168 z 30.06.2017, str. 12), a tym samym przepis art. 8a ustawy o obligacjach może stanowić tzw. goldplating.</p> <p>Na wypadek, gdyby usunięcie art. 8a z ustawy o obligacjach nie było z</p>	
--	--	---	--

			<p>jakichś względów możliwe, postulujemy przyjęcie następujących rozwiązań, których celem jest dostosowanie tej regulacji do oczekiwań rynkowych:</p> <p>Zmianę art. 8a ust. 1 ustawy o obligacjach poprzez wyraźne wskazanie, że próg 40.000 EUR, o którym w nim mowa, odnosi się do łącznie wartości nominalnej obligacji, które mogą być nabyte przez klienta detalicznego w rozumieniu art. 3 pkt 39c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, będącego osobą fizyczną, nie zaś do wartości nominalnej jednej obligacji; Zmianę art. 8a ustawy o obligacjach poprzez wyraźne wskazanie, że przepis ten nie ma zastosowania do obligacji wyemitowanych przed dniem wejścia w życie tego przepisu, tj. przed dniem 29 września 2023 r. Wprowadzenie tej zmiany jest szczególnie istotne z uwagi na brak odnośnych przepisów przejściowych w Warzywniaku dotyczących art. 8a ustawy o obligacjach, co implikuje ryzyko stosowania tego przepisu do obligacji istniejących, a wyemitowanych przed dniem jego wejścia w życie. Podkreślenia natomiast wymaga okoliczność, że inwestorzy nabywający obligacje przed dniem 29 września 2023 r. nie mieli wiedzy o ograniczeniach w obrocie obligacjami, jakie wprowadzono w art. 8a ust. 1 ustawy o obligacjach, a ponieważ dotyczą one również rynku wtórnego, rzeczona regulacja stanowi dla nich istotną barierę dla wyjścia z inwestycji poprzez odsprzedaż tego papieru wartościowego innej osobie fizycznej będącej klientem detalicznym. Taki stan generuje również dodatkowe ryzyko prawne dla firm inwestycyjnych.</p>	
304.	Dodatkowe postulaty (dot. art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach)	Izba Domów Maklerskich	<p>Postulujemy zmianę art. 16 ust. 1 ustawy o obligacjach poprzez dodanie do tego przepisu (obok obecnie przewidzianej w nim postaci drukowanej) również postaci elektronicznej, w szczególności z użyciem kwalifikowanego podpisu elektronicznego, podpisu zaufanego lub podpisu osobistego, jako formy, w jakiej emitent może przekazywać wskazanym w tym przepisie podmiotom określone tam dokumenty, informacje i komunikaty. Zgodnie z obecnym brzmieniem ww. przepisu, dokumenty, informacje i komunikaty publikowane na stronie internetowej emitenta w wykonaniu przepisów ustawy emitent jest obowiązany przekazywać, w postaci drukowanej, do notariusza, banku krajowego, instytucji kredytowej prowadzącej działalność bankową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zagranicznej instytucji kredytowej prowadzącej działalność maklerską na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub firmy inwestycyjnej, wskazanych w warunkach emisji. Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy o obligacjach, podmiot, do którego</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			zostały przekazane wydruki, przechowuje je do czasu upływu przedawnienia roszczeń wynikających z obligacji. Obecne brzmienie powyższych przepisów jest archaiczne i nie uwzględnia powszechnie stosowanej postaci elektronicznej, w jakiej można dokumentować i przekazywać dane. Wskazane również doprecyzowanie art. 16 ustawy o obligacjach poprzez wskazanie, komu powinny być przekazane dokumenty, w przypadku utraty przez wskazane tam podmioty, zdolności do ich przechowywania, w szczególności gdyby podmiot je przechowujący przestał istnieć lub zaprzestał prowadzenia działalności.	
305.	Dodatkowe postulaty (dot. art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach)	Izba Domów Maklerskich	<p>Postulujemy zmianę art. 29 ust. 1 ustawy o obligacjach poprzez wyraźne rozszerzenie kompetencji administratora zabezpieczeń o możliwość wykonywania praw i obowiązków wierzyciela z tytułu oświadczeń o poddaniu się egzekucji. Oświadczenia o poddaniu się egzekucji, o których mowa w art. 777 § 1 pkt 4-6 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1550 z późn. zm.), są instytucją prawną, która służy ułatwieniu dochodzenia roszczeń. Stanowią tytuł egzekucyjny, który po zaopatrzeniu w klauzulę wykonalności staje tzw. tytułem wykonawczym i zastępuje wyrok sądu zasądzający świadczenie pomiędzy stronami. Dzięki nim nie jest zatem konieczne kierowanie spornej sprawy na drogę postępowania sądowego, a wierzyciel (np. obligatariusz) może szybciej zaspokoić swoje roszczenie. Oświadczenia o poddaniu się egzekucji składane przez emitentów obligacji były często stosowanym instrumentem wzmacniającym pozycję obligatariuszy. Sytuacja uległa istotnej zmianie w wyniku uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2017 r. (sygn. akt III CZP 10/17), w której stwierdzono, że „<i>Tytuł egzekucyjny w postaci aktu notarialnego, w którym dłużnik poddał się egzekucji w trybie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c. musi zawierać oznaczenie wierzyciela w sposób określony w art. 92 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie</i>”. Zgodnie z powyższą uchwałą, każdego obligatariusza należy w treści oświadczenia o poddaniu się egzekucji oznaczyć indywidualnie. O ile jeszcze można sobie wyobrazić to rozwiązanie w przypadku małych emisji obligacji, kierowanych do bardzo wąskiego grona adresatów i z ograniczeniami w zakresie zbywalności obligacji, to już w przypadku bardziej licznych gron obligatariuszy, jak również w przypadku obligacji swobodnie zbywalnych, korzystanie z instytucji oświadczenia o poddaniu się egzekucji jest praktycznie niemożliwe. Jednocześnie, z uwagi na podnoszone przez przedstawicieli doktryny wątpliwości odnośnie możliwości traktowania oświadczeń o poddaniu się egzekucji jako „innego zabezpieczenia”, o którym mowa w art. 29 ustawy o obligacjach, składanie</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>oświadczeń o poddaniu się egzekucji na rzecz administratora zabezpieczeń jest w obecnych warunkach obarczone ryzykiem prawnym. Celem zneutralizowania tego ryzyka, zwiększenia pewności obrotu oraz wzmocnienia pozycji obligatariuszy proponujemy zmianę art. 29 ustawy o obligacjach, która umożliwi szersze stosowanie tej instytucji w procesach emisji obligacji z jednoczesnym uwzględnieniem wymogów wynikających z przywołanej wyżej uchwały Sądu Najwyższego oraz przy wykorzystaniu przewidzianej już na gruncie tej ustawy instytucji administratora zabezpieczeń, jako podmiotu wykonującego prawa i obowiązki wierzycieli (obligatariuszy):</p> <p>Aktualna treść: Art. 29. W przypadku ustanowienia zabezpieczenia innego niż hipoteka lub zastaw rejestrowy emitent może, przed rozpoczęciem emisji obligacji, zawrzeć w formie pisemnej pod rygorem nieważności umowę z administratorem zabezpieczeń, który wykonuje prawa i obowiązki wierzyciela z tytułu zabezpieczeń we własnym imieniu, lecz na rachunek obligatariuszy. Administratorem zabezpieczeń może być także bank pełniący funkcję banku-reprezentanta. Do administratora zabezpieczeń przepisy art. 80 ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Proponowana zmiana treści: Art. 29. W przypadku ustanowienia zabezpieczenia innego niż hipoteka lub zastaw rejestrowy, jak również w przypadku złożenia oświadczenia o poddaniu się egzekucji, emitent może, przed rozpoczęciem emisji obligacji, zawrzeć w formie pisemnej pod rygorem nieważności umowę z administratorem zabezpieczeń, który wykonuje prawa i obowiązki wierzyciela z tytułu zabezpieczeń lub oświadczeń o poddaniu się egzekucji we własnym imieniu, lecz na rachunek obligatariuszy. Administratorem zabezpieczeń może być także bank pełniący funkcję banku-reprezentanta. Do administratora zabezpieczeń przepisy art. 80 ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.</p>	
306.	Dodatkowe postulaty (dot. art. 35 ust. 1a i 1b ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach)	Izba Domów Maklerskich	<p>Postulujemy zmianę polegającą na wyraźnym wskazaniu, że art. 35 ust. 1a oraz ust. 1b ustawy o obligacjach, nie mają zastosowania do obligacji wyemitowanych przed dniem wejścia w życie tych przepisów, tj. przed dniem 29 września 2023 r. Powyższe przepisy zostały dodane do ustawy o obligacjach na mocy ustawy z dnia 16 sierpnia 2023 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>inwestorów na tym rynku (Dz. U. poz. 1723), zwanej potocznie „Warzywniakiem”. Zgodnie z art. 35 ust. 1a ustawy o obligacjach, do czasu całkowitego wykupu obligacji emitent jest obowiązany publikować na swojej stronie internetowej, najpóźniej w ostatnim dniu każdego kolejnego roku obrotowego, informacje dotyczące prognozy kształtowania się zobowiązań finansowych emitenta, o których mowa w ust. 1 pkt 2, na ostatni dzień następnego roku obrotowego. Zgodnie natomiast z art. 35 ust. 1b ustawy o obligacjach, w każdym rocznym sprawozdaniu finansowym opublikowanym w okresie od dnia emisji do dnia wykupu obligacji, w informacji dodatkowej, emitent jest obowiązany wskazać i wyjaśnić istotne różnice między opublikowanymi informacjami dotyczącymi prognozy kształtowania się zobowiązań finansowych emitenta na ostatni dzień roku obrotowego, o których mowa w ust. 1 pkt 2, oraz zobowiązaniami finansowymi emitenta wynikającymi z ksiąg rachunkowych emitenta na ten dzień. Powyższe przepisy nakładają na emitentów obligacji dokonujących emisji w oparciu o propozycję nabycia obligacji dodatkowe obowiązki informacyjne. Są one ściśle związane z informacjami odnośnie prognoz kształtowania się zobowiązań finansowych, których obowiązek zamieszczania w propozycji nabycia obligacji został wprowadzony do art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy o obligacjach na mocy Warzywniaka i obowiązuje od 29 września 2023 r. Tym samym obowiązki informacyjne, o których mowa w art. 35 ust. 1a-1b ustawy o obligacjach również powinny mieć zastosowanie jedynie do tych emisji obligacji, które były dokonywane na podstawie propozycji nabycia po wejściu w życie rzeczonych przepisów. Stosowanie ich do emisji wcześniejszych nie znajduje uzasadnienia i jest wymaganiem nadmiernym. Z uwagi na brak przepisów przejściowych potrzebne jest wyraźne uregulowanie tej kwestii w ustawie o obligacjach.</p>	
307.	<p>Dodatkowe postulaty (dot. art. 36 ust. 1a, art. 117 ust. 3 i ust. 5, art. 137 ust. 1a i 1b ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi</p>	<p>Izba Domów Maklerskich</p>	<p>Postulujemy wykreślenie z ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 681 z późn. zm.) minimalnej wartości inwestycji w certyfikaty inwestycyjne na poziomie 40.000 EUR. Ograniczenie to stanowi, owszem, barierę nabycia certyfikatów inwestycyjnych, ale niczemu ta bariera nie służy. Ustawodawca niejednokrotnie podnosił, że wprowadzenie progu inwestycji na poziomie 40.000 EUR sprawia, że certyfikaty niepublicznych funduszy inwestycyjnych zamkniętych lub obligacje będą nabywać jedynie osoby fizyczne, które są w stanie należycie ocenić wszelkie konsekwencje prawne i ekonomiczne wiążące się z inwestycją w takie instrumenty oraz posiadają taką sytuację finansową, która pozwoli na</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

	<p>funduszami inwestycyjnymi i innych przepisów tej ustawy odnoszących się do wartości inwestycji na poziomie 40. 000 EUR)</p>	<p>akceptację ryzyka braku płynności funduszu oraz innych ryzyk. Vide np. uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (str. 191) dostępnym pod poniższym linkiem https://www.sejm.gov.pl/Sejm9.nsf/druk.xsp?nr=3381 „Proponowane rozwiązanie opiera się na założeniu, że klient detaliczny, będący osobą fizyczną, który dokonuje inwestycji o wartości co najmniej 40.000 euro będzie postępował w sposób staranny, a inwestycja poprzedzona zostanie bardziej wnikliwą analizą ryzyka inwestycyjnego.” Nieprawdziwa jest teza, zgodnie z którą klient detaliczny będący osobą fizyczną, który dokonuje inwestycji o wartości co najmniej 40.000 EUR będzie postępował w sposób bardziej staranny i poprzedzi swoją decyzję wnikliwą analizą ryzyka inwestycyjnego. Społeczność inwestorów jest bowiem zróżnicowana zarówno pod kątem zasobności portfela, celów inwestycyjnych, poziomu akceptacji ryzyka jak i wiedzy w zakresie finansów czy inwestycji oraz wnikliwości w podejmowaniu decyzji inwestycyjnych. Nie jest zasadnym zatem twierdzenie, że dla każdego inwestora próg 40.000 EUR jest uniwersalną granicą, powyżej której dochowa większej staranności przed podjęciem decyzji, bowiem każdy z inwestorów stosuje indywidualny proces decyzyjny, a inwestowana kwota (40.000 EUR lub więcej) może stanowić zarówno promil, duży procent, całość portfela danego inwestora lub w nawet przekraczać jego wartość. Pragniemy zauważyć, że wprowadzenie w 2011 roku dolnej granicy inwestycji w niepubliczne certyfikaty inwestycyjne na poziomie 40.000 EUR nie uchroniło inwestorów przed utratą kapitału i nie spowodowało, że inwestorzy zaczęli bardziej racjonalnie analizować dokonywane przez nich inwestycje w takie papiery wartościowe. Argumentem przemawiającym za zasadnością powyższej tezy może być choćby sprawa funduszy inwestycyjnych zarządzanych przez W Investments S.A. lub głośna sprawa braku możliwości umorzenia certyfikatów inwestycyjnych funduszu MCI Tech.Ventures przez osoby blisko związane z rynkiem kapitałowym, m.in. byłego prezesa Giełdy Papierów Wartościowych w Warszawie S.A. W tym drugim przypadku prasa donosiła, że inwestorzy nie mieli świadomości postanowień statutu funduszu, mimo iż stanowił on część dokumentacji ofertowej. Wyżej opisane przykładowe zdarzenia potwierdzają tezę, że próg inwestycji w papiery wartościowe na poziomie 40.000 EUR euro nie stanowi realnego wzmocnienia poziomu ochrony inwestorów.</p>	
--	--	---	--

308.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 12 maja 2020 r. w sprawie szczegółowych warunków, jakim powinno odpowiadać memorandum informacyjne)</p>	Izba Domów Maklerskich	<p>Postulujemy zmianę rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 12 maja 2020 r. w sprawie szczegółowych warunków, jakim powinno odpowiadać memorandum informacyjne (Dz. U. poz. 1053) („Rozporządzenie”) poprzez ujednolicenie wymogów, jakie powinny być spełnione przez określone tam dokumenty ofertowe w sytuacji, gdy dotyczą one instrumentów finansowych tego samego rodzaju (np. obligacji), zaś emisja dokonywana jest na podstawie różnych wyjątków prospektowych. Obecnie treść memorandum informacyjnego nawet gdy dotyczy tego samego instrumentu finansowego, jest zróżnicowana w zależności od podstawy prawnej oferty. W szczególności inne wymagania obowiązują w przypadku memorandum informacyjnego sporządzanego na podstawie art. 37b ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, inne jeżeli memorandum informacyjne jest sporządzane na podstawie art. 38b ust. 1 ww. ustawy, a jeszcze inne w przypadku gdy emisja obligacji jest dokonywana na podstawie propozycji nabycia, której wymogi określone są w ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach. Dodatkowo treść memorandum informacyjnego jest różnicowana w zależności od rodzaju emitenta – inne wymogi obowiązują w przypadku emisji dokonywanych przez fundusze inwestycyjne, inne zaś w przypadku pozostałych emitentów. Duża złożoność regulacji dotyczących wymogów, jakie powinny spełniać dokumenty ofertowe objęte wyjątkami prospektowymi, stanowi istotne utrudnienie w sporządzaniu tych dokumentów, tak dla firm inwestycyjnych zaangażowanych w proces emisji instrumentów finansowych, jak również dla emitentów, a także skutkuje asymetrią informacyjną. Konieczność dostosowania Rozporządzenia do zmian, jakie zostały wprowadzone w zakresie przedmiotowym tego aktu na mocy ustawy z dnia 16 sierpnia 2023 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U. poz. 1723), zwanej potocznie „Warzywniakiem”, jest dobrą okazją do szerszego spojrzenia na ten akt celem usunięcia nadmiarowych przepisów.</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Zmiana rozporządzenia nie może być przedmiotem ustawy deregulacyjnej</p>
309.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych)</p>	Amerykańska Izba Handlowa w Polsce	<p>Umożliwienie odliczenia w uldze B+R kosztów odpłatnego korzystania ze środków trwałych niezbędnych do realizacji prac badawczo-rozwojowych</p> <p>Proponujemy rozszerzenie katalogu kosztów kwalifikowanych ulgi badawczo-rozwojowej (dodanie nowego punktu bądź zmianę obecnego brzmienia art. 18d ust. 2 pkt 4 ustawy o CIT), w sposób umożliwiający</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

		<p>odliczenie w ramach ulgi badawczo-rozwojowej kosztów odpłatnego korzystania (leasingu operacyjnym bądź najmu) z środków trwałych, które wykorzystywane są w działalności badawczo-rozwojowej. W zakresie określenia części wydatku możliwej do rozliczenia, postulujemy przyjęcie podejścia spójnego z tym przyjętym dla odpisów amortyzacyjnych wskazanych w art. 18d ust. 3 ustawy o CIT.</p> <p>Wskazujemy, że postulowana zmiana ma istotne znaczenie praktyczne, umożliwiając i promując korzystanie przez polskich przedsiębiorców z najnowszych dostępnych technologii w ramach prowadzenia przez siebie prac badawczo-rozwojowych. Zwracamy uwagę, że obecnie wiele podmiotów ma ograniczony dostęp do tego typu rozwiązań z uwagi na ich kapitałochłonność. Jednocześnie, by efektywnie móc prowadzić prace rozwojowe i budować przewagi konkurencyjne, przedsiębiorcy muszą posiadać dostęp do najnowocześniejszych rozwiązań w dynamicznie zmieniającym się otoczeniu gospodarczym (w którym istotne zmiany technologiczne bywają kwestią miesięcy, a nie – jak niegdyś – kilku lat czy dekad).</p> <p>Ponadto, zmiana ta będzie miała dodatkowy pozytywny wpływ na zwiększanie nasycenia rynku polskiego nowoczesnymi technologiami. Skrócenie czasu wykorzystania określonych urządzeń, dzięki zastosowaniu formy leasingu operacyjnego, umożliwi przekazanie ich – po zakończeniu okresu przydatności do działalności u jednego podatnika – kolejnym podmiotom, które dotychczas korzystały z technologii starszych. Spowoduje to stworzenie swoistego łańcucha, w którym podmioty najbardziej wrażliwe na zmiany technologiczne będą pełniły rolę pionierów, następnie urządzenia będą po stosunkowo krótkim czasie trafiały do kolejnych podmiotów, skracając czas dostępu do najnowszych technologii.</p> <p>W naszej ocenie, należy w związku z tym premiować i zachęcać nie tylko do nabywania na własność środków trwałych w postaci nowoczesnego sprzętu, ale premiować również wykorzystywanie innych form dostępu do najnowszych technologii, co szczególnie istotne dla podmiotów, które nie dysponują dużymi zasobami finansowymi (które nie mogą sobie pozwolić na częste, samodzielne ponoszenie tego rodzaju inwestycji kapitałochłonnych).</p> <p>W naszej ocenie dotychczasowe rozwiązanie, tj. możliwość odliczenia wydatków na odpłatne korzystanie z aparatury naukowo-badawczej wydaje się niewystarczające, ponieważ zarówno (1) nie obejmuje sprzętu</p>	
--	--	---	--

			komputerowego (kluczowe aktywa w branżach technologicznych), jak i (2) dotyczy wyłącznie wąskiej kategorii oprzyrządowania (urządzenia badawcze, pomiarowe, laboratoryjne o małym stopniu uniwersalności).	
310.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych)</p>	Amerykańska Izba Handlowa w Polsce	<p>Umożliwienie odliczenia w uldze B+R kosztów usług SaaS / IaaS – subskrypcji (nabywanej w formie usługi) - służących realizacji prac badawczo-rozwojowych</p> <p>Proponujemy wprowadzenie w ramach katalogu kosztów kwalifikowanych możliwości uwzględnienia kosztów związanych z usługami w modelach „oprogramowanie jako usługa” (tzw. Software as a Service, w skrócie SaaS), „platforma jako usługa” (tzw. „Platform as a Service”, w skrócie PaaS) czy „infrastruktura jako usługa” (tzw. Infrastructure as a Service, w skrócie IaaS), czy szerzej tego rodzaju usługami, które – choć nie mieszczą się bezpośrednio w kategorii „usługi doradczej” czy eksperckiej – stanowią powszechny element prowadzenia prac badawczo-rozwojowych, w szczególności w działalności w dziedzinie nowych technologii. W zakresie określenia części wydatku możliwej do rozliczenia, postulujemy przyjęcie podejścia spójnego z tym przyjętym dla odpisów amortyzacyjnych wskazanych w art. 18d ust. 3 ustawy o CIT.</p> <p>Obecne brzmienie katalogu wymaga zmiany m.in. w kontekście możliwości zaliczenia do kosztów wykorzystania m.in. infrastruktury – o ile w przypadku tradycyjnych modeli dobrym rozwiązaniem jest zaliczanie do kosztów kwalifikowanych odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych wykorzystywanych do działalności B+R, o tyle bardzo silny obecnie na rynku trend korzystania z technologii rozproszonych, takich jak infrastruktura typu cloud computing, nie znalazł odzwierciedlenia w przepisach. Należy podkreślić, że obecnie wykluczone z korzystania z ulgi są takie przypadki, w których podatnik prowadzi prace B+R z wykorzystaniem usług typu <i>Infrastructure as a Service, Platform as a Service</i>, które po prostu zastępują rozwiązania typu <i>hardware</i>.</p> <p>Przekładając powyższe konkretny przypadek – w analogicznej sytuacji podatnik, który prowadzi prace B+R zakupując i instalując własną serwerownię będzie uprawniony do odliczenia jej kosztu, natomiast podatnik prowadzący te same prace z wykorzystaniem infrastruktury typu <i>cloud</i>, nie będzie miał takiej możliwości. Należy podkreślić, że zastępowanie infrastruktury tradycyjnej nowoczesnymi rozwiązaniami w wielu przypadkach uzasadnione jest większą efektywnością, bardziej racjonalnym zarządzaniem zasobami. Jednocześnie przyczynia się to zmniejszania</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>śladu węglowego, spełniając te same cele. Postulujemy zatem zrównanie sytuacji korzystania z tradycyjnych rozwiązań z preferowanymi obecnie rozwiązaniami cloudowymi i poszerzenie katalogu kosztów kwalifikowanych o koszty usług związanych z wykorzystaniem infrastruktury służącej pracom B+R nieujawnionej w ewidencji ŚT i WNiP podatnika.</p> <p>Analogicznie, powszechne jest również korzystanie z oprogramowania służącego do realizacji własnych prac badawczo-rozwojowej, które udostępniane jest w formule SaaS (ten model komercjalizacji dostępu do oprogramowania, ze względu na jego przewagi konkurencyjne, stanowi obecnie globalny standard). Nie wydaje się zasadnym, by korzystanie z rozwiązań powszechnych w funkcjonującej praktyce gospodarczej było mniej preferowane niż korzystanie z rozwiązań technologicznych udostępnianych w formie licencji, podlegającej amortyzacji (dostęp do oprogramowania w formule SaaS nie jest bowiem z prawnego i podatkowego punktu widzenia jako traktowany jako licencja, tylko jako usługa). Model dystrybucji oprogramowania nie powinien determinować preferencji podatkowej.</p>	
311.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych)</p>	<p>Amerykańska Izba Handlowa w Polsce</p>	<p>Umożliwienie odliczenia w uldze B+R kosztów najmu lokali i budynków, wykorzystywanych potrzeb prowadzenia działalności badawczo-rozwojowej</p> <p>Proponujemy wprowadzenie do katalogu kosztów kwalifikowanych wydatków poniesionych na najem powierzchni (najem lokali użytkowych i budynków), wykorzystywanych dla potrzeb prowadzenia działalności badawczo-rozwojowej. Obecne regulacje umożliwiają możliwość odliczenia kosztów odpisów amortyzacyjnych od lokali i budynków wykorzystywanych dla celów działalności badawczo-rozwojowej, przy czym możliwość ta przewidziana jest wyłącznie dla podmiotów posiadających formalny status centrum badawczo-rozwojowego.</p> <p>Zwracamy uwagę, że powszechnym modelem w sektorze usług profesjonalnych dla biznesu (w ramach którego funkcjonuje liczna grupa podmiotów IT / R&D, będących jednymi z podstawowych beneficjentów rozwiązań wspierających innowacyjność), ale również istotnej części sektora produkcyjnego, jest jednak obecnie wynajem powierzchni od specjalistycznych podmiotów działających na rynku nieruchomości, niż zakup własnej nieruchomości. Wynika to z większej elastyczności modelu najmu, np. umożliwiającej łatwe zwiększenie powierzchni w przypadku</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>rozwijania działalności, jak również z faktu konieczności poniesienia istotnych nakładów w sytuacji nabycia własnej nieruchomości (zwłaszcza z perspektywy przedsiębiorców działających jako tzw. start-upy, które lokują środki przede wszystkim w rozwój swoich rozwiązań oraz przyciągnięcie talentów).</p> <p>Potwierdzeniem powyższego modelu mogą być dane z raportu organizacji ABSL (Związek Liderów Sektora Usług Biznesowych) – Polska dysponuje ponad 12,7 mln m² powierzchni biurowej, która przy tym w dużej mierze (19% popytu) wykorzystywana jest przez istotną część z ponad 1800 centrów nowoczesnych usług biznesowych, z których aż 45,3% stanowią centra IT, zaś niemal 13% centra B+R (dane za raportem ABSL – „<i>Sektor nowoczesnych usług biznesowych w Polsce 2023</i>”, str. 27-29). W związku z powyższym, zasadnym wydaje się wprowadzenie rozwiązania, które dostosuje istniejącą preferencję do funkcjonującej praktyki gospodarczej. Pozwoli to na dodatkowy impuls wzrostowy do podejmowania inwestycji w Polsce (w szczególności inwestycji w infrastrukturę służącą B+R), co stanowi jeden z celów ulgi badawczo-rozwojowej.</p>	
312.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych)</p>	<p>Amerykańska Izba Handlowa w Polsce</p>	<p>Potwierdzenie możliwości rozliczenia w uldze B+R kosztów wynagrodzeń w wysokości 200% w przypadku, gdy stanowią one część wartości niematerialnej i prawnej</p> <p>Zgodnie z art. 18d ust. 7 ustawy o CIT, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2022 roku, podatnicy mają prawo odliczyć 200% kosztów kwalifikowanych zatrudnienia pracowników / zaangażowania osób w oparciu o umowy cywilnoprawne. Jednocześnie, mają prawo odliczyć 100% w odniesieniu do pozostałych kosztów, w tym odpisów amortyzacyjnych od wartości niematerialnych i prawnych w postaci kosztów prac rozwojowych (jedna z dopuszczalnych form rozpoznawania kosztów prac, obok rozliczenia na bieżąco czy rozliczenia jednorazowo), proporcjonalnie do tego w jakiej proporcji do wartości początkowej tego rodzaju WNiP pozostają koszty wskazywane w art. 18d ust. 2 pkt 1-4a lub ust. 3a pkt 2.</p> <p>Wątpliwości podatników wzbudziła kwestia wysokości przysługującego odliczenia, w sytuacji, gdy część wartości początkowej WNiP w postaci kosztów prac rozwojowych stanowią koszty zatrudnienia pracowników. Podatnicy mają wątpliwości, czy w takiej sytuacji mogą odliczyć wyłącznie 100% kosztu kwalifikowanego (zastosowane do całości WNiP), czy też odrębnie należy zastosować poziom odliczenia dla kosztów zatrudnienia i</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>pozostałych kosztów składających się na wartość początkową WNiP.</p> <p>Wskazujemy, że wprawdzie pojawiły się – w naszej ocenie słuszne i pozytywne - rozstrzygnięcia ze strony organów podatkowych, wskazujące, że podatnicy mają prawo stosować do części WNiP obejmującej koszty zatrudnienia pracowników intensywność ulgi B+R w wysokości 200%, o tyle wciąż są to rozstrzygnięcia pojedyncze, i podatnicy często obawiają się, czy podejście takie nie zostanie zakwestionowane w przyszłości, jeżeli opierają się wyłącznie na interpretacji przepisu a nie jego jednoznacznym brzmieniu.</p> <p>Odmienne potraktowanie sytuacji podatników ponoszących tego samego rodzaju koszty prac rozwojowych, które jednak są rozliczane przy użyciu innej (ale równorzędnej) metody, w naszej ocenie nie znajduje uzasadnienia i z pewnością nie było to zamierzone działanie ustawodawcy. W celu uniknięcia wątpliwości w tym zakresie, dążąc do jednoznaczności i przewidywalności prawa podatkowego, wskazane jest zatem jednoznaczne potwierdzenie bezpośrednio w ustawie podatkowej, że prawidłowe jest podejście umożliwiające rozliczenie odpisów od WNiP w postaci prac rozwojowych w wysokości 200% w odniesieniu do udziału wartości kosztów przewidzianych w art. 18d ust. 1-1a w wartości początkowej WNiP (zaś w pozostałej części – w wysokości 100%).</p>	
313.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. § 37 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 12 maja 2020 r. w sprawie szczegółowych warunków, jakim powinno odpowiadać memorandum informacyjne)</p>	Izba Domów Maklerskich	<p>Postulujemy zmianę § 37 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 12 maja 2020 r. w sprawie szczegółowych warunków, jakim powinno odpowiadać memorandum informacyjne (Dz. U. poz. 1053) („Rozporządzenie”), w zakresie, w jakim przepis ten odwołuje się do informacji o sprawozdaniach finansowych emitenta, wymaganych w memorandum informacyjnym sporządzanym na podstawie art. 38b ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych („Ustawa o ofercie publicznej”), gdy emitentem jest podmiot inny niż fundusz oferujący obligacje. Zgodnie z § 37 ust. 1 Rozporządzenia, w rzeczonym memorandum informacyjnym należy zamieścić informacje sprawozdaniach finansowych emitenta lub skonsolidowanych sprawozdań finansowych grupy kapitałowej emitenta za ostatni rok obrotowy, obejmujących dane porównawcze, sporządzonych zgodnie z przepisami oraz zbadanych przez biegłego rewidenta. Literalne brzmienie tego przepisu może sugerować, że wymagane informacje dotyczą sprawozdań finansowych za ostatni rok obrotowy. W ślad za tym, jeżeli emitent sporządzałby takie memorandum informacyjne np. w lutym 2024 r., to chcąc zachować zgodność z literalnym brzmieniem ww. przepisu nie mógłby zamieścić w nim informacji ze</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Zmiana rozporządzenia nie może być przedmiotem ustawy deregulacyjnej.</p>

		<p> sprawozdania finansowego za rok obrotowy 2022, lecz musiałby poczekać na sporządzenie i zbadanie sprawozdania finansowego za rok 2023, co zgodnie z odrębnymi przepisami może być dokonane w terminie późniejszym. Co istotne, gdyby emisja obligacji następowała w takim samym terminie, lecz w trybie nie wymagającym sporządzenia memorandum informacyjnego, tj. na podstawie samej propozycji nabycia, wówczas emitent mógłby wykorzystać dane ze sprawozdania finansowego za rok obrotowy 2022, albowiem zgodnie z art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach („Ustawa o obligacjach”), emitent prowadzący działalność dłużej niż rok jest obowiązany udostępnić w propozycji nabycia sprawozdanie finansowe sporządzone na dzień bilansowy przypadający nie wcześniej niż 15 miesięcy przed datą udostępnienia propozycji nabycia wraz ze sprawozdaniem z badania. Istnieje ryzyko interpretacji, że przepisy Rozporządzenia przewidują bardziej restrykcyjne wymagania w zakresie okresu za jaki wymagane jest sprawozdanie finansowe od wymogów wynikających z Ustawy o obligacjach. Powyższa różnica w zakresie wymogów jest tym bardziej niezrozumiała, że memorandum informacyjne sporządzane na podstawie art. 38b ust. 1 Ustawy o ofercie publicznej związane jest z emisjami dokonywanymi na podstawie tego samego wyjątku prospektowego, co emisje obligacji dokonywane w oparciu o propozycję nabycia sporządzaną na podstawie Ustawy o obligacjach. Mniej rygorystyczne wymogi w zakresie sprawozdań finansowych obowiązują na gruncie Rozporządzenia w odniesieniu do memorandum informacyjnego sporządzanego na podstawie art. 37b ust. 1 Ustawy o ofercie publicznej, bez względu na rodzaj podmiotu oferującego (por. § 15 Rozporządzenia – gdy emitentem jest podmiot inny niż fundusz, § 27 Rozporządzenia – gdy emitentem jest fundusz), a także w przypadku memorandum informacyjnego sporządzanego na podstawie art. 40 ust. 1 Ustawy o ofercie publicznej, jak również w przypadku memorandum informacyjnego sporządzanego na podstawie art. 38b ust. 1 Ustawy o ofercie publicznej, gdy memorandum informacyjne dotyczy emitenta, którym jest fundusz. W związku z powyższym, celem usunięcia wątpliwości interpretacyjnych, proponujemy zmianę w zakresie § 37 Rozporządzenia, celem ujednolicenia jego treści w niezbędnym zakresie z treścią innych jednostek Rozporządzenia, które dotyczą informacji o sprawozdaniach finansowych, zgodnie z poniższym:</p> <p>Aktualna treść:</p> <p>1. W rozdziale "Informacje o sprawozdaniach finansowych" zamieszcza się:</p> <p>1) informację o tym, że sprawozdanie finansowe emitenta lub</p>	
--	--	--	--

			<p>skonsolidowane sprawozdanie finansowe grupy kapitałowej emitenta za ostatni rok obrotowy, obejmujące dane porównawcze, sporządzone zgodnie z przepisami oraz zbadane przez biegłego rewidenta, zostanie przekazane adresatowi oferty wraz ze sporządzonym przez biegłego rewidenta sprawozdaniem z badania sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych oraz egzemplarzem memorandum;</p> <p>2) w przypadku gdy emitent prowadzi działalność krócej niż przez okres, za który jest wymagane przedstawienie sprawozdania finansowego lub skonsolidowanego sprawozdania finansowego, o których mowa w pkt 1, a jego prawnym poprzednikiem była inna osoba prawna lub nastąpiła zmiana formy prawnej (przekształcenie) - informacje o tym, że sprawozdanie finansowe lub skonsolidowane sprawozdanie finansowe prawnych poprzedników emitenta, za okres nieobjęty sprawozdaniem finansowym lub skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym emitenta, sporządzone zgodnie z przepisami oraz zbadane przez biegłego rewidenta, zostanie przekazane adresatowi oferty wraz ze sporządzonym przez biegłego rewidenta sprawozdaniem z badania sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych oraz egzemplarzem memorandum;</p> <p>3) w przypadku gdy emitent prowadzi działalność krócej niż przez okres, za który przedstawia się sprawozdanie finansowe i skonsolidowane sprawozdanie finansowe, informację o tym, że sprawozdanie finansowe lub skonsolidowane sprawozdanie finansowe za okres od dnia rejestracji, zostanie przekazane adresatowi oferty wraz ze sporządzonym przez biegłego rewidenta sprawozdaniem z badania sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych oraz egzemplarzem memorandum, z zastrzeżeniem pkt 2.</p> <p>2. W przypadku gdy emitent sporządza zarówno jednostkowe, jak i skonsolidowane sprawozdania finansowe, przekazaniu podlegają co najmniej skonsolidowane sprawozdania finansowe.</p> <p>3. W przypadku gdy emitentem jest zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, w rozdziale "Informacje o sprawozdaniach finansowych" zamieszcza się dodatkowo informację o tym, że wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 1, adresat oferty otrzyma opinię aktuarusza o stanie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w sprawozdaniu finansowym i skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym, jeżeli obowiązek uzyskania takiej opinii wynika z odrębnych przepisów.</p> <p>4. W przypadku gdy emitentem jest podmiot, który wypełnia obowiązki</p>	
--	--	--	--	--

		<p>informacyjne, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 2 ustawy, lub podmiot, którego papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w państwie członkowskim, w memorandum można zamieścić informację o miejscu udostępnienia do publicznej wiadomości raportu rocznego lub skonsolidowanego raportu rocznego za ostatni rok obrotowy.</p> <p>Proponowana zmiana treści:</p> <p>1. W rozdziale "Informacje o sprawozdaniach finansowych" zamieszcza się:</p> <p>1) informację o tym, że sprawozdanie finansowe emitenta lub skonsolidowane sprawozdanie finansowe grupy kapitałowej emitenta za ostatni rok obrotowy, za który zostało sporządzone, obejmujące dane porównawcze, sporządzone zgodnie z przepisami oraz zbadane przez biegłego rewidenta, zostanie przekazane adresatowi oferty wraz ze sporządzonym przez biegłego rewidenta sprawozdaniem z badania sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych oraz egzemplarzem memorandum;</p> <p>2) w przypadku gdy emitent prowadzi działalność krócej niż przez okres, za który jest wymagane przedstawienie sprawozdania finansowego lub skonsolidowanego sprawozdania finansowego, o których mowa w pkt 1, a jego prawnym poprzednikiem była inna osoba prawna lub nastąpiła zmiana formy prawnej (przekształcenie) - informacje o tym, że sprawozdanie finansowe lub skonsolidowane sprawozdanie finansowe prawnych poprzedników emitenta, za okres nieobjęty sprawozdaniem finansowym lub skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym emitenta, sporządzone zgodnie z przepisami oraz zbadane przez biegłego rewidenta, zostanie przekazane adresatowi oferty wraz ze sporządzonym przez biegłego rewidenta sprawozdaniem z badania sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych oraz egzemplarzem memorandum;</p> <p>3) w przypadku gdy emitent prowadzi działalność krócej niż przez okres, za który przedstawia się sprawozdanie finansowe i skonsolidowane sprawozdanie finansowe, informację o tym, że sprawozdanie finansowe lub skonsolidowane sprawozdanie finansowe za okres od dnia rejestracji, zostanie przekazane adresatowi oferty wraz ze sporządzonym przez biegłego rewidenta sprawozdaniem z badania sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych oraz egzemplarzem memorandum, z zastrzeżeniem pkt 2.</p> <p>2. W przypadku gdy emitent sporządza zarówno jednostkowe, jak i skonsolidowane sprawozdania finansowe, przekazaniu podlegają co</p>	
--	--	--	--

			<p>najmniej skonsolidowane sprawozdania finansowe.</p> <p>3. W przypadku gdy emitentem jest zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, w rozdziale "Informacje o sprawozdaniach finansowych" zamieszcza się dodatkowo informację o tym, że wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 1, adresat oferty otrzyma opinię aktuarusza o stanie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w sprawozdaniu finansowym i skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym, jeżeli obowiązek uzyskania takiej opinii wynika z odrębnych przepisów.</p> <p>4. W przypadku gdy emitentem jest podmiot, który wypełnia obowiązki informacyjne, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 2 ustawy, lub podmiot, którego papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w państwie członkowskim, w memorandum można zamieścić informację o miejscu udostępnienia do publicznej wiadomości raportu rocznego lub skonsolidowanego raportu rocznego za ostatni rok obrotowy, za który zostało sporządzone.</p>	
314.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art. 3 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną)</p>	Izba Domów Maklerskich	<p>Postulujemy zmianę ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 344) („Ustawa o świadczeniu usług drogą elektroniczną”) polegającą na poszerzeniu katalogu przypadków określonych w art. 3 tej ustawy, do których nie ma ona zastosowania, o czynności polegające na udostępnianiu dokumentów, informacji i komunikatów, kierowanych przez firmy inwestycyjne do swoich klientów w zakresie regulowanym odrębnymi ustawami, w szczególności ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych lub ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawą z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, ustawą z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. W obecnym stanie prawnym udostępnianie przez firmy inwestycyjne swoim klientom dokumentów, informacji i komunikatów związanych z oferowanymi instrumentami finansowymi jest ściśle uregulowane w przepisach z zakresu prawa rynku kapitałowego, przykładowo wskazanych powyżej. Komunikowanie się przez firmy inwestycyjne ze swoimi klientami za pośrednictwem poczty elektronicznej jest naturalnym sposobem komunikacji, co zostało odzwierciedlone w wielu przepisach, które wprost zezwalają na stosowanie postaci elektronicznej oświadczeń woli, która spełnia wymagania formy pisemnej także wtedy, gdy forma pisemna została zastrzeżona pod rygorem nieważności. Por. przykładowo art. 13 ustawy z</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 646 z późn. zm.), art. 6 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 620) („Ustawa o ofercie publicznej”). W szczególności zgodnie z art. 6 ust. 1 Ustawy o ofercie publicznej, oświadczenia woli w związku z dokonywaniem czynności dotyczących oferty publicznej lub innych czynności dokonywanych w ramach działalności podmiotów w zakresie regulowanym ustawą mogą być składane w postaci elektronicznej, jeżeli strony w umowie tak postanowiły. Dodatkowo firmy inwestycyjne w komunikacji z klientami obowiązane są przestrzegać szeregu rygorystycznych wymogów z zakresu tzw. zarządzania produktowego, uregulowanych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 646 z późn. zm.) oraz w Rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie trybu i warunków postępowania firm inwestycyjnych, banków o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, oraz banków powierniczych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1464) („Rozporządzenia”). W szczególności, zgodnie z § 37 Rozporządzenia firma inwestycyjna określa grupę docelową dla danego instrumentu finansowego i usługi maklerskiej. W ramach tego procesu firma inwestycyjna określa klientów, których potrzebom, cechom i celom instrument finansowy nie odpowiada, ustalając w ten sposób tzw. negatywną grupę docelową. Przepis § 39 ust. 9 Rozporządzenia wprowadza zakaz oferowania, rekomendowania i umożliwiania nabycia lub objęcia instrumentu finansowego, jeżeli na podstawie posiadanych informacji i danych, firma inwestycyjna oceni, że dany instrument finansowy nie odpowiada potrzebom i cechom istniejących lub przyszłych klientów. Powyższe oznacza, że firma inwestycyjna nie może prowadzić dystrybucji takiego instrumentu, wśród klientów znajdujących się poza grupą docelową dla takiego instrumentu. Jednocześnie § 39 ust. 10 Rozporządzenia wprowadza wyjątek od tego zakazu wskazując, że nie ma on zastosowania do instrumentów finansowych, których nabycie lub objęcie następuje wyłącznie z inicjatywy klienta. Wskazania również wymaga, że w obecnym stanie prawnym skierowanie przez firmę inwestycyjną do klienta indywidualnej oferty związanej z danym instrumentem finansowym, wymaga uprzedniego zawarcia z tym klientem stosownej umowy o świadczenie usługi maklerskiej przyjmowania i przekazywania zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych. Jednocześnie, z uwagi na obecną treść przepisów Ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, udostępnienie</p>	
--	--	--	--	--

			<p>przez firmę inwestycyjną klientowi drogą elektroniczną dokumentu, komunikatu lub informacji o oferowanym instrumencie finansowym może zostać zakwalifikowane jako przesłanie informacji handlowej w rozumieniu Ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, na co wymagana jest stosowna zgoda. Mając na uwadze okoliczność, iż oferowanie przez firmy inwestycyjne instrumentów finansowych, w którym to pojęciu mieszczą się również działania promocyjne skierowane do indywidualnego odbiorcy, podlega odrębnym, szczegółowym regulacjom, których celem jest m.in. ochrona inwestora, stosowanie do komunikacji w tym przedmiocie pomiędzy firmą inwestycyjną a jej klientami dodatkowo przepisów Ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną jest w naszej ocenie wymogiem nadmiarowym. Z powyższych względów postulujemy dodanie do Ustawy o świadczeniu usług elektronicznych dodatkowego wyłączenia związanego z działalnością maklerską firm inwestycyjnych, do którego ustawa ta nie będzie mieć zastosowania.</p>	
315.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art. 27 ust. 1a ustawy o ofercie publicznej)</p>	Izba Domów Maklerskich	<p>Postulujemy usunięcie art. 27 ust. 1a ustawy o ofercie publicznej jako nadmiarowej regulacji, mającej negatywny wpływ na polski rynek kapitałowy.</p> <p>Przepis art. 27 ust. 1a ustawy o ofercie publicznej został wprowadzony ustawą z dnia 16 sierpnia 2023 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku („Ustawa Zmieniająca”), pomimo zastrzeżeń zgłaszanych podczas procesu legislacyjnego przez uczestników rynku kapitałowego o szkodliwości tego przepisu. Zgodnie z nowym przepisem, KNF może pozostawić wniosek o zatwierdzenie prospektu bez rozpoznania w sytuacji, gdy w prospekcie nie zostały zamieszczone wymagane zgodnie w właściwym unijnym rozporządzeniem wykonawczym informacje finansowe, w tym sprawozdania finansowe, sprawozdanie biegłego rewidenta z ich badania lub odpowiednio raport z przeglądu („HIF”). Stanowi to niepraktyczny oraz nadmiarowy obowiązek dla emitentów, który może negatywnie wpływać na atrakcyjność przeprowadzenia ofert publicznych na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie oraz na możliwe terminy przeprowadzenia takiej oferty, co ma istotne znaczenie w sytuacji zmienności na rynkach kapitałowych. Przepis art. 27 ust. 1a, choć odwołuje się do unijnych rozporządzeń wykonawczych, to nie znajduje w nich oparcia i jest obcy prawu innych krajów Unii Europejskiej.</p> <p>Przepis art. 27 ust. 1a Ustawy o ofercie dotyczy przypadków, w których emitent składając prospekt np. w 4Q danego roku kalendarzowego z</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

		<p>zamiarem przeprowadzenia oferty w 2Q przyszłego roku, we wniosku o zatwierdzenie prospektu zamieszcza HIF za dwa ostatnie lata obrotowe, pomimo tego, że w publikowanym prospekcie powinny znaleźć się dane za 3 ostatnie lata obrotowe. Emitent ma jednak zamiar uzupełnienia HIF o trzeci, najnowszy rok obrotowy w kolejnym roku, tj. w roku emisji, kiedy dane finansowe za najnowszy rok obrotowy będą już gotowe.</p> <p>Takie postępowanie ma na celu zamieszczenia w prospekcie najbardziej aktualnych HIF bez konieczności zamieszczania na etapie złożenia wniosku sprawozdania, które i tak nie zostanie wykorzystane w finalnej wersji prospektu i będzie musiało zostać zastąpione przez bardziej aktualne. Przykładowo: emitent składa wniosek w grudniu 2023 z harmonogramem przeprowadzenia oferty w maju 2024 roku. W trakcie oferty publicznej w maju 2024 w prospekcie mają zostać zamieszczone sprawozdania za lata 2021-2023 (czyli trzy ostatnie lata obrotowe). Przy składaniu wymagane są sprawozdania za 2020-2022, gdzie sprawozdanie za 2020 nie będzie ostatecznie zamieszczone w prospekcie. Konieczność zamieszczenia HIF za pełne trzy lata obrotowe na etapie składania wniosku może rodzić dodatkowe, istotne koszty dla emitentów. Wskazać należy, że przygotowywanie HIF to proces bardzo czasochłonny, albowiem zazwyczaj trzeba przekształcać dane finansowe z polskiego systemu rachunkowego na międzynarodowe standardy rachunkowe. W rezultacie nowej regulacji, emitent będzie musiał obecnie dodatkowo angażować swoje siły i doradców, a co za tym idzie oczywiście ponosić dodatkowe koszty, aby przygotowali dodatkowe historyczne sprawozdanie finansowe (za trzeci rok wstecz od złożenia wniosku do KNF), które bardzo często nie zostanie wykorzystane nigdzie indziej jak tylko w pierwotnym wniosku do KNF, ponieważ w toku procedowania prospektu przed KNF pojawi się obowiązek podmiany starego HIFa na nowe sprawozdanie finansowe za ostatni rok obrotowy.</p> <p>Wprowadzona zmiana ustawy o ofercie negatywnie wpływa na atrakcyjność przeprowadzenia oferty publicznej w Polsce. Poza tym, może też negatywnie wpłynąć na harmonogramy projektów dotyczących prospektowych ofert publicznych, co ma istotne znaczenie w sytuacji dużej zmienności na rynkach kapitałowych, a ponadto prowadzić do powstania martwych okresów ofertowych, aby unikać ryzyka produkowania zbędnych historycznych informacji finansowych.</p> <p>Jednocześnie, usunięcie przepisu nie powoduje zagrożenia dla prawidłowości procedur zatwierdzenia prospektu - proces ten jest długotrwały, często wielomiesięczny, w jego czasie zmienia się i aktualizuje wiele informacji. Praktyka stosowana w Polsce przed wejściem w życie</p>	
--	--	---	--

			<p>nowego przepisu niewątpliwie ułatwił przygotowywanie się emitenta do skomplikowanego procesu oferty publicznej, zwłaszcza jeśli była to pierwsza oferta publiczna.</p> <p>Zwracamy też uwagę, że w innych jurysdykcjach unijnych, które również stosują przepisy rozporządzenia prospektowego, możliwe jest złożenie wniosku o zatwierdzenie prospektu bez kompletnych sprawozdań, a nawet wielu innych informacji, które są uzupełniane w trakcie postępowania przed organem nadzoru. Aspekt prawno porównawczy w tym względzie zmniejsza atrakcyjność polskiego rynku, na tle rynków kapitałowych innych państw.</p> <p>Nowy przepis art. 27 ust. 1a ustawy o ofercie publicznej wprowadził nadmiarowy i szkodliwy dla przedsiębiorców obowiązek, w związku z czym wnosimy o jego usunięcie.</p>	
316.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art. 77 ust. 1a ustawy o ofercie publicznej)</p>	Izba Domów Maklerskich	<p>W art. 77 ustawy o ofercie publicznej postulujemy nowy zapis np. ust. 1a: polegający na rozszerzeniu katalogu instrumentów, które mogą być zabezpieczeniem wezwania, o którym mowa w art. 77 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej. Proponowany przepis dałaby możliwość bankowym biurom maklerskim pośredniczenia w wezwaniach, w sytuacjach gdy „ich” bank wystawia gwarancje dla nabywców.</p> <p>Propozycja zapisu:</p> <p>„Zabezpieczeniem, o którym mowa w ust. 1, może być nieodwołalne i bezwarunkowe upoważnienie udzielone przez wzywającego lub nabywającego podmiotowi pośredniczącemu w wezwaniu będącemu bankiem lub inną instytucją finansową, do wypłacenia środków pochodzących z umowy finansowania dłużnego udzielonego wzywającemu lub nabywającemu w celu realizacji zabezpieczenia wezwania, na podstawie którego, w przypadku spełnienia przesłanek realizacji zabezpieczenia, podmiot pośredniczący - w celu realizacji zabezpieczenia wezwania - może wypłacić środki pieniężne pochodzące z umowy finansowania dłużnego.”</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
317.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art. 79, art. 80 i art. 81 ustawy o obrocie)</p>	Izba Domów Maklerskich	<p>1. Aktualny stan prawny</p> <p>W aktualnym stanie prawnym, Komisja Nadzoru Finansowego prowadzi rejestr agentów firm inwestycyjnych, z którymi firmy inwestycyjne zawarły umowę (art. 79 ust. 8 Ustawy). Jednocześnie, rozpoczęcie wykonywania czynności, przez agenta firmy inwestycyjnej, może nastąpić po wpisaniu agenta firmy inwestycyjnej do rejestru, prowadzonego przez Komisję</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

	instrumentami finansowymi)	<p>Nadzoru Finansowego (art. 79 ust. 8a Ustawy).</p> <p>Mając powyższe na względzie należy stwierdzić, iż aktualny stan prawny wprowadza konstytutywny charakter wpisu na listę agentów firmy inwestycyjnej. Wpis ma charakter prawokształtujący, co oznacza, iż do czasu uzyskania wpisu, firma inwestycyjna nie może efektywnie prowadzić działalności w zakresie obrotu instrumentami finansowymi z wykorzystaniem osoby przyszłego agenta. Wpis agenta do rejestru agentów firm inwestycyjnych poprzedzony jest z kolei postępowaniem administracyjnym, które zakończone jest wydaniem przez organ (Komisję Nadzoru Finansowego) decyzji administracyjnej, kształtującej sytuację prawną podmiotu.</p> <p>Przepisy prawa (art. 81 ust. 1 Ustawy) opisują również merytoryczną zawartość wniosku o wpis do rejestru, który stanowi rdzeń materiału dowodowego zbieranego w postępowaniu administracyjnym. Przepis ten ma na celu wprowadzenie wystandaryzowanego katalogu informacji i dokumentów, które mają zostać zebrane w celu oceny, czy dany podmiot spełnia warunki do uzyskania wpisu do rejestru</p> <p>2. Propozycja zmiany</p> <p>Proponujemy zmianę sposobu prowadzenia rejestru agentów firm inwestycyjnych i zastąpienie modelu, w którym wpis będzie miała charakter konstytutywny, modelem, w którym wpis będzie miał charakter deklaratoryjny. Wniosek o wpis do rejestru agentów firm inwestycyjnych zastąpiony zostanie zawiadomieniem o zawarciu umowy. Dodatkowo proponowanym jest, aby wpis następował po upływie czasu na zgłoszenie sprzeciwu przez Komisję Nadzoru Finansowego.</p> <p>Drugą proponowaną zmianą jest wprowadzenie do Ustawy przepisu, jednoznacznie określającego, iż do agentów firm inwestycyjnych, będących osobami fizycznymi, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zatrudniania pracowników posiadających odpowiednią wiedzę i doświadczenie oraz przepisy dotyczące pracy pod nadzorem</p> <p>3. Uzasadnienie</p> <p>Wynikający z obowiązujących przepisów wymóg składania przez firmę inwestycyjną wniosku o wpis do rejestru stanowi jedną z istotnych przeszkód w procesie zatrudnienia agenta i możliwości rozpoczęcia wykonywania przez niego czynności o których mowa w art. 79 ust. 2 Ustawy.</p>	
--	----------------------------	---	--

			<p>Obowiązujący przepis art. 79 ust. 3 Ustawy, zgodnie z którym agent firmy inwestycyjnej nie może pozostawać w stosunku umownym wynikającym z umowy, o której mowa w art. 79 ust. 1 Ustawy, z więcej niż jedną firmą inwestycyjną, stanowi, że nowa umowa o świadczenie usług agencyjnych nie może być zawarta z agentem w okresie obowiązywania dotychczasowej umowy o świadczenie usług agencyjnych (w tym również w okresie wypowiedzenia dotychczasowej umowy).</p> <p>W obecnym brzmieniu przepisów, firma inwestycyjna po zawarciu z agentem umowy o której mowa w art. 79 ust. 1 Ustawy, zobowiązana jest do złożenia, zgodnie z art. 81 ust. 1 Ustawy, wniosku o wpis do rejestru, na podstawie którego Komisja dokonuje wpisu agenta firmy inwestycyjnej do rejestru. Dopiero po uzyskaniu wpisu, agent firmy inwestycyjnej może rozpocząć wykonywanie czynności.</p> <p>Przepisy nie regulują w jakim terminie Komisja dokonuje wpisu lub też odmawia jego dokonania. Wieloletnie doświadczenie firm inwestycyjnych pozwala jednak na określenie przybliżonego okresu oczekiwania, który obecnie wynosi około 3 miesięcy od momentu złożenia wniosku.</p> <p>Proponowane rozwiązanie znacząco zredukuje okres, w którym agent firmy inwestycyjnej, oczekując na wpis, nie może wykonywać czynności powierzonych mu na podstawie umowy agencyjnej. Wspomnieć przy tym należy, iż agent firmy inwestycyjnej może pozostawać w stosunku umownym wyłącznie z jedną firmą inwestycyjną, co oznacza, iż w okresie oczekiwania na wpis nie może wykonywać czynności zarobkowych jako agent w zakresie obrotu instrumentami finansowymi, co z kolei stanowi znaczącą barierę wejścia na rynek.</p> <p>Z tego powodu proponujemy uwzględnienie w przepisach Ustawy dot. umowy agencyjnej modelu przyjętego m.in. na gruncie przepisów o outsourcingu, który przewidywałby możliwość rozpoczęcia wykonywania czynności przez agenta, o których mowa w art. 79 ust. 2 Ustawy, po złożeniu zawiadomienia przez firmę inwestycyjną o zawarciu umowy z agentem. Tym samym podstawa wpisu agenta do rejestru miałaby charakter deklaratoryjny, nie zaś jak obecnie – konstytutywny.</p> <p>Komisja, w przypadku braku zgłoszenia sprzeciwu co do zawarcia umowy,</p>	
--	--	--	--	--

		<p>o której mowa w art. 79 ust. 1, dokonywałaby wpisu agenta firmy inwestycyjnej do rejestru o którym mowa w art. 79 ust. 8 w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia.</p> <p>Od złożonego przez firmę inwestycyjną zawiadomienia, Komisji przysługiwałoby prawo do złożenia sprzeciwu co do wpisu do rejestru. Jednocześnie firma inwestycyjna, w przypadku sprzeciwu Komisji, miałaby prawo do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 7 dni od dnia doręczenia jej decyzji o sprzeciwie. Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Komisja w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o którym mowa w zdaniu poprzednim, byłaby zobowiązana do wydania decyzji, która utrzymuje poprzednią decyzję w mocy albo uchyla ją i wydaje nową decyzję.</p> <p>Proponowane rozwiązanie w stopniu znacznym usprawniłoby proces rozpoczęcie wykonywania czynności o których mowa w art. 79 ust. 2 Ustawy.</p> <p>Wskazać dodatkowo należy, iż umowa z agentem firmy inwestycyjnej stanowi szczególny przypadek powierzenia przez firmę inwestycyjną odrębnemu przedsiębiorcy zadań realizowanych w ramach świadczenia usług maklerskich, a zatem jest szczególnym przypadkiem outsourcingu. Szczególny charakter tej instytucji związany jest z wyraźnym określeniem czynności, które mogą być przedmiotem powierzenia agentowi firmy inwestycyjnej, które określone zostały w art. 79 ust. 2 Ustawy. Nie sposób jednocześnie zauważyć, iż w 2022 r. ustawodawca zdecydował zmniejszyć wymogi prawne dla powierzenia wykonywania czynności przez firmy inwestycyjne w reżimie outsourcingu. Na podstawie art. 81d Ustawy, do dnia 10 listopada 2022 r., firma inwestycyjna zawiadamiała komisję o zamiarze zawarcia umowy outsourcingowej, zaś po tej dacie zawiadamia komisję o zawarciu umowy. Zmniejszenie ograniczeń co do możliwości dalszego powierzenia wykonywania czynności w ramach outsourcingu zwiększyło możliwość kontraktowania w tym obszarze. Zmiana w zakresie trybu dokonywania wpisu do rejestru agentów zwiększy atrakcyjność tej instytucji.</p> <p>Jednocześnie proponowane jest, aby w przypadku, w którym istnieje konieczność zwrócenia się do organów nadzoru w trybie art. 81 ust. 3 Ustawy, termin na wniesienie sprzeciwu ulegał zawieszeniu na okres od zwrócenia się do organu nadzoru do dnia uzyskania informacji przez</p>	
--	--	---	--

			<p>Komisję.\</p> <p>W zakresie drugiej proponowanej zmian zasadnym jest wprowadzenie przepisów jednoznacznie określających, iż do agentów firm inwestycyjnych, będących osobami fizycznymi, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zatrudniania pracowników posiadających odpowiednią wiedzę i doświadczenie oraz przepisy dotyczące pracy pod nadzorem. Przepisy prawa w zakresie wykonywania czynności przez agenta firmy inwestycyjnej określają, iż czynności te wykonywane są w reżimie prowadzenia działalności gospodarczej. Agent firmy inwestycyjnej, będący osobą fizyczną, powinien mieć, w przypadku braku posiadania niezbędnego doświadczenia w zakresie instrumentów lub usług, zdobycia takiej wiedzy w ramach pracy pod nadzorem, którą organizowałaby firma inwestycyjna, jak ma to miejsce w przypadku pracowników. W aktualnym stanie prawnym istnieje luka, która może prowadzić do „sztucznego” zatrudniania agentów, aby mogli oni pracować pod nadzorem, co wymusza na współpracujących podmiotach (firma inwestycyjna -agent firmy inwestycyjnej) tworzenie zbędnych dodatkowych ram, bez których jednakże agent nie ma możliwości zdobycia doświadczenia. Aktualne rozwiązanie w tym obszarze tworzą zatem blokadę legislacyjną dla rozwoju współpracy, której kształt nie wynika z bezwzględnych wymogów przepisów prawa zarówno krajowego, jak i unijnego.</p> <p>4. Propozycja brzmienia przepisów uwzględniające proponowane zmiany</p> <p>Art. 79 [Umowa agencyjna]</p> <p><i>1. Firma inwestycyjna może, w drodze umowy zawartej w formie pisemnej, powierzyć osobie fizycznej, osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej stałe lub okresowe wykonywanie w imieniu i na rachunek firmy inwestycyjnej czynności pośrednictwa w zakresie działalności prowadzonej przez tę firmę inwestycyjną (agent firmy inwestycyjnej).</i></p> <p><i>2. Na podstawie umowy, o której mowa w ust. 1, mogą być wykonywane czynności:</i></p> <p><i>1) pozyskiwania klientów lub potencjalnych klientów usług maklerskich,</i></p>	
--	--	--	--	--

			<p>w tym informowania o zakresie usług maklerskich świadczonych przez firmę inwestycyjną lub o instrumentach finansowych będących ich przedmiotem;</p> <p>1a) pozyskiwania klientów lub potencjalnych klientów, w zakresie wykonywanych przez firmę inwestycyjną czynności odpowiadających działalności, o której mowa w art. 69 ust. 2 pkt 5, w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, w tym informowania o wykonywanych przez firmę inwestycyjną czynnościach odpowiadających działalności, o której mowa w art. 69 ust. 2 pkt 5, w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, lub o lokatach strukturyzowanych będących przedmiotem tych czynności;</p> <p>1b) pozyskiwania posiadaczy lub potencjalnych posiadaczy lokaty strukturyzowanej, w tym informowania o charakterze i zakresie pośrednictwa firmy inwestycyjnej w zawieraniu umowy lokaty strukturyzowanej, o którym mowa w art. 69h ust. 1;</p> <p>2) związane z zawieraniem:</p> <p>a) umów o świadczenie usług maklerskich,</p> <p>b) umów o wykonywanie przez firmę inwestycyjną czynności odpowiadających działalności, o której mowa w art. 69 ust. 2 pkt 5, w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, lub umów pośrednictwa firmy inwestycyjnej w zawieraniu umowy lokaty strukturyzowanej, o którym mowa w art. 69h ust. 1,</p> <p>c) umów lokaty strukturyzowanej wskutek pośrednictwa firmy inwestycyjnej;</p> <p>3) umożliwiające realizację umów:</p> <p>a) o świadczenie usług maklerskich, w szczególności polegające na przyjmowaniu zleceń, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1, odbieraniu innych oświadczeń woli klienta dla firmy inwestycyjnej, udostępnianiu lub przekazywaniu klientowi informacji związanych ze świadczonymi na jego rzecz usługami maklerskimi,</p> <p>b) pośrednictwa firmy inwestycyjnej w zawieraniu umowy lokaty strukturyzowanej, o którym mowa w art. 69h ust. 1, oraz umów o wykonywanie przez firmę inwestycyjną czynności odpowiadających działalności, o której mowa w art. 69 ust. 2 pkt 5, w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, w tym polegających na przyjmowaniu oświadczeń</p>	
--	--	--	---	--

			<p>woli klienta dla firmy inwestycyjnej oraz udostępnianiu lub przekazywaniu klientowi informacji związanych z realizowanymi umowami.</p> <p>2a. Czynności, o których mowa w ust. 2 pkt 1, pkt 2 lit. a i pkt 3 lit. a, mogą być wykonywane wyłącznie przez samą firmę inwestycyjną lub przez agenta tej firmy inwestycyjnej, z zastrzeżeniem ust. 2b. Agentem firmy inwestycyjnej może być inna firma inwestycyjna, pod warunkiem że została ona wpisana do rejestru, o którym mowa w ust. 8.</p> <p>2b. Czynności, o których mowa w ust. 2 pkt 1, mogą być wykonywane przez podmioty inne niż firma inwestycyjna lub agent firmy inwestycyjnej, jeżeli w ramach ich wykonywania informacje przekazywane są jednocześnie do szerokiej grupy klientów lub potencjalnych klientów firmy inwestycyjnej, albo do nieokreślonego adresata.</p> <p>2c. (uchylony)</p> <p>3. Zakazane jest pozostawanie w stosunku umownym wynikającym z umowy, o której mowa w ust. 1, z więcej niż jedną firmą inwestycyjną.</p> <p>4. Zakazane jest przyjmowanie przez agenta firmy inwestycyjnej jakichkolwiek wpłat, w związku z czynnościami wykonywanymi na podstawie umowy, o której mowa w ust. 1, od osób, na rzecz których firma inwestycyjna świadczy usługi, jak również dokonywanych przez firmę inwestycyjną na rzecz tych osób.</p> <p>4a. Agent będący osobą fizyczną albo osoby wykonujące czynności na rzecz agenta będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, które wykonują czynności, o których mowa w ust. 2, są obowiązane spełniać wymogi, o których mowa w art. 82a ust. 1 pkt 1. Posiadanie tytułu doradcy inwestycyjnego lub maklera papierów wartościowych uważa się za spełnienie tych wymogów.</p> <p>5. Za szkodę wyrządzoną przez agenta firmy inwestycyjnej w związku z wykonywaniem czynności w imieniu i na rachunek firmy inwestycyjnej odpowiada solidarnie ta firma inwestycyjna i agent, który wyrządził szkodę. Odpowiedzialność wyłączona jest w przypadku, gdy szkoda nastąpiła wskutek działania siły wyższej lub wyłącznie z winy osoby trzeciej.</p> <p>6. Agent firmy inwestycyjnej informuje klienta lub potencjalnego klienta oraz posiadacza lub potencjalnego posiadacza lokaty strukturyzowanej</p>	
--	--	--	---	--

		<p>o zakresie czynności, do podejmowania których zgodnie z umową, o której mowa w ust. 1, jest upoważniony. W przypadku gdy agentem firmy inwestycyjnej jest osoba wykonująca zawód maklera papierów wartościowych lub doradcy inwestycyjnego, jest ona ponadto obowiązana okazać dokument potwierdzający posiadanie uprawnień do wykonywania zawodu maklera papierów wartościowych lub doradcy inwestycyjnego.</p> <p>6a. Firma inwestycyjna jest obowiązana nadzorować czynności wykonywane przez agenta firmy inwestycyjnej na podstawie zawartej z tą firmą umowy, o której mowa w ust. 1, w celu zapewnienia, że czynności, o których mowa w ust. 2, są wykonywane zgodnie z przepisami ustawy oraz przepisami wydanymi na jej podstawie, a w szczególności, że obowiązki nałożone tymi przepisami na firmę inwestycyjną są wykonywane w sposób prawidłowy, jak również w celu zapewnienia, że działalność agenta firmy inwestycyjnej wykonywana w zakresie innym niż wynikający z umowy, o której mowa w ust. 1, nie powoduje niekorzystnego wpływu na czynności podejmowane na podstawie tej umowy.</p> <p>7. W stosunku do agenta firmy inwestycyjnej Komisji przysługują przewidziane w ustawie o nadzorze uprawnienia kontrolne, w zakresie dotyczącym czynności wykonywanych na rzecz firmy inwestycyjnej oraz sporządzanych w związku z tymi czynnościami dokumentów. <i>Agent firmy inwestycyjnej, będący osobą fizyczną, obowiązany jest spełniać wymogi, o których mowa art. 82a ust. 1 ustawy, a w przypadku braku posiadania wystarczającego doświadczenia, obowiązany jest do uzyskania doświadczenia wykonując czynności pod nadzorem firmy inwestycyjnej.</i></p> <p>8. Komisja prowadzi rejestr agentów firm inwestycyjnych, z którymi firmy inwestycyjne zawarły umowę, o której mowa w ust. 1.</p> <p>8a. Rozpoczęcie wykonywania czynności, o których mowa w ust. 2, może nastąpić <u>po upływie czasu na zgłoszenie sprzeciwu, wpisaniu agenta firmy inwestycyjnej do rejestru, o którym mowa w ust. 8, o którym mowa w art. 81 ust. 3a.</u></p> <p>9. Komisja skreśla agenta firmy inwestycyjnej z rejestru, o którym mowa w ust. 8:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) (uchylony) 2) niezwłocznie po otrzymaniu od firmy inwestycyjnej informacji 	
--	--	---	--

			<p>o rozwiązaniu umowy, o której mowa w ust. 1;</p> <p>3) jeżeli przestał on spełniać warunki, których spełnienie było podstawą wpisu do rejestru;</p> <p>4) jeżeli firma inwestycyjna utraciła uprawnienie do prowadzenia działalności maklerskiej.</p> <p>9a. W sprawach, o których mowa w ust. 9, przepisy przepis art. 130 ust. 3 stosuje się odpowiednio.</p> <p>9b. Przepisu ust. 9 pkt 2 nie stosuje się w przypadku gdy w terminie 7 dni od dnia rozwiązania umowy inna firma inwestycyjna zawrze umowę z tym agentem i przekaże Komisji informację o jej zawarciu, wraz z dokumentami, o których mowa w art. 81 ust. 1.</p> <p>10. (uchylony)</p> <p>11. Na żądanie Komisji lub jej upoważnionego przedstawiciela agent firmy inwestycyjnej będący osobą fizyczną oraz osoby uprawnione do reprezentowania agenta firmy inwestycyjnej lub wchodzące w skład jego statutowych organów albo pozostające z agentem firmy inwestycyjnej w stosunku pracy są obowiązani do niezwłocznego sporządzenia i przekazania, na koszt agenta firmy inwestycyjnej, kopii dokumentów i innych nośników informacji związanych z jego działalnością, oraz do udzielenia pisemnych lub ustnych wyjaśnień w zakresie nadzoru sprawowanego przez Komisję.</p> <p>Art. 80 [Przedsiębiorca]</p> <p>Agent firmy inwestycyjnej, który zawarł z firmą inwestycyjną umowę, o której mowa w art. 79 ust. 1, jest przedsiębiorcą.</p> <p>Art. 81 [Wniosek Zawiadomienie o zawarciu umowy wpis do rejestru]</p> <p>1. Wniosek Zawiadomienie o zawarciu umowy, będące podstawą do o wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 79 ust. 8, składa firma inwestycyjna, na rzecz której mają być wykonywane czynności, o których mowa w art. 79 ust.</p> <p>2. Wniosek Zawiadomienie zawiera:</p> <p>1) w przypadku osoby fizycznej:</p> <p>a) dane osobowe obejmujące imię i nazwisko, miejsce i adres zamieszkania, numer PESEL, a w przypadku jego braku - serię i numer</p>	
--	--	--	--	--

			<p><i>paszportu lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość,</i></p> <p><i>b) oświadczenie o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej,</i></p> <p><i>c) opis dotychczasowego przebiegu pracy zawodowej oraz prowadzonej działalności gospodarczej,</i></p> <p><i>d) oświadczenie o nieuznaniu prawomocnym orzeczeniem za winną popełnienia przestępstw lub wykroczeń, o których mowa w ust. 4,</i></p> <p><i>e) zakres i sposób wykonywania czynności, jakie zostały powierzone na podstawie umowy, o której mowa w art. 79 ust. 1, oraz miejsce jej wykonywania,</i></p> <p><i>f) wskazanie osoby lub osób z firmy inwestycyjnej odpowiedzialnych za nadzór nad agentem firmy inwestycyjnej,</i></p> <p><i>g) opinię firmy inwestycyjnej, że dana osoba posiada odpowiedni poziom wiedzy i doświadczenia zawodowego w zakresie usług pośrednictwa finansowego, obowiązujących przepisów prawa oraz standardów działalności firm inwestycyjnych, chyba że agentem firmy inwestycyjnej ma być osoba mająca prawo wykonywania zawodu maklera papierów wartościowych lub doradcy inwestycyjnego;</i></p> <p><i>2) w przypadku osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej:</i></p> <p><i>a) dane obejmujące firmę lub nazwę oraz siedzibę i adres,</i></p> <p><i>b) opis prowadzonej działalności gospodarczej,</i></p> <p><i>c) oświadczenie o wpisie do właściwego rejestru,</i></p> <p><i>d) dane osobowe osób kierujących działalnością podmiotu obejmujące imię i nazwisko, miejsce i adres zamieszkania, numer PESEL, a w przypadku jego braku - serię i numer paszportu lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość,</i></p> <p><i>e) oświadczenia osób kierujących działalnością podmiotu o nieuznaniu prawomocnym orzeczeniem za winne popełnienia przestępstwa lub wykroczenia, o których mowa w ust. 4,</i></p> <p><i>f) zakres i sposób wykonywania czynności, jakie zostały powierzone na podstawie umowy, o której mowa w art. 79 ust. 1, oraz miejsce jej</i></p>	
--	--	--	--	--

			<p>wykonywania,</p> <p>g) wskazanie osoby lub osób z firmy inwestycyjnej odpowiedzialnych za nadzór nad agentem firmy inwestycyjnej,</p> <p>h) opinię firmy inwestycyjnej, że doświadczenie w zakresie obrotu instrumentami finansowymi posiadane przez dany podmiot lub przez osoby kierujące jego działalnością, odpowiedzialne za nadzór nad wykonywaniem czynności agencyjnych, oraz struktura organizacyjna tego podmiotu gwarantują wykonywanie czynności, o których mowa w art. 79 ust. 2, w sposób prawidłowy, z dołożeniem należytej staranności - chyba że agentem firmy inwestycyjnej ma być inna firma inwestycyjna.</p> <p>2. Oświadczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b i d oraz pkt 2 lit. c i e, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.</p> <p>3. W przypadku gdy agentem firmy inwestycyjnej ma być podmiot prowadzący działalność gospodarczą nadzorowaną przez organ, z którym Komisja zawarła porozumienie, o którym mowa w art. 20 ust. 2 ustawy o nadzorze, Komisja, po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w ust. 1, występuje do tego organu o przedstawienie opinii dotyczącej sytuacji finansowej podmiotu, który ma zostać wpisany do rejestru oraz sposobu prowadzenia działalności przez ten podmiot. Przedstawienie przez ten organ pozytywnej opinii o:</p> <p>1) osobie fizycznej - jest uznawane za posiadanie przez nią odpowiedniego poziomu wiedzy i doświadczenia zawodowego w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. g;</p> <p>2) osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej - jest uznawane za posiadanie przez nią lub przez osoby kierujące jej działalnością doświadczenia w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. h, oraz posiadanie przez tę osobę lub jednostkę struktury organizacyjnej, gwarantujących wykonywanie czynności, o których mowa w art. 79 ust. 2, w sposób prawidłowy, z dołożeniem należytej staranności.</p>	
--	--	--	---	--

			<p><u>Termin, o którym mowa, w ust. 3a, nie biegnie i ulega zawieszeniu na okres od dnia zwrócenia się do organu, z którym Komisja zawarła porozumienie, o którym mowa w art. 20 ust. 2 ustawy o nadzorze, do dnia uzyskania przez Komisję opinii.</u></p> <p><u>3a. W przypadku braku zgłoszenia sprzeciwu co do zawarcia umowy, o której mowa w art. 79 ust. 1, Komisja, w terminie 30 dni od dnia otrzymania opinii od organu o którym mowa w ust. 3 dokonuje wpisu agenta firmy inwestycyjnej do rejestru o którym mowa w art. 79 ust. 8.</u></p> <p>4. Komisja <u>wyraża sprzeciw co do odmawia</u> wpisu do rejestru w przypadku, gdy osoba fizyczna, o której mowa w ust. 1 pkt 1, lub osoba kierująca działalnością podmiotu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, została uznana prawomocnym orzeczeniem za winną popełnienia przestępstwa skarbowego, przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, przestępstw lub wykroczeń określonych w art. 305, art. 307 lub art. 308 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej, przestępstw określonych w ustawie z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, ustawie o funduszach inwestycyjnych, ustawie o ofercie publicznej lub przestępstw określonych w niniejszej ustawie.</p> <p>5. Komisja <u>odmawia wyraża również sprzeciw również dokonania wpisu co do wpisu</u> do rejestru osoby fizycznej, o której mowa w ust. 1 pkt 1, lub podmiotu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, w przypadku gdy wykonywanie przez tę osobę lub ten podmiot czynności, o których mowa w art. 79 ust. 2, mogłoby doprowadzić do naruszenia bezpieczeństwa obrotu lub interesów klientów firmy inwestycyjnej. W przypadku podmiotu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, Komisja odmawia dokonania wpisu do rejestru także wtedy, gdy doświadczenie w zakresie obrotu instrumentami finansowymi posiadane przez ten podmiot lub przez osoby kierujące jego działalnością, odpowiedzialne za nadzór nad wykonywaniem czynności agencyjnych, oraz struktura organizacyjna tego podmiotu nie gwarantują wykonywania czynności, o których mowa w art. 79 ust. 2, w sposób prawidłowy, z dołożeniem należytej staranności.</p> <p><u>5a. Firmie inwestycyjnej, której Komisja wyraziła sprzeciw dokonania wpisu do rejestru osoby fizycznej, o której mowa w ust. 1 pkt 1, lub podmiotu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, przysługuje prawo do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 7 dni od dnia doręczenia firmie</u></p>	
--	--	--	--	--

			<p><i>inwestycyjnej/skarżącemu decyzji o sprzeciwie.</i></p> <p><i>5b. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Komisja w terminie 14 dni od dnia otrzymania sprzeciwu, wydaje decyzję, która utrzymuje poprzednią decyzję w mocy albo uchyla ją i wydaje nową decyzję.</i></p> <p><i>6. Firma inwestycyjna jest obowiązana do pisemnego informowania Komisji o:</i></p> <p><i>1) każdorazowej zmianie danych objętych wnioskiem o wpis do rejestru, w terminie 7 dni od dnia powzięcia informacji o tych zmianach;</i></p> <p><i>2) rozpoczęciu przez agenta firmy inwestycyjnej wykonywania czynności, o których mowa w art. 79 ust. 2, w terminie 3 dni od dnia rozpoczęcia wykonywania tych czynności;</i></p> <p><i>3) rozwiązaniu umowy, o której mowa w art. 79 ust. 1, ze wskazaniem daty i przyczyn jej rozwiązania, w terminie 7 dni od dnia rozwiązania umowy.</i></p>	
318.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art. 2 pkt 1i pkt 1a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego)</p>	Izba Domów Maklerskich	<p>1. aktualny stan prawny</p> <p>„Art. 2.</p> <p>Użyte w ustawie określenia oznaczają:</p> <p>1) IKE - wyodrębniony zapis w rejestrze uczestników funduszu inwestycyjnego, wyodrębniony rachunek papierów wartościowych lub inny rachunek, na którym zapisywane są instrumenty finansowe niebędące papierami wartościowymi oraz rachunek pieniężny służący do obsługi takich rachunków w podmiocie prowadzącym działalność maklerską, lub wyodrębniony rachunek w ubezpieczeniowym funduszu kapitałowym, wyodrębniony rachunek bankowy w banku, wyodrębniony rachunek IKE w dobrowolnym funduszu emerytalnym, prowadzone na zasadach określonych ustawą, a w zakresie w niej nieuregulowanym - na zasadach określonych w przepisach właściwych dla tych rachunków i rejestrów;</p> <p>1a) IKZE - wyodrębniony zapis w rejestrze uczestników funduszu inwestycyjnego, wyodrębniony rachunek papierów wartościowych lub inny rachunek, na którym zapisywane są instrumenty finansowe niebędące papierami wartościowymi oraz rachunek pieniężny służący do obsługi takich rachunków w podmiocie prowadzącym działalność maklerską, lub wyodrębniony rachunek w ubezpieczeniowym funduszu kapitałowym,</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>wyodrębniony rachunek bankowy w banku, wyodrębniony rachunek IKZE w dobrowolnym funduszu emerytalnym, prowadzone na zasadach określonych ustawą, a w zakresie w niej nieuregulowanym - na zasadach określonych w przepisach właściwych dla tych rachunków i rejestrów;"</p> <p>2. propozycja zmian</p> <p>„Art. 2.</p> <p>Użyte w ustawie określenia oznaczają:</p> <p>1) IKE - wyodrębniony zapis w rejestrze uczestników funduszu inwestycyjnego, wyodrębniony rachunek w podmiocie prowadzącym działalność maklerską, lub wyodrębniony rachunek w ubezpieczeniowym funduszu kapitałowym, wyodrębniony rachunek bankowy w banku, wyodrębniony rachunek IKE w dobrowolnym funduszu emerytalnym, prowadzone na zasadach określonych ustawą, a w zakresie w niej nieuregulowanym - na zasadach określonych w przepisach właściwych dla tych rachunków i rejestrów;</p> <p>1a) IKZE - wyodrębniony zapis w rejestrze uczestników funduszu inwestycyjnego, wyodrębniony rachunek w podmiocie prowadzącym działalność maklerską, lub wyodrębniony rachunek w ubezpieczeniowym funduszu kapitałowym, wyodrębniony rachunek bankowy w banku, wyodrębniony rachunek IKZE w dobrowolnym funduszu emerytalnym, prowadzone na zasadach określonych ustawą, a w zakresie w niej nieuregulowanym - na zasadach określonych w przepisach właściwych dla tych rachunków i rejestrów;"</p> <p>3. Uzasadnienie</p> <p>Obecnie obowiązujące brzmienie przepisu zawężające definicje IKE i IKZE, dla podmiotów prowadzących działalność maklerską do rachunku papierów wartościowych budzi wątpliwości co do możliwości nabywania przez oszczędzających w ramach IKE i IKZE zagranicznych papierów wartościowych i instrumentów finansowych. Instrumenty te są rejestrowane w różnych systemach rejestracji papierów wartościowych, które niekoniecznie odpowiadają definicji rachunku papierów wartościowych z art. 4 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Art. 4 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi opisuje polski system rejestracji papierów wartościowych. Szerzej odnosi się do niego np. art. 5 ust. 1a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz rozporządzenie 909/2014.</p>	
319.	Dodatkowe postulaty	Izba Domów Maklerskich	<p>1. aktualny stan prawny</p> <p>„Art. 8.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja</p> <p>zostanie</p>

	<p>(dot. art. 8 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego)</p>	<p>1. IKE lub IKZE jest prowadzone na podstawie umowy zawartej przez oszczędzającego w formie elektronicznej pozwalającej na utrwalenie jej treści na trwałym nośniku, w formie dokumentowej pozwalającej na utrwalenie jej treści na trwałym nośniku lub w formie pisemnej, zwanej dalej "umową o prowadzenie IKE lub IKZE:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) z funduszem inwestycyjnym albo 1a) z dobrowolnym funduszem emerytalnym, albo 2) z podmiotem prowadzącym działalność maklerską o świadczenie usług polegających na wykonywaniu zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych i prowadzenie rachunku papierów wartościowych oraz rachunku pieniężnego, albo 3) z zakładem ubezpieczeń - ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym, albo 4) z bankiem o prowadzenie rachunku bankowego. <p>2. Oszczędzający ma prawo do zmiany instytucji finansowej prowadzącej jego IKE lub IKZE, dokonując wypłaty transferowej.</p> <p>3. Oszczędzający może gromadzić środki na IKE lub IKZE w ubezpieczeniowym funduszu kapitałowym gromadzonym w ramach umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym, zawartej przed dniem podpisania umowy o prowadzenie IKE lub IKZE, pod warunkiem że środki gromadzone na IKE lub IKZE są odrębnie ewidencjonowane, a zakład ubezpieczeń gwarantuje możliwość dokonania wypłaty transferowej środków zgromadzonych na IKE lub IKZE do innej instytucji finansowej, z uwzględnieniem zasad określonych w art. 29.</p> <p>4. Oszczędzający może gromadzić środki na IKE lub IKZE w ramach umowy o świadczenie usług polegających na wykonywaniu zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych i prowadzenie rachunku papierów wartościowych i rachunku pieniężnego zawartej przed dniem podpisania umowy o prowadzenie IKE lub IKZE, pod warunkiem że środki gromadzone na IKE lub IKZE są odrębnie ewidencjonowane."</p> <p>2. propozycja zmian</p> <p>„Art. 8.</p> <p>1. IKE lub IKZE jest prowadzone na podstawie umowy zawartej przez oszczędzającego w formie elektronicznej pozwalającej na utrwalenie jej treści na trwałym nośniku, w formie dokumentowej pozwalającej na utrwalenie jej treści na trwałym nośniku lub w formie pisemnej, zwanej dalej "umową o prowadzenie IKE lub IKZE:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) z funduszem inwestycyjnym albo 1a) z dobrowolnym funduszem emerytalnym, albo 	<p>przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
--	--	--	---

		<p>2) z podmiotem prowadzącym działalność maklerską, albo</p> <p>3) z zakładem ubezpieczeń - ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym, albo</p> <p>4) z bankiem o prowadzenie rachunku bankowego.</p> <p>2. Oszczędzający ma prawo do zmiany instytucji finansowej prowadzącej jego IKE lub IKZE, dokonując wypłaty transferowej.</p> <p>3. Oszczędzający może gromadzić środki na IKE lub IKZE w ubezpieczeniowym funduszu kapitałowym gromadzonym w ramach umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym, zawartej przed dniem podpisania umowy o prowadzenie IKE lub IKZE, pod warunkiem że środki gromadzone na IKE lub IKZE są odrębnie ewidencjonowane, a zakład ubezpieczeń gwarantuje możliwość dokonania wypłaty transferowej środków zgromadzonych na IKE lub IKZE do innej instytucji finansowej, z uwzględnieniem zasad określonych w art. 29.</p> <p>4. Oszczędzający może gromadzić środki na IKE lub IKZE w ramach umowy z podmiotem prowadzącym działalność maklerską, zawartej przed dniem podpisania umowy o prowadzenie IKE lub IKZE, pod warunkiem że środki gromadzone na IKE lub IKZE są odrębnie ewidencjonowane.”</p> <p>3. Uzasadnienie</p> <p>Zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 2 Ustawy, <i>IKE lub IKZE jest prowadzone na podstawie umowy (...) z PPDM o świadczenie usług polegających na wykonywaniu zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych i prowadzeniu rachunku papierów wartościowych oraz rachunku pieniężnego</i>. Wykonywanie zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych jest jedną z kilku usług maklerskich, opartych o szeroko rozumianą konstrukcję pośrednictwa, wymienionych w Ustawie OIF. Obejmuje tylko czynności określone w art. 73 ust. 1 i 2 Ustawy OIF, które w uproszczeniu polegają na zastępstwie pośrednim, zastępstwie bezpośrednim i zawieraniu transakcji na własny rachunek z klientem przez firmę inwestycyjną. Nie obejmuje ono w szczególności czynności z art. 74b Ustawy OIF tzn. przyjmowania i przekazywania zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych tzn. przypadków, w których firma inwestycyjna działa jako posłaniec albo podmiot kojarzący inwestorów. Do 21 stycznia 2018 r. Ustawa OIF definiowała „umowy o świadczenie usług maklerskich”, a nie „usługi maklerskie”. Art. 73 ust. 1 Ustawy OIF odnosił się do umowy o wykonywanie zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych. Z kolei art. 73 ust. 3 Ustawy OIF wskazywał, że:</p>	
--	--	---	--

			<p>„W umowie o wykonywanie zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych firma inwestycyjna może również zobowiązać się do:</p> <p>a) <u>przyjmowania i przekazywania zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych</u>, lub</p> <p>b) <u>przechowywania lub rejestrowania instrumentów finansowych</u>, w tym do prowadzenia rachunków papierów wartościowych, prowadzenia rachunków derywatów, prowadzenia rachunków zbiorczych lub do prowadzenia rachunków pieniężnych.”</p> <p>Przepis w tym brzmieniu obowiązywał od 2009 r., a wcześniej podobne rozwiązanie było zawarte w art. 73 ust. 2 Ustawy OIF. W aktualnym stanie prawnym powyższy przepis został skreślony, ponieważ usunięto z Ustawy OIF regulację umów o świadczenie usług maklerskich i zastąpiono ją definiując zakres usług maklerskich. Takie działanie ustawodawcy nie uniemożliwia zawarcia w umowie o wykonywanie zleceń postanowień, o których mowa w dawnym art. 73 ust. 3 Ustawy OIF. Aktualne stanowisko Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego zakłada, że pośrednictwo w zakresie instrumentów finansowych na rynku pierwotnym (pomiędzy emitentem, a inwestorem) zakłada co do zasady świadczenia na rzecz inwestora usługi przyjmowania i przekazywania zleceń nabycia instrumentów finansowych⁴⁰.</p> <p>Ograniczenie zakresu umowy o prowadzenie IKE lub IKZE do wykonywania zleceń nabycia instrumentów finansowych wykluczyłoby możliwość nabycia przez oszczędzającego instrumentów finansowych nowej emisji. Wydaje się, że w poprzednim stanie prawnym można było odczytać zmieniany przepis, jako minimalny katalog usług świadczonych w ramach IKE i IKZE przez podmioty prowadzące działalność maklerską. Zmiana byłaby potwierdzeniem tej interpretacji.</p> <p>W celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych, IDM postuluje wprowadzenie przedstawionych zmian.</p>	
320.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art. 19 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o</p>	Izba Domów Maklerskich	<p>1. aktualny stan prawny</p> <p>„Art. 19.</p> <p>Środki gromadzone przez oszczędzającego na IKE lub IKZE są rejestrowane na wyodrębnionym:</p> <p>1) zapisie w rejestrze uczestników funduszu inwestycyjnego;</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

⁴⁰Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, Stanowisko UKNF dotyczące definicji usługi oferowania instrumentów finansowych zawartej w art. 72 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Aktualizacja, 2022. https://www.knf.gov.pl/knf/pl/komponenty/img/Stnowisko_oferowanie_instrumentow_f finansowych_77479.pdf, s. 11-12,

	indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego)		<p>1a) rachunku w dobrowolnym funduszu emerytalnym; 2) rachunku papierów wartościowych i rachunku pieniężnym służącym do jego obsługi w podmiocie prowadzącym działalność maklerską; 3) rachunku w ubezpieczeniowym funduszu kapitałowym; 4) rachunku bankowym w banku.”</p> <p>2. propozycja zmian „Art. 19. Środki gromadzone przez oszczędzającego na IKE lub IKZE są rejestrowane na wyodrębnionym: 1) zapisie w rejestrze uczestników funduszu inwestycyjnego; 1a) rachunku w dobrowolnym funduszu emerytalnym; 2) rachunku w podmiocie prowadzącym działalność maklerską; 3) rachunku w ubezpieczeniowym funduszu kapitałowym; 4) rachunku bankowym w banku.”</p> <p>3. Uzasadnienie Postulowane zmiany w treści art. 19 ustawy IKE wynikają z konieczność zapewnienia spójności pomiędzy poszczególnymi przepisami ustawy w związku z propozycją wprowadzenia zmian w zakresie art. 2 pkt 1) oraz pkt 1a) ustawy IKE.</p>	
321.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art. 27 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1792 z późn. zm.))</p>	Izba Domów Maklerskich	<p>1. aktualny stan prawny „Art. 27. 1. Umowy, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 2, przewidują lokowanie środków w papiery wartościowe zdematerializowane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, z zastrzeżeniem ust. 2. 2. Umowy, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 2, mogą dopuszczać możliwość składania, wyłącznie w celu ograniczenia ryzyka inwestycyjnego, zleceń mających za przedmiot niebędące papierami wartościowymi instrumenty finansowe, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. c i d ustawy, o której mowa w ust. 1, jeżeli ich cena zależy od ceny papierów wartościowych zapisanych na IKE lub IKZE oszczędzającego, i pod warunkiem że są one przedmiotem obrotu na rynku regulowanym. 3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, umowa powinna także określać sposób postępowania podmiotu prowadzącego działalność maklerską w sytuacji, gdy składane zlecenie jest niezgodne z celem wskazanym w ust. 2.”</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

		<p>2. propozycja zmian „Art. 27.</p> <p>1. Umowy, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 2, przewidują lokowanie środków w zdematerializowane papiery wartościowe, z zastrzeżeniem ust. 2.</p> <p>2. Umowy, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 2, mogą dopuszczać możliwość składania, wyłącznie w celu ograniczenia ryzyka inwestycyjnego, zleceń mających za przedmiot niebędące papierami wartościowymi instrumenty finansowe, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. c i d ustawy, o której mowa w ust. 1, jeżeli ich cena zależy od ceny papierów wartościowych zapisanych na IKE lub IKZE oszczędzającego, i pod warunkiem że są one przedmiotem obrotu na rynku regulowanym.</p> <p>3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, umowa powinna także określać sposób postępowania podmiotu prowadzącego działalność maklerską w sytuacji, gdy składane zlecenie jest niezgodne z celem wskazanym w ust. 2.”</p> <p>3. Uzasadnienie Zgodnie z brzmieniem art. 27 ust. 1 Ustawy, oszczędzający na podstawie umowy zawartej z podmiotem prowadzącym działalność maklerską (PPDM), dysponuje możliwością lokowania zgromadzonych środków w papiery wartościowe zdematerializowane zgodnie z ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (tj. Dz. U. z 2023 r. poz. 646 z późn. zm.) (dalej „Ustawa OIF”).</p> <p>Ustawa OIF określa metodę dematerializacji, w której bierze udział Krajowy Depozyt zgodnie z art. 5 ust. 1 w związku z art. 3 pkt 20 i 21 Ustawy OIF. Jednocześnie stosownie do art. 5 ust. 1a Ustawy OIF dematerializacja polega również na zarejestrowaniu papierów wartościowych w innym systemie rejestracji papierów wartościowych na podstawie art. 49 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (dalej: „Rozporządzenie 2014/909”). Z tego powodu zdematerializowane papiery wartościowe w rozumieniu Ustawy OIF, już w poprzednim stanie prawnym, trudno było ograniczać do papierów wartościowych zarejestrowanych w depozycie papierów wartościowych zgodnie z art. 5 ust. 1 Ustawy OIF. W związku z tym, że</p>	
--	--	--	--

		<p>Ustawa OIF zapewnia wdrożenie Rozporządzenia 2014/909, pojęcie dematerializacji i zdematerializowanych papierów wartościowych zawarte w niej należało interpretować zgodnie z odpowiednimi pojęciami zawartymi w Rozporządzeniu 2014/909. Art. 2 ust. 1 pkt 4 tego rozporządzenia określa, że „forma zdematerializowana” oznacza fakt, że niektóre instrumenty finansowe istnieją wyłącznie w formie zapisów księgowych. Zdematerializowanymi papierami wartościowymi w rozumieniu Ustawy OIF są więc zarówno papiery wartościowe zarejestrowane w Krajowym Depozycie, jak również papiery wartościowe zarejestrowane w innych centralnych depozytach papierów wartościowych spełniających warunki, o których mowa w art. 23 Rozporządzenia 909/2014.</p> <p>Rozporządzenie 2014/909 nie ogranicza pojęcia dematerializacji do konstrukcji właściwych dla państw UE, ale zawiera też regulacje dotyczące centralnych depozytów papierów wartościowych z państw trzecich. Z tych względów określenie „papiery wartościowe zdematerializowane zgodnie z Ustawą OIF” powinno być rozumiane w oderwaniu od kontekstu konkretnego krajowego depozytu dokonującego tej dematerializacji, ale powinno być rozumiane jako konstrukcja polegająca na rejestracji papierów wartościowych w depozycie jako zapisów księgowych. Zdematerializowanymi papierami wartościowymi w rozumieniu Ustawy OIF będą zatem zarówno wszystkie papiery wartościowe zdematerializowane przez Krajowy Depozyt (niezależnie od ich dopuszczenia do obrotu w systemie obrotu), jak i papiery wartościowe zdematerializowane przez inne centralne depozyty papierów wartościowych w rozumieniu Rozporządzenia 2014/909 oraz papiery wartościowe funkcjonujące w formie zapisów księgowych na podstawie przepisów innych jurysdykcji niż jurysdykcje Unii Europejskiej (dalej: „UE”).</p> <p>Ponadto IKE i IKZE stanowią wyodrębniony rachunek papierów wartościowych lub inny rachunek, na którym zapisywane są instrumenty finansowe niebędące papierami wartościowymi oraz rachunek pieniężny służący do obsługi takich rachunków w podmiocie prowadzącym działalność maklerską (art. 2 pkt 1 i 1a Ustawy). Z jednej strony można to interpretować zawężająco odnosząc do rachunku papierów wartościowych z art. 4 ust. 1, 2 i 2a Ustawy OIF. Wspomniane przepisy sugerują ograniczenie pojęcia rachunku papierów wartościowych do papierów wartościowych zdematerializowanych przez depozyt papierów wartościowych w rozumieniu Ustawy OIF. Z drugiej strony możliwe jest szersze spojrzenie na pojęcie</p>	
--	--	---	--

			<p>rachunku papierów wartościowych, które nie odnosi się wprost do polskiego systemu dematerializacji i rejestracji papierów wartościowych, a referuje do definicji rachunku papierów wartościowych zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 28 Rozporządzenie 2014/909, zgodnie z którą rachunek papierów wartościowych oznacza rachunek, na którym mogą być dokonywane zapisy papierów wartościowych uznające lub obciążające rachunek. Bezpośrednie referencje do tej definicji znajdują się m.in. w art. 3 pkt 28ac i art. 131u Ustawy OIF.</p> <p>Takie podejście jest zgodne z zasadą wyrównywania pola gry (leveling playing field) obecnej w prawie UE, która zakłada równe reguły regulacyjne dla porównywalnych uczestników rynku finansowego. Oszczędzający może inwestować w jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych na podstawie art. 23 i 24 Ustawy. Mogą to być m.in. jednostki uczestnictwa specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych, które mogą inwestować w papiery wartościowe na rynkach zagranicznych. Takie podejście sprzyja też realizacji zasady proporcjonalności będącej podstawą polskiego i europejskiego systemu prawa.</p> <p>Podsumowując, w ocenie IDM Ustawa umożliwia inwestowanie przez oszczędzających w ramach IKE/IKZE w zdematerializowane papiery wartościowe, w tym papiery wartościowe zarejestrowane w depozytach papierów wartościowych, mających siedzibę zarówno w UE, jak i poza nią oraz będących przedmiotem obrotu na zagranicznych rynkach lub na GPW. W celu usunięcia wątpliwości interpretacyjnych proponujemy wprowadzenie opisanych wyżej zmian.</p>	
322.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art. 28 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia</p>	Izba Domów Maklerskich	<p>1. aktualny stan prawny „Art. 28.</p> <p>1. W przypadku wydania przez organ nadzoru decyzji nakazującej przeniesienie papierów wartościowych, instrumentów finansowych niebędących papierami wartościowymi i środków pieniężnych oraz dokumentów związanych z prowadzeniem rachunków papierów wartościowych, innych rachunków, na których zapisywane są takie instrumenty finansowe i rachunków pieniężnych do innego podmiotu prowadzącego działalność maklerską, w sytuacji wygaśnięcia lub cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej, podmiot prowadzący działalność maklerską, do którego przenoszone są te papiery wartościowe, instrumenty finansowe i środki pieniężne, jest obowiązany zachować</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

	emerytalnego)	<p>identyfikację środków zgromadzonych na IKE lub IKZE.</p> <p>2. Podmiot prowadzący działalność maklerską wraz z dokonaniem przeniesienia środków zgromadzonych na IKE lub IKZE, o którym mowa w ust. 1, przekazuje podmiotowi prowadzącemu działalność maklerską wskazanemu przez organ nadzoru informacje, o których mowa w art. 21 ust. 2.</p> <p>3. Podmiot prowadzący działalność maklerską, do którego zostały przeniesione środki zgromadzone na IKE lub IKZE, o których mowa w ust. 1, jest obowiązany, w terminie 14 dni od dnia ich przeniesienia, wezwać oszczędzającego do zawarcia umowy o prowadzenie IKE lub IKZE lub dokonania wypłaty transferowej.</p> <p>4. Oszczędzający w przypadku, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany w terminie 45 dni od daty otrzymania wezwania zawrzeć umowę o prowadzenie IKE lub IKZE z podmiotem, do którego zostały przeniesione jego papiery wartościowe, instrumenty finansowe niebędące papierami wartościowymi i środki pieniężne, albo dokonać wypłaty transferowej do innej instytucji finansowej lub do programu emerytalnego, do którego oszczędzający przystąpił.</p> <p>5. W przypadku gdy podmiot prowadzący działalność maklerską, do którego zostały przeniesione papiery wartościowe, instrumenty finansowe niebędące papierami wartościowymi i środki pieniężne oraz dokumenty związane z prowadzeniem rachunków papierów wartościowych, innych rachunków, na których zapisywane są takie instrumenty finansowe i rachunków pieniężnych, nie prowadzi IKE lub IKZE, przeniesienie tych środków do innej instytucji finansowej traktuje się jak dokonanie wypłaty transferowej.</p> <p>6. W przypadku niedotrzymania przez oszczędzającego terminu, o którym mowa w ust. 4, środki zgromadzone na IKE lub IKZE podlegają zwrotowi.”</p> <p>2. propozycja zmian „Art. 28.</p> <p>1. W przypadku wydania przez organ nadzoru decyzji nakazującej przeniesienie papierów wartościowych, instrumentów finansowych niebędących papierami wartościowymi i środków pieniężnych oraz dokumentów związanych z prowadzeniem wyodrębnionych rachunków w podmiocie prowadzącym działalność maklerską do innego podmiotu prowadzącego działalność maklerską, w sytuacji wygaśnięcia lub cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej, podmiot prowadzący</p>	
--	---------------	---	--

			<p>działalność maklerską, do którego przenoszone są te papiery wartościowe, instrumenty finansowe i środki pieniężne, jest obowiązany zachować identyfikację środków zgromadzonych na IKE lub IKZE.</p> <p>2. Podmiot prowadzący działalność maklerską wraz z dokonaniem przeniesienia środków zgromadzonych na IKE lub IKZE, o którym mowa w ust. 1, przekazuje podmiotowi prowadzącemu działalność maklerską wskazanemu przez organ nadzoru informacje, o których mowa w art. 21 ust. 2.</p> <p>3. Podmiot prowadzący działalność maklerską, do którego zostały przeniesione środki zgromadzone na IKE lub IKZE, o których mowa w ust. 1, jest obowiązany, w terminie 14 dni od dnia ich przeniesienia, wezwać oszczędzającego do zawarcia umowy o prowadzenie IKE lub IKZE lub dokonania wypłaty transferowej.</p> <p>4. Oszczędzający w przypadku, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany w terminie 45 dni od daty otrzymania wezwania zawrzeć umowę o prowadzenie IKE lub IKZE z podmiotem, do którego zostały przeniesione jego papiery wartościowe, instrumenty finansowe niebędące papierami wartościowymi i środki pieniężne, albo dokonać wypłaty transferowej do innej instytucji finansowej lub do programu emerytalnego, do którego oszczędzający przystąpił.</p> <p>5. W przypadku gdy podmiot prowadzący działalność maklerską, do którego zostały przeniesione papiery wartościowe, instrumenty finansowe niebędące papierami wartościowymi i środki pieniężne oraz dokumenty związane z prowadzeniem wyodrębnionych rachunków w podmiocie prowadzącym działalność maklerską, nie prowadzi IKE lub IKZE, przeniesienie tych środków do innej instytucji finansowej traktuje się jak dokonanie wypłaty transferowej.</p> <p>6. W przypadku niedotrzymania przez oszczędzającego terminu, o którym mowa w ust. 4, środki zgromadzone na IKE lub IKZE podlegają zwrotowi.”</p> <p>3. Uzasadnienie Postulowane zmiany w treści art. 28 ustawy IKE wynikają z konieczności zapewnienia spójności pomiędzy poszczególnymi przepisami ustawy w związku z propozycją wprowadzenia zmian w zakresie art. 2 pkt 1) oraz pkt 1a) ustawy IKE.</p>	
323.	Dodatkowe postulaty	Izba Domów Maklerskich	<p>1. aktualny stan prawny Art. 39.</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja</p> <p style="text-align: right;">zostanie</p>

	<p>(dot. art. 39 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego)</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Umowa zawarta z instytucją finansową może ustanawiać termin, nie dłuższy niż 12 miesięcy, licząc od dnia zawarcia umowy, w którym dokonanie wypłaty, wypłaty transferowej lub zwrotu wiąże się z koniecznością poniesienia przez oszczędzającego dodatkowej opłaty, której wysokość instytucja finansowa określi w umowie. 2. W przypadku gdy oszczędzający dokonuje wypłaty, wypłaty transferowej lub zwrotu przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, instytucja finansowa ma prawo do potrącenia dodatkowej opłaty z wypłacanych, transferowanych lub zwracanych środków zgromadzonych na IKE lub IKZE. 3. Po upływie okresu, o którym mowa w ust. 1, podmiot prowadzący działalność maklerską, dokonując wypłaty transferowej środków zgromadzonych na IKE lub IKZE, może pobrać opłatę z tytułu przeniesienia papierów wartościowych, instrumentów finansowych niebędących papierami wartościowymi i środków pieniężnych, jednak nie wyższą niż opłata pobierana od tego podmiotu przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A., określona w regulaminie, o którym mowa w art. 50 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi. 4. Przepisów ust. 1 nie stosuje się w przypadku konwersji. <p>2. propozycja zmian</p> <p>Art. 39.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Umowa zawarta z instytucją finansową może ustanawiać termin, nie dłuższy niż 12 miesięcy, licząc od dnia zawarcia umowy, w którym dokonanie wypłaty, wypłaty transferowej lub zwrotu wiąże się z koniecznością poniesienia przez oszczędzającego dodatkowej opłaty, której wysokość instytucja finansowa określi w umowie. 2. W przypadku gdy oszczędzający dokonuje wypłaty, wypłaty transferowej lub zwrotu przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, instytucja finansowa ma prawo do potrącenia dodatkowej opłaty z wypłacanych, transferowanych lub zwracanych środków zgromadzonych na IKE lub IKZE. 3. Po upływie okresu, o którym mowa w ust. 1, podmiot prowadzący działalność maklerską, dokonując wypłaty transferowej środków zgromadzonych na IKE lub IKZE, może pobrać opłatę z tytułu przeniesienia papierów wartościowych, instrumentów finansowych niebędących papierami wartościowymi i środków pieniężnych, jednak nie wyższą niż opłata pobierana od tego podmiotu przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A., określona w regulaminie, o którym mowa w art. 50 	<p>przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
--	---	---	---

			<p>ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi lub inny podmiot prowadzący centralny depozyt papierów wartościowych lub przechowujący środki zgromadzone na IKE lub IKZE.</p> <p>4. Przepisów ust. 1 nie stosuje się w przypadku konwersji.</p> <p>3. Uzasadnienie</p> <p>Obecne brzmienie art. 39 ust. 3 Ustawy IKE ogranicza możliwość obciążania oszczędzającego - przez podmioty prowadzące działalność maklerską - opłatami pobieranymi nie tylko przez KDPW, ale również przez inne podmioty prowadzące centralny depozytu papierów wartościowy.</p>	
324.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art. 43 ustawy Prawo energetyczne)</p>	APPLIA, Związek Producentów AGD	<p>Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 43 Prawa energetycznego: Przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także podmiot przywożący stosownie do swojej działalności przekazuje Prezesowi URE, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw energii miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu - w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie.</p> <p>Oczywiście czytelne są powody, z których taka sprawozdawczość jest uzasadniona na potrzeby precyzyjnego ustalania ilości przywożonych paliw ciekłych do kraju.</p> <p>Zwracamy jednak uwagę, iż w sytuacji, w której działalność w zakresie przywozu środków smarnych do kraju ma charakter marginalny, w szczególności, gdy dotyczy przywozu środków smarnych w opakowaniach jednostkowych do 5 litrów / 5 kg - nie ma ona istotnego znaczenia dla oceny bieżącego bilansu paliwowego (niezależnie do tego, iż w opakowania jednostkowych nie są oferowane wyroby o przeznaczeniu energetycznym). W związku z powyższym, uważamy, iż w przypadku określonych limitów - powinno być dopuszczalne składanie wyłącznie sprawozdań rocznych dot. ilości przywożonych środków smarnych (bez konieczności sprawozdań miesięcznych).</p> <p>Postulujemy, aby przedsiębiorstwo energetyczne lub podmiot przywożący, które przywozi do kraju wyłącznie smary w opakowaniach jednostkowych (do 5 litrów lub 5 kg) w ilości nie większej niż łącznie 5 000 litrów lub 5 000 kg w skali roku kalendarzowego mogło składać wyłącznie sprawozdanie roczne, nie miesięczne, o rodzajach oraz ilości przywiezionych i</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			wywiezionych smarów, a także ich przeznaczeniu - w terminie 30 dni od dnia zakończenia roku kalendarzowego, którego dotyczy sprawozdanie.	
325.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art. 56 ustawy Prawo energetyczne)</p>	APPLIA, Związek Producentów AGD	<p>Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego: Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.</p> <p>Niestety, mimo występowania uzasadnionych argumentów do stosowania w/w regulacji, praktyka ostatnich lat pokazuje, iż Prezes URE nie stosuje powyższego przepisu i nakłada kary na podmioty, które dopuszczają się jakichkolwiek nieprawidłowości w składanych sprawozdaniach, o których mowa w art. 43d ust. 1 Prawa energetycznego.</p> <p>Niestety dotyczy to również podmiotów, które nie tylko samodzielnie zidentyfikowały u siebie jakiekolwiek uchybienia, ale które również samodzielnie je naprawiły, wyrównując wszelkie uszczerbki, które w związku z ich uchybieniami mógł ponieść Skarb Państwa. Przykładowo zatem, jeśli jakikolwiek podmiot, który w sposób nieumyślny uchybił obowiązkowi np. składania sprawozdań, o których mowa w art. 43d (np. producent lub dystrybutor jakichkolwiek maszyn lub urządzeń wymagających smarowania) - który sprowadzał specjalistyczne smary plastyczne (nieobjęte podatkiem akcyzowym) - nie złożył rzeczonych sprawozdań - w razie chęci dopełnienia powyższego obowiązku musi liczyć się z karą Prezesa URE wynoszącą 10 tys. zł za każdy miesiąc brakującego sprawozdania, a więc nawet w kwotach kilkuset tysięcy w przypadku rocznego zaniechania.</p> <p>Doświadczenia ostatnich lat pokazują, iż Prezes URE bezwzględnie nakłada powyższe kary, czym zniechęcił szereg podmiotów, które chciałby dopełnić obowiązku, o którym mowa w art. 43d ust. 1 Prawa energetycznego, ale które obawiały się skrajnej niechęci Organu do stosowania możliwości odstępowania od nałożenia kary.</p> <p>Znane są przypadki, w których podmioty dokonujące przywozu kilku litrów / kg smarów plastycznych (w tubkach poniżej 1 litra / kg) były obciążane karami kilkuset tys. zł - mimo zapłaty przez nie całości akcyzy, złożenia deklaracji podatkowych oraz rozliczenia odsetek na rzecz Skarbu Państwa. Stan ten wynika z braku na gruncie Prawa energetycznego braku odpowiednika "czynnego żalu" - tj. mechanizmu umożliwiającego wywiązanie się podmiotom gospodarczym z ich obowiązków - bez ryzyka subiektywnej postawy Prezesa URE, który bezwzględnie nakłada kary w każdym zidentyfikowanym przypadku uchybienia omawianym obowiązkom. Uważamy, że taki stan prawny jest PRZECIWSKUTECZNY - CELEM</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>PRZEPISÓW POWINNO BYĆ NAKŁANIANIE PODMIOTÓW GOSPODARCZYCH DO REALIZOWANIA ICH OBOWIĄZKÓW, A NIE ZMUSZANIE ICH DO TRWANIA W STANIE NARUSZENIA TYCH PRZEPISÓW TYLKO Z OBAWY PRZED WYSOKĄ, NIEUZASADNIONĄ KARĄ.</p> <p>Postulujemy wprowadzenie mechanizmu zbliżonego do "czynnego żalu" - w ramach sprawozdawczości realizowanej do Prezesa URE w trybie art. 43d. Oczywiście ostateczne brzmienie takiej regulacji może być różne, niemniej wydaje się, iż optymalną jednostką redakcyjną byłby ust. 6aa w art. 56 Prawa energetycznego o następującym brzmieniu:</p> <p>Prezes URE odstępuje od nałożenia kary, o której mowa w ust. 1 pkt 12b) oraz 12c), jeżeli podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek, w szczególności, jeżeli przed pozyskaniem przez Prezesa URE udokumentowanej informacji o fakcie uchybienia obowiązkowi, podmiot złożył sprawozdanie zawierające prawdziwe dane oraz zrealizował pozostałe obowiązki wynikające z przepisów prawa, w szczególności rozliczył należne podatki i opłaty związane z prowadzoną działalnością.</p>	
326.	Dodatkowy postulat	Polsko-Ukraińska Izba Gospodarcza	<p>Polsko-Ukraińska Izba Gospodarcza postuluje o usunięcie nadmiernych obciążeń regulacyjnych dla obywateli Ukrainy chcących wykonywać w Polsce zawód taksówkarza.</p> <p>Z dniem 17 czerwca 2024 r. wejdą w życie przepisy, które zobowiążą kierowców taksówek, w tym także obywateli Ukrainy, do posiadania polskiego prawa jazdy. W tym kontekście należy wskazać, że aby dokonać wymiany ukraińskiego prawa jazdy na wydany w Polsce dokument należy legitymować się co najmniej 185 dniami legalnego pobytu w Polsce. Oznacza to, że jeżeli obywatel Ukrainy przebywa w Polsce krócej niż 6 miesięcy nie będzie mógł realizować przewozów osób taksówką. Dodatkowo, wymiana prawa jazdy może wiązać się z rozbudowaną procedurą potwierdzania uprawnień do kierowania pojazdami z ukraińskimi organami administracji publicznej. Nierzadko, w związku z specjalnymi regulacjami obowiązującymi w Polsce do końca 2023 roku, przed rozpoczęciem tej procedury konieczna będzie wymiana przez obywateli Ukrainy również ukraińskiego prawa jazdy, które w ostatnim czasie utraciło ważność.</p> <p>Obciążenie to jest o tyle istotne, że w największych miastach w Polsce kierowcy taksówek będący obywatelami Ukrainy stanowią większość kierowców taxi pochodzących z zagranicy. Obowiązywanie wymogu posiadania polskiego prawa jazdy może część z tych osób wyeliminować z rynku, a w konsekwencji wymusić po ich stronie zmianę pracy. Istnieje także</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>uzasadnione ryzyko, że regulacja spowoduje przejście obecnie licencjonowanych kierowców do szarej strefy.</p> <p>Dlatego też, nie kwestionując obowiązku posiadania polskiego prawa jazdy, należy wniesć o wprowadzenie takich zmian legislacyjnych, które umożliwią wykonywanie obywatelom Ukrainy zawodu taksówkarza od początku ich legalnego pobytu w Polsce.</p>	
327.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy o podatku od spadków i darowizn)</p>	Krajowa Rada Notarialna	<p>Dodanie do projektu ustawy zmian w ustawie z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (Dz.U. z 2024 r. poz. 596), o następującej treści :</p> <p>„Art.... W ustawie z dnia 28 lipca 1983 r, o podatku od spadków i darowizn (Dz. U. z 2024 r. poz. 596) w art. 19 po ust. 6 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:</p> <p>7. Przepisu ust. 6 nie stosuje się, gdy zbywane lub obciążane rzeczy lub prawa majątkowe zostały nabyte na podstawie umowy zawartej w formie aktu notarialnego.”</p> <p>Celem postulowanej zmiany jest częściowe zniesienie obowiązku polegającego na konieczności przedstawienia przez stronę czynności notarialnej pisemnej zgody naczelnika urzędu skarbowego albo zaświadczenia wydanego przez naczelnika urzędu skarbowego w każdej sytuacji, gdy przedmiotem aktu notarialnego, który ma być sporządzony lub dokumentu, co do którego notariusz ma uwierzytelnić podpis, ma być zbycie praw do spadku albo zbycie lub obciążenie rzeczy lub praw majątkowych uzyskanych tytułem, określonym w art. 1 ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn.</p> <p>Proponowana nowelizacja zakłada, że w sytuacji, gdy nabycie rzeczy lub prawa majątkowego mającego być przedmiotem tego aktu (albo dokumentu, co do którego notariusz ma uwierzytelnić podpis) nastąpiło na podstawie umowy zawartej w formie aktu notarialnego, uzyskanie pisemnej zgody albo zaświadczenia naczelnika urzędu skarbowego nie będzie konieczne.</p> <p>Zgodnie z obowiązującymi przepisami — art. 84a § 1 pkt 1) lit. b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, notariusz ma obowiązek przekazywać Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej informację o każdym zawartym akcie notarialnym obejmującym czynności prawne, o których mowa w ustawie z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn, Informacje te muszą być przekazane w terminie 7 dni od dnia sporządzenia aktu notarialnego. Szef Krajowej Administracji Skarbowej posiada dostęp do tych aktów. W konsekwencji organy podatkowe</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>posiadają pełną wiedzę na temat dokonywanych w tym zakresie czynności i w razie ustalenia jakichkolwiek nieprawidłowości mogą niezwłocznie wszczynać właściwe postępowania.</p> <p>Obowiązek płatnika przewidziany w art. 19 ust. 6 ustawy z 28 lipca 1983 roku o podatku od spadków i darowizn powinien być rozpatrywany w kontekście całości unormowań dotyczących tego podatku, Notariusz musi uzależnić dokonanie wskazanych w tym przepisie czynności notarialnych od stwierdzenia, że należy od nabycia własności rzeczy i praw podatek został uiszczony lub od uprzedniej zgody właściwego urzędu skarbowego. Obowiązek ten ma charakter gwarantujący ściągalność podatku. Tak daleka ingerencja ustawowa nie jest jednak uzasadniona w przypadkach, gdy notariusz był płatnikiem (np. w razie sporządzenie w formie aktu notarialnego umowy darowizny) i dokonywana jest kolejna czynność notarialna. De lege lata na notariuszu spoczywa obowiązek uzależnienia dokonania czynności notarialnej od przedłożenia zezwolenia albo zaświadczenia naczelnika urzędu skarbowego mimo, że notariusz wcześniej np. zastosował zwolnienie z podatku od spadków i darowizn. Utrzymanie takiego obowiązku jest nieefektywne i uciążliwe dla stron czynności notarialnej.</p>	
328.	<p>Dodatkowy postulat</p> <p>(dot. art. 51 ustawy – Prawo przedsiębiorców)</p>	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	<p>Wnosimy o dodanie do art. 51 ust. 1a i nadanie mu brzmienia:</p> <p><i>„1a. O zamiarze przeprowadzenia czynności kontrolnych poza siedzibą przedsiębiorcy należy poinformować przedsiębiorcę lub osobę przez niego upoważnioną co najmniej 3 dni robocze przed dniem, w którym czynności te mają być przeprowadzone.”</i></p> <p>Biorąc pod uwagę specyfikę działania przede wszystkim dużych przedsiębiorców, którzy prowadzą działalność w miejscach rozproszonych po terenie całego kraju, zasadnym jest zagwarantowanie, że organy kontrolujące nie będą zaskakiwały osób umocowanych przez przedsiębiorcę koniecznością udania się ad hoc do placówek oddalonych o setki kilometrów od siedziby. Ma to szczególne znaczenie w przypadku praktyki niektórych organów, które nadużywają możliwości przewidzianej w art. 51 ust. 5 Prawa przedsiębiorców, w rzeczywistości pozbawiając pełnomocników przedsiębiorcy możliwości udziału w czynności kontrolnej.</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Na obecnym etapie prac MRiT nie podejmie dyskusji nad włączeniem propozycji do procedowanego projektu. Propozycja zostanie poddana dodatkowym analizom i być może zostanie w przyszłości włączona do prac nad kolejnym projektem deregulacyjnym. Pomysł wydaje się ze wszech miar godny rozważenia, ale może istnieć opór organów kontroli przed uprzedzeniem z takim wyprzedzeniem o zaplanowanych czynnościach kontrolnych. Nawet od ogólnej zasady zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli istnieją liczne wyjątki.</p>
329.	Dodatkowy postulat	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Wnosimy o uzupełnienie ustawy – Prawo przedsiębiorców o przepisy określające ramy prawne zaleceń pokontrolnych, których wydanie	Uwaga nie zostanie uwzględniona.

	(dot. art. 55 ustawy – Prawo przedsiębiorców)	<p>przewidują przepisy odrębne (np. Prawo telekomunikacyjne, ustawa z dnia 11 maja 2001 r. o miarach czy ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami). Proponujemy zatem dodatnie do ustawy – Prawo przedsiębiorców art. 59a u nadanie mu brzmienia:</p> <p><i>„Art. 59a</i></p> <ol style="list-style-type: none"> <i>1. Jeżeli przepisy odrębne przewidują kompetencję organu kontrolującego do wydania przedsiębiorcy, w wyniku przeprowadzonej kontroli, zaleceń pokontrolnych, to zalecenia te wydawane są w formie decyzji.</i> <i>2. Zalecenia pokontrolne mogą być wydane po upływie 90 dni od dnia zakończenia kontroli tylko wówczas, gdy w tym terminie przedsiębiorca zostanie poinformowany o stwierdzonych w toku kontroli uchybieniach oraz o zamiarze wydania takich zaleceń, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w ust. 3.</i> <i>3. Nie jest dopuszczalne wydanie zaleceń pokontrolnych ani wszczęcie postępowania w sprawie nałożenia kary w związku ze stwierdzonymi w toku kontroli uchybieniami, jeśli od dnia zakończenia kontroli minęło ponad 120 dni.</i> <i>4. Wskazane w zaleceniach terminy ich realizacji muszą być określone z zachowaniem zasad proporcjonalności i adekwatności oraz muszą uwzględniać sytuację kontrolowanego przedsiębiorcy, w szczególności faktyczną możliwość realizacji zaleceń bez szkody dla prowadzonej działalności.”</i> <p>Prawo przedsiębiorców wspomina o zaleceniach pokontrolnych w art. 21a ust. 8 pkt 6, art. 47 ust. 1 pkt 3, art. 58 ust. 2 pkt 5, jednak nie odnosi się do formy czy warunków ich wydawania. Zalecenia wpływają na sytuację prawną przedsiębiorców, w tym określają ich obowiązki i decydują o tym, czy względem przedsiębiorcy dopuszczalne jest przeprowadzenie dodatkowych działań kontrolnych. Fakt że nie podlegają one zaskarżeniu, w tym kontroli sądowej, godzi w zasadę zaufania i jest co najmniej wątpliwe w kontekście prawa zagwarantowanego w art. 78 Konstytucji RP.</p> <p>Z tego względu zasadne jest ustalenie ogólnych ram dla wydawania zaleceń, w szczególności zaś określenie ich formy prawnej i czasowego ograniczenia ich wydawania, aby przedsiębiorca przez wiele miesięcy nie pozostawał w niepewności co do rezultatu kontroli). Ważne jest również ustalenie zasad formułowania zaleceń, tak by przedsiębiorcy nie byli narażeni na konieczność realizowania zaleceń w na tyle krótkim czasie, że</p>	<p>Na obecnym etapie prac MRiT nie podejmie dyskusji nad włączeniem propozycji do procedowanego projektu. Propozycja zostanie poddana dodatkowym analizom i być może zostanie w przyszłości włączona do prac nad kolejnym projektem deregulacyjnym.</p> <p>Należy przychylić się do opinii, że horyzont czasowy wydania zaleceń pokontrolnych nie powinien być nieograniczony. Z drugiej strony, proponowana w ust. 3 instytucja swego rodzaju przedawnienia wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kary jest za daleko idąca.</p> <p>Natomiast zawarte w projektowanym ust. 4 zasady proporcjonalności, adekwatności oraz rozsądnych terminów wynikają już z art. 12 PP i art. 30 PP.</p> <p>Należy też zwrócić uwagę na niejednolite uwarunkowania prawne i zasady wydawania zaleceń pokontrolnych w ustawach odrębnych. Należałoby w przyszłości ocenić, czy proponowane brzmienie pozostaje spójne z obecnymi uregulowaniami dot. zaleceń pokontrolnych.</p>
--	---	---	--

			wpływałoby to na ich zdolność do dalszego, niezakłóconego prowadzenia działalności gospodarczej.	
330.	<p>Dodatkowy postulat</p> <p>(dot. zmiany w art. 5 ust. 1 w ustawie – Prawo przedsiębiorców)</p>	Topeka Tax sp. z o.o.	<p>W aktualnym stanie prawnym limit przychodów definiujący działalność nierejestrowaną wynosi 75% minimalnego wynagrodzenia za pracę w każdym miesiącu jej prowadzenia.</p> <p>W praktyce jest to wymóg kłopotliwy ze względu często na nierównomierne rozłożenie przychodów z działalności. Nie jest zasadnym, aby osoba prowadząca działalność nierejestrowaną traciła ten status wyłącznie dlatego, że w jednym miesiącu jej sprzedaż przekroczyła 3225 zł, gdy w poprzednim miesiącu nie przekroczyła np. 1000 zł. Z drugiej strony, nieuzasadnione jest, aby limit ten miał charakter roczny – z natury rzeczy przepisy o działalności nierejestrowanej przeznaczone są dla drobnych przedsiębiorców. Dlatego też proponujemy aby limit przychodów miał charakter kwartalny.</p> <p>Ponadto wymóg, aby osoba taka nie prowadziła działalności gospodarczej w ciągu 5 lat przed rozpoczęciem działalności nierejestrowanej jest zbyt restrykcyjny – nieproporcjonalny do celu jaki ma być osiągnięty. Celem tego ograniczenia jest bowiem zapobieżenie przechodzenia przedsiębiorców na działalność nierejestrowaną. Jednak cel ten może być osiągnięty przy znacznie krótszym okresie „karencji”. Nieuzasadnione bowiem jest wykluczanie z działalności nierejestrowanej osób, które zakończyły działalność kilka lat wcześniej, a obecnie chcą jedynie dorożyć np. do pracy wykonywanej na umowie o pracę. Dlatego proponujemy skrócenie tego okresu z 5 do 2 lat.</p> <p>Proponujemy, aby dodać w art. 32 dot. zmian w ustawie Prawo przedsiębiorców następującą zmianę:</p> <p>1) w art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Nie stanowi działalności gospodarczej działalność wykonywana przez osobę fizyczną, której przychód należny z tej działalności nie przekracza w żadnym kwartale 75% trzykrotności kwoty minimalnego wynagrodzenia, o której mowa w ustawie z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. z 2020 r. poz. 2207 oraz z 2003 r. poz. 1667) obowiązującej w ostatnim dniu kwartału, i która w okresie ostatnich 24 miesięcy nie wykonywała działalności gospodarczej.”</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
331.	Dodatkowy postulat	Osoba fizyczna 2	Zwracam się z uprzejmą prośbą o rozważenie możliwości zmiany art. 5 ust 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców, w sposób	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana</p>

	(dot. zmiany art. 5 ust. 1 w ustawie dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców)		następujący: Treść obecna Nie stanowi działalności gospodarczej działalność wykonywana przez osobę fizyczną, której przychód należny z tej działalności nie przekracza w żadnym miesiącu 75% kwoty minimalnego wynagrodzenia, o którym mowa w ustawie z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2020 r. poz. 2207 oraz z 2023 r. poz. 1667), i która w okresie ostatnich 60 miesięcy nie wykonywała działalności gospodarczej. Treść proponowana Nie stanowi działalności gospodarczej działalność wykonywana przez osobę fizyczną, której przychód należny z tej działalności nie przekracza w żadnym miesiącu 75% kwoty minimalnego wynagrodzenia, o którym mowa w ustawie z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2020 r. poz. 2207 oraz z 2023 r. poz. 1667), i która w okresie ostatnich 24 miesięcy nie wykonywała działalności gospodarczej.	na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.
332.	Dodatkowy postulat (dot. ustawy dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców)	Osoba fizyczna 4	Uważam, że zasadne jest skrócenie okresu, po którym od zakończenia działalności gospodarczej można podjąć się działalności nierejestrowanej. Obecnie jest zapis, że działalność nierejestrowaną można rozpocząć po upływie 5 lat od zakończenia działalności gospodarczej. Jest to zbyt długi okres i dobrze by było skrócić go do dwóch lat, aby po dwóch latach od zakończenia działalności gospodarczej można było spróbować działalności nierejestrowanej.	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.
333.	Dodatkowy postulat (dot. ustawy – Prawo wodne)	Towarzystwo Rozwoju Małych Elektrowni Wodnych	Po art. 35 proponujemy dodanie art. 35a w brzmieniu: „ Art. 35a W ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne wprowadza się następujące zmiany: 1. W art. 261 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Umowę użytkowania zawiera się w formie pisemnej w terminie 30 dni od daty złożenia wniosku , a do jej zawarcia ze strony Skarbu Państwa są upoważnione odpowiednio podmioty, o których mowa w art. 212 ust. 1”; 2. W art. 400: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Pozwolenie wodnoprawne wydaje się w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego , w drodze decyzji na czas określony, nie dłuższy niż 30 lat, liczony od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust.1a. ” b) po ust. 1 dodaje się ustępy 1a) do 1d) w brzmieniu: „ 1a) Pozwolenie wodnoprawne na korzystanie z wód dla celów energetyki wodnej wydaje się na okres nie	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.

			<p>dłuższy niż 50 lat w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego.</p> <p>1b) W przypadku niewydania przez właściwy organ decyzji w sprawie pozwolenia wodnoprawnego w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie takiej decyzji, organ wyższego stopnia wymierza temu organowi, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie, karę pieniężną w wysokości 500 zł za każdy dzień zwłoki. Wpływy z kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.</p> <p>1c) Karę pieniężną uiszcza się w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w ust. 1b. W przypadku nieuiszczenia kary pieniężnej, podlega ona ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.</p> <p>1d) Do terminu, o którym mowa w ust. 1b), nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu”.</p> <p>3. W art. 414</p> <p>a) ust.1 pkt. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Zakład nie rozpoczął wykonywania urządzeń wodnych w terminie 3 lat od dnia, w którym pozwolenie wodnoprawne na wykonanie tych urządzeń stało się ostateczne, chyba że zakład w terminie ważności pozwolenia na wykonanie urządzeń wystąpił z wnioskiem o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę lub dokonał zgłoszenia w trybie art. 29 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. prawo budowlane, jeżeli uzyskanie decyzji o pozwoleniu na budowę nie jest wymagane przepisami prawa”;</p> <p>b) po ust.3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:</p> <p>„3a. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 okres obowiązywania poprzednich pozwoleń wydłuża się z mocy prawa na okres do dnia rozpatrzenia wniosku o wydanie nowych pozwoleń.”</p> <p><u>Uzasadnienie do pkt 1</u> Proponuje się wprowadzenie terminu, w którym dokonuje się zawarcia</p>	
--	--	--	--	--

			<p>umowy użytkowania od czasu złożenia wniosku.</p> <p><u>Uzasadnienie do pkt 2</u> Proponuje się doprecyzowanie terminów obowiązujących PGW Wody Polskie w przypadku procedury udzielania pozwolenia wodnoprawnego i wprowadzenie określonych sankcji za brak przestrzegania terminów. Ponadto proponuje się, aby w przypadku korzystania z wód do celów energetyki wodnej pozwolenie wodnoprawne udzielane było na 50, a nie na 30 lat. Skutkiem zmiany będzie przyspieszenie rozpatrywania wniosków i wydawania decyzji niezbędnych z punktu widzenia realizacji inwestycji w zakresie hydroenergetyki. Należy wskazać, iż okres eksploatacji elektrowni wodnej jest znacznie dłuższy niż obecnie przewidują to przepisy ustawy PW. Szacowany przeciętny okres eksploatacji MEW wynosi 60-70 lat, podczas gdy prawo wodne nie przewiduje udzielenia pozwolenia wodnoprawnego na cały okres jej eksploatacji. Powoduje to niepewność. Co prawda zaproponowany okres 50 lat nie obejmuje całego okresu eksploatacji, lecz stanowi znaczne wydłużenie okresu obowiązywania decyzji administracyjnej co zwiększy poczucie stabilności co do okresu możliwości eksploatacji i MEW.</p> <p><u>Uzasadnienie do pkt 3</u> Proponuje się dodanie zapisu, aby w przypadku, gdy zakład nie rozpoczął wykonywania urządzeń w ciągu 3 lat od uprawomocnienia się pozwolenia wodnoprawnego pozwolenie to nie wygasało, jeśli zakład w terminie ważności pozwolenia wodnoprawnego wystąpił o pozwolenie na budowę lub dokonał zgłoszenia budowlanego. Ponadto proponuje się wprowadzenie przepisu, zgodnie z którym w przypadku, gdy wniosek podmiotu o udzielenie pozwolenia wodnoprawnego związanego z korzystaniem z wód na cele hydroenergetyczne nie zostanie rozpatrzony w terminie, a podmiot dysponował wcześniej pozwoleniem wodnoprawnym, okres obowiązywania poprzedniego pozwolenia wodnoprawnego wydłużał się do czasu rozpatrzenia złożonego wniosku. Skutkiem zmiany będzie odblokowanie ważności licznych pozwoleń wodnoprawnych i zniesienie sankcji wobec właścicieli elektrowni wodnych, których wnioski nie zostały rozpatrzone w terminie.</p>	
334.	Dodatkowy postulat (dot. ustawy –	Towarzystwo Rozwoju Małych Elektrowni Wodnych	<p>Po art. 35 proponujemy dodanie art. 35b w brzmieniu: „Art. 35b W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne w art.</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

	Prawo energetyczne)		<p>7 ust. 8d pkt. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4) dokument potwierdzający tytuł prawny podmiotu do korzystania z nieruchomości, na której jest planowana inwestycja określona we wniosku z wyłączeniem źródeł lokalizowanych w polskim obszarze morskim oraz instalacji odnawialnych źródeł energii wykorzystujących hydroenergię do wytwarzania energii elektrycznej w rozumieniu ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2021 r., poz. 610, 1093 i 1873) zlokalizowanych na gruntach pokrytych wodami stanowiącymi własność Skarbu Państwa.”</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Proponowana zmiana umożliwia uzyskanie warunków przyłączeniowych w przypadku elektrowni wodnych bez obowiązku wykazywania tytułu prawnego do nieruchomości/obiektu. Pozwoli to na wyeliminowanie stanu niepewności co do uzyskania warunków przyłączenia bez konieczności ponoszenia zbędnych kosztów sporządzania dokumentacji i przeprowadzenia długotrwałej procedury administracyjnej związanej z uzyskaniem pozwolenia wodnoprawnego, które daje podstawę do zawarcia umowy na użytkowanie gruntów pokrytych wodami (Wody Polskie zobowiązane są do zawarcia takiej umowy z podmiotem posiadającym pozwolenie wodnoprawne zgodnie z art. 261 ust. 1 Prawa wodnego). W przypadku gdy inwestor nie uzyska pozwolenia wodnoprawnego i tytułu prawnego do nieruchomości w okresie ważności warunków przyłączenia, warunki te wygasną. Skutkiem zmiany będzie przyspieszenie rozpatrywania wniosków o warunki przyłączenia niezbędne z punktu widzenia prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie hydroenergetyki i zwiększenie wykorzystania potencjału hydroenergetycznego kraju.</p>	
335.	<p>Dodatkowy postulat</p> <p>(dot. ustawy – Prawo energetyczne)</p>	Towarzystwo Rozwoju Małych Elektrowni Wodnych	<p>Po art. 35 proponujemy dodanie art. 35c w brzmieniu:</p> <p>„Art. 35c W ustawie z dnia 28 lipca 2023 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw proponuje się usunięcie art. 1 pkt 3 wprowadzającego do ustawy Prawo Energetyczne art. 3a (przepis oczekujący na wejście w życie 24.08.2024 r.). Przepis do wykreślenia brzmi:</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

		<p>„3) po art. 3 dodaje się art. 3a w brzmieniu:</p> <p>"Art. 3a. 1. Korespondencja między przedsiębiorstwami energetycznymi, odbiorcami, organami administracji publicznej oraz innymi podmiotami, w tym wnioski, oświadczenia, informacje, powiadomienia, jest wymieniana w postaci papierowej lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344) opatrzonych kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym lub podpisem osobistym.</p> <p>2. Odbiorca, o którym mowa w ust. 1, może wyrazić zgodę na przekazywanie korespondencji za pomocą środków komunikacji elektronicznej."</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Proponowana poprawka pozwala na wycofanie obowiązku wysyłki przez przedsiębiorstwa energetyczne wszelkiej korespondencji albo w formie papierowej albo podpisanej podpisem elektronicznym. Obowiązek podpisywania podpisem kwalifikowanym, podpisem zaufanym lub podpisem osobistym każdej informacji mailowej wysyłanej pomiędzy podmiotami profesjonalnymi jest uciążliwy i ogranicza możliwość szybkiej wymiany informacji. Przepis ten niejednokrotnie będzie stał w sprzeczności z dotychczas zawartymi umowami, gdzie jako forma kontaktu może być wskazana np. dedykowana platforma.</p> <p>Zgodnie z uzasadnieniem do ustawy, celem tego przepisu miało być zapewnienie „skuteczności prawnej oświadczeń składanych w ramach realizowanych procesów rynku energii”. Jednakże kwestie zapewnienie skuteczności oświadczeń woli regulują już przepisy Kodeksu Cywilnego oraz umowy łączące podmioty. Ponadto, przepis ten nie wskazuje, jaki status będzie miała korespondencja wysłana w sposób inny niż wskazany w przepisie.</p> <p>Przepis ten wprowadza nie tylko utrudnienie w codziennej komunikacji pomiędzy przedsiębiorstwami energetycznymi i ich kontrahentami, ale także tworzy wątpliwości co do skuteczności doręczenia korespondencji, nawet jeśli jej doręczenie będzie zgodne z postanowieniami umów łączących</p>	
--	--	--	--

			różnych uczestników rynku energii. Skutkiem wstrzymania wprowadzenia tego przepisu będzie zachowanie łatwości komunikacji pomiędzy przedsiębiorstwami energetycznymi a innymi podmiotami na rynku elektroenergetycznym.	
336.	Dodatkowy postulat (dot. art. 54 § 2b ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi)	Fundacja Sprawne Państwo	<p>Art. 54 § 2b. W razie uwzględnienia skargi zgodnie z § 3, organ, o którym mowa w § 1, w terminie 7 dni od dnia uwzględnienia skargi, przekazuje skargę sądowi z informacją o uwzględnieniu skargi oraz odpisem decyzji uchylającej zaskarżoną decyzję i nową decyzją.</p> <p><u>Uzasadnienie do art. 54 § 2b p.p.s.a.</u></p> <p>Organ, którego działania dotyczy skarga nawet w przypadku jej uwzględnienia w trybie autokontroli określonym w art. 54 § 3 p.p.s.a. ma obowiązek zgodnie z art. 54 § 2 p.p.s.a. przekazać skargę wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy i odpowiedzią na skargę sądowi administracyjnemu. Niemniej jednak uwzględnienie skargi przez organ stanowi przesłankę umorzenie postępowania sądowego. Czynności organu takie jak sporządzenie odpowiedzi na skargę, przygotowania akt sądowych są czasochłonne i powodują koszty dla organu.. Tym samym mając na uwadze racjonalne gospodarowanie środkami publicznymi wystarczające wydaje się przekazanie sądowi skargi wraz z informacją o uwzględnieniu skargi oraz odpisem decyzji wydanej w wyniku uwzględnienia skargi w terminie 7 dni od dnia wydania decyzji uchylającej zaskarżoną decyzję. W konsekwencji pracownicy organu zamiast wykonywać czynności określone w art. 54 § 2 p.p.s.a. będą mogli prowadzić inne postępowania. Dodanie niniejszego przepisu powoduje konieczność zmiany art. 54 § 3 zd. 4 p.p.s.a. poprzez jego wykreślenie</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
337.	Dodatkowy postulat (dot. art. 54 § 3 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi)	Fundacja Sprawne Państwo	<p>Art. 54 § 3. Organ, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania zaskarżono, może w zakresie swojej właściwości uwzględnić skargę w całości w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania. W przypadku skargi na decyzję, uwzględniając skargę w całości, organ uchyla zaskarżoną decyzję i wydaje nową decyzję na podstawie art. 138 § 1 albo 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Uwzględniając skargę, organ stwierdza jednocześnie, czy działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce bez podstawy prawnej albo z rażącym naruszeniem prawa.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p><u>Uzasadnienie do zmiany art. 54 § 3 p.p.s.a.</u></p> <p>W postanowieniu WSA w Krakowie z dnia 23 sierpnia 2023 r., sygn. akt III SA/Kr 1086/23 wskazano, że „W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (wyrok NSA z 27.01.2017 r., I OSK 2601/16, LEX nr 2237703) zauważa się, że odnośnie do regulacji dotyczącej prawidłowości wydania decyzji w ramach autokontroli w orzecznictwie i piśmiennictwie prezentowane są dwa stanowiska.</p> <p>Zgodnie z pierwszym uwzględnienie skargi przez organ nie może ograniczyć się jedynie do uchylenia aktu, gdyż organ winien orzec bądź przez rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, uchylając w razie potrzeby decyzję wydaną w pierwszej instancji, bądź przez umorzenie postępowania (np. wyrok NSA z dnia 5 lutego 2008 r., I OSK 581/07). Uwzględnienie skargi co do istoty sprawy obejmuje uznanie zasadności zarzutów oraz wniosków, jak i wskazanej w skardze podstawy prawnej. A zatem, jeżeli organ nie podziela niektórych zarzutów, nie uwzględnia w całości wniosków, kwestionuje podaną podstawę lub ocenę prawną naruszeń, to nie może wydać rozstrzygnięcia, lecz winien przekazać skargę sądowi do rozpoznania. W przeciwieństwie do organu działającego w trybie art. 54 § 3 p.p.s.a. Sąd nie jest bowiem związany granicami skargi (art. 134 § 1 p.p.s.a.).</p> <p>Natomiast zgodnie z drugim poglądem w ramach autokontroli możliwe jest również uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia, jeżeli takie żądanie strona zawarła w skardze (por. J.P. Tarno: Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi..., 2004, s. 106; R. Mikosz: Skutki prawne uwzględnienia przez organ administracji publicznej skargi wniesionej do sądu administracyjnego, ZNSA 2007, nr 5-6, s. 7 i n.; A. Kabat, w: B. Dauter, A. Kabat, M. Niezgódka-Medek: Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Warszawa 2016, s. 305; wyrok NSA z dnia 8 sierpnia 2008 r., II OSK 935/07, LEX nr 493164; wyrok NSA z dnia 21 października 2009 r., II OSK 1627/08; wyrok NSA z dnia 7 czerwca 2013 r., II OSK 317/12; wyrok NSA z dnia 27 października 2015 r., II OSK 411/14, wyrok NSA z 27.01.2017 r., I OSK 2601/16). Zwolennicy tej koncepcji nie podzielają zastrzeżeń, że w tym przypadku dochodzi do pozbawienia strony możliwości oceny jej stanowiska przez sąd, wskazując bowiem, że ocena taka może nastąpić w toku</p>	
--	--	--	---	--

			<p>ewentualnego rozpatrywania przez sąd skargi na rozstrzygnięcie autokontrolne”.</p> <p>Niemniej jednak art. 64c § 5 p.p.s.a stanowi, że organ, o którym mowa w § 2, może w zakresie swojej właściwości uwzględnić sprzeciw od decyzji w całości w terminie czternastu dni od dnia jego otrzymania, uchylając zaskarżoną decyzję i wydając nową decyzję na podstawie art. 138 § 1 albo 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Tym samym w przypadku sprzeciwu ustawodawca przesądził, że organ nową decyzją wydaną w ramach autokontroli powinien ostatecznie orzec w sprawie administracyjnej przez jej rozstrzygnięcie co do istoty lub przez umorzenie postępowania. Ewentualnie, jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy ma obowiązek uchylenia decyzji i zobowiązania organu pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści. Mając na uwadze przytoczone rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych, jak również konieczność zachowania spójności działań organu w przypadku trybu autokontroli działań podejmowanych na podstawie art. 54 § 3 oraz 64c § 5 p.p.s.a., zasadnym wydaje się zmiana brzmienia art. 54 § 3 p.p.s.a. Zmiana przepisu poprzez wyeliminowanie możliwości przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia w trybie autokontroli przyczyni się do przyspieszenia postępowania administracyjnego. Przedłużające się postępowania często powodują zwiększenie kosztów prowadzenia działalności gospodarczej. Tym samym doprecyzowanie art. 54 § 3 p.p.s.a. pozwoli na przyspieszenie postępowań administracyjnych oraz wyeliminuje rozbieżności w orzecznictwie. Zmiana ta wpłynie również na ujednolicenie praktyki organów administracji publicznej i usprawni prowadzenie postępowań.</p> <p>Ponadto w związku z dodaniem art. 54 § 2b zdanie 4 art. 54 § 3 p.p.s.a. stanowiące, że przepis § 2 stosuje się odpowiednio staje się zbędne.</p>	
338.	<p>Dodatkowy postulat</p> <p>(dot. art. 42 § 1a ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego)</p>	<p>Fundacja Sprawne Państwo</p>	<p>Art. 42 § 1a. Osobom fizycznym wykonującym działalność gospodarczą wpisanym do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej pisma doręcza się na adres do doręczeń udostępniony w tej ewidencji, chyba że osoba fizyczna wykonująca działalność gospodarczą wskazała inny adres do doręczeń. Jeżeli osoba fizyczna wykonująca działalność gospodarczą wpisana do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej posiada adres do korespondencji wskazany w bazie adresów</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>elektronicznych, pisma doręcza się na ten adres.</p> <p><u>Uzasadnienie do dodanego w art. 42 § 1a Kpa</u></p> <p>Zgodnie z art. 42 § 1 Kpa pisma doręcza się osobom fizycznym w ich mieszkaniu lub miejscu pracy albo na adres do korespondencji wskazany w bazie adresów elektronicznych. Niemniej jednak przedsiębiorcy będący osobami fizycznymi wykonujący działalność gospodarczą są zobowiązani do posiadania adresu do doręczeń wpisanego do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Tym samym w celu ujednolicenia zasad doręczania pism przedsiębiorcom, zasadnym jest dodanie w art. 42 Kpa § 1a nakazującego doręczanie pism na adres do doręczeń udostępniony w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Podobne rozwiązanie zostało zawarte w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego. Proponowany przepis uwzględnia, że przedsiębiorcy w ciągu najbliższych kilku lat będą zobowiązani do posiadania adresu do korespondencji wskazanego w bazie adresów elektronicznych.</p>	
339.	<p>Dodatkowy postulat</p> <p>(dot. art. 189a § 2 pkt 7 ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego)</p>	Fundacja Sprawne Państwo	<p>Propozycja przepisu:</p> <p>w art. 189a w § 2 po pkt 6 dodaje się przecinek i pkt 7 w brzmieniu:</p> <p>„7) zwrotu zapłaconej lub wyegzekwowanej administracyjnej kary pieniężnej</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
340.	<p>Dodatkowy postulat</p> <p>(dot. art. 189l ustawy -Kodeks postępowania administracyjnego)</p>	Fundacja Sprawne Państwo	<p>„Art. 189l § 1. W przypadku wydania prawomocnej decyzji o uchyleniu albo stwierdzeniu nieważności ostatecznej decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej albo o zmianie tej decyzji polegającej na obniżeniu jej wysokości albo wydania prawomocnego wyroku uwzględniającego skargę na ostateczną decyzję o nałożeniu kary pieniężnej zapłacona lub wyegzekwowana kara pieniężna podlega zwrotowi.</p> <p>§ 2. Zwrotu administracyjnej kary pieniężnej dokonuje organ administracji publicznej, na którego rachunek bankowy została zapłacona administracyjna kara pieniężna lub na którego rachunek bankowy została przekazana wyegzekwowana przez organ egzekucyjny administracyjna kara pieniężna. Jeżeli administracyjna kara pieniężna została zapłacona lub</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

		<p>przekazana przez organ egzekucyjny na rachunek bankowy więcej niż jednego organu administracji publicznej, każdy z tych organów administracji publicznej dokonuje zwrotu otrzymanej części administracyjnej kary pieniężnej.</p> <p>§ 3. Zwrot administracyjnej kary pieniężnej następuje na wniosek podmiotu, który dokonał zapłaty administracyjnej kary pieniężnej lub od którego organ egzekucyjny wyegzekwował administracyjną karę pieniężną albo podmiotu, który wstąpił w prawa lub obowiązki wynikające z decyzji albo wyroku, o których mowa w § 1.</p> <p>§ 4. W przypadku, gdy zwrotu administracyjnej kary pieniężnej żąda podmiot, który wstąpił w prawa lub obowiązki wynikające z decyzji albo wyroku, o których mowa w § 1, do wniosku, o którym mowa w § 3 załącza się dowody potwierdzające następstwo prawne.</p> <p>§ 5. W przypadku, gdy do otrzymania zwrotu jest uprawniony więcej niż jeden podmiot, organ, o którym mowa w § 2, dokonuje zwrotu wszystkim uprawnionym podmiotom w wysokości proporcjonalnej do ich udziałów w majątku podmiotu, który dokonał zapłaty administracyjnej kary pieniężnej lub od którego organ egzekucyjny wyegzekwował administracyjną karę pieniężną.</p> <p>§ 6. Do wniosku, o którym mowa w § 3, dołącza się odpis prawomocnej decyzji o uchyleniu albo stwierdzeniu nieważności ostatecznej decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej albo o zmianie tej decyzji polegającej na obniżeniu jej wysokości albo prawomocnego wyroku uwzględniającego skargę na ostateczną decyzję o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej.</p> <p>§ 7. Zwracana administracyjna kara pieniężna podlega oprocentowaniu w wysokości równej wysokości odsetek za zwłokę pobieranych od zaległości podatkowych, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.</p> <p>§ 8. Oprocentowanie zwracanej administracyjnej kary pieniężnej przysługuje od dnia wpływu administracyjnej kary pieniężnej na rachunek organu właściwego do jej zwrotu lub wyegzekwowania jej przez organ egzekucyjny do dnia wydania prawomocnej decyzji o uchyleniu albo stwierdzeniu nieważności ostatecznej decyzji o nałożeniu kary pieniężnej albo o zmianie tej decyzji polegającej na obniżeniu jej wysokości albo wydania prawomocnego wyroku uwzględniającego skargę na ostateczną decyzję o</p>	
--	--	---	--

		<p>nałożeniu kary pieniężnej.</p> <p>§ 9. Prawo do złożenia wniosku, o którym mowa w § 3, wygasa w terminie 5 lat od dnia wydania prawomocnej decyzji o uchyleniu albo stwierdzeniu nieważności ostatecznej decyzji o nałożeniu kary pieniężnej albo o zmianie tej decyzji polegającej na obniżeniu jej wysokości albo wydania prawomocnego wyroku uwzględniającego skargę na ostateczną decyzję o nałożeniu kary pieniężnej.</p> <p>§ 10. Organ, o którym mowa w § 2, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku spełniającego wymagania określone w przepisach lub od dnia uzupełnienia braków formalnych wniosku, wydaje decyzję o zwrocie administracyjnej kary pieniężnej w której określa wysokość zwracanej kary pieniężnej oraz wysokość jej oprocentowania.</p> <p>§ 11. Organ, o którym mowa w § 2, w zakresie w jakim wniosek jest niezasadny, wydaje decyzję o odmowie zwrotu administracyjnej kary pieniężnej.</p> <p>§ 12. Zwrot administracyjnej kary pieniężnej następuje w terminie 7 dni od dnia w którym decyzja, o której mowa w § 10 stała się ostateczna.</p> <p>§ 13. Do zwrotu zapłaconych lub wyegzekwowanych przez organ egzekucyjny odsetek od nałożonej ostateczną decyzją administracyjnej kary pieniężnej, która została prawomocną decyzją uchylona, zmieniona albo stwierdzono jej nieważność albo sąd wydał prawomocny wyrok uwzględniający skargę na ostateczną decyzję o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zwrotu administracyjnej kary pieniężnej. W przypadku zwrotu zapłaconych lub wyegzekwowanych przez organ egzekucyjny odsetek od nałożonej ostateczną decyzją administracyjnej kary pieniężnej w decyzji, o której mowa § 10 określa się ich wysokość oraz wysokość ich oprocentowania.</p> <p>§ 14. W przypadku niewydania przez organ, o którym mowa w § 2, decyzji o zwrocie administracyjnej kary pieniężnej w terminie określonym w § 10, za okres przypadający po upływie tego terminu do dnia wydania decyzji o zwrocie administracyjnej kary pieniężnej przez organ, o którym mowa w § 2, przysługuje od zwracanej administracyjnej kary pieniężnej oprocentowanie, o którym mowa w § 7.</p> <p><u>Uzasadnienie do dodanego art. 189l Kpa regulującego zwrot zapłaconej lub wyegzekwowanej administracyjnej kary pieniężnej</u></p>	
--	--	---	--

		<p>Za naruszenie przepisów prawa na przedsiębiorców często nakładane są kary pieniężne, które z reguły muszą być zapłacone, gdy decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna. Niemniej jednak decyzja o nałożeniu kary pieniężnej może zostać wyeliminowana z obrotu prawnego. W tej sytuacji kara pieniężna podlega zwrotowi. Art. 61 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych stanowi, że do spraw dotyczących administracyjnych kar pieniężnych stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Kpa nie reguluje jednak kwestii zwrotu administracyjnych kar pieniężnych.</p> <p>W praktyce, w sytuacji obowiązku zwrotu kary pieniężnej organy administracji publicznej dokonują jej zwrotu stosując odpowiednio przepisy Ordynacji podatkowej, gdyż uznają kary pieniężne za niepodatkowe należności budżetowe. Niemniej jednak w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego przyjmuje się, że „warunkiem zastosowania przepisów ustawy – Ordynacja podatkowa do określonej należności budżetowej jest to, aby wynikała ona ze stosunków publicznoprawnych, przez które należy rozumieć istnienie pewnych relacji między co najmniej dwoma podmiotami, pewnych uprawnień i obowiązków wynikających z określonych norm prawnych, co oznacza, że do tych należności powinno się zaliczać należności, których obowiązek ponoszenia stanowi realizację przepisów prawa, a nie jest wynikiem naruszenia tych przepisów. W związku z tym zaś, że wszelkiego rodzaju kary pieniężne wynikają, nie ze stosunków publicznoprawnych, nakazujących określonym podmiotom świadczenie publiczne na rzecz budżetu państwa (budżetu jednostek samorządu terytorialnego), lecz z zabronionych pod groźbą sankcji ich zachowań, z pojęcia niepodatkowych należności publicznoprawnych wyklucza się więc wobec tego dochody budżetowe, których źródłem są wszelkiego rodzaju kary pieniężne, grzywny czy mandaty (wyrok NSA z 19 września 2019 r., sygn.. akt II OSK 2551/17; zob. również w tej mierze wyroki NSA z dnia: 26 lutego 2020 r., sygn. akt II GSK 416/19 oraz sygn. akt II GSK 826/19; 14 listopada 2014 r., sygn. akt II GSK 1693/13)”. (Wyrok NSA z dnia 22 czerwca 2023r, sygn. akt II GSK 450/20). W sytuacji, gdy prawo materialne nie reguluje kwestii zwrotu nienależnie zapłaconych kar pieniężnych, jak również nie odsyła do odpowiedniego stosowania do kar pieniężnych przepisów Ordynacji podatkowej, przedsiębiorca może być narażony na skomplikowaną i długotrwałą procedurę odzyskania niesłusznie zapłaconej kary pieniężnej.</p> <p>Ponadto podkreślić należy, że „odpowiednie stosowanie przepisów polega</p>	
--	--	---	--

		<p>na tym, że niektóre z nich stosowane są wprost, inne ulegają modyfikacji, a jeszcze inne w ogóle nie mogą być stosowane, zaś ocena zakresu odpowiedniego stosowania przepisu powinna uwzględniać systematykę i cele regulacji, w obrębie której dany przepis ma być odpowiednio zastosowany (por. wyrok NSA z 20 lutego 2019 r., II GSK 5673/16, opubl. w internetowej bazie: www.orzeczenia.nsa.gov.pl, dalej "CBOSA"). Tym samym nawet, gdy ustawy materialne nakazują odpowiednie stosowanie do kar pieniężnych przepisów działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, to i tak nie ma pewności, czy organ administracji publicznej w odpowiedni sposób zastosował te przepisy. Brak jednoznacznych przepisów może powodować czasochłonne spory między organami administracji publicznej a przedsiębiorcami. W związku z tym stosowanie przepisów Ordynacji podatkowej do zwrotu kar pieniężnych powoduje niepewność prawną zarówno po stronie organów, jak i przedsiębiorców, a także może skutkować rozbieżnościami w ich stosowaniu. Przepisy stanowiące podstawę dysponowania środkami publicznymi powinny być jednoznaczne z uwagi na odpowiedzialność urzędników za ich nieprawidłowe wydatkowanie. Brak jednoznacznych przepisów dotyczących zwrotu nienależnie zapłaconych kar pieniężnych powoduje problemy w praktyce działania organów, a także naraża je oraz przedsiębiorców na konieczność ponoszenia kosztów sądowych w przypadku odmiennej interpretacji przepisów przez organ i podmiot, który powinien otrzymać zwrot kary pieniężnej.</p> <p>W uzasadnieniu ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw, którą zostały dodane przepisy Działu IVa „Administracyjne kary pieniężne” wskazano, że „uzasadnione jest sformułowanie ogólnych zasad nakładania i wymierzania administracyjnych kar pieniężnych. Dzięki temu zapewnione zostaną jednolite standardy traktowania jednostek oraz zagwarantowane zostanie wymierzanie kar racjonalnych i odpowiadających wadze popełnionego naruszenia”. Celem ustawodawcy było wdrożenia kompleksowych przepisów prawa w zakresie stosowania administracyjnych kar pieniężnych. W związku z tym wydaje się zasadne uregulowanie w dziale IVa Kpa kwestii zwrotu administracyjnych kar pieniężnych. Tym bardziej, że obecnie istniejące w poszczególnych ustawach nieliczne</p>	
--	--	--	--

			<p>regulacje dotyczące zwrotu kar pieniężnych mają ograniczony zakres⁴¹. Wprowadzenie kompleksowej i jednoznacznej regulacji w zakresie zwrotu kar pieniężnych jest nie tylko w interesie ogółu obywateli, ale przede wszystkim przedsiębiorców i zobowiązanych do zwrotu kar pieniężnych organów administracji publicznej.</p> <p>Proponowany art. 189l zakłada, że w przypadku wyeliminowania z obrotu prawnego ostatecznej decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej zapłacona lub wyegzekwowana kara pieniężna będzie podlegać zwrotowi przez organ administracji publicznej, na którego rachunek bankowy została zapłacona administracyjna kara pieniężna lub na którego rachunek bankowy została przekazana wyegzekwowana przez organ egzekucyjny administracyjna kara pieniężna. Zwrot administracyjnej kary pieniężnej nastąpi na wniosek podmiotu, który dokonał zapłaty administracyjnej kary pieniężnej lub od którego organ egzekucyjny wyegzekwował administracyjną karę pieniężną albo jego następcy prawnego. Tym samym spadkobiorcy osoby na którą niesłusznie nałożono administracyjną karę pieniężną będą mogli otrzymać jej zwrot proporcjonalnie do swoich udziałów spadkowych.</p> <p>Mając na uwadze, że ostateczna decyzja nakładająca administracyjną karę pieniężną może zostać uchylona po wielu latach przez organ wyższej instancji lub sąd, a więc inny podmiot niż organ, który będzie zobowiązany do jej zwrotu, zasadnym jest przyjęcie, że do wniosku o zwrot wnioskodawca będzie musiał dołączyć odpis prawomocnej decyzji o uchyleniu albo stwierdzeniu nieważności ostatecznej decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej albo o zmianie tej decyzji polegającej na obniżeniu jej wysokości albo prawomocnego wyroku uwzględniającego skargę na ostateczną decyzję o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej.</p> <p>Przewidziane w przepisie oprocentowanie zwracanej kary pieniężnej w wysokości równej odsetkom za zwłokę pobieranych od zaległości podatkowych będzie stanowić formę rekompensaty. Niemniej jednak, mając na uwadze konieczność wyważenia interesu prywatnego oraz publicznego, zasadnym jest określenie okresu, za który będzie przysługiwało oprocentowanie. Należy bowiem wyeliminować ryzyko odwlekania złożenia wniosku o zwrot kary pieniężnej przez uprawniony podmiot w celu</p>	
--	--	--	---	--

⁴¹ Zobacz: art. 13y ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, Art. 58 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o rejestracji i ochronie nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności produktów rolnych i środków spożywczych, win lub napojów spirytusowych oraz o produktach tradycyjnych, art. 18 ustawy z dnia 18 grudnia 2020 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw

			<p>zwiększenia oprocentowania zwracanej kary pieniężnej. Prawo do złożenia wniosku o zwrot kary pieniężnej wygaśnie w terminie 5 lat od dnia wydania prawomocnej decyzji o uchyleniu albo stwierdzeniu nieważności ostatecznej decyzji o nałożeniu kary pieniężnej albo o zmianie tej decyzji polegającej na obniżeniu jej wysokości albo wydania prawomocnego wyroku uwzględniającego skargę na ostateczną decyzję o nałożeniu kary pieniężnej.</p> <p>W celu zapewnienia transparentności działania organu zobowiązanego do zwrotu kary zakłada się, że jej zwrot będzie następował w drodze decyzji administracyjnej. Tym samym decyzja ta będzie podlegała kontroli organu wyższego stopnia oraz sądu administracyjnego. Mając na uwadze, że postępowanie dowodowe w sprawie zwrotu administracyjnej kary pieniężnej nie wymaga zbierania obszernego materiału dowodowego, decyzja o zwrocie powinna zostać wydana w terminie 30 dni od dnia otrzymania przez organ wniosku spełniającego wymagania określone w przepisach lub od dnia uzupełnienia braków formalnych wniosku. Organ w decyzji o zwrocie określi wysokość zwracanej kary pieniężnej oraz wysokość jej oprocentowania. Również odmowa zwrotu kary pieniężnej nastąpi w drodze decyzji administracyjnej. Podmiot uprawniony do zwrotu administracyjnej kary pieniężnej powinien ją otrzymać w terminie 7 dni od dnia w którym decyzja o zwrocie stała się ostateczna. Mając na uwadze zapewnienie sprawnego rozpatrywania wniosków projektowany przepis przewiduje, że w przypadku niewydania przez organ decyzji o zwrocie administracyjnej kary pieniężnej w terminie 30 dni od dnia przedłożenia prawidłowego, kompletnego wniosku za okres przypadający po upływie tego terminu do dnia wydania decyzji o zwrocie administracyjnej kary pieniężnej będzie naliczane oprocentowanie.</p> <p>Również oprocentowanie będzie przysługiwało od zapłaconych lub wyegzekwowanych przez organ egzekucyjny odsetek od nałożonej ostateczną decyzją administracyjną kary pieniężnej, gdyż do tych odsetek stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zwrotu administracyjnej kary pieniężnej. W konsekwencji w przypadku zwrotu zapłaconych lub wyegzekwowanych przez organ egzekucyjny odsetek od nałożonej ostateczną decyzją administracyjną kary pieniężnej, w decyzji o zwrocie administracyjnej kary pieniężnej będzie określona ich wysokość oraz wysokość przysługującego od nich oprocentowania.</p>	
341.	Dodatkowe	Krajowa Izba	Kontrola sądowa wyroków Krajowej Izby Odwoławczej jest często	Wyjaśnienie.

	<p>postulaty</p> <p>(dot. ustawy – Kodeks postępowania cywilnego)</p>	<p>Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji</p>	<p>iluzoryczna z punktu widzenia zabezpieczenia interesów wykonawców. Skarga do sądu nie wstrzymuje możliwości zawarcia umowy przez Zamawiającego. W konsekwencji, jeżeli doszło do zawarcia umowy przez Zamawiającego, a nie zachodzą przesłanki do jej unieważnienia, Sąd Okręgowy może jedynie stwierdzić naruszenie prawa. Oznacza to, że jeżeli Zamawiający istotnie naruszył przepisy postępowania (a wobec wąskiego zakresu przesłanek warunkujących unieważnienie umowy, Sąd Okręgowy stwierdza naruszenie prawa,) Skarżący, którego skarga została uwzględniona, nadal zostaje pozbawiony możliwości zawarcia umowy w sprawie zamówienia publicznego, co więcej nie ma żadnych innych instrumentów prawnych służących podważeniu tej umowy. Wystąpienie z powództwem cywilnym przeciw Zamawiającemu, który zawarł umowę z naruszeniem prawa wiązałoby się m.in. z koniecznością udowodnienia szkody, co w praktyce jest znacznie utrudnione a czasami niemożliwe.</p> <p>Sytuacji tej nie uzdrawia instytucja wniosku o zabezpieczenie (np. w postaci orzeczenia Sądu w przedmiocie zakazu zawarcia umowy do czasu zakończenia postępowania skargowego).</p> <p>Po pierwsze, w orzecznictwie Sądu Okręgowego nadal wątpliwości budzi już sama dopuszczalność wystąpienia z takim wnioskiem.</p> <p>Po drugie, pomimo tego, że przepisy Kodeksu postępowania cywilnego przewidują krótki, 7 dniowy termin na rozpatrzenie wniosku, termin ten nie jest przez sądy respektowany i w praktyce, rozstrzygnięcie wniosku o zabezpieczenie trwa kilka miesięcy. W konsekwencji, Zamawiający, w większości przypadków, nie czekają na rozstrzygnięcie wniosku. zawierają umowę.</p> <p>Zdając sobie sprawę z konieczności zapewnienia efektywnego i szybkiego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, wydaje się, że zmiana pzp idąca w kierunku wstrzymania możliwości zawarcia umowy do czasu rozstrzygnięcia skargi prowadziłaby do nadmiernego wydłużenia postępowania.</p> <p>Tym niemniej, należałoby rozważyć nowelizację, która wprost dopuszczałaby możliwość złożenia wniosku o zabezpieczenie i do czasu jego rozpatrzenia wprowadzałaby zakaz zawarcia umowy. Mając na uwadze konieczność zapewnienia, aby postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego było jak najkrótsze, mogłoby to zostać powiązane z mechanizmami, które „dyscyplinowałyby” sędziów do przestrzegania 7 dniowego terminu na rozpatrzenie wniosku.</p>	<p>Postulat będzie poddany analizie w związku z przygotowywanym przeglądem funkcjonowania ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych.</p>
--	---	--	---	---

			<p>Mając na uwadze powyższe, proponujemy dodanie w art. 730(1) § 2(1) kpc postanowienia w brzmieniu:</p> <p><i>„Interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia polegającego na zakazie zawarcia umowy w sprawie zamówienia publicznego do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia postępowania skargowego uważa się za uprawdopodobniony, gdy żądającym zabezpieczenia jest strona lub uczestnik postępowania odwoławczego w rozumieniu art. 579 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2019 r. Prawo zamówień publicznych, który może ponieść szkodę w wyniku zawarcia umowy”.</i></p>	
342.	Dodatkowe postulaty	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	<p>W związku z pracami nad projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu deregulacji prawa gospodarczego i administracyjnego oraz doskonalenia zasad opracowywania prawa gospodarczego, proponujemy rozszerzenie zakresu nowelizacji o następujące akty prawne:</p> <ul style="list-style-type: none"> o ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. 2024 poz. 54), o ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. 2023 poz. 1904). o ustawa z dnia 8 grudnia o rynku mocy (Dz. U.2023 poz. 2131) <p>Proponowane zmiany w obszarze ochrony środowiska wpłyną na uproszczenie procedur oraz zniesienie zbędnych barier administracyjnych. Zmiany w zakresie ustawy o rynku mocy mają na celu zwiększenie płynności rynku. Szczegółowy zakres dodatkowych zmian wraz z uzasadnieniem zaprezentowano w jako propozycję art. 35a, 35b, 35c.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
343.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy o rynku mocy)</p>	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	<p>W ustawie proponujemy procedować zmianę Ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o rynku mocy poprzez zmiany zgodne z brzmieniem poniżej.</p> <p>Propozycja zmiany:</p> <p><i>Art.35a. W ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o rynku mocy (Dz. U. z 2023 r. poz. 2131) wprowadza się następujące zmiany:</i></p> <p>1) <i>Art. 17 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</i></p> <p><i>Jednostką rynku mocy może dysponować jeden dostawca mocy. Szczegółowe warunki zmiany dostawcy mocy określone są w regulaminie rynku mocy, o którym mowa w art. 83.</i></p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>2) <i>Po art. 23a dodaje się art. 23b w brzmieniu:</i></p> <p><i>Art. 23b.1 W przypadku jednostki rynku mocy, dla której wydano certyfikat uprawniający do udziału co najmniej w rynku wtórnym, o ile nie zaszły istotne zmiany w parametrach tej jednostki, dostawca mocy może wystąpić do operatora z wnioskiem o przedłużenie ważności tego certyfikatu na kolejny rok dostaw.</i></p> <p><i>2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1 składany jest poprzez rejestr przed zakończeniem trzeciego kwartału roku dostaw, na który dany certyfikat ma być przedłużony. Operator rozpatruje wniosek w terminie 5 dni roboczych.</i></p> <p><i>3. W przypadku zatwierdzenia wniosku, o którym mowa w ust. 1 ważność certyfikatu przedłużana jest o 1 rok dostaw w zakresie uprawniającym wyłącznie do udziału w rynku wtórnym. Pozostałe parametry określone w certyfikacie pozostają bez zmian.</i></p> <p><i>4. Przedłużenie ważności certyfikatu może być dokonywane wielokrotnie.</i></p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>W zakresie zmiany art. 17 uRM, pragniemy wskazać, że problematyka zmiany dostawcy mocy pozostaje aktualna dla wielu podmiotów rynkowych uczestniczących w mechanizmie rynku mocy. Przyjmowane przez spółki strategię uczestnictwa w rynku mocy wymagają bowiem każdorazowo podjęcia decyzji dot. potencjalnych relacji dostawca mocy-właściciel jednostek, na kilka lat przed rozpoczęciem okresów dostaw. Tym samym tworzone na przestrzeni lat wielopodmiotowe struktury dostawców mocy nie mogą być zmieniane, poza określonymi przypadkami zmian właścicielskich. W związku z powyższym postulujemy umożliwienie zmiany dostawcy mocy, procedura zmiany zostałaby dokonana po spełnieniu warunków określonych przez Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. w ramach Regulaminu Rynku Mocy.</p> <p>Wprowadzenie rozwiązania zawartego w Art. 23b umożliwi udział jednostek wyłącznie w rynku wtórnym. Nowelizacja ta pozwoli na zmniejszenie ryzyka uczestników rynku mocy poprzez zwiększenie płynności na rynku mocy. Zmiana przepisów umożliwi dopuszczenie do udziału w rynku mocy tych jednostek rynku mocy, które uczestniczyły w rynku mocy w poprzednich latach, ale na etapie certyfikacji do aukcji dla kolejnych lat dostaw, dostawcy mocy dla tych jednostek nie złożyli odpowiednich wniosków certyfikacyjnych</p>	
--	--	--	--	--

			lub po zakończeniu certyfikacji do aukcji zmienili swoje decyzję dotyczące dalszej eksploatacji.	
344.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy - Prawo ochrony środowiska)</p>	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	<p>Wprowadzenie możliwości złożenia wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego w formie elektronicznej</p> <p>Propozycja zmiany:</p> <p>Art. 35b W ustawie z dnia z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz.U. 2024 poz. 54) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) Art. 208 ust. 5 i 6 otrzymują następujące brzmienie:</p> <p><i>„5. Wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego składa się w postaci papierowej w jednym egzemplarzu oraz w postaci elektronicznej na informatycznym nośniku danych albo tylko w postaci elektronicznej, jeżeli składa się go za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Wniosek złożony za pomocą środków komunikacji elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.”</i></p> <p>6. Do wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego dołącza się:</p> <p>1) dowód uiszczenia opłaty rejestracyjnej;</p> <p>2) zapis wniosku w postaci elektronicznej na informatycznych nośnikach danych – w przypadku wniosku składanego w postaci papierowej;</p> <p>3) kopię programu zapobiegania awariom, o którym mowa w art. 251, lub kopię raportu o bezpieczeństwie, o którym mowa w art. 253, jeżeli były opracowane.”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Zmiana ma na celu usprawnienie procedury dla obywateli i przedsiębiorców poprzez umożliwienie złożenia wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego również w postaci elektronicznej. Zmiana zmierza również do usprawnienia pracy organów administracji, zakładając, że do wniosku złożonego w wersji papierowej dołącza się zapis wniosku w postaci elektronicznej na informatycznych nośnikach danych. Doświadczenie wskazuje, że papierowe wersje dokumentów, z uwagi na tabelaryczne zestawienia części danych, są mało czytelne i często uniemożliwiają odczytanie dokumentu w takiej wersji. W praktyce praca nad dokumentami, ich weryfikacja, przeszukiwanie czy recenzja prowadzona jest przy użyciu</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>wersji elektronicznych. Taka regulacja stworzy organowi podstawę do żądania danych w formie elektronicznej, co przełoży się na sprawność prowadzonego przez ten organ postępowania.</p> <p>Proponowana zmiana polegająca na możliwości złożenia wniosku jedynie w wersji elektronicznej ma swoje uzasadnienie także z punktu widzenia ochrony środowiska i oszczędności czasu. Dodatkowo, w dobie coraz bardziej powszechnego wykorzystania narzędzi informatycznych przez organy administracji państwowej oraz wnioskodawców proponowana zmiana umożliwi większą swobodę po stronie wnioskodawców i organów zaangażowanych w proces wydawania decyzji.</p>	
345.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko)</p>	<p>Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie</p>	<p>Milczące załatwienie sprawy przy wydawaniu opinii przed wydaniem postanowienia o stwierdzenie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko</p> <p>Propozycja zmiany:</p> <p>Art. 35c. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. 2023 poz. 1904) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) Art. 64 ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p><i>„4. Opinie i uzgodnienia, o których mowa w ust. 1–1d, wydaje się w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie opinii. Brak odpowiedzi ze strony organów wydających opinię przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w art. 63 ust. 1, w terminie, o którym mowa w zdaniu pierwszym jest równoznaczny z wydaniem opinii wskazującej na brak konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko i nie wymaga pisemnej odpowiedzi do organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.”</i></p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Propozycja zmiany dotyczy procedury uzyskiwania opinii przed wydaniem postanowienia dotyczącego obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko w formie pisemnej. Obecnie organ zasięgający opinii/dokonujący uzgodnień nie ma możliwości dalszego procedowania i zakończenia sprawy w przedmiocie obowiązku oceny oddziaływania, przed uzyskaniem stanowiska odpowiedzi organu w formie pisemnej. Taka procedura niepotrzebnie wydłuża proces wydawania postanowienia, w szczególności w przypadkach gdy ocena oddziaływania na środowisko nie jest konieczna. Proponujemy zatem wprowadzenie zasady, że brak stanowiska organu opiniującego w terminie równoznaczny będzie z brakiem konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Takie rozwiązanie przyczyni się do znacznego skrócenia postępowania i wyeliminowania lub znacznego ograniczenia okresu pozostawania przedsiębiorcy w sytuacji niepewności.</p> <p>Należy zaznaczyć, że wprowadzenie proponowanej zasady spowoduje zmniejszenie obowiązków organów administracyjnych, a tym samym zwiększenie efektywności procedowania w sprawach dotyczących wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Proponowana zmiana docelowo wpłynie korzystnie na cały proces inwestycyjny. Jednocześnie należy podkreślić, że w obecnym porządku prawnym, zgodnie z art. 122a ust. 1 kpa sprawa może być załatwiona milcząco, tylko <u>jeżeli przepis szczególny tak stanowi</u>. Bez wprowadzenia powyższego rozwiązania nie jest zatem możliwe milczące załatwienie sprawy przez organ.</p>	
346.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(zmiany w ustawie – Prawo spółdzielcze)</p>	<p>Związek Rewizyjny Spółdzielni Mieszkaniowych RP</p>	<p>1) W celu wsparcia działalności spółdzielni zrzeszonych w związkach rewizyjnych należy przyjąć analogiczne rozwiązania do wszystkich spółdzielni jakie zastosowano w spółdzielniach socjalnych. Pozwoli to również zapewnić traktowanie wszystkich spółdzielni w taki sam sposób, aby zapewnić niedyskryminowanie innych branż spółdzielczych aniżeli spółdzielczość socjalna. W tym celu konieczne jest wprowadzenie do pakietu deregulacyjnego analogicznego przepisu jak przepis art. 17a ustawy o spółdzielniach socjalnych, zgodnie z którym jeżeli spółdzielnia socjalna, która przynależy do właściwego związku rewizyjnego, zwolniona jest ze składek określonych w art. 266 ustawy z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze. Tym samym postuluje się, aby w ustawie – Prawo spółdzielcze dodać art. 266b o brzmieniu: „Spółdzielnia, która przynależy do związku rewizyjnego, zwolniona jest ze składek określonych w art. 266 ustawy z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze”. Zmiana jest konsekwencją prawa decydowania spółdzielni, a przede wszystkich ich członków o przynależności do danego związku rewizyjnego, co w sytuacji</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>podjęcia decyzji o przynależności danej spółdzielni do związku rewizyjnego, nie powinno rodzić obowiązku ponoszenia wydatków na rzecz podmiotów, do których nie przynależą, w tym wypadku Krajowej Rady Spółdzielczej, dodatkowo w sytuacji w której związki rewizyjne wykonują analogiczne zadania jak Krajowa Rada Spółdzielcza. Zmiana odniesie korzystne skutki finansowe dla samych członków spółdzielni zrzeszonych w związkach rewizyjnych i nie będzie rodziła żadnych skutków finansowych dla członków spółdzielni, które nie są zrzeszone w związkach rewizyjnych. ”;</p> <p>2) W celu utrzymania profesjonalizacji związków rewizyjnych konieczna jest zmiana w ustawie – Prawo spółdzielcze i dodanie w art. 240 § 6 w brzmieniu: „6. Związki rewizyjne mogą zrzeszać jedynie spółdzielnie danej branży spółdzielczej. Związki rewizyjne nie zrzeszające spółdzielni danej branży spółdzielczej nie mogą wykonywać działalności jako związek rewizyjny”.</p>	
347.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy prawo energetyczne)</p>	Polskie Sieci Energetyczne S.A.	<p>W celu usprawnienia procesu rozpatrywania wniosków o określenie warunków przyłączenia do sieci elektroenergetycznej rekomendujemy wprowadzenie zmian, które usuną konieczność dołączania do wniosków o określenie warunków przyłączenia tytułu prawnego do dysponowania nieruchomością oraz wypisu i wyrysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Przygotowanie tych dokumentów oraz ich weryfikacja jest procesem czasochłonnym, który istotnie wydłuża czas uzyskiwania warunków przyłączenia, przy czym weryfikacja tych dokumentów także przez operatorów sieci elektroenergetycznej jest dublowaniem zadań organów budowlanych.</p> <p>Jednocześnie, w przypadku wprowadzenia ww. zmian zasadnym jest wprowadzenie elementów, które wobec istotnego uproszczenia w składaniu wniosków o określenie warunków przyłączenia zapobiegą blokowaniu mocy przyłączeniowych przez podmioty, które nie realizują swoich inwestycji.</p> <p>Mając powyższe na uwadze rekomenduje się wprowadzenie zestawu rozwiązań obejmujących:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Uproszczenie wniosków o określenie warunków przyłączenia poprzez likwidację wymogu dołączania (i) wypisu i wyrysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub decyzji o warunkach zabudowy, (ii) dokumentu potwierdzającego tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, na której jest planowana inwestycja 	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>określona we wniosku.</p> <p>Alternatywnie – zastąpienie ww. dokumentów złożeniem stosownego oświadczenia o ich posiadaniu.</p> <ol style="list-style-type: none"> 2. Ujednolicenie zasad składania wniosków o określenie warunków przyłączenia dla wszystkich typów instalacji tj. usunięcie luki, która pozwala na przyłączenie instalacji wytwórczych jako OSD co skutkuje m.in. brakiem konieczności wnoszenia zaliczki na poczet opłaty za przyłączenie. 3. Zwiększenie kwoty zaliczki na poczet opłaty za przyłączenie w stosunku do kwoty ustalonej w roku 2010 tj. 30 zł/kW (nie więcej niż 3 000 000 zł) do kwoty 60 zł/kW (nie więcej niż 6 000 000 zł). 4. Wprowadzenie bezzwrotnej opłaty za rozpatrzenie wniosku o określenie warunków przyłączenia w kwocie 1zł/kW. 5. Po określeniu warunków przyłączenia – wprowadzenie obowiązku ustanowienia kaucji w wysokości 30 zł/kW w zakresie mocy do 100 MW oraz 60 zł/kW w zakresie mocy przekraczającej 100 MW, która byłaby zatrzymywana w przypadku niezrealizowania przyłączenia w oparciu o określone warunki przyłączenia. 6. Skrócenie czasu ważności warunków przyłączenia do 1 roku. 7. Likwidacja wymogu realizacji przyłączenia OZE w terminie 48 miesięcy od zawarcia umowy o przyłączenie. <p><u>Proponowane brzmienie przepisów:</u></p> <p>Art. X. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2024 r. poz. 266) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. skreśla się ust. 2a; 2. ust. 8a otrzymuje brzmienie: <p>„8a. Podmiot ubiegający się o przyłączenie źródła lub magazynu energii elektrycznej do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym wyższym niż 1 kV wnosi zaliczkę na poczet opłaty za przyłączenie do sieci, zwaną dalej „zaliczką”, w wysokości 60 zł za każdy kilowat mocy przyłączeniowej określonej we wniosku o określenie warunków przyłączenia, z uwzględnieniem ust. 8b. Zaliczkę wnosi także przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się</p>	
--	--	--	--	--

			<p>przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej jeżeli ubiega się ono o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej swojej sieci lub instalacji, w których skład wchodzi źródło lub magazynu energii elektrycznej o napięciu znamionowym wyższym niż 1 kV.”</p> <p>3. w ust. 8b wyrazy „3 000 000 zł” zastępuje się wyrazami „6 000 000 zł”;</p> <p>4. po ust. 8 dodaje się ust. 8b1 i 8b2 w brzmieniu:</p> <p>„8b1. Podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym wyższym niż 1 kV, w przypadkach, o których mowa w ust. 8e, za wyjątkiem podmiotu ubiegającego się o przyłączenie morskiej farmy wiatrowej, który nie złożył oświadczenia, o którym mowa w art. 48 ust. 2 ustawy o promowaniu wytwarzania energii elektrycznej w morskich farmach wiatrowych, wnosi o opłatę za rozpatrzenie wniosku o określenie warunków przyłączenia, zwaną dalej „opłatą za wniosek”, w wysokości 1 zł za każdy kilowat mocy przyłączeniowej określonej we wniosku o określenie warunków przyłączenia, przy czym nie więcej niż 100 000 zł. Opłatę za wniosek wnosi się odrębnie dla każdego miejsca przyłączenia wskazanego we wniosku o określenie warunków przyłączenia.</p> <p>8b2. Opłatę za wniosek, o której mowa w ust. 8b1, wnosi się wraz z wnioskiem o określenie warunków przyłączenia, dołączając do wniosku dowód wpłaty, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia. Opłata nie podlega zwrotowi”.</p> <p>5. po ust. 8c dodaje się ust. 8c1-8c9 w brzmieniu:</p> <p>„8c1. Podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym wyższym niż 1 kV, za wyjątkiem podmiotu ubiegającego się o przyłączenie morskiej farmy wiatrowej, który nie złożył oświadczenia, o którym mowa w art. 48 ust. 2 ustawy o promowaniu wytwarzania energii elektrycznej w morskich farmach wiatrowych, składa zabezpieczenie wykonania zobowiązań wynikających z warunków przyłączenia, zwane dalej „zabezpieczeniem”, w wysokości 30 zł za każdy kilowat mocy przyłączeniowej określonej we wniosku o określenie warunków przyłączenia, w zakresie wartości mocy nieprzekraczającej 100 MW, oraz w wysokości 60 zł za każdy kilowat mocy przyłączeniowej określonej we wniosku o określenie warunków przyłączenia, w</p>	
--	--	--	---	--

			<p>zakresie wartości mocy przekraczającej 100 MW.</p> <p>8c2. Zabezpieczenie może być złożone w formie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) kaucji, wniesionej na oprocentowany rachunek bankowy prowadzony dla przedsiębiorstwa energetycznego, do którego sieci dany podmiot ubiega się o przyłączenie, lub 2) gwarancji ubezpieczeniowej lub bankowej. <p>8c3. W gwarancji, o której mowa w ust. 8c2 pkt 2, instytucja finansowa zobowiązuje się na piśmie, przez okres ważności warunków przyłączenia, a w przypadku zawarcia umowy o przyłączenie - przez okres obowiązywania umowy o przyłączenie, a także przez okres 120 dni następujących po tych okresach, do zapłacenia, bezwarunkowo i nieodwołalnie, na każde wezwanie, zabezpieczonej kwoty należności, jeżeli jej zapłacenie stanie się wymagalne.</p> <p>8c4. Gwarancja, o której mowa w ust. 8c2 pkt 2, może być udzielona przez instytucję finansową, która:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ma siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 2) posiada rating kredytowy w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych, nadany przez agencję ratingową: <ol style="list-style-type: none"> a) Fitch, co najmniej na poziomie kategorii ratingowej BBB, lub b) Moody's, co najmniej na poziomie kategorii ratingowej Baa2, lub c) Standard & Poor's, co najmniej na poziomie kategorii ratingowej BBB. <p>8c5. Za aktualny rating kredytowy, o którym mowa w ust. 8c4, uznaje się długoterminowy rating kredytowy z najniższą kategorią ratingową spośród ostatnio nadanych temu podmiotowi przez agencje ratingowe wskazane w ust. 8c4 lub podtrzymanych kategorii ratingowych. Warunkiem koniecznym uznania ratingu kredytowego za aktualny jest nadanie lub podtrzymanie kategorii ratingowej przez agencję</p>	
--	--	--	--	--

			<p>ratingową, wskazaną w ust. 8c4, nie wcześniej niż w ciągu ostatnich 18 miesięcy kalendarzowych.</p> <p>8c6. Z zastrzeżeniem ust. 8j pkt 1, zabezpieczenie podlega zwrotowi w terminie 30 dni od:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) pisemnego poinformowania przedsiębiorstwa energetycznego przez podmiot ubiegający się o przyłączenie o rezygnacji z wydanych warunków przyłączenia w terminie 30 dni od dnia ich doręczenia, która skutkuje utratą ważności wydanych warunków przyłączenia; 2) zrealizowania przez podmiot ubiegający się o przyłączenie wszystkich zobowiązań wynikających z umowy o przyłączenie, w zakresie przyłączenia obiektu o mocy określonej w tej umowie; 3) rozwiązania albo odstąpienia od umowy o przyłączenie, w przypadku gdy do zrealizowania przez podmiot ubiegający się o przyłączenie wszystkich zobowiązań wynikających z umowy o przyłączenie nie doszło na skutek rozwiązania albo odstąpienia od umowy o przyłączenie z przyczyn zawinionych przez przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej. <p>8c7. Wraz ze zwrotem zabezpieczenia, w przypadkach o których mowa w ust. 8c6 pkt 1-3, wniesionego w formie kaucji, wypłaca się odsetki od kwoty wniesionego zabezpieczenia, w wysokości równej oprocentowaniu rachunku, na który dokonano wpłaty kaucji.</p> <p>8c8. Zabezpieczenie podlega zatrzymaniu w przypadku:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) gdy podmiot ubiegający się o przyłączenie nie wystąpi o zawarcie umowy o przyłączenie albo odmówi zawarcia umowy o przyłączenie w okresie ważności warunków przyłączenia, z zastrzeżeniem ust. 8c6 pkt 1; 2) rozwiązania albo odstąpienia od umowy o przyłączenie, z zastrzeżeniem ust. 8c6 pkt 3. <p>8c9. Zabezpieczenie składa się w ciągu 14 dni od dnia doręczenia warunków przyłączenia, pod rygorem utraty ważności warunków przyłączenia.”,</p>	
--	--	--	---	--

		<p>6. w ust. 8d skreśla się pkt 1 i 4;</p> <p>7. skreśla się ust. 8d1;</p> <p>8. w ust. 8i wyrazy „dwa lata” zastępuje się słowem „rok”;</p> <p>Art. X1. 1. Jeżeli podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 8a ustawy zmienianej w art. X, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy złożył wniosek o określenie warunków przyłączenia oraz otrzymał warunki przyłączenia, których ważność upływa nie wcześniej niż z upływem 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, ale nie zawarł umowy o przyłączenie do sieci, wnosi zaliczkę zgodnie z art. 7 ust. 8a oraz 8b ustawy zmienianej w art. X, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, zaliczając na jej poczet zaliczkę wpłaconą zgodnie z art. 7 ust. 8a oraz 8b ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym. W przypadku, o którym mowa w zdaniu pierwszym, bieg terminu, o którym mowa w art. 7 ust. 8g ustawy zmienianej w art. X, ulega zawieszeniu do dnia wniesienia zaliczki, jednak nie dłużej niż na okres 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>2. Jeżeli podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 8a ustawy zmienianej w art. X, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy złożył wniosek o określenie warunków przyłączenia i nie zostały mu wydane warunki przyłączenia do sieci, wnosi zaliczkę zgodnie z art. 7 ust. 8a oraz 8b ustawy zmienianej w art. X, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, zaliczając na jej poczet zaliczkę wpłaconą zgodnie z art. 7 ust. 8a oraz 8b ustawy zmienianej w art. X, w brzmieniu dotychczasowym. W przypadku, o którym mowa w zdaniu pierwszym, bieg terminu, o którym mowa w art. 7 ust. 8g ustawy zmienianej w art. X, ulega zawieszeniu do dnia wniesienia zaliczki, jednak nie dłużej niż na okres 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>3. W przypadku:</p> <p>1) niewniesienia zaliczki w terminie określonym w ust. 1 - warunki przyłączenia tracą ważność;</p> <p>2) niewniesienia zaliczki w terminie określonym w ust. 2 - wniosek o przyłączenie pozostawia się bez rozpatrzenia.</p> <p>Art. X2. 1. Jeżeli podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 8b1 ustawy</p>	
--	--	--	--

			<p>zmienianej w art. X, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy złożył wniosek o określenie warunków przyłączenia i nie zostały mu wydane warunki przyłączenia do sieci, wnosi opłatę za wniosek zgodnie z art. 7 ust. 8b1 ustawy zmienianej w art. X, w terminie 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. W przypadku, o którym mowa w zdaniu pierwszym, bieg terminu, o którym mowa w art. 7 ust. 8g ustawy zmienianej w art. X, ulega zawieszeniu do dnia wniesienia opłaty za wniosek, jednak nie dłużej niż na okres 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>2. W przypadku niewniesienia opłaty za wniosek w terminie określonym w ust. 1 - warunki przyłączenia tracą ważność.</p> <p>Art. 5. 1. Jeżeli podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 8C1 ustawy zmienianej w art. X, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy złożył wniosek o określenie warunków przyłączenia oraz otrzymał warunki przyłączenia, których ważność upływa nie wcześniej niż z upływem 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, ale nie zawarł umowy o przyłączenie do sieci, składa zabezpieczenie zgodnie z art. 7 ust. 8c1-8c6 ustawy zmienianej w art. X, w terminie 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>2. Jeżeli podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 8c1 ustawy zmienianej w art. X, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy złożył wniosek o określenie warunków przyłączenia i nie zostały mu wydane warunki przyłączenia do sieci, składa zabezpieczenie zgodnie z art. 7 ust. 8c1-8c6 ustawy zmienianej w art. X, w terminie określonym w art. 7 ust. 8c10.</p> <p>3. W przypadku niezłożenia zabezpieczenia w terminie określonym w ust. 1 lub 2 - warunki przyłączenia tracą ważność.</p>	
348.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy o rynku mocy)</p>	Polskie Sieci Energetyczne S.A.	<p>PSE S.A. pełniące rolę operatora w rozumieniu ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o rynku mocy (Dz. U. z 2023 r. poz. 2131), prowadzą procesy rynku mocy dotyczące m.in. wypłaty wynagrodzenia za realizację obowiązku mocowego oraz poboru opłaty mocowej począwszy od pierwszego roku dostaw na rynku mocy, tj. od 2021 r. Zgodnie z art. 77 ustawy, środki zgromadzone z tytułu opłaty mocowej PSE powierzają Zarządcy Rozliczeń S.A. (dalej: „ZR”), dokonując wpłaty na rachunek opłaty mocowej. Do zadań ZR należy zarządzanie powierzonymi środkami z opłaty mocowej oraz zapewnienie płynności finansowej rozliczeń umów mocowych, w tym ewentualne zaciąganie zadłużenia na realizację wypłat wynagrodzenia za wykonanie obowiązku mocowego.</p> <p>Realizacja procesów rynku mocy w minionych trzech latach pozwoliła</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

		<p>zidentyfikować problem wystąpienia niedoboru środków zebranych z opłaty mocowej po zakończeniu każdego dotychczasowego roku dostaw. Niedobór w poszczególnych latach wynosił odpowiednio po zakończeniu roku: 2021 – 2,1 mln zł, 2022 – 97,1 mln zł, 2023 – 313,9 mln zł.</p> <p>Jak wynika z analiz przeprowadzonych przez PSE, wskazany niedobór środków zebranych z opłaty mocowej powstaje w wyniku braku uwzględniania kosztu waloryzacji cen wieloletnich obowiązków mocowych (realizowanej zgodnie z art. 60 ust. 4 ustawy) w kalkulacji całkowitego kosztu rynku mocy w danym roku dostaw, stanowiącego podstawę wyznaczenia stawek opłaty mocowej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zgodnie z art. 74 ustawy. Koszt waloryzacji cen wieloletnich obowiązków mocowych wynosi 467,4 mln zł dla roku 2024 oraz 591,3 mln zł dla roku 2025. Brak uwzględnienia tych kwot w kalkulacji całkowitego kosztu rynku mocy na dany rok dostaw będzie powodował pogłębianie się deficytu środków zebranych z opłaty mocowej. Będzie to prowadziło do powstawania dodatkowych kosztów zarządzania płynnością rachunku opłaty mocowej, które to koszty będą finalnie pokrywane przez odbiorców energii elektrycznej. Ponadto, w dłuższej perspektywie może to prowadzić do skokowych zmian wysokości stawek opłaty mocowej w następujących po sobie latach.</p> <p>W związku z powyższym PSE wskazują na potrzebę zmiany art. 74 ustawy określającego sposób wyznaczenia całkowitego kosztu rynku mocy w danym roku dostaw na potrzeby wyznaczenia stawek opłaty mocowej w taki sposób, aby prawidłowo uwzględniał on waloryzację cen wieloletnich obowiązków mocowych – w tym, również waloryzację dotyczącą roku dostaw, którego dotyczą wyznaczane przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki stawki opłaty mocowej. Biorąc pod uwagę znaczny niedobór środków zebranych z opłaty mocowej powstały w dotychczasowym okresie funkcjonowania rynku mocy, zasadnym byłoby także rozłożenie uzupełnienia tego deficytu na kilka lat, w celu uniknięcia radykalnego podwyższenia stawek opłaty mocowej oraz znacznego obciążenia odbiorców końcowych wyższymi opłatami.</p> <p><u>Proponowane brzmienie przepisów:</u></p> <p>Art. Y. W ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o rynku mocy (Dz. U. z 2023 r. poz. 2131) w art. 74 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1. ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p>	
--	--	--	--

			<p>„1. Całkowity koszt rynku mocy w danym roku, na potrzeby kalkulacji stawek opłaty mocowej, oblicza się zgodnie ze wzorem:</p> $K_C = K_{AG} + K_{AD} + K_R - B,$ <p>gdzie poszczególne symbole oznaczają:</p> <p>K_C – całkowity koszt rynku mocy w danym roku, K_{AG} – sumę iloczynów obowiązków mocowych ujętych w umowach mocowych obejmujących dany rok i ich cen, uwzględniających coroczne waloryzacje cen obowiązków mocowych dla wieloletnich umów mocowych, o których mowa w art. 60 ust. 4 oraz pomniejszenia wynagrodzeń, o których mowa w art. 62 ust. 1 i 2, K_{AD} – sumę iloczynów obowiązków mocowych i odpowiednich cen zamknięcia aukcji dodatkowych na dany rok dostaw, K_R – koszty, o których mowa w art. 77 ust. 3 i 4, B – prognozowany stan środków pieniężnych na rachunku opłaty mocowej na dzień 31 grudnia roku ustalania stawek opłaty mocowej, bez uwzględniania wpływów z kar za niewykonanie obowiązku mocowego w danym roku.”.</p> <p>2. dodaje się ust. 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a. W kalkulacji, o której mowa w ust. 1, uwzględnia się dotychczas dokonane waloryzacje cen obowiązków mocowych oraz waloryzację cen obowiązków mocowych dla wieloletnich umów mocowych, która zostanie dokonana w odniesieniu do obowiązków mocowych obejmujących rok, na który wyznaczane są stawki opłaty mocowej, z wykorzystaniem średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, określonego w komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" dla roku poprzedzającego rok ustalania stawek opłaty mocowej”.</p> <p>Art. Y1 1. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, kalkulując stawki opłaty mocowej, o których mowa w art. 74 ust. 1 ustawy zmienianej w art. Y, na rok 2025 i lata następne, uwzględnia każdorazowo wszystkie dokonane dotychczas pomniejszenia wynagrodzeń, o których mowa w art. 62 ust. 1 i</p>	
--	--	--	--	--

			<p>2 i waloryzacje cen obowiązku mocowego dla wieloletnich umów mocowych, o których mowa w art. 60 ust. 4.</p> <p>2. Na potrzeby kalkulacji stawek opłaty mocowej na lata 2025, 2026 i 2027 zgodnie z art. 74 ust. 1 ustawy zmienianej w art. Y, całkowity koszt rynku mocy w danym roku, w przypadku gdy składnik B przyjmuje wartość ujemną, oblicza się odpowiednio zgodnie z wzorami:</p> <p>1) na rok 2025:</p> $K_C = K_{AG} + K_{AD} + K_R - 0,25 \cdot B$ <p>2) na rok 2026:</p> $K_C = K_{AG} + K_{AD} + K_R - 0,35 \cdot B$ <p>3) na rok 2027:</p> $K_C = K_{AG} + K_{AD} + K_R - 0,5 \cdot B$	
349.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy o rynku mocy)</p>	Polskie Sieci Energetyczne S.A.	<p>PSE S.A. wskazują na zasadność wprowadzenia zmiany do ustawy o rynku mocy w zakresie możliwości wnioskowania przez dostawcę mocy o przedłużenie na kolejny rok dostaw certyfikatu uprawniającego do udziału w rynku wtórnym wydanego w odniesieniu do jednostki rynku mocy, w przypadku której nie zaszły istotne zmiany w parametrach jednostki. Przedmiotowa zmiana przepisów była już proponowana w projekcie ustawy o zmianie ustaw w celu wsparcia odbiorców energii elektrycznej, paliw gazowych i ciepła oraz niektórych innych ustaw z dnia 28 listopada 2023 r.</p> <p><u>Proponowane brzmienie przepisów:</u></p> <p>Art. Z. W ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o rynku mocy (Dz. U. z 2023 r. poz. 2131) po art. 23a dodaje się art. 23b w brzmieniu:</p> <p>„Art. 23b. 1. W przypadku jednostki rynku mocy, dla której wydano certyfikat uprawniający do udziału co najmniej w rynku wtórnym, o ile nie zaszły istotne zmiany w parametrach tej jednostki, dostawca mocy może wystąpić do operatora z wnioskiem o przedłużenie ważności tego certyfikatu na kolejny rok dostaw.</p> <p>2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1 składany jest poprzez rejestr przed zakończeniem trzeciego kwartału roku dostaw, na który dany certyfikat ma być przedłużony. Operator rozpatruje wniosek w terminie 5 dni roboczych.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>3. W przypadku zatwierdzenia wniosku, o którym mowa w ust. 1 ważność certyfikatu przedłużana jest o 1 rok dostaw w zakresie uprawniającym wyłącznie do udziału w rynku wtórnym. Pozostałe parametry określone w certyfikacie pozostają bez zmian.</p> <p>4. Przedłużenie ważności certyfikatu może być dokonywane wielokrotnie.”</p>	
350.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art. 10 ust 1e ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach)</p>	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	<p>Korzystając z okazji, chcielibyśmy zwrócić się do Pana Ministra z prośbą o wsparcie inicjatywy, mającej na celu doprowadzenie do zmian legislacyjnych, polegających na uchyleniu art. 10 ust 1e ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach. Ustawa z dnia 16 kwietnia 2020 r. o szczególnych instrumentach wsparcia w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 wprowadziła rozwiązania, które pozwoliły stowarzyszeniom i fundacjom na podejmowanie uchwał oraz organizowanie posiedzeń władz z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej, również w sytuacji, gdy ich statuty tego nie przewidują. Z obowiązującego art. 10 ust. 1e wynika wprost, że rozwiązania te, mogą być stosowane wyłącznie w czasie pandemii. Zniesienie stanu pandemii jest równoznaczne z brakiem możliwości korzystania z tychże rozwiązań. Mamy do czynienia z kuriozalną sytuacją, w której rozwiązania wprowadzone w celu ułatwienia funkcjonowania stowarzyszeniom w czasie epidemii utrudniają nam bieżące działanie w normalnych warunkach. Uprawnienia, które stowarzyszenia i fundacje miały przed wejściem w życie ww. ustawy i które były ujęte w statucie zostały im de facto odebrane. Jest to szczególnie dotkliwie dla Stowarzyszenia Księgowych w Polsce (SKwP), która ma charakter ogólnopolski (25 Oddziałów Okręgowych oraz Zarząd Główny). W statucie SKwP, znowelizowanym w 2018 r., znajduje się m.in. zapis, że: „Uchwały Zarządu Głównego, z wyłączeniem spraw dotyczących poszczególnych członków Stowarzyszenia oraz powołania i likwidacji oddziałów okręgowych, mogą być podejmowane w trybie obiegowym przy wykorzystaniu powszechnie dostępnych środków łączności”. Z tego zapisu nie możemy już, w opinii prawników, korzystać od 1 lipca 2023 r., tj. od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego, co utrudnia nam sprawną działalność oraz niepotrzebnie zwiększa koszty funkcjonowania (w tym koszty dojazdów przedstawicieli 25 oddziałów, noclegów, itd.). Biorąc pod uwagę, że obecny stan prawny w tym zakresie utrudnia funkcjonowanie wszystkich stowarzyszeń i fundacji w Polsce, a niewielkie zmiany w przepisach mogłyby przyczynić się do zniesienia tych barier, SKwP proponuje wykreślenie z art. 10 Ustawy Prawo o stowarzyszeniach jego ust. 1e. Wprowadzenie tej zmiany spowoduje, że rozwiązania</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>przewidziane w tymże przepisie, w jego ust. 1a-1d, będą mogły być stosowane bez względu na występowanie pandemii.</p> <p>Za proponowanym rozwiązaniem przemawiają następujące argumenty:</p> <ul style="list-style-type: none"> • uregulowane w art. 10 ust. 1a-1d ustawy Prawo o stowarzyszeniach posiedzenia organów w trybie on-line oraz uchwały podejmowane w trybie obiegowym były powszechnie stosowane podczas pandemii, • nie są nam znane przypadki nieprawidłowości w funkcjonowaniu stowarzyszeń, które stosowały „zdalne” formy odbywania posiedzeń i podejmowania uchwał w trybie obiegowym, • posiedzenia on-line oraz głosowania w formie obiegowej doskonale prowadzą do efektywnego wykorzystania technologii, co sprawia, że stowarzyszenia i fundacje mogą być postrzegane jako organizacje bardziej nowoczesne, • spotkania on-line dają możliwość zaangażowania większej liczby osób, w szczególności tych, którzy z różnych przyczyn mają ograniczone możliwości przemieszczania się. <p>Reasumując, wymóg fizycznej obecności członków organów przy podejmowaniu uchwał jest archaizmem, nieprzystającym do wyzwań współczesności, co może zniechęcać młodzież do aktywności w stowarzyszeniach i fundacjach. Nie dostrzegamy negatywnych konsekwencji ani zagrożeń związanych z proponowaną zmianą.</p> <p>Przedkładając powyższe, zwracamy się z uprzejmą prośbą o wykorzystanie naszej inicjatywy (o ile będzie taka możliwość) w ramach I transzy deregulacyjnej, ewentualnie w pracach nad II transzą deregulacyjną.</p> <p>Bardzo nam zależy na jak najszybszej zmianie ww. przepisu, dlatego jesteśmy otwarci na wszelkie uwagi i deklarujemy pełną gotowość do dalszej współpracy w tym zakresie.</p>	
351.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy - Prawo budowlane</p>	Polski Związek Firm Deweloperskich	<p>Wprowadzenie obowiązku merytorycznego uzasadniania odwołań od decyzji o pozwoleniu na budowę</p> <p>Coraz większym problem dla rynku budowlanego staje się opóźnianie realizacji procesów inwestycyjnych lub ich całkowite wstrzymywanie przez bezpodstawne skargi czy odwołania, składane przez strony postępowania na różnych jego etapach. W związku z tym postulujemy wprowadzenie obowiązku, polegającego na merytorycznej konieczności uzasadnianiu składanych odwołań, co najmniej w zakresie pozwolenia na budowę. Ograniczyłoby to praktykę składania skarg przez tzw. „pieniaczy”, których celem nie jest obrona własnych praw, ale specjalne opóźnianie i utrudnianie realizacji inwestycji. Bardzo często takie odwołania nie mają żadnego</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>uzasadnienia merytorycznego, poza wskazaniem faktu, że dana strona jest niezadowolona z decyzji, w związku z czym wnosi odwołanie. Obecnie bowiem praktycznie każdy podmiot (niezależnie od tego, czy jest stroną postępowania, czy nie) może zablokować realizację inwestycji mieszkaniowych na wiele miesięcy, czy lat. Złożenie samego odwołania (czyli faktycznie wysłanie pisma do organu) uruchamia procedurę administracyjną, którą zmierza do tego, czy skarżącemu przysługuje przymiot strony, czy też nie. Następnie organ II instancji ma obowiązek zbadać treść i uzasadnienie decyzji I instancji, nawet jeśli strona skarżąca nie wskazała, dlaczego odwołuje się np. od danej decyzji.</p> <p>Proponowane brzmienie przepisu mogłoby odwołać się do regulacji specustaw inwestycyjnych, np. <i>“Odwołanie strony od decyzji zawiera zarzuty odnoszące się do tej decyzji, określa istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazuje dowody uzasadniające to żądanie.”</i>. Dla takiego zakresu wymagań ugruntowane jest orzecznictwo sądowoadministracyjne.</p>	
352.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy – Prawo budowlane)</p>	Polski Związek Firm Deweloperskich	<p>Pozwolenie na użytkowanie w drodze milczącej zgody</p> <p>W okresie pandemii COVID obowiązywały rozwiązania <i>ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych</i>, wprowadzające zasadę milczącej zgody w odniesieniu do rozstrzygnięcia w przedmiocie udzielenia pozwolenia na użytkowanie inwestycji. Wcześniej zasadą była konieczność uzyskania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie. Procedura pozwolenia na użytkowanie na zgłoszenie spowodowała, poza zapewnieniem bezpieczeństwa epidemicznego, przyspieszenie procedur budowlanych i zwiększenie zdolności organów nadzoru budowlanego do koncentracji na kluczowych postępowaniach. Proponujemy wprowadzenie (powrót) rozwiązania w zakresie pozwolenia na użytkowanie budynku w formie milczącej zgody, jako stałej zasady, z możliwością zwrócenia przez inwestora o uzyskanie rozstrzygnięcia w formie decyzji administracyjnej (np. odbiory częściowe). Wymagałoby to dostosowania terminu uzyskania milczącej zgody do kategorii i stopnia złożoności obiektu budowlanego.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
353.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy – Prawo budowlane)</p>	Polski Związek Firm Deweloperskich	<p>Umowa drogowa jako zapewnienie dostępu do drogi publicznej na etapie PNB</p> <p>Przepisy Prawa budowlanego nie zawierają precyzyjnych uregulowań dotyczących wymogów planowanej inwestycji w zakresie dostępu do drogi</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>publicznej – w odniesieniu do inwestycji drogowych będących w przygotowaniu bądź realizacji. Powoduje to rozbieżne interpretacje dotyczące statusu zawartej umowy drogowej (wynikającej z art. 16 <i>ustawy o drogach publicznych</i>), jako podstawy uznania, że na etapie pozwolenia na budowę inwestycja ma zapewniony dostęp do drogi publicznej. Tymczasem wykształcona w tym zakresie praktyka prowadzi do zawierania umów drogowych wraz z odpowiednimi klauzulami zabezpieczającymi (kary umowne, oświadczenie o poddaniu się egzekucji w zakresie wartości inwestycji), zapewniającymi skuteczność w ich wykonaniu przez inwestora. Jednocześnie zgodnie z przyjętą w Prawie budowlanym praktyką, to na etapie pozwolenia na użytkowanie weryfikowane jest fizyczne wykonanie określonych elementów zagospodarowania oraz przyłączenie nieruchomości do sieci oraz drogi publicznej. Proponujemy uregulowanie w Prawie budowlanym wprost, że zawarta umowa drogowa z art. 16 ustawy o drogach publicznych stanowi w każdym przypadku wykazanie dostępu działki budowlanej do drogi publicznej, zaś realizacja inwestycji drogowej objętej umową weryfikowana jest na etapie pozwolenia na użytkowanie inwestycji kubaturowej - w ramach badania przez organ nadzoru budowlanego realnego dostępu nieruchomości do drogi publicznej. Klauzula taka mogłaby znaleźć się w art. 32 PB jako rozwinięcie treści uregulowanych w ust. 4 tego artykułu.</p>	
354.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy – Prawo budowlane)</p>	<p>Polski Związek Firm Deweloperskich</p>	<p>Dostęp do mediów na etapie pozwolenia na użytkowanie</p> <p>Przepis art. 33 ust. 1a Prawa budowlanego wskazuje, że pozwolenie na budowę obiektu budowlanego może nie obejmować przyłączy wymienionych w art. 29 ust. 1 pkt 23 tej ustawy, które są wymagane dla takiego obiektu. Regulacja ta była potwierdzeniem przyjmowanej coraz szerzej praktyki, która sprowadzała się do przeniesienia kwestii przyłączenia obiektu budowlanego do sieci na etap pozwolenia na użytkowanie, kiedy okoliczność ta jest szczegółowo weryfikowana (m. in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 października 2022 r. II OSK 3280/19). Mimo to przeszkodą na etapie uzyskiwania pozwolenia na budowę są kwestie związane z dostępem obiektu do sieci – w zakresie, w jakim zapewnienie tego dostępu wymaga budowy lub przebudowy fragmentów sieci (nie stanowiących przyłączy). Okoliczność ta powinna w analogiczny sposób być weryfikowana na etapie pozwolenia na użytkowanie. Proponujemy uregulowanie w Prawie budowlanym wprost, że kwestię dostępu obiektu budowlanego do sieci - zarówno w zakresie konieczności wykonania przyłączy, jak i konieczności budowy/przebudowy sieci</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>pozwalających na przyłączenie obiektu – weryfikuje się na etapie pozwolenia na użytkowanie. Alternatywnie zapisanie, że porozumienie zawarte z operatorem sieci wodno-kanalizacyjnej bądź elektroenergetycznej, zapewniające wykonanie budowy/przebudowy tej sieci, jest na etapie pozwolenia na budowę wystarczającą podstawą wykazania dostępu do sieci. Klauzula taka również mogłaby znaleźć się w art. 32 PB jako rozwinięcie treści uregulowanych w ust. 4 tego artykułu.</p>	
355.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy – Prawo budowlane)</p>	Polski Związek Firm Deweloperskich	<p>Zawieszenie postępowania w okresie oczekiwania na odstąpienie od przepisów techniczno-budowlanych</p> <p>Konieczność uzyskania odstąpienia od przepisów techniczno-budowlanych, dotyczących budynków, jest coraz częściej występującym uwarunkowaniem procesu budowlanego. Częstokroć odstąpienie uzyskiwane jest w celu umożliwienia realizacji inwestycji zgodnie z ustaleniami planu miejscowego albo wytycznymi konserwatorskimi. Obowiązujące regulacje Kodeksu postępowania administracyjnego nie przewidują instytucji zawieszenia postępowania z urzędu w okresie oczekiwania na uzyskanie upoważnienia właściwego ministra (nie działa art. 98 Kpa), zaś zawieszenie postępowania na wniosek strony (art. 97 Kpa) wymaga braku sprzeciwu pozostałych stron postępowania. Proponujemy określenie w Prawie budowlanym, że wystąpienie do właściwego ministra z wnioskiem, o którym mowa w art. 9 ust. 3 Prawa budowlanego stanowi podstawę do zawieszenia postępowania na wniosek inwestora, na okres oczekiwania na rozstrzygnięcie ministra, niezależnie od stanowiska pozostałych stron postępowania.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
356.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy z dnia 20 maja 2021 r. o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego oraz Deweloperskim Funduszu Gwarancyjnym)</p>	Polski Związek Firm Deweloperskich	<p>Brak wysokości składki na Deweloperski Fundusz Gwarancyjny – luka prawna</p> <p>Zgodnie z art. 76 ustawy z dnia 20 maja 2021 r. o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego oraz Deweloperskim Funduszu Gwarancyjnym (dalej jako „Ustawa”), 1 lipca 2024 r. minie okres przejściowy, która dopuszcza stosowanie dla przedsięwzięć deweloperskich przepisów poprzedniej ustawy, tj. ustawy z dnia 16 września 2011 r. o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego. Przepisy te wskazują, że do umów deweloperskich zawartych w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy w ramach przedsięwzięcia deweloperskiego, o którym mowa w ust. 1, i co do których po upływie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie nastąpiło przeniesienie prawa, o którym mowa w art. 1 ustawy uchylanej w art. 80, stosuje się przepisy dotychczasowe oraz przepisy art. 10 ust. 1-3, art. 11 oraz art. 43 ust. 1 pkt</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

		<p>7 i 9 niniejszej ustawy.</p> <p>Powyższy przepis oznacza to, że wszystkie umowy deweloperskie, które zostaną zawarte do 1 lipca 2024 r. mogą być sfinalizowane (ma dojść do przeniesienia własności) po tej dacie, bez konieczności zastosowania przepisów nowej Ustawy, w tym w zakresie Deweloperskiego Funduszu Gwarancyjnego, procedury odbiorowej, czy zmienionych wpłat nabywców na mieszkaniowy rachunek powierniczy. Takie umowy nie będą także objęte przepisami dotyczącymi wpłat przez deweloperów składek na Deweloperski Fundusz Gwarancyjny.</p> <p>Jednakże, jeżeli umowa deweloperska zostanie zawarta już po 1 lipca 2024 r. to już tylko w reżimie regulacji nowej Ustawy, w tym również w zakresie składek na Deweloperski Fundusz Gwarancyjny. Oznacza to, że w ramach tego samego przedsięwzięcia deweloperskiego mogą funkcjonować dwa reżimy prawne, tj. ustawa z dnia 16 września 2011 r. o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego oraz Ustawa z dnia 20 maja 2021 r. o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego oraz Deweloperskim Funduszu Gwarancyjnym. W związku z tym, od wpłat dokonywanych na mieszkaniowy rachunek powierniczy - dla umów zawartych po 1 lipca 2024 r. - powinny być już odprowadzane przez dewelopera składki na Deweloperski Fundusz Gwarancyjny.</p> <p>Zgodnie natomiast z art. 49 ust. 6 wysokość składki na Deweloperski Fundusz Gwarancyjny jest wyliczana według stawki procentowej obowiązującej w dniu rozpoczęcia sprzedaży (ten moment definiuje Ustawa) lokali mieszkalnych lub domów jednorodzinnych w ramach danego przedsięwzięcia deweloperskiego lub zadania inwestycyjnego. Mając na uwadze art. 49 ust. 8 Ustawy Minister Rozwoju i Technologii wydał w dniu 21 czerwca 2022 r. rozporządzenie w sprawie wysokości stawek procentowych, według których jest wyliczana kwota składki na Deweloperski Fundusz Gwarancyjny (dalej „Rozporządzenie”), które weszło w życie 1 lipca 2022 r.</p> <p>Na tym tle pojawiła się jednak luka prawna, wymagająca interwencji legislacyjnej. Ustawa bowiem nie przewidywała, jaka ma zostać przyjęta wysokość składek na Deweloperski Fundusz Gwarancyjny dla tych umów, co do których spełnione zostaną łącznie następujące przesłanki:</p> <ul style="list-style-type: none"> • sprzedaż w ramach przedsięwzięcia deweloperskiego rozpoczęła się przed 1 lipca 2022 r. (czyli w czasie, kiedy nie obowiązywało wskazane wyżej Rozporządzenie), i 	
--	--	---	--

			<ul style="list-style-type: none"> umowa deweloperska (lub inna umowa zobowiązująca z art. 2 Ustawy będzie zawierana po 1 lipca 2024 r. <p>W tej chwili deweloperzy nie wiedzą, w jakiej wysokości będą odprowadzać składkę pod 1 lipca, jeśli przedsięwzięcie rozpoczęli w ramach przepisów ustawy z dnia 16 września 2011 r. o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego, a sprzedaż rozpoczęli przed wejściem w życie ww. Rozporządzenia.</p> <p>Biorąc pod uwagę, że ewentualny proces legislacyjny może potrwać kilka miesięcy to ewentualne zmiany mogą zostać przyjęte już po 1 lipca 2024 r. Oznacza to, że braknie właściwych przepisów, regulujących wysokość składki na dzień 2 lipca 2024 r.</p> <p>W tej sprawie pismo do Ministra Rozwoju i Technologii, p. Krzysztofa Hetmana, skierował w dniu 16 stycznia 2024 r. projektodawca Ustawy – tj. Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Urząd w ww. piśmie zwrócił się z prośbą o podjęcie inicjatywy legislacyjnej i usunięcie powyższej luki prawnej w przepisach Nowej Ustawy, sugerując, żeby ujednolicić składkę dla wszystkich przedsięwzięć poprzez przyjęcie jej w takiej wysokości, jaka obowiązywałaby w momencie wejścia w życie nowych przepisów.</p> <p>Mając na uwadze, powyższe, usunięcie wskazanej luki legislacyjnej wymaga pilnej inicjatywy ustawodawczej, o co apelujemy.</p>	
357.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących)</p>	Polski Związek Firm Deweloperskich	<p>W załączniku do niniejszego stanowiska przedstawiamy projekt ustawy dokonujący, w naszej ocenie niezbędnych, zmian w specustawie mieszkaniowej, pozwalających na dalsze wykorzystanie jej jako efektywnego środka lokalizowania wysokojakościowych inwestycji mieszkaniowych. Podkreślamy, że specustawa mieszkaniowa zapewnia realizację podstawowych celów systemu gospodarki przestrzennej:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zachowuje kontrolę gminy nad procesami urbanizacji w stopniu nieporównywalnie wyższym niż decyzja WZ (specustawa mieszkaniowa, co potwierdza NSA, działa w warunkach władztwa planistycznego); - zapewnia wysoki poziom partycypacji społecznej na wszystkich etapach, z naciskiem na etap wstępny, na którym inwestor szeroko informuje o inwestycji i sam prowadzi dialog ze społecznością lokalną na bazie uregulowań przyjmowanych w miastach (np. Warszawa); - pozwala miastom na prowadzenie elastycznej polityki przestrzennej, pozostającej w warunkach czasowych odpowiednich do skali wyzwań przestrzennych związanych ze zmieniającymi się potrzebami; 	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>- zapewnia bezprecedensowy poziom partycypacji inwestora w infrastrukturze publicznej – na podstawie specustawy inwestorzy budują bądź rozbudowują publiczne szkoły podstawowe, co nie miało dotychczas miejsca w krajowych ramach urbanistyki.</p> <p>Jednocześnie od maja 2023 r. specustawa jest efektywnie zamrożona w związku z całkowicie wadliwym rozwiązaniem problemu miejsc parkingowych. Nie widzimy żadnego powodu, poza ideologicznymi, dla uporczywych prób skracania czasu obowiązywania tego aktu w sytuacji, gdy sprawdza się on w praktyce i jest stosowany przez same miasta, w tym przedstawicieli społeczeństwa wybranych w demokratycznych wyborach.</p>	
358.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym)</p>	Polski Związek Firm Deweloperskich	<p>Uważamy za niezbędne wprowadzenie zmian w instytucji Zintegrowanego Planu Inwestycyjnego, w celu umożliwienia rozpoczęcia jej stosowania. Jak wynika z wygłaszanych dotychczas (w toku konferencji, seminariów) opinii wszystkich uczestników procesu inwestycyjno-budowlanego, w regulacjach dot. ZPI szereg kwestii zapisano w sposób wadliwy, uniemożliwiający zastosowanie tej instytucji. Jednocześnie w celu efektywnego zastąpienia specustawy mieszkaniowej, wymaga ona jak najszybszego rozpoczęcia praktycznego stosowania, bowiem jej pełne wdrożenie zajmie kilka lat. Lista niezbędnych zmian:</p> <p>1) inwestycja uzupełniająca – otwarcie katalogu dopuszczalnych inwestycji („w szczególności”), rozwinięcie o inwestycje takie jak remont (np. pustostany gminne), zmiana zagospodarowania terenu (np. tereny zieleni);</p> <p>2) brak obowiązku objęcia planem miejscowym inwestycji uzupełniającej – może to być technicznie niemożliwe, niecelowe (teren jest objęty innym MPZP), nie zapewnia w żaden sposób realizacji tej inwestycji;</p> <p>3) wniosek inwestora bez projektu MPZP – w to miejsce określenie ustawowe (ew. delegacja dla gminy) do określenia elementów wniosku; fakultatywnie możliwość załączenia projektu MPZP do wniosku jako bazy dla dalszej pracy nad planem;</p> <p>4) „mała umowa urbanistyczna” – zawierana na początku procedury (po pozytywnej pierwszej uchwale rady gminy), dotycząca kosztów postępowania planistycznego ew. obowiązków inwestora w zakresie zapewnienia projektów dokumentów (również prognoza oddziaływania na środowisko);</p> <p>5) wydłużenie terminu na kontrolę formalną wniosku do 14 dni; ustanowienie</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

		<p>terminów na dokonywanie poszczególnych czynności w procedurze, również dla rady gminy;</p> <p>6) uregulowanie możliwości wstąpienia nowego inwestora w postępowanie (przekształcenia podmiotowe, sprzedaż projektu);</p> <p>7) umowa urbanistyczna – jednoznaczne wskazanie, co może być świadczeniem umownym (co najmniej realizacja inwestycji albo partycypacja finansowa w inwestycji);</p> <p>8) granice świadczeń inwestora w trybie ZPI – propozycja upoważnienia dla gmin do określenia maksymalnego progu finansowego świadczeń, zależnie od okoliczności (np. położenie w sąsiedztwie infrastruktury – niższe widełki); odniesienie progów do charakterystycznego parametru inwestycji (PUM, pow. użytkowa);</p> <p>9) jednoznaczne wyłączenie art. 16 ustawy o drogach publicznych w razie zawarcia umowy urbanistycznej na układ drogowy;</p> <p>10) rozszerzenie katalogu świadczeń w ramach umowy urbanistycznej – jeżeli w okolicy nie ma żadnej inwestycji uzupełniającej inwestor może wnieść limitowaną ustawowo opłatę na rzecz gminy, z przeznaczeniem np. na bieżące utrzymanie zadań publicznych (deficyt środków na opex jest wskazywany w raportach jako problem samorządów po fali inwestycji unijnych);</p> <p>11) termin na uchwalenie MPZP w trybie ZPI – propozycja wprowadzenia instrukcyjnego terminu np. 6 miesięcy (od kompletnego wniosku, z uwzględnieniem okresu nieformalnych prekonsultacji i partycypacji społecznej) na wydanie uchwały, co podniosłoby atrakcyjność tej procedury względem zwykłego postępowania planistycznego i zmieniło obraz planu miejscowego jako długotrwale procedowanego dokumentu;</p> <p>12) równoległa zmiana planu ogólnego w ramach jednej procedury – proponujemy, aby – jeżeli zgodzi się na to rada gminy – umożliwić procedowanie w ramach jednego postępowania dwóch projektów uchwał, w tym zmieniającej plan ogólny punktowo w celu uchwalenia ZPI zgodnego ze znowelizowanym PO – doświadczenia chociażby specustawy mieszkaniowej pokazują, że w interesie gmin jest mechanizm szybkich korekt w polityce przestrzennej, pod pełną kontrolą gminy;</p> <p>13) w okresie przejściowym – możliwość uchwalenia ZPI niezgodnie z ustaleniami studium (samego studium bowiem nie można zmienić – zgodnie</p>	
--	--	--	--

			z ustaleniami ustawy reformującej); 14) potwierdzenie milczącego charakteru uzgodnień w procedurze ZPI, próba ograniczenia katalogu uzgodnień na rzecz opiniowania; 15) możliwość wnioskowania przez inwestora o „zawieszenie” postępowania, uregulowanie zmian we wniosku inwestora (prosta procedura w miejsce powtarzania wszystkich czynności).	
359.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw)	Polski Związek Firm Deweloperskich	Projekt z dnia..... USTAWA z dnia..... o zmianie ustawy o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących oraz niektórych innych ustaw⁴² Art. 1. W ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2021 r. poz. 1538 oraz z 2023 r. poz. 553 i 803) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 2 w pkt 3: a) po wyrazach “zmiany sposobu użytkowania” dodaje się przecinek oraz wyrazy “zmiany sposobu zagospodarowania terenu, montażu, rozbiórki, remontu”; b) średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje wyrazy „a także lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy.” 2) w art. 3 część wspólna otrzymuje brzmienie „pod warunkiem, że powierzchnia użytkowa przeznaczona na działalność handlową lub usługową nie przekroczy 40% powierzchni użytkowej mieszkań.”; 3) w art. 7: a) dodaje się ust. 5a w brzmieniu: "Bieg terminu, o którym mowa w ust. 4 i 5, ulega zawieszeniu na wniosek inwestora -- na okres wskazany w tym wniosku.”, b) w ust. 7: - uchyla się pkt 3; - pkt 7a otrzymuje brzmienie: „7a) określenie minimalnego udziału powierzchni ogólnodostępnego, nieogrodzonego urządzonego terenu wypoczynku oraz rekreacji lub sportu lokalizowanego w ramach powierzchni biologicznie czynnej na terenie	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.

⁴² Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami oraz ustawę z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw.

		<p>inwestycji mieszkaniowej – o ile obowiązek urządzenia takiego terenu występuje;”;</p> <p>c) ust. 16 otrzymuje brzmienie: „16. Do czasu podjęcia uchwały, o której mowa w ust. 4, inwestor może modyfikować wniosek, o którym mowa w ust. 1. Modyfikacja wniosku może wynikać w szczególności ze zgłoszonych uwag, uzyskanych opinii oraz dokonanych uzgodnień. Modyfikacja wniosku zawiera wyłącznie elementy wniosku podlegające zmianie wraz z wykazem zmian. W przypadku modyfikacji wniosku, ponawia się uzgodnienia, o których mowa w ust. 14, jeżeli wnioskowana zmiana dotyczy zakresu objętego uzgodnieniami.”;</p> <p>d) dodaje się ust. 16a w brzmieniu: „16a. Przed przedłożeniem radzie gminy projektu uchwały, wójt (burmistrz, prezydent miasta) przedstawia projekt inwestorowi celem zaopiniowania projektu w zakresie zgodności z wnioskiem inwestora. Nie zajęcie przez inwestora stanowiska w terminie 3 dni uznaje się za wyrażenie pozytywnej opinii.”;</p> <p>e) w ust. 17 po wyrazie „uzgodnień” kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje wyrazy „a także porozumieniem, o którym mowa w art. 22 ust. 1, o ile zostało zawarte”;</p> <p>f) dodaje się ust. 20 w brzmieniu: „20. W przypadku, gdy wniosek dotyczy zmiany uchwały, do wniosku załącza się elementy, o których mowa w ust. 7, wyłącznie w zakresie wynikającym z charakteru wnioskowanej zmiany.”;</p> <p>4) w art. 12 dodaje się ust. 1a-1c w brzmieniu: „1a. Ilekroć w odrębnych przepisach wydanych na podstawie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, mowa jest o miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, należy przez to rozumieć również uchwałę o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej albo uchwałę o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej i inwestycji towarzyszącej. 1b. Ilekroć w odrębnych przepisach wydanych na podstawie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, mowa jest o zabudowie śródmiejskiej, należy przez to rozumieć również zabudowę śródmiejską określoną w uchwale o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej albo uchwale o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej i inwestycji towarzyszącej. 1c. Do dnia wejścia w życie w danej gminie planu ogólnego, dopuszcza się wyznaczenie obszaru zabudowy śródmiejskiej w uchwale o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej albo uchwale o ustaleniu lokalizacji</p>	
--	--	---	--

		<p>inwestycji mieszkaniowej i inwestycji towarzyszącej, niezależnie od ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy.”;</p> <p>5) w art. 17:</p> <p>a) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2) w odległości nie większej niż 3000 m, a w miastach, w których liczba mieszkańców przekracza 100 000 mieszkańców - 1500 m od szkoły podstawowej.”;</p> <p>b) uchyla się ust. 3;</p> <p>c) w ust. 4a uchyla się pkt 2,</p> <p>d) w ust. 4b dodaje się pkt 4 w brzmieniu:</p> <p>„4) terenu inwestycji mieszkaniowej spełniającego wymogi dostępu do urządzonych terenów wypoczynku oraz rekreacji lub sportu na warunkach, o których mowa w ust. 4.”</p> <p>e) w ust. 4d uchyla się pkt 2;</p> <p>f) w ust. 10 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:</p> <p>„W przypadku szkoły podstawowej odległość liczy się od granicy terenu zajmowanego przez szkołę.”;</p> <p>g) dodaje się ust. 11 w brzmieniu:</p> <p>„11. Ogrodzenie terenu, o którym mowa w ust. 4a ust. 1, na etapie użytkowania inwestycji, stanowi zmianę sposobu użytkowania w rozumieniu art. 71 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane. W takim przypadku naruszenie uchwały, o której mowa w art. 7, stanowi podstawę wniesienia sprzeciwu organu od zgłoszenia.”;</p> <p>6) w art. 19 w ust. 3 wyraz „liczby” zastępuje się wyrazem „liczbę” i skreśla się wyrazy „większe niż określone w art. 17 ust. 4a pkt 2 lub art. 17 ust. 4d pkt 2”;</p> <p>7) po art. 19 dodaje się art. 19a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 19a. 1. Rada gminy może ustanowić w uchwale, o której mowa w art. 7, wobec podmiotu, który uzyskał pozwolenie na budowę inwestycji mieszkaniowej, świadczenie oświatowe – z wyłączeniem sytuacji, w której zawarto z inwestorem porozumienie, o którym mowa w art. 22,.</p> <p>2. Świadczenie oświatowe ma formę pieniężną, jego wysokość to iloczyn wskaźnika stanowiącego nie więcej niż 2,5% powierzchni użytkowej mieszkań określonej w uzyskanym na podstawie uchwały, o której mowa w art. 8 ust. 1, pozwoleniu na budowę, obejmującym całość lub część inwestycji mieszkaniowej, oraz wskaźnika przeliczeniowego kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych, w odniesieniu do województwa albo miasta będącego siedzibą wojewody lub</p>	
--	--	--	--

		<p>sejmiku województwa, właściwego ze względu na lokalizację inwestycji mieszkaniowej, publikowanego w wojewódzkich dziennikach urzędowych, według stanu ostatniej publikacji na dzień, w którym decyzja o pozwoleniu na budowę stała się ostateczna. Stawkę świadczenia oświatowego określa uchwała, o której mowa w art. 7.</p> <p>3. Wysokość świadczenia oświatowego określa oraz obowiązek jego uiszczenia nakłada, po zawiadomieniu przez podmiot realizujący inwestycję mieszkaniową właściwego organu nadzoru budowlanego o rozpoczęciu robót budowlanych w ramach inwestycji mieszkaniowej, stosownie do art. 41 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, zaś w wypadku uchybienia przez podmiot, o którym mowa w ust. 1 obowiązku, o którym mowa we wskazanym przepisie, po rozpoczęciu inwestycji mieszkaniowej, w drodze decyzji wójt (burmistrz, prezydent miasta). Świadczenie oświatowe uiszcza się na rzecz gminy w terminie 30 dni od uzyskania przez decyzję, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, waloru ostateczności. Do decyzji, o której mowa w zdaniu poprzedzającym stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.</p> <p>4. Stroną postępowania w sprawie określenia wysokości świadczenia oświatowego jest wyłącznie podmiot, o którym mowa w ust. 1.</p> <p>5. Świadczenie oświatowe stanowi dochód własny gminy, przeznaczony do finansowania zadań własnych w otoczeniu inwestycji mieszkaniowej. Gmina jest obowiązana przeznaczyć środki pochodzące ze świadczenia oświatowego na zadania bieżące bądź inwestycyjne związane z edukacją, realizowane w odległości nie większej niż 3 km od granicy terenu inwestycji. W przypadku m.st. Warszawy, środki pochodzące ze świadczenia oświatowego ujmowane są w załączniku dzielnicowym do uchwały budżetowej m.st. Warszawy i stanowią środki przeznaczone do dyspozycji dzielnic na realizację ich zadań.</p> <p>6. W przypadku realizacji części inwestycji mieszkaniowej, wysokość świadczenia oświatowego określa się w sposób proporcjonalny.”.</p> <p>7) w art. 22:</p> <p>a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Zawarcie porozumienia, o którym mowa w ust. 1, stanowi przy ubieganiu się o ustalenie lokalizacji inwestycji mieszkaniowej lub inwestycji towarzyszącej podstawę do uznania, że wymogi dotyczące standardów lokalizacji i realizacji tych inwestycji wynikające z ustawy lub aktu prawa miejscowego zostały spełnione w zakresie wynikającym z tego porozumienia. Oznacza to w szczególności możliwość realizacji inwestycji z pominięciem wymogów o których mowa w art. 17 lub akcie prawa</p>	
--	--	--	--

			<p>miejscowego wydawanym na podstawie art. 19.”</p> <p>b) ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Porozumienie z inwestorem zawiera wójt (burmistrz, prezydent miasta).”,</p> <p>c) po ust. 6 dodaje się ust. 7 w brzmieniu: „7. Warunkiem wejścia w życie porozumienia, o którym mowa w ust. 1, jest podjęcie przez radę gminy uchwały o ustaleniu lokalizacji, o której mowa w art. 7 ust. 1. Zdanie pierwsze nie wyłącza możliwości uzależnienia wejścia w życie porozumienia od zdarzenia późniejszego.”;</p> <p>8) w art. 27 dodaje się ust. 7 w brzmieniu: „7. W przypadku zmiany charakterystyki przedsięwzięcia w wyniku modyfikacji wniosku, o którym mowa w art. 7, podmiot, który uzyskał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, może zwrócić się do organu wydającego tę decyzję o stwierdzenie, w drodze postanowienia, że przedsięwzięcie jest możliwe do realizacji w oparciu o wydaną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Postanowienie wydaje się w terminie 1 miesiąca.”;</p> <p>9) w art. 28 uchyla się ust. 2;</p> <p>10) art. 59 otrzymuje brzmienie: „Art. 59. 1. Ustawa traci moc z dniem 1 stycznia 2030 r. 2. Do wniosków o ustalenie lokalizacji inwestycji złożonych do dnia utraty mocy ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. 3. Uchwały wydane na wniosek o ustalenie lokalizacji inwestycji, złożony przed dniem 1 stycznia 2030 r., zachowują moc i stosuje się do nich przepisy dotychczasowe.”.</p> <p>Art. 2. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2023 r. poz. 344) w art. 95 w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu: „9) wydzielenia części nieruchomości objętej uchwałą o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej albo uchwałą o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej oraz inwestycji towarzyszącej.”.</p> <p>Art. 3. W ustawie z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2023 r. poz. 1688) wprowadza się następujące zmiany: 1) uchyla się art. 75; 2) w art. 76: a) wyraz “2026” zastępuje się wyrazem “2030”; b) wyraz “2025” zastępuje się wyrazem “2029”; 3) art. 78 otrzymuje brzmienie: “Art. 78. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z</p>	
--	--	--	--	--

			<p>wyjątkiem:</p> <p>1) art. 1 pkt 62 lit. e w zakresie ust. 3b, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2025 r.;</p> <p>2) art. 1 pkt 10 w zakresie art. 8f i art. 8g ust. 3 i 4, pkt 12 w zakresie art. 13b pkt 1 i art. 13i ust. 3 pkt 4, 7 i 11, pkt 17 lit. d, g i lit. k w zakresie pkt 13c, pkt 25 w zakresie art. 27b ust. 4 pkt 3 i 7, pkt 29 lit. b, pkt 38 lit. b tiret drugie, tiret trzecie w zakresie pkt 7b i tiret piąte w zakresie pkt 11, pkt 39 w zakresie art. 37eb ust. 4 pkt 1 i art. 37ec ust. 2 pkt 3 i 8, pkt 45 lit. a tiret drugie, trzecie i tiret szóste w zakresie pkt 7, pkt 47 lit. a tiret czwarte i szóste, pkt 53 i 60, pkt 62 lit. b i f, pkt 63 i 64, art. 6 pkt 1 lit. a i b, art. 14 pkt 2 lit. b, art. 37 pkt 2 lit. d w zakresie ust. 8 i 9, art. 39 pkt 2, art. 41 pkt 1 w zakresie pkt 4a, art. 43 pkt 1, 3, 5, 10, pkt 11 lit. b i pkt 13 lit. a w zakresie ust. 1, art. 54, art. 56 ust. 2, art. 62 i art. 67 ust. 3 pkt 3 oraz art. 77 które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2026 r.;</p> <p>3) art. 11-13, art. 16 pkt 3, art. 22 pkt 1 i 3, art. 27 pkt 4-9 i art. 76, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2030 r.”.</p> <p>Art. 4. Uchwały w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji mieszkaniowych albo inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zachowują moc i mogą być zmieniane.</p> <p>Art. 5. 1. Przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się do spraw ustalenia lokalizacji inwestycji mieszkaniowych albo inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących wszczętych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Przepis art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1688) stosuje się w zakresie art. 5 ust. 3 i 4, art. 7 ust. 4 i ust. 7 w zakresie pkt 12 oraz art. 12 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu z dnia 23 września 2023 r.</p> <p>2. Przepisy art. 12 ust. 1a-1c ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się również do postępowań w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego lub udzielenia pozwolenia na budowę na podstawie uchwał wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>3. Przepisy art. 12 ust. 1a-1c ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się do postępowań w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego lub udzielenia pozwolenia na budowę wszczętych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>4. Przepis art. 28 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą</p>	
--	--	--	---	--

		<p>ustawą stosuje się również do postępowań w przedmiocie udzielenia pozwolenia na użytkowanie, dotyczących inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie uchwał o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej albo uchwał o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej oraz inwestycji towarzyszącej, wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz wydanych na wniosek złożony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>5. Przepis art. 95 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się również do podziałów dokonywanych na nieruchomościach objętych uchwałami o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej albo uchwałami o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej oraz inwestycji towarzyszącej wydanymi przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>6. Przepis art. 12 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się do oceny zgodności, o której mowa w tym przepisie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe w prawo własności tych gruntów (Dz. U. z 2023 r. poz. 904), dokonywanej w oparciu o uchwałę o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej albo uchwałę o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej oraz inwestycji towarzyszącej, niezależnie od daty wydania tej uchwały.</p> <p>7. W przypadku, gdy studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy utraci ważność na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw, podstawą oceny uchwał, o których mowa w art. 7 ustawy zmienianej w art. 1, jest studium w brzmieniu z dnia poprzedzającego dzień utraty jego ważności, z zastrzeżeniem przypadków, w których wobec inwestycji mieszkaniowej nie obowiązuje wymóg niesprzeczności ze studium.</p> <p>Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.</p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>Potrzeba nowelizacji ustawy wynika z aktualnej sytuacji na rynku nieruchomości, w ramach której obserwowany jest trend spadku dostępności cenowej mieszkań. Jednym z kluczowym czynników generujących tę sytuację jest spadająca podaż gruntów inwestycyjnych pod budownictwo mieszkaniowe, położonych na terenach zurbanizowanych, dostosowanych do realizacji zabudowy mieszkaniowej.</p> <p>Jednym z instrumentów pozwalających na istotne zwiększenie podaży jest</p>	
--	--	---	--

		<p>tw. specustawa mieszkaniowa (ustawa z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących).</p> <p>Zasadniczą zaletą specustawy mieszkaniowej jest jej funkcjonowanie w ramach władztwa planistycznego gminy, co potwierdza ugruntowane orzecznictwo NSA.⁴³</p> <p>Jednocześnie pozwala ona na elastyczne podejście gminy do kształtowania polityki przestrzennej oraz umożliwia indywidualne uzgodnienie z inwestorem zakresu świadczeń, jakie przekazuje on gminie w zamian za zgodę na realizację inwestycji. Wiele samorządów po jednoznacznych orzeczeniach NSA uznało, iż projekty z ustawy nie mogą narzucić gminie realizacji przedsięwzięć mieszkaniowych, których te nie akceptują. Był to przełomowy moment w podejściu do tej regulacji o czym świadczy rosnąca z roku na rok liczba wydawanych, pozytywnych uchwał na realizację inwestycji mieszkaniowych.</p> <p>Dotychczasowe doświadczenia funkcjonowania specustawy mieszkaniowej wskazują, że powstające w wyniku jej zastosowania inwestycje mieszkaniowe są dobrze wkomponowane w tkankę miejską, szeroko konsultowane (ustawa wymaga partycypacji społecznej, zaś wymogi samorządów rozszerzają te obowiązki również na etap przed formalnym wniesieniem wniosku) oraz skutkują realizacją przez deweloperów dodatkowych inwestycji prospołecznych, np. budowy szkoły podstawowej albo urzędzeniu terenów zieleni.</p> <p>Specustawa mieszkaniowa jest również istotnym środkiem zapewnienia budowy dostępnych mieszkań w segmencie pozarynkowym, przykładowo w Warszawie korzysta z jej rozwiązań spółka TBS Warszawa-Południe sp. z o.o.⁴⁴</p> <p>Ustawa pozwala na realizację projektów, modyfikujących postanowienia anachronicznych planów miejscowych, a także studiów zagospodarowania w odniesieniu do projektów post przemysłowych oraz zlokalizowanych na terenach zdegradowanych biur i galerii handlowych.</p> <p>W takich miastach jak Łódź czy Warszawa ustawa stawy stały się istotnym elementem polityki planistycznej, zwłaszcza w kontekście projektów wielkoskalowych, czy położonych na obszarach wymagających rewitalizacji. Powodem tej sytuacji są możliwości jakie specustawa oferuje względem</p>	
--	--	---	--

⁴³ Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 listopada 2022 r. II OSK 3643/19, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 stycznia 2022 r. II OSK 678/21

⁴⁴ Uchwała nr XLVII/1458/2021 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji mieszkaniowej oraz inwestycji towarzyszącej przy ul. Grójeckiej w dzielnicy Ochota m.st. Warszawy

		<p>innych form planowania. Wśród nich wymienić możemy np. świadczenia od inwestorów na rzecz realizacji zadań własnych przez gminę (budowa szkół, czy parków), większy poziom partycypacji społecznej i wpływ na kształt zabudowy oraz dużo krótszy termin wdrażania niż ma to miejsce w przypadku uchwalania lub zmian w planach miejscowych. Wszystko przy zachowaniu pełnego władztwa planistycznego gmin i uznaniowości co do wyrażenia zgody na inwestycję w określonym kształcie. Żaden inny instrument nie gwarantuje wspomnianych możliwości.</p> <p>Celem nowelizacji jest wspieranie budownictwa mieszkaniowego poprzez zwiększenie efektywności narzędzi dostępnych w ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących. Wejście w życie przepisów przyczyni się do realizacji znacznej części inwestycji wstrzymanych w związku nowelizacją ustawy z dnia 12 maja 2023 r., która wprowadziła między innymi odgórny, zbyt rygorystyczny obowiązek budowy parkingów o wielkości nieadekwatnej do skali i lokalizacji inwestycji.</p> <p>Ustawa ma na celu zaadresowanie największej bolączki rynku mieszkaniowego, jaką od lat stanowi niewystarczająca podaż gruntów oraz związany z tym zjawiskiem niezadawalający poziom nowych inwestycji. Jej wejście w życie przyczyni się do poprawy dostępności mieszkaniowej dla Polek i Polaków oraz zmniejszenia luki mieszkaniowej w kraju. Obecną sytuację na rynku budowlanym oraz prognozy w tym zakresie przedstawiono szczegółowo w Ocenie Skutków Regulacji.</p> <p>Ważnym celem zmiany jest wyeliminowanie poważnych błędów poczynionych w jej nowelizacji (Dz. U. z 2023 r. poz. 803) będącej częścią tzw. ustawy deregulacyjnej, która została uchwalona jako projekt poselski, bez odpowiednich konsultacji społecznych. Jeszcze poprzedni Sejm z inicjatywy Ministra Rozwoju usiłował naprawić popełnione błędy, ustawa została nawet uchwalona pod koniec kadencji (<i>ustawa z dnia 17 sierpnia 2023 r. o zasadach udzielania przez Skarb Państwa gwarancji za zobowiązania Narodowej Agencji Bezpieczeństwa Energetycznego</i>), jednak uległa dyskontynuacji z uwagi na nierozpoznanie stanowiska Senatu. Jednym z najbardziej krytykowanych błędów było wprowadzenie centralnego wskaźnika parkingowego dla całej Polski i zabranie samorządom lokalnym kompetencji w zakresie określania polityki parkingowej. Pierwszoplanowym celem ustawy jest usunięcie błędów wynikających z nieprofesjonalnej legislacji w tym zakresie.</p> <p>Propozycje zawarte w niniejszej nowelizacji są również wynikiem doświadczeń jednostek samorządu terytorialnego oraz inwestorów,</p>	
--	--	---	--

		<p>współpracujących ze sobą w ramach ustawowej procedury. Jako że ustawa o ułatwieniach w realizacji i przygotowaniu inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących tworzyła zupełnie nowy instrument planistyczny, oczywistym jest, że na przestrzeni przeszło 5 lat jej obowiązywania pojawiło się wiele słuszych postulatów, których wdrożenie pozwoli usprawnić jej stosowanie.</p> <p>Ustawa wprowadziła bezprecedensowy mechanizm partycypacji inwestorów w zadaniach własnych gminy, z którego nie można korzystać przy okazji przedsięwzięć realizowanych w oparciu o miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego czy decyzje o warunkach zabudowy. Proponowana nowelizacja upowszechnia wspomnianą partycypację poprzez wprowadzenie mechanizmu „opłaty oświatowej”, która każdorazowo zagwarantuje gminom określony poziom wpływów finansowych od inwestora. Środki te będą mogły zostać przeznaczone na dowolne zadania własne gminy, pod warunkiem że będą one realizowane w określonej, maksymalnej odległości od inwestycji mieszkaniowej.</p> <p>Art. 1 – zmiana ustawy o ułatwieniach w przygotowaniu inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących.</p> <p>Istotą zmian zawartych w art. 1 jest wprowadzenie rozwiązań usprawniających praktyczną możliwość zastosowania mechanizmów ustawy prowadzących do realizacji inwestycji mieszkaniowych. Oprócz charakteru stricte doprecyzowującego, nowelizowane przepisy w pierwszej kolejności służą przywróceniu gminom autonomii w określaniu minimalnej liczby miejsc parkingowych, które miałyby być zrealizowane w ramach inwestycji mieszkaniowych. Nowelizacja wydłuży również okres obowiązywania ustawy, a także zawiera pomniejsze zmiany wskazywane przez inwestorów i jednostki samorządu jako tak zwane wąskie gardła w procesie uzyskiwania uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej.</p> <p>Zmiana w art. 2 specustawy poszerza katalog dopuszczalnych inwestycji towarzyszących o zmianę zagospodarowania terenu – jest to pojęcie definiowane w ustawie z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, obejmujące inwestycje niezwiązane z prowadzeniem robót budowlanych. Do takich inwestycji należy w szczególności urządzenie parku bądź skweru, która to inwestycja - w związku z dotychczasową, niefortunną redakcją przepisu - mogłaby dziś nie zostać formalnie uznana za inwestycję towarzyszącą w myśl ustawy. Zmiana ma na celu jednoznaczne rozstrzygnięcie wątpliwości w tym zakresie. Również dodanie remontu, montażu i rozbiórki do katalogu</p>	
--	--	--	--

		<p>możliwych inwestycji pozwala na bardziej elastyczne uzgodnienie zakresu inwestycji towarzyszącej, tym bardziej że pojęcia te mieszczą się w definicji „robót budowlanych” zawartym w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane. Do katalogu przedmiotowego inwestycji dodano z kolei lokale wchodzące w skład mieszkaniowego zasobu gminy – umożliwi to realizację w ramach inwestycji towarzyszącej zarówno budowy nowych, jak i remontu czy przebudowy istniejących lokali, wykorzystując potencjał pustostanów gminnych do skokowego zwiększenia dostępności mieszkań komunalnych. Dla tych lokali nie obowiązuje kryterium związku funkcjonalnego z inwestycją główną.</p> <p>Korekta brzmienia art. 3 specustawy ma służyć uelastycznieniu projektowania powierzchni handlowych oraz usługowych. Proponowany dotychczas minimalny pułap powierzchni usługowej i handlowej wynoszący 5% może być nieosiągalny w mniejszych, słabiej zlokalizowanych inwestycjach, co zablokuje możliwość projektowania w nich bardzo potrzebnych - aczkolwiek realizowanych na mniejszych powierzchniach – punktów usługowych takich jak piekarnie, punkty pocztowe czy zakłady fryzjerskie. Z kolei zwiększenie ustawowego pułapu do 40% pozwoli realizować inwestycje oparte o ideę miasta zrównoważonego, które z zasady łączy w sobie różne funkcje: mieszkaniowe, kulturalne czy handlowe i jednocześnie gwarantuje mieszkańcom dostęp do niezbędnych usług w bliskiej odległości od miejsca ich zamieszkania.</p> <p>W art. 7 w ust. 5a wprowadzono instytucję quasi-zawieszenia postępowania dotyczącego uchwały. Zgodnie z proponowanym brzmieniem, bieg terminu 60 dni na przyjęcie uchwały ulega zawieszeniu na wniosek inwestora ,na okres wskazany w tym wniosku. Rozwiązanie to jest celowe z uwagi na licznie występujące przypadki konieczności modyfikacji wniosku przez inwestora i braku odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego do ww. postępowania. Samorząd i inwestor potrzebują odpowiedniego czasu na dokonanie uzgodnień. Brak wyjątku dla rozpatrywania wniosku w 60 dni powoduje konieczność wycofania wniosku lub podjęcia terminowego, ale negatywnego rozstrzygnięcia Instytucja zawieszenia na wniosek służy uelastycznieniu terminu na negocjacje i wyjaśnienia.</p> <p>Dodatkowo, w art. 7 ust. 7 uchyla się pkt 3, który nakazuje określić wnioskodawcy liczbę mieszkań w przyszłej inwestycji. Należy zauważyć, że w ustawie zawarto już inny element gwarantujący budowę odpowiedniej liczby lokali, a przy tym dający inwestorowi większą elastyczność projektową na etapie postępowania w sprawie udzielenia pozwolenia na budowę – a</p>	
--	--	---	--

		<p>mianowicie wskazany w pkt 2 obowiązek określenia minimalnej i maksymalnej powierzchni użytkowej mieszkań. Niezasadne jest przedstawianie we wniosku obu parametrów, które będą dodatkowo limitować kształt inwestycji na etapie uzyskiwania pozwolenia na budowę, podczas gdy wniosek składa się na poziomie wstępnej koncepcji. Tymczasem inny przepis ustawy ustanawia zasadę zgodności projektu budowlanego z uchwałą o lokalizacji inwestycji, co wyklucza możliwość wyjścia poza ustalenia uchwały.</p> <p>W zakresie redakcyjnym, zmienia się również brzmienie art. 7 ust. 7a, poprzez uchylenie obowiązku określenia minimalnego udziału powierzchni ogólnodostępnego, nieogrodzonego urządzonego terenu wypoczynku oraz rekreacji lub sportu lokalizowanego w ramach powierzchni biologicznie czynnej na terenie inwestycji mieszkaniowej, jeśli taki obowiązek, zgodnie z ustawą, w danym przypadku nie występuje. Jest to eliminacja niespójności wewnątrz ustawy.</p> <p>W ust. 16 zastosowano rozwiązanie analogiczne do systemowego rozwiązania proceduralnego wprowadzonego reformą planowania przestrzennego od 24 września 2023 r. w przypadku procedowania planów miejscowych. W ramach reformy zdecydowano się na rezygnację z rozwiązania zakładającego obowiązek każdorazowego powtarzania czynności proceduralnych po wprowadzeniu zmian w projekcie planu miejscowego, ograniczając ten obowiązek co do zasady do powtórzenia etapu uzgodnień, o ile zmiana wniosku dotyczy materii objętej uzgodnieniami. Jak wskazali projektodawcy tamtej zmiany, w odniesieniu do projektu planu miejscowego. <i>„Celowo nie wskazano konieczności ponawiania konsultacji społecznych, jako że cała procedura określona w tym przepisie zainicjowana została uwzględnieniem przez radnych głosu społecznego. Także na tym etapie przekazany do uchwalenia projekt jest jawny, dzięki czemu również w tym przypadku istnieje możliwość zwrócenia się do radnych z dalszymi uwagami do projektu.”</i>⁴⁵</p> <p>W związku z tym w specustawie mieszkaniowej analogicznie proponuje się rozwiązanie ograniczające powtarzane czynności do uzgodnień.</p> <p>Dodatkowo w przypadku zmiany wniosku, inwestor będzie zobowiązany przedstawić, a gmina opublikować tylko zmiany do wniosku, zamiast czasochłonnego przygotowywania i publikowania całej dokumentacji po raz wtóry.</p> <p>W ust. 16a zaproponowano procedurę udostępnienia inwestorowi treści</p>	
--	--	--	--

⁴⁵ Uzasadnienie druku sejmowego nr 3097

		<p>uchwały celem zaopiniowania jej w zakresie zgodności z wnioskiem. Inwestor powinien zaopiniować uchwałę w terminie 3 dni, przy czym niewyrażenie stanowiska uznaje się za wyrażenie pozytywnej opinii. Mechanizm ten pozwoli autorowi wniosku zweryfikować, czy ustalenia poczynione w projekcie uchwały pozostają spójne z samym wnioskiem. Chroni to obie strony przed popełnieniem błędu.</p> <p>Ponadto, w art. 7 wprowadza się obowiązek przedłożenia radzie gminy przez wójta (burmistrza, prezydenta) porozumienia zawartego z inwestorem. Powyższe ma związek ze zmianą zaproponowaną w art. 22 ust. 6-7, która „przenosi” obowiązek akceptacji porozumienia przez radę gminy na etap wydawania uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji. Dziś wymagana jest dodatkowa zgoda rady gminy wyrażona w formie uchwały, co znacznie wydłuża procedurę uzyskiwania ostatecznej uchwały lokalizacyjnej. Wymagane są bowiem dwa posiedzenia rady gminy: najpierw uchwała o akceptacji zawarcia porozumienia, a potem finalna uchwała o ustaleniu lokalizacji inwestycji. Po nowelizacji porozumienie takie będzie mógł zawrzeć samodzielnie wójt (burmistrz, prezydent miasta). Tak zawarte porozumienie będzie następnie obligatoryjnie przedkładane radzie gminy wraz z projektem uchwały o ustaleniu lokalizacji i wejdzie w życie jedynie pod warunkiem przyjęcia przez radę gminy uchwały o ustaleniu lokalizacji. Zmiana ta pozwoli na skrócenie procedury, ograniczy biurokrację i jednocześnie w żaden sposób nie ograniczy kompetencji rady gminy, która w dalszym ciągu będzie musiała wyrazić zgodę na inwestycję w określonym kształcie, w tym na treść porozumienia z inwestorem.</p> <p>W art. 7 w dodawanym ust. 20 uregulowano ponadto sytuację wniosku o zmianę uchwały. Zmianę taką dopuszczają obowiązujące przepisy, jednak brak jest regulacji wskazujących na odmienności proceduralne względem przyjęcia nowej uchwały. Wskazano w związku z tym, że wniosek składa się w postaci ograniczonej do elementów mających związek z wnioskowaną zmianą. Należy bowiem podkreślić, że szereg potencjalnych zmian uchwały nie wymaga ponownego przedstawiania całej dokumentacji, przykładowo zmiana przebiegu elementów zagospodarowania terenu takich jak dojścia i dojazdy do budynków nie zmienia większości uwarunkowań, np. w zakresie zapotrzebowania na media. W związku z tym sformułowano zasadę ograniczenia wymaganej dokumentacji do elementów podlegających zmianie.</p> <p>W art. 12 w ust. 1a wskazano, że ilekroć w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, mowa jest o miejscowym planie zagospodarowania</p>	
--	--	---	--

		<p>przestrzennego, należy przez to rozumieć również uchwałę o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej albo uchwałę o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej i inwestycji towarzyszącej. Regulacja ta ma na celu zrównanie statusu uchwały lokalizacyjnej z MPZP z uwagi na analogiczny charakter i sposób wydawania ww. aktów planistycznych. Na gruncie obowiązujących przepisów pozwoli to m. in. na stosowanie analogicznych zasad sytuowania budynków w oparciu o uchwałę lokalizacyjną.</p> <p>Projektowany ust. 1b porządkuje zagadnienie "obszaru zabudowy śródmiejskiej" poprzez przyjęcie wprost, że wyznaczenie takiego obszaru w uchwale wydawanej na podstawie specustawy mieszkaniowej jest uwzględniane w procesie projektowania i realizacji inwestycji budowlanej. Potrzeba przyjęcia projektowanego przepisu wynika z definicji pojęcia „zabudowa śródmiejska” zawartej w <i>rozporządzeniu Ministra Infrastruktury ws. warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie</i>. Definicja ta odwołuje się w pierwszej kolejności do treści miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, których postanowienia ze swojej istoty nie znajdują zastosowania do uchwałach lokalizacji inwestycji mieszkaniowej, dlatego niezbędne jest wprowadzenie przepisu precyzującego niniejszą niespójność.</p> <p>Przepis ust. 1c rozstrzyga wątpliwość co do możliwości bezpośredniego wyznaczenia obszaru zabudowy śródmiejskiej w uchwale lokalizacyjnej. Obecnie występują gminy (np. Gliwice, Wrocław), które posiadają stare, nieaktualne studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, które w ogóle nie wyznaczały obszaru zabudowy śródmiejskiej, gdyż w momencie uchwalania takich studiów nie było to celowe. Jednocześnie rosnąca liczba gmin dostrzega potrzebę realizacji inwestycji w duchu miasta zwarteo i niskoemisyjnego czemu sprzyja realizacja zabudowy śródmiejskiej. Jednocześnie podkreślić należy, że procedowana zmiana wprowadza epizodyczną możliwość wyznaczenia obszaru zabudowy śródmiejskiej niezależnie od postanowień studium, co jest możliwe wyłącznie do czasu uchwalenia planu ogólnego.</p> <p>Należy mieć przy tym na uwadze, iż uchwała o lokalizacji jest podejmowana przez radę gminy, czyli ten sam organ, który uchwała miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego i lokalne studia uwarunkowań, przepis nie tworzy zatem żadnego ryzyka dla ogólnie pojętego władztwa planistycznego, przeciwnie, zwiększa wachlarz możliwości planistycznych, które przysługują gminom.</p> <p>Zmiany w art. 17 w zakresie miejsc parkingowych stanowią powrót do</p>	
--	--	---	--

		<p>poprzedniego stanu prawnego obowiązującego przed 12 maja 2023 roku. Obecne uregulowanie, nakazujące każdorazowe projektowanie minimum 1,5 miejsca postojowego (oraz 1 m.p. w odniesieniu do inwestycji zlokalizowanych w strefie zabudowy śródmiejskiej) jest powszechnie krytykowane przez branżowych specjalistów oraz jednostki samorządu. Kosztowność i nieadekwatność projektowania rozległych parkingów powoduje wstrzymanie licznych inwestycji mieszkaniowych i w efekcie osłabienie podaży oraz spadek dostępności mieszkań. Jest to zapis powszechnie krytykowany przez samorządy, odarte ze swoich kompetencji, a także przez inwestorów i ekspertów.</p> <p>Opisane powyżej zmiany w zakresie polityki parkingowej zostają wprowadzone poprzez uchylene art. 17 ust. 4a pkt 2 art. 17 ust. 4d pkt 2 oraz zmianę brzmienia art. 19 ust. 3.</p> <p>Wprowadzony do art. 17 ust. 4b pkt 4 ma charakter doprecyzowujący. Istotą dodanego ustawą o likwidacji zbędnych barier administracyjnych i prawnych obowiązku sytuowania lokalizowania ogólnodostępnego, nieogrodzonego, urządzonego terenu wypoczynku oraz rekreacji lub sportu w ramach powierzchni biologicznie czynnej (art. 17 ust. 4a pkt 1) było zagwarantowanie mieszkańcom dostępu do terenu rekreacji, gdyby takowy dostęp nie został im zapewniony zgodnie z art. 17 ust. 4. Relacja między tymi obowiązkami nie została jednak jasno określona przez ustawodawcę, co budziło wątpliwości inwestorów i organów. W związku z powyższym do art. 17 ust. 4b dodaje się pkt 4, który</p> <p>ostatecznie rozstrzyga, że zapewnienie dostępu do terenów rekreacji poprzez ich lokalizację w określonej odległości od inwestycji mieszkaniowej zwalnia z dodatkowego, nadmiarowego obowiązku urządzania terenu rekreacji na terenie tejże inwestycji. Przepis usuwa potencjalną sprzeczność między dwoma przepisami: o obowiązku lokalizacji inwestycji w pobliżu terenu rekreacji oraz przepisu zobowiązującego do realizacji terenu rekreacji na terenie inwestycji mieszkaniowej, która powinna mieć miejsce wyłącznie w przypadku, gdy w pobliżu nie ma urządzonych terenów wypoczynku oraz sportu i rekreacji, np. publicznego parku.</p> <p>W art. 17 wprowadzono ponadto zmiany dotyczące sposobu spełniania standardu urbanistycznego w zakresie dostępu do szkoły podstawowej. Zmiany te związane są w sposób ścisły z wprowadzaną w art. 19a instytucją świadczenia oświatowego. Obowiązujące regulacje dotyczące oświatowego standardu urbanistycznego podlegają krytyce, wskazuje się na ich uznaniowy charakter, przejawiający się m. in. w kwestionowaniu charakteru prawnego zaświadczenia potwierdzającego spełnianie standardu</p>	
--	--	---	--

			<p>(„Urbanistyczny standard oświatowy w specustawie mieszkaniowej”, w: <i>Specustawa mieszkaniowa a samodzielność planistyczna gminy. Dylematy prawników i urbanistów</i>, Jakub H. Szlachetko (red.), Instytut Metropolitalny, Gdańsk 2019). Proponuje się pozostawienie standardu w zakresie niebudzącym wątpliwości – tj. odległości od szkoły podstawowej i modyfikację w pozostałym zakresie poprzez rezygnację z odwoływania się do przesłanki adekwatności szkoły do przyjęcia nowych uczniów, nie istnieje bowiem normatyw pozwalający tę adekwatność w sposób jednoznaczny określić. Konsekwentnie proponuje się usunięcie wymogu uzyskania zaświadczenia potwierdzającego spełnienie standardu, będzie to bowiem możliwe do weryfikacji w zwykłej procedurze uchwałodawczej. Zaświadczenie jest dokumentem wydawanym w oparciu o niejasne przesłanki. Ustawa zamiast zaświadczenia proponuje wprowadzenie jednolitej opłaty oświatowej, z której środki mogą być wydatkowane przez samorząd na najbardziej istotne cele związane z oświatą w otoczeniu inwestycji (art. 19a).</p> <p>W art. 17 w ust. 10 zmieniono również zasadę ustalania odległości od szkoły poprzez odniesienie się do granicy terenu, na którym posadowiona jest szkoła lub terenu o przeznaczeniu umożliwiającym powstanie szkoły w przyszłości. Zmiana ma na celu zwiększenie elastyczności w zakresie badania standardu odległości.</p> <p>W ust. 11 doprecyzowano, że wprowadzenie na etapie użytkowania inwestycji mieszkaniowej zmiany polegającej na ogrodzeniu urządzanego terenu wypoczynku, rekreacji lub sportu, stanowi zmianę sposobu użytkowania w rozumieniu art. 71 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, tj. zmianę wymagającą zgłoszenia organowi administracji architektoniczno-budowlanej, w wyniku którego badana jest zgodność dokonanej zmiany m. in. z aktem planistycznym, którym w przedmiotowym przypadku jest uchwała lokalizacyjna. Przepis ma na celu wyeliminowanie sytuacji, w których na etapie użytkowania w sposób niekontrolowany następują zmiany pogarszające parametry użytkowe inwestycji w zakresie zagwarantowanym uchwałą lokalizacyjną.</p> <p>Jednocześnie w art. 19a wprowadza się nową instytucję umożliwiającą uzyskanie od inwestora środków finansowych w związku z realizacją inwestycji mieszkaniowej – świadczenie oświatowe. Świadczenie oświatowe stanowi daninę publicznoprawną, której nałożenie pozostawiono uznaniu rady gminy, jako elementu zobowiązań inwestora powiązanych ze zgodą na lokalizację inwestycji mieszkaniowej. Podstawą ustanowienia świadczenia oświatowego wobec inwestora jest stwierdzenie przez radę gminy, że</p>	
--	--	--	---	--

		<p>dostęp inwestycji do szkoły podstawowej został wprawdzie zachowany w wymiarze odległościowym, jednak szkoła ta może z różnych względów (technicznych, kadrowych) nie być w stanie zaspokoić potrzeb edukacyjnych mieszkańców nowej inwestycji. Wówczas rada gminy dysponuje uznaniem w nałożeniu świadczenia w uchwale lokalizacyjnej.</p> <p>Wyłączono możliwość nałożenia świadczenia oświatowego wyłącznie w jednym przypadku - sytuacji, w której zawarto z inwestorem porozumienie, o którym mowa w art. 22, którego przedmiotem jest realizacja inwestycji dotyczącej szkoły podstawowej. Inwestycją tą może być budowa, jak również rozbudowa czy remont szkoły. Jeżeli gmina w sposób kompleksowy i autonomiczny ustala z inwestorem zasady współpracy przy inwestycji (np. budowa szkoły) to inwestor nie powinien już ponosić dodatkowych (podwójnych) opłat z tego tytułu.</p> <p>Świadczenie oświatowe ma formę pieniężną, jego wysokość to iloczyn wskaźnika stanowiącego nie więcej niż 2,5% powierzchni użytkowej mieszkań określonej w uzyskanym na podstawie uchwały pozwoleniu na budowę oraz wskaźnika przeliczeniowego kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych, w odniesieniu do województwa albo miasta będącego siedzibą wojewody lub sejmiku województwa, właściwego ze względu na lokalizację inwestycji mieszkaniowej. Przedmiotowy wskaźnik jest szeroko stosowany w przepisach prawa jako punkt odniesienia w procesie budowy normy prawnej, jego każdorazowa wysokość ustalana jest na podstawie publikacji w wojewódzkich dziennikach urzędowych. Wysokość parametru przeliczeniowego (w zakresie do 2,5%) określa rada gminy w uchwale lokalizacyjnej.</p> <p>Momentem, w którym świadczenie podlega konkretyzacji oraz nałożony zostaje obowiązek jego uiszczenia, jest decyzja wójta (burmistrza, prezydenta miasta) wydawana w oparciu o ustawę oraz uchwałę lokalizacyjną. Decyzja ta wydawana jest z urzędu i określa wysokość świadczenia (w oparciu o precyzyjne dane z pozwolenia na budowę) oraz obowiązek jego uiszczenia. Decyzja podlega egzekucji administracyjnej w zakresie kwoty pieniężnej stanowiącej wartość świadczenia. Decyzja zostaje wydana po rozpoczęciu budowy inwestycji mieszkaniowej, na podstawie zawiadomienia przez podmiot realizujący inwestycję mieszkaniową właściwego organu nadzoru budowlanego o rozpoczęciu robót budowlanych w ramach inwestycji mieszkaniowej, stosownie do art. 41 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, zaś w wypadku uchybienia obowiązkowi, po rozpoczęciu inwestycji mieszkaniowej. Stroną</p>	
--	--	--	--

		<p>postępowania w sprawie określenia wysokości świadczenia oświatowego jest wyłącznie podmiot realizujący inwestycję. Możliwe jest ustalenie opłaty proporcjonalnie, w przypadku podzielenia projektu inwestycyjnego na części.</p> <p>Świadczenie oświatowe stanowi dochód własny gminy, ustawa nakłada obowiązek jego wykorzystania do finansowania zadań publicznych w otoczeniu inwestycji, zaś w odniesieniu do m. st. Warszawy – w danej dzielnicy.</p> <p>Projektowana korekta art. 22 jest związana z omówionymi powyżej zmianami art. 7 ust. 17 i dotyczy zmiany procedury zawierania porozumień. Ponadto w art. 22 doprecyzowano wpływ zawartego porozumienia na kwestię zgodności ze standardami urbanistycznymi. W doktrynie podkreślano, że w oparciu o zawarte porozumienie istnieje możliwość pominięcia ustawowych (bądź wynikających z aktu prawa miejscowego) wymagań dotyczących odległości inwestycji mieszkaniowej od danego obiektu (tak: <i>A. Jakubowski (red.), Specustawa mieszkaniowa. Komentarz, Warszawa 2019, komentarz do art. 22</i>). Analogiczne stanowisko względem charakteru porozumienia zaprezentował również właściwy resort. W związku z tym przepis rozszerzono o zdanie drugie wskazujące, że wyłączenie zgodności ze standardami oznacza w szczególności możliwość realizacji inwestycji z pominięciem wymogu zachowania odległości, o których mowa w art. 17 lub akcie prawa miejscowego wydawanym na podstawie art. 19.</p> <p>W art. 27 dodano ustęp 7, stanowiący podstawę do uzyskania postanowienia organu wydającego decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, stwierdzającego dopuszczalność realizacji przedsięwzięcia o zmodyfikowanych parametrach w oparciu o wydaną pierwotnie decyzję. Rozstrzygnięcie takie, wydawane na wniosek inwestora w formie postanowienia, na które nie przysługuje zażalenie, ma na celu adresowanie problemu wczesnego uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia, którego charakterystyka ulega na kolejnych etapach (konsultacje społeczne, opiniowanie) licznym zmianom. Nie każda z tych zmian powoduje konieczność uzyskiwania ponownej decyzji środowiskowej. Postanowienie wydaje się w terminie 1 miesiąca.</p> <p>W art. 28 zrezygnowano z obowiązku sprawdzania przez organ nadzoru budowlanego zgodności realizacji inwestycji mieszkaniowej ze standardami urbanistycznymi. Przepis ten stanowił poważny wylom systemowy zakładający w istocie, że na etapie po wybudowaniu inwestycji organ nadzoru budowlanego może nie dopuścić do jej użytkowania z uwagi na np.</p>	
--	--	---	--

		<p>odmienną interpretację przepisów zastosowanych przy wydawaniu uchwały lokalizacyjnej. Stanowiło to rażące naruszenie zasady zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, dodając organowi nadzoru budowlanego kompetencji spoza zakresu jego działalności w procedurze, której istotą jest sprawdzenie technicznych aspektów inwestycji, nie zaś jej walorów urbanistycznych. Podkreślenia wymaga, że kontrola zgodności przedsięwzięcia ze standardami urbanistycznymi następuje na etapie podejmowania uchwały w sprawie lokalizacji inwestycji mieszkaniowej, która to uchwała podlega nadzorczej kontroli wojewody oraz może być zaskarżona do sądu administracyjnego. Dopuszczenie sytuacji, w której organ nie dysponujący w tym zakresie kompetencjami (PINB) dokonuje powtórnej kontroli w tej samej materii, narusza czytelny rozdział kompetencji organów i może stanowić naruszenie zasady powagi rzeczy osądzonej. W polskim systemie prawnym nieznany jest inny analogiczny przykład nakładania się kompetencji.</p> <p>Zmiana zawarta w art. 59 związana jest z przedłużeniem okresu obowiązywania specustawy mieszkaniowej. Skoro specustawa jest dobrą dla gmin formą dokonywania rozstrzygnięć urbanistycznych, zasadnym jest określenie jej obowiązywania do co najmniej 2030 r. Dodatkowo wprowadza się przepisy przejściowe wyjaśniające sposób stosowania ustawy po jej formalnej utracie mocy, do wniosków lokalizacyjnych złożonych przed tą datą. Zgodnie z propozycją, do wniosków o ustalenie lokalizacji inwestycji złożonych do dnia utraty mocy ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Uchwały wydane na wniosek o ustalenie lokalizacji inwestycji, złożony przed dniem 1 stycznia 2030 r., zachowują moc i stosuje się do nich przepisy dotychczasowe. Zmiana ta powoduje zbędność przepisu art. 76 ustawy o planowaniu, zmienianej w art. 3 niniejszej ustawy, stąd projekt przewiduje jego uchylenie.</p> <p>Zmiany w art. 2 – ustawa o gospodarce nieruchomościami.</p> <p>Punktowa nowelizacja ustawy o gospodarce nieruchomościami pozostaje w ścisłym związku z proponowanymi zmianami do ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących i ma na celu ułatwienie dokonywania niezbędnych podziałów nieruchomości w związku realizacją inwestycji mieszkaniowych.</p> <p>Polega ona na dodaniu do art. 95 pkt 9 dodatkowej przesłanki umożliwiającej dokonanie podziału nieruchomości objętej uchwałą o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej oraz inwestycji towarzyszącej niezależnie od ustaleń planu miejscowego, a w przypadku braku planu</p>	
--	--	---	--

		<p>niezależnie od decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Dziś ustawodawstwo nie przewiduje wprost możliwości dokonania podziału nieruchomości objętej taką uchwałą, a jest to niezbędne dla realizacji inwestycji etapowanych bądź zakładających budowę inwestycji towarzyszącej, np. parku, szkoły, czy drogi.</p> <p>Zmiany w art. 3 – ustawa o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw.</p> <p>Nowelizacja ustawy zwanej potocznie „reformą planowania” stanowi bezpośrednią konsekwencją korekt wprowadzonych w art. 1 do specustawy mieszkaniowej. Projektowane zmiany dotyczą przepisów przejściowych ww. ustawy, mają na celu zapewnienie skuteczności zmian w zakresie przedłużenia terminu obowiązywania specustawy mieszkaniowej, poprzez odpowiednie modyfikacje stanu prawnego w okresie przejściowym, trwającym wg zmienianej ustawy od 24 września 2023 r. do 31 grudnia 2025 r.</p> <p>Uchylenie art. 75 ustawy reformującej wynika z wprowadzenia w punkcie 3 poprawki nowej redakcji art. 59 specustawy mieszkaniowej, zawierającej przepisy przejściowe w obrębie przepisu o utracie mocy obowiązującej tej ustawy.</p> <p>Wynikowo zmieniono terminy wejścia w życie przepisów związanych z wdrażaniem reformy, przesuując wejście w życie przepisów dot. specustawy mieszkaniowej do 1 stycznia 2030 r. Usunięto również błąd zawarty w pierwotnym brzmieniu ustawy reformującej, polegający na określeniu dwóch sprzecznych dat wejścia w życie przepisu art. 67 ust. 3 pkt 3 UPZP.</p> <p>Art. 4. Utrzymanie uchwał w mocy.</p> <p>Istotą przepisu jest utrzymanie w mocy wydanych uchwał w przedmiocie ustalenia lokalizacji inwestycji mieszkaniowej lub inwestycji towarzyszącej. Konieczność zawarcia niniejszego przepisu wynika z reguły określonej w § 32 ust. 2 Zasad techniki prawodawczej, zgodnie z którą jeżeli zmienia się treść przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego, zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu, przyjmuje się, że akt wykonawczy wydany na podstawie tego przepisu upoważniającego traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie przepisu zmieniającego treść przepisu upoważniającego - chyba, że przepis przejściowy stanowi inaczej.</p> <p>Art. 5. Przepisy przejściowe.</p> <p>W ust. 1 zdaniu pierwszym przepisów przejściowych uregulowano w sposób</p>	
--	--	---	--

			<p>typowy sytuacje w toku wskazując, że przepisy nowe stosuje się do wniosków o wydanie uchwały lokalizacyjnej wniesionych po dniu wejścia w życie ustawy.</p> <p>Konieczne było jednocześnie odniesienie się w ust. 1 do przepisu przejściowego zawartego w ustawie reformującej planowanie przestrzenne, która weszła w życie w dniu 24 września 2023 r. (ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw). Ustawa ta spetryfikowała stan prawny w zakresie uchwał lokalizacyjnych wskazując w art. 70 ust. 2, że do spraw dotyczących opracowania i uchwalania uchwał w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji mieszkaniowej lub inwestycji towarzyszącej albo ich zmian, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie planu ogólnego gminy w danej gminie, stosuje się co do zasady przepisy dotychczasowe. Oznacza to, że jakakolwiek zmiana stanu prawnego w okresie pomiędzy 24 września 2023 r. a datą wejścia w życie planu ogólnego w danej gminie byłaby całkowicie nieskuteczna, jeżeli przepisy nie określiłyby jednocześnie relacji nowowprowadzanej zmiany do przepisu art. 70 ust. 2 ustawy reformującej. Celem przepisu jest umożliwienie stosowania wprowadzonych niniejszą ustawą regulacji dot. uchwał lokalizacyjnych również w okresie poprzedzającym wejście w życie planu ogólnego, jednocześnie explicite wskazując, w jakim zakresie art. 70 ust. 2 ustawy reformującej wciąż znajduje zastosowanie i pozwala stosować przepisy ustawy w brzmieniu sprzed 24 września 2023 roku.</p> <p>W nawiązaniu do opisanego powyżej określenia hierarchii między przepisami niniejszej ustawy a przepisem art. 70 ust. 2 ustawy reformującej planowanie przestrzenne wskazano wprost, że stosowanie przepisów nowych nie dotyczy przepisów utrzymujących w okresie przejściowym (do dnia wejścia w życie planu ogólnego w danej gminie) wyjątków dotyczących niezgodności inwestycji mieszkaniowej ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego w gminie. Jest to niezbędne dla uzyskania jednoznaczności stanu prawnego w okresie przejściowym - między wejściem w życie przedmiotowej ustawy, a wejściem w życie planu ogólnego w danej gminie, gdy wciąż możliwe jest korzystanie z wyjątków w zakresie niezgodności.</p> <p>W ust. 2 i 3 uregulowano zagadnienia przejściowe związane z wprowadzanymi przepisami dot. znaczenia uchwały lokalizacyjnej na gruncie przepisów techniczno-budowlanych dotyczących m. in. budynków. Zastrzeżono w nich, że podstawą zastosowania przepisów nowych jest data wszczęcia postępowania budowlanego, nie zaś data wydania uchwały –</p>	
--	--	--	--	--

		<p>przepisy te znajdują zastosowanie do interpretacji uchwał wydanych także przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Analogiczną zasadę zastosowano w ust. 4 do interpretacji uchwały w kontekście dokonywania podziału nieruchomości.</p> <p>W ust. 5 określono zakres stosowania przepisów nowych do kompetencji organów nadzoru budowlanego na etapie przystępowania do użytkowania inwestycji.</p> <p>W ust. 6 dokonano sanacji wadliwego wprowadzenia w życie przepisu art. 12 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 przez ustawę z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw. Przepis art. 70 ust. 2 tej ustawy zakładał, że wejście w życie tego przepisu następuje dopiero po wejściu w życie planu ogólnego w danej gminie – jest to sprzeczne z <i>ratio legis</i> przedmiotowego przepisu. Sanacja polega na wskazaniu, że przekształcenie użytkowania wieczystego we własność następuje w oparciu o badanie zgodności z uchwałą lokalizacyjną, niezależnie od tego kiedy została ona wydana.</p> <p>W ust. 7 przesądzono, że utrata ważności studium nie jest przeszkodą dla wydawania uchwał w oparciu o specustawę mieszkaniową nawet w sytuacji, gdy nie obowiązuje plan ogólny. W takim wypadku rada gminy jako punkt odniesienia uznaje nieobowiązujące studium w brzmieniu sprzed dnia utraty jego ważności. W takim przypadku również nie stanowi przeszkody dla wydawania uchwał mieszkaniowych fakt braku obowiązywania planu ogólnego.</p> <p>Art. 6. Wejście w życie.</p> <p>Proponowany termin <i>vacatio legis</i> wynosi 14 dni. Jest to okres wystarczający dla zapoznania się adresatów norm z nowymi regulacjami prawnymi. Brak w tym zakresie konieczności dłuższego okresu spoczywania ustawy z uwagi na charakter postępowań regulowanych ustawą.</p> <p>Projektowana ustawa może wpłynąć na mikro-, małych i średnich przedsiębiorców, w zakresie firm deweloperskich. Wpływ ten przejawia się w szerszej możliwości pozyskania gruntów pod inwestycje mieszkaniowe oraz bardziej elastycznych warunków realizacji tych inwestycji, przy zabezpieczeniu wymogów interesu publicznego w zakresie jakości urbanistycznej inwestycji.</p> <p>Projektowana ustawa nie jest sprzeczna z prawem Unii Europejskiej.</p> <p>Projektowana ustawa nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo</p>	
--	--	---	--

			<p>uzgodnienia.</p> <p>Projektowana ustawa nie zawiera przepisów technicznych i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).</p> <p>Projektowana ustawa nie zawiera wymogów nakładanych na usługodawców podlegających notyfikacji, o której mowa w art. 15 ust. 7 lub art. 39 ust. 5 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz. Urz. UE L 376 z 27.12.2006, str. 36).</p> <p>Nie ma możliwości podjęcia alternatywnych w stosunku do projektowanej ustawy środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu – całokształt zagadnienia określania przeznaczenia gruntu jest regulowana prawem.</p>	
360.	<p>Postulaty dodatkowe (dot. ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi)</p>	<p>Izba Zarządzająca Funduszami i Aktywami</p>	<p>Niezależnie od powyższego, w związku z wyrażoną przez MRiT podczas prekonsultacji Projektu, które miały miejsce podczas spotkania Zespołu ds. Deregulacji i Dialogu Gospodarczego w dniu 11 kwietnia br, otwartością na wprowadzenie w Projekcie dalszych racjonalnych zmian w ustawach sektorowych, przedstawiamy propozycje zmian w ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. Ustawa ta jest podstawowym aktem prawa polskiego regulującym tworzenia, funkcjonowanie i likwidację funduszy inwestycyjnych.</p> <p>W ocenie IZFiA proponowane zmiany nie mają charakteru systemowego, służą ułatwieniu prowadzenia działalności przez fundusze inwestycyjne i są zgodne z bieżącymi potrzebami rynku. Praca nad nimi w ramach już zaawansowanych prac nad Projektem pozwoli na ich sprawne wprowadzenie, które skutkować będzie usunięciem dalszych barier prawnych i administracyjnych w funkcjonowaniu funduszy inwestycyjnych.</p> <p>Mając na uwadze powyższe, IZiA proponuje dodanie w Projekcie następujących zmian w ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi („Ustawa”):</p> <p>Pożyczki pieniężne udzielane przez fundusze inwestycyjne zamknięte</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>Proponujemy nadać wstępowi do wyliczenia w art. 153 ust. 1 Ustawy następujące brzmienie:</p> <p><i>„1. Fundusz inwestycyjny zamknięty może, przy uwzględnieniu celu inwestycyjnego funduszu, udzielać.”</i></p> <p>Fundusze rynku pieniężnego</p> <p>Proponujemy nadać przepisowi art. 178 Ustawy następujące brzmienie:</p> <p>„Art. 178.</p> <p>1. Fundusz inwestycyjny może działać jako fundusz rynku pieniężnego.</p> <p>2. Do funduszy rynku pieniężnego stosuje się przepisy Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1131 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie funduszy rynku pieniężnego.”.</p> <p>Wydłużenie okresu na dostosowanie struktury portfela inwestycyjnego funduszy inwestycyjnych aktywów niepublicznych</p> <p>Proponujemy nadać przepisowi art. 197 ust. 2 Ustawy następujące brzmienie:</p> <p><i>„2. W przypadku funduszu inwestycyjnego aktywów niepublicznych termin określony w art. 148 ust. 3 lub art. 157 ust. 3 wynosi 36 60 miesięcy.”</i></p> <p>W Projekcie, w przepisach wprowadzających, proponujemy dodanie nowej jednostki redakcyjnej w brzmieniu:</p> <p><i>„W odniesieniu do funduszy inwestycyjnych zamkniętych, o których mowa w art. 196 ust. 1 ustawy zmienianej w art. [•], utworzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, dla których nie upłynął termin na dostosowanie struktury portfela inwestycyjnego, o którym mowa w art. 197 ust. 2 ustawy zmienianej w art. [•], termin dostosowania struktury portfela inwestycyjnego wynosi 60 miesięcy od dnia rejestracji funduszu.”</i></p> <p>UZASADNIENIE</p> <p>Ad. 1. – Pożyczki pieniężne udzielane przez fundusze inwestycyjne</p>	
--	--	--	---	--

		<p>zamknięte</p> <p>Zgodnie z art. 153 ust. 1 pkt Ustawy: „Fundusz inwestycyjny zamknięty może, przy uwzględnieniu celu inwestycyjnego funduszu, udzielać: 1) pożyczek pieniężnych do wysokości nie wyższej niż 50% wartości aktywów funduszu, z tym że wysokość pożyczki pieniężnej udzielonej jednemu podmiotowi nie może przekroczyć 20% wartości aktywów funduszu;”</p> <p>Z literalnego brzmienia przepisu wprost wynika, że pożyczki pieniężne mogą być udzielane „przy uwzględnieniu celu inwestycyjnego funduszu”. W ocenie IZFiA, przedmiotowy fragment stanowi superfluum legislacyjne, gdyż każdy fundusz inwestycyjny dokonuje lokat zgodnie z celem inwestycyjnym i polityką inwestycyjną. Cel inwestycyjny funduszu powinien być określony w statucie funduszu. Niezależnie od powyższego, pomimo pozornie neutralnego brzmienia, powyższy fragment wywołuje poważne rozbieżności interpretacyjne w praktyce, które znalazły wyraz w <i>Stanowisku Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego w sprawie udzielania pożyczek pieniężnych przez fundusze inwestycyjne zamknięte oraz w Uzupełnieniu stanowiska Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 5 października 2023 r. w sprawie udzielania pożyczek pieniężnych przez fundusze inwestycyjne zamknięte</i> (dalej łącznie: Stanowisko UKNF”).</p> <p>Stanowisko znacząco ogranicza możliwość udzielania pożyczek pieniężnych przez fundusze inwestycyjne zamknięte z powołaniem się na konieczność „uwzględnienia celu inwestycyjnego”. IZFiA nie podziela argumentacji UKNF w odniesieniu do wykładni celu inwestycyjnego dokonanej na potrzeby interpretacji przepisu art. 153 ust. 1 Ustawy oraz oczekiwanego przez UKNF sposobu jego uwzględniania przy udzielaniu pożyczek pieniężnych.</p> <p>W uzasadnienie swojego stanowiska IZFiA wskazuje, że Ustawa nie określa celu inwestycyjnego funduszu inwestycyjnego zamkniętego. W związku z tym, pomocniczo posiłkować się należy celami inwestycyjnymi zdefiniowanymi przez ustawę dla funduszy inwestycyjnych otwartych oraz specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych, które przy dokonywaniu lokat funduszu nie stosują zasad i ograniczeń inwestycyjnych określonych dla funduszu inwestycyjnego zamkniętego.</p> <p>Celami tymi, zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy, mogą być wyłącznie:</p> <p>1) ochrona realnej wartości aktywów funduszu inwestycyjnego lub</p>	
--	--	---	--

		<p>2) osiągnięcie przychodów z lokat netto funduszu inwestycyjnego, lub</p> <p>3) wzrost wartości aktywów funduszu inwestycyjnego w wyniku wzrostu wartości lokat.</p> <p>W praktyce, w statutach funduszy inwestycyjnych zamkniętych określa się cele inwestycyjne tej treści lub podobne.</p> <p>Cele inwestycyjne funduszu inwestycyjnego są zatem bardzo ogólnymi założeniami wyrażającymi dążenia inwestycyjne funduszu. Wskazują kierunkowo, co fundusz poprzez swą działalność inwestycyjną chciałby osiągnąć. Czy jego zamierzeniem jest, np. osiągnięcie przychodów z lokat netto czy też wzrost wartości aktywów, a może oba te cele łącznie.</p> <p>Udzielanie pożyczek jest jedną z podstawowych i najstarszych, jeśli nie najstarszą formą prowadzenia działalności inwestycyjnej. Pożyczka inwestycyjna ze swej natury polega na tym, że jedna strona, mająca nadwyżki kapitału, pożycza drugiej stronie ten kapitał w celu osiągnięcia zysku z inwestycji. Posługując się terminologią ustawową, pożyczka inwestycyjna ma na celu: (i) ochronę realnej wartości aktywów funduszu inwestycyjnego, (ii) osiągnięcie przychodów z lokat netto funduszu inwestycyjnego, (iii) wzrost wartości aktywów funduszu inwestycyjnego w wyniku wzrostu wartości lokat.</p> <p>Dla przykładu, w ocenie IZFiA oznaczenie w statucie funduszu inwestycyjnego zamkniętego celu inwestycyjnego funduszu jako wzrostu wartości jego aktywów powinno być rozumiane jako dążenie do wygenerowania dodatniego wyniku na inwestycjach obejmujących całość mienia funduszu. Na mienie to składają się między innymi środki pieniężne, które w ramach działań służących ich pomnażaniu mogą być odpłatnie pożyczane. Jeżeli zatem transakcja pożyczki nakierowana jest na osiągnięcie określonej rentowności, to nie można odmówić tej transakcji wpisywania się w cel inwestycyjny funduszu polegający na wzroście wartości aktywów funduszu, a tym samym bezpośredniego związku z działaniem mieszczącym się w interesie uczestników.</p> <p>Z uwagi na powyższe wydaje się, iż „zarobkowy” cel pożyczki co najmniej pozostaje w związku z celem inwestycyjnym funduszu, jeżeli cel ten będzie szczegółowo i precyzyjnie opisany w statucie danego funduszu, jego polityce inwestycyjnej oraz strategii inwestycyjnej - w sposób pozwalający danemu inwestorowi funduszu zamkniętego podjąć racjonalną i świadomą decyzję o zainwestowaniu środków w fundusz, który w swojej strategii ma</p>	
--	--	--	--

		<p>udzielanie pożyczek pieniężnych na zasadach określonych ustawą oraz dokumentami wewnętrznymi funduszu. Właściwe ujęcie informacji o udzielaniu przez fundusz pożyczek pieniężnych w postanowieniu statutu funduszu dotyczącym celu inwestycyjnego, świadczy o zapewnieniu przez fundusz transparentności polityki inwestycyjnej względem jego uczestników – uczestnicy wiedzą bowiem, iż w ramach celu inwestycyjnego fundusz może udzielać pożyczek pieniężnych oraz jakie kryteria uwzględnia przed podjęciem decyzji o udzieleniu pożyczki na rzecz danego podmiotu.</p> <p>Uznanie pożyczki za instrument, który realizuje cel inwestycyjny funduszu, nie stoi w sprzeczności z art. 20 ust. 1 ustawy. Polityka inwestycyjna, w przypadku pożyczek, określa przedmiot inwestycji (wierzytelność z tytułu pożyczki), kryteria doboru do portfela (np. wymagania dotyczące pożyczkobiorców, zabezpieczeń, oczekiwanej stopy zwrotu z pożyczki) i zasady dywersyfikacji pożyczek.</p> <p>W tym kontekście, zdaniem IZFiA, oczywistym jest, że pożyczki pieniężne mają być udzielane przez fundusz inwestycyjny z uwzględnieniem celu inwestycyjnego. Ich udzielanie ze środków zebranych wśród inwestorów ma służyć realizacji celu inwestycyjnego funduszu inwestycyjnego. Oznacza to, że jeżeli celem inwestycyjnym funduszu jest, np. wzrost wartości aktywów funduszu, w wyniku udzielenia pożyczki ma on nastąpić. Udzielenie pożyczki powinno zatem w takiej sytuacji przynieść funduszowi ekonomiczną korzyść mogącą prowadzić do wzrostu wartości aktywów w wyniku jej udzielenia.</p> <p>W związku z tym, że ustawa nie definiuje celu inwestycyjnego funduszu inwestycyjnego zamkniętego, celem tym może być też „wzrost wartości aktywów z uwagi na wzrost wartości lokat”, również w odniesieniu do aktywów będących wierzytelnościami z tytułu pożyczek.</p> <p>Mając na uwadze powyższe, w ocenie IZFiA, UKNF nieprawidłowo posługuje się w Stanowisku pojęciem uwzględniania celu inwestycyjnego. Mianowicie, UKNF pisze:</p> <p><i>„ (...) Co więcej, brzmienie art. 153 ust. 1 pkt 1 Ustawy wyklucza możliwość realizacji celu inwestycyjnego funduszu poprzez wykonywanie działalności pożyczkowej nie pozostającej w jakiegokolwiek korelacji z celem i portfelem inwestycyjnym funduszu. Założenie, że cel inwestycyjny funduszu może zostać osiągnięty wskutek udzielania pożyczek jest błędne, bowiem przepis art. 153 ust. 1 pkt 1 Ustawy</i></p>	
--	--	---	--

			<p>nie wskazuje pożyczki jako samodzielnego środka do osiągnięcia celu inwestycyjnego, lecz traktuje ją jako instrument wspierający proces inwestycyjny, prowadzący do osiągnięcia celu inwestycyjnego. Udzielanie przez fundusz inwestycyjny zamknięty pożyczek nie może zatem stanowić samodzielnego i autonomicznego środka do realizacji celu inwestycyjnego. (...)” – pkt 4 Stanowiska.</p> <p>„(...) Fundusz może zatem udzielać pożyczek pieniężnych wyłącznie, jeżeli takie działanie uwzględnia cel inwestycyjny Funduszu. Taki związek zachodzi, gdy okoliczności związane z udzieleniem pożyczki wpisują się w realizację celu inwestycyjnego. Jednakże w obecnym stanie prawnym polityka inwestycyjna Funduszu nie może wskazywać czynności udzielania pożyczek jako samodzielnego środka osiągania celu inwestycyjnego Funduszu, tożsamego z podstawowym przedmiotem działalności Funduszu tj. dokonywaniem lokat, których dopuszczalny katalog określa art. 145 ust. 1 Ustawy. (...)” – pkt 2 Uzupelnienia Stanowiska.</p> <p>Izba wskazuje, że należy odróżnić „cel inwestycyjny” od sposobów realizacji celu inwestycyjnego. Sposoby realizacji celu inwestycyjnego określa polityka inwestycyjna funduszu (art. 20 ustawy). Przepis art. 153 ust. 1 Ustawy referuje do uwzględniania celu inwestycyjnego, nie zaś do polityki inwestycyjnej. UKNF w sposób nieuprawniony rozszerza rozumienie wymogu „uwzględnienia celu inwestycyjnego” na związek z polityką inwestycyjną i wskazanymi w niej rodzajami lokat. Udzielenie pożyczki ma uwzględniać cel inwestycyjny, czyli w dużym uproszczeniu, przynieść funduszowi, a przez to uczestnikowi, korzyść majątkową, nie zaś pozostawać w jakimś faktycznym, prawnym czy innym związku z innymi lokatami funduszu.</p> <p>Uzupełniając w stosunku do dotychczas powoływanej argumentacji, Izba wskazuje, że Stanowisko ogranicza wykonywanie działalności przez fundusze inwestycyjne zamknięte poprzez nieznajdującą oparcia w przepisach prawa ingerencję w ukształtowaną długotrwałą praktykę rynkową. Podkreślenia wymaga, że przepis art. 153 ust. 1 pkt 1 Ustawy, który reguluje kwestie udzielania pożyczek pieniężnych przez fundusze inwestycyjne zamknięte, obowiązuje w niezmienionym brzmieniu od 2004 r. (a dokładnie- od 1 lipca 2004 r., Dz.U. 2004 Nr 146, poz. 1546- tak: SIP Legalis).</p> <p>Jak przyznał UKNF w Stanowisku, przepis ten nie podlegał dotąd oficjalnej</p>	
--	--	--	--	--

		<p>wykładni organu nadzoru (pkt 6 Stanowiska). Praktyka jego stosowania została zatem, przez lata jego obowiązywania, ukształtowana przez rynek i zawierane na nim transakcje. Zastosowanie się do zaleceń zawartych w Stanowisku skutkować będzie ingerencją w obowiązujące stosunki zobowiązaniowe. Będzie to ingerencja znacząca, gdyż jej celem jest doprowadzenie do zakończenia - przed terminem, na jaki zostały zawarte - obowiązujących umów oraz do zakazu zawierania tego rodzaju umów w przyszłości. Administracyjna ingerencja UKNF w rynkowe transakcje funduszy inwestycyjnych, wyrażająca się w znacznym ograniczeniu czy zakazie ich zawierania, stanowi naruszenie zasady swobody prowadzenia działalności gospodarczej. Z przepisów prawa powinny wyraźnie wynikać ewentualne ograniczenia praw i wolności, w tym ograniczenia swobody prowadzenia działalności gospodarczej. Zatem, o ile przepisy prawa wprost nie wyłączają możliwości dokonywania określonych czynności prawnych i dokonywania lokat w określone aktywa, należy przyjąć, że lokowanie środków pieniężnych w aktywa, które nie są objęte wyraźnym ustawowym wyłączeniem - jest dopuszczalne.</p> <p>W ocenie IZFiA, proponowana zmiana art. 153 ust. 1 Ustawy nie tylko usunie poważnie wątpliwości interpretacyjne skutkujące nieakceptowalną przez rynek funduszy inwestycyjnych wykładnią przepisu art. 153 ust. Ustawy dokonaną w Stanowisku, ale także przywróci konkurencyjność i swobodę działania funduszom inwestycyjnym zamkniętym.</p> <p>Ad. 2 - Fundusze rynku pieniężnego</p> <p>Proponowana zmiana polega na dostosowaniu przepisów Ustawy do <i>Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1131 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie funduszy rynku pieniężnego („Rozporządzenie FRP”)</i>. Obecnie oba akty prawne funkcjonujące w polskim porządku prawnym regulują tą samą materię w sposób odmienny, co w praktyce uniemożliwia tworzenie funduszy rynku pieniężnego bez narażania się na zarzut naruszenia przepisów prawa któregoś z nich. Dostosowanie przepisów prawa polskiego do regulacji unijnego rozporządzenia jest konieczne, zaś jego skutkiem będzie uchylenie krajowej regulacji prawnej w obszarze funduszy rynku pieniężnego, w tym <i>Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 sierpnia 2004 r. w sprawie warunków, jakie muszą spełniać fundusze rynku pieniężnego („Rozporządzenie MF”)</i>.</p> <p>Aktualnie przepisy Ustawy i wydanego na jej podstawie Rozporządzenia MF</p>	
--	--	---	--

		<p>są w istotnym zakresie niespójne z przepisami Rozporządzenia FRP, co wymusza konieczność ich uchylecia. Przykładowo, zwracamy uwagę na następujące rozbieżności w treści przedmiotowych aktów prawnych:</p> <p>rodzaj funduszu jako funduszu rynku pieniężnego</p> <p>Zgodnie z art. 178 ust. 1 Ustawy funduszem rynku pieniężnego może być wyłącznie fundusz inwestycyjny otwarty (UCITS). Zgodnie z art. 1 ust. 1 akapitem 2 lit a Rozporządzenia FRP – jako fundusz rynku pieniężnego może być utworzony nie tylko UCITS (fundusz inwestycyjny otwarty) ale ponadto specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty oraz fundusz inwestycyjny zamknięty (AFI) zarządzany przez zarządzającego AFI działającego na podstawie zezwolenia na zarządzanie AFI. Ustawa ogranicza zatem możliwość tworzenia funduszy rynku pieniężnego do jednego spośród trzech rodzajów funduszy inwestycyjnych.</p> <p>regulacje dotyczące posługiwania się nazwą „fundusz rynku pieniężnego”</p> <p>Zasady posługiwania się nazwą „fundusz rynku pieniężnego” są regulowane zarówno w Ustawie jak i w Rozporządzeniu FRP. Ustawa w art. 178 ust. 3 stanowi, że: „Fundusz, o którym mowa w ust. 1, ma wyłączne prawo używania w nazwie oznaczenia "rynku pieniężnego". Zaznaczenia wymaga, że funduszem, o którym mowa w ust. 1 jest wyłącznie UCITS (fundusz inwestycyjny otwarty). Natomiast, zgodnie z art. 6 ust. 1 Rozporządzenia FRP: <i>„1. UCITS lub AFI posługuje się nazwą „fundusz rynku pieniężnego” lub „FRP” w odniesieniu do niego samego lub emitowanych przez siebie jednostek uczestnictwa lub udziałów wyłącznie w przypadku, gdy ten UCITS lub AFI uzyskał zezwolenie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.</i></p> <p><i>UCITS lub AFI nie może posługiwać się nazwą wprowadzającą w błąd lub nieprecyzyjną, która mogłaby sugerować, że jest FRP, chyba że uzyskał zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze FRP zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.</i></p> <p><i>UCITS lub AFI nie może posiadać cech znacząco podobnych do cech, o których mowa w art. 1 ust. 1, chyba że uzyskał zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze FRP zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.”</i></p> <p>W konsekwencji, zgodnie z Ustawą, nazwą „rynku pieniężnego” może posługiwać się wyłącznie fundusz inwestycyjny, o którym mowa w art. 178 ust. 1 Ustawy (UCITS), zaś zgodnie z art. 6 ust. 1 Rozporządzenia FRP-UCITS lub AFI, który uzyskał zezwolenie zgodnie z Rozporządzeniem FRP.</p>	
--	--	--	--

		<p>lokaty funduszy rynku pieniężnego</p> <p>Przepis art. 178 ust. 1 Ustawy określa dopuszczalny katalog lokat funduszu rynku pieniężnego jednocześnie wskazując, że ma on charakter zamknięty („(...) że fundusz lokuje aktywa wyłącznie w:”- wstęp do wyliczenia w art. 178 ust. 1 Ustawy). Wymagania związane z lokatami uregulowane są w Rozporządzeniu MF.</p> <p>Równolegle do powyższego przepis art. 9 ust. 1 Rozporządzenia FRP wprowadza następującą regulację: „FRP inwestują wyłącznie w jedną lub kilka z następujących kategorii aktywów finansowych i wyłącznie na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu:”</p> <p>Analiza przepisów obu aktów prawnych prowadzi do wniosku, że katalog dopuszczalnych lokat określonych w Rozporządzeniu FRP jest szerszy od katalogu określonego w Ustawie.</p> <p>średni ważony termin do wykupu lokat</p> <p>Terminy te określone są odmiennie w obu aktach prawnych – w art. 178 ust. 2 Ustawy oraz w art. 24 ust. 1 lit. a i art. 25 ust. 1 lit. a Rozporządzenia FRP.</p> <p>waluta inwestycji</p> <p>Zgodnie z §3 i §7 Rozporządzenia MF lokaty funduszu inwestycyjnego, o którym mowa w art. 178 ust. 1 Ustawy, są dokonywane wyłącznie w walucie polskiej.</p> <p>Natomiast Rozporządzenie FRP nie ogranicza ekspozycji na ryzyko walutowe, co pozostaje spójne z ideą jednolitego rynku kapitałowego w UE.</p> <p>rating</p> <p>Przepisy § 4 - 6 Rozporządzenia MF wymagają, aby instrumenty rynku pieniężnego będące przedmiotem lokaty funduszu rynku pieniężnego z art. 178 ust. 1 Ustawy, posiadały określony minimalny rating wydany przez wskazaną w Rozporządzeniu MF agencję ratingową (lub aby posiadał go ich emitent, gwarant lub poręczyciel). Obniżenie ratingu poniżej poziomu określonego tym rozporządzeniem skutkuje obowiązkiem zbycia aktywa przez fundusz.</p> <p>Natomiast, Rozporządzenie FRP wymaga dokonywania przez fundusz rynku pieniężnego samodzielnej oceny jakości kredytowej oraz nie zezwala na nadmierne poleganie na ratingach wystawionych przez agencję</p>	
--	--	--	--

		<p>ratingową (co pozostaje jednocześnie spójne z przepisami Rozporządzenia 1060/2009 w sprawie agencji ratingowych). Jednocześnie obniżenie ratingu stanowi przyczynę do powtórzenia samodzielnej weryfikacji jakości kredytowej przez zarządzającego funduszem, nie zaś do obowiązku zbycia aktywa.</p> <p>Podsumowując, fundusze rynku pieniężnego w rozumieniu art. 178 Ustawy, oraz fundusze rynku pieniężnego w rozumieniu Rozporządzenia FRP, łączą szczególne cechy charakterystyczne - lokowanie w krótkoterminowe instrumenty dłużne o wysokiej jakości, dedykowana nazwa, lecz konstrukcyjnie instytucje te są dalece odmienne. Przepis art. 178 Ustawy i przepisy Rozporządzenia MF regulują analogiczne kwestie co Rozporządzenie FRP, jednak w sposób odmienny od wymogów Rozporządzenia. Tym samym występuje kolizja norm prawnych, gdyż co do zasady ta sama konstrukcja prawna fundusz rynku pieniężnego - stanowi przedmiot odrębnych a przy tym wzajemnie niespójnych regulacji prawnych. W przypadku kolizji norm prawa krajowego z normami bezpośrednio stosowanego prawa unijnego, należy przyznać prymat prawu unijnemu. O ile zatem art. 178 Ustawy formalnie zachował moc obowiązującą po wejściu w życie Rozporządzenia FRP, to jego przepisy nie mogą być stosowane, ponieważ regulują kwestie unormowane Rozporządzeniem FRP kolidując z jego przepisami. Ponadto, zaś naruszają wyrażony w art. 1 ust. 2 Rozporządzenia FRP zakaz: „Państwa członkowskie nie mogą wprowadzać żadnych dodatkowych wymogów w obszarze objętym niniejszym rozporządzeniem.”</p> <p>Z tych względów, regulacje dotyczące funduszy rynku pieniężnego powinny zostać wyeliminowane z polskiego porządku prawnego. Jednakże, mając na uwadze, że w przepisach innych ustaw (np. art. 37 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 5.11.2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych) znajdują się odesłania do art. 178 Ustawy, najbardziej efektywną techniką legislacyjną wydaje się zmiana art. 178 Ustawy, nie zaś jego uchylenie w całości. Proponowany zabieg legislacyjny pozwoli na uniknięcie konieczności identyfikacji, a następnie zmiany szeregu innych ustaw sektorowych.</p> <p>Ad. 3 - Wydłużenie okresu na dostosowanie struktury portfela inwestycyjnego funduszy inwestycyjnych aktywów niepublicznych</p> <p>Zgodnie z art. 197 ust. 2 Ustawy, termin na dostosowanie struktury portfela inwestycyjnego funduszu inwestycyjnego aktywów niepublicznych</p>	
--	--	--	--

		<p>(„FIZAN”) wynosi 36 (trzydzieści sześć) miesięcy.</p> <p>Propozycja wydłużenia okresu na dostosowanie struktury portfela inwestycyjnego FIZAN do 5 lat od dnia utworzenia (wpisu do rejestru funduszy inwestycyjnych) wynika z potrzeby poprawy konkurencyjności polskich funduszy inwestycyjnych tworzonych jako fundusze aktywów niepublicznych względem innych alternatywnych funduszy inwestycyjnych prowadzących działalność na rynku europejskim. Jest to możliwe poprzez dostosowanie do standardów rynkowych regulacji Ustawy w zakresie przepisów dotyczących okresu budowy portfela. Standardem na rynku funduszy private equity (PE)/venture capital (VC) jest okres inwestycyjny trwający około 5 lat z możliwością wydłużenia o kolejny rok lub dwa, przy czym inwestycje dokonywane są najczęściej w drugiej połowie okresu inwestycyjnego. Utrzymanie w Ustawie obecnie obowiązującego okresu dostosowawczego dla funduszy aktywów niepublicznych prowadzić będzie do trwania wyraźnego rozdźwięku pomiędzy przepisami Ustawy a rozwiązaniami z rozwiniętych rynków.</p> <p>Specyfiką działania wielu FIZAN jest budowa portfela inwestycyjnego w oparciu o oczekiwaną docelową sumę wpłat inwestora (tzw. commitment). Jak zostało wyżej wspomniane, standardem na rynku funduszy PE/VC jest okres inwestycyjny trwający około 5 lat z możliwością wydłużenia o kolejny rok lub dwa, przy czym inwestycje dokonywane są najczęściej w drugiej połowie okresu inwestycyjnego. Inwestorzy takich funduszy zapewniają finansowanie pod konkretne projekty. Inaczej niż w przypadku funduszy inwestujących dokonujących lokat na rynku kapitałowym w akcje czy obligacje będące przedmiotem publicznej oferty lub dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, w przypadku FIZAN zazwyczaj nie jest możliwa „skalowalność”, czy też „transzowalność” inwestycji w odniesieniu do opłaconych certyfikatów, ponieważ termin i wartość dokonywanych inwestycji funduszu wynika wprost z identyfikowanych w danym czasie dostępnych na rynku projektów inwestycyjnych odpowiadających polityce inwestycyjnej funduszu.</p> <p>Uwzględniając specyfikę dokonywanych inwestycji oraz okoliczność, że w praktyce okres inwestycyjny funduszy commitmentowych wynosi ok 5 - 6 lat, wydłużenie okresu dostosowania struktury portfela inwestycyjnego FIZAN do 60 miesięcy, jest uzasadnione i konieczne do zapewnienia zbieżności polskiego prawa ze standardami obowiązującymi na europejskim rynku kapitałowym.</p>	
--	--	---	--

			<p>Mając na uwadze powyższe, w szczególności zaś wąski i nieskomplikowany zakres proponowanych zmian, IZFiA zwraca się z uprzejmą prośbą o włączenie do Projektu proponowanych przez nią postulatów legislacyjnych. IZFiA deklaruje otwartość i gotowość na dyskusję nad proponowanymi zmianami, również w trybie roboczym.</p>	
361.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art. 14 ust. 3a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych)</p>	Polska Izba Ubezpieczeń	<p>Proponujemy wprowadzenie uznania zamiast związania administracyjnego. Obecne brzmienie ustawy „organ nadzoru stosuje wobec krajowego zakładu ubezpieczeń środki nadzorcze” proponujemy zamienić na „organ nadzoru może zastosować wobec krajowego zakładu ubezpieczeń środki nadzorcze”. Obowiązujące przepisy wymagają wszczynania postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia kary administracyjnej w każdym przypadku opóźnienia w zakresie likwidacji szkody. Nawet jeżeli opóźnienie jest bardzo krótkie albo dotyczy pojedynczego przypadku. W ten sposób Komisja Nadzoru Finansowego zmuszona jest alokować swoje zasoby osobowe do drobnych naruszeń prawa sprzed wielu lat, aby zapobiec przedawnieniu. W świetle dostępnego na stronie internetowej KNF wykazu kar nałożonych przez KNF w roku 2023 niektóre kary administracyjne dotyczyły opóźnień w likwidacji szkód w roku 2017 i 2019. Wprowadzenie uznania administracyjnego umożliwi organowi nadzoru interwencję administracyjną w sytuacji istotnych opóźnień. To organ nadzoru zdecyduje, czy opóźnienie było istotne, nie będzie musiał prowadzić postępowań dotyczących drobnych nieprawidłowości sprzed kilku lat. W takim przypadku kara administracyjna nie odnosi często swojego skutku, ponieważ w zakładzie ubezpieczeń nie pracują już osoby odpowiedzialne za nieprawidłowości. Proponujemy brzmienie:</p> <p>„3a. W przypadku niewypłacenia przez zakład ubezpieczeń odszkodowania w terminie, o którym mowa w ust. 1 albo 2, lub niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w ust. 3, organ nadzoru może zastosować wobec zakładu ubezpieczeń środki nadzorcze określone w art. 362 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, zwanej dalej „ustawą o działalności ubezpieczeniowej.”</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
362.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art. 28 ust.1d ustawy o</p>	Polska Izba Ubezpieczeń	<p>Obecne brzmienie ustawy stanowi, że tylko w momencie zawarcia umowy ubezpieczenia ubezpieczający może wyrazić zgodę na przekazywanie informacji w postaci elektronicznej. Rynek ubezpieczeniowy uważa, że powinna być możliwość wyrażenia zgody na przekazywanie informacji w formie elektronicznej w dowolnym czasie, również po zawarciu umowy.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

	ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych)		<p>Takie brzmienie przyczyni się do usprawnienia obiegu dokumentów zgodnie z wolą klienta. Proponujemy:</p> <p>„1d. Informacja, o której mowa w ust. 1b, powinna być wysłana:</p> <p>1) w postaci elektronicznej przy wykorzystaniu środka komunikacji elektronicznej, jeżeli przy zawarciu lub w dowolnym czasie trwania umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ubezpieczający wyraził zgodę na składanie mu oświadczeń w takiej postaci, lub</p> <p>2) w formie pisemnej, w sposób umożliwiający niezwłoczne poinformowanie ubezpieczającego.”</p>	
363.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art. 31 ust.1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych)</p>	Polska Izba Ubezpieczeń	<p>Proponujemy zmiany polegające na umożliwieniu nabywcy rozwiązania umowy OC z innym dniem niż dzień nadania tego oświadczenia przesyłką listową w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego lub otrzymania tego oświadczenia przez zakład ubezpieczeń tj. z dniem wskazanym przez tego posiadacza pojazdu. Jest to rozwiązanie prokonsumenckie. Zmiana w zdaniu czwartym ma na celu zlikwidowanie problemów obsługowych związanych ze znacznymi opóźnieniami w powiadamianiu zakładu ubezpieczeń o zmianie posiadacza. Analogiczne zmiany powinny mieć także zastosowanie w ubezpieczeniach rolnych.</p> <p>„1. W razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, wypowie ją na piśmie. W przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona rozwiązaniu z dniem jej wypowiedzenia, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności wskazał w wypowiedzeniu inny dzień przypadający po dniu złożenia tego oświadczenia a przed upływem okresu, na który umowa została zawarta i wypowiedzenie to zostało doręczone zakładowi ubezpieczeń przed tym dniem. Przepisów art. 28 nie stosuje się, jeśli zakład ubezpieczeń został powiadomiony o przejściu lub przeniesieniu prawa własności pojazdu mechanicznego przed upływem okresu, na który umowa została zawarta.”</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

364.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art. 102 ust. 2 pkt 3, art. 102 ust. 2 pkt 9 ppkt e, art. 102 ust. 3 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych)</p>	Polska Izba Ubezpieczeń	<p>Proponujemy zastąpienie słowa „lub” słowem „oraz”. Zmiana zapisów usunęłaby wątpliwości w zakresie możliwości i niezbędności pobierania danych osobowych, w szczególności danej PESEL, w przypadku osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą w procesie zawierania umów ubezpieczenia w celu oceny ryzyka ubezpieczeniowego. Alternatywa zwykła „lub” pozwala wprowadzić na pozyskiwanie danej PESEL, jednak nie jest równoznaczna z „niezbędnością” i koniecznością przetwarzania PESEL, gdy zakład ubezpieczeń pozyskuje REGON, w kontekście przepisów ustawy o ochronie danych osobowych. Propozycja PIU:</p> <p>Art. 102</p> <p>2. Do zadań Funduszu jako ośrodka informacji należy prowadzenie rejestru umów ubezpieczenia działu II grupy 3 i 10 załącznika do ustawy o działalności ubezpieczeniowej z wyłączeniem odpowiedzialności przewoźnika, zawierającego:</p> <p>(...)</p> <p>3) imię i nazwisko, adres zamieszkania, numer PESEL oraz nazwę, adres siedziby i numer REGON ubezpieczonego, a w przypadku posiadaczy pojazdów będących nierezydentami – imię i nazwisko, adres zamieszkania, nazwę i numer dokumentu tożsamości lub nazwę i adres siedziby ubezpieczonego;</p> <p>(...)</p> <p>9) dane dotyczące pojazdu mechanicznego i jego posiadacza:</p> <p>a) numer rejestracyjny,</p> <p>b) numer VIN, a w przypadku jego braku – numer nadwozia (podwozia) pojazdu mechanicznego,</p> <p>c) marka, typ i model,</p> <p>d) rodzaj pojazdu mechanicznego,</p> <p>e) imię i nazwisko, adres zamieszkania, numer PESEL oraz nazwę, adres siedziby i numer REGON posiadacza pojazdu mechanicznego, a w przypadku posiadaczy pojazdów będących nierezydentami – imię i nazwisko, adres zamieszkania, nazwę i numer dokumentu tożsamości lub nazwę i adres siedziby ubezpieczonego.</p> <p>3. Fundusz gromadzi dane zawierające informacje dotyczące uczestników zdarzenia powodującego odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmujące:</p> <p>(...)</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
------	---	-------------------------	--	--

			2) imię i nazwisko, adres zamieszkania, numer PESEL oraz nazwę, adres siedziby i numer REGON posiadacza pojazdu uczestniczącego w zdarzeniu, a w przypadku posiadaczy pojazdów będących nierezydentami – imię i nazwisko, adres zamieszkania, nazwę i numer dokumentu tożsamości lub nazwę i adres siedziby posiadacza pojazdu uczestniczącego w zdarzeniu;	
365.	Dodatkowe postulaty (dot. art. 105b ust.2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych)	Polska Izba Ubezpieczeń	Zgodnie z ustawą w razie wypadku drogowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z udziałem kierującego pojazdem mechanicznym Fundusz otrzymuje od Policji informację dotyczącą tego wypadku. Wymieniony w tym przepisie zakres informacji, które obowiązana jest przekazać do UFG Policja, nie uwzględnia informacji dotyczących uszkodzeń pojazdu/pojazdów biorących udział w zdarzeniu, co czyni ten dokument mało przydatnym dla ubezpieczycieli. Proponujemy odpowiednią modyfikację normy prawnej, jak poniżej: „2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera posiadane przez Policję dane dotyczące czasu, miejsca wypadku, pojazdów w nim uczestniczących i uczestników wypadku, w tym dane dotyczące numerów dowodów ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i nazwy zakładów ubezpieczeń, w których pojazdy mechaniczne były ubezpieczone, informacje dotyczące uszkodzeń pojazdów biorących udział w zdarzeniu oraz sposób rozstrzygnięcia sprawy przez Policję.”	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.
366.	Dodatkowe postulaty (dot. art. 35 ust. 1d ustawy o obligacjach)	Polska Izba Ubezpieczeń	Podmiot dominujący nie jest w stanie samodzielnie zweryfikować wszystkich informacji przekazanych przez emitenta do Rejestru Zobowiązań Emitentów. Biorąc pod uwagę, że dane przekazywane przez emitenta do Rejestru powinny być prawdziwe i kompletne, wystarczające powinno być wyłącznie oświadczenie złożone przez emitenta. Dołączenie dodatkowego oświadczenia od podmiotu dominującego, w sytuacji gdy nie jest on podmiotem przekazującym dane do Rejestru stanowi dodatkowy i niepotrzebny formalizm związany z emisją obligacji. Obecnie obowiązujący przepis: „Do propozycji nabycia załącza się oświadczenia emitenta oraz jednostki dominującej, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 37 ustawy o rachunkowości, wobec emitenta, sporządzone na dzień sporządzenia warunków emisji, że według ich najlepszej wiedzy informacje przekazane przez emitenta do Rejestru Zobowiązań Emitentów prowadzonego przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych zgodnie z art. 48 ust. 5e ustawy o obrocie	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.

			<p>instrumentami finansowymi są kompletne i aktualne.”</p> <p>powinien otrzymać brzmienie:</p> <p>„Do propozycji nabycia załącza się oświadczenie emitenta, sporządzone na dzień sporządzenia warunków emisji, że informacje przekazane przez emitenta do Rejestru Zobowiązań Emitentów prowadzonego przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych zgodnie z art. 48 ust. 5e ustawy o obrocie instrumentami finansowymi są kompletne i aktualne.”</p>	
367.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art. 80bc ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym)</p>	Polska Izba Stacji Kontroli Pojazdów	<p>„80bc. W przypadku braku możliwości wprowadzenia danych do ewidencji, spowodowanego przyczynami niezależnymi od podmiotu, wprowadzenia danych dokonuje się niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni roboczych od dnia, w którym powstał obowiązek ich wprowadzenia albo po ustaniu przyczyny, która uniemożliwiała wprowadzenie danych, nie dłużej jednak niż 60 dni.”</p> <p>W obecnym stanie prawnym ustawodawca założył, że proces wydawania certyfikatów CEP dla SKP powinien działać sprawnie, a tym samym realnie jest możliwe obsłużenie wniosków o ich wydanie i przedłużenie (co 2 lata) w krótkim czasie. Obecne uregulowanie pozwalające na działanie w tzw trybie awaryjnym tylko przez 3 dni niezależnie od przyczyny braku możliwości wprowadzenia danych do ewidencji jest niewystarczające. Ze względu na znaczące opóźnienia w przyznawaniu certyfikatów podmiotom prowadzącym stacje kontroli pojazdów przez Centralny Ośrodek Informatyki muszą one zaprzestać wykonywania badań nawet na kilkadziesiąt dni. Ustawodawca nie przewidział, że niedostępność SKP w systemie może trwać znacznie dłużej, często również z przyczyn niezależnych od samej stacji. W konsekwencji podmioty prowadzące stacje kontroli pojazdów nie mogą wykonywać badań technicznych i ponoszą wymierne negatywne skutki finansowe obecnej organizacji systemu wydawania certyfikatów.</p> <p>Uważamy zatem, że docelowo należy całkowicie uprościć i zmienić system wydawania certyfikatów CEP dla SKP tak, aby termin 3 dni był faktycznie wykonywany. Rozumiemy, że taki proces wymaga czasu i nowych rozwiązań organizacyjnych. Dlatego proponujemy ww. poprawkę, która może funkcjonować do czasu wprowadzenia nowych rozwiązań. Przy proponowanym rozwiązaniu, nawet w przypadku wydłużenia możliwości wykonywania badań do 60 dni, po uzyskaniu certyfikatów, stacje będą zasilać rejestr Centralnej Ewidencji Pojazdów danymi z badań wykonanych w tzw. trybie awaryjnym, bezpośrednio po uzyskaniu nowych certyfikatów. Jednocześnie mając na względzie dotychczasową praktykę i obecne realia,</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			uważamy, że okres 60 dni jest wystarczający na zakończenie przez przedsiębiorcę procesu uzyskania certyfikatu, nawet w sytuacji zaistnienia problemów natury administracyjnej w jego uzyskaniu.	
368.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. art 84a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym)</p>	Polska Izba Stacji Kontroli Pojazdów	<p>W art. 84a po ust. 2 dodaje się nowe ustępy 3 i 4 w brzmieniu:</p> <p>„3. Wysokość opłat za przeprowadzenie badania technicznego określona w przepisach wydanych na podstawie ust. 1 pkt 3 iii b) podlega waloryzacji w każdym roku o średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w poprzednim roku kalendarzowym, ogłaszany przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. W przypadku gdy wskaźnik ten ma wartość ujemną, stawki opłat nie ulegają zmianie.</p> <p>4, Minister właściwy do spraw transportu ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w terminie do dnia 31 maja każdego roku, w drodze obwieszczenia, wysokość opłat za przeprowadzenie badania technicznego obowiązujących w następnym roku kalendarzowym, zaokrąglając je w górę do pełnych złotych.”</p> <p>W obrocie prawnym nadal funkcjonuje rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 29 września 2004 r. w sprawie wysokości opłat związanych z prowadzeniem stacji kontroli pojazdów oraz przeprowadzaniem badań technicznych pojazdów (Dz. U. z 2004 r. Nr 223, poz. 2261 ze zm.), w którym pomimo upływu czasu od 20 lat nie dokonano modyfikacji opłat za badania techniczne pojazdów. Stacje kontroli pojazdów są częścią systemu związanego z bezpieczeństwem ruchu drogowego. Prowadzenie tak ważnej działalności staje się coraz mniej rentowne ze względu na rosnące koszty wyposażenia i utrzymania stacji kontroli pojazdów. Według danych Ministerstwa Finansów wzrost cen towarów i usług od 2004 r. nastąpi o 67%, a przeciętne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw wzrosło o 227%. W tym samym stawki opłat za badania techniczne nie wzrosły, a przedsiębiorca musi jeszcze odprowadzić podatek VAT do budżetu Państwa, a jego przychód stanowi kwota netto (badanie okresowe pojazdu osobowego to koszt 98 z VAT - 79,67 netto). Badanie techniczne najczęściej jest wykonywane raz w roku i nie stanowi zatem dużego i odczuwalnego obciążenia dla użytkownika pojazdu. W okresie ostatnich 20 lat nastąpi znaczny wzrost kosztów prowadzenia tej działalności, na który składają się min wynagrodzenie pracowników, koszty podatków, energii, zużycia urządzeń i wiele innych. Przedsiębiorcy prowadzący stacje kontroli pojazdów oczekują od Państwa, żeby opłaty za badania techniczne były dostosowane do aktualnych realiów gospodarczych.</p> <p>W związku z tym istotne jest wprowadzenie mechanizmu corocznej</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>waloryzacji wysokości opłat za badania techniczne pojazdów, co pozwoli chociażby w minimalnym kształcie ; zrekompensować przedsiębiorcom wzrost kosztów wykonywania przez nich badań technicznych, a jednocześnie takie uregulowanie będzie gwarantowało możliwość automatycznej zmiany wysokości opłat za badania bez konieczności corocznej zmiany rozporządzenia wykonawczego.</p>	
369.	<p>Postulaty dodatkowe (dot. ustawy – Prawo telekomunikacyjne)</p>	<p>Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji</p>	<p>W toku konsultacji dotyczących projektu ustawy – Prawo komunikacji elektronicznej (PKE - ustawy, która ma zastąpić Prawo telekomunikacyjne) PIIT zgłaszał do Ministerstwa Cyfryzacji uwagi dotyczące usprawnienia procesu audytu regulacyjnego (art. 262 ust. 7 i 8 projektu skierowanego do konsultacji 26 lutego 2024 r.). Zgłoszone zastrzeżenia dotyczyły przepisów, które kopiują rozwiązania przewidziane we wciąż obowiązującym Prawie telekomunikacyjnym (art. 53 ust. 5 i 6). Z racji tego, że uwagi PIIT nie zostały uwzględnione, a dotyczą one usuwania zbędnych obciążeń regulacyjnych o charakterze czysto biurokratycznym, widzimy zasadność ich zgłoszenia także w ramach konsultacji prowadzonych przez MRiT. Choć z racji prac nad PKE to właśnie w tej przyszłej ustawie powinny znaleźć się przepisy, o których mowa niżej, jednak z racji obowiązywania w dalszym ciągu Prawa telekomunikacyjnego widzimy zasadność zgłoszenia poniższych uwag. Liczymy przy tym, że przychylność dla proponowanych rozwiązań w ramach tego procesu legislacyjnego w dalszym kroku znajdzie przełożenie także na kształt przepisów PKE.</p> <p>W związku z tym proponujemy:</p> <p>przyspieszyć termin rozpoczęcia badania biegłego rewidenta o 1 miesiąc, co znacząco usprawni ten proces, bez wpływu na jakość danych i dotrzymanie terminu przekazania wyników do Prezesa UKE (art. 53 ust. 5 Prawa telekomunikacyjnego).</p> <p>Przepisy Pt przewidują, że badanie biegłego przeprowadzane jest w miesiącach wakacyjnych. Powoduje to trudności w sprawnej organizacji procesu audytu. W naszej ocenie, popartej wieloletnim doświadczeniem, możliwe jest rozpoczęcie audytu miesiąc wcześniej (w terminie 5 miesięcy od zakończenia roku obrotowego). Dzięki temu audyt przesunie się na miesiące maj-lipiec. Usprawni to całą procedurę, bez wpływu na jakość danych i przekazanie wyników Prezesowi UKE w dotychczasowym terminie.</p> <p>Utrzymywanie dotychczasowego stanu nie jest przy tym podyktowane</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

		<p>żadnymi obiektywnymi przesłankami. Uzasadniając odmowę uwzględnienia uwagi w tym zakresie zgłoszonej do PKE Ministerstwo cyfryzacji wskazywało, że: <i>„Taki przepis obecnie funkcjonuje i daje więcej elastyczności w wyborze przez Prezesa UKE biegłego rewidenta. Skrócenie okresu na przeprowadzenia badania może zawęzić grono biegłych rewidentów gotowych go przeprowadzić.”</i> W praktyce okazuje się jednak, że liczba podmiotów mogących świadczyć takie usługi audytowe jest bardzo ograniczona i to ta okoliczność, a nie ewentualne przesunięcie procesu o jeden miesiąc ogranicza Prezesowi UKE elastyczność przy wyborze audytora.</p> <p>W związku z powyższym postulujemy nadanie art. 53 ust. 5 następującego brzmienia:</p> <p><i>„5. Roczne sprawozdania z prowadzonej rachunkowości regulacyjnej oraz wyniki kalkulacji kosztów podlegają badaniu zgodności z przepisami prawa oraz zatwierdzonymi przez Prezesa UKE instrukcją i opisem kalkulacji kosztów, na koszt przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, w terminie <u>5</u> miesięcy od zakończenia roku obrotowego, przez niezależnego od przedsiębiorcy telekomunikacyjnego biegłego rewidenta.”</i></p> <p>zmianę brzmienia art. 53 ust. 6, tak by wyboru biegłego rewidenta do przeprowadzenia badania, o którym mowa w art. 53 ust. 5, dokonywał Prezes UKE w przy udziale przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.</p> <p>Zwracamy uwagę, że obecna forma wyboru audytora generuje bardzo wysokie koszty. Zauważyliśmy, że istnieje bardzo mała konkurencja w zakresie podmiotów ubiegających się o przeprowadzenie audytów regulacyjnych. Przekłada się to na niską konkurencję cenową i wysokie koszty (w porównaniu do innych badań prowadzonych przez biegłych rewidentów). Zmienia się układ usług regulowanych, zmniejsza się obszar regulowany, więc ponoszenie wysokiego kosztu audytu do zmniejszającego się obszaru regulacji jest nieadekwatne.</p> <p>Ponadto zmiana kosztu audytu powinna być racjonalna, obiektywna i nie powinna przekraczać zmian podobnych usług na rynku lub CPI (wskaźnika inflacji).</p> <p>W tym kontekście, w toku konsultacji projektu PKE Ministerstwo Cyfryzacji stwierdziło, że: <i>„Przepisy Pke dotyczące wyboru biegłego rewidenta gwarantują jego niezależność i rzetelność. Natomiast wybór biegłego rewidenta przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego w porozumieniu z</i></p>	
--	--	---	--

			<p><i>Prezesem UKE może tylko wydłużyć to postępowanie". Aby uniknąć wrażenia, że propozycja zmierza do ograniczenia swobody Prezesa UKE przy wyborze audytora proponujemy, by Prezes UKE jedynie brał pod uwagę opinię przedsiębiorcy, bez utraty decydującej roli organu. Biorąc pod uwagę, że przedsiębiorcy także zależy na sprawnym i terminowym zrealizowaniu obowiązków dotyczących audytu, groźba przedłużenia postępowania nie występuje. Skutkiem proponowanej zmiany będzie jedynie urealnienie ponoszonych kosztów, które ponosi przedsiębiorca narażony na skutki braku konkurencji na rynku usług audytu regulacyjnego.</i></p> <p>Mając na względzie możliwość bezpośredniej negocjacji ceny audytu proponujemy nadanie art. 53 ust. 6 następującego brzmienia:</p> <p><i>„8. Prezes UKE powołuje biegłego rewidenta do przeprowadzenia weryfikacji, o której mowa w ust. 5, wybranego po uwzględnieniu opinii przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.”</i></p>	
370.	Dodatkowe postulaty - uwaga ogólna	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	<p>Biorąc pod uwagę nadal występujące bariery w zakresie budowy infrastruktury telekomunikacyjnej, wnosimy o objęcie projektowaną ustawą również zmianę poniższych aktów prawnych w celu zaadresowania poniżej przedstawionych problemów.</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
371.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym)	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	<p>Istnienie w już obowiązujących oraz nowo uchwalanych miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego zakazów oraz postanowień w praktyce uniemożliwiających lokalizowanie inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej w postaci stacji bazowych.</p> <p>W praktyce istotnym problemem jest określanie w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego bezpodstawnych ograniczeń wysokościowych (np. do 3, do 10, do 15 metrów) lub odległościowych (np. minimalna odległość 300 metrów od zabudowań) lub utrudniających realizację stacji na innych obiektach budowlanych (np. budynkach). W skrajnych przypadkach oznacza to uniemożliwienie realizacji stacji bazowych nawet na 99% obszaru objętego planem. Jakkolwiek art. 46 ust. 1a megaustawy nadaje właściwym organom uprawnienie (a w zasadzie powinność) do niestosowania ustaleń planu miejscowego w zakresie ustanowionych zakazów lub przyjętych w nim rozwiązań uniemożliwiających lokalizowanie infrastruktury telekomunikacyjnej, to jednak bardzo rzadko decydują się na korzystanie z tych przepisów. Niestety, z naszych obserwacji wynika, iż zjawisko jest to bardzo częste. Konieczne jest, w</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>naszej ocenie dokonanie nie tylko zmian legislacyjnych (doprecyzowania art. 46 megaustawy) jak i działań uświadamiających w stosunku do samorządów, że tego rodzaju ograniczenia uniemożliwiają w wielu przypadkach realizację infrastruktury sieci mobilnych zapewniającej niezbędny zasięg, a tym samym – choćby z punktu widzenia realizacji celów nakreślonych przez administrację centralną w aukcyjnych zobowiązaniach inwestycyjnych – znacząco utrudniają ich realizację.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy następującą zmianę:</p> <p><i>„1. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, zwany dalej „planem miejscowym”, nie może ustanawiać zakazów, a przyjmowane w nim rozwiązania, w szczególności dotyczące maksymalnej wysokości zabudowy czy sposobu bądź miejsca, w których dopuszcza się umieszczanie urządzeń, nie mogą uniemożliwiać lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, a także nie mogą przewidywać lokalizowania tych inwestycji jedynie w sposób uniemożliwiający bądź znacznie utrudniający realizację zamierzonego celu, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi.”</i></p>	
372.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym)</p>	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	<p>Brak przepisów zabezpieczających przed blokowaniem budowy infrastruktury telekomunikacyjnej w planach ogólnych.</p> <p>Niezbędne jest także doprecyzowanie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, aby jednoznacznie wyłączyć możliwości blokowania budowy elementów infrastruktury telekomunikacyjnej w planach ogólnych, wzorem art. 46 megaustawy.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy:</p> <p>dodanie art. 13a ust. 6) o treści:</p> <p><i>„6. Do planu ogólnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 46 i art. 48 ustawy z dnia 7na etapie konsultacji do maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych”,</i></p> <p>względnie zmianę art. 46 ust. 1, ust. 1a, ust. 2, ust. 3 oraz art. 48 megaustawy poprzez dodanie w każdym miejscu, w którym w tych przepisach jest mowa o planie miejscowym także określenia »oraz plan ogólny«.”</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
373.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy z 7</p>	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	<p>Brak adekwatnego podejścia do „istotnego odstępstwa od zatwierdzonego projektu budowlanego” w Prawie budowlanym w przypadku wież telekomunikacyjnych, umożliwiającego zmianę trzonu wieży bez konieczności zmiany pozwolenia na budowę, w sytuacji</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

	lipca 1994 r. Prawo budowlane)		<p>zachowania pierwotnej wysokości oraz nośności obiektu;</p> <p>Najważniejszymi parametrami dla wieży, mającymi istotny wpływ na zasięg obszaru oddziaływania obiektu, jest jej wysokość oraz nośność. Zgodnie z Prawem budowlanym nie jest istotnym odstępstwem od zatwierdzonego projektu budowlanego zmiana w zakresie 2% wysokości, szerokości lub długości obiektu określonego w projekcie. Powyższy parametr nie jest odpowiedni dla typowej wieży telekomunikacyjnej, która ma zazwyczaj 3-10 m szerokości u podstawy (w zależności od wysokości). Zmiana 2% to zmiana o 6-20 cm, czyli dużo mniej niż typowe różnice szerokości u podstawy wież różnych typów, ale o takiej samej wysokości i nośności. Należałoby przewidzieć przepisy w Prawie budowlanym umożliwiające zmianę trzonu wieży z uwzględnieniem wyżej wskazanej specyfiki tych obiektów. Takie zmiany pozwoliłyby operatorom na bardziej elastyczne i efektywne wykorzystanie elementów infrastruktury.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy, aby w art. 36a ust. 5, po punkcie 2) dodać punkt 2b) o następującym brzmieniu:</p> <p><i>„2b) charakterystycznych parametrów wieży telekomunikacyjnej:</i></p> <p><i>a) powierzchni fundamentu w zakresie przekraczającym 20%,</i></p> <p><i>b) szerokości ściany konstrukcji wieży w zakresie przekraczającym 30%,</i></p> <p><i>c) wysokości w zakresie przekraczającym 2%”;</i></p>	
374.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy z 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane)</p>	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	<p>Trudności dotyczące przedłużania okresu, w jakim mogą być użytkowane tymczasowe obiekty budowlane pierwotnie projektowane na nie więcej niż 180 dni, pomimo funkcjonowania mechanizmu określonego w art. 37a ustawy Prawo budowlane.</p> <p>Zgodnie z tym przepisem Inwestor może, przed upływem 180 dni od dnia rozpoczęcia budowy określonego w zgłoszeniu (dokonanym w trybie art. 29 ust. 1 pkt 7 ustawy Prawo budowlane), złożyć wniosek o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę tymczasowego obiektu budowlanego. Złożenie takiego wniosku pozwala na przedłużenie okresu użytkowania obiektu o czas niezbędny na uzyskanie takiego pozwolenia.</p> <p>Mechanizm ten został wprowadzony w sytuacji nagłego wzrostu zapotrzebowania na usługi telekomunikacyjne w czasie pandemii COVID-19. Miał umożliwiać, aby tam gdzie zostały zidentyfikowane potrzeby na usługi telekomunikacyjne, przedsiębiorcy telekomunikacyjni mogli w sposób nieprzerwany świadczyć je użytkownikom, pod warunkiem uzyskania</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>pozwolenia na budowę.</p> <p>Jednakże w praktyce uzyskanie wszystkich wymaganych do złożenia wniosku o pozwolenie na budowę pozwoleń, uzgodnień i opinii przed upływem terminu, w którym ma nastąpić rozbiórka czy przeniesienie obiektu tymczasowego, może być niemożliwe, szczególnie jeśli potrzeba dłuższego funkcjonowania obiektu wynika z okoliczności, których nie można było przewidzieć w momencie dokonywania zgłoszenia w trybie art. 29 ust. 1 pkt 7 ustawy Prawo budowlane.</p> <p>W związku z powyższym powinno zostać zapewnione umożliwienie stosowania art. 37a Prawa budowlanego także w tych przypadkach, gdy złożenie wniosku o pozwolenie na budowę dla inwestycji telekomunikacyjnej w terminie 180 dni od rozpoczęcia budowy określonego w zgłoszeniu dla obiektu tymczasowego nie jest realne, z uwagi na konieczność uprzedniego uzyskania innych pozwoleń, opinii lub dokonania innych uzgodnień. W szczególności konieczne jest to w przypadku, gdy uzyskanie następczego pozwolenia na budowę wymaga wcześniejszego złożenia wniosku o wydanie decyzji w sprawie lokalizacji inwestycji celu publicznego. Pragniemy zwrócić uwagę, iż potrzeba uzyskania takiej decyzji pojawia się dopiero w przypadku składania wniosku o pozwolenie na budowę. Zgłoszenie obiektu tymczasowego, w trybie art. 29 ust. 1 pkt 7 ustawy Prawo budowlane nie wymaga uprzedniego wydania takiej decyzji.</p> <p><i>„3. Jeżeli złożenie wniosku, o którym mowa w ust. 1, uzależnione jest od uprzedniego uzyskania pozwoleń, uzgodnień lub opinii innego organu, inwestor może złożyć taki wniosek także po upływie 180 dni od dnia rozpoczęcia budowy określonego w zgłoszeniu i w terminie 30 dni od dnia uzyskania ostatniego z tych pozwoleń, uzgodnień lub opinii, o ile inwestor wystąpił o takie pozwolenia, uzgodnienia lub opinie przed upływem 180 dni od dnia rozpoczęcia budowy określonego w zgłoszeniu. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.”</i></p>	
375.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy z 21 marca 1985 r. o drogach publicznych)</p>	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	<p>Oplaty za zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia infrastruktury telekomunikacyjnej, pomimo wprowadzenia maksymalnego progu tych opłat.</p> <p>Rekomendujemy przywrócenie art. 40f ustawy o drogach publicznych uchylonego ustawą z dnia 30 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw w</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>jego brzmieniu sprzed tej nowelizacji. Wprawdzie nowelizacja ta zmniejszyła maksymalny próg opłaty za zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia w nim infrastruktury telekomunikacyjnej, ale jednocześnie uchylony został art. 40f, który umożliwiał „aktualizację” opłat określonych w już wydanych decyzjach administracyjnych w tym przedmiocie. W konsekwencji oznacza to, że bardzo wiele decyzji wydanych operatorom telekomunikacyjnych na dłuższy okres czasu np. 10, 20 lat, ma „zamrożone” stawki opłat obowiązujące przed nowelizacją Megaustawy i nie ma instrumentu prawnego pozwalającego na ich dostosowanie do nowych stawek. Dlatego postulujemy wprowadzenie art. 40f o następującej treści:</p> <p><i>„Art. 40f. [Ustalenie opłaty za zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia infrastruktury telekomunikacyjnej]</i></p> <p><i>1. W przypadku ustalenia przez organ jednostki samorządu terytorialnego stawek opłat niższych niż stawki opłat, na podstawie których ustalono opłatę za zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia infrastruktury telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne, właściwy zarządca drogi ustala z urzędu, w drodze decyzji, nową wysokość opłaty.</i></p> <p><i>2. Dla okresu, za który opłata stała się należna jeszcze przed dniem wejścia w życie uchwały jednostki samorządu terytorialnego ustalającej niższe stawki opłat, obowiązuje opłata ustalona w dotychczasowej wysokości.”</i></p>	
376.	Dodatkowe postulaty	Polskie Stowarzyszenie Gipsu	<p>1.W związku z hamowaniem rynku budowlanego co odzwierciedlają oficjalne dane gospodarcze — oraz pogłębianiem się szarej strefy w tej branży 18 marca w szerokiej koalicji zwróciliśmy się do Premiera Donalda Tuska z apelem o przywrócenie zwrotu części wydatków na materiały budowlane zakupione na cele mieszkaniowe. Tego typu instrumenty funkcjonowały w Polsce w przyszłości i chcielibyśmy podkreślić potrzebę ich przywrócenia w celu zahamowania negatywnych zjawisk na rynku.</p> <p>2.Inną istotną kwestia dla branży budowlanej jest budownictwo społeczne i mieszkalnictwo komunalnego. Doceniając inicjatywy legislacyjne MRiT w sprawach mieszkaniowych, chcielibyśmy zarekomendować zachęty dla władz lokalnych do wykorzystania renowacji i nadbudów istniejących już budynków do zwiększenia dostępności mieszkań komunalnych i na wynajem.</p> <p>3.Mając na uwadze temat zrównoważonego budownictwa, chcemy zwrócić uwagę i zaapelować o pomoc w tworzeniu możliwości prawnych w celu skuteczniejszej segregacji odpadów budowlanych, w taki sposób, by można</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

			<p>było poddać je procesowi recyklingu i ponownie wykorzystać do produkcji materiałów budowlanych. Dziś jest to niezwykle trudne, co powinno mobilizować decydentów i branżę budowlaną do wypracowania wspólnych koncepcji poprawy tego stanu rzeczy.</p>	
377.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej)</p>	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>Wniosek o uzupełnienie projektu ustawy dotyczącej deregulacji prawa gospodarczego i administracyjnego o zagadnienia dotyczące własności przemysłowej, w zakresie spraw proceduralnych, w celu wprowadzenia ułatwień dla zgłaszających, w szczególności wynalazców:</p> <p>„W ustawie z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (t. j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1170) wprowadza się następujące zmiany:”</p> <p>Niezależnie od konieczności wprowadzenia poważniejszych zmian w systemie ochrony własności przemysłowej w Polsce, co wymaga szerokiej debaty publicznej, zachodzi potrzeba nowelizacji ustawy prawo własności przemysłowej celem uproszczenia procedur, likwidacji barier administracyjnych i ułatwienia postępowania zgłaszającym. Celem takich działań jest także przywrócenie stronom działającym przed Urzędem Patentowym podmiotowości w decydowaniu – w granicach prawa – o losach ich zgłoszeń, przykładowo w kwestiach wydzielania zgłoszeń, ich obrony przed zarzutami i przed ich wygaszaniem na skutek nieumyślnych błędów formalnych. Państwo polskie powinno wspierać innowacyjność gospodarki, a to wymaga wspierania twórców i wynalazców poprzez udzielanie im pomocy i ochrony. Obecnie obowiązujące przepisy stwarzają niepotrzebne bariery i powodują, że zbyt łatwo można nie uzyskać ochrony czy ją utracić na skutek niespełnienia warunków formalnych, co jest szczególnie niekorzystne dla niezależnych wynalazców oraz MŚP. W związku z powyższym Polska Izba Rzeczników Patentowych wnosi o uzupełnienie przedłożonego projektu ustawy dotyczącej deregulacji gospodarki o zagadnienia dotyczące praw własności intelektualnej.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
378.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności</p>	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>art. 39 ust. 2 i 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Jeżeli zgłaszający złoży oddzielne zgłoszenia wynalazków bez wezwania Urzędu Patentowego, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.</p> <p>3. Urząd Patentowy odmawia, w drodze postanowienia, przyznania zgłoszeniu wydzielonemu daty zgłoszenia pierwotnego, jeżeli uzna, że zgłoszenie to nie dotyczy wynalazku ujawnionego w zgłoszeniu pierwotnym.</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

	przemysłowej)		Przepisy art. 37 oraz art. 49 ust. 2 stosuje się odpowiednio.”	
379.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej)	Polska Izba Rzeczników Patentowych	w art. 97 dodaje się ust. 5a w brzmieniu: „5a. O zgłoszeniu wzoru użytkowego Urząd Patentowy dokonuje ogłoszenia, niezwłocznie po upływie sześciu miesięcy od daty pierwszeństwa do uzyskania prawa ochronnego. Zgłaszający może w okresie trzech miesięcy od daty pierwszeństwa złożyć wniosek o dokonanie ogłoszenia w terminie wcześniejszym.”	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.
380.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej)	Polska Izba Rzeczników Patentowych	w art. 108: a) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Jednym zgłoszeniem można objąć wiele wzorów przemysłowych, których dotyczy ta sama klasa międzynarodowej klasyfikacji wzorów przemysłowych (zgłoszenie zbiorowe).” b) ust. 5 skreśla się.	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.
381.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej)	Polska Izba Rzeczników Patentowych	w art. 224 po ust. 4 dodaje się ust. 4 ¹ w brzmieniu: „4 ¹ . Nie później niż na miesiąc przed dniem, w którym upływa dodatkowy termin sześciu miesięcy, o którym mowa w ust. 4, Urząd Patentowy informuje o tym uprawnionego, który nie wniósł opłaty w terminie, w którym upłynął poprzedni okres ochrony.”	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.
382.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej)	Polska Izba Rzeczników Patentowych	art. 225 ust. 1 i 3 otrzymują brzmienie: 1. Termin do uiszczenia opłaty, o którym mowa w art. 223 ust. 2 lub art. 224 ust. 1, może być, z zastrzeżeniem ust. 3, przywrócony na wniosek zgłaszającego, jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od dnia, w którym termin ten upłynął, zgłaszający złoży wniosek o przywrócenie terminu, wniesie zaległą opłatę oraz opłatę dodatkową w wysokości 30% zaległej opłaty. 3. Jeżeli została wydana decyzja o umorzeniu postępowania z powodu nieuiszczenia opłaty, o której mowa w art. 223 ust. 2, albo decyzja stwierdzająca wygaśnięcie decyzji o udzieleniu patentu, prawa ochronnego lub odpowiednio prawa z rejestracji z powodu nieuiszczenia opłaty, o której mowa w art. 224 ust. 1, decyzja taka może zostać uchylona na wniosek zgłaszającego o ponowne rozpatrzenie sprawy i po jednoczesnym uiszczeniu zaległej opłaty oraz opłaty dodatkowej w wysokości 30% zaległej opłaty	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.
383.	Dodatkowe postulaty	Polska Izba Rzeczników Patentowych	art. 237 ust. 5 otrzymuje brzmienie: W przypadku nienadania dokumentu pełnomocnictwa, Urząd Patentowy, wyznaczając w tym celu odpowiedni termin, wzywa, w drodze	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad

	(dot. ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej)		postanowienia, pełnomocnika do usunięcia stwierdzonych braków oraz stronę do potwierdzenia czynności dokonanych przez pełnomocnika, pod rygorem umorzenia postępowania.	kolejną ustawą deregulacyjną.
384.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej)	Polska Izba Rzeczników Patentowych	po art. 241 ¹ dodaje się art. 241 ² w brzmieniu: „Art. 241 ² . Uznanie przez Urząd Patentowy dopuszczalnych uzupełnień i poprawek wprowadzanych przez zgłaszającego, na wezwanie lub bez wezwania, w postępowaniu w sprawie uzyskania patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji, nie wymaga wydania odrębnej decyzji lub postanowienia.”	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.
385.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej)	Polska Izba Rzeczników Patentowych	po art. 241 ² dodaje się art. 241 ³ w brzmieniu: „Art. 241 ³ . 1. W postępowaniu przed Urzędem Patentowym w sprawie uzyskania patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji, Urząd Patentowy przeprowadza, na wniosek strony, postępowanie ustne, w celu ułatwienia stronie wyjaśnienia nierozstrzygniętych kwestii. 2. Z przebiegu postępowania ustnego sporządza się protokół utrwalony na piśmie. 3. Postępowanie ustne odbywa się wyłącznie z udziałem strony lub jej pełnomocnika oraz eksperta i protokolanta; przepis art. 253 ¹ stosuje się odpowiednio. 4. Na wniosek strony postępowanie ustne odbywa się przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających jego przeprowadzenie na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku, z tym, że osoby w nim uczestniczące nie muszą przebywać w lokalu lub budynku Urzędu Patentowego (postępowanie ustne zdalne). 5. W trakcie postępowania ustnego strona może składać dokumenty drogą elektroniczną. 6. Postępowanie ustne kończy się po jednym posiedzeniu, chyba że Urząd Patentowy uzna jego kontynuowanie za niezbędne. 7. W sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania ustnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego dotyczące rozprawy administracyjnej.	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.
386.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności)	Polska Izba Rzeczników Patentowych	art. 243 ust. 1 i 4 otrzymują brzmienie: 1. Jeżeli w toku rozpatrywania sprawy uchybiono terminowi do dokonania czynności warunkującej, zgodnie z ustawą, bieg postępowania, Urząd Patentowy może na wniosek strony, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, przywrócić termin, o ile strona wniesie wniosek i uiści dodatkową opłatę w wysokości 30% opłaty należnej ze zgłoszenie. Jednocześnie ze złożeniem	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.

	przemysłowej)		wniosku o przywrócenie terminu wnioskodawca dokonuje czynności, dla której termin został wyznaczony. 4. Jeżeli została wydana decyzja o umorzeniu postępowania na skutek uchybienia terminu do dokonania określonej czynności, może ona zostać uchylona, jeżeli strona złoży wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz uiści dodatkową opłatę w wysokości 30% opłaty należnej ze zgłoszenie i jednocześnie dokona czynności, dla której termin został wyznaczony.	
387.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej)	Polska Izba Rzeczników Patentowych	art. 246-247 uchyla się.	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.
388.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego - Art. 2 projektu)	Polska Izba Rzeczników Patentowych	Konieczne jest uzupełnienie projektu, w zakresie dotyczącym Kodeksu postępowania administracyjnego, o przepisy dotyczące siły wyższej. Ponadto konieczne jest uzupełnienie projektu, w tym samym zakresie, o przepisy dotyczące zdalnej rozprawy administracyjnej. Obecnie prawo do takiej rozprawy przysługuje tylko osobom pozbawionym wolności (art. 93a kpa), natomiast paradoksalnie inne osoby nie mogą z takiej możliwości korzystać. W art.. 2 projektu po punkcie 2) dodać punkt 3) Po art. 60 dodaje się art. 60a w brzmieniu: Za siłę wyższą uznaje się zdarzenie zewnętrzne nadzwyczajne w stosunku do podmiotu obowiązanego, pozostające poza kontrolą tego podmiotu, który pomimo dochowania najwyższej staranności nie może temu zdarzeniu i jego skutkom zapobiec i którego nie może przewidzieć w świetle aktualnego stanu wiedzy i doświadczenia życiowego. W szczególności za siłę wyższą uznaje się katastrofalne działania przyrody, stany epidemii, działania wojenne, akty władzy wprowadzające stany nadzwyczajne oraz poważne zaburzenia życia publicznego. W art. 2 projektu po nowym punkcie 3), jak wyżej, dodać punkt 4) Po art. 60 dodaje się art. 60a w brzmieniu: Za siłę wyższą uznaje się zdarzenie zewnętrzne nadzwyczajne w stosunku do podmiotu obowiązanego, pozostające poza kontrolą tego podmiotu, który	Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.

			<p>pomimo dochowania najwyższej staranności nie może temu zdarzeniu i jego skutkom zapobiec i którego nie może przewidzieć w świetle aktualnego stanu wiedzy i doświadczenia życiowego. W szczególności za siłę wyższą uznaje się katastrofalne działania przyrody, stany epidemii, działania wojenne, akty władzy wprowadzające stany nadzwyczajne oraz poważne zaburzenia życia publicznego.</p>	
389.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy – Kodeks postępowania cywilnego)</p>	<p>Polska Izba Rzeczników Patentowych</p>	<p>Konieczne jest uzupełnienie projektu, w zakresie dotyczącym Kodeksu postępowania cywilnego, o przepis znoszący niezwykle kontrowersyjną zmianę art. 148¹ dotyczącą prawa do sądu i jawnej rozprawy.</p> <p>Pozornie redakcyjna jedynie zmiana w tym przepisie, wprowadzona przez ostatnią nowelizację kpc, prowadzi do naruszenia podstawowej zasady procesu, jakim jest prawo do rozpatrzenia sprawy podczas jawnej rozprawy, co wynika wprost z art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wprowadzenie do procedury cywilnej zasady rozpoznawania spraw na posiedzeniach jawnych jedynie „na wniosek” stanowi odwrócenie konstytucyjnej zasady jawności postępowania.</p> <p>Zmiana ta jako zasadę procesową wprowadza odbywanie posiedzenia niejawnego zaś możliwość jego uniknięcia ogranicza jedynie do wniosku o „wysłuchanie na rozprawie”, co prowadzi do rozważań, czym różni się „wysłuchanie” od „rozpoznawania sprawy”.</p> <p>Wprowadzony warunek („jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek ...”) w nieuzasadniony sposób ogranicza konstytucyjne prawo do sądu, przejawiające się w standardzie rozpatrywania spraw podczas jawnej rozprawy. Konstytucja nie przewiduje żadnego warunku dotyczącego terminu i formy złożenia takiego wniosku zaś prawo do sądu powinno być realizowane w każdej sprawie, przed każdym sądem i w każdym stadium postępowania.</p> <p>W Art. 4 projektu przed dotychczasowym punktem 1) dodać jako nowy punkt 1)</p> <p>1) art. 148¹ uchyla się</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
390.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. rozporządzenia)</p>	<p>Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urządzeń Grzewczych</p>	<p>§ 8. pkt 2 – uchylić</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Zmiana rozporządzenia nie może być przedmiotem ustawy deregulacyjnej</p>

	MPIPS z dn. 1 grudnia 1998 (Dz. U. 1998 nr 148 poz. 973 z późn zm.)			
391.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. rozporządzenia MPIPS z dn. 1 grudnia 1998 (Dz. U. 1998 nr 148 poz. 973 z późn zm.) załącznik „Minimalne wymagania bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ergonomii jakie powinny spełniać stanowiska pracy wyposażone w monitory ekranowe”)</p>	Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urządzeń Grzewczych	<p>pkt 2.1 - uchylić</p> <p>pkt 3.1 – uchylić</p> <p>pkt 3.2 – uchylić</p> <p>pkt 3.3 – uchylić</p> <p>pkt 4.2 lit. c. - uchylić</p> <p>pkt 4.4 – uchylić</p> <p>pkt 5.2 – uchylić</p> <p>pkt 6.1 – uchylić</p> <p>pkt 6.2 – uchylić</p> <p>pkt. 7.1 – uchylić</p> <p>pkt. 7.2 – uchylić</p> <p>pkt 7.3 – uchylić</p> <p>pkt 8.2 – uchylić</p> <p>pkt 8.3 – uchylić</p> <p>pkt 10 – uchylić</p> <p>pkt 11.1 – uchylić</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Zmiana rozporządzenia nie może być przedmiotem ustawy deregulacyjnej</p>
392.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. rozporządzenia MZ z dn. 12 lutego 2021 (Dz. U. 2021 poz. 279) załącznik Wykaz czynników lub procesów technologicznych o działaniu rakotwórczym lub</p>	Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urządzeń Grzewczych	pkt II ppkt 6. - uchylić	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Zmiana rozporządzenia nie może być przedmiotem ustawy deregulacyjnej</p>

	mutagennym			
393.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. obwieszczenia MPiPS z dnia 28 sierpnia 2003 (Dz. U. 2003 nr 169 poz. 1650))</p>	Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urządzeń Grzewczych	<p>§ 105 pkt 1 Brzmi: „Pracą na wysokości w rozumieniu rozporządzenia jest praca wykonywana na powierzchni znajdującej się na wysokości co najmniej 1,0 m nad poziomem podłogi lub ziemi”</p> <p>Zmienić na: „Pracą na wysokości w rozumieniu rozporządzenia jest praca wykonywana na powierzchni znajdującej się na wysokości co najmniej 1,0 m nad poziomem podłogi lub ziemi jeżeli trwa co najmniej nieprzerwanie 8 godzin na dobę. W przypadku prac trwających krócej niż nieprzerwanie 8 godzin na dobę pracą na wysokości w rozumieniu rozporządzenia jest praca wykonywana na powierzchni znajdującej się na wysokości co najmniej 3,0 m nad poziomem podłogi lub ziemi”</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Zmiana obwieszczenia nie może być przedmiotem ustawy deregulacyjnej</p>
394.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy z dnia 26 czerwca 1974 Kodeks pracy (Dz. U. 1974 nr 24 poz. 141))</p>	Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urządzeń Grzewczych	<p>Art. 10. § 2 – uchylić</p> <p>Art. 10. § 3 Brzmi: „Państwo prowadzi politykę zmierzającą do pełnego produktywnego zatrudnienia.”</p> <p>Zmienić na: „Państwo prowadzi politykę zmierzającą do pełnego produktywnego zatrudnienia. Pracodawcy nie prowadzą polityki zmierzającej do pełnego produktywnego zatrudnienia. Zabrania się Państwu wykorzystywania Pracodawców do realizacji polityki zmierzającej do pełnego zatrudnienia, w szczególności do ponoszenia przez Pracodawców jakichkolwiek kosztów związanych z realizacją polityki Państwa”</p> <p>Art. 11¹ Brzmi: „Pracodawca jest obowiązany szanować godność i inne dobra osobiste pracownika.”.</p> <p>Zmienić na „Pracodawca jest obowiązany szanować godność i inne dobra osobiste pracownika, a pracownik jest zobowiązany szanować Pracodawcę, jest obowiązany szanować godność i inne dobra osobiste Pracodawcy oraz majątek pracodawcy”</p> <p>Art. 13 Brzmi: „Pracownik ma prawo do godziwego wynagrodzenia za pracę. Warunki realizacji tego prawa określają przepisy prawa pracy oraz polityka państwa w dziedzinie płac, w szczególności poprzez ustalanie minimalnego wynagrodzenia za pracę.”</p> <p>Zmienić na: „Pracownik ma prawo do godziwego wynagrodzenia za pracę. Warunki realizacji tego prawa określają wewnętrzne regulacje każdego pracodawcy.”</p>	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p>

		<p>Art. 15 Brzmi: „Pracodawca jest obowiązany zapewnić pracownikom bezpieczne i higieniczne warunki pracy.” Zmienić na: „Pracodawca jest obowiązany zapewnić pracownikom bezpieczne i higieniczne warunki pracy, a pracownik ma obowiązek przestrzegać wewnętrznych regulacji i wymagań pracodawcy w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy.”</p> <p>Art. 16 – uchylić Art. 17 – uchylić Art. 18² – uchylić Art. 18³ - uchylić Art. 18^{3b} § 1 1) – uchylić Art. 18^{3b} § 2 2) – uchylić Art. 18^{3c} § 1 – uchylić Art. 18^{3c} § 2 – uchylić Art. 18^{3c} § 3 – uchylić Art. 18^{3e} § 1 – uchylić Art. 18^{3e} § 2 – uchylić Art. 18^{3e} § 3 – uchylić</p> <p>Art. 22 § 1 Brzmi: „Przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.” Zmienić na: „Przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, osiągania wyznaczonych celów przez pracodawcę oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.”</p> <p>Art. 22^{1a} § 2 – uchylić Art. 22^{1c} § 10 – uchylić Art. 22^{1c} § 11 – uchylić Art. 22^{1c} § 12 – uchylić Art. 22² § 6 – uchylić Art. 22² § 7 – uchylić Art. 22² § 8 – uchylić Art. 22² § 9 – uchylić</p>	
--	--	--	--

		<p>Art. 22² § 10 – uchylić Art. 22³ § 2 – uchylić Art. 22³ § 3 – uchylić Art. 22³ § 4 – uchylić Art. 23¹ § 4 – uchylić Art. 23¹ § 5 – uchylić Art. 23¹ § 6 – uchylić</p> <p>Art. 23^{1a} § 1 Brzmi „Jeżeli jest to uzasadnione sytuacją finansową pracodawcy, nieobjętego układem zbiorowym pracy lub zatrudniającego mniej niż 20 pracowników, może być zawarte porozumienie o stosowaniu mniej korzystnych warunków zatrudnienia pracowników niż wynikające z umów o pracę zawartych z tymi pracownikami, w zakresie i przez czas ustalone w porozumieniu.”</p> <p>Zmienić na: „Jeżeli jest to uzasadnione sytuacją finansową pracodawcy, nieobjętego układem zbiorowym pracy lub zatrudniającego mniej niż 100 pracowników, może być zawarte porozumienie o stosowaniu mniej korzystnych warunków zatrudnienia pracowników niż wynikające z umów o pracę zawartych z tymi pracownikami, w zakresie i przez czas ustalone w porozumieniu”.</p> <p>Art 25 § 2 – uchylić Art 25 § 2¹ – uchylić Art 25 § 2² – uchylić Art 25 § 2³ – uchylić Art 25¹ § 1 – uchylić Art 25¹ § 2 – uchylić Art 25¹ § 3 – uchylić Art 25¹ § 4 – uchylić Art 25¹ § 5 – uchylić Art 29³ § 2 – uchylić Art 29⁴ § 1 – uchylić</p> <p>Art 29⁴ § 2 – uchylić Art 29⁴ § 3 – uchylić Art 29⁴ § 4 – uchylić Art 30 § 4 – uchylić</p> <p>Art 36¹ § 1 Brzmi: „Jeżeli wypowiedzenie pracownikowi umowy o pracę</p>	
--	--	---	--

		<p>zawartej na czas nieokreślony lub umowy o pracę zawartej na czas określony następuje z powodu ogłoszenia upadłości lub likwidacji pracodawcy albo z innych przyczyn dotyczących pracowników, pracodawca może, w celu wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę, skrócić okres trzymiesięcznego wypowiedzenia, najwyżej jednak do 1 miesiąca. W takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za pozostałą część okresu wypowiedzenia.”</p> <p>Zmienić na: „Jeżeli wypowiedzenie pracownikowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub umowy o pracę zawartej na czas określony następuje z powodu ogłoszenia upadłości lub likwidacji pracodawcy albo z innych przyczyn dotyczących pracowników, pracodawca może, w celu wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę, skrócić okres trzymiesięcznego wypowiedzenia, najwyżej jednak do 1 miesiąca. W takim przypadku pracownikowi nie przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za pozostałą część okresu wypowiedzenia.”</p> <p>Art 36¹ § 2 – uchylić Art 37 § 1 - uchylić Art 37 § 2 – uchylić Art 39 – uchylić Art 40 – uchylić Art 41 – uchylić Art 41¹ § 1– uchylić</p> <p>Art 45 § 1 Brzmi: „W razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas określony lub umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy – stosownie do żądania pracownika – orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu – o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.”</p> <p>Zmienić na: „W razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas określony lub umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy – stosownie do żądania pracownika – orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu – o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.”</p>	
--	--	---	--

		<p>Art 48 § 1 Brzmi: „Pracodawca może odmówić ponownego zatrudnienia pracownika, jeżeli w ciągu 7 dni od przywrócenia do pracy nie zgłosił on gotowości niezwłocznego podjęcia pracy, chyba że przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika”</p> <p>Zmienić na „Pracodawca może odmówić ponownego zatrudnienia pracownika, jeżeli w ciągu 1 dnia od przywrócenia do pracy nie zgłosił on gotowości niezwłocznego podjęcia pracy, chyba że przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika”</p> <p>Art 48 § 2 – uchylić</p> <p>Art 52 § 1 pkt 1 Brzmi: „ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych”</p> <p>Zmienić na „każdego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych”</p> <p>Art 52 § 1 pkt 2 Brzmi: „popętnienia przez pracownika w czasie trwania umowy o pracę przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnianie go na zajmowanym stanowisku, jeżeli przestępstwo jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem”</p> <p>Zmienić na „popętnienia przez pracownika w czasie trwania umowy o pracę przestępstwa, jeżeli przestępstwo jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem”</p> <p>Art 52 § 2 – uchylić Art 52 § 3 – uchylić</p> <p>Art 53 § 1 pkt 1a Brzmi: „dłużej niż 3 miesiące – gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy krócej niż 6 miesięcy”</p> <p>Zmienić na „dłużej niż 3 miesiące”</p> <p>Art 53 § 1 pkt 1b Brzmi: „w razie usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy z innych przyczyn niż wymienione w pkt 1, trwającej dłużej niż 1 miesiąc”</p>	
--	--	---	--

			<p>Zmienić na „w razie usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy z innych przyczyn niż wymienione w pkt 1, trwającej dłużej niż 1 dzień”</p> <p>Dodać Art 53 § pkt 1c „w razie nieusprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy bez względu na czas trwania tej nieobecności”</p> <p>Art 53 § 2 – uchylić Art 53 § 3 - uchylić Art 53 § 4 – uchylić Art 53 § 5 – uchylić Art 55 § 3 – uchylić</p> <p>Art 61¹ Brzmi: „W razie nieuzasadnionego rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 11, pracodawcy przysługuje roszczenie o odszkodowanie. O odszkodowaniu orzeka sąd pracy.”</p> <p>Zmienić na: „W razie nieuzasadnionego rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 11, pracodawcy przysługuje roszczenie o odszkodowanie.”</p> <p>Art 62 § 2 – uchylić Art 63¹ § 2 – uchylić</p> <p>Art 63² § 1 Brzmi: „Z dniem śmierci pracodawcy umowy o pracę z pracownikami wygasają, z zastrzeżeniem § 3–11”</p> <p>Zmienić na: „Z dniem śmierci pracodawcy umowy o pracę z pracownikami wygasają”</p> <p>Art 63² § 2 - uchylić Art 63² § 3 - uchylić</p> <p>Art 63² § 4 - uchylić Art 63² § 5 – uchylić Art 63² § 6 – uchylić Art 63² § 7 – uchylić Art 63² § 8 – uchylić Art 63² § 9 – uchylić</p>	
--	--	--	---	--

		<p>Art 63² § 10 – uchylić Art 63² § 11 – uchylić Art 63² § 12 – uchylić Art 66 § 2 – uchylić Art 66 § 3 – uchylić Art 67 – uchylić</p> <p>Art 67¹⁹ § 4 Brzmi: „Pracodawca może w każdym czasie cofnąć polecenie wykonywania pracy zdalnej, o którym mowa w § 3, z co najmniej dwudniowym uprzedzeniem”.</p> <p>Zmienić na : „Pracodawca może w każdym czasie cofnąć polecenie wykonywania pracy zdalnej, o którym mowa w § 3. Skutki cofnięcia polecenia wykonywania pracy zdalnej wchodzi w życie od następnego dnia roboczego.”</p> <p>Art 67¹⁹ § 6 – uchylić Art 67¹⁹ § 7 – uchylić</p> <p>Art 67²⁰ § 4 Brzmi: „Jeżeli u danego pracodawcy nie działają zakładowe organizacje związkowe, pracodawca określa zasady wykonywania pracy zdalnej w regulaminie po konsultacji z przedstawicielami pracowników wyłonionymi w trybie przyjętym u danego pracodawcy.”</p> <p>Zmienić na: Jeżeli u danego pracodawcy nie działają zakładowe organizacje związkowe, pracodawca określa zasady wykonywania pracy zdalnej w regulaminie”</p> <p>Art 67²² § 2 – uchylić Art 67²² § 3 – uchylić Art 67²⁴ § 1 Brzmi : „Pracodawca jest zobowiązany:”</p> <p>Zmienić na: „Wyłącznie w przypadku gdy pracodawca jest inicjatorem pracy zdalnej dla pracownika to pracodawca jest zobowiązany:”</p> <p>Art 67²⁴ § 3 – uchylić Art 67²⁴ § 4 – uchylić Art 67²⁴ § 5 – uchylić</p>	
--	--	--	--

		<p>Art 67²⁸ § 1 Brzmi: „Pracodawca ma prawo przeprowadzać kontrolę wykonywania pracy zdalnej przez pracownika, kontrolę w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy lub kontrolę przestrzegania wymogów w zakresie bezpieczeństwa i ochrony informacji, w tym procedur ochrony danych osobowych, na zasadach określonych w porozumieniu, o którym mowa w art. 6720 § 1 i 2, regulaminie, o którym mowa w art. 6720 § 3 i 4, poleceniu, o którym mowa w art. 6719 § 3, albo w porozumieniu, o którym mowa w art. 6720 § 5 zdanie drugie. Kontrolę przeprowadza się w porozumieniu z pracownikiem w miejscu wykonywania pracy zdalnej w godzinach pracy pracownika.”</p> <p>Zmienić na: „Pracodawca ma prawo przeprowadzać kontrolę wykonywania pracy zdalnej przez pracownika, kontrolę w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy lub kontrolę przestrzegania wymogów w zakresie bezpieczeństwa i ochrony informacji, w tym procedur ochrony danych osobowych, na zasadach określonych w porozumieniu, o którym mowa w art. 6720 § 1 i 2, regulaminie, o którym mowa w art. 6720 § 3 i 4, poleceniu, o którym mowa w art. 6719 § 3, albo w porozumieniu, o którym mowa w art. 6720 § 5 zdanie drugie. Kontrolę przeprowadza się w miejscu wykonywania pracy zdalnej w godzinach pracy pracownika.”</p> <p>Art 67³¹ § 1 Brzmi: „Pracodawca realizuje w stosunku do pracownika w czasie wykonywania przez niego pracy zdalnej obowiązki w zakresie wynikającym z rodzaju i warunków wykonywanej pracy określone w dziale dziesiątym, z wyłączeniem obowiązków określonych w art. 208 § 1, art. 2091, art. 212 pkt 1 i 4, art. 213, art. 214, art. 232 i art. 233.”</p> <p>Zmienić na „Pracodawca nie realizuje w stosunku do pracownika w czasie wykonywania przez niego pracy zdalnej obowiązków w zakresie wynikającym z rodzaju i warunków wykonywanej pracy określone w dziale dziesiątym”</p> <p>Art 67³¹ § 2 – uchylić</p> <p>Art 67³¹ § 9 Brzmi: „W razie wypadku przy pracy zdalnej art. 234 oraz przepisy wydane na podstawie art. 237 § 1 pkt 1 i 2 stosuje się odpowiednio.”</p> <p>Zmienić na: „ W razie wypadku przy pracy zdalnej art. 234 oraz przepisy</p>	
--	--	---	--

		<p>wydane na podstawie art. 237 § 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się. Pracownik jest odpowiedzialny za swoje bezpieczeństwo, bezpieczeństwo osób trzecich przebywających w miejscu pracy zdalnej i zobowiązany jest do unikania wypadków przy pracy.”</p> <p>Art 67³³ § 3 Brzmi: „Kontrola wykonywania pracy zdalnej, o której mowa w § 1, kontrola w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy lub kontrola przestrzegania wymogów w zakresie bezpieczeństwa i ochrony informacji, w tym procedur ochrony danych osobowych, odbywa się na zasadach ustalonych z pracownikiem.”</p> <p>Zmienić na „Kontrola wykonywania pracy zdalnej, o której mowa w § 1, kontrola w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy lub kontrola przestrzegania wymogów w zakresie bezpieczeństwa i ochrony informacji, w tym procedur ochrony danych osobowych, odbywa się w godzinach pracy pracownika bez wcześniejszego poinformowania pracownika.”</p> <p>Art 86 § 3 Brzmi: „Wypłata wynagrodzenia jest dokonywana na wskazany przez pracownika rachunek płatniczy, chyba że pracownik złożył w postaci papierowej lub elektronicznej wniosek o wypłatę wynagrodzenia do rąk własnych.”</p> <p>Zmienić na „Wypłata wynagrodzenia jest dokonywana na wskazany przez pracownika rachunek płatniczy.”</p> <p>Art 92 § 1 pkt 1 Brzmi: „choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną – trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia – trwającej łącznie do 14 dni w ciągu roku kalendarzowego – pracownik zachowuje prawo do 80% wynagrodzenia, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują wyższe wynagrodzenie z tego tytułu”</p> <p>Zmienić na „choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną – trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia – trwającej łącznie do 14 dni w ciągu roku kalendarzowego – pracownik zachowuje prawo do 10% wynagrodzenia, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują wyższe wynagrodzenie z tego tytułu”</p>	
--	--	---	--

			<p>Art 92 § 1 pkt 2 – uchylić Art 92 § 1 pkt 3 – uchylić Art 92¹ – uchylić Art 93¹ – uchylić Art 94 pkt 8 – uchylić Art 94¹ – uchylić Art 94² – uchylić Art 94³ § 3 Brzmi: „Pracownik, u którego mobbing wywołał rozstrój zdrowia, może dochodzić od pracodawcy odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.”</p> <p>Zmienić na: „Pracownik, u którego mobbing wywołał rozstrój zdrowia, może dochodzić od sprawcy mobbingu odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.”</p> <p>Art 94³ § 4 Brzmi: „Pracownik, który doznał mobbingu lub wskutek mobbingu rozwiązał umowę o pracę, ma prawo dochodzić od pracodawcy odszkodowania w wysokości nie niższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę, ustalone na podstawie odrębnych przepisów.”</p> <p>Zmienić na: „Pracownik, który doznał mobbingu lub wskutek mobbingu rozwiązał umowę o pracę, ma prawo dochodzić od pracodawcy odszkodowania w wysokości nie niższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę, ustalone na podstawie odrębnych przepisów wyłącznie w przypadku gdy to pracodawca jest sprawcą mobbingu.”</p> <p>Art 100 § 2 Brzmi: „Pracownik jest obowiązany w szczególności: 1) przestrzegać czasu pracy ustalonego w zakładzie pracy; 2) przestrzegać regulaminu pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku; 3) przestrzegać przepisów oraz zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, a także przepisów przeciwpożarowych; 4) dbać o dobro zakładu pracy, chronić jego mienie oraz zachować w tajemnicy informacje, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę; 5) przestrzegać tajemnicy określonej w odrębnych przepisach; 6) przestrzegać w zakładzie pracy zasad współżycia społecznego.”</p> <p>Zmienić na: § 2. Pracownik jest obowiązany w szczególności:</p>	
--	--	--	--	--

		<p>1) przestrzegać czasu pracy ustalonego w zakładzie pracy; 2) przestrzegać regulaminu pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku; 3) przestrzegać przepisów oraz zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, a także przepisów przeciwpożarowych; 4) dbać o dobro zakładu pracy, chronić jego mienie oraz zachować w tajemnicy informacje, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę; 5) przestrzegać tajemnicy określonej w odrębnych przepisach; 6) przestrzegać w zakładzie pracy zasad współżycia społecznego. 7) osiągać wysoką wydajność i należyłą jakość pracy przy wykorzystaniu swoich uzdolnień i kwalifikacji, w szczególności osiągać cele wyznaczone przez pracodawcę.</p> <p>Pracodawcy przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracownika wskutek nieprzestrzegania pkt 1-7 wymienionych w niniejszym paragrafie.”</p> <p>Art 101² § 1 Brzmi: „Przepis art. 101¹ § 1 stosuje się odpowiednio, gdy pracodawca i pracownik mający dostęp do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę, zawierają umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy. W umowie określa się także okres obowiązywania zakazu konkurencji oraz wysokość odszkodowania należnego pracownikowi od pracodawcy, z zastrzeżeniem przepisów § 2 i 3.”</p> <p>Zmienić na: „Przepis art. 101¹ § 1 stosuje się odpowiednio, gdy pracodawca i pracownik mający dostęp do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę, zawierają umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy. W umowie określa się także okres obowiązywania zakazu konkurencji oraz wysokość odszkodowania należnego pracownikowi od pracodawcy, z zastrzeżeniem przepisu § 2”.</p> <p>Art 101² § 3 – uchylić</p> <p>Art 103¹ § 2 pkt 1 – uchylić</p> <p>Art 103² § 1 – uchylić</p> <p>Art 103² § 2 – uchylić</p>	
--	--	---	--

			<p>Art 103⁴ § 1 – uchylić</p> <p>Art 103⁴ § 2 – uchylić</p> <p>Art 103⁴ § 3 – uchylić</p> <p>Art 103⁵ Brzmi: „Pracownik podnoszący kwalifikacje zawodowe:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) który bez uzasadnionych przyczyn nie podejmie podnoszenia kwalifikacji zawodowych albo przerwie podnoszenie tych kwalifikacji, 2) z którym pracodawca rozwiąże stosunek pracy bez wypowiedzenia z jego winy, w trakcie podnoszenia kwalifikacji zawodowych lub po jego ukończeniu, w terminie określonym w umowie, o której mowa w art. 103⁴, nie dłuższym niż 3 lata, 3) który w okresie wskazanym w pkt 2 rozwiąże stosunek pracy za wypowiedzeniem, z wyjątkiem wypowiedzenia umowy o pracę z przyczyn określonych w art. 94³, 4) który w okresie wskazanym w pkt 2 rozwiąże stosunek pracy bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 lub art. 94³, mimo braku przyczyn określonych w tych przepisach <p>– jest obowiązany do zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę na ten cel z tytułu dodatkowych świadczeń, w wysokości proporcjonalnej do okresu zatrudnienia po ukończeniu podnoszenia kwalifikacji zawodowych lub okresu zatrudnienia w czasie ich podnoszenia”.</p> <p>zmienić na: „Pracownik podnoszący kwalifikacje zawodowe:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) który bez uzasadnionych przyczyn nie podejmie podnoszenia kwalifikacji zawodowych albo przerwie podnoszenie tych kwalifikacji, 2) z którym pracodawca rozwiąże stosunek pracy bez wypowiedzenia z jego winy, w trakcie podnoszenia kwalifikacji zawodowych lub po jego ukończeniu, 3) który w okresie wskazanym w pkt 2 rozwiąże stosunek pracy za wypowiedzeniem, z wyjątkiem wypowiedzenia umowy o pracę z przyczyn określonych w art. 94³, 4) który w okresie 3 lat od ukończenia szkolenia rozwiąże stosunek pracy – jest obowiązany do zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę na ten cel z tytułu dodatkowych świadczeń, w pełnej wysokości ”. <p>Art 113 § 1 – uchylić</p> 	
--	--	--	--	--

			<p>Art 113 § 2 – uchylić</p> <p>Art 119 – uchylić</p> <p>Art 120 § 1 – Brzmi: „W razie wyrządzenia przez pracownika przy wykonywaniu przez niego obowiązków pracowniczych szkody osobie trzeciej, zobowiązany do naprawienia szkody jest wyłącznie pracodawca.”</p> <p>zmienić na: „W razie wyrządzenia przez pracownika przy wykonywaniu przez niego obowiązków pracowniczych szkody osobie trzeciej, zobowiązany do naprawienia szkody jest wyłącznie pracownik”.</p> <p>Art 120 § 2 – uchylić</p> <p>Art 128 § 1 Brzmi: „Czasem pracy jest czas, w którym pracownik pozostaje w dyspozycji pracodawcy w zakładzie pracy lub w innym miejscu wyznaczonym do wykonywania pracy.”</p> <p>zmienić na: „Czasem pracy jest czas, w którym pracownik pozostaje w dyspozycji pracodawcy w zakładzie pracy na stanowisku pracy lub w innym miejscu wyznaczonym do wykonywania pracy, przebrany w odzież i obuwie robocze, gotowy do świadczenia pracy.”</p> <p>Art 130 § 3 - uchylić</p> <p>Art 142¹ § 1 – uchylić</p> <p>Art 142¹ § 2 – uchylić</p> <p>Art 142¹ § 3 – uchylić</p> <p>Art 148¹ § 1 – uchylić</p> <p>Art 148¹ § 2 – uchylić</p> <p>Art 148¹ § 3 – uchylić</p> <p>Art 148¹ § 4 – uchylić</p>	
--	--	--	---	--

			<p>Art 148¹ § 5 – uchylić</p> <p>Art 148¹ § 6 – uchylić</p> <p>Art 151⁵ § 1 Brzmi: „Pracodawca może zobowiązać pracownika do pozostawania poza normalnymi godzinami pracy w gotowości do wykonywania pracy wynikającej z umowy o pracę w zakładzie pracy lub w innym miejscu wyznaczonym przez pracodawcę (dyżur)”.</p> <p>zmienić na: „ „Pracodawca może zobowiązać pracownika do pozostawania poza normalnymi godzinami pracy w gotowości do wykonywania pracy wynikającej z umowy o pracę w zakładzie pracy lub w innym miejscu wyznaczonym przez pracodawcę (dyżur), odbieranie telefonów przez pracownika poza godzinami jego pracy nie uznaje się za pełnienie dyżuru i pracownikowi nie przysługuje z tego tytułu żadne wynagrodzenie”.</p> <p>Art 151^{9b} – uchylić</p> <p>Art 165 – uchylić</p> <p>Art 166 – uchylić</p> <p>Art 167¹ – uchylić</p> <p>Art 167² – uchylić</p> <p>Art 173¹ § 1 – uchylić</p> <p>Art 173¹ § 2 – uchylić</p> <p>Art 173¹ § 3 – uchylić</p> <p>Art 173¹ § 4 – uchylić</p> <p>Art 173¹ § 5 – uchylić</p> <p>Art 177 § 1 – uchylić</p> <p>Art 177 § 1¹ – uchylić</p>	
--	--	--	--	--

			<p>Art 177 § 3 – uchylić</p> <p>Art 177 § 3¹ – uchylić</p> <p>Art 177 § 4 – uchylić</p> <p>Art 177 § 4¹ – uchylić</p> <p>Art 178 § 2 – uchylić</p> <p>Art. 179 – uchylić</p> <p>Art. 180 § 5 - uchylić</p> <p>Art 180 § 8 – uchylić</p> <p>Art 180 § 9 – uchylić</p> <p>Art 180 § 10 pkt 1 – uchylić</p> <p>Art 180 § 11 – uchylić</p> <p>Art 180 § 4 – uchylić</p> <p>Art 180 § 6 – uchylić</p> <p>Art 182³ – uchylić</p> <p>Art 183 – uchylić</p> <p>Art 186 § 4 – uchylić</p> <p>Art 192 – uchylić</p> <p>Art 201 § 2 – uchylić</p> <p>Art 237¹¹ § 4 – uchylić</p>	
--	--	--	---	--

			<p>Art 237^{11a} – uchylić</p> <p>Art 237¹⁴ – uchylić</p> <p>DZIAŁ JEDENASTY – uchylić w całości</p> <p>Art 246 – uchylić</p> <p>Art 258 § 1 – uchylić</p> <p>Art 258 § 2 – uchylić</p> <p>DZIAŁ TRZYNASTY – tytuł brzmi: „Odpowiedzialność za wykroczenia przeciwko prawom pracownika”</p> <p>Zmienić na: „Odpowiedzialność za wykroczenia”</p> <p>Art 281 – uchylić</p> <p>Art 282 § 1 dopisać pkt 4 o treści: „nie wykonuje poleceń pracodawcy”</p> <p>Art 282 § 1 dopisać pkt 5 o treści: „nie pozostaje w dyspozycji pracodawcy w określonym miejscu i czasie bez uprzedniej informacji”</p>	
395.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy z dnia 10 stycznia 2018 o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz w niektóre inne dni (Dz. U. z 2023 poz. 158))</p>	Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urządzeń Grzewczych	uchylić Ustawę w całości	Uwaga nie zostanie uwzględniona.
396.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. rozporządzenia Ministra Pracy i</p>	Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urządzeń Grzewczych	§ 2 pkt 2 brzmi: „W razie zaistnienia przyczyn uniemożliwiających stawienie się do pracy, pracownik jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić pracodawcę o przyczynie swojej nieobecności i przewidywanym okresie jej trwania, nie później jednak niż w drugim dniu nieobecności w pracy. Jeżeli przepisy prawa pracy obowiązujące u danego pracodawcy nie określają	<p>Uwaga nie zostanie uwzględniona.</p> <p>Zmiana rozporządzenia nie może być przedmiotem ustawy deregulacyjnej</p>

	Polityki Społecznej z 15 maja 1996 (Dz. U. 2014 poz. 1632))		<p>sposobu zawiadomienia pracodawcy o przyczynie nieobecności pracownika w pracy, zawiadomienia tego pracownik dokonuje osobiście lub przez inną osobę, telefonicznie lub za pośrednictwem innego środka łączności albo drogą pocztową, przy czym za datę zawiadomienia uważa się wtedy datę stempla pocztowego.”</p> <p>zmienić na: „W razie zaistnienia przyczyn uniemożliwiających stawienie się do pracy, pracownik jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić pracodawcę o przyczynie swojej nieobecności i przewidywanym okresie jej trwania, nie później jednak niż w pierwszym dniu nieobecności w pracy. Jeżeli przepisy prawa pracy obowiązujące u danego pracodawcy nie określają sposobu zawiadomienia pracodawcy o przyczynie nieobecności pracownika w pracy, zawiadomienia tego pracownik dokonuje osobiście lub przez inną osobę, telefonicznie lub za pośrednictwem innego środka łączności elektronicznej.”</p> <p>Rozdział 2 – uchylić w całości</p>	
397.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. 2023 poz. 2780))</p>	Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urządzeń Grzewczych	<p>Art 61.1 pkt 1 – uchylić</p> <p>Art 64.1 – uchylić</p>	Uwaga nie zostanie uwzględniona.
398.	<p>Dodatkowe postulaty</p> <p>(dot. ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2024 poz. 497))</p>	Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urządzeń Grzewczych	<p>Art. 4 pkt 2 lit a – uchylić</p> <p>Art 4 pkt 2 lit c – uchylić</p>	Uwaga nie zostanie uwzględniona.

399.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych)	Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urzędzeń Grzewczych	Art 30h – uchylić Art 30i - uchylić	Uwaga nie zostanie uwzględniona.
400.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z dnia 15 lutego 1992r. o podatku od osób prawnych (Dz. U. 2023 poz. 2805))	Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urzędzeń Grzewczych	Art. 2 – uchylić Art. 6.1 pkt 4 – uchylić Art. 6.1 pkt 4c – uchylić Art. 6.1 pkt 5 – uchylić Art. 6.1 pkt 7 – uchylić Art. 6.1 pkt 10 – uchylić Art. 6.1 pkt 10a – uchylić Art. 6.1 pkt 11 – uchylić Art. 6.1 pkt 11a – uchylić Art. 6.1 pkt 19 – uchylić Art. 6.1 pkt 20 – uchylić Art. 6.1 pkt 21 – uchylić Art. 6.1 pkt 22 – uchylić Art. 6.1 pkt 23 – uchylić Art. 6.1 pkt 24 – uchylić Art. 6.1 pkt 25 – uchylić	Uwaga nie zostanie uwzględniona.
401.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. -Kodeks Cywilny (Dz. U. 1964 poz. 93))	Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urzędzeń Grzewczych	Dział II – uchylić w całości	Uwaga nie zostanie uwzględniona.
402.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych	Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urzędzeń Grzewczych	Uchylić ustawę w całości	Uwaga nie zostanie uwzględniona.

	warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U 2002 nr 141 poz. 1176)			
403.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o sprawach konsumenta (Dz. U 2014 poz. 827))	Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urzędzeń Grzewczych	Uchylić ustawę w całości	Uwaga nie zostanie uwzględniona.
404.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r (Dz. U 2023 r. poz. 2383))	Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urzędzeń Grzewczych	<p>Dodać art 2b o następującej treści: „Każdy pracownik odpowiedniego Urzędu Skarbowego oraz Krajowej Administracji Skarbowej odpowiada karnie oraz swoim prywatnym majątkiem za wszystkie decyzje, które podejmuje.”</p> <p>Art 13 § 2 pkt 4 – uchylić</p> <p>Art 14f § 1 Brzmi: „Wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej podlega opłacie w wysokości 40 zł, którą należy wpłacić w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.”</p> <p>zmienić na „Wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej podlega opłacie w wysokości 0 zł.”</p> <p>Art 117ba § 1 - uchylić</p> <p>Art 119zv § 1 brzmi: „Szef Krajowej Administracji Skarbowej może zażądać blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego na okres nie dłuższy niż 72 godziny, jeżeli posiadane informacje, w szczególności wyniki analizy ryzyka, o której mowa w art. 119zn § 1, wskazują, że podmiot kwalifikowany może wykorzystywać działalność banków lub spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych do celów mających związek z wyłudzeniami skarbowymi lub do czynności zmierzających do wyłudzenia skarbowego, a blokada rachunku podmiotu kwalifikowanego jest konieczna, aby temu</p>	Uwaga nie zostanie uwzględniona.

			<p>przeciwdziałać.”</p> <p>zmienić na: „Szef Krajowej Administracji Skarbowej może zażądać blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego na okres nie dłuższy niż 72 godziny, jeżeli posiadane informacje, w szczególności wyniki analizy ryzyka, o której mowa w art. 119zn § 1, wskazują, że podmiot kwalifikowany może wykorzystywać działalność banków lub spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych do celów mających związek z wyłudzeniami skarbowymi lub do czynności zmierzających do wyłudzenia skarbowego, a blokada rachunku podmiotu kwalifikowanego jest konieczna, aby temu przeciwdziałać. W przypadku błędnych i/lub nieuzasadnionych żądań blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego Szef Krajowej Administracji Skarbowej odpowiada własnym prywatnym majątkiem do wysokości odsetek naliczanych od czasu wydania powyższej decyzji oraz wszystkich szkód wyrządzonych podmiotowi kwalifikowanemu wykazanych w drodze postępowania sądowego przez ten podmiot.”</p> <p>Art 119zv § 3 brzmi: „W przypadku, o którym mowa w § 1, Szef Krajowej Administracji Skarbowej przekazuje:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) bankowi lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej – żądanie blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego; 2) właściwemu dla podmiotu kwalifikowanego naczelnikowi urzędu skarbowego, naczelnikowi urzędu celno-skarbowego oraz prokuratorowi – zawiadomienie o blokadzie rachunku podmiotu kwalifikowanego zawierające dane określone w żądaniu blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego.” <p>zmienić na: „W przypadku, o którym mowa w § 1, Szef Krajowej Administracji Skarbowej przekazuje właściwemu Sądowi powyższe informacje celem wszczęcia odpowiedniego postępowania. Sąd, po wydaniu prawomocnego wyroku, przekazuje:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) bankowi lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej – żądanie blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego; 2) właściwemu dla podmiotu kwalifikowanego naczelnikowi urzędu skarbowego, naczelnikowi urzędu celno-skarbowego oraz prokuratorowi – zawiadomienie o blokadzie rachunku podmiotu kwalifikowanego zawierające dane określone w żądaniu blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego.” 	
405.	Dodatkowe postulaty	Stowarzyszenie Producentów i	Uchylić ustawę w całości.	Uwaga nie zostanie uwzględniona.

	(dot. ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach)	Importerów Urządzeń Grzewczych		
406.	Dodatkowe postulaty (dot. ustawy z dnia 13 czerwca 2013r o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi)	Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urządzeń Grzewczych	Art 17 – uchylić Art 19 – uchylić	Uwaga nie zostanie uwzględniona.
407.	Dodatkowy postulat (dot. ustawy o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami)	Fundacja ArchiPrawo	<p>Dodanie Artykułu, który wchodzi w życie z dniem 19 września 2024 r. o treści:</p> <p>W ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami (Dz. U. z 2022 r. poz. 2240) art. 66 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 66. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 oraz art. 34 ust. 6 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 44 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 oraz art. 34 ust. 6 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 44 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, i mogą być w tym czasie zmieniane na podstawie tych przepisów w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w szczególności z uwzględnieniem potrzeb osób ze szczególnymi potrzebami.”.</p> <p>Uzasadnienie: Zmiana terminu uchwalenia i wejścia w życie nowych warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie jest koniecznością popieraną przez Fundację oraz liczne środowisko architektów. Konieczne są ponowne konsultacje i uzgodnienie treści nowych warunków technicznych, jako że jest to najważniejszy akt prawny dla całej branży budowlanej i od jego brzmienia zależą dalsze losy wszystkich inwestycji w kraju. Stąd też nie można “na szybko” wprowadzać niedopracowanych przepisów techniczno-budowlanych.</p>	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
408.	Postulat dodatkowy	PGNIG Termika	W związku z pracami nad projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu deregulacji prawa gospodarczego i administracyjnego oraz	<p>Wyjaśnienie. Propozycja zostanie</p>

	<p>(dot. ustawy - Prawo ochrony środowiska i ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko)</p>	<p>doskonalenia zasad opracowywania prawa gospodarczego, proponujemy rozszerzenie zakresu nowelizacji o następujące akty prawne:</p> <ul style="list-style-type: none"> o ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. 2024 poz. 54), o ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. 2023 poz. 1904). <p>Proponowane zmian w obszarze ochrony środowiska wpłyną na uproszczenie procedur oraz zniesienie zbędnych barier administracyjnych. Ich szczegółowy zakres wraz z uzasadnieniem zaprezentowano w kolejnych punktach tabeli.</p> <p>1. Wprowadzenie możliwości złożenia wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego w formie elektronicznej</p> <p><u>Propozycja:</u> Zmiana brzmienia art. 208 ust. 5 i 6 ustawy z dnia z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska: „5. Wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego składa się w postaci papierowej w jednym egzemplarzu oraz w postaci elektronicznej na informatycznym nośniku danych albo tylko w postaci elektronicznej, jeżeli składa się go za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Wniosek złożony za pomocą środków komunikacji elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.” 6. Do wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego dołącza się: 1) dowód uiszczenia opłaty rejestracyjnej; 2) zapis wniosku w postaci elektronicznej na informatycznych nośnikach danych – w przypadku wniosku składanego w postaci papierowej; 3) kopię programu zapobiegania awariom, o którym mowa w art. 251, lub kopię raportu o bezpieczeństwie, o którym mowa w art. 253, jeżeli były opracowane.”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Zmiana ma na celu usprawnienie procedury dla obywateli i przedsiębiorców poprzez umożliwienie złożenia wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego również w postaci elektronicznej. Zmiana zmierza również do usprawnienia pracy organów administracji, zakładając, że do wniosku złożonego w wersji papierowej dołącza się zapis wniosku w postaci elektronicznej na informatycznych nośnikach danych. Doświadczenie wskazuje, że papierowe wersje dokumentów, z uwagi na tabelaryczne</p>	<p>przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>
--	--	--	---

		<p>zestawienia części danych, są mało czytelne i często uniemożliwiają odczytanie dokumentu w takiej wersji. W praktyce praca nad dokumentami, ich weryfikacja, przeszukiwanie czy recenzja prowadzona jest przy użyciu wersji elektronicznych. Taka regulacja stworzy organowi podstawę do żądania danych w formie elektronicznej, co przełoży się na sprawność prowadzonego przez ten organ postępowania.</p> <p>Proponowana zmiana polegająca na możliwości złożenia wniosku jedynie w wersji elektronicznej ma swoje uzasadnienie także z punktu widzenia ochrony środowiska i oszczędności czasu. Dodatkowo, w dobie coraz bardziej powszechnego wykorzystania narzędzi informatycznych przez organy administracji państwowej oraz wnioskodawców proponowana zmiana umożliwi większą swobodę po stronie wnioskodawców i organów zaangażowanych w proces wydawania decyzji.</p> <p>2. Milczące załatwienie sprawy przy wydawaniu opinii przed wydaniem postanowienia o stwierdzenie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko</p> <p><u>Propozycja:</u> Zmiana brzmienia art. 64 ust. 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko:</p> <p><i>„4. Opinie i uzgodnienia, o których mowa w ust. 1–1d, wydaje się w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie opinii. Brak odpowiedzi ze strony organów wydających opinię przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w art. 63 ust. 1, w terminie, o którym mowa w zdaniu pierwszym jest równoznaczny z wydaniem opinii wskazującej na brak konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko i nie wymaga pisemnej odpowiedzi do organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.”</i></p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Propozycja zmiany dotyczy procedury uzyskiwania opinii przed wydaniem postanowienia dotyczącego obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko w formie pisemnej. Obecnie organ zasięgający</p>	
--	--	---	--

			<p>opinii/dokonujący uzgodnień nie ma możliwości dalszego procedowania i zakończenia sprawy w przedmiocie obowiązku oceny oddziaływania, przed uzyskaniem stanowiska odpowiedzi organu w formie pisemnej. Taka procedura niepotrzebnie wydłuża proces wydawania postanowienia, w szczególności w przypadkach gdy ocena oddziaływania na środowisko nie jest konieczna. Proponujemy zatem wprowadzenie zasady, że brak stanowiska organu opiniującego w terminie równoznaczny będzie z brakiem konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Takie rozwiązanie przyczyni się do znacznego skrócenia postępowania i wyeliminowania lub znacznego ograniczenia okresu pozostawania przedsiębiorcy w sytuacji niepewności.</p> <p>Należy zaznaczyć, że wprowadzenie proponowanej zasady spowoduje zmniejszenie obowiązków organów administracyjnych, a tym samym zwiększenie efektywności procedowania w sprawach dotyczących wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Proponowana zmiana docelowo wpłynie korzystnie na cały proces inwestycyjny. Jednocześnie należy podkreślić, że w obecnym porządku prawnym, zgodnie z art. 122a ust. 1 kpa sprawa może być załatwiona milcząco, tylko <u>jeżeli przepis szczególny tak stanowi</u>. Bez wprowadzenia powyższego rozwiązania nie jest zatem możliwe milczące załatwienie sprawy przez organ.</p>	
409.	<p>Dodatkowy postulat</p> <p>(dot. Ustawy - Prawo energetyczne)</p>	<p>Polska Spółka Gazownictwa sp. z o. o.</p>	<p>Proponujemy wprowadzenie zmian w ustawie Prawo energetyczne aby nowe zapisy były bardziej przyjazne dla nowych działalności oraz regulatora.</p> <p>Celem proponowanych w projekcie rozwiązań jest zmniejszenie barier o charakterze administracyjno- prawnym poprzez zmniejszenie liczby zbędnych i nadmiernych wymogów regulacyjnych dla przedsiębiorców co spowoduje mniejszą ilość składanych wniosków koncesyjnych a to wiąże się ze zmniejszeniem kosztów przedsiębiorców. Przełoży się także na regulatora i usprawni pracę URE ponieważ zmniejszy ilość wpływających wniosków i wydawanych koncesji.</p> <p>Konieczność uzyskiwania koncesji dla stacji regazyfikacji LNG przyłączonych do dystrybucyjnej sieci gazowej jest nadmiernym obciążeniem administracyjnym prowadzenia działalności gospodarczej w skali lokalnej lub regionalnej. Koncesję powinno stosować się w przypadku działalności, która ma szczególne znaczenie ze względu na ważny interes publiczny lub na bezpieczeństwo państwa</p>	<p>Wyjaśnienie.</p> <p>Propozycja zostanie przeanalizowana na etapie prac nad kolejną ustawą deregulacyjną.</p>

		<p>i obywateli. Regazyfikacja skroplonego gazu ziemnego realizowana w skali lokalnej lub regionalnej nie jest działalnością spełniającą te kryteria.</p> <p>W ustawie – Prawo energetyczne art. 32 ust. 1 pkt 2a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2a) skraplania gazu ziemnego i regazyfikacji skroplonego gazu ziemnego w instalacjach skroplonego gazu ziemnego o przepustowości wynoszącej co najmniej 200 powyżej 1250 m³/h;”</p>	
--	--	---	--